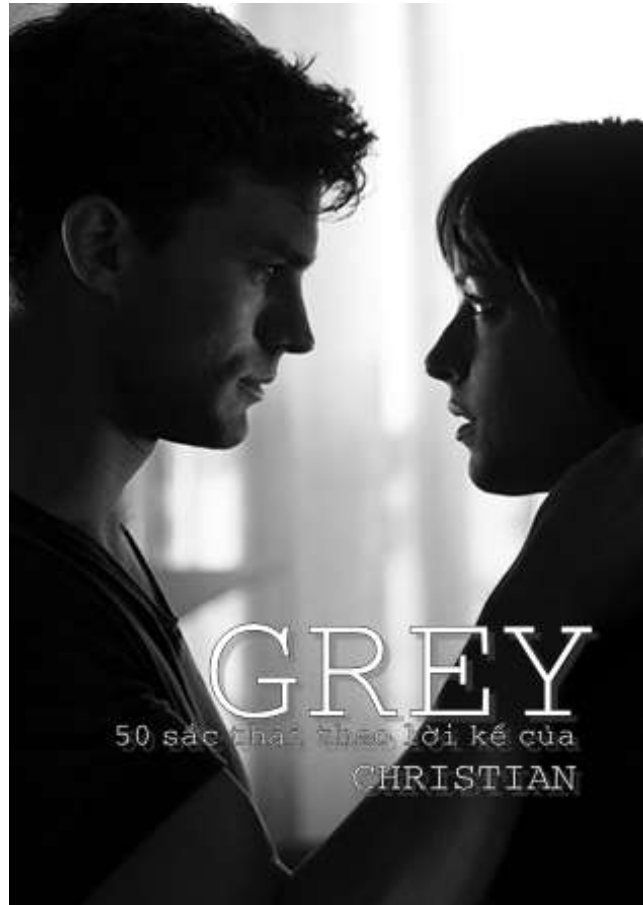

GREY

50 sắc thể của đời kể của
CHRISTIAN

Grey: Thế giới 50 Sắc thái qua tự sự của Christian Grey

Tên Ebook: Grey: Thế giới 50 sắc thái qua tự sự của Christian Grey

Tác Giả: E. L. James

Thể Loại: 18+, Best seller, Tiểu thuyết, Văn học phương Tây

Bộ sách: 50 Sắc Thái (tập 4)

Dịch giả: Tuyệt Như L_TN, Ánh Diệp, Như Huỳnh, Ngọc Nhi,
Teddy Bieber's, Uyên Lý, Kim Long

Nguồn: tuyetnhultn.wordpress.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - <http://www.dtv-ebook.com>

Ebook được website [Đào Tiểu Vũ](http://www.dtv-ebook.com) hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục

CHƯƠNG 1.1

CHƯƠNG 1.2

CHƯƠNG 1.3

CHƯƠNG 2.1

CHƯƠNG 2.2

CHƯƠNG 3.1

CHƯƠNG 3.2

CHƯƠNG 4.1

CHƯƠNG 4.2

CHƯƠNG 5.1

CHƯƠNG 5.2

CHƯƠNG 6.1

CHƯƠNG 6.2

CHƯƠNG 6.3

CHƯƠNG 6.4

CHƯƠNG 6.5

CHƯƠNG 6.6

CHƯƠNG 6.7

CHƯƠNG 7.1

CHƯƠNG 7.2

CHƯƠNG 7.3

CHƯƠNG 7.4

CHƯƠNG 8.1

CHƯƠNG 8.2

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10.1

CHƯƠNG 10.2

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12.1

CHƯƠNG 12.2

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14.1

CHƯƠNG 14.2

CHƯƠNG 14.3

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

CHƯƠNG 1.1

NHỮNG QUYỀN SÁCH CỦA E L JAMES

Fifty Shades of Grey

Fifty Shades Darker

Fifty Shades Freed

GREY

THỨ HAI, NGÀY 5 THÁNG 9 NĂM 2011

Tôi có ba chiếc xe. Nó chạy nhanh trên nền nhà. Rất nhanh. Một chiếc màu đỏ. Một chiếc màu xanh lá. Một chiếc màu vàng. Tôi thích chiếc màu xanh lá vì nó chạy nhanh nhất. Mẹ tôi cũng thích nữa. Tôi thích mỗi khi mẹ ngồi chơi với những chiếc xe và tôi. Mẹ tôi thích chiếc màu đỏ nhất. Hôm nay mẹ nằm trên đi-văng, nhìn chăm chăm vào bức tường. Chiếc xe màu xanh lao phóng tới thảm. Tiếp đó là xe màu đỏ. Rồi đến màu vàng. Rầm! Nhưng mẹ vẫn không để ý đến. Tôi lấy chiếc màu xanh nhắm thẳng vào chân mẹ. Nhưng nó chạy xuống dưới gầm ghế mất rồi. Tôi không thể với tới được. Tay tôi quá to so với cái lỗ ấy. Mẹ tôi chẳng để ý tới. Con muốn chiếc xe màu xanh của con. Nhưng mẹ vẫn nằm trên ghế rồi lại nhìn chăm chăm vào bức tường. *Mẹ à, xe của con.* Mẹ không nghe tôi nói. *Mẹ à.* Tôi kéo lấy tay, mẹ nghiêng mình rồi nhắm mắt lại. *Không phải bây giờ, Maggot. Không phải bây giờ.* Chiếc xe xanh của tôi vẫn ở dưới gầm ghế. Nó lúc nào cũng ở dưới đó. Tôi có thể nhìn thấy. Nhưng chẳng tài nào với tới được. Chiếc xe xanh ấy rất nhợt màu. Nó bám đầy những sợi lông xám và bụi. Tôi muốn nó. Nhưng chẳng thể với tới được. Tôi chẳng bao giờ với được tới nó. Chiếc xe màu xanh của tôi mất rồi. Mất thật rồi. Và tôi chẳng thể nào chơi với nó được nữa.

Tôi chợt mở mắt và giấc mơ ấy chợt biến mất trong ánh nắng buổi sớm. Nó đã là cái quái quỷ gì vậy? Tôi cố nhớ lại, nhưng chẳng nhớ được gì.

Quên nó đi, như những buổi sáng, trèo ra khỏi giường và tìm những bộ quần áo được giặt sạch trong tủ quần áo của tôi. Ngoài trời, bầu trời xám xịt báo hiệu trời mưa, và tôi cũng không muốn bị ướt khi đang chạy bộ. Vậy nên tôi đi lên lầu trên để tập gym, bật lấy TV để nghe tin tức tài chính buổi sáng, và lại tiếp tục lao vào công việc hàng ngày đầy mệt mỏi.

Đầu óc tôi cứ đi lang thang. Tôi chẳng có gì làm ngoài những cuộc họp. Tôi sẽ gặp huấn luyện viên thể dục tại văn phòng - Bastille, anh ta lúc nào cũng thích những thử thách.

Tôi có thể gọi cho Elena không nhỉ?

Ừ. Cũng có thể. Chúng tôi có thể sẽ ăn tối với nhau.

Thôi suy nghĩ vớ vẩn, hít thật sâu, và bước vào phòng tắm, chuẩn bị tiếp tục ngày buồn tẻ khác.

"NGÀY MAI," TÔI LÃM BÃM. Claude Bastille đang đứng trước cửa văn phòng tôi.

"Gôn cho tuần này nhé, Grey." Bastille cười có vẻ kiêu ngạo, cứ như là sẽ nắm chặt phần thắng vậy.

Tôi phát cáu khi anh ta quay lưng đi. Từng lời nói của anh ta như xát muối vào vết thương của tôi. Bởi cho dù hôm nay tôi có dũng cảm thử đi chăng nữa, thì ông huấn luyện viên ấy cũng đá vào mộng tôi. Bastille là người duy nhất có thể đánh bại tôi, và giờ anh ta lại lấy thịt đè người trong buổi tập gön. Tôi ghét đánh gön nhất trên đời, nhưng những việc kinh doanh lại được giải quyết trên sân gön, tôi buộc phải chịu đựng những bài học của anh ta thôi và tôi ghét phải học mấy cái đó, rồi lại phải đấu với Bastille chẳng làm kỹ thuật tôi cải thiện tí nào cả.

Nhìn từ cửa sổ bầu trời Seattle, một cảm giác chán nản quen thuộc, không mời, thấm vào suy nghĩ tôi. Tâm trạng tôi lúc này trống trải và nặng trĩu như

bầu trời kia vậy. Ngày nào cũng là mớ hỗn độn, không rõ ràng, và giờ đây, tiếp tục bị giam hãm trong văn phòng, tôi muốn bay nhảy. Tôi không được nghĩ như thế, nhất là sau khi đọ sức với Bastille. Nhưng tôi đã nghĩ.

Tôi cau mày. Tôi vừa cử hai nhân viên vận chuyển hàng hoá đến Sudan và đó là thứ duy nhất hiện tại tôi cần kiểm soát. Nó làm tôi chợt nhớ- Ros lẽ ra phải quay lại đây với đồng số liệu. *Cái quái quỷ gì đang kéo cô tại lại vậy?* Tôi kiểm tra lịch làm việc và với lấy chiếc điện thoại.

Chết tiệt. Tôi còn phải chịu đựng một buổi phỏng vấn với quý cô đeo bám Kavanagh cho tờ báo học sinh WSU. *Cái quái quỷ gì mà tôi lại đồng ý chứ?* Tôi ghét phỏng vấn - những câu hỏi vớ vẩn từ sự thiếu thông tin, ganh tỵ với ý định thăm dò đời sống cá nhân của tôi. *Và cô ta lại là sinh viên nữa chứ.* Điện thoại rung lên.

"Nghe" Tôi cáu với Andrea, cứ như thể cô ta là để đổ lỗi. Ít ra thì tôi muốn cuộc phỏng vấn kết thúc nhanh.

"*Cô Anastisia Steele đang ở đây để gặp ngài, ngài Grey*"

"*Steele? Tôi cứ nghĩ là Katherine Kavanagh*"

"*Là cô Anastasia Steele đang ở đây, thưa ngài*"

Tôi ghét điều bất ngờ. "*Cho cô ấy vào*"

Chà, chà . . . Cô Kavanagh không thể tới. Tôi quen ba cô ấy, Eamon, chủ sở hữu công ty truyền thông Kavanagh. Chúng tôi từng hợp tác trước đó, ông ta là một nhà điều hành thông minh và là người có lý trí. Buổi phỏng vấn này là ân huệ cho ông ấy. Và cũng phải công nhận tôi hơi tò mò về con gái ông ấy, thật thú vị để xem hai cha con nhà này có gì khác nhau.

Tiếng động ngoài cửa dẫn vào văn phòng tôi một người có mái tóc dài nâu hạt hạt dẻ, cơ thể có chút nhợt nhạt, và cùng đôi giày boot nâu. Tôi kiểm chế sự cau có của mình một cách khéo léo, vội vã đến gần cô gái đang ngã quỵ với hai bàn tay và đầu gối trên sàn. Ôm lấy đôi vai gầy, rồi đỡ cô ấy đứng dậy.

Quá rõ ràng, đôi mắt ngại ngùng ấy nhìn tôi. Màu mắt ấy thật lạ thường, rất xanh và thật ngây thơ, và trong phút chốc, tôi nghĩ cô ấy có thể nhìn thấy được tôi và tôi cố . . . không để lộ ra. Cái suy nghĩ ấy thật đáng sợ, vậy nên nó lập tức biến mất.

Cô ấy có một khuôn mặt nhỏ nhắn, dễ thương với đôi má đang ửng đỏ, là một cây bông hồng nhợt nhạt nhưng ngây thơ. Trong tích tắc tôi chợt nghĩ liệu làn da của cô ấy có giống vậy không nhỉ- không khuyết điểm- một làn da ửng hồng và thật ấm áp.

Chết tiệt.

Dừng lại những suy nghĩ ấy ngay. *Mày đang nghĩ cái quỷ gì vậy, Grey? Cô gái ấy còn quá trẻ. Cô ấy đang há hốc miệng, còn tôi thì cố không đảo mắt. Yeah, yeah, bé cưng à, chỉ là khuôn mặt thôi mà, chỉ là vẻ bề ngoài thôi mà. Tôi cần phải thôi ngay cái nhìn ấy đi, nhưng mà cũng thú vị ấy chứ!*

"Cô Kavanah. Tôi là Christian Grey. Cô không sao chứ? Cô có muốn ngồi xuống không?"

Đấy, lại đỏ mặt nữa kìa. Trong một phút chốc, tôi lại ngắm nhìn cô ấy. Cô ấy thật hấp dẫn- thon thả, có phần hơi nhợt nhạt với cả cái mái tóc nâu đen được buộc về phía sau.

Yeah, cô ấy cực nóng bỏng. Tôi giơ tay trong khi cô ấy vẫn đang luống cuống xin lỗi một cách xấu hổ và bắt lấy tay tôi. Làn da cô ấy có chút hơi lạnh nhưng mềm mại, nhưng cái bắt tay lại rất dứt khoát.

"Cô Kavanagh không khoẻ, vậy nên cô ấy nhờ tôi. Tôi hi vọng ngài không để ý, ngài Grey". Giọng cô ấy có chút ngập ngừng và hơi nhỏ, cô ấy chớp mắt không ngừng.

Tôi không thể nào kiềm chế nổi cái giọng thích thú này khi hồi tưởng lại sự thiếu lịch sự khi mời cô ấy vào lúc này. Tôi hỏi cô ấy là ai.

"Anastasia Steele. Tôi học ngôn ngữ Anh cùng với Kate, à . . .Katherin . . . à không. . . Cô Kavanagh, ở WSU Vancouver"

Loại người nhút nhát và một sách hả trời? Nhìn cô ấy kìa: quần áo quê mùa, thân hình mảnh khảnh được giấu dưới chiếc áo len, chiếc đầm chữ A màu nâu, và cả đôi giày boot cũ. *Thật sự là cô ấy có gu thời trang không nhỉ?* Cô ấy nhìn một cách đầy lo lắng quanh phòng làm việc của tôi - khắp mọi nơi trừ tôi, tôi nhìn hơi mĩa mai.

Sao cô gái trẻ này có thể thành nhà báo được nhỉ? Cô ấy chẳng có chút quyết đoán nào cả. Có chút bối rối, dễ bảo . . . như một người phục tùng. Suy nghĩ ấy làm tôi điếng người, lắc đầu và tự hỏi liệu những ấn tượng đầu có chắc chắn. Tôi lầm bầm, mời cô ấy ngồi, rồi lại chú ý ánh mắt cố ấy đang đánh giá những bức tranh trong phòng tôi. Trước khi thôi suy nghĩ, tôi giải thích với cô ta "Của nghệ sĩ địa phương, Trouton."

"Chúng thật đẹp. Những cái tầm thường trở nên phi thường" Cô ấy đánh giá một cách say sưa, sắc sảo, và đậm chất nghệ thuật tác phẩm của Trouton. Nét đặc trưng của cô ấy lộ ra - chiếc mũi cao, đôi môi căng mọng - và cả những ngôn ngữ hiểu ý tôi thật chính xác. Những cái tầm thường trở nên phi thường. Óc quan sát nhạy bén đấy. Cô Steele, xem ra cũng thông minh.

Tôi đồng ý và ngắm nhìn, tuyệt vời, khi làn da cô ấy lại ửng hồng nữa kìa. Ngồi xuống đối diện cô ấy, tôi kiềm chế mọi suy nghĩ. Cô ấy lục ra đồng giấy lộn xộn cùng với chiếc máy ghi âm từ trong chiếc giỏ xách lớn. Thật vụng về, cô ấy làm rớt cái thứ quỳ đó hai lần trên bàn Bauhaus của tôi. Chắc chắn là cô ấy chưa bao giờ làm chuyện này, nhưng vì lý do nào đó tôi không thể nào hiểu được, trông nó thật buồn cười. Trong những lúc này, sự vụng về của cô ấy sẽ lôi con quỷ của tôi ra mất thôi, nhưng tôi phải giấu cái nụ cười ấy dưới ngón tay trở của tôi đi và chống lại sự thôi thúc nhu cầu cá nhân của tôi.

CHƯƠNG 1.2

Khi cô ta lóng ngóng và càng bối rối, tôi nghĩ mình cần phải luyện cho cô ta khả năng vận động với một chiếc roi da. thường thì cách đó vẫn cứ khuất phục được mọi thói bất kham nhất. Ý nghĩ thiếu đứng đắn ấy khiến tôi cự mình. Cô ấy len lén nhìn tôi rồi cắn chặt làn môi dưới.

Chết tiệt! Sao từ nãy đến giờ tôi lại không để ý đến đôi môi kích thích ấy chứ?

"X-Xin lỗi, tôi chưa sử dụng nó trước đây"

Anh có thể chỉ em, cưng à, nhưng không phải bây giờ, anh không chỉ em đâu vì anh không thể rời mắt khỏi khuôn miệng xinh đẹp của em.

"Cứ tự nhiên, cô Steele" Tôi cũng cần có thời gian để kiểm soát những cái suy nghĩ quái đản này.

Grey . . . dừng ngay lại.

"Ngài không phiền nếu tôi có thể ghi âm câu trả lời của ngài chứ?" cô ấy hỏi, khuôn mặt ngây đờ ra và đang chờ câu trả lời.

Tôi muốn phá cười chết đi được. "Sau bao nhiêu cái phiền phức với cái máy, giờ cô lại xin phép tôi?"

Cô ta nháy mắt, đôi mắt trông lớn và như bị lạc lối trong phút chốc, và tôi phải cố vượt qua bởi sự áy náy đây tội lỗi này.

Thôi ngay cái trò đó đi, Grey. "Không, tôi không để tâm" tôi không muốn bị chịu trách nhiệm với cái ánh nhìn ấy đâu.

"Kate, ý tôi là, cô Kavanagh đã có giải thích cho ngài về cuộc phỏng vấn chưa?"

"Rồi, tôi sẽ trao bằng tốt nghiệp tại lễ tốt nghiệp năm nay và xuất hiện trên số báo của tờ báo sinh viên." Sao tôi lại đồng ý làm cái trò đó chứ, thật không hiểu nổi. Sam trong đội truyền thông nói với tôi rằng bộ phận khoa

môi trường học của WSU cần được quảng cáo để thu hút thêm vốn đầu tư mà tôi đã viện trợ cho họ trước đó. Sam sẽ làm mọi cách để tiếp xúc với các phương tiện truyền thông.

Cô Steele này lại chớp mắt nữa, chắc hẳn là tin mới với cô ấy - trông cô ta có vẻ không tán thành. Không lẽ cô ta không biết gì về cuộc phỏng vấn này sao? Lẽ ra phải biết chứ. Mấy cái suy nghĩ ấy lạnh cả xương sống tôi. Thật là . . . bực mình, tôi cứ tưởng là người phải quan trọng lắm mới dùng thời gian của tôi.

"Tốt quá. Tôi có một số câu hỏi cho ngài, ngài Grey" Cô kéo một nhúm tóc ra sau tai, làm sao nhãng sự bực tức của tôi.

"Tôi nghĩ cô có thể bắt đầu" Tôi nói một cách lạnh nhạt. Hãy làm cho cô ấy lúng túng nào. Đầy hợp tác, cô ấy bắt đầu, ngồi thẳng người dậy và dang rộng vai nhỏ bé ra. Cô ấy tỏ ra nghiêm túc rồi đấy. Nghiêng người về phía trước, cô với tay nhấn nút thu âm rồi lại cau mày nhìn xuống cái đồng tài liệu lộn xộn kia.

"Ngài còn khá trẻ để tích lũy được đế chế như thế này. Vậy nhờ đâu mà ngài có được thành công ấy?"

Chắc là cô ta phải hỏi câu gì đó hay hơn thế này chứ. Câu hỏi thật vớ vẩn làm sao. Chẳng có chút thú vị nào cả. Thật thất vọng. Tôi bắt đầu phờ phạc những phản ứng bình thường khi có người hỏi tôi về những thứ như vậy. Tôi tin, tôi tin bất kỳ ai làm việc cho tôi, và tôi trả lương rất hậu hĩnh- blah, blah, blah . . . Nhưng quý cô Steele à, điều quan trọng là, tôi rất sáng suốt để biết những gì tôi đang làm. Với tôi, nó dễ như đốn ngã một cái cây vậy. Thu mua những công ty sắp phá sản, những công ty quản lý kém rồi tổ chức lại, giữ lại một số hoặc những công ty nào phá sản, thu mua cổ đông của họ rồi bán khẩu chúng với giá cao nhất. Nó chỉ đơn giản là hiểu biết sự khác nhau giữa hai loại đó, và biết lúc nào thì nó sẽ sụp đổ. Để thành công trên thương trường cô cần những nhân viên giỏi, và tôi giỏi đánh giá con người hơn bất cứ gì khác.

"Biết đâu ngài chỉ may mắn," cô ấy nói lí nhí.

May mắn ư? Luồng cảm xúc khó chịu chạy ngang qua tôi. May mắn ư? Sao cô ấy dám? Cô ấy khá khiêm tốn và ít nói, nhưng cái câu hỏi này? Không một ai dám nói rằng tôi rất may mắn. Làm việc chăm chỉ, tuyển dụng và quan sát họ kĩ lưỡng, đoán xem khi nào tôi cần, khi nào thì họ không cần làm việc, thúc đẩy họ. Đó là những gì tôi làm, và tôi đã làm nó thật xuất sắc. Chẳng có gì là may mắn cả. Cái quái quỷ gì thế này. Bắt đầu phô trương sự uyên bác của tôi, tôi trích dẫn câu nói của nhà tư bản mà tôi thích- Andrew Carnegie. "Sự trưởng thành và phát triển của con người đồng nghĩa với sự ham muốn thống trị tột đỉnh"

"Nghe có vẻ như ngài mắc chứng nghiện kiểm soát vậy." cô ấy nói, một cách đầy nghiêm túc.

Quỷ quái gì vậy? Cô ấy nhìn thấu tôi được sao

Kiểm soát là tên lót của anh ấy, bé cưng à.

Tôi liếc nhìn và hi vọng có thể hăm dọa được cô ta. "Vâng, tôi tập kiểm soát mọi thứ, cô Steele à". *Và tôi muốn kiểm soát em, ngay tại đây, ngay bây giờ.*

Đôi gò má ấy lại đỏ nữa kìa, và cô ấy lại cắn môi. Tôi dạo lướt, và cố sao nhãng bản thân khỏi đôi môi ấy.

"Ngoài ra, quyền lực vĩ đại được tạo ra bởi sự chắc chắn của bản thân rằng bạn khao khát và muốn được kiểm soát mọi thứ."

"Ngài có cảm thấy mình có quyền lực vĩ đại không?" Cô ấy hỏi tôi với giọng nói nhẹ nhàng, nhưng đôi lông mày lại nhíu lên như đang phê bình tôi vậy. Cô ấy đang cố tình khiêu khích tôi à? Hay đó là thứ cô ấy muốn biết, quan điểm của cô ta, hoặc chỉ là cố làm tôi bực mình? Tôi thấy hơi khó chịu rồi .

"Bốn mươi ngàn người đang làm việc cho tôi. Điều đó cho tôi một ý thức nhất định - quyền lực, nếu cô muốn gọi vậy. Nếu tôi bỗng quyết định không

kinh doanh và bán công ty, hai mươi ngàn người sẽ lâm vào cảnh phải thế chấp mọi khoảng thanh toán chỉ sau một tháng."

Cô ta hoàn toàn bất ngờ về sự khiêm tốn của tôi. Phải hơn thế chứ. *Làm quen đi nào, bé cưng*. Tôi thấy cân bằng lại rồi.

"Ngài không có một hội đồng nào để trao đổi quyết định sao?"

"Tôi sở hữu công ty của chính mình. Tôi không cần phải trao đổi với ai cả." Cô ta phải biết chứ.

"Và ngài có niềm đam mê nào khác ngoài công việc không?" Biết chính xác phản ứng của tôi, cô nhanh chóng đổi đề tài. Cô ta biết tôi không thích, và nó làm tôi khá hài lòng.

"Tôi có nhiều đam mê khác nhau, cô Steele à. Rất nhiều" Hình ảnh cô nàng với vô vàn tư thế trong phòng giải trí của tôi vừa chợt lướt qua. Trói chặt nàng ra bốn góc giường, đè nàng xuống ghế. Khoan nhìn kia, cô ta lại đỏ mặt nữa. Giống như là cơ chế phòng thủ vậy.

"Nhưng nếu làm việc quá cật lực, ngài sẽ làm gì để thư giãn?"

"Thư giãn ư?" Những lời nói lại bay ra từ cái miệng thông minh nghe thật kì lạ, nhưng khá đấy. Và, khi nào thì tôi thư giãn? Cô ấy chẳng biết tôi sẽ làm gì đâu. Cô ấy nhìn tôi với cặp mắt ngây thơ, nó làm tôi bất ngờ và suy nghĩ về câu hỏi đó. *Tôi làm gì để thư giãn nhỉ?* Chèo thuyền, lái máy bay, giao cấu . . . và khám phá những giới hạn những cô gái như cô ta, và cho cô ta gất ngây luôn . . . Tôi chuyển tư thế ngồi, nhưng trả lời cô một cách rành mạch, nhưng bỏ qua một vài cái tôi khoái nhất.

"Ngài còn đầu tư vào ngành công nghiệp sản xuất? Tại sao vậy, nó đặc biệt chẳng?"

"Tôi thích xây dựng mọi thứ. Tôi luôn muốn biết mọi thứ vận hành ra sao: cái gì tạo nên sự phản ứng, sự xây dựng và sự phá huỷ. Và tôi có niềm đam mê với tàu thuyền. Biết giải thích thế nào nhỉ?" Vì chúng luôn vận chuyển mọi thứ đến thế giới.

"Nghe như trái tim ngài đang lên tiếng, hơn là lập luận và thực tế."

Trái tim ư? Tôi á? Không đâu, cưng.

Con tim tôi đã hoang dại từ lâu rồi. "Cũng có thể. Nhiều người nói rằng tôi không có trái tim?"

"Tại sao họ lại nói thế?"

"Vì họ biết rõ tôi." Tôi cười châm biếm. Thực tế, chẳng ai hiểu rõ tôi cả, ngoại trừ Elena. Tự hỏi cái gì đã tạo nên cô Steele bé nhỏ này đây. Có cả một đồng mâu thuẫn trong cô gái này: xấu hổ, vụng về, rất thông minh, và rất khiêu gợi.

Đúng đấy, tôi bị quyến rũ. Tôi say mê cô gái này

CHƯƠNG 1.3

Cô ấy tiếp tục hỏi. "Vậy bạn bè có nghĩ ngài là người dễ gần không?"

"Tôi là người rất kín đáo. Tôi luôn bảo vệ sự riêng tư của mình. Tôi không bao giờ nhận trả lời phỏng vấn." Làm những gì tôi thích, sống theo cách tôi muốn, và tôi cần sự riêng tư.

"Vậy tại sao ngài lại nhận cuộc phỏng vấn này?"

"Vì tôi là nhà tài trợ của trường và với tất cả những quan tâm và mục đích, tôi không thể để cô Kavanagh quấy rầy tôi nữa. Cô ấy làm phiền đội truyền thông của tôi, và tôi thích những người kiên trì thế." Nhưng tôi mừng người đến đây là em, không phải cô ấy.

"Ngài cũng đầu tư vào kỹ thuật nông nghiệp. Sao ngài lại quan tâm đến lĩnh vực này?"

"Chúng ta không ăn tiền được cô Steele à, và trên trái đất này có rất nhiều người không đủ thức ăn." Tôi nhìn cô ấy, khuôn mặt không biểu cảm.

"Ngài quả là người có lòng nhân ái. Đó có phải là điều ngài luôn mong muốn? Chăm sóc cho những người nghèo đói?" Cô ấy chăm chú nhìn tôi với cái nhìn tò mò, cứ như tôi là câu hỏi hóc búa vậy, nhưng tôi không muốn cô ấy thấy những mảng tối của tôi. Đây là thứ không thể mang ra tranh luận. *Thôi ngay đi, Grey.*

"Đó là kinh doanh khôn khéo," Tôi càu nhàu, giả bộ tỏ ra khó chịu, và cái đôi môi kia lại khiến tôi phải thèm khát. Đúng, đôi môi đó cần được huấn luyện, và hình ảnh cô ta quỳ trước tôi hiện lên trong đầu tôi. Cái suy nghĩ thật quá đổi kích thích.

Cô ta lại tiếp tục hỏi, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ khát máu ấy. "Ngài có triết lý sống nào không? Nếu có, đó là gì?"

"Tôi không có triết lý sống. Có thể chỉ là một phương châm mang tính định hướng thôi - của Carnegie: 'Người có khả năng nắm giữ tất cả tâm lý mình,

là có thể có khả năng chiếm hữu tất cả các quyền.' Tôi rất độc lập, chủ động. Tôi thích kiểm soát mọi thứ - bản thân và cả mọi thứ xung quanh."

"Ngài thích kiểm soát mọi thứ sao?"

Đúng đấy, cưng à, và cả thân thể em nữa. Cái suy nghĩ ấy làm tôi giật mình, lấy lại trạng thái.

"Tôi có khao khát được kiểm soát mọi thứ, và đúng tôi muốn sở hữu chúng."

"Nghe như lời của một người tiêu dùng sản phẩm." Giọng nói cô ấy trầm lại có chút phản đối, nó làm tôi bực mình nữa.

"Ừ."

Cô ta như đứa trẻ lúc nào cũng tò mò muốn biết mọi thứ vậy, nhưng nhìn kỹ vào quần áo của cô ta kìa- cô ấy mặc trang phục từ những cửa hàng như Old Navy hay là H&M. Tôi biết chắc là cô ta sinh ra trong gia đình chẳng giàu có gì.

Thực tình thì tôi có thể chăm sóc cho em.

Cái suy nghĩ chết tiệt này từ đâu ra vậy?

Mặc dù có cái suy nghĩ này, nhưng thứ tôi cần là một người phục tùng mới. Tôi vẫn cần, cái gì - hai tháng rồi từ sau người phục tùng Susannah sao? Và giờ tôi ở đây, thèm khát người phụ nữ này. Tôi cố cười tỏ vẻ hài lòng. Cũng chẳng có gì sai cả- sau tất cả những câu hỏi, giờ đây cô ấy lại lái sang chuyện khác.

"Ngài đã được nhận nuôi. Điều đó đã làm thay đổi ngài như thế nào?"

Câu hỏi đó quan trọng lắm sao? Câu hỏi thật lỗ bịch. Tôi sẽ chết mất nếu ở chung với con người này. Tôi không thèm trả lời cô ta, cố gắng trấn tĩnh lại giọng nói, nhưng cô ấy như thúc giục tôi chỉ để biết tôi được nhận nuôi lúc mấy tuổi.

Cho cô ta im miệng đi, Grey!

Giọng nói trờ nên lạnh nhạt. "Đây là câu hỏi dành cho những cuộc phỏng vấn công khai sao, cô Steele."

Cô ta cũng biết như vậy. Cô ấy cúi đầu xuống như cảm thấy có lỗi, những cọng tóc từ sau tai rơi xuống. *Ôi trời.*

"Chắc ngài đã hi sinh rất nhiều cuộc sống gia đình cho công việc"

"Đó đâu phải là câu hỏi," Tôi chen ngang.

Cô ấy giật mình, tỏ vẻ xấu hổ, nhưng đáng vẻ xin lỗi ấy cũng dễ thương quá chứ. Cô ta hỏi lại: "Có phải công việc đã làm ngài phải hi sinh gia đình?"

Vậy có điều gì ở gia đình tôi sao? "Tôi có một tổ ấm. Có cha mẹ nuôi, có anh em, một gia đình tràn đầy tình thương yêu. Tôi không muốn bàn thêm gì về gia đình tôi nữa."

"Ngài có phải đồng tính không, ngài Grey?"

Cái quỷ gì vậy!

Không thể tin được là cô ta hỏi câu đó. Trớ trêu thay, chưa ai trong gia đình tôi hỏi câu đó. Cô ta to gan thật! Tôi có đủ sức để kéo cô ta ra khỏi cái ghế đó, đè cô ta nằm xấp lên đầu gối tôi, rồi té vài cái vào mông, cột hai tay cô ta ra đằng sau rồi cùng chơi trò làm tình. Đó sẽ là câu trả lời tốt nhất cho cái câu hỏi đó. Tôi hít một hơi thật sâu. Cô ấy sẽ bị hành xác trong niềm đam mê khoái lạc của tôi vì câu hỏi đó.

"Không, Anastasia, tôi không đồng tính." Tôi nhướn lông mày với biểu lộ bình thản. *Anastasia.* Cái tên mới đẹp làm sao. Tôi phải uốn cái lưỡi quanh cái tên đó.

"Tôi xin lỗi. Nó, um . . . viết ngay đây." Cô ấy vén tóc lên tai. Rõ là thói quen hồi hộp.

Những câu hỏi này giờ không phải là của cô sao? Tôi hỏi, cô ấy liền đứng người. Quỷ tha ma bắt, trông thật hấp dẫn.

"À . . . không. Kate - cô Kavanagh - cô ấy biên soạn những câu hỏi này."

"Cô là cộng sự làm việc chung cho tờ báo cùng cô ấy à?"

"Không. Cô ấy là bạn cùng phòng với tôi."

Chẳng có gì ngạc nhiên, quý cô Kavanagh này có ở khắp mọi nơi. Tôi chống cằm, suy nghĩ những gì tôi đã gây ra khó khăn cho cô Steele này giờ.

"Cô làm tình nguyện viên cho cuộc phỏng vấn này à?" Tôi hỏi, và được thưởng bởi cái nhìn đầy sự phục tùng: cô ta hồi hộp về những hành động của tôi. Và tôi thích những phản ứng đó.

"Tôi chỉ đi thay. Cô Kavanagh không được khoẻ" Giọng cô ấy nhỏ lại.

"Việc đó giải thích được nhiều thứ đấy."

Có tiếng gõ cửa, và Andrea bước vào.

"Xin lỗi vì đã cắt ngang ngài, ngài Grey, nhưng cuộc họp của ngài sẽ bắt đầu trong hai phút nữa."

"Chúng tôi vẫn chưa xong, Andrea. Làm ơn huỷ cuộc họp đó cho tôi."

Cô ta há hốc miệng, vẻ nhìn hơi bối rối. Tôi nhìn thẳng vào cô ta. *Ra ngoài! Nhanh!* Tôi đang bận việc với quý cô Steele bé nhỏ này.

"Vâng thưa ngài Grey," cô ấy nói, lấy lại tinh thần, cô ấy quay người đi.

Tôi quay sự chú ý trở lại sự quyến rũ, rồi lại vỡ mộng. "Chúng ta nói đến đâu rồi, cô Steele?"

"Có lẽ tôi không nên làm cản trở công việc của ngài."

Ôi không, cưng à, đến lượt tôi chứ. Tôi muốn biết liệu có bí mật nào giấu sau gương mặt đáng yêu này đây.

"Tôi cũng muốn biết về cô. Tôi nghĩ việc đó công bằng." Tôi ngả người ra sau và đặt tay lên đôi môi quyến rũ của mình, đôi mắt ấy nhìn vào khuôn miệng tôi và cố nuốt nước bọt. *Ồ đấy - phản ứng bình thường thôi mà.* Vui làm sao khi biết cô ấy không thể nào rời mắt khỏi sự hấp dẫn của tôi.

"Không nhiều điều để biết về tôi," cô trả lời, cô ấy lại đỏ mặt.

Tôi hơi sợ rồi đấy. "Cô có kế hoạch gì sau khi tốt nghiệp không?"

"Tôi vẫn chưa có kế hoạch, ngài Grey à. Tôi cần phải vượt qua kì thi cuối cùng này."

"Chúng tôi có những chương trình lý tưởng cho thực tập sinh ở đây."

Cái quỷ gì khiến tôi nói ra vậy? Nó trái với luật đấy, Grey à. Tôi không bao giờ phản lại nhân viên cả . . . Nhưng em thì không.

Cô ta nhìn có vẻ ngạc nhiên rồi lại cắn môi. Sao nó lại khiêu gợi thế nhỉ?

"Ồ, tôi sẽ ghi nhớ trong đầu," cô đáp. "Nhưng tôi nghĩ tôi không hợp với nơi đây."

"Sao cô lại nói thế?" Tôi hỏi. *Có chuyện gì sai với công ty của tôi à?*

"Nó rõ ràng thế mà, phải không?"

"Tôi lại không thấy thế." Tôi trả lời có chút bối rối. Cô ấy lại hoang mang rồi với tay lấy cái máy ghi âm.

Chết tiệt, cô ấy sắp đi. Tôi nhầm lại mọi lịch làm việc chiều này- chẳng có gì để làm. "Cô có muốn tôi đưa cô đi dạo một vòng công ty không?"

"Tôi chắc ngài rất bận, ngài Grey, và tôi phải lái xe rất xa."

"Cô lái xe về lại Vancouver à?" Tôi nhìn ra cửa sổ. Lái xe gì lúc này, trời đang mưa mà. Cô ta không nên lái xe vào lúc này được, nhưng tôi không thể cản cô ấy. Suy nghĩ ấy làm tôi phát cáu. "Cô lái xe cẩn thận nhé." Giọng tôi lạnh lùng hơn tôi nghĩ. Cô ấy mò mẫn cái máy ghi âm. Cô ấy muốn rời khỏi đây, và tôi không muốn cô ấy đi.

"Cô đã lấy những gì cô cần chưa?" Tôi hỏi trong sự níu kéo cô ấy ở lại.

"Rồi, thưa ngài." Cô ấy nhỏ nhẹ. Câu trả lời ấy làm tôi không nói được gì- những câu từ ấy, câu từ bay ra từ cái miệng thông minh ấy- trong một khoảnh khắc tôi thầm nghĩ cái miệng ấy ngoan ngoãn, phục tùng tôi.

"Cảm ơn vì buổi phỏng vấn của ngài, ngài Grey."

"Vinh dự của tôi". Tôi trả lời - Thật ra, bởi vì tôi chưa bao giờ có cảm giác thú vị với ai đó trong một lúc trước đây cả. Cái suy nghĩ này thật đáng lo. Cô ấy đứng lên và tôi dang bàn tay mình ra, chỉ để khát khao được chạm vào cô ấy.

"Chúng ta sẽ gặp lại sau, cô Steele." Giọng nói tôi dịu lại khi bàn tay cô ấy bắt lấy tay tôi. Chính xác, tôi muốn dùng roi quất vào người cô ấy rồi giao cấu ngay trong phòng căn phòng giải trí. Tôi muốn khám phá giới hạn và sự thèm muốn của cô ấy . . . cần tôi và tin tôi. Tôi cố nuốt mọi thứ vào trong.

Nó không bao giờ xảy ra đâu, Grey à.

"Chào ngài, ngài Grey." Cô ấy gật đầu và rút nhanh tay ra, rất nhanh.

Tôi không thể để cô ấy đi như thế này được. Rõ là cô ấy muốn rời khỏi đây. Khó chịu thật, nhưng có cái gì đó thổi vào người tôi khi tôi mở cửa tiễn cô ấy.

"Tôi muốn đảm bảo cô ra khỏi cửa an toàn," tôi nói.

Môi cô ấy tạo vẻ khó hiểu. "Ngài rất chu đáo, ngài Grey,"

Cô Steele đáp lễ lại rồi! Tôi đi theo cô ấy ra ngoài. Cả Andrea và Olivia trong có vẻ sững sốt. *Ừ đó, tôi muốn dìu cô gái bé nhỏ này ra ngoài đây.*

"Cô có mang theo áo khoác len không?"

"Tôi mang theo áo khoác."

Tôi liếc nhìn Olivia và cô ta lập tức đứng dậy với lấy chiếc áo khoác màu xanh navy, đưa nó cho tôi với nụ cười lúc nào cũng nhã nhặn. Trời đất,

Olivia lúc nào cũng phiền phức - lúc nào cũng làm tôi cảm thấy khó hiểu.

Hmm. Cái áo khoác này có vẻ cũ và hơi rẻ tiền. Quý cô Anastasia Steele này cần được ăn mặc đẹp hơn. Tôi mặc vào cho cô ấy, và khi mặc kéo nó ngang qua vai, tôi chạm đến làn da ngay cổ. Làn da ấy lúc nào cũng đáp lại tôi.

Ồ, tôi không thể để cho em ngọ ngậy một phút một giây nào cả, cưng à!

Cửa thang máy đã mở, cô ấy bước vào và quay mặt lại phía tôi. Khuôn mặt ấy thật quyến rũ, tôi muốn nói rằng cô ấy thật đẹp biết bao.

"Anastasia" Tôi nói- trong lời tạm biệt.

"Christian," Cô ấy đáp lại với giọng nói trầm ấm. Cửa thang máy đóng lại, để lại cái tên tôi bay thoảng trong không khí, nghe sao thật lạ lùng và thật không quen, nhưng thật quyến rũ.

Tôi muốn biết thêm về cô gái này.

"Andrea," Tôi lớn giọng khi quay trở lại văn phòng. "Nối máy cho tôi với Welch, ngay bây giờ."

Khi ngồi chờ cuộc điện thoại, tôi nhìn về bức tranh treo trên tường, và nhớ lại lời của cô Steele. *"Những thứ tầm thường trở nên phi thường."* Cô ấy thật dễ nói lên cảm xúc của mình.

Điện thoại rung lên. "Tôi đã nối máy với Welch đến cho ngài rồi."

"Cho anh ta nói chuyện với tôi."

"Vâng thưa ngài."

"Welch, tôi cần kiểm tra lý lịch cá nhân."

CHƯƠNG 2.1

THỨ BẢY, NGÀY 14 THÁNG 5 NĂM 2011

ANASTASIA ROSE STEELE

Ngày sinh: 10/9/1989, Montesano, Washington

Địa chỉ: 1114 đường SW Green, căn số 7, Haven Heights, Vancouver, Washington, 98888

Điện thoại: 360-959-4352

Số an ninh xã hội: 987-65-4320

Ngân hàng: Well Fargo, Chi nhánh Vancouver, Washington:

Số tài khoản: 309361:

Số tiền trong tài khoản: \$683,16

Học vấn: Sinh viên chưa tốt nghiệp. Cao đẳng nghệ thuật và tự nhiên Vancouver, ngành Ngôn ngữ Anh.

Điểm GPA: 4.0

Trình độ học vấn cơ bản: Trung học phổ thông Montesano Jr.

Điểm SAT: 2150

Ngành nghiệp: Cửa hàng dụng cụ Clayton, tây bắc Vancouver, Portland, Oregon.

Cha: Franklin A. Lambert

Ngày sinh: 1/9/1969

Ngày mất: 11/9/1989

Mẹ: Carla May Wilks Adams (18/7/1970)

Chồng: Frank Lambert (1/3/1989-11/9/1989), quá phụ.

Chồng: Raymond Steele (6/6/1990-12/7/2006), ly hôn.

Chồng: Stephen M. Morton (16/8/2006-31/1/2007), ly hôn.

Chồng: Bob Adams (6/4/2009- hiện tại)

Quan điểm chính trị: Không dữ liệu

Quan điểm tôn giáo: Không dữ liệu

Quan điểm giới tính: Không dữ liệu

Tình trạng quan hệ: Không dữ liệu

Hai ngày vừa qua, tôi đã nghiền ngẫm phần tóm tắt thông tin cả trăm lần, từ khi nhận được nó, tìm hiểu sự bí ẩn của cô gái đó ANASTASIA ROSE STEELE. Tôi thật sự không thể nào gạt hình bóng của người con gái đó ra khỏi đầu mình và nó thật sự bắt đầu làm tôi nổi đóa lên rồi. Tuần vừa rồi, trong suốt những cuộc họp tế nhạt đó, tôi cảm thấy dường như kí ức về cuộc phỏng vấn ấy cứ mãi bám riết trong đầu mình. Những ngón tay lóng ngóng lướt trên máy thu âm, cái cách cô ấy cắn làn môi ấy. Đúng, cái cách khiến tôi kích thích như mọi khi.

Giờ thì tôi xuất hiện ở đây, cửa hàng Clayton nằm ở rìa ngoại ô Portland, nơi mà cô gái ấy đang làm việc.

Mày là một tên đần độn , Grey. Tại sao mày lại xuất hiện ở đây chứ?

Tôi biết, nguyên nhân chỉ có một. Cả tuần này, tôi biết tôi chắc chắn phải gặp lại cô ấy. Tôi dám chắc điều đó khi cô ấy thì thầm tên tôi trong thang máy. Tôi đã cố gắng kháng cự lại sức hút đó. 5 ngày, tôi đã chờ 5 ngày, 5 ngày kiệt quệ, để xem, tôi chẳng thể nào quên được cô gái ấy.

Tôi chẳng cao giờ chờ đợi ai, việc chờ đợi thật đáng ghét dù có là chờ đợi một thứ gì.

Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ theo đuổi phụ nữ. Phụ nữ hiểu những gì tôi muốn ở họ. Nỗi sợ bây giờ là cô Steele quá trẻ và cô ta sẽ chẳng hứng thú làm theo những gì tôi yêu cầu, phải chăng cô ta sẽ không trở thành một người phục tùng của tôi? Tôi lắc đầu. Và bây giờ tôi ở ngay đây, ấu trĩ, ngồi giữa một bãi đỗ xe tẻ nhạt của vùng ngoại ô Portland.

Sơ yếu lí lịch của cô ta chẳng có gì đặc biệt đáng lưu ý, ngoài điểm cuối cùng. Đó là lí do tôi xuất hiện ở nơi này. *Tại sao là KHÔNG BẠN TRAI hả cô Steel.* Xu hướng giới tính không rõ - có phải chăng cô ấy là dân đồng tính. Tôi khịt mũi, nghĩ chắc không phải vậy. Tôi nhớ rõ những câu mà Anastasia hỏi trong suốt cuộc phỏng vấn, sự ngại ngùng, nhạy cảm, làn da trong suốt đỏ lựng lên ... Những phản ứng ấy đã rất kích thích từ khi tôi gặp cô ấy chỉ ít là đến bây giờ.

Đó là tại sao mà ở đây đây!

Tôi thật sự muốn gặp cô gái đó đến phát điên - đôi mắt xanh đó đã ám ảnh tôi, ngay trong giấc mơ. Tôi vẫn chưa nói với Flynn điều gì về cô ấy, và giờ thì hay thật, vì tôi đang hành xử như một tên lén lút chết tiệt. *Có lẽ tôi nên nói với ông ta.* Không thể nào. Tôi thật không muốn ông ta lái nhái về cái phương pháp trị liệu tối tân chết tiệt nào của ông ấy.

Tôi chỉ cần một trò tiêu khiển mới ngay lúc này, và trò tiêu khiển đó là cô gái bán hàng ở cửa tiệm này.

Mày đã gần đến đích rồi. Để xem nếu cô Steele bé nhỏ vẫn còn lôi cuốn như mày vẫn nhớ không.

Showtime, Grey.

Chiếc chuông cửa rung vang khi tôi bước vào bên trong. Cửa hàng này lớn hơn so với khi nhìn từ bên ngoài, và dù đã gần đến giờ ăn trưa, nơi này vẫn vắng vẻ so với một ngày thứ Bảy. Cửa hàng được chia ra theo từng lối, tôi quên mất khả năng cửa hiêu luôn mở cửa chào đón mọi người kể cả tôi, tôi nghĩ vậy bởi tôi thường mua sắm những thứ mình cần trực tiếp trên mạng,

nhưng trong khi ở đây, tôi cũng nên chọn vài thứ... *Nút thắt, khóa dán, ... Yeah.*

Tôi sẽ tìm ra cô Steele ngon lành ngày nào và vui đùa một chút.

Chỉ sau 3 giây sau, tôi gặp cô nàng. Đứng một mình ở quầy tính tiền, nhìn chăm chú vào màn hình máy vi tính và nhấm nháp bữa trưa - Bánh mì vòng Bagel. Một giây phút làm tôi ngỡ ngàng, cô ấy phải vụn bánh trên khoe môi và ... mút ngón tay, cậu bé của tôi ngẩng dậy như đáp lời.

Tôi là gì chứ, một cậu chàng 14 tuổi chắc

Phản ứng cơ thể của tôi thật khó chịu. Nó có thể sẽ dừng lại nếu tôi trói cô nàng lại, giao cấu và đét vào mông ... và thật sự không cần phải theo trình tự trên. *Yeah. Đó là những gì tôi cần.*

Cô ấy hoàn toàn bị thu hút bởi công việc đang làm và cho tôi thời gian để ngắm cô ta thật kĩ càng. Một suy nghĩ dâm đãng lướt qua đầu, cô ta hấp dẫn, hấp dẫn chết người. Đúng như tôi hay nhớ đến.

Cô ấy ngược lên và chôn chân tại chỗ. Hoảng sợ tựa lần đầu gặp gỡ. Cô ta đóng cái nhìn chăm chú lên tôi - SỐC - tôi đoán - và tôi không biết đó là một phản ứng tốt hay xấu nữa.

"Cô Steele, quả là một bất ngờ thú vị."

"Ngài Grey". Cô ấy nói, choáng ngợp và đỏ mặt. *À một phản ứng tốt.*

"Tôi đang ở gần đây và cần mua một vài thứ, rất vui vì được gặp lại cô ở đây."

Rất hài lòng. Cô ấy đang mặc một chiếc áo thun ôm cùng quần jean phô ra đôi chân dài, vòng eo thon gọn và vòng một hoàn hảo, đó chẳng phải cái thứ không có hình thù gì vào tuần trước. Đôi môi vẫn chưa khép lại vì ngạc nhiên và tôi vẫn phải đang kiểm chế thôi thúc tóm lấy chiếc cằm ấy và khép đôi môi ấy lại.

Tôi đã bay từ Seattle chỉ để gặp em và cách em nhìn tôi bây giờ thật sự xứng đáng với chuyến đi này.

"Ana, gọi tôi là Ana, tôi có thể giúp gì cho ngài, ngài Grey."

Cô ấy hít một hơi, so lại vai như cái cách ở buổi phỏng vấn hôm ấy và nở một nụ cười gượng gạo mà cô ấy dành cho khách hàng.

Trò chơi bắt đầu rồi, cô Steele.

"Tôi cần một số thứ, bắt đầu với dây cáp đi."

Yêu cầu của tôi khiến cô ấy mất cảnh giác và hơi choáng váng.

Oh, nó sẽ rất thú vị đây! Em sẽ rất bất ngờ với những gì tôi sẽ làm cùng với những sợi dây cáp này, cưng ạ.

"Ở cửa hàng nhiều loại cho ngài lựa chọn. Để tôi giới thiệu cho ngài?"

Anastasia nói, giọng hơi lạc đi.

"Hãy dẫn lối"

Cô ấy bước ra khỏi quầy tính tiền và bước về một lối nhỏ dẫn xuống những kệ hàng. Cô ấy đang mang một đôi giày đế bằng, tôi thoáng nghĩ vu vơ, cô ấy sẽ như thế nào nếu bước đi trên một đôi giày cao gót nhỉ? Louboutins, không gì tuyệt bằng Louboutins.

"Nó nằm ở quầy điện, kệ số 8." Giọng cô ấy yếu ớt, hơi run và cô ấy đỏ mặt.

Anastasia bị tôi lôi cuốn. Hy vọng nở hoa trong lòng tôi. Tôi nhếch mép cười. Cô ta không phải dân đồng tính.

"Xin mời" Tôi đưa tay ra hiệu dẫn đường. Để cô ấy bước đi trước tôi, Trong khi tôi tận dụng khoảng không thời gian chiêm ngưỡng vòng ba tuyệt vời. Túm tóc đuôi ngựa đong đưa như nhịp hông của cô ấy. Cô nàng là một tổ hợp với tất cả những gì tôi đánh giá ở một người phục tùng: ngọt ngào, nhu mì và xinh đẹp.

Và câu hỏi đáng giá hàng triệu đô la rằng cô ấy có phải là một người phục tùng? Có thể cô ta chẳng biết gì về cái đời sống - đời sống của tôi, nhưng tôi rất sẵn lòng để dẫn dắt cô nàng vào đời sống đó của tôi.

Mày đang hướng nó theo cách của mày, Grey, trong vụ này.

"Ngài đến Portland để công tác sao? " Cô nàng hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cô ta nâng cao giọng, vờ như vô tình hỏi. Nó làm tôi muốn cười to lên mà. Phụ nữ hiếm khi làm tôi cười.

"Tôi đang tham dự dự án Nông Nghiệp WSU. Nó diễn ra ở Vancouver." Tôi nói dối. *Thật ra, tôi đến đây để gặp em, cô Steele thân mến.*

CHƯƠNG 2.2

Mặt cô nàng hơi xịu xuống, cảm giác này thật tồi tệ.

"Hiện tôi đang tài trợ cho vài nghiên cứu luân canh cây trồng và điều kiện đất trồng." Đấy ít nhất, nó là sự thật.

"Đó là toàn bộ kế hoạch nuôi-sống-thế-giới của ngài sao?" Cô nương mà thể hiện sự thích thú.

"Đại loại là như vậy." tôi lầm bầm đáp. *Cô ấy đang cười tôi đấy sao?* Oh, tôi rất muốn dừng việc cười nhạo đó lại nếu em thật sự làm điều đó.

Nhưng làm sao để bắt đầu? Có thể là một bữa ăn tối, tốt hơn một buổi phỏng vấn vô vị... Đúng thế, chắc chắn nó sẽ rất mới lạ: một bữa ăn tối thân mật.

Chúng tôi đến cái kệ đựng những sợi dây cáp, được sắp xếp theo màu và kích cỡ. Tôi lướt ngón tay qua những bó dây một cách vô thức. *Hay là cứ mời cô ấy một bữa tối như một buổi hẹn hò?* Cô ấy liệu sẽ đồng ý không? Khi tôi nhìn, cô nàng đang nhìn chăm chú vào những ngón tay,. Cô ấy chẳng thể nào nhìn tôi rồi, rất triển vọng. Chọn lấy một bó dây, nó có vẻ dẻo dai, linh hoạt, bởi nó có thể cố định cổ tay và cổ chân cùng một lúc.

"Nó sẽ rất phù hợp."

"Ngài còn cần gì thêm không ạ?" Anastasia nói nhanh, cô ấy có thể đang thể hiện hành vi chu đáo của một nhân viên hoặc cô ta đang muốn tôi bước ra khỏi cửa hàng này ngay lập tức. Tôi không biết là mình sẽ được đối xử như thế nào.

"Tôi muốn vài cuộn băng dính."

"Ngài đang trang hoàng nhà cửa sao? "

"Không, không trang hoàng nhà cửa." Oh chỉ khi em hiểu được thôi cưng.

"Lối này thưa ngài" cô nói. "Băng dính ở kệ hàng trang trí ạ."

Thôi nào, Grey. Mà không còn nhiều thời gian nữa đâu. Thu hút cô ta vào một cuộc đối thoại đúng nghĩa đi.

"Cô làm ở cửa hàng này lâu chưa?"

Đương nhiên, tôi biết rõ câu trả lời. Khác với một số người, tôi đã tìm hiểu. Một vài lí do, cô nàng đang ngưng ngưng. Lạy chúa, cô gái này đang xấu hổ. Tôi không hề vô vọng. Cô ấy nhanh chóng đi đến kệ hàng trang trí. Tôi hăm hở đi theo cô nàng như một con cún.

"Được 4 năm." Cô đáp lí nhí khi chúng tôi đến bên đồng băng dán. Anastasia cúi người và lấy hai cuộn với chiều rộng khác nhau.

"Tôi lấy cái này." Cái to sẽ hiệu quả hơn.

Khi cô ấy đưa cho tôi, các đầu ngón tay chạm khê và nó gây phản ứng lại giữa háng. Chết tiệt!

Cô nàng nhìn tái nhợt. "Thêm gì nữa không ạ?" Giọng cô nàng khàn khàn.

Vì chúa, tôi có ảnh hưởng đến cô nàng như cái cô ấy ảnh hưởng đến tôi.

"Vài cuộn dây thừng, tôi đoán."

"Lỗi này thưa ngài" Lại một lần nữa dẫn trước, một cơ hội lần nữa cho tôi chiêm ngưỡng vòng ba tuyệt đẹp đó.

"Ngài cần loại nào ạ? Ở đây có loại dây sợi tổng hợp và dây sợi tự nhiên."

Mẹ kiếp - dừng lại. Tôi rên rỉ trong lòng, cố xóa đi hình ảnh của cô nàng treo trên trần phòng giải trí.

"Tôi lấy 5 yard(gần bằng 5m) dây sợi tự nhiên." Nó sẽ thô sơ và chà xát mạnh hơn nếu em bị cột vào dây sợi tự nhiên mà tôi chọn.

Những ngón tay cô ấy hơi run rẩy nhưng vẫn đo ra 5 yard dây một cách chuyên nghiệp, rút một con dao bỏ túi và cắt dây một cách nhanh gọn, cuốn chặt lại với một nút thắt. Thật ấn tượng.

"Cô là một nữ hướng đạo?"

"Hoạt động xã hội không phải kiểu của tôi, ngài Grey!"

"Vậy kiểu của cô là gì?"

Đúng vậy!

"Sách!" Nàng trả lời.

"Là loại sách nào?"

"Ồ, ngài biết đấy, như thường lệ. Sách văn học cổ điển. Văn học cổ điển Anh là chủ yếu."

Văn học Anh? Brotes and Austen, tôi cá. Những kiểu ủy mị, ướm át.

Nó không thật sự tốt.

"Ngài cần thêm gì nữa không ạ?"

"Tôi không biết, cô có gợi ý gì không?" Tôi muốn biết phản ứng của cô ấy.

"Kiểu DIY sao?" (DIY: do it yourself: tự làm) cô nói một cách ngạc nhiên.

Tôi thật sự muốn bật cười mà. *Oh, cưng à. DIY không phải kiểu của tôi.* Tôi gật gù, bóp chết sự hứng thú của tôi. Mắt cô nàng lia một lượt trên cơ thể tôi, ước chừng số đo của tôi.

"Quần yếm không tồi." Cô thốt lên.

Ngoài sự trông đợi của tôi từ câu hỏi "Ngài có đồng tính không?"

"Tôi không muốn việc đó phá hủy quần áo của ngài." Cô ấy chỉ vào quần jean của tôi.

Chẳng kịp, tôi nói "Tôi có thể cởi đồ ra."

"Um." Mặt cô thoáng đỏ, ngài ngừng rồi cúi mặt xuống.

Tôi lên tiếng giải vây sự ngại ngùng của cô. "Tôi sẽ lấy vài chiếc, tránh việc nó làm bẩn bất cứ loại quần áo nào." Cô nàng quay đi ngay đến kệ chứa quần áo.

"Thêm gì nữa không ngài?" Cô ấy nói, như nghẹt thở khi đưa tôi bộ quần yếm màu xanh. Cô ấy vẫn xấu hổ và cúi gằm mặt.

"Bài báo như thế nào rồi?" Tôi hỏi liệu cô nàng có thể thoải mái một chút.

Cô nàng ngược mặt lên và nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Cuối cùng thì,

"Tôi không viết bài báo đó, nó là của Katherine, cô Kavanagh - bạn cùng phòng của tôi - cô ấy là một nhà báo tương lai. Cô ấy rất hứng thú với nó và rất buồn bực khi chẳng thể phỏng vấn ngài trực tiếp."

Đây là câu nói dài nhất cô ấy nói với tôi từ khi lần đầu tiên gặp và cô ta đang nói về một người khác, không phải bản thân mình. *Thật thú vị.*

Trước khi tôi kịp trả lời, cô ấy lại nói "Vấn đề cô ấy lo lắng rằng là chẳng có tấm hình nào của ngài cả."

Cô Kavanagh kiên trì muốn hình chụp. Tôi có thể đáp ứng, nó sẽ cho tôi thời gian với cô Steele thú vị.

"Cô ấy muốn kiểu chụp nào?"

Cô ấy nhìn tôi một lúc rồi lắc đầu.

"Tôi vẫn còn ở lại đây, ngày mai, có thể ..." Tôi có thể ở Portland, làm việc ở khách sạn, một phòng ở Heathman. Có thể cần Taylor dàn xếp một chút, đem ít quần áo, máy laptop hoặc Elliot sẽ giúp - trừ phi anh ta đang vui vẻ rong ruổi đâu đó, chuyện thường làm của anh ta mỗi cuối tuần.

"Ngài sẵn sàng thực hiện buổi chụp ảnh sao?" Cô ấy chẳng thể giấu nổi sự ngạc nhiên.

Tôi gật đầu nhẹ một cái. *Yeah, tôi muốn dành nhiều thời gian với em.*

Kiên định nào Grey.

"Kate sẽ rất vui - mong rằng chúng tôi tìm được một thợ ảnh." Cô nàng cười rạng rỡ, gương mặt trong trẻo như ánh dương giữa lớp sương. Cô ấy

đẹp đến nghẹt thở.

"Hãy cho tôi biết trước ngày mai. " Tôi rút ví. "Danh thiếp của tôi, có số điện thoại của tôi trên đây. Các cô cần gọi trước 10h sáng mai." Và nếu cô ấy không gọi, tôi sẽ một bước thẳng tiến trở về Seattle và quên đi những thứ ấu trĩ này.

Ý nghĩ ấy làm tôi thấy thật nặng nề quá đỗi.

"Okay." Cô ấy tiếp tục cười mỉm.

"Ana!" Chúng tôi đồng thời quay lại nhìn một người đàn ông vận thường phục ở phía cuối kệ hàng. Ánh mắt của hắn chỉ có hình bóng mê hoặc của cô Anastasia Steele. *Tên khốn này là ai nữa?*

"Er... Thật xin lỗi, ngài Grey." Cô ấy tiến lại gần người đàn ông đó và tên khốn đó vòng tay ôm Anastasia, kiểu-ôm-như-vượn của gã đó làm máu tôi sôi lên. Một phản ứng tôi vô thức.

Bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người cô ấy mau.

Tôi cuộn chặt năm đấm, nhẹ nhõm vì cô ấy không ôm lại hắn ta. Họ rơi vào một cuộc trò chuyện thì thầm. Có thể bản thông tin của Welch đã sai, tên này là bạn trai của cô nàng. Cô ấy trạc tuổi hắn và cái tên nhãi đó chẳng thể rời mắt khỏi người Anastasia. Hắn ôm cô ấy, nhìn chăm chăm vào cô ấy đặt cánh tay lên vai của cô. Đó dường như là một cử chỉ bình thường, nhưng tôi biết rằng hắn đang ngầm tuyên bố chủ quyền và cảnh cáo tôi nên tránh xa Anastasia ra. Cô nàng có vẻ đang ngượng ngùng, nhún chân.

Khốn kiếp. Tôi nên rời đi. Tôi đã tự đánh giá cao rồi. Cô nàng là bạn gái của tên đó. Rồi cô ấy thì thầm gì đó, chạm vào cánh tay, không phải bàn tay và bước ra xa rời khỏi hắn. Chứng tỏ rằng họ không quá thân thiết với nhau.

Tốt.

"Er... Paul. Đây là Christian Grey, ngài Grey. Đây là Paul Clayton. ANh trai của Paul là chủ cửa hàng này." Cô ta nhìn tôi nghi ngại rồi tiếp tục nói. "Tôi

biết Paul từ khi làm việc ở đây, dù không hay gặp nhau lắm. Cậu ấy mới trở về từ Princeton, Paul đang học ngành quản trị kinh doanh." Cô ấy bập bẹ giải thích rằng cô ấy và hắn ta không phải là một cặp, tôi nghĩ vậy. Là em trai chủ cửa hàng, không phải bạn trai. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, không ngờ, sự nhẹ nhõm lại lớn như vậy. *Tôi thật sự phải để mắt đến cô gái ấy.*

"Clayton" Tôi nói nhanh.

"Ngài Grey." Cái bắt tay của hắn ẻo lả, hết cái mái tóc của hắn. *Ồ ồ.*

"Gượm đã, chẳng phải Christian Grey của Tập đoàn Grey?"

LÀ ta đây, thẳng thắn.

"WOW, tôi có thể giúp ngài lấy gì không?"

"Anastasia đã giúp tôi chọn lựa rồi, Clayton. Cô ấy thật sự rất chu đáo." *Giờ thì biến đi.*

"Tốt." Anh ta lịch sự. "Gặp em sau nhé Ana"

"Vâng." Hắn ta biến mất sau kệ hàng.

"Còn gì nữa không ạ? Ngài Grey"

"Bao nhiêu đây thôi." Tôi trả lời. *Chết tiệt.* Tôi hết thời gian rồi và giờ thì vẫn chưa biết rằng tôi có thể gặp lại cô ấy nữa hay không.

Tôi thật sự muốn cô gái ấy hiểu những gì tôi đang nghĩ trong đầu, làm sao tôi có thể hỏi cô ấy? Tôi có thật sự sẵn sàng có một người phục tùng mới không biết gì cả chẳng? Cô gái đó chắc chắn cần 1 khóa huấn luyện. Nhìn mắt, tôi tưởng tượng những khả năng tuyệt vời có thể mang lại. Liệu cô ấy sẽ chấp nhận chứ? Hay mọi sự sẽ bẽ bàng.

Cô ấy quay về quầy tính tiền, đóng gói tất cả những món đồ, tôi thu mọi hành động nhỏ nhặt của cô ấy vào mắt.

Nhìn tôi đi, chết tiệt. Tôi muốn nhìn thấy gương mặt cô ấy và đoán xem

đăng sau đôi mắt xanh ấy đang che giấu gì.

CHƯƠNG 3.1

CHỦ NHẬT, NGÀY 15 THÁNG NĂM, NĂM 2011

Lời nói của Moby thoáng qua tai tôi khi chạy từ hướng tây nam đường Salmon tới sông Willamette. Đã 6:30 sáng và tôi cố không nghĩ bất cứ điều gì. Đêm qua tôi đã mơ thấy em ấy. Đôi mắt xanh, giọng nói thì thầm . . . những câu nói kết thúc bằng "ngài" khi cô quỳ xuống trước tôi. Từ khi gặp cô ấy, những giấc mơ của tôi đã thay đổi. Tôi tự hỏi bác sĩ Flynn sẽ chữa trị tôi bằng cách nào đây. Cái suy nghĩ ấy làm tôi rối bời, nên tôi lờ nó đi và chạy tiếp băng qua ngân hàng Willamette. Những tia nắng bắt đầu rọi xuống, mang cho tôi một cảm giác hi vọng.

HAI GIỜ SAU KHI chạy trở về khách sạn, tôi băng ngang qua tiệm cà phê. Tôi có thể dẫn cô ấy đến đây.

Như một cuộc hẹn hò không?

Không. Không hẹn hò. Tôi bật cười với cái suy nghĩ điên khùng này. Chỉ là một cuộc trò chuyện - một cuộc phỏng vấn ngắn thôi mà. Tôi có thể tìm hiểu thêm chút ít về cô gái bí ẩn này nếu cô ta thu hút tôi hoặc là tôi đang làm chuyện tào lao. Bước vào thang máy một mình. Kết thúc buổi chạy trong bộ quần áo khách sạn, tôi rất nghiêm túc và bình tĩnh khi lái xe đến Portland lần đầu tiên. Nó không phải là cảm giác phải chịu đựng. Ngồi xuống thưởng thức buổi sáng trước khi chuẩn bị đi tắm.

CÓ TIẾNG CÓ CỬA. Tôi ra mở và Taylor đang đứng trước ngưỡng cửa.

"Chào buổi sáng, ngài Grey."

"Chào, họ đã sẵn sàng chưa?"

"Rồi thưa ngài. Mọi thứ đã xong ở phòng 601."

"Tôi sẽ xuống ngay." Đóng cửa lại, tôi đóng thùng chiếc áo vào trong quần xám. Tóc tôi hơi ướt, nhưng chả nhằm nhò. Tôi liếc mắt nhìn vào gương rồi ra ngoài theo Taylor đến thang máy.

Phòng 601 chật kín người, ánh sáng và cả máy chụp hình nữa, nhưng tôi liếc mắt tìm cô ấy. Kia rồi, cô ấy đang đứng góc kia kìa. Mái tóc hơi bù xù: gợi tình, mái tóc óng ả xả xuống tới bầu ngực. Cô ấy mặc chiếc quần jean ôm, cùng với tay áo khoát ngắn màu navy cùng chiếc áo sơ mi trắng. Mấy cái kiểu quần áo đó là thời trang của cô ấy sao? Trông có vẻ khá thuận lợi trong di chuyển, nó làm tôn lên đôi chân thon gọn ấy. Đôi mắt kia, khiến tôi lúc nào cũng cảm thấy an lòng.

"Cô Steele, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi." Cô ấy bắt lấy tay tôi và trong phút chốc, tôi muốn chiếm hữu và hôn lên từng góc ngách.

Mày đừng có điên chứ, Grey.

Cô ấy giơ đôi tay ngọt lịm ra rồi vẫy về hướng có cô bạn đang đứng gần đó, đang đợi dự hiện diện của tôi.

"Ngài Grey, đây là Katherine Kavanagh," cô nói. Bất đắc dĩ, tôi liếc qua nhìn quý cô đeo bám Kavanagh. Cô ta cao, rất ấn tượng, và ăn mặc rất bắt mắt, giống như cha cô ta vậy, nhưng cô ta lại sở hữu đôi mắt của mẹ. Và tôi thầm cảm ơn cô ta đã mang cô Steele bé bỏng này đến cho tôi. Cái suy nghĩ làm tôi có cái nhìn thân thiện đến cô ta.

"Quý cô đeo bám Kavanagh. Cô thế nào? Tôi hi vọng cô thấy khá hơn? Anastasia nói cô tuần trước không được khoẻ."

"Tôi khoẻ, cảm ơn ngài, ngài Grey."

Cô ấy rất cứng rắn, cái bắt tay cũng dứt khoát, và tôi hơi nghi vấn cô ấy đã bao giờ đối mặt với thử thách trong cuộc sống sung túc của cô ấy không. Tôi tự hỏi sao hai người phụ nữ này lại có thể làm bạn với nhau được nhỉ. Họ chẳng có điểm gì chung cả.

"Cảm ơn vì đã giành thời gian quý báu của ngài cho buổi chụp hình này," Katherine nói.

"Tôi rất vinh dự," Tôi nói, và liếc nhìn Anastasia đang đỏ ửng mặt lên.

Hình như chỉ có tôi mới làm cô ấy đỏ mặt thì phải? Cái suy nghĩ ấy làm tôi quá hài lòng.

"Đây là Jose Rodriguez, thợ chụp ảnh của chúng tôi," Anastasia nói, và khuôn mặt cô ấy bừng sáng khi giới thiệu cậu ta.

Khi thật, bạn trai của cô ấy à?

Rodriguez cười tươi còn Ana thì cười thật ngọt ngào.

Họ đang tán tỉnh nhau đấy à?

"Ngài Grey." Rodriguez cho tôi một cái nhìn lãnh đạm khi chúng tôi bắt tay nhau. Đó là lời cảnh báo. Hẳn ta cảnh báo tôi tránh xa ra kia. Rõ là hẳn thích cô nàng ấy lắm. Rất thích luôn ấy chứ.

Chà, trò chơi bắt đầu đây, nhóc con.

"Ngài Rodriguez, điều gì khiến ngài thích ở tôi?" Giọng tôi như đang thách thức, và hẳn nghe đấy chứ, nhưng Katherine cắt ngang và quấy tôi về phía ghế. À, cô ấy thích chỉ huy. Cái suy nghĩ làm tôi tức cười khi đang ngồi xuống. Một gã trai trẻ khác cũng có mặt để hợp tác cùng Rodriguez, bật đèn lên, và trong phút chốc nó làm chói mắt tôi.

Chết tiệt!

Trong ánh đèn mập mờ, tôi nhìn quanh để tìm quý cô Steele bé bỏng. Cô ấy đang đứng phía sau căn phòng, quan sát tiến trình. Cô ấy lúc nào cũng không mắc cỡ đúng không nhỉ? Chắc vậy mà cô ấy với Katherine mới làm bạn với nhau được; cô thích được đứng sau để Katherine làm trung tâm của sân khấu.

Hmm . . . người phục tùng bẩm sinh là đây.

Tay thợ chụp ảnh này cũng khá chuyên nghiệp và rất miệt mài trong công việc đấy. Tôi nhìn chăm chú quý cô Steele khi cô ấy nhìn hai chúng tôi. Hai đôi mắt nhìn nhau, trông cô ấy thật chân thành và trong sáng, và trong phút

chốc, tôi quyết định lập tiếp kế hoạch. Nhưng cô ấy chột căn môi và nó làm tôi cảm thấy bị nghẹt thở.

Thôi ngay đi, Anatasia. Tôi sẽ không nhìn cô ấy nữa, và hình như cô ấy nghe được tôi nói, quay mặt đi chỗ khác.

Ngoan lắm.

Katherine mời tôi đứng lên khi Rodriguez tiếp tục nhấp máy. Và xong rồi, cơ hội đã đến.

"Cám ơn ngài một lần nữa, ngài Grey." Katherin đưa tay ra và bắt lấy tay tôi, sau đó là tay chụp ảnh, người mà âm thầm chống đối tôi. Sự phản đối của anh ta làm tôi bật cười.

Oh, man . . . mà im rồi đúng không.

"Tôi chờ được đọc bài báo của cô, cô Kavanagh," tôi nói và khẽ gật đầu. Ana là người tôi muốn nói chuyện cơ. "Đi cùng tôi nhé, cô Steele?" tôi hỏi, và hướng tay ra cảnh cửa.

"Chắc chắn rồi," cô ấy trả lời đầy ngạc nhiên.

Cơ hội tốt đấy, Grey.

Tôi lẩm nhẩm và dẫn đường cô ấy ra ngoài, chỉ muốn tách cái khoảng cách giữa cô ấy với Rodriguez xa ra. Cô ấy đứng ngoài với mái tóc bàu nhàu cùng những ngón tay ngọc ngậy ở hành lang, khi Taylor theo tôi ra ngoài.

"Tôi sẽ gọi anh sau, Taylor." Tôi nói, khi anh ta dường như ngoài tầm nghe. Tôi hỏi Ana liệu cô ấy có muốn uống coffee cùng tôi, hơi thở tôi nghẹt lại chờ câu trả lời.

Cô ấy chớp mắt. "Tôi phải đưa mọi người về nhà," cô ấy nói mất cả giọng.

"Taylor" toi gọi ah ta, làm cô ấy giật bắn người. Tôi nên để cô ấy cảm thấy hồi hộp nhưng cũng chẳng biết là tốt hay xấu nữa. Và cô ấy lúc nào cũng bồn chồn. Nghĩ mọi cách. Tôi có thể làm cô ấy hết bồn chồn là lơ đi.

"Họ ở trường đại học sao cô Steele?" Cô ấy gật đầu, và tôi nhờ Taylor đưa họ về.

"Rồi nào, cô sẽ đi uống coffee với tôi chứ?"

"Um-ngài Grey,er- thật ra . . . " chột dừng lại.

Quý thật. Là không sao. Tôi sẽ chết mất. Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt ấy. "Thật ra, Taylor không cần đưa họ về. Tôi sẽ đổi xe với Kate, nếu ngài cho tôi tí xíu thời gian."

Tôi thở phào nhẹ nhõm và cười toét miệng.

Tôi sẽ hẹn hò đấy!

Mở cửa, tôi dẫn cô ấy vào trong khi Taylor cố che giấu cái nhìn đầy khó hiểu.

"Anh có thể lấy áo khoác cho tôi không, Taylor?"

"Chắc chắn rồi, ngài Grey."

Anh ta quay đi, với đôi môi đang mím chặt. Tôi nhìn anh ta chăm chú khi anh ta vào trong thang máy, còn tôi giờ đây thì đứng dựa vào tường và chờ cô Steele.

Tôi sẽ nói cái quái gì với cô ấy đây?

"Em có muốn làm người phục tùng của anh không?"

Không. Bình tĩnh lại đi. Grey. Từng bước từng bước một thôi.

Vài phút sau Taylor trở lại với chiếc áo khoác của tôi.

"Đây là những gì ngài cần, đúng không?"

"Đúng. Cám ơn."

Anh ta đưa cho tôi rồi để tôi đứng trong hành lang như một thằng ngốc.

Khi nào thì Anatasia mới xong đây? Tôi nhìn đồng hồ. Lẽ ra vụ bàn bạc đổi xe với Katherine phải xong rồi chứ. Hay là cô ấy nói chuyện với Rodriguez, giải thích rằng cô ấy chỉ đi uống coffee để cảm ơn tôi và sẽ đăng một tiêu đề hay về tôi. Cái suy nghĩ thật đáng ghét. Chắc có lẽ cô ấy còn hôn tạm biệt hẳn nữa.

Chết tiệt thật.

Lát sau cô ấy cuất hiện, và tôi mừng làm sao. Trông cô ấy không giống như vừa mới hôn.

"Đi thôi," cô ấy tự tin nói. "Đi uống coffee nào." Nhưng đôi má ấy đỏ ửng đang cô che đậy bằng sự tự tin kia.

"Đi sau cô nhé, cô Steele." Tôi che đậy nỗi thích thú khi cô ta vấp té phía trước tôi. Đờ lấy cô ấy, tính tò mò tôi cũng nổi lên về mối quan hệ với cô ấy với Katherine, đặc biệt là tính hợp rơ của họ. Tôi hỏi hai người quen nhau khi nào.

"Từ khi chúng tôi là sinh viên năm nhất. Cô ấy là người bạn rất tốt." Giọng cô ấy thật ấm áp. Rõ là Ana rất hết lòng cho mối quan hệ này. Cô ấy lái xe cả một đoạn đường dài đến Seattle để phỏng vấn tôi chỉ về Katherine bị ốm, và tôi hi vọng cô Kavanagh đối xử với cô ấy chân thành và tôn trọng.

Tôi bấm nút trước cửa thang máy và nó lập tức mở ra. Một đôi tình nhân đang ôm nhau trong đó, xấu hổ khi bị chúng tôi nhìn. Không đếm xỉa đến họ, chúng tôi bước vào thang máy, tôi bắt gặp nụ cười tinh quái của Anatasia.

Khi thang máy xuống tầng đầu tiên, Bầu không khí bên trong này thật ngượng ngùng. Tôi không biết xuất phát từ đôi tình nhân kia hay từ tôi nữa.

Đúng. Tôi cần cô ấy. Liệu cô ấy sẽ chấp nhận tôi chứ?

Tôi nhẹ cả lòng khi cửa thang máy lại mở ra và rồi tôi nắm lấy tay cô ấy, nó khá lạnh và hơi ẩm hơn tôi nghĩ. Có lẽ tôi không có ảnh hưởng đến cô ấy nhiều như tôi. Cái suy nghĩ này thật là đau lòng.

Trong lúc đó, chúng tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích của đôi tình nhân kia.

"Chuyện gì trong thang máy vậy nè?" Tôi lẩm bẩm. Và tôi cũng phải công nhận là điều ấy ít nhiều gì cũng thú vị ấy chứ. Cô Steele nhìn khá trong sáng, nhưng đôi kia vậy và khi chúng tôi lướt qua những con phố, tôi nhắm lại từng kế hoạch của tôi lần nữa.

Cô ấy quá trẻ. Cô ấy cũng chẳng có kinh nghiệm nào, nhưng chết tiệt thật, tôi thích cái cảm giác nắm tay cô ấy.

Vào quán coffee, tôi chỉ cô ấy ngồi xuống chiếc bàn và hỏi liệu cô ấy muốn uống gì. Nói cà lăm luôn rồi: Trà English Breakfast- nước nóng- nhưng đừng bỏ túi trà vào trong. Khá mới mẻ đấy.

"Cô không uống coffee à?"

"Tôi không thích coffee."

"Vậy thì trà túi lọc. Đường chứ?"

"Không cảm ơn," cô ấy nói, rồi ngó xuống những ngón tay.

"Cô còn muốn ăn gì không?"

"Không. Cảm ơn." Cô ấy lắc đầu và vén một bên tóc lên tai. Màu nâu hạt dẻ ấy thật đẹp.

Tôi phải đứng chờ xếp hàng trong khi hai cô hai người phụ nữ đoan trang đang đứng sau bàn tính tiền và đùa vọt nhảm nhí với mọi khách hàng của họ. Phiền thật đấy và tôi luôn để mắt đến bấu vật của tôi: Anastasia.

"Này, anh đẹp trai, em giúp gì được cho anh?" người phụ nữ già hỏi tôi với cái chớp mắt. Khuôn mặt cũng đẹp và dễ thương.

"Cho tôi cốc coffee cùng sữa nóng. Một tách trà English Breakfast, túi trà không được nhúng vào trong, một chiếc bánh nhỏ blueberry.

Anastasia cũng có thể suy nghĩ lại và muốn ăn thì sao.

"Anh đến Portland chơi à?"

"Ừ."

"Vào cuối tuần?"

"Ừ."

"Thời tiết hôm nay khá tốt đấy."

"Ừ."

"Em hi vọng anh có thể hưởng thụ cái ánh nắng mặt trời này."

Làm ơn im đi và nhanh lên giùm cái.

"Ừ." Tôi nghiêng chặt răng rồi quay qua nhìn Ana, cô ấy nhìn phắt qua chỗ khác.

Cô ấy đang ngó tôi à. Cô ấy đang nhìn tôi đúng không?

Ôi bong bóng hi vọng đang căng phồng trong tôi.

"Của cứng đây.". Cô gái nháy mắt với tôi rồi đặt đồ uống lên khay. "Tính tiền ở quầy trước nhé, anh yêu, và chúc anh một ngày vui vẻ."

Tôi cố gắng không đong đưa với ả này. "Cám ơn."

Anastasia đang ngắm nhìn ngón tay mình, có trời mới biết cô ấy đang nghĩ gì.

Nghĩ về tôi chẳng?

"Đang suy nghĩ gì à?" Tôi hỏi.

Cô ấy nhảy dựng lên và đỏ mặt khi tôi đặt tách trà và ly coffee xuống bàn. Cô ấy ngồi yên và có chút xấu hổ. Sao vậy? Cô ấy không muốn ở đây à?

"Cô đang nghĩ gì thế?" Tôi hỏi lần nữa, còn cô ấy thì ngồi nhúng trà.

"Đây là loại trà tôi thích." cô đáp, và tôi nhớ lại những thông tin rằng trà English Breakfast là loại cô ấy hay uống. Tôi nhìn cô ấy nhúng trà vào tách.

Thật tỉ mỉ và gọn gàng. Ngay lập tức, cô vớt vớt nó ra để lên đĩa nhỏ. Môi tôi mím chặt lại. Khi cô ấy nói cô thích những loại trà nhẹ và hơi sẫm màu, trong phút chốt tôi nghĩ cô ấy muốn nói mẫu đàn ông lý tưởng của cô ấy.

Lí trí chút đi Grey. Cô ta chỉ nói về trà thôi mà.

Màn dạo đầu vậy đủ rồi, bây giờ là lúc những thành quả cần cù của mày Grey. "Anh ta là bạn trai cô à?"

Cô ấy cau mày, rồi nhăn mũi.

"Ai cơ?"

Hưởng ứng tốt đấy.

"Tay thợ chụp hình, Jose Rodriguez."

Cô ta cười. Với tôi.

Với tôi đấy!

Tôi không biết nó làm cô ấy nhẹ lòng đi hay là cô ấy nghĩ nó tức cười. Tức thật, tôi không thể đoán được. Cô ấy thích tôi hay không? Cô ấy bảo tôi hẳn ta chỉ là bạn.

Oh, cưng à, hẳn ta muốn đi xa hơn cả tình bạn đấy.

"Tại sao ngài nghĩ anh ấy là bạn trai của tôi?" cô ấy hỏi.

"Cái cách cô cười với anh ta, và anh ta cười lại cô." Mày không còn nghĩ câu nào khác nữa hả Grey? Hẳn ta tác động đến mày à.

"Anh ấy như người thân của tôi.", cô ấy đáp.

Được rồi, kiếm cho con thú trong lòng lại, và trong một khoảnh khắc tôi tự hỏi liệu cô ấy có nhận ra rằng cô ấy đẹp đến nhường nào không. Đôi mắt xanh màu blueberry, tôi lại tưởng tượng ra cảnh cô ấy quỳ trước mặt tôi, đúc cho cô ta. Mỗi lần một miếng. Cái suy nghĩ ấy vui thật - và thật thoải mái. "Cô muốn ăn chút không?" tôi hỏi.

Cô ấy lắc đầu. "Không cảm ơn." Giọng nói có chút lưỡng lự và cô ấy lại nhìn xuống đôi tay nữa. Sao cô ấy lại lo sợ thế nhỉ? Tại vì tôi chẳng?

"Và người con trai tôi gặp ngày hôm qua, ở cửa hàng. Anh ta cũng không phải bạn trai cô đúng không?"

"Ừ, Paul chỉ là bạn. Tôi đã nói với ngài hôm qua rồi." cô ấy lại cau mày và vòng tay lại trong tư thế phòng thủ. Cô ấy có lẽ không thích bị hỏi về những chàng trai. Tôi vẫn còn nhớ cô ấy đã cảm thấy không thoải mái khi tay của thằng ranh con đó chạm lên người cô ấy, khó chịu khi bị đòi hỏi. "Tại sao ngài lại hỏi tôi?" cô hỏi thêm.

"Trông cô có vẻ rắc rối với đàn ông."

Mắt cô ấy bỗng mở to ra. Chúng thật sự rất đẹp, màu xanh của đại dương ở Cabo, màu xanh thẫm của nước biển. Tôi nên dẫn cô ấy đến đó.

Cái gì? Cái suy nghĩ quái quỷ này ở đâu ra vậy?

"Trông ngài thật sự rất khó gần," cô ấy nói rồi nhìn xuống, ngắm nhìn những ngón tay lần nữa. Cô ấy có một phần của người phục tùng, phần còn lại cô ấy đúng là . . . một thử thách.

"Có thể cô thấy tôi rất khó gần."

Yeah. Cô ấy nên biết thế. Vì chả có ai có gan nói với tôi rằng tôi rất khó gần. Cô ấy rất thành thật nên tôi mới nói với cô ấy thế- nhưng khi cô ấy ngoảnh mặt đi, tôi thật sự không biết cô ấy nghĩ gì. Thật khó chịu. Cô ấy có thích tôi không? Hay cô ấy chỉ chịu đựng buổi phỏng vấn này vì Kavanagh? Thế quái nào đây?

"Cô là cả một sự huyền bí đấy, cô Steele."

"Tôi chẳng có gì huyền bí cả."

"Tôi nghĩ cô rất giỏi kiểm chế bản thân." Giống như một người phục tùng ngoan vậy. "Trừ những lúc cô đỏ mặt, cô rất hay đỏ mặt. Tôi chỉ mong được

hiểu tại sao." Đây, nó sẽ kích thích phản ứng của cô ấy. Nhắm nhí miếng bánh muffin blueberry nhỏ vào miệng, tôi chờ cô ấy trả lời.

"Ngài vẫn thường có cái quan sát cá nhân thế sao?"

Đó đâu phải là câu trả lời, đúng không? "Tôi không biết mình đã thế, liệu tôi đã xúc phạm cô không?"

"Không."

"Tốt."

"Nhưng ngài rất là trịch thượng."

"Tôi luôn theo cách của tôi, Anastasia. Trong mọi thứ."

"Tôi không nghi ngờ về điều đó." cô ấy lí nhí và muốn hỏi tôi tại sao không hỏi cô ấy liệu cô ấy có thể gọi tên tôi được không.

Gì cơ?

Và tôi vẫn còn nhớ khoảnh khắc cô ấy rời văn phòng tôi và bước vào thang máy- và cái tên tôi được gọi ra từ cái miệng tinh ranh kia. Cô ấy nhìn thấu được tôi sao? Hay cô ấy cố tình chống lại tôi? Tôi bảo cô ấy rằng chưa ai gọi tôi là Christian cả, ngoại trừ gia đình . . .

Tôi thậm chí còn không biết đó có phải là tên thật của tôi không nữa.

Đừng nghĩ nữa, Grey.

Tôi đổi chỉ đề. Tôi muốn biết nhiều hơn về cô gái này.

"Cô là con một à?"

Cô ấy chớp mắt nhiều lần trước khi trả lời có.

"Kể cho tôi nghe về ba mẹ cô đi."

Cô ấy đảo mắt và tôi phải chống lại hành động trừng trị cô ta về cái hành động ấy.

"Mẹ tôi sống ở Georgia cùng người chồng mới, Bob. Ba dượng tôi ở Montesano."

Đương nhiên là tôi biết từ bảng lý lịch của Welch chứ, nhưng tôi muốn được nghe từ chính cô ấy nói. Cô ấy nở nụ cười triều mến khi nói về người cha dượng này.

"Còn cha cô?" Tôi hỏi.

"Ông ấy đã mất khi tôi vừa mới sinh."

Trong phút chốc, nó làm tôi lạc vào những cơn ác mộng, một cơ thể nằm soài trên mặt đất bẩn. "Tôi xin lỗi,"

"Tôi không nhớ ông ấy," cô đáp, mang tôi trở về thực tại. Biểu hiện của cô ấy thật rõ ràng, và tôi biết rằng Raymond Steele là một người cha tốt với cô con gái này. Mỗi quan hệ với mẹ, với khía cạnh khác- đã tác động đến cô ấy.

"Và mẹ cô tái hôn lần nữa?"

Cô ấy cười mỉm "Ngài có thể nói như vậy.". Nhưng nhìn cô ta cũng đâu phức tạp. Cô ta là một trong những người phụ nữ tôi gặp mà ngồi im lặng như thế. Cũng tốt, nhưng không phải lúc này.

"Cô không tình cờ tiết lộ nhiều điều với tôi quá đấy chứ?"

CHƯƠNG 3.2

Ồ, cô Steele, trò chơi bắt đầu rồi đấy.

Đó thật sự kích thích và nụ cười nửa miệng gợi nhắc cô ấy về điều cô ấy phỏng vấn tôi: "Tôi vẫn còn nhớ vài câu hỏi, rất tò mò đấy."

Đúng. Em hỏi tôi liệu có phải là dân đồng tính không? Câu nói của tôi khiến cô nàng điều đứng, biểu hiện là cô ấy đỏ mặt. Cô ấy lí nhí nói về cô ấy, một vài chi tiết về gia đình mình. Mẹ cô ấy là một người lãng mạn vô cùng. Tôi đoán rằng cuộc hôn nhân thứ tư của bà ấy là một bằng chứng. Anastasia có vậy không? Tôi có thể tự mình hỏi cô ấy. Nếu cô ấy nói có, vậy là xong, tôi coi như vô vọng. Một cảm giác hương thụ và không muốn buổi "phỏng vấn" này kết thúc.

Tôi hỏi về cha dượng của cô ấy. Chắc chắn rằng cô ấy rất yêu thương ông ấy, gương mặt của cô ấy sáng ngời khi nói về người cha dượng của mình: Ông ấy là một thợ mộc, ông ấy thích giải bóng đá Ngoại hạng, và câu cá. Và cô ấy thà sống với người cha dượng của mình khi mẹ cô ấy lấy người chồng thứ ba.

Thật thú vị.

Cô ấy so lại vai. "Hãy nói về gia đình của ngài đi." Cô ấy đề nghị, đừng việc kể về gia đình mình. Tôi không thích nói về gia đình mình, nên tôi nói qua loa:

"Ba tôi là một luật sư, mẹ tôi là một bác sĩ nhi, và họ cùng sống ở Seattle."

"Anh chị em của ngài thì sao?"

Cô ấy thích như vậy sao? Tôi trả lời nhanh rằng Elliot làm về kiến trúc còn Mia đang học nấu ăn ở Paris. Cô ấy nghe chăm chú.

"Tôi nghe nói Paris rất tuyệt vời." Cô ấy nói, giọng nhẹ nhàng, đầy mơ mộng.

"Ở đây rất đẹp, cô đã đến nơi đó bao giờ chưa?"

"Tôi chưa bao giờ đặt chân ra khỏi địa phận nước Mỹ cả." Giọng cô ấy xịu xuống, tiếc nuối. *Tôi có thể đưa em đến nơi đó.*

"Cô có muốn đi đến nơi đó không?"

Khi này là Cabo, còn bây giờ là Paris? Bình tĩnh lại đi Grey.

"Đến Paris? Tất nhiên rồi, nhưng nước Anh mới là nơi tôi thật sự muốn đến nhất."

Mặt cô ấy sáng bừng lên niềm yêu thích. Cô Steele thích du ngoạn. Nhưng tại sao lại là nước Anh? Tôi hỏi cô ấy.

"Đó là quê hương của Shakespeare, Austen, chị em Bronte, Thomas Hardy." Tôi muốn đến nơi mà đã khơi gợi lên trong họ niềm cảm hứng để viết nên những kiệt tác như vậy."

Rõ ràng đó là tình yêu đầu của thiếu nữ. *Sách.*

Nói như thế, có nghĩa là tôi phải tranh đấu với Darcy, Rochester và Angel Clare: Những nhân vật lãng mạn khôn tưởng được. Đây là Một minh chứng quyết định. Cô ấy là một người theo chủ nghĩa lãng mạn, như mẹ cô ấy - và

mối quan hệ này sẽ chẳng thể tiến triển được. Làm cho mọi việc thêm tệ, cô ấy nhìn đồng hồ. *Kết thúc rồi.*

"Tôi nên về, tôi còn phải tự học." Cô ấy nói. Tôi đề nghị đưa cô ấy về bãi đỗ xe. *Nhưng tôi có nên không.*

"Cảm ơn về tách trà, ngài Grey." Cô ấy nói.

"Không có gì, Anastasia, đó là vinh hạnh của tôi." Khi tôi nói, tôi nhận ra 20 phút vừa rồi thật là đáng giá. Nở nụ cười, tôi chìa tay cho cô ấy. "Cùng đi" Tôi nói.

Cô ấy cầm tay tôi, quay về lối khách sạn. Cảm giác đôi tay ấy trong bàn tay tôi thật khó phai, nhẹ nhàng, thoải mái.

"Cô luôn mặc jeans à?" Tôi hỏi.

"Thông thường là vậy." Chẳng giống với bản chất lãng mạn của cô ấy: Một người theo chủ nghĩa lãng mạn luôn mặc jeans... Tôi thích người phụ nữ của mình mặc váy.

"Ngài có bạn gái không?" Cô ấy chợt hỏi, tôi phải thôi ngay lại, cô ấy yêu lãng mạn nhưng đó không phải là thứ tôi có.

"Không, Anastasia, tôi không chơi trò bạn gái."

Khẽ chau mày, cô ấy quay đi và bước xuống đường.

"Chết tiệt, Ana!" Tôi hét, níu cô ấy về phía mình, kéo cô ấy tránh va khỏi tên đàn đi xe đạp ngược chiều. Sau sự bất ngờ, cô ấy ở trong vòng tay tôi, siết chặt cánh tay tôi, ngược đôi mắt nhìn tôi.

Đôi mắt vẫn còn chưa thoát khỏi hoảng sợ, và lần đầu tiên tôi nhận ra vòng tròn màu tối bao quanh đôi mắt của cô, nó rất đẹp, ở khoảng cách này nó càng đẹp hơn. đồng tử của cô nàng giãn ra và tôi biết tôi có thể rơi vào cái nhìn đó và lạc mãi trong mê trận, không bao giờ quay lại. Cô ấy hít một hơi thật sâu.

"Cô không sao chứ? " Giọng của tôi nghe thật xa lạ và cô ấy đang chạm và người tôi, tôi không quan tâm đến điều đó. Ngón tay tôi vân mê đôi má của cô ấy, làn da mềm mịn. Hơi thở tôi như tắc nghẽn nơi cuống họng, khi tôi lia ngón tay đến làn môi dưới của cô ấy. Cô ấy ngã vào lòng tôi, và tôi cảm nhận cơ thể ấm nóng của cô qua lớp áo sơ mi. Hương thơm dịu nhẹ của cô ấy như quả táo chín. Nhắm mắt, tôi hít thật sâu, lưu giữ hương thơm của cô ấy vào trong tâm trí tôi. Khi mở mắt, cô ấy vẫn nhìn tôi, mời gọi, van nài tôi, đôi mắt ấy nhìn chăm chăm vào khuôn miệng tôi.

Chết tiệt. Cô ấy muốn tôi hôn cô ấy.

Và tôi cũng muốn điều đó. Dù chỉ một lần. Đôi môi cô ấy hé mở, sẵn sàng, chờ đợi.

Không, không, không. Không được, Grey! Cô ấy không phải là cô gái cho mày.

Cô ấy muốn tình yêu và hoa, và mày không làm được những thứ như vậy. Tôi nhắm mắt, cự tuyệt cô và mở mắt ra khi tôi đã quyết định: "Anastasia" Tôi thì thầm "Cô nên tránh xa tôi. Tôi không hợp với cô."

Cô ấy chau mày đau đớn, cô ấy đã ngưng thở một nhịp.

"Bình tĩnh lại, thở đi, Anastasia." Tôi phải rời xa cô ấy, trước khi làm một chuyện gì đó ngu ngốc, nhưng tôi ngạc nhiên bởi sự miễn cưỡng của mình. Tôi muốn ôm cô ấy thêm một chút. "Tôi sẽ đỡ cô dậy và cô tiếp tục đi." Tôi lùi bước và buông cô ấy ra, kì lạ, tôi không cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi đặt tay lên vai cô ấy chắc rằng cô ấy đứng vững. Cô ấy thất thần và xấu hổ bởi lời nói của tôi.

Tôi không cố ý làm tổn thương em.

"Tôi hiểu rồi." Cô ấy nói, thất vọng, rồi quay gót. Cô ấy lịch sự cách xa: "Cảm ơn ngài."

"Vì cái gì?"

" Vì đã cứu tôi."

Và tôi muốn nói với cô ấy rằng tôi đang cố cứu cô ấy ra khỏi tôi... Đó chỉ là một cử chỉ lịch sự, nhưng đó không phải là điều cô ấy muốn nghe. "Tên đàn ấy chạy ngược đường, tôi mừng vì tôi đã ở đây. Tôi phát run khi nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra với cô, nếu không có tôi."

Bây giờ thì là tôi đang lắp bắp và chẳng thể để cô ấy đi. Cô ấy lắc đầu, vòng tay lại ôm lấy mình như một hình thức tự vệ. Cô ấy bước đi.

Khi đến khách sạn, cô ấy quay lại đối mặt với tôi. "Cảm ơn vì tách trà và đồng ý tham gia buổi chụp ảnh."

"Anastasia ... tôi ... "Tôi không nghĩ ra gì để nói, ngoài câu xin lỗi.

"Sao? Christian. "Cô ấy gằn.

Whoa, cô ấy đang giận, trút hết hơi gọi tên tôi. Thật thú vị, và cô ấy quay đi và tôi không muốn cô ấy rời đi. "CHúc may mắn trong bài kiểm tra."

Đuôi mắt cô ấy hẳn lên sự tôn thương và đau đớn. "Cảm ơn" Cô ấy nói "Tạm biệt, ngài Grey."

Cô ấy bước đi vào nhà xe. Tôi nhìn cô ấy mất hút, ước mong một giây phút ngắm nhìn cô ấy, nhưng cô ấy thì không cho. Cô ấy bước đi, để lại tôi sự tiếc nuối, kí ức về đôi mắt xanh, mùi hương tươi mát như quả táo chín mùa thu.

CHƯƠNG 4.1

Thứ năm, ngày 19 tháng 5 năm 2011.

KHÔNG! Tiếng thét của tôi vang vọng bốn bức tường, cứu vớt tôi khỏi cơn ác mộng kinh hoàng. Cả thân người tôi ướt đẫm mồ hôi, mùi rượu bia, thuốc lá nồng nặc bao phủ và những tiếng lè nhè say xỉn, rồi tiếng la hét, đánh đập.

Ngồi bật dậy, tôi vùi đầu mình vào bàn tay, cố bình ổn lại hơi thở và nhịp tim đang đập loạn xạ. Đã là bốn đêm kinh khủng như vậy rồi. Nhìn đồng hồ, chỉ mới 3h sáng.

Tôi có hai cuộc họp quan trọng vào sáng mai ... không đúng ... sáng nay ... và tôi cần một đầu óc tỉnh táo và một giấc ngủ hoàn chỉnh. *Quý tha ma bắt. Đánh đổi cái gì để tôi có một giấc ngủ đúng nghĩa đây chứ?* Và tôi còn có một cuộc hẹn đánh golf với Bastille. Tôi không nên đi thì hơn, ý nghĩ chơi trò đố và mất luôn cả tâm trạng vốn đã âm ảm của mình.

Trèo ra khỏi giường, tôi lần theo hành lang xuống nhà bếp. Tôi rót cốc nước và bắt gặp hình dạng của mình mặc độc mỗi chiếc quần ngủ. Tôi chán ghét quay đi.

Mày từ chối cô ấy.

Cô ấy muốn mày.

Và mày đã từ chối cô ấy.

Đó là muốn tốt cho cô ấy thôi.

Điều này đã đeo bám tôi trong nhiều ngày nay. Gương mặt cô ấy xinh đẹp cứ mãi xuất hiện trước mắt tôi. Nếu bác sĩ tâm lí của tôi quay trở lại sau chuyến nghỉ mát ở Anh, tôi có thể gọi cho ông ta. Những liệu pháp chết tiệt

của ông ta có thể giải thoát tôi khỏi mớ cảm xúc hỗn độn này.

Grey, cô ấy chẳng qua chỉ là một cô gái xinh đẹp thôi. Có lẽ tôi cần một trò tiêu khiển mới, một người phục tùng mới. Đã là rất lâu rồi từ Susannah. Tôi suy nghĩ đến việc gọi Elena vào buổi sáng sớm thế này. Cô ta luôn tìm được một người thích hợp với tôi. Nhưng sự thật là, tôi không muốn thêm một ai mới nữa.

Tôi muốn Ana.

Ánh mắt thất vọng, sự tổn thương giấu kín và cả sự khinh khi trong đôi mắt đó, vẫn còn tồn đọng trong tâm trí tôi. Cô ấy bước đi và không ngoảnh đầu nhìn lại.

Có lẽ tôi làm cô ấy vọng tưởng khi mời cô ấy uống cà phê và điều đó làm cô ấy tổn thương.

Có lẽ tôi nên tìm cách nào đó xin lỗi cô ấy rồi tôi sẽ mãi mãi quên cô gái đó đi. Đặt cái li vào trong bồn rửa tôi lăm lăm về phòng ngủ.

Chương trình phát thanh vào 5:45 và tôi đang nhìn thao láo cái trần nhà. Tôi chẳng thể nào chớp mắt và giờ thì đã kiệt sức.

Mẹ kiếp! Chuyện này điên khùng hết sức.

Bài phát thanh chi phối tôi đến khi một mục quảng cáo một ấn bản quý hiếm có giá trị: 1 bộ tiểu thuyết của Jane Austen – The Watsons- đang được bán đấu giá tại London.

"Sách" cô ấy nói.

Chúa. Ngay cả một bản tin cũng làm tôi nhớ về cô nàng một sách bé nhỏ.

Cô ấy có một tâm hồn lãng mạn, biểu hiện là yêu văn học cổ điển Anh. Thì tôi cũng thế, nhưng không phải quá cuồng nhiệt. Tôi không có ấn bản đầu tiên của Jane Austen, Brontes nhưng không phải vì những điều đó, tôi có hai bộ của Thomas Hardy.

Đúng thế! Chính nó! Đó là những gì tôi có thể làm.

Một hồi sau, tôi ở thư viện của mình với Jude the Obscure và bộ ba tập Tess of the d'Urbervilles bày biện trên bàn bi-a. Nội dung của nó âm đạm và bi thảm như Hardy có một tâm hồn ưu tối và bi ai.

Như tôi.

Tôi xua suy nghĩ đó ra khỏi đầu, tập trung đánh giá những quyển sách. Ở Jude, nó không có một sự cảnh tỉnh nào cả, nên tôi gọi cô ấy Tess, với một câu trích dẫn. Tôi biết nó không phải là một quyển sách lãng mạn nhất, bởi những điều tàn ác đến với nữ chính và Tess đã trả thù người đàn ông đã đối xử tệ bạc với cô.

Nhưng đó không phải là vấn đề. Ana nói Hardy như là tác giả yêu thích của mình và tôi chắc là cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy ấn bản đầu tiên.

"Nghe như là ngài là một người tiêu dùng". Đánh giá của cô ấy trong buổi phỏng vấn quay lại đeo bám tôi. Đúng. Tôi thích sở hữu, sở hữu những thứ có giá trị, chẳng hạn như ấn bản đầu tiên.

Cảm thấy bình tĩnh và kiểm soát hơn. Tôi hài lòng với bản thân. Quay lại phòng và thay đồ.

Ngồi sau xe, tôi nhìn qua một lượt cuốn sách, tìm một câu trích dẫn và đồng thời tự hỏi khi nào là kì thi cuối kì mà Ana nói. Quyển sách này tôi đọc cũng lâu rồi nên lơ mờ nhớ lại nội dung câu chuyện. Tiểu thuyết là nơi trú

ấn của tôi trong những ngày tháng vị thành niên. Mẹ tôi luôn kinh ngạc khi thấy tôi đọc sách. Tôi yêu sự giải thoát mà tiểu thuyết mang lại. Còn Elliot thì không bởi anh ấy không cần sự giải thoát.

"Ngài Grey" Taylor chen ngang "Chúng ta tới nơi rồi thưa ngài".

Anh ta trèo ra khỏi xe mở cửa cho tôi: " Tôi sẽ đón ngài đến sân golf vào lúc 2h"

Tôi gật đầu và tiến vào tòa nhà Grey, tôi kẹp quyển sách trong cánh tay. Những cô tiếp tân chào tôi với cái vẫy tay éo lã.

Mỗi ngày như một nhịp điệu lập đi lập lại

Lơ cô ả, tôi vào thang máy dẫn thẳng tới phòng làm việc của tôi.

"Chào buổi sáng ngài Grey" Barry chào tôi khi nhấn nút gọi thang máy.

"Con trai anh như thế nào rồi, Barry?"

"Đã đỡ hơn rồi thưa ngài"

"Thật là một tin tốt lành"

Tôi bước vào thang máy và phóng thẳng lên tầng hai mươi. Andrea đang giơ sẵn tay chuẩn bị chào tôi. "Buổi sáng tốt lành ngài Grey. Ros muốn gặp ngài bàn về dự án Darful. Barney sẽ...."

Tôi đưa tay ra hiệu cô ta im lặng. "Bỏ qua những chuyện đó, liên hệ với Welch và tìm hiểu xem Flynn đã trở về chưa. Một khi nói chuyện xong với Welch, chúng ta có thể bắt đầu một ngày làm việc."

"Vâng thưa ngài"

"Tôi cần một ly Espresso. Nói Olivia làm cho tôi" Nhưng khi tôi nhìn quanh thì không thấy Olivia đâu cả. Thật là nhẹ nhõm. Cô ả cứ lượn lờ quanh tôi và nó thật sự rất khó chịu.

"Ngài có muốn thêm sữa không?" Andrea hỏi.

Tốt. Tôi nở nụ cười với cô ta.

"Không phải hôm nay." Tôi thích việc họ sẽ đoán xem hôm nay tôi sẽ dùng cà phê như thế nào.

"Vâng, thưa ngài" Cô ấy hài lòng

Cô ta là trợ lý giỏi nhất tôi từng có. Ba phút sau tôi nổi máy với Welch.

"Welch?"

"Ngài Grey"

"Bản thông tin tuần trước anh gửi, Anastasia Steele, sinh viên WSU."

"Vâng thưa ngài, tôi nhớ"

"Tôi muốn anh tìm hiểu xem khi nào kì thi cuối kì của cô gái đó diễn ra. Và cho tôi biết sớm nhất có thể."

"Vâng, rõ rồi thưa ngài. Còn điều gì dặn dò không ạ?"

"Không, chỉ như vậy thôi" Tôi cúp máy và nhìn vào đồng sách trên bàn. Tôi cần phải tìm một câu trích dẫn.

Ros, giám đốc điều hành, một cánh tay đắc lực khác của tôi, anh ta trình bày về hợp đồng chúng tôi đang giải quyết: "Chúng ta đã có giấy phép lưu hành đèn cảng Sudan của chính quyền Sudan. Nhưng vấn đề nằm ở lộ trình đến Darful. Họ đang đánh giá tính khả thi của nó." Mọi thứ cần phải an toàn tuyệt đối.

"Chúng ta có thể dùng máy bay thả hàng."

"Christian, giá thành của nó, anh hiểu mà – "

"Tôi hiểu. Để xem NGO có thể giúp gì cho chúng ta."

"Okay." Ros thở ra và nói. "Còn cần phải chờ giấy phép của Bộ Ngoại giao"

Tôi đảo mắt. Mẹ kiếp. "Nếu có thể lo lót một chút hoặc để Thượng nghị sĩ Blandino can thiệp thì hãy nói cho tôi biết."

"Vấn đề kế tiếp là tìm nơi xây dựng nhà máy mới. Ngài biết đây giá thuê ở Detroit. Tôi sẽ gửi ngài Bảng số liệu."

"Tôi biết. Nhưng chắc chắn là phải ở Detroit sao?"

"Tôi không biết ngài có vấn đề gì với nơi đó nhưng nó đáp ứng các tiêu chí của chúng ta."

"Okay, nói Bill để đánh giá các tiềm năng và tìm kiếm thử xem bất kì đô thị nào khác sẽ cung cấp các điều kiện thuận lợi hơn hay không?"

"Bill đã cử Ruth để đến Detroit, không ai tốt hơn Ruth cả, nhưng tôi sẽ nhắc Bill kiểm tra lại toàn bộ dự án. "

Điện thoại tôi rung lên.

"Nghe" Tôi hơi cáu với Andrea – cô ấy biết tôi ghét bị cắt ngang trong khi họp hành.

"Welch gọi cho ngài."

Đã 11:30. Lẹ thật! "Nối máy cho tôi."

Tôi ra hiệu cho Ros ngồi lại.

"Ngài Grey."

"Welch, có chuyện gì?"

"Kiểm tra cuối kì của cô Steele là ngày mai, 20 tháng năm"

Chết thật! Tôi không có thời gian nữa.

"Tốt, đó là những gì tôi muốn biết." Tôi gác máy

"Ros, ở lại đây một chút."

Tôi nhắc máy gọi. Andrea bắt máy ngay lập tức.

"Andrea, tôi cần một tấm thiệp trắng trong vòng một giờ nữa." Tôi nói, cúp máy. " Xong, Ros. Chúng ta đang nói đến đâu rồi."

CHƯƠNG 4.2

12:30. Olivia mang đồ ăn trưa vào văn phòng. Cô ấy cao, yếu điệu, và có một gương mặt xinh đẹp. Đáng buồn thay, vẻ đẹp của cô ấy không phải là điều tôi khao khát có được. Cô ấy bưng một khay, tôi hi vọng rằng những thứ đó có thể ăn được. Sau một buổi sáng bận rộn, tôi đói rã rời. Tay cô ả run run khi đặt cái khay xuống.

Salad cá hồi, ồ, món này ăn được.

Cô ấy đặt 3 tấm thiệp khác nhau với bao thư lên bàn.

"Tốt." Tôi đáp. *Giờ thì đi đi.* Cô ả rảo bước ra ngoài. Tôi nhắm nháp một miếng cá hồi cho với cơm đói, tôi với lấy cây viết. Tôi đã chọn được câu trích dẫn. Một lời cảnh báo. Rồi xa cô ấy là một sự lựa chọn đúng đắn.

Sao không nói với con rằng nơi đó có nguy hiểm. Vì sao không cảnh báo con? Phụ nữ biết cách tự vệ nhờ đọc tiểu thuyết, nó cho họ biết những mảnh khé.

Tôi đóng phong thư, điền địa chỉ của Ana, thứ mà tôi không biết mình đã nhớ từ khi nhận bản thông tin mà Welch gửi. Tôi cho gọi Andrea.

"Vâng, ngài Grey."

"Cô vào đây."

"Vâng thưa ngài."

Cô ấy xuất hiện: "Ngài Grey."

"Gửi phong thư này cho Anastasia Steele, cô gái đến phỏng vấn tôi tuần trước. Địa chỉ của cô ấy đây."

"Vâng thưa ngài"

"Chậm nhất là ngày mai nó phải đến tay cô ấy"

"Vâng. Ngài còn dặn dò gì không ạ?"

"Tìm một bộ tương tự như vậy."

"Cho những quyển sách này?"

"Đúng, ấn bản đầu tiên, để Olivia lo việc này."

"Tên nó là gì ạ?"

"Tess of the d'Urbellvilles"

"Vâng, thưa ngài" Cô ta nở một nụ cười hiểm hoi, và rời khỏi văn phòng.

Tại sao cô ta lại cười?

Cô ta có bao giờ cười đâu? Đẹp bỏ suy nghĩ vớ vẩn, tôi tự hỏi đó có phải là lần cuối tôi nhìn thấy nó không chứ, ấn bản đầu tiên, và tôi phải thừa nhận rằng tôi thật sự không muốn thế.

CHƯƠNG 5.1

Lần đầu tiên trong năm ngày, tôi có một giấc ngủ đúng nghĩa. Có lẽ tôi đã làm đúng, là gọi cho Ana bộ sách đó. Tôi nhìn thấy tên khốn đang cạo râu trong gương, hấn nhìn tôi bằng cặp mắt xám chết tiệt.

Đồ gian dối

Khốn kiếp.

Okay, okay. Tôi thừa nhận rằng tôi muốn cô ấy sẽ gọi cho mình, cô ấy có số điện thoại của tôi.

Tôi bước vào bếp, bà Jones nhìn thấy tôi chào: "Buổi sáng tốt lành, ngài Grey."

"Chào buổi sang, Gail."

"Ngài muốn dùng gì cho bữa sáng thưa ngài?"

"Tôi muốn trứng ốp, cảm ơn bà." Tôi ngồi xuống ghế đợi bà ấy chuẩn bị bữa sáng. Tôi nhá nhanh qua tập tuần san Wall Street, rồi The New York Times, rồi mở The Seattle Times. Điện thoại tôi rung lên: Là Elliot, anh ta muốn gì đây chứ.

"Elliot?"

"Em trai, anh cần phải biến ra khỏi cái Seattle này ngay lập tức. Đám mèo này bám đến tận lưng quần anh chú rồi đây."

"Lưng quần?"

"Ừ, chú sẽ biết nếu chú thử có vài cô bồ."

Tôi lơ cái châm chọc của anh ta, một suy nghĩ xẹt qua đầu. "Đi bộ đường dài vòng quanh Portland nghe ổn không?" Chiều nay chúng ta có thể xuất phát ngay, ở lại một ngày, chủ nhật rồi về."

"Nghe hay đấy, bằng cái chong chóng* hay là lái xe đi?" (nguyên văn là chopper (informal) có nghĩa là máy bay trực thăng)

"Nó là máy bay trực thăng, Elliot, em sẽ lái xe đưa anh đi. Đến văn phòng em vào giờ ăn trưa rồi chúng ta đi."

"Cám ơn em trai. Anh nợ chú vụ này." Elliot cúp máy.

Anh ta luôn có vấn đề với ba cái vụ tình ái quái gở. Với mọi phụ nữ mà anh ta cặp bồ, dù là một cô gái kém may mắn nào, cũng chỉ là một cái cọc trong vô số cái cọc khác đóng chờ anh ta.

"Ngài Grey. Cuối tuần này muốn dung gì? "

"BÀ chuẩn bị vài món ăn đơn giản thôi, bỏ nó vô tủ lạnh, tôi sẽ về nhà vào thứ bảy."

Hoặc không. Cô ấy chẳng quay lại nhìn mày lần thứ hai, Grey à. Tôi lẽ ra phải quản việc cá nhân của mình tốt như quản lí cả công ty của mình.

ELLIOT, NGỦ CẢ QUÃNG ĐƯỜNG ĐẾN Portland, tội tên anh trai của tôi, làm việc và tình dục: là tất cả cuộc sống của anh ta. Anh ta nhóm người dậy và ngáy.

Khoảng 3h là chúng tôi sẽ đến Portland, tôi gọi Andrea:

"Ngài Grey." – cô ấy trả lời sau hai hồi chuông.

" Cô đã cho người chuyển hai chiếc xe đạp leo núi đến Heathman cho tôi chưa?"

"Khoảng mấy người thưa ngài?"

"Ba giờ."

"X e cho ngài và anh trai ngài?"

"Đúng."

"Vâng, tôi sẽ cho người chuyển đi ngay."

"Tốt." Tôi gọi cho Taylor.

"Ngài Grey." Anh ta nhắc máy sau một hồi điện thoại reo.

"Máy giờ thì anh đến đây?"

"Tôi sẽ đến đó tầm 9h tối nay thưa ngài."

"Anh mang giùm tôi con R8 nhé."

"Vâng thưa ngài." Anh ta cũng cuồng xe như tôi.

"Tốt." Tôi cúp máy, mở nhạc lên. Để coi Elliot có ngủ được nữa không khi tui vận to bài The Verve.

Khi tôi vào đại lộ I-5, tôi càng háo hức hơn.

Cô ấy có nhận được quyển sách chưa nhỉ? Tôi định gọi cho Andrea, nhưng tôi biết là tôi đã giao cho cô ta mấy tấn công việc rồi. Hơn nữa, tôi không muốn nhân viên của mình bép xép về những việc này. Tôi không thường làm những thứ vớ vẩn như vậy bao giờ. Tại sao tôi lại gọi cho cô ấy bộ sách đó? Vì tôi muốn được gặp lại cô ấy. Chúng tôi vào địa phận Vancouver và tự hỏi không biết khi nào thì cô ấy kiểm tra cuối kì xong.

"Này, chúng ta đến đâu rồi?"

"Nhìn đây, anh ấy đã tỉnh lại rồi." tôi giở giọng trêu "Gần đến nơi rồi, chúng ta sẽ đạp xe lên núi."

"Thật không?"

"Ừ"

"Tuyệt, nhớ hồi ba dắt chúng ta đi đạp xe như vậy."

"Ờ." Tôi lắc đầu xua đi những hình ảnh của kí ức. BA tôi là một nhà học giả, một người đàn ông vĩ đại: Học tập, nghiên cứu, thể dục thể thao, ông sống thoải mái ở thành phố, càng thoải mái hơn khi tham gia hoạt động ngoài trời. Ông ấy nhận nuôi ba đứa con ... và tôi là đứa chẳng hề giống ba mình và trở thành người như ông mong muốn.

Trước khi tôi thành trẻ vị thành niên, ông đối với tôi là một người anh hùng, ông ấy dắt chúng tôi đi cắm trại, hướng dẫn chúng tôi mọi hoạt động ngoài trời, giờ thì tôi cũng bị ảnh hưởng: Tôi yêu chèo thuyền, đạp xe. Nhưng khoảng thời gian đó thì đã từng hủy hoại tất cả của tôi.

"Em nhận thấy rằng nếu chúng ta đi vào trưa như thế này thì không có thời gian để đi bộ nhiều."

"Ừ, cũng đúng."

"Vậy anh đang trốn ai?"

" Ừ thì, anh chú là loại người yêu-rời-bỏ. Chú biết đấy. Không dây dưa nhiều. Chẳng biết nữa, kiểu như, mấy cô ả phát hiện ra chú làm chủ và họ này ra những ý kiến điên rồ." ANh ta nhìn qua tôi. "Chú có vẻ đúng khi thủ tiết đấy."

"Em không nghĩ chúng ta đang bàn về chuyện của em, chúng ta đang nói về anh, vậy bây giờ ai là người đang nắm mũi thuyền?"

Elliot cười. "Chẳng biết, không đếm nổi. Dù gì thì kệ nó. Vậy làm thế nào để thúc đẩy kinh tế - thương mại?"

"Anh thật sự muốn biết?" tôi nhìn anh ta.

"Nah" anh ta phui tay và cười lớn vì sự thờ ơ, không hiểu biết của mình.

" Công việc làm ăn như thế nào?"

" Chú điều tra anh à?"

" Như thường lệ thôi." Nó là nghề của tôi.

" Ừ thì, tui anh đang thực hiện dự án Spokani Eden và giờ thì nó đang được tiến hành." Anh ta nhún vai. Bên trong vẻ bề ngoài bất cần, anh ta hẳn là một chiến binh sinh thái. Niềm đam mê cho một cuộc sống gia đình bền vững, những buổi chiều cuối tuần ấm áp với người thân, và dự án mới nhất

của anh ta và phát triển cơ sở hạ tầng giá rẻ và thân thiện với môi trường ở miền bắc Seattle.

"Anh đang trông chờ dự án hệ thống nước máy mới mà anh nói với chú hôm bữa, nó sẽ giúp các hộ giảm mức nước lãng phí đến 25%"

"Rất ấn tượng."

"Anh cũng mong vậy."

Chúng tôi im lặng đi về phía Portland . Đổ xe dưới tầng hầm Heathman – nơi lần cuối gặp cô ấy – Elliot lên tiếng : "Chúng ta đã bỏ lỡ trận bóng tối nay rồi."

"Thì ít ra anh cũng có một đêm trước màn hình TV. Cho "đứa bé" của anh nghỉ ngơi và xem bóng chày đi."

"Nghe như là một kế hoạch nhỉ?"

Ở MỘT CHỖ VỚI ELLIOT QUẢ LÀ MỘT THÁCH THỨC. Anh ta cứ cái kiểu cà lơ phớt áp dụng cho mọi trường hợp. Anh ta dường như chẳng biết sợ một cái gì cả -đó là một lí do mà tôi ngưỡng mộ anh ta. Đạp xe theo cái đà này, tôi chẳng có cơ hội nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Tôi lơ mơ cảm nhận được mảng sáng xanh lá lướt ngang qua mình, vì mắt của tôi đã bận phải nhìn đường , né mấy cái ổ gà.

Kết thúc chuyến đi, tôi và anh ta gần như mệt lả và bốc mùi.

"Đó quả là thứ anh cảm thấy hưng phấn nhất khi còn mặc đồ đấy." Elliot nói khi chúng tôi giao xe cho người ở Heathman.

"Ờ." Tôi làm nhảm. Nhớ lại lần tôi níu Ana lại, cứu cô ấy khỏi va phải tên chạy xe đạp lần đó. Hơi ấm đó, ngực cô ấy dán chặt vào người tôi., mùi hương của cô ấy chiếm lĩnh linh hồn tôi. Tôi đang mặc đồ nên ... "Ờ" tôi lại làm nhảm.

Chúng tôi kiểm tra điện thoại trong khi đi thang máy lên tầng. Tôi kiểm tra tin nhắn, vài dòng của Elena hỏi thăm tôi làm gì vào cuối tuần này, nhưng

không có cuộc gọi nhớ nào từ Anastasia cả. Chỉ mới hơn 7h – hẳn cô ấy phải nhận được sách rồi chứ. Tôi trầm mình trong suy nghĩ đó: Tôi đã đi cả đoạn đường từ Seattle đến Portland trong hy vọng hão huyền.

"Trời ạ, cô ta gọi cả năm cuộc, gọi tận bốn tin nhắn. Cô ta không biết cô ta như là một kẻ đao băm à?" –Elliot kêu ca.

"Phải chăng cô ta đang có bầu."

Elliot liền tái nhợt, làm tôi cười thích thú.

TÔI TẮM NHANH, rồi trèo lên trường kỉ cùng Elliot, cùng xem trận Mariners đấu với San Diego Padres. Chúng tôi gọi phần thịt hầm, salad, khoai tây chiên và vài cốc bia. Elliot có vẻ tập trung. Tôi phải chấp nhận sự thật rằng Anastasia sẽ không gọi đến. Đội Mariners đang dẫn trước. Có vẻ như sẽ là một sự đột phá nhưng tiếc thay là không phải, dù Mariners thắng 4-1.

Cổ lên Mariners! - Elliot hét lên.

Tôi nhấp ngụm bia. Chương trình bình luận bắt đầu, điện thoại tôi rung lên và số điện thoại của cô Steele sáng lên trên màn hình. Là cô ấy.

"Anastasia?" Tôi không giấu nổi sự ngạc nhiên và thích thú. Âm thanh bên trong ồn ào và giống như là cô ấy đang ở bar hay là đang tham gia tiệc tùng. Elliot nhìn tôi, nên tôi đứng dậy, tránh cho Elliot nghe thấy gì đấy.

"Ngài tại sao lại gọi cho tôi bộ sách đó hả?" Giọng cô ấy run run, một tia lo lắng chạy dọc sống lưng tôi.

"Anastasia, cô có sao không? Tiếng cô nghe lạ quá."

"Tôi không không người kì lạ mà là ngài." Giọng cô ấy gắt lên buộc tội.

"Anastasia, cô uống say à?"

Chết tiệt, cô ấy đang ở với ai chứ? Tay nhiếp ảnh gia sao? Bạn cô ấy – Kate đâu?

"Việc gì đến anh." Cô ấy nghe có vẻ giận dữ, tôi biết là cô ấy đã uống say rồi, tôi cần phải biết cô ấy có ổn không. "Tôi ... tò mò. Cô đang ở đâu?"

"Quán bar."

"Bar nào?" Nói đi Ana, tôi bắt đầu lo lắng tột độ. Cô ấy là một cô gái non nớt, đang say, ở đâu đó trên Portland. Và cô ấy không được an toàn.

"Một quán bar ở Portland."

"Làm sao cô có thể về nhà?" Tôi vuốt mũi mong rằng hành động đó sẽ phân tán nỗi lo lắng.

"Tôi sẽ tìm cách."

Cái quái gì vậy? Cô ấy lái xe sao? Tôi hỏi cô ấy đang ở bar nào một lần nữa, cô ấy vẫn không trả lời tôi.

"Tại sao lại gọi sách cho tôi hả, Christian?"

CHƯƠNG 5.2

"Anastasia, cô đang ở đâu? Nói cho tôi, ngay."

Cô ấy sẽ về nhà bằng cách nào?

"Ngài quá ... độc đoán" cô khúc khích. Trong những tình huống khác, tôi sẽ thấy điều này khá quyến rũ. Nhưng ngay lúc này - tôi cần cho cô ấy thấy tôi có thể độc đoán thế nào. Cô ấy đang làm tôi phát điên.

"Ana, giúp tôi nào, cô đang ở cái xó nào thế?"

Cô ấy lại khúc khích. *Chết tiệt, cô ấy đang cười tôi!*

Một lần nữa!

"Tôi đang ở Portland ... rất xa Seattle."

"Nơi nào ở Portland?"

"Ngủ ngon, Christian." Đường dây tắt ngúm.

"Ana!"

Cô ấy tắt máy! Tôi nhìn vào chiếc điện thoại như đây là điều không tưởng. Chưa từng có ai dám tắt máy trước tôi. Chết tiệt!

"Có chuyện gì vậy?" Elliot nói với từ chiếc ghế sofa.

"Em vừa bị một kẻ say xỉn gọi" tôi nhìn qua, miệng anh há hốc đầy ngạc nhiên.

"Chú?"

"Ừ" tôi ấn nút gọi lại, cố kiềm chế cơn giận, và cả sự lo lắng của mình.

"Chào" cô nói, nhẹ nhàng và yếu ớt, và xung quanh có vẻ yên ắng hơn lúc này.

"Tôi sẽ đến đón cô" giọng tôi đe dọa khi đang cố vật lộn với sự tức giận của mình và tắt điện thoại.

"Em phải đến đón cô gái này và đưa cô ta về nhà. Anh muốn đi không?"

Elliot nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi vừa mọc lên ba cái đầu vậy.

"Chú? Với một cô nàng? Anh phải xem điều này mới được" Elliot với lấy đôi sneaker và mang vào.

"Em phải làm một cuộc gọi đã" Tôi bước vào phòng ngủ, bản khoản không biết nên gọi cho Barney hay Welch. Barney là kỹ sư kinh nghiệm nhất trong bộ phận liên lạc của công ty. Anh ta là một thiên tài công nghệ. Nhưng điều tôi muốn làm không hẳn là hợp pháp cho lắm.

Tốt nhất tách riêng việc này và công ty.

Tôi quay số nhanh cho Welch và chỉ trong giây lát, một giọng nói gắt gỏng trả lời.

"Ngài Grey?"

"Tôi muốn biết Anastasia Steele đang ở đâu lúc này."

"Tôi hiểu" anh dừng một khoảng "Cứ để đó cho tôi, ngài Grey"

Tôi biết điều này vi phạm pháp luật, nhưng cô ấy có thể gặp nguy hiểm.

"Cảm ơn"

"Tôi sẽ gọi lại trong vài phút"

Elliot xoa hai tay với sự vui sướng, vẻ mỉa mai ngu ngốc hiện rõ trên mặt anh khi tôi trở lại phòng khách.

Mẹ kiếp!

"Anh sẽ không bỏ lỡ điều này vì bất cứ lý do gì" anh nói một cách hả hê.

Em chỉ đi lấy chìa khóa xe thôi, gặp anh ở garage trong 5 phút," tôi gặm gù, lờ đi vẻ tự mãn của anh.

Quán bar đông nghẹt, đầy những sinh viên cố gắng chơi tới bến. Có vài thứ nhạc Ấn nhằm nhí phát ra từ dàn loa còn sàn nhảy thì đầy những người lắc

lư nặng nề.

Nó làm tôi cảm thấy già.

Cô ấy đang ở đâu đây.

Elliot theo sau tôi bằng cửa chính. "Em có thấy cô gái đó không?" Anh hét qua tiếng ồn. Lướt mắt quanh phòng, tôi thấy Katherine Kavanagh. Cô ta ngồi cùng đám bạn, toàn con trai, ở quầy giải khát. Không có bóng dáng Ana, nhưng trên bàn đầy những li rượu nhỏ cùng mấy vài bia.

Nào, để xem quý cô Kavanagh có trung thành với bạn mình như Ana đối với cô hay không.

Cô ta trông bất ngờ khi thấy tôi đến.

"Katherine" tôi chào hỏi và cô ngắt lời tôi trước khi tôi kịp hỏi Ana ở đâu.

"Christian, thật bất ngờ khi thấy anh ở đây" Cô hét qua tiếng ồn. 3 chàng trai ngồi đó liếc nhìn tôi và Elliot đầy thận trọng.

"Tôi tình cờ ở gần đây"

"Và đây là ai?" Cô ta cười hơi quá mức với Elliot, lại ngắt lời tôi. Một người phụ nữ khó chịu.

"Đây là anh trai tôi, Elliot. Elliot, Katherine Kavanagh. Ana đâu rồi?"

Nụ cười của cô dành cho Elliot đầy rạng rỡ, và tôi càng ngạc nhiên khi thấy anh cười đáp lại.

"Tôi nghĩ cậu ấy ra ngoài hít thở không khí rồi" Katherine trả lời, nhưng cô ta không nhìn tôi. Mắt cô dán chặt về phía Quý Ngài Yêu-Rồi-Đá. Coi như đây là tận số của cô ta.

"Bên ngoài? Ở đâu cơ?" tôi hét.

"Oh, hướng đó" cô chỉ tay về phía cánh cửa đôi ở cuối quán bar.

Len qua đám đông, tôi tiến về phía cánh cửa, bỏ lại 3 chàng trai cúi kính cùng Elliot và Katherine đang cười tán tỉnh nhau.

Sau cánh cửa đôi là một hàng dài đang xếp tới phòng vệ sinh nữ, xa hơn nữa là một cánh cửa dẫn ra ngoài. Nó ở ngay sau quán bar. Mía mai thay, nó dẫn thẳng tới bãi đậu xe mà Elliot và tôi vừa đi qua.

Bước ra ngoài, tôi thấy mình ở một khoảng đất liền kề bãi đỗ xe – nơi hẹn hò lý tưởng được trải đầy bằng những luống hoa, có vài người đang hút thuốc, chè chén, nói chuyện. Và hôn hít. Tôi tìm thấy cô ấy.

Mẹ kiếp! Cô đang ở cùng gã nhiếp ảnh, tôi nghĩ vậy, dù khá khó để nhìn rõ trong ánh sáng mờ mờ. Hẳn choàng tay lên người cô nhưng cô có vẻ vùng vẫy khỏi nó. Hẳn thủ thủ điều gì đó, tôi không nghe được, rồi hôn cô ấy, ngay trên cằm.

"José, đừng" Cô nói và giờ đã rõ ràng. Cô đang cố đẩy hẳn ra.

Cô ấy không muốn điều này.

Trong giây lát, tôi muốn xé đầu hẳn ra. Với bàn tay vo thành nắm đấm, tôi bước tới chỗ họ. "Tôi nghĩ quý cô đây đã nói không" Giọng tôi vang lên, lạnh lùng và đầy sát khí, trong không gian yên lặng, trong khi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

Hẳn thả Ana ra và cô ấy ngã về phía tôi với biểu hiện của sự hoảng hốt cùng say xỉn.

"Grey" hẳn nói cụt lủn, nó lấy ở tôi tất cả sự kiểm soát để không đâm bay cái vẻ thất vọng trên mặt hẳn.

Ana cố đứng thẳng lên để rồi vấp ngã và nôn thốc tháo.

Chết tiệt!

"Ugh – Lạy chúa, Ana!" (nguyên văn: Dios mio, Ana) José tránh ra xa trong kinh tởm.

Đồ trời đánh!

Lờ hẩn đi, tôi nắm gọn tóc Ana khi cô tiếp tục nôn thốc tháo mọi thứ trong bụng tối nay. Tôi khá khó chịu vì nhận ra cô không ăn gì nhiều cả. Quàng tay quanh vai cô, tôi dẫn cô tới chỗ luống hoa, tránh xa ánh nhìn dòm ngó của những kẻ hiếu kì. "Nếu em có ý định nôn tiếp, hãy làm ở đây. Tôi sẽ đỡ em." Nơi này tối hơn nên cô có thể nôn trong yên bình. Rồi Ana tiếp tục, tay bám lên đồng gạch. Thật đáng thương. Khi bụng cô có vẻ trống rỗng, cô bắt đầu thở những hơi dài và chậm rãi.

Chuyện này tệ thật.

Cuối cùng, người cô thả lỏng, tôi nghĩ cô đã hết buồn nôn. Vừa buông ra, tôi đưa chiếc khăn tay cho cô, thứ mà xuất hiện trong túi áo tôi một cách kỳ diệu.

Cảm ơn bà Jones.

Sau khi lau miệng, Ana ngồi lại trên đồng gạch, tránh đụng phải ánh mắt của tôi vì xấu hổ và nhục nhã. Dù vậy, tôi vẫn rất vui khi được gặp lại cô ấy. Cơn giận với gã nhiếp ảnh kia nguội đi. Tôi mừng vì được đứng đây, trong một quán bar cho sinh viên ở Portland cùng Anastasia Steele.

Cô úp mặt vào lòng bàn tay, nhìn tôi qua kẽ hở, vẫn còn xấu hổ. Bước tới cửa, cô liếc qua vai tôi. Tôi cho rằng cô đang nhìn vào "bạn" cô.

"Tớ, ừm, gặp cậu ở trong," José nói, nhưng tôi không thèm để ý, và cả Ana cũng vậy, điều làm tôi vui phần nào, rồi đưa mắt về phía tôi.

"Tôi xin lỗi" cuối cùng cô cũng nói, những ngón tay xoắn lại nhẹ nhàng.

Được thôi, đùa giỡn tí nào.

"Tại sao cô lại xin lỗi, Anastasia?"

"Chủ yếu là cuộc gọi. Cơn bệnh. Danh sách gần như vô tận vậy." cô lầm bầm.

"Chúng ta đều ở đây, có lẽ không tệ như cô nói đâu" Tại sao việc trêu chọc cô gái trẻ này lại thú vị vậy? "Điều quan trọng là phải biết được giới hạn của mình Anastasia. Thú thật, tôi thích phá vỡ các giới hạn, nhưng đây thực sự là quá mức. Cô có định biến việc này thành thói quen hay không?"

Có lẽ cô ấy gặp vấn đề với rượu. Ý nghĩ này thật đáng lo lắng, tôi thắc mắc có nên gọi cho mẹ tôi để xin lời khuyên về phòng cai nghiện hay không.

Ana nhăn mặt, như giận dữ, chữ v hình thành giữa hai chân mày của cô, tôi kiềm nén ước muốn hôn lên nó. Nhưng khi mở lời, giọng cô đầy ảm đạm.

"Không" cô nói "Tôi chưa bao giờ say rượu và tôi cũng cũng không có ý định làm lại lần nữa" cô ngược mặt lên, ánh mắt hơi thiếu tập trung, hơi nghiêng ngả một chút. Cô ấy có thể ngắt xiu, vì thế ngay lập tức, tôi kéo cô vào vòng tay mình.

Cô nhẹ bẫng. Quá nhẹ. Nó làm tôi khó chịu. Chẳng trách sao cô lại say.

"Đi nào, tôi đưa cô về nhà"

"Tôi cần báo cho Kate" cô nói, dựa đầu lên vai tôi.

"Anh tôi sẽ báo"

"Cái gì?"

"Anh tôi Elliot đang nói chuyện với cô Kavanagh"

"Oh"

"Anh ấy đang ở với tôi khi cô gọi"

"Ở Seattle sao?"

"Không, tôi ở Heathman"

Và ước mơ viễn vông của tôi đã được thực hiện.

"Làm thế nào ngài tìm được tôi?"

"Tôi lần theo điện thoại của cô, Anastasia" tôi nghiêng đầu về phía chiếc xe ngỏ ý muốn chở cô về. "Cô có mang theo áo khoác hay ví tiền gì không?"

"Ừm, cả hai. Christian, làm ơn, hãy để tôi báo Kate, cô ấy sẽ lo lắng"

Tôi dừng lại và cắn lưỡi. Kavanagh không hề lo lắng khi để cô bạn của mình ra ngoài với gã nhiếp ảnh gia thất đức đó. Rodriguez. Tên hăn ta. Cô ta là loại bạn kiểu gì thế? Ánh đèn của quán bar rọi lên gương mặt lo lắng của Ana.

Nó làm tôi khó chịu, tuy nhiên, tôi vẫn buông cô ra và đồng ý đưa cô vào trong. Nắm tay nhau, chúng tôi bước vào quán bar, dừng lại ngay bàn của Kate. Một trong các chàng trai lúc này vẫn ngồi đó, nhìn khá bức mình vì bị bỏ rơi.

"Kate đâu rồi?" cô hét lớn.

"Đang nhảy," chàng trai nói, đôi mắt sẫm màu hướng về phía sàn nhảy. Ana lấy áo khoác và ví tiền, rồi bất chợt nắm lấy tay tôi.

Tôi đông cứng.

Chết tiệt.

Nhịp tim của tôi tăng nhanh đột xuất trong bóng tối, dãn ra và thắt chặt lại móng vuốt của nó quanh cổ họng.

"Cô ấy đang nhảy" cô hét lên, giọng nói vang vào tai tôi, xua đi nỗi sợ hãi. Bỗng dưng, bóng tối biến mất và nhịp đập thất thường ấy dừng lại.

Cái gì vậy?

Tôi đảo mắt giấu đi vẻ bối rối và đưa Ana đến quầy bar, gọi một cốc nước lớn rồi chuyển cho cô.

"Uống đi"

Nhìn tôi qua thành ly, cô hợp một ngụm nhỏ.

"Uống hết đi" tôi hy vọng điều này sẽ giúp ngăn bớt trận đau đầu ngày mai.

Điều gì đáng lẽ sẽ xảy ra nếu tôi không kịp đến? Tâm trạng của tôi trùng xuống.

Và tôi nghĩ tới điều vừa xảy đến với tôi.

Cái chạm của cô ấy. Và sự phản ứng của tôi.

Ana khẽ lắc lư khi đang uống nước nên tôi giữ cô lại bằng một tay. Tôi thích sự kết nối này – tôi chạm vào cô ấy. Ana như một lớp dầu mỏng phủ trên mặt nước sâu thẳm, đen tối và đầy rắc rối của tôi.

Hmm ... mơ mộng rồi Grey.

Ngay khi cô uống xong cốc nước, tôi đặt nó lại trên quầy bar.

Được rồi. Cô muốn nói chuyện với người tự nhận là "bạn" mình. Tôi quan sát đám đông trên sàn nhảy, khó chịu bởi ý nghĩ bị những thân thể nặng nề này lấn ép khi chúng tôi cố đi qua.

Tự vấn bản thân, tôi nắm tay Ana và lôi cô về phía sàn nhảy. Cô ngập ngừng, nhưng nếu cô vẫn muốn nói chuyện với bạn mình, cô buộc phải nhảy với tôi. Một khi Elliot đã bắt đầu chơi bời thì chẳng có gì khiến anh ta dừng lại được, quá nhiều cho một buổi tối ở nhà.

Chỉ với một chút lực, cô ấy đã ở trong vòng tay tôi.

Điều này tôi có thể xử lý được. Khi tôi biết cô sẽ chạm vào tôi, nó ổn. Tôi xử lý được, thêm vào đó, tôi đang mặc áo khoác. Tôi lái cả hai xuyên qua đám đông tới chỗ Elliot và Kate đang cố gây ấn tượng với nhau.

Vừa nhảy Elliot vừa nghiêng người về phía tôi một cách đột ngột ngay lúc chúng tôi vừa đến cạnh anh rồi trao cho tôi một ánh nhìn ngờ vực.

"Em sẽ đưa Ana về. Nói với Kate dùm em" tôi hét vào tai anh ấy.

Anh gật đầu rồi kéo Kavanagh vào lòng.

Đúng vậy. Để tôi đem quý cô Mọt-Sách-Say-Rượu này về, nhưng vì một số lý do nào đó, cô có vẻ kháng cự lại. Ana quan sát Kavanagh đầy lo lắng.

Đến khi chúng tôi rời sàn nhảy, cô quay lại nhìn Kate, rồi nhìn tôi, hơi lắc lư với vẻ bối rối.

"Khi - " Bằng một cách kì diệu, tôi chụp lấy Ana ngay lúc cô ngất xỉu giữa quán bar. Tôi tính vác cô ấy lên vai, nhưng nhận ra chúng tôi sẽ khá đáng ngờ, nên tôi đỡ cô dậy, một lần nữa ôm cô tựa vào ngực tôi rồi đưa cô vào xe.

"Chúa ơi" tôi ngần ngại rửa khi vừa lôi chìa khóa ra khỏi túi quần jean vừa đỡ cô ấy cùng một lúc. May mắn thay, tôi kiếm cách đặt cô vào chỗ ngồi rồi gài dây an toàn lại.

"Ana," tôi lắc vai cái, cô đang yên lặng một cách đáng sợ, "Ana"

Cô làm bầm điều gì đó rời rạc, và tôi biết cô vẫn còn tỉnh. Tôi nên đưa cô về nhà, nhưng từ đây đến Vancouver và tôi không chắc cô ấy có trở bệnh nữa không. Tôi không thích ý tưởng chiếc Audi của tôi chất đầy dịch nôn. Mùi hôi bốc ra từ quần áo của cô cũng đủ gây chú ý rồi.

Tôi lái xe đến Heathman, tự nhủ rằng tôi làm điều này vì lợi ích của cô.

Ừ đúng rồi, tự nhủ với bản thân điều đó đi Grey.

Cô thiếp đi trong vòng tay tôi khi tôi đưa cả hai vào thang máy dưới tầng hầm đỗ xe. Tôi phải cởi quần jean và giày của cô ra thôi. Vết nôn bốc mùi khắp không gian. Tôi cũng muốn tắm cho cô, nhưng làm thế là vượt quá giới hạn.

Và thay quần cho cô ấy thì không ư?

Tôi nhanh tay cởi giày và tất của cô rồi bỏ chúng vào cái túi bằng nhựa mà khách sạn cung cấp. Tôi kéo khóa quần jean cho Ana và cởi nó ra, kiểm tra túi trước khi bỏ vào túi nhựa. Cô ngã xuống giường, nằm ngửa ra như một con sứa biển, tay chân nhợt nhạt, và trong giây lát, tôi hình dung đôi chân ấy quăn quanh thắt lưng tôi, cổ tay cô vòng qua cổ tôi như hình cây thập giá. Có một vết bầm mờ mờ trên đầu gối cô và tôi thắc mắc liệu nó có phải là lần cô té ngã ở văn phòng của tôi không.

Cô đã được đánh dấu vào lúc đó ... cũng như tôi.

Tôi đỡ cô ngồi dậy và cô mở mắt ra.

"Xin chào Ana," tôi thì thầm, nhẹ nhàng lột áo khoác của cô ra mà không cần lấy sự hợp tác từ phía kia.

"Grey. Môi" cô lầm bầm.

"Được rồi, em yêu" tôi trấn tĩnh cô lại, đặt cô ngã xuống giường. Cô nhắm mắt lại một lần nữa rồi lăn về phần giường của mình, nhưng lần này lại như một quả bóng tròn, nhỏ bé và mong manh. Tôi đắp chăn cho cô ấy rồi hôn nhẹ lên tóc cô. Giờ đây khi đồng hồ báo thức đã được dẹp đi, mùi hương thường lệ của cô trở lại. Mùi táo, mùa thu, trong lành, ngon miệng ... Ana. Môi cô khẽ mở, cặp lông mi dài rủ lên gò má nhợt nhạt, và làn da của cô thật hoàn hảo. Tôi chỉ cho phép mình chạm vào cô một lần nữa với một cái vuốt nhẹ bằng ngón tay trở lên má cô.

"Ngủ ngon", tôi nói khẽ, rồi bước về phía phòng khách để hoàn thành danh sách giặt ủi. Làm xong, tôi đặt túi quần áo trước cửa phòng để chờ được lấy đi.

Trước khi kiểm tra email, tôi nhắn tin cho Welch, hỏi xem José Rodriguez có tiền sử gì không. Tôi tò mò không biết hẳn có hay lợi dụng phụ nữ say xỉn thế này không. Rồi tôi xử lý vấn đề quần áo của cô Steele : tôi gửi email cho Taylor.

Từ: Christian Grey

Tiêu đề: Anastasia Steele

Ngày : 20 tháng 5, 2011. 23 giờ 46

Tới: J B Taylor

Chào buổi sáng,

Ông có thể kiểm những vật dụng sau đây cho cô Steele và giao chúng đến địa chỉ thường trực của tôi trước 10 giờ được không?

Quần jean denim xanh, size 4

Áo kiểu, xanh, đẹp, size 4

Giày Converse: đen, size 7

Tất: size 7

Đồ lót: Áo ngực khoảng 34C, quần lót

Cảm ơn.

Christian Grey

CEO, doanh nghiệp Grey.

Gửi xong, tôi nhắn tin cho Elliot.

Ana đang ở với em.

Nếu Kate có ở đó, hãy báo giùm em.

Anh ấy nhắn lại.

Anh sẽ báo cô ấy.

Hy vọng em được lên giường tối nay.

Em rất rất rất cần đấy ;)

Tin nhắn của anh ấy làm tôi khịt mũi.

Em rất cần, Elliot, rất cần.

Tôi mở email và bắt đầu đọc.

CHƯƠNG 6.1

Thứ bảy, ngày 21 tháng 5 năm 2011

Gần sau hai giờ đồng hồ, tôi trở lại giường. Chỉ mới 1:45. Cô ấy nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tôi thay quần và áo thun, trèo vào vị trí kế bên cô ấy. Cô ấy trong phờ phạc và kiệt sức, cô ấy sẽ không thể cựa quậy và chạm vào tôi. Tôi chần chừ một lúc trong bóng đêm bao trùm, tôi nhìn như thôi miên, hòa vào nhịp thở đều đặn của cô ấy. Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra. Một giây, hai giây, một phút, hai phút rồi hàng giờ. Tôi không biết, tôi ngắm nhìn cô ấy. Khi đó tôi lưu giữ từng tấc da thịt trên gương mặt xinh đẹp của cô ấy. Hàng mi rung rinh, đôi môi mỏng hé mở. Cô ấy thì thầm điều gì đó và liếm môi. Nó khuấy động tâm trí tôi. Không biết từ khi nào, tôi chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ không mộng mị.

Không gian xung quanh yên ắng, tôi thức giấc, và mất phương hướng. À nhớ rồi. Tôi đang ở Heathman. Đồng hồ điểm 7:43.

Lần cuối cùng tôi thức dậy trễ như vậy là lúc nào? Ana. Tôi quay người, cô ấy vẫn còn đang say ngủ, gương mặt của cô ấy tĩnh lặng.

Tôi chưa bao giờ ngủ với phụ nữ. Dù quan hệ với họ thì nhiều nhưng thức dậy cạnh một người phụ nữ trẻ quyến rũ như thế này là một trải nghiệm mới và kích thích. "Cậu bé" của tôi đồng ý.

Chẳng có gì quan trọng cả

Tôi miễn cưỡng bước ra khỏi giường, thay quần áo thể thao, tôi cần phải đốt cháy lượng tinh lực thừa thải này. Suy nghĩ rằng đã lâu rồi tôi chưa có giấc ngủ nào thoải mái đến thế.

Trong phòng khách tôi lôi máy tính kiểm tra mail, trả lời lại cho Ros và Andrea. Nó mất thời gian hơn mọi ngày bởi tôi đang bị phân tâm bởi quý cô Ana đang say giấc ở trong phòng bên cạnh. Tự hỏi khi nào cô ấy sẽ tỉnh dậy. Ở quầy bar tôi tìm thấy bình nước cam, chiết nó vào ly. Tôi bước vào

phòng, cô ấy vẫn còn say ngủ, mái tóc dài trải lên gối, chiếc chăn tuột xuống eo. Áo thun của cô nàng đã bị cuộn lên phô ra vòng eo và cái bụng. Từng cơ thịt của tôi thắt lại.

Đừng có đứng đó mà nhìn hau háu vào cô gái ấy nữa, lí trí lên đi Grey.

Tôi phải đi ra khỏi đây ngay lập tức trước khi mình làm chuyện gì khiến bản thân phải hối hận. Đặt li nước cam xuống chiếc bàn bên cạnh, tôi đi vào phòng tắm, lấy 2 viên Advil trong chiếc túi, đặt nó cạnh cái li.

Liếc nhìn Anastasia - người phụ nữ đầu tiên tôi ngủ cùng - tôi quay đầu ra cửa.

Khi tôi quay trở lại phòng khách sạn, nhận thấy một túi hàng của cửa tiệm nào đó. TÔI nhìn vào, nó đựng quần áo cho Ana. Taylor làm rất tốt, mọi thứ hoàn thành trước 9h.

Người đàn ông này thật độc nhất.

Túi xách của Ana nằm trên trường kỉ, cửa phòng ngủ vẫn còn đóng chặt, nên tôi đoán rằng cô ấy vẫn còn ngủ say.

Thật là nhẹ nhõm. Lướt qua thực đơn, không biết cô ấy thích ăn gì nên chọn đại một loạt gợi ý. Nửa tiếng sau đồ ăn sẽ được mang lên phòng.

Đến lúc đánh thức cô Steele bé nhỏ, đáng yêu dậy rồi, cô nàng ngủ đủ rồi.

Cầm khăn và giỏ quần áo, tôi bước vào phòng. Cô nàng đáng yêu đã thức dậy, ngồi trên giường. Li nước trống không và hai viên thuốc cũng đã biến mất.

Cô bé ngoan.

Cô ấy trông tái nhợt, ngược nhìn tôi tiến vào phòng.

Tỏ ra phong độ nào Grey, mà đừng muốn bị dính tới tội danh bắt cóc chứ.

"Chào buổi sáng, Anastasia. Cô đã thấy khá hơn chưa?"

"Tốt hơn nhiều so với thực tế." Cô ấy lí nhí nói. Tôi đặt chiếc túi lên ghế. Cô ấy dõi theo tôi, mắt mở to, trong veo. Dù mới thức dậy, mái tóc rối xù nhưng cô ấy trông vẫn lộng lẫy.

"Làm sao tôi đến được đây?" Dù nhìn có vẻ sợ nghe câu trả lời cô ấy vẫn hỏi.

Trấn an cô ấy đi Grey.

Tôi ngồi xuống mép giường, kể lại sự việc: "Sau khi cô nôn thốc nôn ráo, tôi không muốn bộ ghế da của mình bị phá hủy trong khi đưa cô về đến nhà, nên tôi mang cô đến đây."

"Anh mang tôi lên giường?"

"Đúng"

"Tôi có nôn nữa không?"

"Không." *Ồn chúa.*

"Anh thay đồ cho tôi à?"

"Đúng." *Chứ còn ai khác ngoài tôi nữa.*

Cô ấy đỏ mặt, đến cuối cùng thì gương mặt cô ấy đã có sắc trở lại rồi. Hàm răng trắng cắn chặt làn môi dưới. Tôi đàn áp tiếng rên la trong lòng.

"Chúng ta không ... ?" Cô ấy thì thầm, nhìn chăm chăm vào tay mình.

Chúa, cô ấy nghĩ tôi là loại cầm thú gì chứ?

"Anastasia, cô đã bất tỉnh. Quan hệ với xác chết không phải kiểu của tôi." Giọng tôi khô khốc. "Tôi muốn người phụ nữ của tôi sẵn sàng cảm nhận và biết hồi đáp." Cô ấy thở ra nhẹ nhõm, tôi tự hỏi, liệu chuyện này đã xảy ra trước kia với cô ấy, tỉnh dậy và biết mình bị một tên vô lại vui vẻ cả đêm trong khi mình không hề hay biết. Phải chăng đó là cách của tên nhiếp ảnh gia kia. Suy nghĩ đó làm máu tôi sôi lên ghê tởm. Nhưng hôm qua cô ấy nói

cô ấy chưa say như vậy bao giờ. Ông chúa rằng cô ấy không hay làm những việc như thế này.

"Tôi xin lỗi." Cô ấy nói, giọng đầy nỗi xấu hổ.

Trời ạ, lẽ ra tôi không nên gay gắt như vậy.

"Đó là một đêm thú vị, tôi sẽ phải mất khá lâu để quên nó." Tôi mong rằng nó nghe nhẹ nhàng, nhưng cô ấy nhăn trán lại.

"Mấy bộ thiết bị Jame Bond cải tiến của ngài sao không để bán đấu giá cho ai đó trả cao nhất mà lại đi truy tìm tôi?"

Whoa, giờ thì cô ấy nổi giận với tôi sao?

"Thứ nhất, những thiết bị định vị thuê bao có đầy trên mạng. Thứ hai, Công ty của tôi không đầu tư sáng chế hay sản xuất những thiết bị theo dõi." Tôi gần như mất bình tĩnh. "Và thứ ba, nếu tôi không đưa cô đi, có thể bây giờ cô đang nằm bên cạnh tay nhiếp ảnh gia kia rồi, và như tôi nhớ là cô không mấy hứng thú với sự nài ép của hắn."

Cô ấy chớp mắt và bắt đầu cười khúc khích.

Cô ấy đang cười nhạo tôi đấy nữa sao?

"Anh là hiệp sĩ xuất hiện từ thời đại trung cổ nào vậy?"

Cô ấy thích thú nói, chẳng kiêng nể gì. Tuy nhiên, tôi chắc rằng mình chẳng phải là một đại hiệp sĩ gì cả. Cô ấy đã lầm tưởng rồi. Ý nghĩ đó sẽ không có lợi gì cả trong tương lai, tôi bắt buộc phải cảnh báo cô ấy rằng ở tôi không có cái gì gọi là nghĩa hiệp hay anh hùng cả. "Anastasia, tôi không nghĩ thế, hắc đạo hiệp sĩ, mới là tôi." Chỉ khi cô ấy hiểu. Tại sao lại bàn về tôi chứ? Tôi đổi đề tài.

"Cô có ăn gì chiều hôm qua không?"

Cô ta lắc đầu. Tôi biết ngay mà.

"Cô cần phải ăn, đó là lí do cô sống dở ngày hôm qua, đó cũng là quy tắc đầu tiên khi uống rượu."

"Anh lại cáu với tôi à?"

"Tôi đang làm thế sao?"

"Chắc vậy"

"Cô may mắn bởi tôi chỉ mới cáu bạn với cô."

"Ý anh là gì?"

"Nếu cô là của tôi, cô có thể sẽ chẳng đứng nổi trong một tuần, sau vụ không biết lượng sức ngày hôm qua. Không ăn, say xỉn và tự đẩy mình vào nguy hiểm." Tôi ngạc nhiên khi mình run sợ khi nghĩ về nó, sự vô trách nhiệm, hành động gây nguy hiểm của cô ấy." Tôi ghét phải nghĩ đến chuyện gì có thể xảy đến với em."

Cô ấy nhăn nhó. "Tôi sẽ không sao, tôi đã đi cùng Kate."

Ai mang cô ấy đi đi

"Và tên nhiếp ảnh?" Tôi vặn lại.

"Jose chỉ hơi mất kiểm soát." Cô ấy nói, bỏ qua sự quan âm của tôi, hất mái tóc qua bả vai.

"Tốt thôi. Có thể lần sau sẽ có người dạy hẳn ta cách cư xử."

"Ngài có hơi khắt khe quá không?" Cô ấy gắt tôi.

"Oh Anastasia, tôi không biết gì để nói nữa."

Hình ảnh tôi trói cô ấy vào chiếc trường kỉ, nhấn thật sâu vào cô ấy, chẳng thể nào thiếu một chiếc đai hay một chiếc roi da. Đúng vậy, nó sẽ dạy em không còn vô trách nhiệm như vậy nữa. Ý tưởng đó thôi thúc tôi.

Cô ấy tròn mắt tôi, nó làm tôi bức bối. *Cô ấy có thể đọc suy nghĩ trong đầu tôi à, hay chỉ nhìn gương mặt tôi?*

"Tôi muốn đi tắm, trừ phi em muốn thân thể mình sạch sẽ trước." Tôi nói với cô ấy, nhưng cô ấy vẫn tiếp tục há hốc mồm. Dù có như vậy, gương mặt cô ấy vẫn xinh đẹp rạng ngời và hấp dẫn. Tôi tự cho phép mình chạm vào cô ấy, lướt dọc theo đôi má hồng. Hơi thở của cô ấy nghẹn lại nơi cuống họng, khi tôi kéo đôi môi thả nó tự do khỏi khuôn miệng mím chặt.

"Thở đi, Anastasia." Tôi thì thầm, trước khi tôi đứng dậy và nói rằng bữa sáng sắp đến đây khoảng 15' nữa. Cô ấy không nói gì nữa, cái miệng thông minh cuối cùng cũng im lặng.

Trong phòng tắm, tôi hít một hơi thật sâu, trút bỏ quần áo, trèo vào bồn tắm. Ý định thủ dâm nhưng nỗi lo sợ và mất bình tĩnh từ trong quá khứ hiện về, ngăn cản tôi.

Elena sẽ không hài lòng về chuyện này. Thói quen cũ.

Nước chảy xối xả xuống mặt, tôi nghĩ đến cô Steele thú vị đang ngồi ngoài kia, trên giường của tôi. Nhớ đến nhịp thở nghẽn tắc trong cuống họng của cô và ánh nhìn dõi theo tôi khắp phòng.

Yeah, đó là hi vọng

Nhưng liệu cô ấy có phải là một người phục tùng?

Rõ ràng là cô ấy không hề biết gì về đời sống đó. Cô ấy chẳng thể nào phát âm chữ "Giao cấu" hay "Tình dục" hay những uyển ngữ về tình dục được dùng cho những con mọt sách. Cô ấy chỉ là hơi ngây thơ. Cô ấy có thể là đối tượng của một vài cuộc gặp gỡ dò dẫm của mấy tên như tay nhiếp ảnh gia.

Suy nghĩ cô ấy giao du với những tay như vậy làm tôi khó chịu.

Tôi có thể hỏi thẳng cô ấy. Không. Tôi sẽ phải cho cô ấy thấy những gì cô ấy sẽ trải qua nếu cô ấy đồng ý bắt đầu với tôi một mối quan hệ.

Để xem bữa sáng sẽ trải qua như thế nào.

Đứng dưới dòng nước ấm, tôi rửa trôi bọt xà phòng. Bước ra khỏi vòi sen, tóm lấy cái khăn. Nhìn vào gương, tôi quyết định sẽ không cạo râu ngày hôm nay, đánh răng. Bữa sáng sẽ đến nhanh thôi.

Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm cô ấy đã ra khỏi giường, tìm quần jean của mình. Cô nàng nhìn lên, thất thần, mắt mở to và ở dưới là đôi chân dài.

"Nếu cô đang tìm quần jean của mình thì tôi đã gửi nó đi giặt rồi." Đôi chân của cô rất đẹp. Cô ấy không nên giấu nó đằng sau những chiếc quần như vậy. Nheo mắt, tôi nghĩ cô ấy sẽ tiếp tục tranh luận tiếp với tôi, nên tôi nói trước lí do: " Cô nôn đẫy lên quần của mình."

"Oh"

Đúng "Oh". Giờ cô chỉ nói như vậy thôi sao, cô Steele?

"Tôi đã nhờ Taylor mua giúp cô bộ quần áo khác và giày rồi. Ở trong cái túi trên ghế kia." Tôi hất cằm về phía cái túi.

Cô ấy nhướn mày - ngạc nhiên - tôi nghĩ vậy. " Ừm, tôi đi tắm." Cô ấy lẩm bẩm, không nghĩ đến, cô ấy quay đầu lại "Cảm ơn."

Tóm lấy cái túi, lòn ra sau lưng tôi, tiến thẳng vào phòng tắm và khóa cửa.

Humm. Cô ấy chẳng thể nào vào phòng tắm nhanh như vậy

Tránh xa khỏi tôi

Có lẽ, tôi đã quá lạc quan.

Nản chí, tôi lau khô người và thay quần áo. Kiểm tra mail, không có gì khẩn cấp. Tiếng gõ cửa cắt ngang, hai phụ nữ trẻ bước vào phòng.

"Thức ăn sáng đặt ở đâu bây giờ thưa ngài?"

"Đặt nó lên bàn ăn đi"

Đi vào phòng ngủ, tôi bắt gặp cái nhìn trộm của họ, nhưng tôi lơ bọn họ, cố đè nén cái cảm giác tội lỗi khi đã yêu cầu lượng thức ăn này, giờ thì làm sao giải quyết được hết đây?

"Bữa sáng đến rồi" tôi gọi, gõ cửa phòng tắm.

"O-okay" Giọng cô ấy run run

Trở vào phòng khách, thức ăn vẫn ở trên bàn. Một người phụ nữ mắt đen đưa tôi hóa đơn kí nhận. Tôi rút một vài tờ \$20 cho họ.

"Cảm ơn các cô."

"Ngài chỉ cần gọi dịch vụ phòng khi cần dọn đĩa sau bữa ăn, thưa ngài." Cô-mắt-đen nói với cái liếc mắt đưa tình, như thể cô ta có thể phục vụ thêm những thứ khác.

NỖ nụ cười lạnh lẽo, tôi cảnh cáo cô ả. Ngồi xuống bàn, đọc báo, tôi rót một cốc cà phê, và bắt đầu ăn trứng ốp. Điện thoại rung - tin nhắn từ Elliot.

' Kate muốn biết liệu Ana còn sống không? '

Tôi cười thầm, người bạn thân thiết của Ana đang nghĩ về cô ấy. Rõ ràng là Elliot chẳng thể nào ngồi nghỉ phút giây nào. Tôi nhắn tin lại:

' Còn sống và khỏe mạnh '

Ana xuất hiện sau đó: tóc ướn. Taylor lựa thật khéo, cô ấy nhìn rất quyến rũ trong bộ cánh màu xanh trùng với màu mắt của cô ấy. Nhìn quanh phòng, cô ấy tìm túi xách của mình.

"Chết thật, KATE." Cô ấy thốt lên.

"Katherine biết cô ở đây và vẫn còn sống sót. Tôi đã nhắn tin cho Elliot."

Cô ấy nở nụ cười méo xệch, bước lại gần bàn ăn.

"Ngồi đi" Tôi nói, chỉ vào chiếc ghế để sẵn. Cô ấy cúi đầu ngờ ngàng với bàn thức ăn, cảm giác tội lỗi của tôi lại tăng lên.

"Tôi không biết cô thích ăn gì, nên gọi một loạt lựa chọn của khách sạn."
Tôi lầm bầm như một lời hối lỗi.

"Ngài rất hào phóng." Cô ấy nói.

"Đúng thế." Cảm giác tội lỗi lại tăng lên. Cô ấy với lấy cái bánh nướng, trứng và thịt nguội, cùng siro là phong. Ăn thoải mái, cảm giác tội lỗi của tôi giảm đi đôi phần.

"Trà nhé?" Tôi hỏi.

"Vâng, cảm ơn." Cô ấy nói trong khi miệng vẫn còn đồ ăn. Cô ấy thật sự rất đói. Tôi đẩy ấm trà nhỏ về phía cô ấy, cô ấy nhìn và mỉm cười ngọt ngào khi nhận ra đó là trà Twinning English Breakfast. Tôi quan sát cô ấy quên luôn cả hô hấp. Nó trao cho tôi hi vọng.

"Tóc cô vẫn còn ấm."

"Tôi không tìm thấy máy sấy tóc." Cô ấy ngượng ngùng nói.

Sẽ ốm mất thôi.

"Cảm ơn vì bộ quần áo." Cô ấy nói

"Việc nên làm thôi, Ana, nó rất hợp với cô."

Cô ấy nhìn xuống đốt tay

"Cô biết đấy, cô nên học cách tiếp nhận lời khen ngợi."

Có lẽ cô ấy không thường được khen ... nhưng tại sao chứ, cô ấy lộng lẫy đến vậy cơ mà.

"Tôi nên gởi trả lại tiền cho ngài."

Gì chứ?

Tôi nhìn cô nàng chăm chăm, cô nàng nhanh nhẩu nói tiếp: "Ngài đã tặng tôi bộ sách, thứ mà đương nhiên tôi chẳng nào nhận được. Nhưng bộ quần áo này hãy để tôi trả tiền cho chúng."

Em yêu

"Ana, tin tôi đi, tôi có đủ tiền."

"Đó không phải là vấn đề, mà là tại sao anh mua cho tôi những thứ này."

"Bởi vì tôi có khả năng." *Tôi giàu Ana à.*

"Chỉ vì anh có khả năng không có nghĩa là anh nên làm vậy."

Giọng cô ấy nhẹ giọng trách cứ nhưng bất chợt tôi tự hỏi liệu cô ấy có thể nhìn thấu tôi, nhìn thấy những mảng tối trong tâm hồn tôi không. "Tại sao anh lại gởi cho tôi bộ sách đó Christian?"

Bởi vì tôi muốn nhìn thấy em lần nữa, và giờ thì chúng ta ở đây.

"Ừ thì khi cô suýt va phải tên khốn chạy xe đạp - và tôi đã ôm cô vào lòng và cô đã nhìn tôi - ánh mắt kiểu '*Hôn em đi Christian, hôn em đi*' " Tôi dừng lại, nhớ lại khoảnh khắc ấy, cơ thể cô ấy dán chặt vào tôi. *Chết tiệt.*

Tôi nhanh chóng rũ bỏ hết hình ảnh đó "Tôi nhận ra tôi nợ em một lời xin lỗi và một lời cảnh báo, Ana, tôi không phải kiểu đàn ông tặng hoa và trao trái tim. Tôi không hứng thú với những trò lãng mạn. Tôi có cách yêu rất đặc biệt. Em nên tránh xa tôi. Có thứ gì đó ở em mà tôi chẳng thể nào cưỡng lại, nhưng tôi nghĩ là em đã nhận ra điều này."

"Vậy thì đừng." - Cô ấy thì thầm.

Gì?

"Em không hiểu em đang nói gì đâu."

"Vậy khai sáng em đi."

Từng lời cô ấy nói, kích thích mọi góc ngách trong cơ thể tôi.

MẸ KIẾP

"Anh không có lời nguyện độc thân chứ?" - Cô ấy hỏi.

"Không, Ana, tôi không có lời nguyện độc thân." Và nếu em cần tôi sẽ treo em lên và chứng minh ngay bây giờ.

Mắt cô ấy mở lớn và đỏ mặt.

Oh, Ana.

Tôi sẽ phải dạy cho cô ấy thấy "Cô có kế hoạch gì cho những ngày sắp tới?" - tôi hỏi.

"Tôi phải làm việc hôm nay, từ 12h. Ôi, bây giờ là mấy giờ rồi?" - Cô ấy hoảng lên.

"Chỉ mới hơn 10h, vẫn còn nhiều thời gian. Ngày mai cô làm gì?"

"Tôi và Kate bắt đầu đóng hàng lí. Cuối tuần sau chúng tôi chuyển đến Seattle, và tôi phải làm việc ở Clayton đến hết cuối tuần này."

" Cô đã tìm thấy nơi ở chưa?"

"Rồi."

"Ở đâu?"

"Tôi không nhớ nổi địa chỉ ... Nó ở quận Rike Market."

"Không quá xa từ chỗ của tôi." *Tốt.* "Cô đã tìm được công việc chưa?"

"Tôi đã nộp hồ sơ vào vài công ty rồi, tôi đang chờ họ trả lời."

"Cô có nộp hồ sơ vào công ty của tôi như tôi đã đề nghị chưa?"

"Um ... Không."

"Có vấn đề gì với công ty của tôi à?"

"Công ty của anh hay là *đại đội* của anh?" Cô nàng nhướn mày chế giễu.

"Cô đang giễu tôi à?" - Tôi không giấu nổi hứng thú.

Ô, cô ấy sẽ học rất nhanh ... một phụ nữ can đảm và nông cuồng.

Cô ấy nhìn vào chiếc đĩa, cắn môi.

"Tôi muốn cắn đôi môi đó." - Tôi nói khẽ, bởi nó là sự thật.

Cô ấy nhìn, cựa quậy trên ghế và nâng cằm về phía tôi. Trong mắt ngập sự thách thức. "Tại sao lại không?" - cô ấy nhỏ giọng.

Oh, đừng kích tôi, tôi không thể, không phải là bây giờ.

"VÌ tôi sẽ không chạm vào em, Ana, cho đến khi có sự chấp thuận về mặt giấy tờ."

"Là sao?" - Cô ấy hỏi.

"Như lời tôi nói, tôi sẽ cho em xem, Ana, tối nay mấy giờ em xong việc?"

"Tầm 8h."

"Tốt, chúng ta sẽ đến chỗ của tôi ăn tối ở Seattle chiều nay hoặc thứ thứ Bảy tuần sau. Và tôi sẽ giải thích cận kề cho em. Lựa chọn là của em."

"Tại sao anh không nói bây giờ luôn đi."

"Vì tôi đang tận hưởng bữa sáng và thống trị đại đội của mình. MỘt khi em hiểu được, có thể em sẽ chẳng bao giờ muốn gặp lại tôi."

Cô ấy gật gù như đang tiếp thu những gì tôi nói." Tôi nay đi" - Cô ấy nói.

Whoa, nó không lâu như tôi tưởng.

"Như Eve, quá vội vàng ăn trái cấm." Tôi giễu cợt.

"Ngài đang trêu tôi sao ngài Grey."

Tôi nheo mắt nhìn cô ấy.

Okay, em muốn tôi phải làm điều này mà.

Tôi gọi Taylor. Anh ta bắt máy ngay lập tức.

"Ngài Grey."

" Taylor, tôi cần Charlie Tango."

Cô ấy nhìn tôi khi tôi đang lên kế hoạch.

Tôi sẽ cho cô ấy thấy những suy nghĩ trong tôi và quyết định là của cô ấy. Có thể cô ấy sẽ rời đi một khi biết được sự thật. Tôi sẽ cần Stephan, phi công của tôi để đưa cô ấy về ngay khi cô ấy quyết định không muốn có gì

dính dáng đến tôi. Tôi không mong vậy. Và nó sẽ rất ấn tượng khi tôi đưa cô ấy đi bằng Charlie Tango.

Đó là lần đầu tiên.

"Phi công chờ sẵn từ 22:30" Tôi nói với Taylor và cúp máy.

"Họ luôn làm theo những gì anh bảo sao?" - Cô ấy hỏi, không đồng tình. Cô ấy đang cúi lên à?

"Nếu họ muốn giữ công việc của mình." Đừng hỏi tôi đối xử với họ như thế nào.

"Và nếu họ không làm việc cho anh thì sao?" Cô ấy lại hỏi.

"Ô, rất thuyết phục đấy Anastasia. Giờ thì ăn nốt bữa sáng của em đi, và tôi sẽ đưa em về, đón em ở Clayton vào 8h và bay đến Seattle."

"Bay?"

"Đúng, tôi có trực thăng."

Cô nàng tròn miệng, nó quả là một cảm giác dễ chịu.

"Bay đến Seattle bằng trực thăng sao?"

"Ừ."

"Tại sao chứ?"

"Vì tôi có thể." Tôi nhòe miệng cười, đôi khi thật tuyệt khi được thoải mái là chính mình như thế này.

"Ăn xong bữa sáng của em đi." Cô nàng ngồi nhìn ngây ngốc. "Ăn đi" - tôi giở giọng ép buộc. "Anastasia, tôi có vấn đề với thức ăn thừa. Ăn đi."

"Tôi không thể ăn hết chỗ thức ăn này." Cô ấy nhìn vào đồng thức ăn, tôi một lần nữa cảm thấy sự tội lỗi ngập tràn. Đúng, có quá nhiều đồ ăn ở đây.

"Ăn những gì trên đĩa của em. Nếu ngày hôm qua em ăn uống tử tế thì bây giờ đã không phải ngồi đây rồi, tôi cũng chẳng phải ngả bài quá sớm như

vây."

Nó có thể là một sai lầm lớn.

Cô ấy lém lỉnh nhìn tôi, tay nghịch đĩa thức ăn, miệng nhếch lên.

"Có gì vui vậy?"

Cô nàng lắc đầu, rồi bỏ miếng bánh cuối cùng vào miệng, tôi nén không bật cười. Như mọi lần, cô ấy làm tôi ngạc nhiên với sự hồn nhiên và sự quyến rũ chết người. Luôn luôn làm tôi muốn bật cười lớn, bất ngờ hơn là tự cười vào mặt mình.

"Ngoan lắm." Tôi nói khẽ. "Tôi sẽ đưa em về, sau khi em lau khô tóc." Tôi không muốn em ốm. bởi em cần có đủ sức cho tối nay, những gì tôi nói sẽ cho em biết.

Đột nhiên cô ấy đứng dậy, và tôi ngăn bản thân mình nói cô ấy không được khi chưa có sự cho phép của tôi.

Cô nàng chưa phải người phục tùng của mày, chưa phải, Grey à.

Khi quay về phòng, cô ấy dừng lại trên trường kỉ "Tối qua anh ngủ ở đâu?"

"Trên giường của tôi." *Với em.*

"Oh."

"Nó cũng khá mới lạ với tôi."

"Không có... làm chuyện đó à?"

Cô ấy nói đến 'chuyện đó' rồi đỏ mặt.

"Không!"

Chẳng thể nào nói với cô ấy 'thứ kì quặc này' - 'NGỦ VỚI AI ĐÓ' Tôi quay trở lại xem tin tức khi cô ấy quay vào phòng ngủ. *Nó không kì quặc lắm.*

Ừ thì, tôi có một buổi hẹn hò khác với Quý cô Steele. Không, không phải là một buổi hẹn . Cô ấy cần phải hiểu rõ về tôi. Tôi thở ra, uống nốt li nước

cam. Hôm nay sẽ là một ngày rất thú vị. Tôi hài lòng khi nghe thấy tiếng máy sấy tóc, hài lòng vì cô ấy làm theo lời tôi nói.

Trong khi chờ, tôi gọi người mang xe lên khỏi tầng hầm, tôi tìm nhà cô ấy bằng Google map. Tôi nhắn tin cho Andrea chuẩn bị bản NDA và gọi cho tôi. Điện thoại rung, là Ros, tôi bắt máy. Khi nghe Ros nói về dự án, mọi sự tập trung của tôi đều dồn về phía cô Ana đang loay hoay và vui mừng vì tìm được chun cột tóc.

Tóc cô ấy rất đẹp, dài và dày. Tôi tự hỏi nếu bím lại thì nhìn nó sẽ như thế nào. Cô ấy cột tóc đuôi ngựa. Mặc áo khoác, ngồi chờ tôi.

"Okay, làm vậy đi, báo cho tôi biết mọi tình hình." Tôi cúp máy. Dự án đã được bắt đầu rồi.

"Chuẩn bị xong chưa?" Tôi hỏi. Ana gật đầu. Tôi tóm lấy áo khoác và chìa khóa, bước theo cô nàng ra cửa. Cô ấy nhìn tôi qua đuôi mắt khi bước về phía thang máy, cong môi nở cho tôi một nụ cười. Bất giác môi tôi cong lên.

Cô ấy làm gì tôi thế này

Thang máy lên đến, tôi nhường bước. Bấm tầng một và cửa thang máy từ từ khép lại. Trong không gian hẹp, mọi sự chú ý của tôi đổ dồn lên cô ấy. Hương thơm ngọt ngào xâm nhập vào xâm nhập vào các giác quan của tôi. Cô ấy thở gấp, nhìn tôi, ánh mắt sáng lên.

Mẹ kiếp

Cô ấy cắn môi.

Cô ấy cố tình làm vậy. Và trong một phần giây tôi lạc bước trong ánh mắt mê hoặc ấy, cô ấy không hề dừng lại.

Tôi cương cứng. Ngay lập tức

Tôi muốn em.

Ở ngay đây.

Bây giờ.

Trong chiếc thang máy này.

"Ôi mẹ kiếp dẹp đồng giấy tờ đó đi". Tôi không kiềm chế được lời nói của mình, theo bản năng tôi tóm lấy cô ấy và ghì sát vào tường thang máy. Khóa hai tay, ghì chặt nó trên đầu, cô ấy sẽ không thể chạm vào tôi. Tôi kéo tóc cô ấy trong khi đôi môi lần tìm.

Tôi cảm nhận cô ấy rên rỉ trong miệng tôi. Mùi bạc hà và trà, có hương vị của trái cây tươi mát. Mùi vị của cô ấy hấp dẫn như vẻ bề ngoài của mình. Vì Chúa. Tôi khao khát cô ấy. Tóm lấy cằm cô ấy, nhấn sâu nụ hôn, đầu lưỡi chạm vào nhau, tìm kiếm, khám phá, thận trọng, hòa nhập. CÔ ấy đáp trả tôi.

Ôi, một cảm giác đê mê

" Em.Thật.Là.Ngọt.Ngào" Tôi thì thầm trên môi cô ấy, hoàn toàn bị cảm dỗ, say mê bởi mùi vị của em.

Thang máy mở ra

Dừng lại ngay, Grey

Tôi đẩy cô ấy ra. Cô ấy thờ đốc, như tôi. Lần cuối cùng tôi mất kiểm soát là khi nào.

Ba người đàn ông nhìn chúng tôi thận trọng. Tôi nhìn vào tấm áp phích quảng cáo rồi nhìn Ana và thờ ra. Cô ấy cười tinh nghịch, môi tôi cũng từ từ cong lên thành nụ cười.

CÔ ấy làm gì tôi thế này?

Thang máy dừng lại ở tầng hai, ba người đàn ông bước ra để lại tôi và cô Steele

"Em đã đánh răng." Tôi nói giọng khô khốc đây ám muội.

"Dùng bàn chải của anh." Mắt cô ấy sáng lên
Và đúng, dĩ nhiên là cô ấy đã dùng, thật không ngờ là nó dễ chịu, dễ chịu
đến như vậy. Tôi nhón miệng cười: "Oh, Anastasia Steele, tôi phải làm gì
với em đây?" Tôi nắm tay cô ấy lướt qua đại sảnh khách sạn.

CHƯƠNG 6.2

Tất nhiên là đã làm thế ... và vì một lý do nào đó, tôi thấy hài lòng, quá hài lòng. Tôi kiềm chế nụ cười của tôi. "Ôi, Anastasia Steele, tôi sẽ làm gì với cô đây?" Tôi nấp lấy tay cô ấy khi cửa thang máy mở ra ở tầng trệt, và tôi lầm bầm trong hơi thở, "Có vấn đề gì với thang máy thế?" Cô ấy cho tôi một ánh nhìn hàm ý khi chúng tôi đi băng qua nền đá cẩm thạch bóng loáng của đại sảnh.

Xe đang đợi phía trước khách sạn; người của khách sạn đang nhịp chân một cách mất kiên nhẫn. Tôi đưa anh ta một món tiền bo và mở cửa ghế sau cho Ana, một người đang vô cùng yên tĩnh.

Nhưng cô ấy chưa chạy

Mặc dù tôi đã vồ lấy cô ta trong thang máy.

Tôi nên nói gì đó về chuyện xảy ra trong thang máy-nhưng là gì mới được chứ?

Xin lỗi?

Đối với cô thì nó như thế nào?

Cô đã là cái quái gì với tôi thế này?

Tôi nỡ máy xe và quyết định rằng nói càng ít, càng tốt hơn. Âm thanh nhẹ nhàng của bài "Flower Duet" của Delibes tràn ngập chiếc xe và tôi bắt đầu thư giãn.

"Chúng ta đang nghe gì vậy?" Ana thắc mắc khi tôi rẽ vào đường Southwest Jefferson. Tôi trả lời hỏi liệu cô ấy có thích nó không.

"Christian, nó thật tuyệt vời."

Được nghe tên mình trên đôi môi cô là một niềm vui sướng đến kỳ lạ. Cô ấy đã gọi nó đến bây giờ cỡ nữa tá lần và mỗi lần một khác. Hôm nay, nó đi kèm với sự kì diệu trong tiếng nhạc. Thật tuyệt khi cô ấy thích bản nhạc

này: nó là một trong những bản tôi thích. Tôi thấy mình đang tươi cười rạng rỡ; cô ấy rõ ràng đã tha thứ cho tôi về việc ở trong thang máy.

"Em có thể nghe lại không?"

"Tất nhiên." Tôi chạm màn hình cảm ứng để bật lại bản nhạc.

"Anh thích nhạc cổ điển à?" cô ấy hỏi, khi chúng tôi qua cầu Fremont, và chúng tôi dễ dàng rơi vào một cuộc đối thoại về sở thích âm nhạc của tôi. Khi đang nói chuyện, tôi nhận được một cuộc điện thoại.

"Grey nghe đây." Tôi trả lời.

"Ngài Grey, tôi Welch đây. Tôi đã có thông tin mà ngài cần." Đúng rồi, thông tin về nhiếp ảnh gia.

"Tốt. E-mail nó cho tôi. Còn gì nữa không?"

"Không, thưa ngài."

Tôi bấm nút và âm nhạc trở lại. Chúng tôi cùng nghe, còn lạc hồn trong âm thanh mộc mạc của King of Leon. Nhưng không lâu sau, niềm vui thưởng thức âm nhạc của chúng tôi bị làm phiền bởi cái tai nghe.

Chuyện quái gì đây?

"Grey nghe đây" Tôi chộp lấy

"NDA đã được e-mail đến thưa ngài Grey"

"Tốt. Thế là đủ rồi Andrea"

"Chúc ngài một ngày tốt lành."

Tôi lén nhìn Ana để xem cô ấy có tiếp tục cuộc trò chuyện không, nhưng cô ấy đang tìm hiểu cảnh vật Portland. Tôi cho rằng cô đang giữ phép lịch sự. Thật khó để thật trung nhìn đường. Tôi chỉ muốn nhìn chăm chăm vào cô ấy. Cho sự vụng về của mình, cô ấy có xương đòn rất đẹp và tôi muốn hôn từ dưới tai kéo dài đến vai cô ấy.

Quái quỷ thật. Tôi xê dịch trong chỗ ngồi của mình. Tôi hi vọng cô ấy sẽ đồng ý ký vào NDA và chấp nhận những gì tôi đề nghị.

Khi chúng tôi vào đường I-5, tôi lại có một cuộc điện thoại.

Đó là Elliot.

"Chào Christian, cậu đã làm chuyện đó chưa?"

Ồi...bình tĩnh,anh bạn, bình tĩnh.

"Chào Elliot-Em đang để loa lớn, và em không ở trong xe một mình đâu."

"Ai đang đi với chú vậy?"

"Anastasia Steele."

"Chào Ana."

"Chào Elliot."Cô ấy đáp tự nhiên

"Đã nghe rất nhiều về cô, Ana."Elliot nói.

Chết tiệt. Cậu ấy đã nghe được gì chứ?

"Đừng tin những gì Kate nói."Cô ấy trả lời.

Elliot cười.

"Bây giờ em đang đưa Anastasia về. Anh có muốn em đón anh không?" Tôi cắt ngang

Không có nghi ngờ gì rằng Elliot muốn một cuộc tẩu thoát nhanh.

"Chắc chắn rồi"

"Hẹn gặp cậu trong ít phút nữa." Tôi cúp máy.

"Sao anh cứ khăng khăng gọi tôi là Anastasia vậy?" cô ấy hỏi.

"Vì nó là tên cô."

"Em thích được gọi là Ana hơn"

"VẬY Ậ?"

"Ana" thì quá là hằng ngày và bình thường đối với cô ấy. Và quá quen thuộc. Ba chữ cái ấy có sức mạnh để làm tổn thương...

Và trong khoảnh khắc đó tôi biết được sự từ chối của cô ấy, khi nó đến, sẽ rất khó để chấp nhận. Nó đã xảy ra đã xảy ra trước đây, nhưng tôi chưa bao giờ lờ đi... vụ đầu tư này. Tôi thậm chí không biết cô gái này, mọi thứ về cô ấy. Có lẽ là vì tôi chưa bao giờ theo đuổi một người phụ nữ.

Grey, hãy kiểm soát bản thân của mày và theo làm theo luật đi, không thì chuyện này sẽ đổ vỡ hết.

"Anastasia," Tôi gọi, phớt lờ đi ánh nhìn không đồng thuận."Chuyện xảy ra trong thang máy-nó sẽ không xảy ra lần nữa-à thì, trừ khi nó được dự tính trước."

Thế là cô ấy im lặng trong lúc tôi đậu xe bên ngoài căn hộ của cô ấy. Trước khi cô ấy có thể trả lời tôi đã trèo ra khỏi xe, đi vòng qua và mở cửa cho cô ấy.

Khi đang bước lên vỉa hè, cô ấy cho tôi một cái nhìn thoáng qua,"Tôi thích chuyện xảy ra trong thang máy."Cô ấy nói.

*Thật vậy sao,em thích?*Lời thú nhận của cô ấy làm tôi ngưng động trong vài giây. Tôi lại một lần nữa được ngạc nhiên trong thích thú bởi cô Steele. Và trong lúc cô bước đến cửa chính, tôi phải sai bước mới có thể bắt kịp với cô ấy.

Elliot và Kate nhìn lên khi chúng tôi đi vào. Họ đang ngồi tại bàn ăn tối trong một căn phòng được bài trí đơn sơ, phù hợp với một cặp sinh viên. Có một vài cái hộp đóng gói bên cạnh kệ sách. Elliot trông có vẻ thư giãn và không vội đi, điều này làm tôi ngạc nhiên.

Kavanagh nhảy lên và thoáng cho tôi một cái nhìn nghiêm khắc khi cô ta ôm Ana.

Cô ta nghĩ tôi sẽ làm gì cô gái này chứ?

Tôi biết mình muốn làm gì với cô gái này...

Khi Kavanagh giữ chặt cô ấy trong tay thì tôi yên tâm; có lẽ cô ta cũng thất sự quan tâm đến Ana.

"Chào buổi sáng, Christian," Cô ta nói với giọng bình tĩnh và nhún nhường.

"Chào cô Kavanagh." Và tôi muốn nói một cái gì đó thật mỉa mai về cái cách cô ta cuối cùng cũng đã thể hiện sự quan tâm với người bạn của mình, nhưng tôi đã không nói.

"Christian, tên cô ấy là Kate." Elliot nói với thái độ chọc tức nhẹ.

"Kate," Tôi lầm bầm, vì phép lịch sự. Elliot ôm Ana và giữ cô ấy quá lâu.

"Chào Ana" anh ấy nói, lại còn "cười" nữa chứ.

"Chào Elliot" Cô ấy tươi cười.

Được rồi, việc này đang trở thành không thể chịu được." Elliot, chúng ta nên đi thôi." *Và bỏ tay ra khỏi cô ấy.*

"Chắc rồi" cậu ấy nói và thả Ana ra, nhưng túm lấy Kavanagh và thể hiện một cái hôn khó coi.

Ôi khi thật.

Ana nhìn họ một cách không thoải mái. Tôi không trách cô ấy. Nhưng khi cô ấy quay qua tôi đó là một ánh mắt nheo lại đang suy đoán.

Cô ấy đang suy nghĩ gì thế?

"Hẹn gặp lại nhé, bé yêu." Elliot nói thầm, như Kavanagh.

Trời ạ, thể hiện một chút lòng tự trọng đi anh bạn.

Ana với ánh mắt trách móc đang chĩa vào tôi, và trong một thoáng tôi không hiểu đó là vì hành động dâm dăng của Elliot và Kate hay là-

Quý thật! Đây là thứ cô ấy muốn. Được ve vãn và tán tỉnh.

Anh không làm mấy cái trò lãng mạn đâu, cưng ạ.

Một sợi tóc của cô ấy tung ra, không cần suy nghĩ, tôi vuốt nó ra sau tai cô. Cô ấy dựa khuôn mặt mình vào các ngón tay tôi, cử chỉ dịu dàng ấy làm tôi bất ngờ. Ngón cái của tôi chạy dài trên bờ môi mềm mại mà tôi muốn hôn lần nữa. Nhưng tôi không thể. Không cho đến khi tôi có được sự đồng ý của cô ấy.

"Để sau nhé, bé yêu." Tôi thì thầm, và gương mặt cô ấy mềm ra với một nụ cười. "Tôi sẽ đón em lúc tám giờ." Bất đắc dĩ, tôi quay ra, mở cửa, Elliot theo sau tôi.

"Trời ạ, anh cần một giấc ngủ" Elliot nói ngay khi chúng tôi lên xe. "Người phụ nữ đó thật sự rất cuồng nhiệt"

"Thật thế à..." Giọng của tôi chứa đầy sự châm biếm. Thứ cuối cùng mà tôi muốn là sự tính toán chi tiết về cuộc hẹn của anh ta.

"Thế còn chú, anh chàng khôn khéo? Em đã "bóc tem" cô ấy chưa?"

Tôi liết xéo anh ta.

Elliot cười. "Ôi trời, chú đúng là một thằng khốn nạn cứng nhắc." Anh ta kéo cái nón lưỡi trai Sounders qua mặt và náu mình ngủ trên ghế.

Tôi bật lớn âm lượng của nhạc.

Thử ngủ với nó đi, Lelliot.

Đúng. Tôi ghen tị với anh em của mình: sự tự tin của cậu ấy với con gái, khả năng "ngủ" ...và cái thực tế rằng cậu ấy không phải là một thằng khốn.

Bối cảnh của JOSÉ LUIS RODRIGUEZ có vết tích của việc tàng trữ cần sa. Trong tiền án của anh ta không có gì liên quan đến quấy rối tình dục. Có lẽ tối hôm qua cũng sẽ là lần đầu tiên của tôi nếu tôi đã không can

thiếp. Và tên khốn hút cần sa? Tôi hi vọng rằng hẳn không hút khi ở gần Ana-và tôi hi vọng cô ấy cũng không hút, một cách thường xuyên.

Mở e-mail của Andrea, tôi gửi bản NDA đến máy in ở trong phòng làm việc nhà tôi ở Escala. Ana cần phải ký vào đó trước khi tôi cho cô ấy xem "phòng giải trí" của tôi. Và trong một khoảnh khắc mềm lòng, hay ngạo mạn, hoặc có thể là sự lạc quan chưa hề thấy-tôi không biết là cái nào-tôi điền tên và địa chỉ của cô ấy trong phần hợp đồng tiêu chuẩn và gửi nó đến máy in luôn.

Có tiếng gõ cửa.

"Này anh chàng khôn khéo. Đi leo núi đi," Elliot nói qua cánh cửa.

À...Đứa trẻ đã tỉnh dậy sau giấc ngủ của mình.

Hương thơm của thông, đất tươi ẩm ướt, và cuối xuân là một niềm an ủi cho các giác quan của tôi. Cái mùi khiến tôi nhớ về những ngày tuổi thơ dữ dội của tôi, chạy rừng cùng với Elliot và em/chị gái Mia của tôi dưới đôi mắt quan sát của bố mẹ nuôi. Sự yên tĩnh, không gian, sự tự do...tiếng lộp bộp của quả thông khô dưới bàn chân.

Đây là không gian ngoài trời tôi không bao giờ quên.

Đây từng là nơi cư trú khỏi những ác mộng của tôi.

Elliot cứ mãi nó chuyện, lâu lâu lại cần một tiếng lẩm bẫm của tôi để tiếp tục nói. Khi chúng tôi đang đi dọc bến cảng bằng đá của Willamette tâm trí của tôi lại nhớ về Anastasia. Lần đầu tiên trong một thời gian dài, tôi có một cảm giác ngọt ngào của sự mong đợi. Tôi cảm thấy hứng thú.

Cô ấy sẽ đồng ý với lời đề nghị của tôi?

Tôi hình dung cảnh cô ấy ngủ cạnh bên tôi, mềm mại và nhỏ nhắn... cậu bé của tôi co giật với kỳ vọng. Tôi có thể đánh thức cô ấy và giao cấu với cô ấy-đó thật là một sự mới lạ.

Tôi sẽ giao cấu với cô ấy trong một thời gian không xa.

Tôi sẽ giao cấu cho đến những giới hạn và cho đến khi không thể thốt thành lời

Clayton thì thật tĩnh lặng. Khách hàng cuối cùng đã rời đi năm phút trước. Và tôi đang đợi-một lần nữa- gõ những ngón tay trên đùi tôi. Kiên nhẫn không phải là sở trường của tôi. Thậm chí chuyển leo núi với Elliot đã không dập tắt được sự bồn chồn của tôi. Cậu ấy đang ăn tối cùng Kate tại The Healthman. Hai buổi hẹn trong hai đêm liên tiếp không phải là phong cách thương ngày của cậu ấy.

Đội nhiên ánh đèn huỳnh quang trong cửa tiệm nhấp nháy rồi tắt và Ana bước ra trong một buổi tối Portland nhẹ nhàng. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Bây giờ: có thể là sự bắt đầu của một mối quan hệ hay là sự bắt đầu của cái kết. Cô ấy vẫy tay chào tạm biệt người thanh niên ra theo sau cô ấy. Đó không phải là người thanh niên mà tôi gặp trong lần trước khi tôi ở đây- đây là một ai đó mới. Anh ta nhìn Ana tiến đến chiếc xe, anh ta đang nhìn mông của cô ấy. Taylor làm tôi xao lãng bằng cách di chuyển ra khỏi chiếc xe, nhưng tôi ngăn anh ấy lại. Đây là việc của tôi. Khi tôi đang đứng bên ngoài giữ cửa cho Ana, gã người mới này đang khóa cửa cửa hàng và không nhòm ngó cô Steele.

Đôi môi cô ấy cong lên thành một nụ cười e thẹn khi cô ấy tiến đến, mái tóc đuôi ngựa của cô thì đung đưa trong gió chiều.

"Chào buổi tối, cô Steele."

"Xin chào ngài Grey," cô ấy đáp. Cô bận quần jean đen...*lại là quần jean.* Cô ấy chào Taylor trong lúc leo lên băng ghế sau của chiếc xe.

Một khi kể bên tôi nắm lấy tay cô ấy trong lúc Taylor lái xe trên con đường vắng hướng đến bãi đáp trực thăng Portland."Công việc thế nào?" Tôi hỏi, thường thức cảm giác được nắm bàn tay của cô ấy.

"Rất dài," Cô ấy nói, giọng có hơi khàn.

"Đúng, nó cũng là một ngày rất dài đối với tôi"

Nó cũng là cả tiếng chờ đợi quái quỷ lúc này vậy!

"Anh đã làm gì?" cô ấy hỏi.

"Tôi đi leo núi với Elliot". Bàn tay cô ấy mềm và ấp áp. Cô ấy nhìn xuống những ngón tay đang đan vào nhau của chúng tôi và xoa những đốt tay của mình vào ngón cái của tôi đi đi lại lại. Hơi thở cùng với ánh mắt của cô ấy hòa vào với tôi. Trong đó tôi có thể thấy được khát khao và mong muốn của cô ấy...và cả sự háo hức. Tôi chỉ mong cô ấy chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Nhân từ thay, chuyến đi đến sân đáp máy bay trực thăng khá ngắn. Khi chúng tôi ra khỏi xe, tôi nắm lấy tay cô ấy lần nữa. Cô ấy có vẻ hơi lúng túng.

À. Cô ấy đang băng khoảng không biết trực thăng đang ở đâu.

"Sẵn sàng chứ?" tôi hỏi. Cô ấy gật đầu, và tôi dẫn cô ấy vào bên trong tòa nhà thẳng hướng đến thang máy. Cô ấy cho tôi một ánh nhìn ẩn ý.

Cô ấy nhớ nụ hôn từ sáng hôm nay, nhưng... tôi cũng thế.

"Chỉ có ba tầng thôi," Tôi nói nhỏ.

Khi chúng tôi đang đứng trong thang máy, tôi đã lưu ý trong đầu rằng tôi phải giao cấu với cô ấy trong thang máy một ngày nào đó. Đó là nếu cô ấy đồng ý với thỏa thuận của tôi.

Trên sân thượng là chiếc Charlie Tango, mới được nhập về từ Boeing Field, đã được chuẩn bị và sẵn sàng để bay, cho dù không có sự xuất hiện của Stephan, người đã đưa cô ấy đến đây. Nhưng Joe, người điều hành sân đáp trực thăng ở Portland, thì đang ở trong một căn phòng làm việc nhỏ. Ông ấy chào nghiêm nghị khi thấy tôi. Ông ấy già hơn cả ông tôi, và điều gì ông ấy không biết về việc bay lượng thì cũng chẳng đáng để biết; ông ấy lái chiếc trực thăng chiến đấu ở Hàn Quốc cho việc sơ tán nạn nhân, vào trời ạ, ông ấy còn có những câu khiến cho người ta dựng cả tóc gáy.

"Đây là kế hoạch cho chuyến bay thưa ngài Grey," Joe nói, giọng nói rần rỏi đối nghịch với tuổi tác của ông. "Tất cả những kiểm tra bên ngoài đã hoàn tất. Cô nàng đã sàng và đang đợi ngài. Ngài có thể đi được rồi."

"Cám ơn Joe."

Thoáng nhìn qua Ana cho tôi biết rằng cô ấy rất hào hứng...và tôi cũng thế. Đây là lần đầu tiên.

"Đi thôi" một lần nữa cầm tay cô ấy, tôi dẫn Ana qua chỗ sân đáp chiếc Charlie Tango. Chiếc trực thăng này là loại an toàn nhất trong những cái cùng hạng và bay thì cũng vui. Cô nàng này là niềm tự hào và niềm vui của tôi. Tôi giữ cửa cho Ana ; cô ấy lê bước vào trong và tôi trèo vào theo sau.

"Đằng kia." Tôi yêu cầu, chỉ vào ghế trước dành khách phía trước. "Ngồi đi. Đừng có chạm vào thứ gì nhé." Tôi ngạc nhiên khi cô ấy làm đúng như tôi bảo.

Một khi vào chỗ ngồi, cô ấy quan sát các phần thiết bị với một chút sợ hãi hòa lẫn với lòng nhiệt huyết. Ngồi xuống bên cạnh cô ấy, tôi cài dây an toàn cho cô ấy, cố gắng không tưởng tượng cảnh cô ấy khóa thân khi tôi đang làm. Tôi làm lâu hơn cần thiết vì đây có thể là lần cuối tôi được ở gần cô ấy như vậy, cơ hội cuối cùng cho tôi ngửi mùi hương ngọt ngào, gợi cảm của cô ấy. Khi cô ấy biết về những sở thích đặc biệt của tôi cô ấy có thể sẽ bỏ đi... Mặt khác, cô ấy có thể đón nhận lối sống đó. Nhưng khả năng này gợi trong tâm trí tôi gần như đến mức áp đảo. Cô ấy nhìn tôi chăm chú, cô ấy thật gần...thật dễ thương. Tôi siết chặt dây đai cuối cùng. Cô ấy sẽ không đi đâu. Ít nhất là trong một tiếng nữa.

Nén lại sự phẫn khích của tôi, tôi thì thầm, "Cô đã bị giam giữ. Không có lối thoát đâu." Cô ấy hít sâu. "Thờ đi Anastasia" Tôi thêm vào, rồi vuốt má cô. Giữ cái cằm, tối cuối xuống và hôn cô ta thật nhanh. "Tôi thích cái dây an toàn này." Tôi lầm bầm. Tôi muốn cho cô ấy biết là tôi có những cái khác, bằng da, cái mà dùng để trói cô ấy và treo lên trần nhà. Nhưng bây giờ tôi phải biết cư xử, ngồi xuống và thắt dây an toàn.

"Đội cái đó lên đi" Tôi chỉ vào cái tai nghe đang trước Ana. "Tôi chỉ thông qua tất cả sự chuẩn bị trước chuyến bay." Mọi thiết bị trông còn tốt. Tôi nhấn ga lên 1500 rpm, chuyển sang chế độ sẵn sàng và baath đèn hiệu lên. Mọi thứ đã được sẵn sàng và chuẩn bị khởi hành.

"Anh có biết anh đang làm gì không?" Ana hỏi với sự tò mò. Tôi bảo cô ấy rằng tôi đã là một phi công đủ tiêu chuẩn trong bốn năm. Nụ cười của cô ấy cũng khiến tôi cười theo.

"Cô sẽ được an toàn với tôi" Tôi trấn an cô ta, và thêm vào đó "Ờ thì ít ra là trong lúc chúng ta đang bay". Tôi nháy mắt, cô ấy tươi cười khiến lóa mắt.

"Sẵn sàng chưa?" Tôi hỏi- và tôi không thể tin được rằng mình hào hứng đến cỡ nào khi có cô ấy ngồi kế bên.

Cô ấy gật đầu.

Tôi nói chuyện với nhà đài- hoạt động- và tăng ga lên 2000 rpm. Một khi họ cho phép tôi thực hiện việc kiểm tra cuối cùng. Nhiệt độ của dầu là 104. Tốt. Tôi tăng áp lực lên 14, đồng cơ lên 2500 rpm, và khéo cần ga về. Và như một con chim kiêu hãnh... Charlie Tango cất cánh lên không.

Anastasia thở hốt hốt khi mặt đất khuất dần bên dưới chúng tôi, nhưng cô ấy không nói mà bị mê hoặc bởi ánh sáng ấm áp của Portland. Ngay khi chúng tôi được bao trùm bởi bóng tối, thứ ánh sáng tỏa ra duy nhất là từ các thiết bị ở trước chúng tôi. Khuôn mặt Ana hắt lại thứ ánh sáng màu xanh, đỏ khi cô ấy nhìn ra màn đêm.

"Mới lạ lắm, đúng không?"

Mặc dù tôi không cảm thấy vậy. Đối với tôi thì nó thì đây thật thoải mái. Không có gì có thể làm hại tôi ở trên này.

Tôi được an toàn và sự ổn định khi ở trong bóng tối.

"Làm sao anh biết chúng ta đang đi đúng hướng?" Ana hỏi

"Đây" Tôi chỉ vào bảng điều khiển. Tôi không muốn làm cô ấy chán với những luật lệ về thiết bị bay, nhưng vấn đề là tất cả các thiết bị trước mặt chúng tôi đều làm công việc chỉ đường: đồng hồ đo trạng thái, đồng hồ đo độ cao, VSI và tất nhiên làm cả GPS. Tôi kể cho cô ấy về Charlie Tango, và cách mà cô nàng này được chuẩn bị cho chuyến bay tối nay.

Ana nhìn tôi một cách một cách ngạc nhiên.

"Có một cái sân đáp máy bay trên nóc tòa nhà tôi ở. Đó là nơi chúng ta sẽ đến."

Tôi nhìn lại bảng điều khiển, kiểm tra lại toàn bộ dữ liệu. Đây là điều mà tôi thích: sự điều khiển, sự an toàn và việc duy trì cái tốt phụ thuộc vào độ thông thạo của tôi với những thứ công nghệ trước mặt tôi. "Khi ta bay trong đêm, ta bay trong mù quáng. Vì vậy ta phải tin và những thiết bị," Tôi nói với cô ta.

"Chuyến bay sẽ kéo dài bao lâu" Cô ấy hỏi, có đôi chút ngạc thờ.

"Không quá một tiếng đồng hồ- chúng ta đang thuận chiều gió." Tôi liếc nhìn cô ta một lần nữa. "Cô ổn chứ, Anastasia"

"Vâng" Cô ấy trả lời, giọng đột ngột thay đổi.

Cô ấy đang lo lắng à? Hay cô ấy đang hối hận về quyết định đi chung với tôi. Ý nghĩ ấy thật đáng lo ngại. Cô ấy chưa cho tôi cơ hội. Tôi bị xao nhãng bởi trạm kiểm soát trên không trong một loáng. Sau đó, khi ra khỏi những tầng mây, tôi thấy Seattle ở xa với những ngọn đèn hiệu trong đêm.

"Nhìn đằng kia kìa" Tôi chỉ Ana về hướng ánh sáng.

"Anh thường gây ấn tượng với phụ nữ bằng cách này à. Đến và bay trong chiếc trực thăng của anh?"

"Tôi chưa bao giờ đưa người con gái nào lên đây cả, Anastasia à. Đây cũng là lần đầu tiên của tôi. Cô có thấy ấn tượng không?"

"Em thấy lo sợ, Christian" cô ấy thì thầm.

"Lo sợ?" Nụ cười của tôi tự toát lên. Và tôi nhớ Grace, mẹ tôi, vuốt ve tóc tôi khi tôi đang đọc *The once and future king*.

"Christian, nó thật tuyệt. Nhưng mẹ lo sợ, con trai ạ"

Lúc đó tôi bảy tuổi và cũng vừa mới biết nói.

"Anh chỉ thật là...quyền lực" Ana tiếp tục.

"Ồ vậy à, cảm ơn cô Steele." Mặt tối nóng ran vì vui sướng từ lời khen bất ngờ. Tôi mong là cô ấy không nhận ra.

"Anh rõ ràng là thích việc này" cô ấy nói sau đó

"Cái gì?"

"Việc bay lượn."

"Nó yêu cầu sự tiết chế và tập trung." Hai phẩm chất mà tôi thích nhất. "Sao tôi không thích nó được, sở thích của tôi là bay thật cao."

"Bay thật cao?"

"Đúng. Những môn thể thao bay lượn. Tàu lượn và trực thăng- tôi lái chúng hết."

Có lẽ tôi nên đưa cô ấy bay thật cao

Bình tĩnh đi nào Grey.

Và từ khi nào mà lại đưa ai đó bay thật cao?

Từ khi nào tôi đưa ai đó vào chiếc Charlie Tango?

AFC sẽ giúp tôi tập trung vào đường bay, tạm ngưng những suy nghĩ của tôi khi đi vào vùng ngoại ô của Seattle. Chúng tôi đang đến gần. Và cũng gần đến lúc tôi biết được đây có phải là một giấc mơ hay không. Ana thì nhìn ra cửa sổ một cách mê hoặc.

Tôi Không thể rời mắt khỏi cô ta.

Làm ơn nói có đi.

"Trông đẹp lắm phải không" Tôi hỏi để cô ấy có thể quay qua cho tôi xem mặt. Cô ấy đã làm vậy, với một nụ cười. "Chúng ta sẽ để đó trong một vài phút nữa" Tôi bổ sung.

Thình lình áp xuất trong khoang giảm xuống và tôi lại tăng độ cảnh giác đến cô ấy. Hít thở thật sâu, tôi cảm nhận mùi hương và cảm giác hứng thú. Ana. Của tôi.

Khi giảm độ cao tôi đưa chiếc Charlie Tango bay qua khu thị trấn gần Escala, nhà tôi, và tim tôi đang tăng nhịp đập. Ana bắt đầu bồn chồn. Cô ấy cũng bồn chồn. Tôi mong là cô ấy không bỏ chạy.

CHƯƠNG 6.3

Elliot và Kate nhìn lên khi chúng tôi đi vào. Họ đang ngồi tại bàn ăn tối trong một căn phòng được bài trí đơn sơ, phù hợp với một cặp sinh viên. Có một vài cái hộp đóng gói bên cạnh kệ sách. Elliot trông có vẻ thư giãn và không vội đi, điều này làm tôi ngạc nhiên.

Kavanagh nhảy lên và thoáng cho tôi một cái nhìn nghiêm khắc khi cô ta ôm Ana.

Cô ta nghĩ tôi sẽ làm gì cô gái này chứ?

Tôi biết mình muốn làm gì với cô gái này...

Khi Kavanagh giữ chặt cô ấy trong tay thì tôi yên tâm; có lẽ cô ta cũng thất sự quan tâm đến Ana.

"Chào buổi sáng, Christian," Cô ta nói với giọng bình tĩnh và nhún nhường.

"Chào cô Kavanagh." Và tôi muốn nói một cái gì đó thật mỉa mai về cái cách cô ta cuối cùng cũng đã thể hiện sự quan tâm với người bạn của mình, nhưng tôi đã không nói.

"Christian, tên cô ấy là Kate." Elliot nói với thái độ chọc tức nhẹ.

"Kate," Tôi lầm bầm, vì phép lịch sự. Elliot ôm Ana và giữ cô ấy quá lâu.

"Chào Ana" anh ấy nói, lại còn "cười" nữa chứ.

"Chào Elliot" Cô ấy tươi cười.

Được rồi, việc này đang trở thành không thể chịu được. "Elliot, chúng ta nên đi thôi." *Và bỏ tay ra khỏi cô ấy.*

"Chắc rồi" cậu ấy nói và thả Ana ra, nhưng túm lấy Kavanagh và thể hiện một cái hôn khó coi.

Ôi khi thật.

Ana nhìn họ một cách không thoải mái. Tôi không trách cô ấy. Nhưng khi cô ấy quay qua tôi đó là một ánh mắt nheo lại đang suy đoán.

Cô ấy đang suy nghĩ gì thế?

"Hẹn gặp lại nhé, bé yêu." Elliot nói thầm, như Kavanagh.

Trời ạ, thể hiện một chút lòng tự trọng đi anh bạn.

Ana với ánh mắt trách móc đang chĩa vào tôi, và trong một thoáng tôi không hiểu đó là vì hành động dâm dăng của Elliot và Kate hay là-

Quý thật! Đây là thứ cô ấy muốn. Được ve vãn và tán tĩnh.

Anh không làm mấy cái trò lãng mạn đâu, cưng ạ.

Một sợi tóc của cô ấy tung ra, không cần suy nghĩ, tôi vuốt nó ra sau tai cô. Cô ấy dựa khuôn mặt mình vào các ngón tay tôi, cử chỉ dịu dàng ấy làm tôi bất ngờ. Ngón cái của tôi chạy dài trên bờ môi mềm mại mà tôi muốn hôn lần nữa. Nhưng tôi không thể. Không cho đến khi tôi có được sự đồng ý của cô ấy.

"Để sau nhé, bé yêu." Tôi thì thầm, và gương mặt cô ấy mềm ra với một nụ cười. "Tôi sẽ đón em lúc tám giờ." Bất đắc dĩ, tôi quay ra, mở cửa, Elliot theo sau tôi.

"Trời ạ, anh cần một giấc ngủ" Elliot nói ngay khi chúng tôi lên xe. "Người phụ nữ đó thật sự rất cuồng nhiệt"

"Thật thế à..." Giọng của tôi chứa đầy sự châm biếm. Thứ cuối cùng mà tôi muốn là sự tính toán chi tiết về cuộc hẹn của anh ta.

"Thế còn chú, anh chàng khéo léo? Em đã "bóc tem" cô ấy chưa?"

Tôi liết xéo anh ta.

Elliot cười. "Ôi trời, chú đúng là một thằng khốn nạn cứng nhắc." Anh ta kéo cái nón lưỡi trai Sounders qua mặt và náu mình ngủ trên ghế.

Tôi bật lớn âm lượng của nhạc.

Thử ngủ với nó đi, Lelliot.

Đúng. Tôi ghen tị với anh em của mình: sự tự tin của cậu ấy với con gái, khả năng "ngủ" ...và cái thực tế rằng cậu ấy không phải là một thằng khốn.

Bối cảnh của JOSÉ LUIS RODRIGUEZ làm lộ ra tấm vé của việc tàng trữ cần xa. Trong tiền án của anh ta không có gì liên quan đến quấy rối tình dục. Có lẽ tối hôm qua cũng sẽ là lần đầu tiên của tôi nếu tôi đã không can thiệp. Và tên khốn hút cần xa? Tôi hi vọng rằng hắn không hút khi ở gần Ana-và tôi hi vọng cô ấy cũng không hút, một cách thường xuyên.

Mở e-mail của Andrea, tôi gửi bản NDA đến máy in ở trong phòng làm việc nhà tôi ở Escala. Ana cần phải ký vào đó trước khi tôi cho cô ấy xem "phòng giải trí" của tôi. Và trong một khoảnh khắc mềm lòng, hay ngạo mạn, hoặc có thể là sự lạc quan chưa hề thấy-tôi không biết là cái nào-tôi điền tên và địa chỉ của cô ấy trong phần hợp đồng tiêu chuẩn và gửi nó đến máy in luôn.

Có tiếng gõ trên cánh cửa.

"Này anh chàng khéo léo. Đi leo núi đi," Elliot nói qua cánh cửa.

À...Đứa trẻ đã tỉnh dậy sau giấc ngủ của mình.

Hương thơm của thông, đất tươi ẩm ướt, và cuối xuân là một niềm an ủi cho các giác quan của tôi. Cái mùi khiến tôi nhớ về những ngày tuổi thơ dữ dội của tôi, chạy rừng cùng với Elliot và em/chị gái Mia của tôi dưới đôi mắt quan sát của bố mẹ nuôi. Sự yên tĩnh, không gian, sự tự do...tiếng lộp bộp của quả thông khô dưới bàn chân.

Đây là không gian ngoài trời tôi không bao giờ quên.

Đây từng là nơi cư trú khỏi những ác mộng của tôi.

Elliot cứ mãi nó chuyện, lâu lâu lại cần một tiếng lẩm bẫm của tôi để tiếp tục nói. Khi chúng tôi đang đi dọc bến cảng bằng đá của Willamette tâm trí

của tôi lại nhớ về Anastasia. Lần đầu tiên trong một thời gian dài, tôi có một cảm giác ngọt ngào của sự mong đợi. Tôi cảm thấy hứng thú.

Cô ấy sẽ đồng ý với lời đề nghị của tôi?

Tôi hình dung cảnh cô ấy ngủ cạnh bên tôi, mềm mại và nhỏ nhắn... cậu bé của tôi co giật với kỳ vọng. Tôi có thể đánh thức cô ấy và giao cấu với cô ấy-đó thật là một sự mới lạ.

Tôi sẽ giao cấu với cô ấy trong một thời gian không xa.

Tôi sẽ giao cấu cho đến khi chạm đến giới hạn và cho đến khi không thể thốt thành lời nữa.

Clayton thì thật tĩnh lặng. Khách hàng cuối cùng đã rời đi năm phút trước. Và tôi đang đợi-một lần nữa- gõ những ngón tay trên đùi tôi. Kiên nhẫn không phải là sở trường của tôi. Thậm chí chuyến leo núi với Elliot đã không dập tắt được sự bồn chồn của tôi. Anh ấy đang ăn tối cùng Kate tại The Healthman. Hai buổi hẹn trong hai đêm liên tiếp không phải là phong cách thương ngày của cậu ấy.

Đội nhiên ánh đèn huỳnh quang trong cửa tiệm nhấp nháy rồi tắt và Ana bước ra trong một buổi tối Portland nhẹ nhàng. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Bây giờ: có thể là sự bắt đầu của một mối quan hệ hay là sự bắt đầu của cái kết. Cô ấy vẫy tay chào tạm biệt người thanh niên ra theo sau cô ấy. Đó không phải là người thanh niên mà tôi gặp trong lần trước khi tôi ở đây- đây là một ai đó mới. Anh ta nhìn Ana tiến đến chiếc xe, anh ta đang nhìn hông của cô ấy. Taylor làm tôi xao lãng bằng cách di chuyển ra khỏi chiếc xe, nhưng tôi ngăn anh ấy lại. Đây là việc của tôi. Khi tôi đang đứng bên ngoài giữ cửa cho Ana, gã người mới này đang khóa cửa cửa hàng và không nhòm ngó cô Steele.

Đôi môi cô ấy cong lên thành một nụ cười e thẹn khi cô ấy tiến đến, mái tóc đuôi ngựa của cô thì đong đưa trong gió chiều.

"Chào buổi tối, cô Steele."

"Xin chào ngài Grey," cô ấy đáp. Cô bận quần jean đen...*lại là quần jean.*
Cô ấy chào Taylor trong lúc leo lên băng ghế sau của chiếc xe.

Một khi kể bên tôi nắm lấy tay cô ấy trong lúc Taylor lái xe trên con đường vắng hướng đến bãi đáp trực thăng Portland."Công việc thế nào?" Tôi hỏi, thường thức cảm giác được nắm bàn tay của cô ấy.

"Rất dài," Cô ấy nói, giọng có hơi khàn.

"Đúng, nó cũng là một ngày rất dài đối với tôi"

Nó cũng là cả tiếng chờ đợi quái quỷ lúc này vậy!

"Anh đã làm gì?" cô ấy hỏi.

"Tôi đi leo núi với Elliot". Bàn tay cô ấy mềm và ấp áp. Cô ấy nhìn xuống những ngón tay đang đan vào nhau của chúng tôi và xoa những đốt tay của mình vào ngón cái của tôi đi đi lại lại. Hơi thở cùng với ánh mắt của cô ấy hòa vào với tôi. Trong đó tôi có thể thấy được khát khao và mong muốn của cô ấy...và cả sự háo hức. Tôi chỉ mong cô ấy chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Nhân từ thay, chuyển đi đến sân đáp máy bay trực thăng khá ngắn. Khi chúng tôi ra khỏi xe, tôi nắm lấy tay cô ấy lần nữa. Cô ấy có vẻ hơi lúng túng.

À. Cô ấy đang băng khoảng không biết trực thăng đang ở đâu.

"Sẵn sàng chứ?" tôi hỏi. Cô ấy gật đầu, và tôi dẫn cô ấy vào bên trong tòa nhà thẳng hướng đến thang máy. Cô ấy cho tôi một ánh nhìn ẩn ý.

Cô ấy nhớ nụ hôn từ sáng hôm nay, nhưng... tôi cũng thế.

"Chỉ có ba tầng thôi," Tôi nói nhỏ.

Khi chúng tôi đang đứng trong thang máy, tôi đã lưu ý trong đầu rằng tôi phải giao cấu với cô ấy trong thang máy một ngày nào đó. Đó là nếu cô ấy đồng ý với thỏa thuận của tôi.

Trên sân thượng là chiếc Charlie Tango, mới được nhập về từ Boeing Field, đã được chuẩn bị và sẵn sàng để bay, cho dù không có sự xuất hiện của Stephan, người đã đưa cô ấy đến đây. Nhưng Joe, người điều hành sân đáp trực thăng ở Portland, thì đang ở trong một căn phòng làm việc nhỏ. Ông ấy chào nghiêm nghị khi thấy tôi. Ông ấy già hơn cả ông tôi, và điều gì ông ấy không biết về việc bay lượng thì cũng chẳng đáng để biết; ông ấy lái chiếc trực thăng chiến đấu ở Hàn Quốc cho việc sơ tán nạn nhân, vào trời ạ, ông ấy còn có những câu khiến cho người ta dựng cả tóc gáy.

"Đây là kế hoạch cho chuyến bay thưa ngài Grey," Joe nói, giọng nói răn ròi đối nghịch với tuổi tác của ông. "Tất cả những kiểm tra bên ngoài đã hoàn tất. Cô nàng đã sàng và đang đợi ngài. Ngài có thể đi được rồi."

"Cám ơn Joe."

Thoáng nhìn qua Ana cho tôi biết rằng cô ấy rất hào hứng...và tôi cũng thế. Đây là lần đầu tiên.

"Đi thôi" một lần nữa cầm tay cô ấy, tôi dẫn Ana qua chỗ sân đáp chiếc Charlie Tango. Chiếc trực thăng này là loại an toàn nhất trong những cái cùng hạng và bay thì cũng vui. Cô nàng này là niềm tự hào và niềm vui của tôi. Tôi giữ cửa cho Ana ; cô ấy lê bước vào trong và tôi trèo vào theo sau.

"Đằng kia." Tôi yêu cầu, chỉ vào ghế trước dành khách phía trước. "Ngồi đi. Đừng có chạm vào thứ gì nhé." Tôi ngạc nhiên khi cô ấy làm đúng như tôi bảo.

Một khi vào chỗ ngồi, cô ấy quan sát các phần thiết bị với một chút sợ hãi hòa lẫn với lòng nhiệt huyết. Ngồi xuống bên cạnh cô ấy, tôi cài dây an toàn cho cô ấy, cố gắng không tưởng tượng cảnh cô ấy khóa thân khi tôi đang làm. Tôi làm lâu hơn cần thiết vì đây có thể là lần cuối tôi được ở gần cô ấy như vậy, cơ hội cuối cùng cho tôi ngửi mùi hương ngọt ngào, gợi cảm của cô ấy. Khi cô ấy biết về những sở thích đặc biệt của tôi cô ấy có thể sẽ bỏ đi... Mặt khác, cô ấy có thể đón nhận lối sống đó. Nhưng khả năng này gợi trong tâm trí tôi gần như đến mức áp đảo. Cô ấy nhìn tôi chăm chú, cô ấy

thật gần...thật dễ thương. Tôi siết chặt dây đai cuối cùng. Cô ấy sẽ không đi đâu. Ít nhất là trong một tiếng nữa.

Nén lại sự phấn khích của tôi, tôi thì thầm, "Cô đã bị giam giữ. Không có lối thoát đâu." Cô ấy hít sâu. "Thở đi Anastasia" Tôi thêm vào, rồi vuốt má cô. Giữ cái cằm, tối cuối xuống và hôn cô ta thật nhanh. "Tôi thích cái dây an toàn này." Tôi lầm bầm. Tôi muốn cho cô ấy biết là tôi có những cái khác, bằng da, cái mà dùng để trói cô ấy và treo lên trần nhà. Nhưng bây giờ tôi phải biết cư xử, ngồi xuống và thắt dây an toàn.

"Đội cái đó lên đi" Tôi chỉ vào cái tai nghe đằng trước Ana. "Tôi chỉ thông qua tất cả sự chuẩn bị trước chuyến bay." Mọi thiết bị trông còn tốt. Tôi nhấn ga lên 1500 rpm, chuyển sang chế độ sẵn sàng và baath đèn hiệu lên. Mọi thứ đã được sẵn sàng và chuẩn bị khởi hành.

"Anh có biết anh đang làm gì không?" Ana hỏi với sự tò mò. Tôi bảo cô ấy rằng tôi đã là một phi công đủ tiêu chuẩn trong bốn năm. Nụ cười của cô ấy cũng khiến tôi cười theo.

"Cô sẽ được an toàn với tôi" Tôi trấn an cô ta, và thêm vào đó "Ờ thì ít ra là trong lúc chúng ta đang bay". Tôi nháy mắt, cô ấy tươi cười khiến lóa mắt.

"Sẵn sàng chưa?" Tôi hỏi- và tôi không thể tin được rằng mình hào hứng đến cỡ nào khi có cô ấy ngồi kế bên.

Cô ấy gật đầu.

Tôi nói chuyện với nhà đài-hoạt động- và tăng ga lên 2000 rpm. Một khi họ cho phép tôi thực hiện việc kiểm tra cuối cùng. Nhiệt độ của dầu là 104. Tốt. Tôi tăng áp lực lên 14, đồng cơ lên 2500 rpm, và khéo cần ga về. Và như một con chim kiêu hãnh...Charlie Tango cất cánh lên không.

Anastasia thở hổn hển khi mặt đất khuất dần bên dưới chúng tôi, nhưng cô ấy không nói mà bị mê hoặc bởi ánh sáng ấm áp của Portland. Ngay khi chúng tôi được bao trùm bởi bóng tối, thứ ánh sáng tỏa ra duy nhất là từ các

thiết bị ở trước chúng tôi. Khuôn mặt Ana hắt lại thứ ánh sáng màu xanh, đỏ khi cô ấy nhìn ra màn đêm.

"Mới lạ lắm, đúng không?"

Mặc dù tôi không cảm thấy vậy. Đối với tôi thì nó thì đây thật thoải mái. Không có gì có thể làm hại tôi ở trên này.

Tôi được an toàn và sự an náu khi ở trong bóng tối.

"Làm sao anh biết chúng ta đang đi đúng hướng?" Ana hỏi

"Đây" Tôi chỉ vào bảng điều khiển. Tôi không muốn làm cô ấy chán với những luật lệ về thiết bị bay, nhưng vấn đề là tất cả các thiết bị trước mặt chúng tôi đều làm công việc chỉ đường: đồng hồ đo trạng thái, đồng hồ đo độ cao, VSI và tất nhiên làm cả GPS. Tôi kể cho cô ấy về Charlie Tango, và cách mà cô nàng này được chuẩn bị cho chuyến bay tối nay.

Ana nhìn tôi một cách một cách ngạc nhiên.

"Có một cái sân đáp máy bay trên nóc tòa nhà tôi ở. Đó là nơi chúng ta sẽ đến."

Tôi nhìn lại bảng điều khiển, kiểm tra lại toàn bộ dữ liệu. Đây là điều mà tôi thích: sự điều khiển, sự an toàn và việc duy trì cái tốt phụ thuộc vào độ thông thạo của tôi với những thứ công nghệ trước mặt tôi. "Khi ta bay trong đêm, ta bay trong mù quáng. Vì vậy ta phải tin và những thiết bị," Tôi nói với cô ta.

"Chuyến bay sẽ kéo dài bao lâu" Cô ấy hỏi, có đôi chút ngại thở.

"Không quá một tiếng đồng hồ- chúng ta đang thuận chiều gió." Tôi liếc nhìn cô ta một lần nữa. "Cô ổn chứ, Anastasia"

"Vâng" Cô ấy trả lời, giọng đột ngột thay đổi.

Cô ấy đang lo lắng à? Hay cô ấy đang hối hận về quyết định đi chung với tôi. Ý nghĩ ấy thật đáng lo ngại. Cô ấy chưa cho tôi cơ hội. Tôi bị xao

những bởi trạm kiểm soát trên không trong một loáng. Sau đó, khi ra khỏi những tầng mây, tôi thấy Seattle ở xa với những ngọn đèn hiệu trong đêm.

"Nhìn đằng kia kìa" Tôi chỉ Ana về hướng ánh sáng.

"Anh thường gây ấn tượng với phụ nữ bằng cách này à. Đến và bay trong chiếc trực thăng của anh?"

"Tôi chưa bao giờ đưa người con gái nào lên đây cả, Anastasia à. Đây cũng là lần đầu tiên của tôi. Cô có thấy ấn tượng không?"

"Tôi thấy lo sợ, Christian" cô ấy thì thầm.

"Lo sợ?" Nụ cười của tôi tự toát lên. Và tôi nhớ Grace, mẹ tôi, vuốt ve tóc tôi khi tôi đang đọc *The once and future king*.

"Christian, nó thật tuyệt. Nhưng mẹ lo sợ, con trai ạ"

Lúc đó tôi bảy tuổi và cũng vừa mới biết nói.

"Anh chỉ thật là...quyền lực" Ana tiếp tục.

"Ồ vậy à, cảm ơn cô Steele." Mặt tối nóng ran vì vui sướng từ lời khen bất ngờ. Tôi mong là cô ấy không nhận ra.

"Anh rõ ràng là thích việc này" cô ấy nói sau đó

"Cái gì?"

"Việc bay lượn."

"Nó yêu cầu sự tiết chế và tập trung." Hai phẩm chất mà tôi thích nhất. "Sao tôi không thích nó được, sở thích của tôi là bay thật cao."

"Bay thật cao?"

"Đúng. Những môn thể thao bay lượn. Tàu lượn và trực thăng- tôi lái chúng hết."

Có lẽ tôi nên đưa cô ấy bay thật cao

Bình tĩnh đi nào Grey.

Và từ khi nào mà lại đưa ai đó bay thật cao?

Từ khi nào tôi đưa ai đó vào chiếc Charlie Tango?

ATC sẽ giúp tôi tập trung vào đường bay, tạm ngưng những suy nghĩ của tôi khi đi vào vùng ngoại ô của Seattle. Chúng tôi đang đến gần. Và cũng gần đến lúc tôi biết được đây có phải là một giấc mơ hay không. Ana thì nhìn ra cửa sổ một cách mê hoặc.

Tôi Không thể rời mắt khỏi cô ta.

Làm ơn nói có đi.

"Trông đẹp lắm phải không" Tôi hỏi để cô ấy có thể quay qua cho tôi xem mặt. Cô ấy đã làm vậy, với một nụ cười. "Chúng ta sẽ để đó trong một vài phút nữa" Tôi bổ sung.

Thình lình áp xuất trong khoang giảm xuống và tôi lại tăng độ cảnh giác đến cô ấy. Hít thở thật sâu, tôi cảm nhận mùi hương và cảm giác hứng thú. Ana. Của tôi.

Khi giảm độ cao tôi đưa chiếc Charlie Tango bay qua khu thị trấn gần Escala, nhà tôi, và tim tôi đang tăng nhịp đập. Ana bắt đầu bồn chồn. Cô ấy cũng đang bồn chồn. Tôi mong là cô ấy không bỏ chạy.

CHƯƠNG 6.4

Khi sân đáp dần dần hiện ra trước mắt, tôi hít một hơi thật sâu. Đến rồi. Chúng tôi đáp máy bay một cách nhẹ nhàng xuống, nhìn cánh quạt chậm chậm xoay rồi dừng hẳn lại. Chúng tôi ngồi yên trong yên lặng, nghe tiếng những tiếng tín hiệu rè rè trong tai nghe.

Cởi bỏ tai nghe của mình, tôi cởi giúp cho Ana, nói khẽ: "Chúng ta đến nơi rồi." Gương mặt cô ấy trong trẻo dưới ánh đèn, đôi mắt sáng rực rỡ.

Chúa ơi, cô ấy thật xinh đẹp.

Tôi gỡ bỏ dây an toàn, rồi quay qua giúp cô ấy gỡ. Nhìn lên tôi, ánh mắt cô ấy, tin tưởng, trẻ trung, ngọt ngào. Mùi hương hấp dẫn của cô ấy cám dỗ tôi.

Tôi có thể làm điều đó với cô ấy không chứ?

Cô ấy là người trưởng thành.

Cô ấy có thể tự quyết định chuyện của mình.

Và tôi muốn cô ấy vẫn nhìn tôi như bây giờ khi cô ấy biết ... biết những gì tôi có thể làm. "Em không cần phải làm chuyện gì mà mình không muốn. Em biết chứ?"

Cô ấy cần phải hiểu những chuyện này. Tôi muốn sự phục tùng của cô ấy nhưng hơn thế là ưng thuận chấp nhận.

"Tôi không bao giờ làm những gì mà tôi không muốn cả, Christian." Tôi muốn tin tưởng giọng điệu chân thành của cô ấy. Tôi kung lay trước những lời nói làm an lòng ấy. Tôi trèo ra khỏi ghế ngồi, mở cửa, nhảy xuống. Tôi cầm tay cô ấy, nhảy ra khỏi trục thăng. Gió thổi làm rối tóc cô ấy, cô ấy nhìn có vẻ lo lắng. Tôi không biết vì cô ấy ở đây với tôi một mình hay là vì chúng tôi đang ở trên 30 tầng lầu.

Tôi biết rằng rất dễ choáng váng khi ở trên cao như thế này.

"Đến đây nào." Tôi vòng tay ôm vai cô ấy để bảo vệ cô ấy khỏi gió, dẫn cô ấy đến thang máy. Chúng tôi giữ im lặng trong suốt quãng thời gian đi xuống căn hộ của tôi. Cô ấy đang mặc một chiếc áo xanh lá nhạt, bên ngoài là áo khoác đen. Nó rất hợp với cô ấy. Trong đầu dự tính sẽ mua cho cô ấy thật nhiều quần áo màu này, nếu cô ấy đồng ý với lời đề nghị của tôi. Cô ấy lẽ ra phải được ăn mặc đẹp hơn. Mắt chúng tôi gặp nhau trên tấm kính thang máy. Cô ấy theo tôi qua gian phòng nghỉ, qua hành lang, đến phòng khách.

"Tôi giúp em cất áo khoác?"

Tôi hỏi, Ana lắc đầu, kéo vạt áo sát vào để nói cô ấy muốn mặc áo khoác.

Okay.

"Em uống gì không?" Tôi thử một cách thăm dò khác, và quyết định sẽ uống thứ gì đó để ổn định thần kinh của mình.

Sao tôi lại lo lắng như vậy chứ?

Vì tôi muốn cô ấy.

"Tôi uống vang trắng. Em cũng uống nhé?"

"Vâng." Cô ấy nói.

Vào nhà bếp tôi cởi áo khoác, mở tủ rượu. Tôi lấy ra chai Pouilly – Fumé, Tôi nhìn Ana đang ngắm cảnh qua cửa ban công. Khi cô ấy quay vào, đi đến nhà bếp tôi hỏi liệu cô ấy thích rượu tôi chọn.

"Tôi không rành gì về rượu cả, Christian. Nhưng tôi chắc là nó rất ngon." Giọng cô ấy dịu lại. *Chết tiệt. Nó không tốt. Có phải cô ấy quá sức chịu đựng không? Phải vậy không?*

Tôi đỡ rượu ra li, đi đến giữa phòng khách nơi cô ấy đứng, nhìn chăm chăm vào bức tranh con cừu hiến tế. Cô ấy trông lạc lõng.

Như tôi.

"CỦa em." Tôi đưa li rượu cho cô ấy, nhấp một ngụm, cô ấy nhắm mắt thưởng thức li rượu. Mời cô ấy ẩm, uống cạn li rượu.

Một sự lựa chọn tốt, Grey.

"Em trầm lặng và không những đỏ mặt nữa, tôi thấy em trông nhợt nhạt lắm từ trước đến giờ, Anastasia. Em có đói không?"

Cô ấy lắc đầu, nhấp ngụm rượu nữa. Có lẽ cô ấy cũng cần chút chất lỏng để bình ổn. "Nó là một nơi quá lớn cho anh." Cô ấy rụt rè nói.

"Lớn?"

"Lớn."

"Nó lớn." KHÔNG cần phải chối cãi điều đó, có hơn mười ngàn thước vuông ở đây.

"Anh có chơi không?" Cô ấy nhìn vào chiếc vĩ cầm.

"Có."

"Thành thạo?"

"Đúng."

"Dương nhiên là vậy rồi. Có thứ gì mà ngài không làm tốt chứ."

"Ừ ... Một vài thứ."

Nấu ăn.

Nói đùa. Trò chuyện băng quơ với người phụ nữ mà tôi chú ý đến.

Động chạm ...

"Em muốn ngồi chứ?" Tôi trở vào chiếc sofa. Cái gật đầu nhẹ cho tôi biết rằng cô ấy muốn. Nằm tay cô ấy, tôi dẫn cô ấy lại chiếc sofa và ngồi xuống, cô ấy nhìn tôi tinh quái.

"Có gì mà thú vị vậy?" Tôi ngồi xuống và hỏi.

"Sao tự nhiên anh gọi tôi bộ Tess of the d'Urbervilles?"

Oh. Mọi chuyện diễn ra như thế nào đây? "Ừ thì, em đã từng nói rằng em thích Thomas Hardy,"

"Nó là lí do duy nhất sao?"

Tôi không muốn nói cho cô ấy biết rằng cô ấy sở hữu ấn bản đầu tiên đó của tôi, và nó là một sự lựa chọn tốt hơn Jude the Obscure.

"Tôi thấy quyển đó thích hợp với em, tôi có thể tôn em lên như Angel Clare hay đày đọa em nhục nhã như Alec d'Urberville." Câu trả lời của tôi là đủ trung thực và có một sự mỉa mai nhất định. Những gì tôi sắp đề nghị đây tôi nghi ngờ sẽ rất xa kỳ vọng của cô ấy.

"Nếu chỉ có hai sự lựa chọn, tôi sẽ lựa chọn sự đày đọa." Cô ấy thì thầm

Chết tiệt. Nó không phải những thứ mà em muốn sao Grey?

"Anastasia, đừng cắn môi nữa. Nó làm tôi phân tâm. Em không biết rằng mình đang nói gì đâu."

"Đó là lí do tôi ở đây." Cô ấy nói, răng để lại dấu trên làn môi ẩm vì rượu.

Và giờ thì cô ấy: làm tôi tiêu tn, làm tôi ngạc nhiên hết lần đến lần khác. Cậu bé của tôi cũng bày tỏ sự đồng tình.

Chúng tôi sẽ đi xa vào vấn đề này, nhưng trước tiên tôi cần có 6 ký bản NDA. Tôi ép bản thân tập trung vào nhiệm vụ trước mắt. Bản hợp đồng và bản NDA đã được in sẵn cả.

Đặt bản hợp đồng trên bàn – không biết có khi nào chúng động đến nó – bấm ghim bản NDA đem nó đến chỗ Ana.

"Đây là bản thỏa thuận bảo mật." Tôi đặt nó lên bàn uống cà phê trước mặt cô ấy. Cô ấy nhìn bối rối và bất ngờ. "Luật sư của tôi buộc phải ký vào đây." Tôi nói thêm "Nếu em chọn sự đày đọa thì ký vào đây."

"Và nếu tôi không muốn ký một thứ gì?"

"Thì sẽ như những lí tưởng của Angel Clare, như những quyển sách khác."

Và tôi sẽ không được chạm vào em.

Stephan sẽ đưa em về, và tôi sẽ phải cố gắng hết sức để quên được em. Nỗi lo lắng của tôi bắt đầu hình thành lớn, chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu cả."

"Bản thỏa thuận này nói gì?"

"Nó nó nghĩa rằng em sẽ không được nói bất cứ thứ gì về chúng ta cho bất cứ ai. Bất cứ thứ gì, bất cứ ai."

Cô ấy nhìn mặt tôi và tôi không biết rằng cô ấy đang bối rối hay đang khó chịu.

"Okay, tôi kí." Cô ấy nói.

Vâng, nó thì dễ rồi. Tôi đưa cô ấy cây Mont Blanc và cô ấy đặt bút kí thẳng vào.

"Em không đọc qua sao?" Tôi đột nhiên hơi bực và hỏi.

"Không."

"Anastasia, em cần phải đọc những gì mà em kí." Sao cô ấy có thể đại khờ như vậy chứ. Ba mẹ cô ấy không hướng dẫn những thứ này sao?

"Christian, điều anh không hiểu ở đây rằng là tôi sẽ không kể với ai kể cả Kate. Nên nó không có nghĩa lí gì nếu tôi có kí hay không. Nếu nó quan trọng với anh hên tên luật sư – người mà chắc chắn anh sẽ kể lể gì đó về tôi, vậy được thôi. Tôi kí."

Cô ấy trả lời cho mọi câu hỏi. Rất mới lạ.

"Nói hay lắm cô Steel." Tôi gật đầu khô khốc.

Với cái nhìn bất đồng nhanh chóng, cô ấy kí tên.

Và trước khi tôi có thể nói gì, cô ấy hỏi, "Nó có nghĩa rằng chúng ta sẽ làm tình tối nay chứ?"

Gì chứ?

Tôi ấy à?

Làm tình?

Ôi, Grey, giác ngộ cô ấy ngay lập tức đi. "Không Anastasia. Thứ nhất tôi không làm tình. Tôi giao cầu, mạnh."

Tôi ấy thờ đờn. Nó sẽ làm cô ấy suy nghĩ.

"Thứ hai, vẫn còn rất nhiều giấy tờ để giải quyết. Và thứ ba, em vẫn chưa biết mình đang dần thân vào gì đâu. Em vẫn có thể chạy khỏi đây hốt hoảng! Đi, tôi muốn em thấy phòng giải trí của tôi."

Không nói gì, cô ấy nhú mày, "Anh muốn chơi Xbox à?"

Tôi cười lớn. Ôi, em yêu.

"Không Anastasia, không Xbox, không PlayStation. Đi nào." Đứng dậy, tôi đưa tay, cô ấy nắm lấy một cách dứt khoát. Dẫn cô ấy đi dọc the sảnh và lên lầu, tôi dừng lại trước cửa phòng giải trí, tim đập nhanh trong lồng ngực. Là như vậy. Là trả giá hay nhận được tất cả. Tôi có bao giờ hồi hộp như vậy trước đây? Nhận ra niềm khao khát của tôi phụ thuộc vào cái mở khóa cánh cửa này, tôi mở chốt và trong khoảnh khắc tôi trấn an cô ấy lần nữa. "EM có thể đi bất cứ lúc nào em muốn. Máy bay luôn sẵn sàng, em có thể ở lại đêm nay rồi trở về vào sáng mai. Không sao cả, sự lựa chọn là của em."

"Chúc mở cánh cửa chết tiệt này ra đi, Christian."

CHƯƠNG 6.5

Cô ấy vòng tay nói một cách mất kiên nhẫn.

Đây là ngã tư đường, tôi không muốn cô ấy bỏ đi. Tôi chưa bao giờ cảm giác bị lột trần như vậy dù là ở trong bàn tay của Elena ... và tôi biết là bởi vì cô ấy không biết một thứ gì về cái đời sống này. Tôi mở cửa và đi theo bước chân cô ấy vào phòng giải trí.

Nơi tôi an toàn

Nơi mà chỉ ở đó tôi mới là tôi.

Ana đứng giữa phòng, nhìn khắp căn phòng, những gì là một phần trong cuộc sống của tôi: roi da, gậy, giường, trường kỉ,... Cô ấy trầm lặng, đầu cúi và những gì tôi nghe thấy là tiếng tim đập bất chấp nhịp điệu, máu chảy rần rần trong đầu.

Đây là tôi.

Cô ấy quay lại nhìn tôi chăm chăm, tôi chờ đợi cô ấy nói điều gì đó, nhưng cô ấy lại kéo dài sự đau đớn của tôi, đi sâu vào trong căn phòng, khiến tôi phải đi theo.

Ngón tay cô ấy lướt qua cái roi da, một trong những cái yêu thích của tôi. Tôi nói nó gọi là gì, nhưng cô ấy không trả lời. Cô đi tới gần giường, tay khám phá, những ngón tay chạy trên một trên những dấu khắc.

"Nói gì đi." Tôi nói. Sự im lặng của cô ấy khiến tôi không thể chịu được. Tôi cần phải biết nếu cô ấy có ý định bỏ tôi đi hay không.

"Anh làm vậy với người hay người làm vậy với anh?"

Cuối cùng thì!

"Người khác?" Tôi khịt mũi. "Tôi làm vậy với phụ nữ muốn tôi làm như vậy với họ."

Cô ấy sẵn sàng có một cuộc đối thoại. Vẫn còn hi vọng. Cô ấy cau mày.
"Nếu có những người tình nguyện như vậy, tại sao lại là tôi?"

"Bởi vì tôi muốn làm vậy với em, rất muốn." Hình ảnh cô ấy gắn lên ở vị trí khác nhau xung quanh phòng lẩn át tưởng tượng của tôi; trên thập tự giá, trên giường, trên trường kỉ...

"Ồ." Cô ấy bước đến bên trường kỉ. Mắt tôi dán chặt vào cử chỉ vuốt ve tấm da trên chiếc ghế. Động chạm của cô ấy tò mò, chậm rãi và kích thích – liệu cô ấy hiểu ra?

"Ngài là người khổ tâm à?" Cô ấy hỏi làm tôi sửng sốt.

Mẹ kiếp. Cô ấy thấu rõ tôi.

"Tôi là người Áp Đặt."tôi nói nhanh mong chờ một cuộc đối thoại.

"Nghĩa là gì?" Cô ấy hỏi, sốc, tôi đoán vậy.

Nghĩa là em sẽ sẵn sàng hiến dâng cho tôi, mọi thứ."

"Tại sao tôi phải làm vậy."

"Để làm tôi hài lòng." Tôi thì thầm. Đó là những gì tôi muốn từ em.

"Trong mọi trường hợp, tôi muốn em phải làm tôi hài lòng."

"Làm sao tôi có thể làm vậy?" Cô ấy thờ.

"Tôi đặt ra những luật lệ và tôi muốn em phải làm theo. Chúng là vì lợi ích của em và vì thú vui của tôi.Nếu em làm theo và khiến tôi thỏa mãn thì tôi sẽ thưởng cho em và nếu em không tuân theo, tôi sẽ phạt em và em sẽ phải rút kinh nghiệm cho lần sau."

Và tôi chẳng thể chờ đợi để huấn luyện em. Mọi cách.

Cô ấy nhìn vào những cây roi sau lưng trường kỉ. "Mọi chuyện sẽ diễn ra ở đâu? " Cô ấy khoát tay ra cả căn phòng.

"Cả tưởng thưởng và trừng phạt đều ở đây."

"VẬY anh sẽ thỏa mãn khi áp đặt ý chí của anh lên tôi."

Dừng lại, Cô Steele.

"Nó chỉ là để tăng lòng tin của em và sự tôn trọng, em sẽ để tôi áp đặt mọi thứ tôi thích lên em." Tôi cần sự cho phép của em. " Tôi sẽ hài lòng thậm chí vui thích với sự tận hiến của em, sự phục tùng càng lớn của em, sự vui thú của tôi càng tăng lên – điều đó công bằng mà thôi."

"Okay, làm sao tôi có thể thoát khỏi những chuyện này."

"Tôi." Tôi nhún vai. Là vậy đó, cưng. Chỉ tôi thôi. Và em sẽ thấy sung sướng thỏa mãn nữa...

Mắt cô ấy mở to khi nhìn tôi, không nói gì. Bực dọc. "Em không phải cho đi một thứ gì, Anastasia. Xuống dưới tầng nơi mà tôi có thể tập trung hơn nơi này. Tôi chẳng thể tập trung khi có em ở căn phòng này."

Tôi đưa tay cho cô ấy, và lần đầu tiên cô ấy nhìn từ bàn tay lên gương mặt tôi, phân vân.

Mẹ kiếp.

Tôi đã làm cô ấy sợ hãi. "Tôi sẽ không là đau em, Anastasia."

Đặt bàn tay vào tay tôi. Tôi phấn chấn bởi cô ấy vẫn chưa bỏ đi.

Nhẹ nhõm, tôi đưa cô ấy xem phòng ngủ của Người Phụ Tùng.

"Nếu em tham gia, tôi sẽ cho em xem." Tôi dẫn cô ấy qua hành lang. "Đây là phòng của em. Em có thể trang trí mọi thứ em thích."

"Phòng của tôi? Anh mong tôi sẽ chuyển đến sống sao?" Cô ấy nói ngờ vực.

Okay, có lẽ nên bàn về chuyện này sau.

"Không phải toàn bộ thời gian." Tôi nói. "Chỉ, chiều thứ Sáu đến chủ nhật mà thôi. Chúng ta sẽ phải bàn về nó. Thương lượng. Nếu em chấp thuận chuyện này. "

"Tôi sẽ ngủ ở đây."

"Đúng"

"Không ngủ với anh."

"Không, tôi đã nói với em rồi, tôi không ngủ với ai, trừ lần em say tí bỉ đó thôi."

"Anh ngủ ở đâu?"

"Phòng tôi, ở dưới tầng. Đi thôi, tôi chắc là em đói rồi."

"Kì lạ, dường như tôi bị mất khẩu vị rồi." Cô ấy nói, với điệu cứng đầu quen thuộc.

"Em phải ăn, Anastasia."

Thói quen ăn uống của cô ấy là vấn đề thứ nhất, tôi sẽ chinh đốn sau khi cô ấy kí vào bản hợp đồng."

Tôi hiểu tôi đang đưa em vào một mê lộ, Anastasia. Đó là lí do tôi muốn em cân nhắc điều này.

"Tôi biết rất rõ đang đưa em vào một mê lộ, Anastasia. Đó là lí do tôi muốn em thật sự cân nhắc về điều đó."

Cô ấy theo tôi xuống cầu thang để vào phòng khách một lần nữa. "Em hẳn có nhiều thắc mắc chứ? Em đã kí vào NDA; em có thể hỏi và tôi sẽ trả lời bất cứ điều gì em muốn."

Nếu việc này thành công, cô ấy phải cởi mở hơn nữa. Tôi mở tủ lạnh trong nhà bếp và tìm thấy một đĩa phô mai lớn với vài quả nho. Gail không nghĩ tôi sẽ đưa ai đó về nhà, và bây nhiêu đây sẽ không đủ ... tự hỏi tôi có nên gọi thêm đồ ăn không. Hoặc đưa cô ấy ra ngoài?

Như một buổi hẹn hò.

Một buổi hẹn hò khác.

Tôi không mong muốn những vọng tưởng như vậy.

Tôi không làm những trò hện hò.

Chì với cô ấy thôi ...

Ý nghĩ ấy thật bực bội. Có ổ bánh mì Pháp trong rổ. Bánh mì và phô mai vậy. Hơn thế, cô ấy nói rằng mình không đói.

"Ngồi đi." Tôi trở vào ghế ngồi ở quầy bar và Ana ngồi xuống, nhìn tôi.

"Anh đề cập đến thủ tục giấy tờ." cô ấy nói.

"Ừ."

"Thủ tục gì?"

"Ừ thì, khác với NDA, hợp đồng sẽ nói rõ những gì chúng ta ta làm và không làm. Tôi cần phải biết những giới hạn của em và em cũng sẽ biết những giới hạn của tôi. Đây là sự đồng thuận, Anastasia."

"Và nếu tôi không muốn điều này."

Mẹ kiếp.

"Ồn thôi." Tôi nói dối.

"Nhưng chúng ta không có một kiểu quan hệ nào khác sao?"

"Không."

"Tại sao?"

"Bởi vì đó là cách mà tôi vẫn làm."

"Vì sao anh lại trở nên như vậy?"

"Hỏi vì sao một người lại trở thành họ như vậy sao? Nó là một câu hỏi khó đấy. Tại sao một vài người thích phô mai và những người còn lại thì ghét chúng? Em thích phô mai không? Bà Jones – người giúp việc của tôi - đã chuẩn bị chúng cho bữa ăn tối." Tôi đặt chiếc đĩa trước mặt cô ấy.

CHƯƠNG 6.6

"Anh muốn tôi phải tuân theo những điều gì?"

"Những điều đó đều đã được ghi ra rồi, chúng ta sẽ xem qua sau khi ăn xong."

"Tôi thật sự không đó lắm." Cô ấy thì thầm.

"Em cần phải ăn."

Cô ấy nhìn tôi ngang ngạnh.

"Em dùng thêm rượu vang không?" Tôi hỏi giúp không khí yên ổn trở lại.

"Vâng."

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, rót đầy li rượu. "Em phải ăn, Anastasia."

Cổ ấy vớ lấy vài quả nho. Chỉ vậy thôi à? Đó là những gì cô ấy ăn sao?

"Ngài như vậy lâu rồi hả?"

"Ừ"

"Tìm những người phụ nữ làm việc này có khó không?"

Ôi, chỉ khi em hiểu được thôi. "Em sẽ ngạc nhiên đấy." Giọng tôi khô khốc.

"Vậy tại sao lại là em chứ? Em thật sự không hiểu?" Cô ấy nói. Em yêu à, em rất đẹp. Tại sao tôi lại không muốn như vậy với em."

"Anastasia, tôi đã nói với em. Có thứ gì đó ở em làm tôi không thể rời được, tôi như là một con thiêu thân bay vào hố lửa. Tôi muốn em vô cùng, đặc biệt là bây giờ khi mà em đang cần tôi."

"Sự ví von của anh phải ngược lại mới đúng." Cô ấy nhẹ nhàng nói, lời tự nhận phiền phức.

"Ăn đi." Tôi ra lệnh, thay đổi chủ đề.

"Không, tôi chưa kí vào một giấy tờ nào cả, nên tôi muốn được tự do thêm một lúc nếu anh không có vấn đề gì."

Ôi cái miệng thông minh của cô nàng.

"Như ý của em, Anastasia."

"Đã có bao nhiêu phụ nữ rồi?" Bỏ nho vào miệng, cô ấy hỏi.

"Mười lăm." Tôi nhìn đi chỗ khác.

"Trong một thời gian dài?"

"Ừ, một trong số họ.?"

"Anh có làm ai bị thương không?"

"Có."

"Nặng không?"

"Không."

"Anh có làm đau tôi không?"

"Ý em là gì?"

"Về thể xác ấy, anh có làm đau tôi không?"

Chỉ là nó phụ thuộc vào em thôi.

"Tôi sẽ phạt em nếu ần phải thế, nó sẽ đau đấy."

Ví dụ như ngày hôm qua khi em say tí bĩ và đưa mình vào nguy hiểm.

""Có bao giờ anh bị đánh trả chưa?" cô ấy hỏi.

"Có."

Rất, rất nhiều lần. Elena đã dùng gậy. Nó là sự động chạm duy nhất tôi có thể dung thứ.

Mắt mở to, cô ấy cho nốt quả nho vào miệng và uống hớp rượu. Tôi khó chịu trước khẩu phần ít ỏi của cô ấy, nó ảnh hưởng tôi. Có lẽ tôi nên vất bỏ hết và nói cho cô ấy biết những qui định.

"Nói tiếp trong phòng làm việc của tôi. Tôi muốn cho cô xem một vài thứ."

Cô ấy bước theo tôi, ngồi xuống chiếc ghế da trước bàn làm việc của tôi, khoanh tay, tôi ngồi xuống. Đây là những gì cô ấy muốn biết. May mắn nó là cô ấy tò mò – cô ấy vẫn chưa bỏ chạy. Rút tờ giấy trong tập hồ sơ, tôi đưa cho cô ấy. "Đây là những qui định, là một phần trong hợp đồng mà tôi sẽ đưa cho em chúng ta có thể bàn bạc và xem có cần thay đổi gì không."

Cô ấy nhìn lướt qua tờ giấy. "Giới hạn chịu đựng?" Cô ấy hỏi.

"Đúng. Thứ mà em không thể chịu được, thứ mà tôi cũng không chịu được, chúng ta cần nói rõ."

"Tôi không nghĩ sẽ chấp thuận tiền quần áo. Tôi thấy việc đó không đúng."

"Tôi muốn tiêu tiền cho em. Hãy để tôi mua quần áo cho em. Có thể một số dịp tôi cần em đi cùng."

Grey, mà đang nói gì vậy? Đây có thể là lần đầu. "Tôi muốn em ăn mặc đẹp. Tôi chắc rằng lương khi đi làm của em sẽ trả nổi các thứ trang phục mà tôi muốn em mặc."

"Tôi không phải mặc chúng trong khi không ở với anh đúng không?"

"Không."

"Okay. Tôi không thích tập thể dục 4 lần một tuần."

"Anastasia, tôi muốn em phải khỏe mạnh và mềm dẻo. Tin tôi đi, em sẽ phải tập thể dục."

"Nhưng chắc chắn không phải bốn lần một tuần. ba lần thì sao?"

"Tôi muốn em tập bốn lần."

"Tôi nghĩ đây là một cuộc thương lượng chứ?"

Lại nữa, cô ấy lại giận dỗi. "Okay, cô Steele, một điểm nữa cần lưu ý. Ba ngày, mỗi ngày một tiếng và một ngày nửa tiếng được không?"

"Ba ngày, ba tiếng. Tôi có linh cảm rằng anh sẽ ép tôi tập thể dục ở ngay đây."

Ồ, tôi cũng mong vậy.

"Đúng. Okay, tôi đồng ý. Em có chắc rằng không muốn nộp hồ sơ vào công ty tôi không. Em rất giỏi thương lượng đấy,"

"Không, tôi không nghĩ nó là một ý hay đâu."

Đương nhiên cô ấy đúng. Đó là điều điều luật số một: Không quan hệ với nhân viên của mình.

"Giờ thì, các giới hạn. " Tôi đưa cô ấy danh sách.

Tôi hiểu rõ những giới hạn của mình, nhìn cô ấy, tôi kiểm lại danh sách trong đầu. Mặt cô ấy càng lúc càng tái nhợt khi đọc dần xuống cuối danh sách. Khi thật, tôi không mong nó sẽ dọa cô ấy bỏ chạy. Tôi muốn cô ấy, tôi muốn cô ấy là người phục tùng của tôi, rất muốn. Cô ấy nuốt nước bọt, nhìn lên tôi lo lắng. Làm sao tôi có thể thuyết phục cô ấy thử nó? Tôi nên cam chắc với cô ấy rằng tôi có đủ khả năng chăm sóc cho cô ấy.

"Em xem có cần bổ sung không?"

Trong thâm tâm tôi, tôi không muốn cô ấy thêm thắt gì nữa. "Có thứ gì mà em không làm được không?" Tôi gợi ý.

"Tôi không biết nữa."

Không phải câu trả lời mà tôi muốn nghe.

"Ý em là sao, em không biết gì?"

Cô ấy nhòm người trên ghế, mắt tự nhiên, và bắt đầu căn môi. "Tôi chưa bao giờ làm những thứ tương tự."

Khí, đương nhiên là cô ấy chưa rồi.

Bình tĩnh lại, Grey. Vì lợi ích. Mà mới quảng cho cô nàng cả mớ thông tin. Tôi dụi dụi nói tiếp. Điều này thật sự mới lạ.

"Ừ thì, khi quan hệ, có thứ gì mà em không muốn làm? "

Và tôi nhớ lại tên nhiếp ảnh gia ngày hôm qua, lóng ngóng tiếp cận cô ấy. Cô ấy đỏ mặt, điều đó khiến tôi hơi tức giận. Điều gì mà cô ấy không thích chứ? Liệu cô ấy sẽ bạo dạn khi lên giường không? Cô ấy nhìn có vẻ - hơi ngây thơ. Thông thường thì tôi không thấy nó có gì hấp dẫn cả.

"Em có thể nói với tôi. Chúng ta cần phải thành thật với nhau hoặc là chuyện này sẽ chẳng đến đâu." Tôi thật sự cần phải động viên cô ấy để cô ấy cởi mở hơn – cô ấy sẽ không bao giờ nói về chuyện giường chiếu. Cô ấy lại nhìn vào bàn tay mình, lúng túng.

Thôi nào Ana.

"Cứ nói với tôi." Chúa ơi, cô ấy tỏ ra bất đắc dĩ.

"Ừ thì, tôi chưa bao giờ quan hệ nên , tôi không biết." Cô ấy lí nhí.

Trái đất đột nhiên ngừng quay.

Chẳng thể nào mà tôi có thể tin được cái chuyện khi này.

Làm sao?

Tại sao?

Khí thật!

"Chưa bao giờ?" Tôi ngờ vực hỏi.

Mắt mở to, cô ấy lắc đầu.

"EM còn trinh?" Tôi không thể tin được.

Cô ấy gật đầu, ngại ngùng. Tôi nhắm mắt. Chẳng thể nào nhìn cô ấy được nữa.

Làm quái nào mà tôi lại phạm phải lỗi lớn như vậy.

Một ngọn lửa giận cháy trong người tôi. Tôi có thể làm gì với một trinh nữ? Tôi nhìn cô ấy, nổi giận dữ thật sự cháy bùng.

"Làm quái nào, tại sao em lại không nói cho tôi biết?" Tôi cau có, suy nghĩ. Tôi muốn gì ở một trinh nữ chứ? Cô ấy nhún vai về hồi lỗi, không biết nói gì.

"Tôi chẳng thể nào hiểu được, sao em không nói với tôi?" Giọng tôi giận dữ thấy rõ.

"Có dịp nào để nói đâu?" Cô ấy nói. "Tôi không có thói quen tiết lộ tình trạng tình dục của mình. Ý tôi là, chúng ta chỉ mới gặp nhau thôi."

Như thường lệ, nó là một điều quan trọng. Tôi không thể tưởng tượng nổi mình đã cho cô ấy thấy phòng giải trí của mình – tạ ơn trời vì có bản NDA.

"Ừ thì giờ em đã biết rất nhiều về tôi rồi." Tôi hàm hồ. "Tôi biết em thiếu kinh nghiệm nhưng một trinh nữ thì ... Trời ạ, Ana, tôi vừa cho em xem ..."

Không những phòng giải trí của tôi: điều luật của tôi, giới hạn cuối. Cô ấy không biết gì cả. Làm sao tôi có thể làm chuyện này. "Cầu mong chúa tha lỗi cho tôi." Tôi lẩm bẩm, tôi không biết nói gì nữa.

Một suy nghĩ khiến tôi hoảng hốt – nụ hôn đầu tiên của chúng tôi ở thang máy, nơi mà tôi có thể đã giao cấu với cô ta ở đó – có phải nụ hôn đầu của cô ấy không chứ?

"Em đã từng hôn ai chưa? Ngoài tôi ra."

Làm ơn nói là có đi.

"Đương nhiên là có." Cô ấy nhìn như kiểu bị xúc phạm. Yeah, cô ấy đã hôn, nhưng không thường xuyên. Và vì một lí do gì đó mà chuyện này khá dễ chịu.

"Thế còn anh chàng ngã gục dưới chân cô? Tôi chỉ là không thể hiểu nổi. Em hai mươi một tuổi, gần hai hai. Và em xinh đẹp." Tại sao không anh chàng nào mang em lên giường? Mẹ kiếp, có thể cô ấy sung đạo. Không, Welch đã không điều tra ra điều đó. Cô ấy lại nhìn xuống tay và tôi nghĩ là cô ấy đang cười. Cô ấy nghĩ chuyện này vui à? Tôi có thể tự đá vào mông mình. "Và em đang bàn luận nghiêm túc về những gì tôi muốn làm, khi mà em không có kinh nghiệm gì."

Tôi im bặt, không còn gì để nói. Làm sao mà có thể?

"Em làm thế nào để cưỡng lại tình dục? Nói tôi nghe đi." Vì tôi không hiểu. Cô ấy là sinh viên – và như những gì tôi nhớ, đám sinh viên quan hệ như là những con thỏ. Tất cả. Trừ tôi.

Suy nghĩ đen tối, tôi dẹp nó qua một bên.

Ana nhún vai. "Không ai thực sự, anh biết đấy ..." Cô ấy nói.

Không ai cái gì? Em xem quyển rử như thế nào? Không ai như ý em muốn – và tôi thì như ý sao.

Tôi sao?

Cô ấy thật sự không biết gì cả. LÀM sao để trở thành một người phục tùng trong khi không hề biết một thứ gì về tình dục cả? Nó sẽ không thể tiến xa được ... mọi chuyện tôi làm giờ coi như bỏ. Tôi không thể nào tiếp tục chuyện này.

"Sao anh lại nổi giận với tôi?" Cô ấy lí nhí.

"Tôi không nổi giận với em, tôi nổi giận với chính mình. Tôi chỉ đoán là ..."

"Làm sao tôi có thể nổi giận với em chứ? Thật rối rắm. Tôi chải tay vào tóc, cố gắng hạ hỏa."

"Em có muốn về nhà không?" Tôi lo lắng hỏi.

"Không, trừ phi anh muốn vậy." Giọng cô ấy nhỏ, nuối tiếc.

"Đương nhiên không, tôi muốn có em ở đây." Tôi ngạc nhiên bởi lời nói của mình. Tôi thật sự thích cô ấy ở đây với tôi. Cùng với tôi. Cô ấy... quá khác biệt. Và tôi muốn giao cấu với cô ấy, đét vào mông cô ấy và nhìn làn da tuyết hoa của cô ấy ửng hồng dưới bàn tay tôi. Không còn gì thắc mắc nữa – chắc thế. Có lẽ không giao cấu ... có lẽ tôi sẽ. Ý nghĩ đó thật sự nhẹ nhõm. Tôi có thể đưa cô ấy lên giường. Tiến sâu vào cô ấy. Sẽ là một trải nghiệm mới lạ cho cả hai đứa. Cô ấy sẽ đồng ý chứ? Cô ấy đã hỏi tôi nếu tôi sẽ làm tình với cô ấy chứ. Tôi có thể thử với tránh không treo cô nàng lên.

CHƯƠNG 6.7

Nhưng cô ấy có thể sẽ chạm vào người tôi.

Chết tiệt, tôi nhìn xuống đồng hồ, xem giờ. Khá trễ rồi. Tôi ngược mắt lên, bắt gặp làn môi dưới đang chịu dày vò của cô ấy, nó kích thích tôi. Dù tồn tại sự ngây thơ đó, tôi vẫn muốn cô ấy. Tôi có nên đưa cô ấy lên giường? Liệu cô ấy có muốn biết, những thứ mà bây giờ tôi sẽ cho cô ấy hiểu? Mẹ kiếp, tôi không biết bây giờ phải làm gì nữa. Hay là cứ hỏi thẳng cô ấy? Nhưng cô ấy đã làm tôi đến giới hạn, tôi nói cho cô ấy biết rằng, mình đang cần môi, một lần nữa. Cô ấy xin lỗi.

"Đừng xin lỗi. Bởi tôi cũng muốn cắn đôi môi đó, thật mạnh."

Cô ấy thở dồn. Oh, có thể là cô ấy cũng cảm thấy như vậy. Tuyệt. Cứ làm vậy đi. Tôi đưa ra quyết định.

"Tới đây." Tôi chìa tay.

"Hả?"

"Chúng ta đi làm rõ tình hình."

"Ý anh là gì? Tình hình gì?"

"Tình hình của em, Ana. Tôi sẽ làm tình với em bây giờ."

"Oh"

"Đó là khi em muốn như vậy. Ý tôi là, tôi không muốn bỏ qua cơ hội của mình."

"Tôi tưởng anh không làm tình, tôi tưởng anh chỉ ... giao cấu mạnh." – cô ấy nói, giọng khàn khàn, đồng tử mở to và chết tiệt cô ấy quá đỗi quyến rũ. Cô ấy đỏ mặt đầy ham muốn – Cô ấy cũng muốn nó.

Một sự hồi hộp bất ngờ lan dọc thân thể tôi. "Có thể lần này là ngoại lệ,

hoặc hai. Để xem. Tôi thật sự rất muốn gần gũi em. Nhé, lên giường với tôi, tôi muốn dàn xếp công việc của chúng ta trước nhưng em cần thật sự biết mình đang tham gia vào cái gì. Chúng ta có thể bắt đầu tập dượt tối nay – mức cơ bản. Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ làm những trò tặng hoa và trao tim đầu. Đó chỉ là một cách, cách mà tôi muốn và hy vọng em cũng muốn nó để đi đến cùng."

Tôi nói một hơi. Grey! Kiềm nén lại đi.

Cô ấy lại đờ mặt. Thôi nào, Ana. Tôi đang chết dần chết mòn vì em đây. "Nhưng tôi vẫn chưa làm hết các qui định trong danh sách anh đưa ra." Giọng cô ấy đứt quãng, hỗn hển. Cô ấy sợ sao? Tôi hi vọng không. Tôi không cô ấy phải hoảng sợ.

"Quên hết những qui định đi. Quên những điều mà em biết tối nay đi. Tôi muốn em, kinh khủng, từ khi em té ngã trước văn phòng tôi, và tôi biết em cũng muốn. Nếu không em đã không ngồi đây mà bàn về các qui định và hình phạt. Xin em, Ana, hãy ở đây với tôi đêm nay.

Tôi đưa tay về phía cô ấy, và lần này cô ấy nắm lấy. Tôi kéo cô ấy vào lòng. Cô ấy thờ đờn, đổ vào người tôi. Màn đêm yên tĩnh, có lẽ bởi ngọn lửa ham muốn đang cháy đỏ. Cô ấy quá cảm động. Cô ấy làm đổ vỡ mọi kế hoạch của tôi. Những mảng tối trong tôi, cô ấy biết và vẫn còn ở lại đây, vẫn chưa trốn chạy khỏi đây. Tôi níu lấy đuôi tóc của cô, kéo gương mặt ấy ngược lên nhìn tôi.

"Em rất can đảm." Tôi thở. "Rất đáng phục." Tôi cúi xuống, dịu dàng hôn lên môi cô ấy rồi ngậm lấy môi dưới. "Tôi luôn muốn cắn đôi môi này." Tôi cắn mạnh hơn vào làn môi ấy, cô ấy bật kêu lên khe khẽ.

Tôi cứng lên trong khoảnh khắc.

"Nhé, Ana, hãy để tôi gần gũi em." Tôi thì thầm trên môi cô ấy. "Vâng." Cô ấy trả lời – thân thể tôi nhẹ bỗng như trời thủng bầy. Bình tĩnh lại một chút

đi, vẫn chưa có thỏa hiệp, và giới hạn. Cô ấy vẫn chưa hoàn toàn là của tôi, tôi vẫn chưa thể làm những thứ tôi thích. Và tôi đang bị kích thích, cảm dỗ. Nó xa lạ nhưng hoàn toàn hồ hởi lôi kéo tôi, khao khát người phụ nữ này. Tôi đang ở trên trường kì. Quan hệ Vani à? Có thể được không? Không chần chừ thêm tôi kéo cô ấy ra khỏi thư phòng, qua phòng khách, xuống hành lang đến phòng ngủ của tôi. Cô ấy bước theo tôi, nắm chặt tay tôi.

Chết tiệt. Ngừa thai. Tôi không chắc là cô ấy có dùng không ... May mà tôi còn trữ bao cao su. Dù gì thì tôi cũng không phải bận tâm đến bao nhiêu thằng đàn ông đã ngủ với cô ấy. Tôi cho cô ấy ngồi trên giường, đi lại tử, tôi cởi đồng hồ, giày và tất ra.

"Tôi đoán rằng em không dùng thuốc ngừa."

Cô ấy lắc đầu. "Ừ tôi cũng không nghĩ vậy." Tôi lấy ra trong tủ một cái bao cao su, cho cô ấy biết rằng tôi cũng đã chuẩn bị.

Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt tròn làm nổi bật gương mặt xinh đẹp và trong khoảnh khắc tôi chần chừ. Chuyện này đối với cô ấy chuyện này rất quan trọng, chắc chắn vậy. Tôi nhớ lần đầu tiên của mình với Elena, ngỡ ngàng ngừng biết bao ... nhưng nó là một trải nghiệm tuyệt vời và đầy khoái cảm. Trong thâm tâm, tôi nghĩ tôi nên đưa cô ấy về. Nhưng một sự thật rằng tôi không muốn cô ấy ra đi và tôi muốn cô ấy. Hơn nữa tôi có thể nhìn thấy ngọn lửa mãnh liệt đang cháy bùng trong đôi mắt đó.

"Em có muốn đóng rèm cửa lại không?" - tôi hỏi

"Tôi không bận tâm chuyện đó." – cô ấy nói. "Tôi tưởng rằng anh không ngủ với người khác trên giường của mình."

"Ai nói rằng chúng ta sẽ ngủ."

"Oh." Môi cô ấy cong lên thành một hình tròn. Ham muốn càng đốt cháy tôi. Đúng tôi muốn giao cấu với cái miệng đó, cái miệng đang tròn lại đó.

Tôi tiến lại gần cô ấy. Oh, em yêu à, tôi muốn hòa thân thể của mình làm một với em. Hơi thở cô ấy càng đứt quãng và dồn dập hơn. Hai má ửng đỏ ... cô ấy thận trọng nhưng đang ham muốn. Cô ấy dè chừng tôi, và ý niệm đó càng làm tôi thấy quyền lực và chiếm hữu. Cô ấy không biết tôi sẽ làm gì với cô ấy đâu. "Chúng ta cởi cái áo khoác đó ra trước." Bước đến gần, tôi dịu dàng kéo chiếc áo kia ra khỏi vai, treo nó lên thành ghế.

"Em có biết tôi muốn em đến nhường nào không, Ana Steele?"

Làn môi hé mở, cô ấy hít hơi thật sâu, tôi bước đến, chạm vào đôi má ấy. Làn da cô ấy trong suốt, mềm mại dưới những đầu ngón tay tôi, tôi đưa tay lần xuống chiếc cằm. Cô ấy chìm đắm – lạc lối – dưới sự mị hoặc của tôi. Cô ấy đã là của tôi. Nó làm tôi say sưa.

"Em có ý thức được chuyện gì sẽ xảy đến với mình không?" Tôi thìm thìm, nâng cằm, cúi xuống và hôn cô ấy thật sâu. Đáp trả nụ hôn của tôi, cô ấy mềm mại, ngọt ngào và chờ đợi và tôi thềm khát được ngắm nhìn cô ấy, toàn bộ. Tôi đưa tay cởi cúc áo của cô ấy, nhẹ nhàng chậm rãi cởi áo cô ấy, thả nó xuống sàn. Tôi dừng lại và nhìn cô ấy. Mặc áo lót màu xanh nhạt mà Taylor mua, cô ấy trông lộng lẫy.

"Oh, Ana. Em có làn da trong suốt, không tí vết đẹp hơn ai hết. Tôi muốn hôn lên từng tắc từng tắc da một." Không một vết nào trên làn da của cô ấy, suy nghĩ được lập trình sẵn, tôi muốn trên đây lưu giữ đầy những dấu vết hồng và nhỏ .

Cô ấy đỏ ửng lên xấu hổ, không nghi ngờ gì nữa. Tôi sẽ dạy cho cô ấy cách không còn xấu hổ với thân thể của mình. Tiến lại gần, tôi kéo chun cột tóc của cô ấy. Mái tóc bóng mượt ôm lấy gương mặt của cô ấy. Nhìn xuống ngực cô ấy.

"Mmm, tôi thích những cô nàng tóc nâu." Cô ấy xinh đẹp, có một không hai, một viên kim cương. Tôi chải tay vào mái tóc của cô ấy, kéo cô ấy lại gần mình, hôn thật chậm. Cô ấy kêu lên trong miệng tôi, chào đón. Tiếng

động ngọt ngào vang lên – chạy dọc khắp thân thể đến nơi sâu thẳm cuối cùng. Lưỡi cô nàng nhẹ nhàng chạm, thăm dò. Và bởi một lí do nào đó, sự thiếu kinh nghiệm của cô ấy khiến tôi rạo rức. Cô ấy có vị ngon lành, rượu vang, nho, và sự ngây thơ – một tổ hợp hấp dẫn, cám dỗ. Tôi ôm cô ấy chặt hơn, nhẹ nhõm bởi cô ấy chỉ chạm vào ống tay mình. Một tay níu giữ cô ấy, một tay lần dọc xương sống xuống sâu hơn, chạm vào mông cô ấy, ép cô ấy cảm nhận được sự cương cứng của mình. Cô ấy rên lên. Tôi tiếp tục hôn cô ấy, tiếp tục dẫn dắt chiếc lưỡi thiếu kinh nghiệm ấy, khám phá khoang miệng mình. Tôi rùng mình khi cô ấy lần tay lên trên cánh tay mình, lo lắng cô ấy sẽ tiếp tục chạm vào đầu. Cô ấy vân mê má tôi rồi lần tay vào tóc tôi. Có một chút khó khăn, nhưng khi cô ấy xoắn tóc tôi quang ngón tay và kéo nó. Chết tiệt, nó thật sự rất thoải mái. Tôi rên lên nhưng không thể để cô ấy tiếp tục, trước khi cô ấy chạm vào người tôi, tôi đẩy cô ấy nằm xuống giường và quì xuống. Tôi muốn cởi quần jeans cô nàng ra – tôi muốn lột sạch – kích thích cô ấy và không cho cô ấy chạm vào mình. Tóm lấy hông cô ấy, tôi liếm láp quanh rốn. Cô ấy bồng chồn và hít một hơi thật sâu. Mẹ kiếp, cô ấy liệu sẽ thơm và ngon ngọt như vậy không? Tôi muốn lấp đầy cô ấy. Tay cô ấy níu lấy tóc tôi lần nữa, tôi không quan tâm – thật sự thì – tôi thích như thế. Tôi day nhẹ xương hông cô ấy khiến cô ấy càng siết chặt tóc tôi. Cô ấy nhắm mắt, tôi đưa tay cởi nút quần jean của cô ấy, cô ấy mở mắt, chúng tôi nhìn nhau. Thật chậm tôi kéo khóa và đưa tay lần theo lưng quần thăm dò. Tôi kéo quần của cô ấy ra khỏi đùi. Tôi không thể nào dừng lại được. Tôi muốn làm cô ấy kinh ngạc ... kiểm tra thử giới hạn của cô ấy ngay bây giờ. Không rời mắt khỏi cô ấy, tôi liếm môi, cúi xuống rà mũi theo theo khe quần lót, hít thở sự khêu gợi của cô ấy. Nhắm mắt, tôi nhắm nháp cô ấy. Chúa, cô ấy hấp dẫn khôn tả.

"Mùi của em rất tuyệt." Giọng tôi thều thào vì ham muốn, quần của tôi trở nên cực kì phiền hà. Tôi cần phải cởi nó ra ngay lập tức. Nhẹ nhàng tôi đặt cô ấy xuống giường, tóm lấy bàn chân phải của cô ấy, tôi lột giày và vớ của cô ấy. Để kích thích cô ấy, tôi rê ngón tay vào lòng bàn chân cô ấy. Cô ấy quặn quại trong sung sướng, miệng mở to, nhìn tôi, khoái chí. Cúi xuống tôi

rà lưỡi vào lòng bàn chân của cô ấy, răng day nhẹ. Cô ấy nằm xuống giường, nhắm mắt lại, rên rĩ. Cô ấy rất biết hồi đáp, tôi hài lòng khi thấy vậy.

"Ôi, Ana, tôi phải làm gì với em đây?" Tôi thì thầm, tưởng tượng ra hình ảnh cô ấy rên rĩ dưới thân tôi trong phòng giải trí: xích chặt vào chiếc giường của tôi, quì xuống, treo lơ lửng trên cây thập giá. Tôi sẽ tiếp tục dày vò cô ấy đến khi cô ấy cầu xin sự giải thoát – hình ảnh đó càng làm quần jeans của tôi ngày một bó chặt.

Mẹ kiếp. Tôi nhanh chóng cởi bỏ chiếc giày và vớ còn lại. Cô ấy gần như khóa thân trên giường của tôi, mái tóc ôm trọn gương mặt xinh đẹp, đôi chân dài, nuột nà lộ ra, mời gọi. Tôi phải từ từ, tập làm quen cho cô ấy. Nhưng cô ấy đang thở hổn hển, ham muốn. Mắt cô ấy dán chặt vào người tôi. Tôi chưa bao giờ giao cấu với ai trên giường của tôi cả, một lần đầu tiên nữa với cô Steele.

"Em rất đẹp, Anastasia Steele. Tôi chẳng thể chờ để ở trong em." Giọng tôi khê khàng, tôi muốn kích thích cô ấy thêm một chút, thử xem cô ấy sẽ như thế nào. "Hãy cho tôi thấy em hưởng thụ như thế nào." Tôi nhìn thẳng vào cô ấy, yêu cầu.

Cô ấy nhăn mặt ngượng ngùng.

"Cho tôi thấy đi Ana, chẳng có gì phải ngại ngùng cả." Một phần trong tôi muốn phát vào cái sự xấu hổ của cô ấy.

Cô ấy lắc đầu. "Em không hiểu ý anh."

Cô ấy đang chơi trò chơi à?

"Làm gì để em đạt cực khoái? Tôi muốn thấy."

Cô nàng im bật. Chắc chắn là đang rất sốc. "Em không." Cuối cùng thì cô ấy cũng lí nhí nói, không ra hơi. Tôi nhìn cô ấy hồ nghi. Tôi từng thủ dâm trước khi bị Elena nhúng chàm. Cô ấy có lẽ chưa bao giờ lên đỉnh – dù tôi

thấy rằng việc này khá khó tin. Whoa. Tôi phải chịu trách nhiệm cho lần đầu quan hệ và lần đầu lên đỉnh của cô ấy. Tôi sẽ hoàn thành tốt thôi.

"Ừ thì, để xem chúng ta có thể làm gì?" *Tôi sẽ làm cho em tới cuồng nhiệt như tàu hỏa, cưng à.* Chết tiệt – cô ấy có thể chưa bao giờ nhìn thấy đàn ông khóa thân. KHông rời mắt khỏi cô ấy, tôi cởi nút quần jean, tuột nó xuống sàn, tôi chẳng thể mạo hiểm cởi áo được, cô ấy có thể sẽ chạm vào người tôi. Nhưng nếu cô ấy chạm ... nó sẽ không tệ lắm chứ ... đúng không? Khi được chạm ?

Tôi xua những suy nghĩ đó trước khi ám ảnh lấy tôi, tôi tóm lấy đầu gối cô ấy, dặng hai chân cô ấy ra. Mắt cô ấy mở to, tay níu chặt dra trái giường. Đúng đặt tay của em ở đó đi. Tôi trường chậm chậm lên giường, giữa hai chân cô ấy. Cô ấy quăn quại dưới thân tôi. "Yên nào" Tôi cúi xuống và hôn làn da ở đùi trong của cô ấy miết chiếc hôn lên nữa, đến quần lót, lên bụng, từ từ day và mút.

"Chúng ta sắp sẽ phải cố gắng giữ em nằm yên." Nếu em để tôi làm vậy, tôi sẽ dạy em cách nằm yên và tiếp nhận khoái lạc, mãnh liệt trong từng nụ hôn, trong từng cái chạm vào người, trong từng cái dày déo da thịt. Chỉ cần ý nghĩ thôi đã thiêu đốt tôi trong dự vọng, hòa vào cô ấy, nhưng trước khi tôi làm vậy, tôi muốn biết cô ấy hồi đáp lại như thế nào. Đến giờ thì cô ấy vẫn chưa làm tốt lắm. Cô ấy không hề do dự cho tôi khám phá mọi góc ngách. Cô ấy muốn nó ... rất muốn. Tôi dùng lưỡi thăm dò rốn cô ấy, tiếp tục miết lên trên, nhắm nháp cơ thể của cô ấy. Tôi nhòm người, nằm một bên, một chân vẫn còn ở giữa hai đùi cô ấy.

Tay tôi mân mê cơ thể cô ấy, từ hông lên eo, lên trên ngực. Nhẹ nhàng đặt tay lên ngực cô ấy, cố nhận ra phản ứng của cô, cô ấy vẫn còn thả lỏng. Nhưng không hề bắt tôi dừng lại, cô ấy tin tôi. Không biết tôi có thể làm cô ấy tin tưởng hơn nữa để cho phép tôi chiếm hữu cô ấy, toàn bộ cơ thể?

Suy nghĩ làm tôi phấn chấn.

"Vừa khít tay tôi đây, Anastasia." Luồn tay vào áo ngực cô ấy, tôi kéo nó xuống, giải phóng hai bầu ngực. Nhũ hoa hồng hồng, nhỏ nhỏ và nó đã cứng hết cả lên rồi. Tôi kéo cái áo ngực xuống, gọng và dây áo thít lấy phía dưới, đẩy bầu ngực cô ấy lên. Tôi lặp lại quá trình với bầu ngực bên kia, nhìn ngắm và hưởng thụ khi nhũ hoa của cô ấy căng mẩy dưới cái nhìn của tôi. Whoa ... Tôi vẫn chưa chạm vào cô ấy.

"Đẹp quá." Tôi thì thầm tán thưởng, thổi nhẹ nhẹ lên một đầu vú, ngắm nhìn nó mỗi lúc một cứng. Anastasia nhắm mắt và cong lưng. *Yên nào, em, chỉ cảm nhận và hưởng thụ khoái lạc đi, em sẽ cảm thấy thật mãnh liệt.*

Thổi nhẹ vào một đầu nhũ hoa, ngón cái xoay nhẹ nhẹ cái còn lại. Cô ấy nín tấm dra thật chặt khi tôi cúi xuống và mút – mạnh. Cô ấy rên lên, cơ thể cong lại.

"Để xem có thể làm em tới bằng cách này không." Tôi thì thầm, và tôi không dừng lại. Cô ấy bắt đầu rên rĩ. *OH, đúng rồi đấy em ... hãy cảm nhận nó.* Đầu vú cô ấy nở rộng, và hông bắt đầu đong đưa. Yên nào, em yêu. Tôi sẽ dạy cho em cách phải kèm nén.

"Ôi, xin anh." Cô ấy nài nỉ. Chân cổ ấy cong lại. Nó hiệu quả rồi. Tôi tiếp tục cuộc công kích đầy nhục dục. Tập trung trên mỗi đầu nhũ hoa, ngắm nhìn cô ấy hồi đáp lại, cảm nhận khoái lạc của cô ấy khiến tôi điên cuồng. Chúa, tôi muốn cô ấy.

"Tiếp đi em." Tôi thì thầm, kéo đầu vú cô ấy. Cô ấy rên rĩ, đạt cực khoái. *Đúng.* Tôi rướn người, hôn lên môi cô ấy, nuốt trọn những tiếng rên rĩ vào miệng. Cô ấy thở hổn hển, lạc lối trong khoái cảm, nhục dục. *Của tôi.* Tôi sở hữu lần lên đỉnh đầu tiên của cô ấy, tôi hưởng thụ cảm giác thành tựu trong suy nghĩ vớ vẩn đó.

"Em rất biết hồi đáp, em sẽ phải học để kèm nén nó, tôi sẽ rất vui để dạy em điều đó." Tôi không thể chờ ... nhưng ngay bây giờ, tôi muốn cô ấy. Toàn bộ thân thể cô ấy. Tôi hôn cô ấy, tay lần theo thân dưới cô ấy, xuống vùng

kín. Tôi giữ ở đấy, cảm nhận nhiệt độ ấm áp. Luồn ngón tay trở vào trong quần lót, chậm chậm xoay vòng vòng ... Mẹ kiếp, cô ấy ướt đẫm.

"Em đã ướt đẫm rồi. Chúa, tôi muốn em." Tôi ấn ngón tay vào trong, cô ấy rên lên. Bên trong nóng, khít và ướt, và tôi muốn cô ấy. Tôi nhấn mạnh vào lần nữa, nuốt những tiếng rên rỉ vào trong. Tôi áp lòng bàn tay vào âm vật, xoa tròn. Cô ấy rên mạnh lên, vặn vẹo dưới thân tôi. Mẹ kiếp, tôi muốn cô ấy – ngay bây giờ. Cô ấy đã sẵn sàng. Ngồi dậy, tôi kéo quần lót cô ấy ra, rồi lột bỏ chiếc sọt ngăn của tôi, rút lấy cái bao cao su, tôi quì giữa hai chân cô ấy, dẹt rộng nó ra. Anastasia nhìn tôi với – gì chứ?

Bối rối sao ? Phải chăng cô ấy chưa bao giờ thâm cái dương vật cương cứng bao giờ sao.

"Đừng lo, em cũng mở rất rộng." Tôi thì thầm. Phủ lên người cô ấy, tôi chống tay ngang đầu cô ấy, đỡ người lên hai cánh tay. Chúa ơi, tôi muốn cô ấy ... nhưng tôi phải chắc chắn rằng cô ấy vẫn còn muốn điều này. "Em thật sự muốn điều này." Tôi hỏi.

Vì ham muốn của tôi, đừng nói không.

"Vâng, xin anh." Cô ấy van vãn.

"Nhắc đầu gối em lên." Tôi hướng dẫn cô ấy, nó sẽ dễ dàng hơn. Tôi có bao giờ bị thu hút như vậy không? Tôi chẳng thể nào kèm chế bản thân mình nữa rồi. Tôi không hiểu ... tại sao lại là cô ấy.

Tại sao chứ?

Grey, tập trung đi.

Tôi nắm rất gần cô ấy, nên tôi có dịp được nhìn cô ấy thật kĩ. Mắt cô ấy mở to, khẩn cầu tôi. Cô ấy muốn nó, nhiều như tôi muốn cô ấy.

Tôi có nên nhẹ nhàng và kéo dài sự đau đớn hay cứ như vậy. Cứ như vậy đi. Tôi muốn có cô ấy.

"Tôi sẽ giao cấu với em ngay bây giờ, cô Steele, thật mạnh."

Đẩy một cái và tôi ở bên trong cô ấy. M.Ē.K.I.Ē.P . Cô ấy khít chặt. Rên mạnh. Khi thật, tôi làm cô ấy đau. Tôi muốn di chuyển, chìm lỏng bản thân bên trong cổ ấy nhưng nó làm tôi phải mất hết kiềm chế để phải dừng lại.

"Em khít quá. Em có ổn không?" Tôi khàn giọng hỏi, lo lắng. Cô ấy gật đầu, mắt mở to. Cô ấy là thiên đường nơi trần gian, khít chặt, ôm lấy tôi. Dù cho tay cô ấy ôm lấy cánh tay tôi nhưng tôi không quan tâm.

Màn đêm dày đặc bao trùm, có lẽ vì tôi thèm muốn cô ấy quá lâu, có lẽ tôi chưa bao giờ cảm thấy khao khát như thế này bao giờ. Nó là một cảm giác mới, mãnh liệt. Tôi muốn mọi thứ từ cô ấy: niềm tin, sự phục tùng. Tôi muốn cô ấy là của tôi, nhưng bây giờ ... Tôi là của cô ấy.

"Em yêu, tôi sẽ cử động." Giọng tôi đứt quãng, rút lại nhẹ nhàng. Một cảm giác mê mẩn mãnh liệt: thân thể cô ấy ôm khít tôi. Tôi nhấn vào lần nữa, in dấu, biết rằng không ai có được cô ấy ngoài tôi. Cô ấy rên rĩ. Tôi dừng lại: "Nữa không?"

"Vâng."

"Cô ấy tin tôi – tôi đột nhiên trở nên hưng phấn, bắt đầu chuyển động, chuyển động thật sự. Tôi muốn cô ấy tới. Tôi sẽ không dừng lại đến khi cô ấy đến. Tôi muốn người phụ nữ này là của riêng tôi, cả thân xác lẫn tâm hồn. Tôi muốn cô ấy bao phủ lấy tôi thật chặt.

CHết tiệt – cô ấy bắt đầu quen với từng sự xô đẩy, bắt kịp theo nhịp điệu. Để xem chúng tôi hòa hợp như thế nào, Ana? Tôi ôm lấy đầu cô ấy, giữ yên khi tôi ra vào trong thân thể cô ấy và hôn thật sâu, khao khát môi lưỡi. Cô ấy căng cứng dưới thân tôi ... Đúng thế, cô ấy sắp đạt được cực khoái.

"Tới vì tôi, Ana." Tôi yêu cầu, cô ấy rên lên khi vỡ òa, ngửa đầu ra đằng sau, miệng mở to, cô ấy nhắm mắt lại ... và chỉ cần ánh mắt ánh mắt sung

sống của cô là đủ. Tôi búng nổ bên trong cô ấy, mất hết tri giác, tôi gọi tên cô ấy và đến ồ ạt bên trong. Tôi thở hỗn hển mở mắt, cô lấy lại nhịp thở, tôi đặt trán mình lên trán cô ấy. Cô ấy ngược nhìn tôi. Tôi đặt một nụ hôn thật nhẹ lên lên trán cô ấy, rút ra rồi nằm cạnh cô ấy. Cô ấy cau mày đau đớn nhưng đỡ rằng cô ấy nhìn không sao.

"Tôi có làm đau em không?" Tôi hỏi, vén tóc của cô ấy qua một bên tai, vì tôi không thể ngừng muốn chạm vào cô ấy.

Cô ấy tươi cười với sự hồ nghi. "Ngài đang hỏi em rằng ngài có làm đau em không à?"

Trong giây phút tôi không hiểu tại sao cô ấy lại cười tôi.

"Không phải chuyện đùa đâu." Tôi lầm bầm, dù bây giờ cô ấy đang làm tôi lúng túng.

"Nghiêm túc đấy, em có ổn không?"

Cô ấy duỗi người, dò xét thân thể mình, kích thích tôi với nỗi thích thú và thỏa mãn.

"Em vẫn chưa trả lời tôi." Tôi cau có. Tôi cần biết nếu cô ấy thấy thoải mái. Mọi biểu hiện đều nói rõ lên là có – nhưng tôi cần nghe lời nói từ cô ấy. Trong khi tôi chờ câu trả lời từ cô ấy, tôi lột bỏ bao cao su. Mẹ nó, tôi ghét cái thứ này. Tôi ném nó xuống sọt rác dưới sàn. Cô ấy nhìn tôi, " Em thích làm lại chuyện đó lần nữa." Cô ấy khúc khích cười.

Gì? Lần nữa sao? Đã như vậy rồi sao?

Biết gì không cô Steele? Tôi hôn vào khóe môi. "Đòi hỏi ít thôi em yêu. Xoay người lại nào." Chỉ như vậy tôi mới chắc rằng em không thể chạm vào tôi. Cô ấy nở một nụ cười phớt nhẹ, nằm sấp người. Tôi cởi khóa áo ngực, vân vê làn da lưng của cô ấy. "Em có làn da đẹp tuyệt vời." Tôi nói, tôi kéo hai chân cô ấy, vén tóc ra khỏi mặt cô ấy. Nhẹ nhàng đặt mọi hôn lên vai cô ấy.

"Tại sao anh vẫn còn mặc áo sơ mi?" cơ ấy hỏi. Cô ấy quá tò mò. Cô ấy quay lưng lại nên sẽ chẳng thể chạm vào tôi, nên tôi lùi lại cởi áo, vất xuống sàn. Khóa thân, tôi nằm cạnh cô ấy. Cảm nhận sự ấm áp, mùi hương của cô ấy trên làn da của tôi. Hmm, tôi có thể tập quen với điều này. "Vậy em muốn tôi cùng em một lần nữa?" Tôi thì thào vào tai cô ấy, hôn cô ấy. Tay tôi lần theo xuống cơ thể của cô, nhắc chân cô ấy lên, nhóm người, nằm vào giữa hai chân, như vậy cô ấy sẽ mở rộng dưới thân tôi. Hơi thở cô ấy hỗn hển.

Cuối cùng thì!

Đè lên cô ấy, tôi mê mẩn cái mộng. "Tôi sẽ tiến vào em từ đằng sau." Tay kia tóm lấy đuôi tóc cô ấy và kéo nhẹ nhàng. Cô ấy không thể di chuyển được. Tay cô ấy bất lực, xòe trên dra giường, không thể chạm vào tôi.

"Em là của tôi." Tôi thì thào, "Chỉ của một mình tôi, đừng quên."

Với tay còn lại, tôi đưa tay từ mộng áp sát vào âm vật của cô ấy và bắt đầu xoay tròn thật chậm. Thân người tôi đè lên người cô nên cô ấy chẳng thể cử động, các cơ trong cô ấy siết chặt. Răng tôi mơn trớn xương hàm của cô ấy. Hương thơm ngọt ngào của cô ấy bao phủ tôi.

"Em có mùi thật tuyệt." Tôi thì thào sau tai cô ấy.

Ana bắt đầu xoay hông, theo từng nhịp cử động của tay tôi.

"Yên nào , Ana." Tôi cảnh báo.

Hay tôi có thể phải dừng lại.

Chậm rãi tôi ấn ngón trỏ vào bên trong cô ấy, miết tròn, nhẹ nhàng kích thích cửa âm vật. Cô ấy rên lên và căng cứng dưới người tôi, cô gắng để cử động.

"Thích không em?" Tôi kích thích cô ấy, rằng tôi miết theo vành tai. Tôi không dùng "hành hạ" , tôi bắt đầu ấn ngón cái vào sâu trong cô ấy. Người Ana căng mảy lên, nhưng chẳng thể cử động. Cô ấy rên lớn, nhắm chặt mắt lại. "Em thật ướt át, nhanh thật đấy, rất biết hồi đáp. Oh, Anastasia, tôi thích vậy. Tôi thích rất nhiều."

Giờ thì coi em có thể làm được gì.

Tôi rút ngón tay ra "Há miệng ra." Tôi ra lệnh, tôi nhấn nó vào giữa môi Ana khi cô ấy mở miệng. "Cảm nhận vị của nó. Mút nó đi, em yêu."

Cô ấy mút ngón cái của tôi ... điên dại.

Mẹ kiếp.

Một khoảnh khắc tôi tưởng tượng hình ảnh dương vật của tôi ở trong miệng cô ấy.

"Tôi muốn giao cấu với cái miệng của em. Anastasia, sẽ sớm có chuyện gì đó để làm với cái miệng của em thôi." Tôi hết hơi, rằng cô ấy cọ xát mạnh, cắn ngón tay tôi.

Ow, mẹ kiếp.

Tôi kéo tóc cô ấy, mở rộng miệng cô ấy. "Cô gái hư hỏng đáng yêu." Đầu tôi lướt qua bao nhiêu hình hình thức trừng phạt thích đáng với sự táo bạo đó, nếu cô ấy là người phục tùng của tôi. Dương vật của tôi căng cứng trong suy nghĩ đó. Thả cô ấy ra, tôi quì lên.

"Yên đấy, đừng động đậy." Tôi tóm lấy cái bao cao su khác ở trên bàn. Xé toạc, lăn nó vô sự cương cứng của mình. Nhìn cô ấy, mắt tràn ngập sự ngóng chờ. Cô nàng quá lộng lẫy.

Đè lên người cô ấy, tôi tóm lấy tóc cô ấy, giữ chặt không cho cô ấy cử động đầu.

"Lần này sẽ thật là chậm, Anastasia."

Cô ấy thở dồn, tôi nhẹ nhàng ấn sâu vào cô ấy, thật sâu đến khi không còn tiếp tục tiến vào được nữa.

Mẹ kiếp, cô ấy thật tuyệt.

Khi rút ra tôi xoay hông rồi lại nhẹ nhàng ấn vào lần nữa. Cô ấy rên lên, chân tay căng thẳng, cô nàng đang cố gắng để cử động.

Ôi không không, em yêu.

Tôi muốn em phải nằm yên. Tôi muốn em phải cảm nhận nó. Hưởng thụ mọi khoái lạc. "Em rất tuyệt." Tôi nói, lặp lại nhịp điệu, xoay hông và tiến vào, rút ra, rồi tiến vào. Bên trong cô ấy bắt đầu run lên. "Ôi không không, chưa phải lúc." Tôi sẽ không để em tới, khi tôi chưa hưởng thụ đủ. "Ôi xin anh." Cô ấy van vãn.

"Tôi muốn em phải đau đớn, em yêu." Tôi rút ra rồi lại tiến vào. "Mỗi khi em di chuyển ngày mai, tôi muốn em nhớ rằng tôi đã từng ở đây. Chỉ tôi thôi. Em là của tôi."

"Xin anh, Christian." Cô ấy van xin.

"Em muốn gì nào, Anastasia? Nói tôi nghe." Tôi tiếp tục sự hành xác chậm rãi. "Nói tôi nghe."

"Anh, xin anh." Cô ấy dứt khoát.

Cô ấy muốn tôi.

Ngoan lắm em yêu.

Tôi tăng nhanh nhịp điệu, bên trong cô ấy bắt đầu run rẩy, hồi đáp ngay lập tức. MỒi lần tiến vào tôi thì thắm.

"Em.Rât.Ngọt.Ngào.Tôi.Muốn.Em.Chết.Đi.Được.Em.Là.Của.Tôi." Tay chân cô ấy cứng đơ lại với cố gắng để nằm im." Cô ấy sắp đến giới hạn rồi. "Đến với tôi, em yêu." Tôi gằn. Và đáp lại lời yêu cầu của tôi, cô ấy run rẩy, vỡ òa lên đỉnh, gọi to tên tôi. Nó làm tôi suy bại, tôi lên đỉnh và đổ gục xuống người cô ấy.

"Mẹ kiếp, Ana." Tôi thì thắm, vẫn còn ẩm ướt. Tôi rút ra khỏi cô ấy gằn như lập tức và quay lưng lại. Cô ấy xoay người về phía tôi. Cởi bao cao su, cô ấy nhắm mắt, chìm dần vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 7.1

CHỦ NHẬT, 22 THÁNG 5, 2011

Tôi thức dậy với một cảm giác đầy tội lỗi, vì tôi đã làm một điều tội lỗi.

Có phải vì tôi đã quan hệ với Anastasia Steele? Một trinh nữ?

Cô ngủ say bên cạnh tôi. Tôi kiểm tra đồng hồ, đã 3 giờ sáng rồi. Ana ngủ như một con chiên ngây thơ vô tội. Giờ thì không còn ngây thơ lắm nữa. Cả cơ thể tôi kích thích khi nhìn cô ấy.

Tôi có gọi Ana dậy.

Và quan hệ một lần nữa.

Hẳn là có một số lợi thế khi cô ấy đang nằm trên giường tôi.

Grey, đừng suy nghĩ nhảm nhí nữa.

Quan hệ với cô ấy cũng đồng nghĩa với việc đặt dấu chấm hết, và một trò tiêu khiển thú vị thôi.

Vâng, rất thú vị.

Tuyệt vời thì đúng hơn.

Chỉ là quan hệ thôi mà.

Tôi nhắm mắt lại với mong muốn được chìm vào giấc ngủ. Nhưng căn phòng này đầy những dấu ấn của Ana : hương thơm của cô, tiếng thở nhẹ nhàng và kí ức về lần quan hệ ngọt ngào như vanilla. Hình ảnh đầu cô ngả về phía sau trong khoái lạc, hay âm thanh không thành hình khi cô gọi tên tôi, cùng sự nhiệt tình không kiểm soát nổi của cô suốt quá trình làm việc khiến tôi choáng ngợp.

Quý cô Steele có một ham muốn mãnh liệt.

Đây sẽ là một niềm vui khi huấn luyện cho cô.

Cậu nhỏ của tôi căng lên đồng tình.

Chết tiệt.

Tôi không thể ngủ được, dù rằng tối nay chẳng có cơn ác mộng nào làm phiền tôi, chỉ có quý cô Steele bé nhỏ thôi. Trèo khỏi giường, tôi nhặt những chiếc "áo mưa", cuộn lại và cho vào túi rác. Tôi lôi từ trong ngăn kéo ra cái quần PJ rồi mặc vào. Với ánh nhìn tràn đầy hy vọng cho người phụ nữ quyến rũ đang nằm trên giường, tôi thả bộ vào bếp. Tôi khát.

Sau khi uống một cốc nước, tôi làm việc tôi thường làm mỗi khi khó ngủ - kiểm tra email. Taylor đã trả lời thư của tôi và hỏi liệu ông có nên từ chối Charlie Tango không. Stephen hẳn đang ngủ ở tầng trên. Tôi hồi đáp lại "Làm đi", mặc dù ở thời điểm này thì điều đó là tất nhiên.

Bước đến phòng khách, tôi ngồi lại trên cây đàn piano. Đây là pháo đài của tôi, nơi tôi có thể đánh mất bản thân trong hàng giờ liền. Tôi chơi thuần thục từ khi 9 tuổi, nhưng tận đến khi tôi sở hữu một chiếc piano riêng, ở nhà riêng của tôi thì nó mới thực sự trở thành một niềm đam mê. Mỗi khi tôi muốn quên đi mọi thứ, tôi lại chơi đàn. Và lúc này đây, tôi không muốn phải nghĩ tới chuyện quan hệ với một trinh nữ, hay tiết lộ lối sống của tôi cho một người không có kinh nghiệm. Đặt tay trên bàn phím, tôi bắt đầu chơi, và để rồi lạc lối trong bản nhạc của Bach.

Một chuyển động nhẹ làm tôi xao nhãng khỏi tiếng nhạc, và khi tôi ngược nhìn lên, Ana đang đứng cạnh cây đàn piano. Quấn quanh mình chiếc mền, mái tóc của cô thả dài, uyển chuyển ôm lấy lưng cô, đôi mắt sáng ngời với vẻ ấn tượng.

"Xin lỗi", cô nói, "Em không cố ý làm phiền anh."

Tại sao cô ấy lại xin lỗi? "Tôi phải là người nói điều đó mới đúng," tôi chơi những nốt cuối cùng rồi đứng dậy. "Em nên ở trên giường."

"Một bản nhạc thật hay. Của Bach à?"

"Một bản cải biến của Bach, nhưng gốc là bản hoà tấu của Alessandro Marcello"

"Nó rất đặc sắc, nhưng lại rất buồn. Nó mang âm điệu u sầu thế nào ấy."

U sầu? Đây không phải lần đầu tiên có người dùng từ đó để miêu tả tôi.

"*Em có được phép nói không, thưa ngài?*" *Leila quỳ bên cạnh khi tôi làm việc.*

"Được"

"*Thưa ngài, ngài có vẻ khá u sầu hôm nay.*"

"*Thật ư?*"

"*Vâng, thưa ngài. Ngài có cần em làm điều gì không ... ?*"

Tôi cố phui kí ức đó đi. Ana nên ở trên giường lúc này. Tôi nói với cô ấy một lần nữa.

"Em thức dậy và anh không có ở đó"

"Tôi hơi khó ngủ, và tôi cũng không quen ngủ với người khác" tôi đã nói điều này trước đây rồi, và tại sao tôi lại biện minh cho bản thân? Tôi vòng tay quanh bờ vai trần trụi của cô, hưởng thụ cảm giác từ làn da ấy, rồi dẫn cô về phòng ngủ.

"Anh chơi được bao lâu rồi? Anh có vẻ khá điêu luyện."

"Từ lúc 6 tuổi" tôi cắt lời cô.

"Oh" cô nói. Tôi nghĩ cô ấy đã hiểu ẩn ý rồi - tôi không muốn nói về tuổi thơ cho lắm.

"Em cảm thấy thế nào?" Tôi hỏi khi bật chiếc đèn cạnh giường ngủ.

"Em ổn."

Một vệt máu xuất hiện trên tấm chăn trải giường. Máu của cô ấy. Bằng chứng cho việc cô đã mất đi sự trong trắng của mình. Ánh mắt của cô

phóng từ vết máu về phía tôi, và cô quay đi, xấu hổ.

"Cái này có lẽ sẽ cho bà Jones vài ý tưởng văn vợ."

Cô trông khá ngượng ngùng.

Chỉ là cơ chế sinh học thôi, em yêu. Tôi nắm lấy cằm cô và xoay đầu cô lại để nhìn rõ biểu cảm lúc này của Ana. Tôi dự định sẽ tặng cô một bài giảng ngắn về việc không nên tự ti về cơ thể của mình, cho đến khi cô bất ngờ đưa tay chạm vào ngực tôi.

Chết tiệt.

Tôi bước ra xa khỏi cô ngay khi bóng tối bắt đầu phủ vây lấy tầm nhìn của tôi.

Không. Đừng chạm vào tôi.

"Trở lại trên giường đi." Tôi ra lệnh, hơi gay gắt so với dự tính của tôi, chỉ mong cô ấy không đánh hơi được nỗi sợ hãi này. Đôi mắt của cô mở to chất đầy vẻ bối rối và tổn thương.

Khỉ thật.

"Tôi sẽ nằm với em một chút" tôi nói như giảng hòa, rồi kéo ra một chiếc áo thun từ ngăn tủ và nhanh chóng mặc vào, để đề phòng.

Cô ấy vẫn đứng đó, chăm chăm nhìn tôi. "Giường, ngay" tôi yêu cầu quyết liệt hơn. Ana bò lên giường, nằm xuống và tôi trèo lên phía sau cô, ôm cô vào vòng tay tôi. Tôi vùi đầu vào mái tóc của Ana, hít sâu mùi hương đặc trưng của cô ấy : mùi táo chín và mùa thu. Quay mặt đi thế này, cô sẽ không thể đụng tôi, tôi sẽ nằm đây ôm cô cho đến khi cô ngủ quên. Rồi tôi sẽ dậy làm việc.

"Ngủ ngon Anastasia," tôi hôn tóc cô và nhắm mắt lại. Mùi thơm của cô lấp đầy khứu giác của tôi, nhắc tôi về những kỉ niệm hạnh phúc, để lại tôi với một cảm giác trọn vẹn ... thỏa mãn, thậm chí là ...

Hôm nay mẹ đang vui. Vì bà đang hát.

Hát về điều gì đó liên quan tới tình yêu.

Và nấu ăn. Và hát.

Bụng tôi cồn cào. Bà đang làm thịt xông khói và bánh quế.

Chúng rất thơm. Thịt xông khói và bánh quế.

Chúng rất thơm.

Tôi mở mắt, ánh sáng tràn qua khung cửa sổ và một mùi thơm hấp dẫn bay ra từ bếp. Thịt xông khói. Trong giây lát, tôi bối rối. Hay là Gail đã trở về từ nhà chị gái?

Và tôi chợt nhớ ra.

Ana.

Liếc nhìn đồng hồ, tôi nhận ra là đã khá trễ. Tôi nhảy khỏi giường và đi theo mùi thơm về phía phòng bếp.

Ana ở đó. Mặc áo của tôi, tóc thắt bím, đang nhảy nhót theo một điệu nhạc nào đó. Chỉ có điều tôi không thể nghe được. Cô đang đeo tai nghe. Tôi lẳng lặng ngồi lên quầy bếp và xem cô biểu diễn. Cô đánh trứng, làm bữa sáng, bím tóc của cô nảy lên nảy xuống mỗi khi cô nhún từ chân này qua chân kia, và tôi nhận ra rằng cô không hề mặc đồ lót.

Cô gái ngoan.

Ana hẳn phải là cô gái thiếu sự phối hợp chân tay nhất mà tôi từng gặp. Nhưng nó khá thú vị, quyến rũ và cùng lúc đầy kêu gọi. Tôi nghĩ đến chuyện cải thiện khả năng phối hợp của cô một chút. Cô bất chợt xoay người lại và phát hiện ra tôi, cô chôn chân tại chỗ.

"Chào buổi sáng, cô Steele. Em có vẻ rất ... năng động sáng nay." Cô trông còn trẻ hơn với bím tóc đó.

"Em – em ngủ khá ngon," cô lấp bắp.

"Tôi không thể hiểu tại sao," tôi châm chọc cô, thú nhận với bản thân rằng tôi cũng đã ngủ khá ngon. Giờ đã qua 9 giờ. Lần cuối cùng tôi ngủ trễ hơn 6 giờ 30 là lúc nào vậy nhỉ?

Ngày hôm qua.

Sau khi tôi ngủ với Ana.

"Anh có đói không?" cô hỏi.

"Rất đói." Tôi không chắc là đói vì điều gì, bữa sáng hay Ana.

"Bánh kếp, thịt xông khói và trứng chứ?" cô hỏi.

"Nghe rất tuyệt."

"Em không biết anh để khăn trải bàn ở đâu," cô nói, hơi hụt hẫng, tôi cho rằng cô đang ngượng, đơn giản vì tôi bắt gặp cô đang nhảy nhót. Thương hại cô ấy, tôi đề nghị dọn bữa sáng và nói thêm, "Em có cần tôi mở nhạc để em tiếp tục ... ờ ... nhảy không?"

Má cô ửng đỏ và cô cúi gằm đầu xuống sàn nhà.

Chết. Tôi lờ chọc giận cô rồi. "Làm ơn, không cần ngại vì tôi. Nó rất giải trí."

Cô biumôi rồi quay lại việc đánh trứng, tôi thắc mắc liệu cô có biết việc này rất vô lễ đối với một người như tôi không ... nhưng tất nhiên cô ấy không hề biết và vì một lý do nào đó, nó làm tôi mỉm cười. Tiến đến bên Ana, tôi nhẹ nhàng cầm lấy một bím tóc của cô. "Tôi thích những thứ này. Chúng không thể bảo vệ em."

Không thể bảo vệ em khỏi tôi. Không phải bây giờ, khi tôi đã có em.

"Ngài muốn ăn trứng kiểu nào?" âm giọng cô kêu căng một cách bất ngờ. Và tôi chột muốn cười to, nhưng rồi cưỡng lại ý tưởng đó.

"Được đánh nhuyễn," tôi trả lời, cố gắng nghiêm túc và đã thất bại. Cô ấy có vẻ cũng giấu đi sự thích thú của mình và tiếp tục công việc.

Nụ cười của cô thật quý quý.

Nhanh chóng, tôi trải khăn bàn ra, thắt mắc lần cuối cùng tôi làm việc này cho ai đó.

Chưa bao giờ.

Thông thường, những kẻ submissive của tôi sẽ làm công việc nhà vào cuối tuần.

Không phải hôm nay, Grey, vì cô ấy không phải submissive của anh, ... chưa phải.

Tôi rót nước cam ép cho cả hai và cất café đi. Ana không uống café, trà thôi. "Em muốn dùng trà không?"

"Vâng, làm ơn. Nếu anh có."

Trong tủ chén, tôi tìm thấy vài gói trà Twinings mà tôi nhờ Gail mua.

Xem nào, ai nghĩ rằng tôi sẽ có dịp dùng chúng chứ.

Ana nhăn mặt khi nhìn thấy chúng. "Việc này có vẻ đã được dự tính trước thì phải?"

"Thật ư? Tôi không nghĩ chúng ta nên kết luận điều gì cả, cô Steele," tôi nói nghiêm khắc.

Và đừng nói về bản thân như vậy.

Tôi âm thầm thêm cái tính tự ti của cô vào danh sách những điều cần sửa đổi.

Cô tránh ánh mắt của tôi, tiếp tục việc dọn bữa sáng. Hai chiếc đĩa đã được dọn lên bàn ăn, rồi cô lấy siro phong ra khỏi tủ lạnh.

Khi cô ngược lên nhìn, tôi đang chờ cô ngồi xuống. "Cô Steele," Tôi gợi ý chỗ cô cần ngồi.

"Ngài Grey," cô trả lời, với vẻ mặt trù liệu như dự tính, và hơi nhăn nhó khi ngồi.

"Em đau thế nào?" tôi hỏi có phần tôi lỗi. Tôi muốn làm thêm một lần nữa, cụ thể là sau bữa sáng, nhưng nếu cô ấy quá đau thì điều đó sẽ là bất khả thi. Có lẽ tôi nên dùng miệng lần này.

Máu bắt đầu dồn lên mặt cô, "Thành thật mà nói, tôi không biết phải so sánh thế nào nữa," cô nói, "Hay là ngài đang thương hại tôi?" Giọng điệu mỉa mai của cô làm tôi ngạc nhiên. Nếu tôi sở hữu cô, tôi sẽ phát vào mông cô ngay, trên quỳ bếp.

"Không. Tôi đang băn khoăn liệu có nên tiếp tục các bài tập cơ bản cho em không."

"Oh" cô giật mình.

Vâng Ana, chúng ta cũng có thể quan hệ vào ban ngày. Và tôi rất muốn lấp đầy cái miệng nhanh nhẩu đó của em.

Tôi nếm thử bữa sáng của mình và nhắm mắt tỏ lòng trân trọng. Nó khá ổn. Khi tôi nuốt, Ana vẫn còn nhìn tôi. "Ăn đi, Anastasia," tôi ra lệnh. "Món này rất ngon, một cách tình cờ."

Cô ấy có thể nấu ăn, và khá tốt nữa.

Ana ăn một miếng, rồi bắt đầu đẩy đẩy đồ ăn trong đĩa. Tôi yêu cầu cô không tự cắn môi mình. "Nó rất xao nhãng. Và tôi tình cờ biết được em không mặc đồ lót dưới áo của tôi."

Cô lắc lư túi trà và bình trà, lờ đi sự khó chịu của tôi. "Ngài đang nghĩ tới các loại bài tập cơ bản nào vậy?"

Cô rất hay tò mò – để xem cô đi được bao xa.

"Vì em đang bị đau, tôi cho rằng chúng ta nên bám sát với các kỹ năng dùng miệng"

Cô ho trong cốc trà.

Chết tiệt. Tôi không muốn khiến cô nghẹt thở. Nhẹ nhàng, tôi vỗ vào lưng Ana và đưa cô cốc nước cam. "Đó là nếu em muốn ở lại." Tôi không nên thử thách vận may thế này.

"Em muốn ở lại hôm nay, nếu được. Ngày mai em phải đi làm."

"Em đi làm mấy giờ ngày mai?"

"Chín"

"Tôi sẽ đưa em đến đó trước 9 giờ."

Cái gì vậy? Tôi muốn cô ấy ở lại sao?

Đây đúng là khá bất ngờ với tôi.

Ừ, tôi muốn cô ở lại.

"Em phải về nhà tối nay, để lấy quần áo sạch."

"Chúng ta có thể kiếm cho em vài bộ ở đây."

Cô phúi tóc và cắn môi hồi hộp ... một lần nữa.

"Có chuyện gì à?"

"Em cần về nhà tối nay."

Thật cứng đầu. Tôi không muốn cô đi, nhưng hiện tại, chưa hề có điều khoản nào cả, tôi không thể ép cô ở lại được. "Được rồi, tối nay. Bây giờ, ăn sáng đi."

Ana tiếp tục kiểm nghiệm thức ăn.

"Ăn đi, Anastasia. Tối qua em không hề ăn."

"Em không thực sự đói."

Điều này thật mệt mỏi. "Tôi sẽ rất vui nếu em hoàn tất bữa sáng của mình."
Giọng tôi trầm xuống.

"Có vấn đề gì giữa anh với đồ ăn à?" cô bắt bẻ.

Cưng à, em sẽ không muốn biết đâu. "Tôi đã nói em rồi, tôi có chút khó chịu với đồ ăn bị bỏ mứa. Ăn đi." Tôi liếc nhìn cô. *Đừng ép tôi, Ana.* Cô ném cho tôi ánh nhìn bướng bỉnh rồi bắt đầu ăn.

Ngay khi tôi thấy cô cho vào miệng một nĩa đầy trứng, tôi thư giãn. Cô khá khó khăn, theo cách của riêng cô. Nó khá đặc biệt. Tôi chưa từng xử lý trường hợp nào thế này cả. *Đúng vậy.* Ana rất khác thường. Đó là điều gây hứng thú ... phải không?

Khi cô ăn xong, tôi cầm lấy đĩa của cô.

"Em nấu, tôi dọn."

"Rất dân chủ," cô nói, nhướn một bên lông mày lên.

"Tất nhiên. Không phải điều tôi hay làm. Lúc nào tôi hoàn thành, chúng ta sẽ đi tắm."

Và tôi có thể kiểm tra khả năng quan hệ bằng miệng của cô. Tôi lập tức thở sâu để ngăn đi sự hung phấn nhất thời.

Khi thật.

Điện thoại của Ana reo lên, cô bước về phía cuối phòng, đắm chìm trong cuộc nói chuyện. Tôi tắt vòi nước và quan sát. Cô đứng dựa vào cửa kính, ánh nắng soi rõ đường nét cơ thể cô ẩn dưới lớp áo sơ mi trắng. Miệng tôi khô cứng. Cô mảnh dẻ với đôi chân dài, bầu ngực căng tròn và bờ mông hoàn hảo.

Vẫn nghe điện thoại, cô quay người về phía tôi và lập tức tôi nhìn vào chỗ khác. Vì một số lí do nào đó, tôi không muốn cô bắt gặp mình đang soi mói.

Ai đang gọi vậy?

Tôi nghe tên Kavanagh được nhắc đến và tôi căng lại. Cô ấy đang nói gì? Mắt chúng tôi chạm đến nhau.

Em đang nói gì thế Ana?

Cô xoay đi trong một khoảng rồi tắt máy, bước về phía tôi, hông cô khẽ đánh nhịp một cách khêu gợi dưới lớp áo kia. *Tôi có nên nói với cô ấy những gì tôi thấy không nhỉ?*

"Hợp đồng NDA, nó có bao gồm tất cả nghĩa vụ không?" cô hỏi, cắt ngang khi tôi đang đóng tủ lại.

"Tại sao?" Cô đang định làm gì vậy? Cô ấy đã kể với Kavanagh điều gì rồi?

Cô hít thở sâu, "Ồm, em có vài câu hỏi, về tình dục. Và em muốn hỏi rõ Kate."

"Em có thể hỏi tôi."

"Christian, với tất cả sự tôn trọng – " cô dừng lại.

Cô ấy ngượng à?

"Chỉ là vài điều về sinh học thôi. Em sẽ không nói gì về căn phòng tra tấn màu đỏ" cô nói gấp.

"Căn phòng tra tấn màu đỏ?"

Cái gì thế này?

"Nó chủ yếu là sự khoái lạc, Anastasia. Hãy tin tôi. Ngoài ra, bạn cùng phòng của em cũng đang mây mưa với anh trai tôi. Tôi thà là em đừng hỏi thì hơn."

Tôi không muốn Elliot biết về đời sống tình dục của tôi. Anh ta sẽ không để chuyện này trôi qua đâu.

"Gia đình anh có biết gì về ... ừm, sở thích đặc biệt này không?"

"Không. Không phải chuyện của họ."

Cô đang rất muốn hỏi tiếp.

"Em muốn biết điều gì?" tôi hỏi, cố phân tích biểu hiện của cô.

Điều gì, Ana?

CHƯƠNG 7.2

"Chưa có gì cụ thể vào lúc này cả", cô thì thầm.

"Được thôi, chúng ta có thể bắt đầu bằng việc tối qua, em thấy thế nào?"
Hơi thở của tôi dần gấp gáp, chờ đợi câu trả lời của cô. Toàn bộ thỏa thuận của chúng tôi đều phụ thuộc vào cô lúc này đây.

"Tốt", cô nói, nở một nụ cười nhẹ nhàng, quyến rũ.

Đó là điều tôi muốn nghe.

"Với tôi cũng vậy, tôi chưa từng quan hệ cuồng nhiệt thế này. Có rất nhiều điều để nói về nó. Nhưng, có lẽ là vì tôi đã làm với em."

Vẻ ngạc nhiên và hài lòng hiện rõ trên mặt cô. Tôi vuốt nhẹ bờ môi dưới của cô bằng ngón cái. Tôi muốn chạm vào cô nhiều hơn ... một lần nữa. "Đi tắm nào," tôi hôn Ana và dẫn cô về phía phòng tắm.

"Ở yên đây," tôi ra lệnh, vặn vòi rồi bắt đầu đổ sữa tắm vào. Bồn tắm nhanh chóng đầy nước trong lúc cô quan sát tôi. Thông thường, tôi cho rằng những phụ nữ tôi sắp tắm cùng sẽ cúi thấp đầu khiêm tốn.

Nhưng không phải Ana.

Cô không hề nhìn đi phía khác, đôi mắt sáng ngời với vẻ mong đợi và hiếu kỳ. Nhưng hai tay cô lại vòng chặt quanh người; cô ấy đang ngại.

Thật kích thích.

Cùng suy nghĩ rằng cô chưa từng tắm với người đàn ông nào cả ...

Tôi có thể lấy thêm đi một lần đầu tiên nữa của cô.

Khi bồn nước đầy hẳn, tôi cởi áo thun ra và đưa tay ra, "Cô Steele"

Đáp lại lời mời gọi của tôi, cô bước vào bồn.

"Quay người lại, đối diện với tôi này," tôi hướng dẫn, "môi em rất ngọt, tôi có thể khẳng định điều đó, nhưng làm ơn đừng cắn nó nữa. Em sẽ khiến tôi

muốn quan hệ một lần nữa, dù em vẫn còn đau, phải không?"

Cô hít vào thật sâu, không còn tự căn môi nữa.

"Em hiểu rồi phải không?"

Vẫn đứng yên, cô khẽ gật đầu.

"Tốt." Ana vẫn đang mặc áo sơ mi. Tôi lấy chiếc Ipod trong túi áo trước ngực và đặt nó lên bồn rửa mặt. "Nước và Ipod – một sự kết hợp không sáng suốt lắm." Tôi nắm cổ áo cô rồi cởi nó ra. Ngay khi tôi bước ra xa để ngắm nhìn, cô cuối đầu xuống.

"Này," giọng tôi nhẹ nhàng vang lên, khuyến khích Ana ngược nhìn tôi. "Anastasia, em là một người phụ nữ xinh đẹp, toàn diện. Đừng cúi đầu xuống vì xấu hổ. Em không có gì để xấu hổ cả, được đứng đây và nhìn ngắm em là cả một đặc ân." Nắm cái cằm nhỏ bé của cô, tôi nâng đầu cô lên cao.

Đừng trốn khỏi tôi, em yêu.

"Em có thể ngồi xuống."

Cô nhắm nghiền mắt lại, và khi mở ra, trông cô nhẹ nhõm hẳn đi. "Tại sao ngài không ngồi cùng em?" cô hỏi với một nụ cười thùy mị.

"Tôi sẽ làm vậy. Nhích về phía trước đi." Thoát y xong, tôi leo vào đằng sau Ana, kéo cô dựa vào lòng tôi, vòng chân qua người cô. Chân tôi lúc này nằm giữa hai gót chân của Ana, và tôi nhẹ nhàng tách đùi cô ra.

Cô uốn éo trong lòng tôi, nhưng tôi lờ đi, vùi đầu vào tóc cô. "Em rất thơm, Anastasia," tôi thì thầm.

Cô yên vị. Tôi với lấy chai sữa tắm trên chiếc kệ cạnh đó. Bóp một ít vào tay mình, xoa đều rồi bắt đầu massage quanh phần cổ cùng bờ vai của Ana. Cô rên rỉ, nghiêng đầu về một bên dưới sự kiểm soát diu5 dàng của tôi.

"Em thích thế à?" tôi hỏi.

"Hmmm" cô rên rỉ đồng tình.

Tôi chà xát cánh tay và phần dưới tay, rồi tiến về phía mục tiêu đầu tiên :
đôi gò bồng đảo của cô.

Lạy chúa, sự khoái lạc này!

Cô có bầu ngực hoàn hảo. Tôi mân mê và xoa nắn chúng. Cô than nài và chuyển động bờ hông, nhịp thở dần gấp gáp. Cô ấy đang kích thích. Cơ thể tôi phản ứng mạnh mẽ, mọc dài ra ở phần dưới.

Tay tôi lướt qua phần thân và eo bụng để tiến đến mục tiêu thứ hai. Trước khi tôi chạm vào phần lông dưới, tôi ngừng lại và kiểm một miếng vải mỏng. Đổ một chút xà phòng vào đó, tôi tiến hành quá trình làm sạch phần khe chân của cô một cách chậm rãi. Nhẹ nhàng, chậm chạp nhưng chắc chắn, mạ xát, rửa, làm sạch và kích thích. Cô bắt đầu thở hỗn hển, phần hông chuyển động đồng bộ với nhịp tay tôi. Đầu cô ngả trên bờ vai của tôi, mắt cô nhắm chặt, miệng cô rên rỉ không thành tiếng như đầu hàng trước sự công kích của những ngón tay tôi.

"Hãy cảm nhận đi, em yêu," tôi mút lấy vành tai cô, "Hãy cảm nhận thay tôi"

"Ôi, làm ơn," cô than thở, cố gắng duỗi thẳng hai chân, nhưng tôi đã ghì chúng dưới chân tôi.

Đủ rồi.

Giờ thì cô đã được khởi động bằng việc bơi trơn, tôi có thể bắt đầu quá trình làm việc.

"Tôi nghĩ em đã sạch sẽ rồi," tôi thông báo, rút tay khỏi người cô.

"Tại sao anh lại dừng?" cô phản đối, mắt cô mở to, để lộ sự chán nản và thất vọng.

"Vì tôi còn những kế hoạch khác cho em, Anastasia."

Cô thở hắt ra, và nếu tôi không nhìn nhầm, còn biau môi nữa.

Tốt.

"Quay lại, tôi cũng cần được làm sạch."

Gương mặt cô trở nên ma mị, mắt lấp lánh, như những chú cún con vậy.

Nâng hông lên, tôi cầm lấy cậu bé của tôi. "Tôi muốn em làm quen với việc này, điều khoản đầu tiên, nếu em đồng ý, bộ phận mà tôi yêu thích và xem trọng nhất trong cơ thể mình. Tôi rất, gắn kết, với thứ này."

Miệng cô há hốc, hết nhìn từ cậu nhỏ của tôi đến gương mặt tôi và ngược lại. Tôi khó lòng kiềm chế được nụ cười quý quý. Nét mặt cô lúc này cứ như một thiếu nữ bị cưỡng bức.

Nhưng dần dần, biểu hiện của cô thay đổi. Đầu tiên là cần trọng, đánh giá kĩ lưỡng, và cuối cùng khi mắt cô gặp ánh nhìn của tôi, sự thách thức hiện lên rõ ràng.

Chơi luôn nào, cô Steele.

Nụ cười của cô đầy vẻ hứng thú khi cô cầm chai sữa tắm. Tận dụng triệt để thời gian của mình, cô xịt xà phòng vào lòng bàn tay, không rời mắt khỏi tôi, xoa hai tay lại với nhau. Môi cô khẽ tách rời và một lần nữa, cô cắn lấy bờ môi dưới, đưa lưỡi chạy dọc vết răng còn lưu ấn lại.

Ana Steele, quyến rũ chết người!

Cậu nhỏ của tôi phản ứng, căng cứng lên. Với về phía trước, cô ôm lấy tôi, vòng tay qua người tôi. Hơi thở xen qua kẽ răng của tôi, mắt nhắm lại, tận hưởng khoảnh khắc này.

Ở đây, tôi không ngại bị chạm vào đâu.

Không, tôi không hề thấy ngại ngần gì cả ... Ngã đầu lên người cô, tôi hướng dẫn Ana cách làm. "Như thế này này." Giọng tôi khàn đặc lại. Cô nắm chặt hơn quanh chỗ đó của tôi, và di chuyển lên xuống liên tục.

Ồ, đúng rồi.

"Đúng rồi đấy, em yêu."

Tôi thả tay ra và để cô tự làm một mình, tôi nhắm mắt lại và hòa theo nhịp điệu cô đã áp đặt.

Lạy chúa!

Điều gì ở sự thiếu kinh nghiệm của cô mà lại làm tôi kích thích như vậy?
Hay là vì tôi đang tận hưởng những "lần đầu" của cô chẳng?

Bất thành linh, cô đưa cậu nhỏ của tôi vào miệng mình, hút thật mạnh, lưỡi cô không ngừng tra tấn tôi.

Chết tiệt!

"Whoa ... Ana."

Cô hút mạnh hơn, mắt cô ngời sáng với vẻ nữ tính quyến rũ. Đây là sự trả thù của cô, ăn miếng trả miếng. Trông cô thật ấn tượng.

"Christ" tôi cắn nướm, tôi nhắm mắt lại để chắc chắn mình không "ra" ngay. Cô tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào ấy. Cùng với sự tự tin đang tăng dần lên trong cô, tôi đẩy mình vào sâu hơn nữa.

Tôi có thể vô bao sâu, em yêu?

Xem cô kích thích tôi thật là hưng phấn. Tôi nắm lấy tóc cô, cố đẩy sâu hơn vào miệng cô trong khi cô nâng mình bằng cách ghì tay lên hai bắp đùi tôi.

"Ôi. Em yêu. Thật. Tuyệt. Vời"

Cô giấu răng mình sau bờ môi, kéo tôi tiến vào sâu hơn nữa.

"Ah," tôi rên rỉ, tự thắc mắc cô ấy sẽ cho tôi đi đến đâu. Miếng cô giam cầm tôi, những chiếc răng cắn chặt dần. Nhưng tôi vẫn ham muốn nhiều hơn.

"Lạy chúa. Em có thể làm đến đâu vậy?"

Mắt cô chạm đến tôi, gương mặt cô nhăn lại. Sau đó, với một quyết tâm mãnh liệt, cô trườn mình xuống thấp hơn nữa, sâu hơn nữa tới khi tôi đụng phải cổ họng cô.

Khi.

"Anastasia, tôi sẽ lọt vào cổ họng em mất," tôi cảnh báo cô, hơi thở lạc nhịp, "Nếu em không muốn điều đó xảy ra thì em phải dừng lại đi." Tôi lại tiếp tục đẩy ra và vào, cậu nhỏ của tôi liên tục biến mất rồi xuất hiện. Nó quá mãnh liệt. Tôi sắp ra rồi. Bất chợt, Ana dừng lại, răng cô nhẹ nhàng ấn vào da thịt tôi, ngay lúc ấy, tinh dịch ngập đầy trong miệng cô, khoái cảm của tôi bùng nổ.

Mẹ kiếp.

Hơi thở của tôi nặng nề. Cô ấy đã hoàn toàn trấn áp tôi ... một lần nữa!

Khi tôi mở mắt ra, gương mặt Ana tràn trề niềm tự hào.

Cô nên như vậy. Đó là một lần "thối kèn" tuyệt vời.

"Miệng em không có giới hạn à?" tôi khá ngạc nhiên về màn trình diễn này, nhịp thở của vẫn đang dần điều hòa lại. "Ana, nó thật ... tuyệt vời ... phi thường. Một cách bất ngờ. Em có vẻ không bao giờ ngừng gây ấn tượng với tôi đấy." Tôi khen ngợi hết lời vì cô đã hoàn thành quá tốt.

Đợi đã, nó thực sự quá tốt, liệu cô ấy có chút kinh nghiệm nào chẳng? "Em từng làm điều này chưa?" tôi hỏi, không rõ mình muốn biết điều gì.

"Chưa," cô nói đầy hãnh diện.

"Tốt" tôi hy vọng sự nhẽ nhõm không thể hiện quá rõ. "Lại thêm một lần đầu tiên, cô Steele. Em đáng được nhận điểm A trong môn khẩu giao hợp này. Đi ngủ thôi, tôi nợ em lần này đấy."

Tôi leo ra khỏi bồn tắm với một chút chao đảo rồi quấn chiếc khăn tắm quanh hông. Lấy thêm một chiếc khăn nữa, tôi đỡ Ana đứng dậy và quấn nó

quanh người cô. Tôi kéo cô ngã vào lòng mình, và hôn, một nụ hôn thực sự. Thám hiểm khuôn miệng cô bằng lưỡi của tôi.

Tôi nếm được vị tinh dịch của mình trong cô. Ôm chặt đầu cô, tôi hôn cô nồng nhiệt hơn nữa.

Tôi muốn em.

Tất cả mọi thứ của em.

Cơ thể và linh hồn.

Tôi muốn em là của tôi.

Liếc nhìn xuống đôi mắt kính ngạ kia, tôi khẩn khoản van nài cô. "Hãy đồng ý đi."

"Đồng ý với điều gì?" cô thì thầm.

"Với hợp đồng của chúng ta. Hãy thuộc về tôi. Làm ơn, Ana." Đây là lần đầu tiên trong một khoảng thời gian rất dài mà tôi phải van nài ai đó. Tôi hôn cô một lần nữa, dồn cả cảm xúc của tôi vào đó. Và khi tôi nắm lấy tay cô, cô ngậy ra.

Phải thuyết phục cô ấy nhiều hơn, Grey.

Đến khi vào phòng ngủ, tôi thả cô ra. "Em tin tôi không?" tôi hỏi.

Cô gật đầu.

"Cô bé ngoan."

Cô bé ngoan ngoan, xinh đẹp của tôi.

Tôi tiến về phía tủ đồ để chọn một chiếc cà vạt. Lúc quay trở lại, tôi cầm lấy chiếc khăn của cô và vứt nó xuống sàn. "Đưa hai tay em ra phía trước."

Môi cô khẽ lay động như chút lo lắng đang ẩn chứa tồn đọng trong cô, rồi đưa tay ra trước. Nhanh chóng, tôi trói cổ tay cô lại bằng chiếc cà vạt. Kiểm tra nút thắt, có vẻ khá chặt.

Đến lúc luyện tập rồi, cô Steele.

Môi cô tách ra, hít không khí vào ... cô đang hồi hộp.

Tôi nhẹ nhàng vuốt hai bím tóc của cô. "Trông em rất trẻ với hai cái này." Nhưng chúng sẽ không thể ngăn tôi lại. Tôi thả chiếc khăn của mình xuống. "Ôi Anastasia, tôi phải làm gì với em đây?" Tôi nắm phần tay trên khuỷu tay cô rồi nhẹ nhàng đẩy cô ngã lên giường, giữ chặt lấy cô để chắc rằng cô không té. Một khi cô đã nằm phủ phục, tôi cầm nắm tay Ana và nâng chúng qua khỏi đầu cô. "Đặt tay em trên này, đừng di chuyển chúng. Hiểu chứ?"

Cô nuốt nước miếng vào.

"Trả lời tôi."

"Em sẽ không nhúc nhích đâu." Cô nói, giọng khàn khàn.

"Cô bé ngoan." Tôi không kiềm lòng được mà cười. Cô nằm ngay cạnh tôi, cổ tay bị trói chặt, yếu đuối. *Và thuộc về tôi.*

Thực ra vẫn chưa hẳn là điều tôi muốn, chưa thôi, nhưng sắp được rồi.

Hạ thấp người xuống, tôi hôn Ana nhẹ nhàng, để cô biết rằng tôi sẽ làm tương tự với mọi nơi trên cơ thể cô.

Cô thở dài quặn quại khi những nụ hôn của tôi trườn dần từ phía vành tai tới phần hõm vào dưới cổ cô. Tôi tưởng thưởng cho tiếng rên rỉ đầy cảm kích đấy. Đột ngột, cô nâng tay vòng qua cổ tôi.

Không, không. Điều này không được, cô Steele.

Liếc nhìn Ana, tôi đặt tay cô về đúng vị trí của chúng, trên đầu cô. "Đừng di chuyển tay em nữa, nếu không chúng ta sẽ phải bắt đầu lại."

"Em muốn chạm vào anh." Cô thì thầm.

"Tôi biết," nhưng em không thể, "Đặt tay của em ở yên đi."

Môi cô khê tách ra, lồng ngực phập phồng với hơi thở gấp gáp. Cô đang bị kích thích.

Tốt.

Tôi bắt đầu đưa những nụ hôn của mình chạy dọc cơ thể cô. Tay tôi thám hiểm vùng núi đôi của Ana, môi thì nóng dần đầy mãnh liệt. Một tay đặt trên eo cô, giữ cô nằm yên, tôi "viếng thăm" mỗi bên nhũ hoa của cô, mút và véo chúng nhẹ nhàng, phấn khởi trước sự căng cứng như phản xạ của chúng.

Cô rên rỉ như một chú mèo, phần hông dịch chuyển.

"Giữ yên." Tôi nói khẽ trên làn da mượt mà của cô. Tôi hôn tới tấp khắp eo cô, nơi lưỡi tôi đang bận khám phá mùi vị và độ sâu của lỗ rốn Ana.

"Ah," cô rên lên rồi vắn vẹo.

Tôi phải dạy cô cách giữ yên mới được ...

Rằng tôi bầu vào da cô. "Hmm, em thật ngon miệng, Steele." Tôi từ tốn néo vùng da giữa lỗ rốn và phía dưới của cô, rồi ngồi vào giữa chân cô. Nằm lấy phần cổ chân, tôi kéo dãn hai chân cô rộng ra. Như thế này đây, khóa thân, yếu đuối, cô như một kì quan để ngắm nhìn vậy. Cầm chân trái cô, tôi bẻ cong đầu gối và đưa những ngón chân của cô chạm vào môi tôi, quan sát biểu hiện của cô khi tôi làm thế. Tôi hôn lên mỗi ngón chân, rồi cắn nhẹ chúng.

Mắt cô trở lên, miệng mở to thành hình chữ O hoa. Khi tôi cắn ngón chân út của cô mạnh hơn một chút, xương chậu của cô cong lên và cơ thể cô run rẩy. Tôi di chuyển lưỡi mình lên mắt cá chân cô. Cô nhắm chặt mắt, đầu cô nghiêng qua nghiêng lại phản ứng trước sự tra tấn của tôi.

"Ôi, làm ơn." Cô van nài khi tôi cắn ngón út cô.

"Toàn những điều tốt cả, Steele." Tôi trêu chọc.

Tới tận đầu gối cô, tôi vẫn không ngừng làm điều tương tự, liếm, mút, và cắn phần đùi trong của cô, dãn chân cô ra dần.

Cô run rẩy, xúc động ngay khi lưỡi tôi chạm vào phần tận cùng của đùi cô.

Ồ ... chưa đâu, cô Steele.

Tôi hướng sự chú ý về lại chân trái, hôn vào cẳng nhẹ từ đầu gối lên trên đến gần khe của cô.

Cô căng lên khi tôi cuối cùng cũng ngồi vào giữa hai chân cô. Nhưng cô vẫn giữ tay ở yên.

Cô bé ngoan.

Nhẹ nhàng, tôi hích mũi lên và xuống vùng âm đạo của cô.

Cô vặn vẹo hưng phấn dưới cơ thể tôi.

Tôi dừng lại. Cô ấy thực sự cần học cách giữ yên một chỗ.

CHƯƠNG 7.3

Cô ấy ngược mặt lên nhìn tôi.

"Em có biết mùi hương của mình say mê đến thế nào không, Cô Steele?"
tôi day mũi vào đám lông mu của cô ấy, hít thật sâu. NGỬA đầu ra sau, cô ấy
rên rỉ. Tôi thối thối vào đống lông cho chúng dựng lên rồi xẹp xuống. Thì
thăm tôi nói "Tôi thích thứ này." Đã từ lâu rồi tôi chưa nhìn thật gần lông
mu của một người phụ nữ. Kéo nó nhẹ nhẹ tôi nói. "Có thể chúng ta sẽ giữ
nó."

"Ôi, xin anh," Cô ấy van vãn.

"Hmm, tôi thích những khi em van xin tôi, Anastasia."

Cô ấy kêu lên.

"Có qua có lại không phải kiểu tôi thường làm, Cô Steele." Tôi thì thăm
giữa hai đùi của cô ấy.

"Nhưng hôm nay em đã làm tôi hài lòng và đáng được thưởng." Và tôi đè
đùi cô ấy xuống, lưỡi thăm dò và bắt đầu xoay tròn nơi đó. Cô ấy rên lớn,
thân người rướn lên ra khỏi giường. Nhưng tôi không dừng lại. Lưỡi tàn
nhẫn càn quét, chân cô ấy căng cứng, ngón chân duỗi. Ah, cô ấy đã gần
đến, tôi chậm chậm trượt ngón tay giữa vào bên trong. Cô ấy đã ướt. Ướt át
và chờ đợi.

"Ôi, em yêu. Tôi thích mỗi khi em ướt át vì tôi." Tôi bắt đầu di chuyển
ngón tay, bên trong. Lưỡi tôi tiếp tục "hành hạ" nơi đó của cô ấy, hết lần
này đến lần khác.

Thân người cô ấy căng cứng dưới thân tôi và gào to khi cơn khoái cảm đến
ồ ạt.

Đúng

Tôi quỳ lên, tóm cái bao cao su. Một khi đã xong xuôi, tôi từ từ ấn sâu vào trong cô ấy.

Mẹ kiếp cô ấy thật tuyệt vời.

"Em cảm thấy thế nào?"

"Ồn. Tốt." Giọng cô ấy khàn khàn.

Oh ... Tôi bắt đầu di chuyển, cảm nhận khi có cô ấy bao bọc tôi, bên dưới tôi.

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại, mỗi lúc một nhanh, lạc mất bản thân trong thân người phụ nữ này. Tôi muốn cô ấy tới một lần nữa, tôi muốn sự thỏa mãn của cô ấy, tôi muốn cô ấy vui.

Cuối cùng thì, thân người cô ấy căng cứng một lần nữa, rên lớn.

"Tới vì tôi đi, em yêu." Tôi ngớt quãng, răng nghiến chặt và cô ấy cỡ òa quanh tôi.

"Khá lắm." Giọng khô khốc, thả lỏng một chút, hưởng thụ. Và nhanh chóng thúc vào trong cô ấy, giải tỏa trong sự mềm mại của cô ấy. Di chuyển tay chạm vào cổ tôi nhưng vì bì trói nên cô ấy không thể chạm vào tôi.

Hít một hơi thật sâu, tôi nắm lên tay, nhìn xuống cô ấy.

"Thấy khi chúng ta cùng nhau tốt như thế nào? Nếu em đồng ý là của tôi, nó sẽ tốt hơn rất nhiều. Tin tôi đi, Anastasia, tôi sẽ đưa em đến những nơi mà em không nghĩ sẽ có trên đời này." Trán chúng tôi chạm nhau và tôi nhắm mắt.

Làm ơn hãy nói được.

Chúng tôi nghe tiếng nói bên ngoài.

Chuyện quái gì vậy?

Là Taylor và Grace.

"Khỉ thật! Là mẹ tôi."

Ana co rúm người khi tôi rút ra khỏi cô ấy.

Trèo ra khỏi giường, tôi gỡ bao cao su, quẳng vào sọt rác dưới sàn.

Mẹ tôi làm gì ở đây vậy chứ?

May mà có Taylor cản mẹ tôi. Ừ thì, bà ấy chắc sẽ bất ngờ lắm.

Ana vẫn còn nằm dài trên giường. "Đi nào, chúng ta cần phải thay đồ - đó là khi em muốn gặp mẹ tôi." Tôi cười với Ana khi tôi mặc nhanh quần jeans vào. Cô ấy trông dễ thương thật.

"Christian – em không cử động được. " Co ấy nói giọng phản đối nhưng cũng đang tùm tùm cười.

Cúi xuống tôi cười gúc và hôn lên trán cô ấy.

Mẹ tôi chắc sẽ vui mừng lắm.

"LẠI một lần đầu tiên nữa." Tôi thì thầm, không thể ngăn mình cười.

"Em không có quần áo sạch ở đây."

Tôi chõng cái áo thun trắng, cô ấy đã ngồi dậy khi tôi quay người lại, ôm gối. "CÓ lẽ em nên ngồi lại."

"Ôi không, em đừng," Tôi cảnh báo. "Em có thể mặc cái gì đó của tôi."

Tôi thích cô ấy mặc đồ của tôi

Cô ấy xịu mặt xuống.

"Anastasia, ngay cả khi em mặc bao bố thì em vẫn xinh đẹp. Đừng lo. Tôi muốn em gặp mẹ tôi. Thay đồ đi. Tôi sẽ xuống dưới tầng và trấn an bà ấy. Tôi mong em sẽ xuống dưới trong vòng năm phút nữa, không thôi tôi sẽ đích thân vác em xuống dù em có mặc gì đi nữa. Áo thun của tôi thì trong tủ kéo còn áo sơ mi thì trong tủ tường. Cứ tự nhiên."

Mắt cô ấy mở to.

Đúng, tôi đang nghiêm túc, em yêu.

Cảnh báo cô ấy với cái nhìn sắc bén, tôi mở cửa và đi ra ngoài tìm mẹ mình.

Grace đang đứng giữa hành lang, Taylor đang nói chuyện với bà ấy. Mặt bà ấy sáng lên khi nhìn thấy tôi. "Con yêu, mẹ không biết là con có người yêu đấy." bà ấy thốt lên, và nhìn tôi hơi ngỡ ngàng.

"Chào mẹ." Tôi hôn lên má bà. "Tôi sẽ tiếp mẹ tôi." Tôi nói với Taylor.

"Vâng, Ngài Grey." Anh ta gật đầu, hơi mất bình tĩnh, đi thẳng vào phòng làm việc của anh ta.

"Cảm ơn cậu, Taylor." Grace gọi với theo, rồi dành mọi sự tập trung lại cho tôi. "Tiếp mẹ sao?" Bà quở trách. "Mẹ đang đi mua sắm trên phố và nghĩ rằng sẽ ghé qua uống café." Bà dừng lại. "Nếu ta biết con không ở một mình ..." Bà nhún vai. Mẹ tôi vẫn thường hay ghé qua uống café và đang có một phụ nữ ở đây ... bà ấy chỉ là không ngờ đến.

"Mẹ sẽ gặp cô ấy ít phút nữa thôi." Tôi nói, cho bà một sự tò mò. "Mẹ muốn ngồi không?" Tôi vẫy tay về phía trường kỉ.

"Cô ấy?"

"Vâng, thưa mẹ. Cô ấy." Giọng tôi khô khốc và tôi cố gắng để không bật cười. Bà im lặng và đi lại trong phòng khách.

"Mẹ thấy con mới vừa ăn sáng," Bà nói, nhìn đồng chảo chưa rửa.

"Mẹ muốn uống chút café không?"

"Không, cảm ơn con yêu." Bà ngồi xuống. "Mẹ sẽ chỉ gặp ... bạn con và sẽ đi. Mẹ không muốn quấy rầy con. Ta cảm nhận rằng con đã quá vất vả khi nghiên cứu ngành nghề của con. Con làm việc vất vả và quá con yêu. Mẹ nghĩ mẹ có thể giúp con." Bà trông như đang hối lỗi khi tôi ngồi xuống cạnh bà trên trường kỉ.

"Đừng lo." Tôi hoàn toàn ngạc nhiên bởi phản ứng của bà. "Sao mẹ không đến nhà thờ sáng nay?"

"Carrick đi làm, cho nên chúng ta định sẽ đi buổi chiều. Mẹ nghĩ nó sẽ khó khi mong con cùng đi với chúng ta."

Tôi nhướn mày hoài nghi. "Mẹ, mẹ biết con không hợp với chốn đây mà."

Chúa và tôi đã quay lưng với nhau từ lâu lắm rồi. Bà thở dài, nhưng Ana xuất hiện – mặc đồ cô ấy, đứng ngại ngần trước cửa. Sự căng thẳng giữa bà mẹ và con trai được tránh khỏi, tôi đứng dậy nhẹ nhõm. "Cô ấy đây rồi."

Grace quay lại và đứng lên.

"Mẹ, đây là Anastasia Steele. Anastasia, đây là mẹ tôi Grace Trevelyan-Grey"

Họ bắt tay nhau.

"Rất vui được gặp con," Grace nói hứng thú.

"Bác sĩ Traveledyan-Grey," Ana nói lịch sự.

"Gọi ta là Grace là được." Bà nói, lập tức trù mẫn và thân thiết.

Gì vậy? Đã thế rồi sao?

Grace nói tiếp, "Mọi người thường gọi ta là Bác sĩ Trevelyan, và Bà Grey là mẹ chồng ta." Bà ấy nháy mắt với Ana, ngồi xuống. Tôi vỗ tâm đệm bên cạnh tôi và cô ấy tiến lại ngồi xuống.

"Hai đứa gặp nhau như thế nào?" Grace hỏi.

"Anastasia phỏng vấn con cho tờ Sinh Viên WSU vì con sẽ đến trao bằng ở đó tuần này."

"Vậy tuần này con tốt nghiệp à?" Grace nhìn Ana.

"Dạ."

Điện thoại Ana rung lên và cô ấy xin phép để trả lời điện thoại.

"Và con sẽ đọc diễn văn," Tôi nói với Grace nhưng mọi sự chú ý đều lên người Ana.

Ai nói chuyện với cô ấy vậy nhỉ?

"Nghe này, José, đây không phải là lúc." Tôi nghe cô ấy nói.

Tên nhiếp ảnh gia chết tiệt. Hẳn ta muốn gì chứ?

"Mẹ để lại tin nhắn cho Elliot nhưng phát hiện ra rằng nó đang ở Portland. Mẹ đã không gặp nó từ tuần trước rồi," Grace nói.

Ana cúp máy.

Grace nói tiếp khi Ana tiến lại gần, "... và Elliot gọi để nói con đã ở đó – mẹ đã không gặp con hai tuần rồi, con yêu."

"Anh ta vẫn còn ở đó sao?" Tôi hỏi.

Tên nhiếp ảnh gia chết tiệt đó muốn gì đây?

"Mẹ nghĩ ta có thể cùng nhau ăn trưa, nhưng ta thấy rằng con đang có một kế hoạch khác rồi, và ta không muốn phá hỏng một ngày của con." Grace đứng dậy, và tôi tự dưng thấy hài lòng rằng bà ấy có trực giác tốt và hiểu được tình huống. Bà chìa má cho tôi. Tôi hôn bà tạm biệt.

"Con sẽ phải đưa Anastasia về lại Portland."

"Đương nhiên rồi con yêu." Mặt bà sáng lên – và nếu như tôi không lầm, nụ cười yêu chiều với Ana.

Nó hơi khó chịu

"Anastasia, ta thật sự rất vui." Grace nhìn và cầm tay Ana. "Ta mong là chúng ta sẽ gặp lại nhau."

"Bà Grey." Taylor xuất hiện ở cuối phòng.

"Cảm ơn câu, Taylor." Grace trả lời, và anh ta hộ tống bà ra khỏi phòng.

Ừ thì, nó khá thú vị.

Mẹ tôi luôn nghĩ tôi đồng tính. Nhưng bà ấy luôn luôn tôn trọng tôi nên không bao giờ hỏi.

Ừ, giờ thì bà ấy biết rồi đấy.

Ana đang dầy vò môi dưới của cô ấy, lo lắng ... như cô ấy nên làm vậy.

"Tay nhiếp ảnh gia gọi sao?" Tôi nói hơi gắt gỏng.

"Đúng."

"Hắn ta muốn gì?"

"Anh ta chỉ muốn xin lỗi, anh biết đấy – hôm thứ sáu."

"Tôi hiểu rồi." Có lẽ hắn muốn tiếp cận cô ấy lần nữa. Ý nghĩ đó khiến tôi nổi điên.

Taylor hăng giọng. "Ngài Grey, có một vấn đề với dự án giao dịch Darful."

Khi. Đây là hậu quả của một buổi sáng không kiểm tra mail. Tôi đã trở nên quá gắn kết với Ana.

"Charlie Tango đã trở lại Boeing Field chưa?" Tôi hỏi Taylor.

"Vâng, thưa ngài."

Taylor chào Ana với cái gật đầu. "Cô Steele."

Cô ấy nở nụ cười với Taylor và anh ta rời đi.

"Anh ta có sống ở đây không? Taylor ấy?" Ana hỏi.

"Có"

Đi vào phòng bếp, tôi nhắc điện thoại và nhanh chóng kiểm tra mail.

Có thư đánh dấu từ Ros và vài tin nhắn khác. Tôi gôì cô ta ngay lập tức.

"Ros, vấn đề là gì?"

"Christian, chào. Báo cáo về Darful không khả quan mấy. Họ không thể đảm bảo an toàn cho vụ giao dịch, và Bộ ngoại giao không sẵn sàng phê chuẩn nếu không có hậu thuẫn của NGO.

Khỉ thật.

"Tôi không thể đặt họ vào nguy hiểm được." Ros hiểu điều này.

"Chúng ta có thể thử và bổ sung thêm người." cô ấy nói.

"Không, hủy đi – "

"Nhưng còn giá cả thì sao?" Cô ấy phản đối.

"Chúng ta sẽ thả hàng."

"Tôi biết ngay là anh sẽ nói vậy mà, Christian. Tôi đã nghiên cứu kỹ, nó sẽ rất đắt đỏ. Trong khi đó, containets sẽ đi từ Rotterdam đến Philly và chúng ta sẽ nhận hàng ở đó. Đó là tất cả."

"Tốt." Tôi gác máy. Nhiều sự ủng hộ từ Bộ Ngoại Giao sẽ tốt hơn. Tôi định gọi Blandino để bàn bạc nhiều hơn.

Chú ý của tôi chuyển đến Cô Steele, đang đứng giữa phòng khách, nhìn tôi thận trọng. Tôi cần trở lại với công việc chính. Đúng. Bản hợp đồng. Bước tiếp theo của cuộc thỏa thuận.

Trong thư phòng, tôi thu gom mọi giấy tờ, cho vào bì thư.

Ana vẫn đứng yên ở chỗ lúc nãy. Có thể cô nàng đang suy nghĩ về tay nhiếp ảnh gia ... tâm trạng của tôi liền đi xuống.

"Đây là bản hợp đồng." Tôi đưa bì thư. "Đọc nó đi, và chúng ta sẽ bàn về nó vào tuần sau. Tôi nghĩ em nên lên mạng tìm kiếm thông tin để em biết những gì có liên quan." Cô ấy nhìn xuống bì thư, mặt hơi nhợt nhạt. "Đó là khi em đồng ý, và tôi rất mong là em sẽ đồng ý." Tôi nói.

"Tìm kiếm thông tin?"

"Em sẽ ngạc nhiên với những gì mình tìm thấy trên mạng."

Cô ấy chau mày.

"Sao thế?" Tôi hỏi.

"Tôi không có máy tính. Tôi thường dùng máy tính ở trường. Tôi xem xem nếu tôi có thể dùng máy của Kate."

Không máy tính? Làm sao mà một sinh viên lại không có máy tính? Cô ấy nghèo đến vậy sao? Tôi đưa cái bì thư cho cô ấy.

"Tôi chắc là tôi có thể, um – cho em mượn một cái. Thu gom đồ đạc đi, tôi đưa em về Portland và sẵn ăn trưa trên đường đi luôn. Tôi đi thay đồ."

"Tôi đi gọi cuộc điện thoại." Cô ấy nói giọng nhẹ nhàng và chần chừ.

"Cho tay nhiếp ảnh gia à?" Tôi gắt. Cô ấy nhìn tội lỗi.

Chuyện quái gì vậy? "Tôi không muốn san sẻ đâu cô Steele. Nhớ đấy." Tôi đi ra khỏi phòng trước khi mình nói thêm gì nữa.

Có phải cô nàng đang cặp với hủn ta không?

Có phải cô ấy chỉ đang lợi dụng tôi hay không?

Khi.

Có lẽ đó chỉ là vì tiền. Ý nghĩ đó đè nén tôi ... nhưng cô ấy không cư xử như một tay đào mỏ. Cô ấy phản ứng khá dữ dội về chuyện quần áo. Tôi cởi quần jean, mặc quần hộp. Cà vạt Brioni của tôi nằm trên sàn. Tôi cúi xuống và nhặt nó lên. Cô ấy cũng khá thoải mái khi bị treo lên... Hi vọng, có hi vọng, Grey.

Tôi cho cái cà vạt đó và thêm hai cái nữa vô giỏ với tất, đồ lót và "áo mưa."

Tôi đang làm gì vậy?

Trong thâm tâm tôi biết rằng tôi sẽ ở lại Heathman cả tuần sau ... để gần cô ấy. Tôi lấy vài bộ Com-lê và áo sơ mi cho Taylor mang đến cho tôi tuần sau. Tôi cũng cần một bộ âu phục cho buổi lễ tốt nghiệp.

Tôi mặc quần áo xong, vợ lấy cái áo khoác da, điện thoại tôi rung lên. Tin nhắn từ Elliot

'Anh sẽ lái xe của chú về hôm nay

Hi vọng sẽ không phá hỏng kế hoạch của chú.'

Tôi nhắn lại.

'Không. Em sẽ đến Portland bây giờ.

Nói cho Taylor biết khi nào anh đến nơi.'

Tôi gọi cho Taylor.

"Ngài Grey?"

"Elliot đang đi về bằng SUV, đến nơi khoảng trưa nay. Mang nó về Portland lại ngày mai giúp tôi. Tôi sẽ ở lại Heathman đến ngày trao bằng Tốt nghiệp. Tôi đã soạn một ít quần áo, khi đến anh mang theo cho tôi."

"Vâng thưa ngài."

"Và gọi bên hãng Audi. Tôi có thể sẽ cần chiếc A3 sớm hơn dự định."

"Nó đã sẵn sàng rồi thưa ngài"

"Ồ, tốt. Cảm ơn anh."

Vậy là xong vụ chiếc xe; giờ là vụ cái máy tính. Tôi gọi cho Barney, chắc là anh ta đang ở văn phòng, và tôi biết rằng anh ta có cả một bộ-sưu-tập máy tính bừa bộn mình.

"Ngài Grey?" Anh ta nhắc máy.

"Anh đang làm gì tại văn phòng vậy, Barney? Hôm nay là chủ nhật mà."

"Tôi đang thiết kế cho cái tablet mới. Cái mớ pin mặt trời này đang làm tôi nổi điên đây."

"Anh cũng cần phải có đời sống gia đình chứ."

Barney thoáng muốn bật cười. "Tôi có thể giúp gì cho ngài đây, ngài Grey?"

"Chỗ anh có cái máy tính xách tay nào mới không?"

" Ở đây tôi có hai cái mới của Apple."

"Tuyệt. Tôi cần một cái."

"Vâng, không vấn đề gì."

" Anh giúp tôi một tài khoản E-mail cho Anastasia Steele. Máy này là của cô ấy."

" 'Steal' ghi như thế nào?"

"S.T.E.E.L.E."

"Rồi"

"Tốt. Andrea sẽ liên lạc để nhận cái máy."

"Vâng thưa ngài."

"Cảm ơn anh, Barney – giờ thì anh về nhà đi"

"Vâng, thưa ngài."

Tôi nhắn tin dặn Anrea gửi cái máy đến địa chỉ nhà của Ana, rồi quay lại phòng khách. Ana đang ngồi trên trường kỉ, loay hoay sốt ruột với những ngón tay của mình. Cô ấy nhìn lên với cái nhìn cảnh giác.

"Sẵn sàng chưa" Tôi hỏi

Cô ấy gật đầu.

Taylor đi từ văn phòng ra. "Ngày mai." Tôi nói với anh ta

"Vâng. Ngài đi bằng xe nào, thưa ngài?"

" Chiếc R8"

"Đi xe cẩn thận, ngài Grey. Cô Steele," Taylor nói, mở cửa phòng giúp chúng tôi. Ana căng thẳng khi chờ thang máy với tôi, răng dãn chặt làn môi dưới. Nó làm tôi nhớ đến những chiếc răng đó trên dương vật của mình.

"Có chuyện gì vậy, Anastasia?" Tôi hỏi, đưa tay kéo cằm cô nàng. "Đừng cắn môi nữa, không thì tôi sẽ giao cấu với em ngay trong thang máy này, không quan tâm ai sẽ bước vào đây đâu." Tôi cau có. Cô ấy sốc, tôi đoán – dù đã cùng tôi trải qua bao nhiêu chuyện ... Tâm trạng tôi bay bổng bởi suy nghĩ đó.

"Christian, em có một chuyện." Cô ấy nói.

"Sao nào"

Tôi nhăn nút xuống tầng hầm.

"Ừ ... Ừ thì." Cô ấy lấp bắp, chần chừ, rồi so lại vai. "Em cần nói chuyện với Kate. Em có nhiều câu hỏi về chuyện đó mà anh thì đòi hỏi quá cao. Làm sao em hiểu được tất cả những chuyện anh cần em làm - ?" Cô ấy dừng lại, tìm kiếm từ ngữ để nói tiếp. "Em chỉ là không chắc chắn."

Lại nữa sao? Ta đã thông qua chuyện này rồi mà. Tôi không muốn cô ấy nói chuyện này với bất cứ ai. Vì cô ấy đã kí bản NDA rồi mà, nhưng bây giờ cô ấy lại hỏi. Tôi nghĩ chắc hẳn nó rất quan trọng với cô ấy. "Cứ hỏi đi nếu cần nhưng chắc rằng cô ta không nói với Elliot về chuyện này."

"Cô ấy sẽ không làm vậy đâu, và em cũng sẽ không nói những gì mà cô ấy nói với em về Elliot." Cô ấy nói chắc chắn và tôi nhắc cô ấy rằng tôi không quan tâm đến đời sống tình dục của Elliot nhưng chấp thuận việc cô ấy nói về những việc chúng tôi đã làm. Bạn cùng phòng của cô ấy sẽ giết* tôi nếu cô ấy biết ý định thật sự của tôi là gì. (*nguyên văn: have my balls)

"Vâng." Ana cười mỉm nói.

"Sẽ tốt hơn nếu nhanh chóng tôi có sự phục tùng của em và chúng ta có thể dừng lại việc này."

"Dừng việc gì?"

"Em, thách thức tôi." Tôi hôn nhanh lên môi cô ấy. Làn môi cô ấy khiến tôi dễ chịu hơn rất nhiều.

"Xe đẹp đấy," bước đến bên chiếc R8 cô ấy nói.

"Tôi biết." Tôi nhếch mép cười và nhận lại một nụ cười từ cô – trước khi cô ấy đảo mắt.

Tôi mở cửa cho cô ấy, tự hỏi tôi có nên bình luận về việc đảo mắt hay không.

" Đây là loại xe gì?" Cô ấy hỏi, khi tôi ngồi trước vô lăng.

"Nó là con Audi R8 Spyder. Hôm nay trời đẹp nên chúng ta có thể hạ mui xuống. Trong đó có cái mũ lưỡi trai đấy, hoặc là hai."

Tôi nổ xe và gạt cần. "Bruce đáng yêu." Tôi cười với Ana, và lái chiếc R8 ra khỏi bãi đỗ. Len lỏi ra khỏi dòng xe cộ trên tuyến đường I-5, chúng tôi hướng đến Portland. Ana im lặng lắng nghe giai điệu trên xe và ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Rất khó cho tôi để hiểu được biểu cảm của cô ấy, dưới chiếc kính Wayfarers quá khổ và cái mũ Mariners. Gió lùa qua chúng tôi khi đi qua Boeing Field. Đến thời điểm này, cái cuối tuần này trải qua một cách khôn tưởng được. Nhưng tôi đã mong tưởng gì? Tôi nghĩ chúng tôi sẽ có một bữa ăn tối, bàn về hợp đồng, và rồi sao nữa ... ? Có thể, phát sinh quan hệ với cô ấy là điều không thể tránh khỏi.

Tôi nhìn qua cô ấy.

Đúng ... Tôi muốn cô ấy lần nữa.

Tôi ước gì mình hiểu được những gì cô ấy nghĩ. Cô ấy không biểu hiện gì nhiều nhưng cũng đủ khiến tôi hiểu một chút về cô nàng. Dù rằng ít kinh nghiệm nhưng cô ấy sẵn sàng để học. Ai có thể nghĩ rằng đằng sau vẻ ngại ngùng là một linh hồn của một mỹ nhân ngư* (*nguyên văn: the soul of a siren. Siren là người cá, mỹ nhân ngư. Ý nói một người phụ nữ quyến rũ,

đầy đam mê.) Hình ảnh làn môi cô ấy trên dương vật của tôi hiện lên, khiến tôi cố kềm nén tiếng rên rĩ

Đúng ... Cô ấy hơn cả sự sẵn sàng tiếp nhận.

Suy nghĩ này cám dỗ tôi.

Tôi mong sẽ gặp lại cô ấy trước cuối tuần sau.

Dù bây giờ tôi đang khao khát được chạm vào cô ấy lần nữa. Vươn người, tôi đặt tay lên đầu gối của cô ấy.

"Em đói chứ?"

"Không đói lắm." Cô ấy nhẹ nhàng đáp.

Chuyện này quá quen rồi.

"Em phải ăn, Anastasia. Tôi biết một nơi rất tuyệt gần Olympia. Chúng ta sẽ ăn ở đây."

CUISINE SAUVAGE khá nhỏ, bên trong đông đúc với vài gia đình đang thưởng thức bữa sáng muộn. Tay trong tay, chúng tôi theo người nữ phục vụ tới bàn của mình. Lần cuối cùng tôi đến đây là với Elena. Tôi tự hỏi rằng Elena sẽ nghĩ sao về Anastasia.

" Từ lâu rồi tôi không đến nơi này. Chúng ta sẽ không được chọn đâu – họ chỉ nấu những gì mà mình nuôi trồng được thôi." Tôi nói, giả vờ nhăn nhó đáng sợ. Ana cười lớn.

Tại sao tôi lại cảm thấy như bay lên mười thước cao khi khiến cô ấy cười.

"Hai li pinot grigio," Tôi nói với người phục vụ, đang nhìn tôi dưới cái mái ngõ vàng. Điều đó rất khó chịu.

Ana cau mày.

"Gì vậy?" tôi hỏi, thắc mắc liệu cô phục vụ đó cũng làm cô ấy bực mình.

" Em muốn Diet Coke"

Sao em không nói sớm? Tôi nhăn nhó. "Pinot Grigio* ở đây rất khá. Sẽ ngon khi kết hợp với mọi loại thức ăn."

(* vang trắng)

"Mọi loại thức ăn sao?" mắt cô ấy tròn lên ngạc nhiên, hỏi.

"Đúng." Và tôi nở một nụ cười theo thương hiệu của mình để cô ấy không chọn thứ cô ấy muốn uống.

Tôi chỉ là không quen hỏi ... "Mẹ tôi rất thích em." Tôi nói, mong rằng lời nói này sẽ khiến cô ấy vui và nhớ về biểu hiện của mẹ tôi với cô ấy.

"Thật sao?" Cô ấy đỏ mặt nói.

"Ừ, đúng. Bà luôn nghĩ tôi là dân đồng tính."

"Tại sao chứ?"

CHƯƠNG 7.4

"Vì bà ấy chưa bao giờ thấy tôi đi với phụ nữ cả."

" Trong cả mười lăm người bạn họ sao?"

" Em vẫn nhớ à. Không, không một ai trong số họ cả."

"Ồ."

Đúng... chỉ em thôi, em yêu. Suy nghĩ chẳng thể ngờ trước.

"Em biết đấy, Anastasia, đây cũng là cuối tuần với những điều đầu tiên của tôi."

"VẬY sao?"

"Tôi chưa bao giờ ngủ với ai, chưa bao giờ quan hệ trên giường của mình, chưa bao giờ bay cùng cô gái nào trên Charlie Tango, chưa bao giờ giới thiệu cô gái nào với mẹ của mình. Em đang làm gì tôi vậy?"

Đúng. Em đang làm quái gì lên tôi vậy? Đây không phải là tôi.

Nữ phục vụ mang rượu, và ngay lập tức Ana nhấp một ngụm, mắt cô ấy sáng lên khi nhìn tôi. "Em rất thích cuối tuần này." Cô ấy vui vẻ nhưng rụt rè nói. Tôi cũng thế, và tôi nhận ra mình chưa bao giờ tận hưởng một cuối tuần như vậy đã lâu rồi, từ khi Susannah và tôi kết thúc. Tôi nói vậy với cô.

"Quan hệ vani là gì?" cô ấy hỏi.

Tôi cười bởi câu hỏi chẳng thể ngờ tới và nó hoàn toàn không ăn nhập với chủ đề này giờ.

"Chỉ là, quan hệ tình dục bình thường, Anastasia. Không đả cụ, không đồ chơi." Tôi nhún vai. "Em biết đấy - ừ thì, chắc chắn là em không biết rồi, nhưng nó là như vậy đấy."

"Ồ" cô ấy nói, hơi bở ngỡ.

Gì nữa đây?

Người phục vụ cắt ngang chúng tôi, đặt hai tô soup đầy rau xanh.

"Soup lá tầm ma *" (*nguyên văn: Nettle soup) cô ta nói, và đi vào bếp. Chúng tôi nhìn nhau, rồi nhìn vào tô soup. Nếm thử một miếng cho chúng tôi hiểu rằng món này thật sự ngon. Ana khúc khích cười bởi cái biểu hiện cường điệu hóa nhẹ nhõm của tôi.

"Nghe dễ thương đấy," Tôi nói nhẹ nhàng nói.

"Tại sao anh chưa bao giờ quan hệ vani trước đây? Có phải anh luôn làm những chuyện mình đã làm không?" cô ấy hỏi vẫn tò mò như mọi khi.

"Đại khái vậy." Và rồi tôi tự hỏi mình có nên nói rõ chuyện này hay không. Hơn tất cả, tôi muốn cô ấy sẽ cùng với tôi, tin tôi. Tôi chưa bao giờ thật thà như vậy bao giờ, nhưng tôi nghĩ là mình có thể tin cô ấy nên tôi đắn đo suy nghĩ lời mình sắp nói đây.

"Một trong những người bạn của mẹ tôi đã quyến rũ tôi khi tôi mười lăm."

"Ồ." Chiếc muỗng dừng lại trước miệng cô ấy.

"Cô ta có sở thích rất đặc biệt. Tôi đã là người phục tùng của cô ta sáu năm."

"Ồ." Ana thở ra.

"Nên tôi biết những gì liên quan, Anastasia." *Hơn những gì em hiểu được.* "Tôi đã không nhập môn tình dục học theo cách thông thường." Tôi chẳng thể chịu đựng khi bị chạm vào. Tôi vẫn không thể.

Tôi đợi cho cô ấy nói gì đó nhưng cô nàng vẫn tiếp tục với tô soup của mình, nghiền ngẫm mớ thông tin này.

"Vậy anh chưa bao giờ hẹn hò với ai khi học đại học à?" cô ấy ăn xong phần ăn của mình và hỏi.

"Chưa."

Nữ phục vụ chen ngang để dọn tô của chúng tôi. Ana đợi cho cô ta biến đi rồi hỏi. "Tại sao vậy?"

"Em thật sự muốn biết à?"

"Vâng."

"Tôi không muốn vậy. Cô ta là những gì tôi muốn, tôi cần. Và hơn thế, cô ta sẽ dùng nhục hình với tôi."

Cô ấy chớp mắt vài lần, tiếp nhận những thông tin này. "Vậy chứ nếu bà ta là bạn của mẹ anh, thì bà ta bao nhiêu tuổi?"

" Đủ lớn để chín chắn."

"Anh vẫn còn gặp bà ta chứ?" cô ấy có vẻ sốc.

" Còn."

"Anh vẫn còn ... er-" Cô ấy đỏ mặt, miệng méo xệch.

"Không," tôi nói nhanh. Tôi không muốn cô ấy hiểu nhầm về quan hệ giữa tôi và Elena.

Tôi trấn an Ana. "Tôi và cô ấy là bạn tốt."

"Oh. Mẹ anh biết chuyện này không?"

"Đương nhiên không."

Mẹ tôi sẽ giết tôi – và cả Elena nữa.

Nữ phục vụ quay trở lại với món chính: thịt nai. Ana uống một hơi rượu.

"Nhưng chuyện đó không xảy ra thường xuyên chứ?" Cô ấy ngó lơ đĩa thức ăn trước mặt.

"Thường xuyên đấy dù đôi khi tôi không gặp cô ta. Chuyện mà ... hơi khó. Nhưng cuối cùng thì tôi vẫn đi học và vào đại học. Ăn đi, Anastasia."

"Em không thật sự đói, Christian." Cô ấy nói.

Tôi nheo mắt. "Ăn đi." Tôi thấp giọng, và cố gắng giữ bình tĩnh.

"Cho em nghỉ chút." Cô ấy nói, thanh giọng thấp như của tôi.

Cô ấy có chuyện gì à? Elena sao?

"Được." Tôi đồng ý, tự hỏi rằng liệu mình có nói cho cô ấy biết quá nhiều hay không, tôi ăn một miếng thịt nai.

Cuối cùng thì , cô nàng cũng cầm dao nĩa và bắt đầu ăn.

Tốt.

"Đó có phải là ... um ... mối quan hệ của chúng ta?" Cô ấy hỏi. "Anh ra lệnh cho em." Cô ấy nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn.

"Đúng."

"Em hiểu rồi." Cô ấy vén tóc ra sau vai.

"Và hơn thế là em sẽ muốn tôi làm vậy với em đó."

"Sẽ là một bước nhảy vọt đấy." Cô ấy nói.

"Chắc rồi." Tôi nhắm mắt. Tôi muốn cùng cô ấy làm những việc này, hơn bao giờ hết.

Tôi có thể nói gì đây, để cô ấy tin tưởng thử làm chuyện này?

"Anastasia, em hãy lắng nghe lòng mình. Hãy tìm hiểu và đọc bản hồ đồng. Tôi sẵn sàng bàn luận với em mọi khía cạnh của nó. Tôi sẽ ở Portland đến thứ Sáu nếu em có vấn đề gì cần phải bàn luận. Gọi cho tôi – có thể chúng ta sẽ cùng ăn tối – nghĩ xem, thứ Tư nhé? Tôi thật sự muốn làm chuyện này. Thật sự, tôi chưa bao giờ ham muốn thứ gì như tôi muốn làm chuyện này với em."

Whoa. Nói hay đấy, Grey. Mà có phải mới vừa mới mời cô ấy hẹn hò không?

"Chuyện gì xảy ra với mười lăm cô gái đó?" Cô ấy hỏi.

"Nhiều yếu tố, nhưng đều không bền."

"Và anh nghĩ em là người hợp với anh sao?"

"Ừ."

Tôi mong vậy ...

"Vậy anh không còn gặp ai trong số họ sao?"

"Không, Anastasia, tôi là kiểu người chỉ một mối quan hệ trong một thời điểm thôi."

"Em hiểu rồi."

"Hãy tìm hiểu, Anastasia."

Cô ấy buông nĩa và dao xuống, ám chỉ rằng cô ấy đã ăn xong rồi.

"Vậy thôi sao? Em chỉ ăn chừng đó thức ăn à?"

Cô ấy gật đầu, đặt tay lên đùi, miệng mím lại ... và tôi biết là sẽ cuộc cãi vã khi thuyết phục cô ấy ăn xong phần ăn của mình trên đĩa. Chẳng thắc mắc sao cô ấy gầy như vậy. Chúng tôi phải làm gì đó về vấn đề ăn uống của cô ấy, nếu cô ấy đồng ý là của tôi. Mắt cô ấy dõi theo tôi khi tôi ăn phần ăn của mình, hai má dần dần ửng đỏ.

Ồ, sao vậy?

"Thứ gì tôi cũng đổi để biết em đang nghĩ gì ngay lúc này."

Cô ấy chắc chắn đang nghĩ về chuyện ân ái. "Tôi có thể đoán." Tôi trêu.

"Em mừng vì anh không đọc được ý nghĩ của em."

"Không phải ý nghĩ của em, Anastasia, nhưng là thân thể của em. Cô ấy im lặng – trầm mình trong suy nghĩ – và nó như vậy trong suốt quãng đường

về Vancouver. Tôi đã khiến cô ấy phải suy nghĩ và cô ấy cũng khiến tôi phải suy nghĩ về cô ấy.

Liệu rằng cô ấy có muốn làm điều này với tôi?

Khi thật, tôi mong muốn vậy.

Trời vẫn chưa sụp tối khi chúng tôi lái xe đến trước nhà Ana, mặt trời đang lặn dần, tỏa những tia nắng hồng lên rặng núi Helens. Ana và Kate sống ở một nơi có phong cảnh, tầm nhìn thật đẹp.

"Anh có muốn vào ngồi một chút không?" Cô ấy hỏi, sau khi tôi tắt động cơ.

"Không. Tôi còn có việc phải giải quyết." Tôi biết nếu tôi đồng ý tôi sẽ vượt qua giới hạn của mình, tôi vẫn chưa sẵn sàng vượt qua giới hạn. Tôi không phải loại vật phẩm bán trai – và tôi không muốn cho cô ấy bất cứ vọng tưởng nào về mối quan hệ với tôi.

Mặt cô ấy xịu xuống, nhìn đi chỗ khác.

Cô ấy không muốn tôi đi.

Bước tới, tôi nắm tay cô ấy và hôn lên đốt tay của cô ấy, hi vọng gỡ bỏ sự tổn thương vì sự từ chối của tôi.

"Cảm ơn em vì cuối tuần này, Anastasia. Khoảng thời gian đó ... rất tuyệt vời." Cô ấy ngược đôi mắt sáng ngời lên nhìn tôi.

"Thứ tư nhé?" Tôi nói tiếp. "Tôi sẽ đón em được không?"

"Thứ tư," cô ấy nói, trọng giọng nói của cô ấy không giấu được sự hi vọng

Khi thật. Đó không là buổi hẹn hò.

Tôi hôn lên tay cô ấy lần nữa, trèo ra khỏi xe, mở cửa cho cô ấy. Tôi phải rời khỏi cô ấy trước khi tôi làm điều gì khiến bản thân mình hối hận. Cô ấy ngời sáng khi bước ra khỏi xe tôi, tôi thắc mắc vì sao cô ấy lại như vậy. Cô ấy bước ra khỏi cửa xe nhưng trước khi quay bước đi, cô ấy quay lại bắt

ngờ nói. "Ồ, nhân tiện, em đang mặc quần lót của anh." Cô ấy nói trong niềm hân hoan, kéo lưng quần xuống để tôi thấy mấy chữ cái "Polo" và "Ralph" lộ ra khỏi kung7 quần.

Cô ấy mặc quần lót của tôi!

Tôi choáng váng. Và lập tức tôi muốn thấy cô ấy trong chiếc quần lót của tôi ... chỉ mặc nó.

Cô ấy hất tóc ra sau, và bước đi vào căn hộ của mình, bỏ lại tôi như thặng khờ.

Lắc đầu, tôi trèo vào xe, khởi động xe, tôi chẳng thể nào ngăn mình khỏi nhếch miệng cười.

Tôi mong là cô ấy sẽ đồng ý.

GIẢI QUYẾT MỌI CÔNG VIỆC, tôi nhấp một ngụm Sancerre ngon lành, được đem lên bởi một cô phục vụ mắt đen. Lướt qua hòm mail, viết mail trả lời, làm tôi phân tán suy nghĩ về Anastasia. Và giờ thì tôi thấm mệt rồi. Là vì tôi đã làm việc năm tiếng đồng hồ rồi sao? Hay những màn quan hệ tối qua và sáng nay? Kí ức về quý cô Steele xâm chiếm trí óc tôi: trên Charlie Tango, trên giường của tôi, trong phòng tắm của tôi, nhún nhảy trong phòng bếp của tôi. Và nhớ ra rằng nó đều bắt đầu tại đây vào thứ Sáu ... và giờ thì cô ấy đang cân nhắc lời đề nghị của tôi. Cô ấy đã đọc bản hợp đồng chưa? Cô ấy có đang tìm hiểu và ghi thu hoạch không? Tôi kiểm tra điện thoại lần nữa xem có tin nhắn hay một cuộc gọi nhớ nào không, nhưng, dĩ nhiên, không, không có gì cả.

Liệu cô ấy có đồng ý không?

Tôi mong rằng có.

Andrea gửi tôi địa chỉ hòm mail của Ana và nhắc tôi rằng máy tính xách tay sẽ được gửi vào sáng mai. Ghi nhớ điều đó, tôi soạn một e-mail.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Máy tính mới của em.

Ngày: 22 tháng 5 năm 2011 23:15

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi tin rằng em đã có một giấc ngủ ngon. Tôi mong là em sẽ sử dụng tốt chiếc máy này, như đã nói.

Tôi rất mong bữa tối thứ Tư.

Tôi rất vui lòng trả lời mọi câu hỏi của em qua email.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

E-mail không bị trả lại, địa chỉ này đúng là tồn tại. Tôi tự hỏi Ana sẽ phản ứng như thế nào sáng mai, khi cô ấy đọc nó. Tôi mong là cô ấy sẽ thích cái máy tính xách tay này, chắc rằng tôi sẽ biết được điều đó thôi.

Cầm quyển sách đang đọc dở lên, tôi ngồi xuống trường kỉ. Nó là quyển sách của hai nhà kinh tế nổi tiếng, người nghiên cứu vì sao suy nghĩ và hành vi của người nghèo lại hình thành. Hình ảnh của một người phụ nữ trẻ đang chải mái tóc dài, thắm màu hiện lên trước mắt tôi; mái tóc người đó tỏa sáng đằng sau khung cửa sổ màu vàng nứt nẻ, và không khí xung quanh vương trần bụi. Người đó hát khe khe4mot65 câu ca, như một đứa trẻ.

Tôi rùng mình.

Đừng đến đó, Grey.

Tôi mở quyển sách và đọc.

CHƯƠNG 8.1

Thứ hai, ngày 23 tháng 5 năm 2011

Đã quá một giờ sáng khi tôi mới bắt đầu leo lên giường. Chẳng hiểu sao tôi không ngủ được, cứ nhìn chăm chăm vào trần nhà. Tôi khá mệt, nhưng lại cảm thấy rất thư giãn và ...hào hứng, mong đợi những gì tuần này sẽ mang lại. Tôi hi vọng vào một dự án mới : Quý cô Steele.

Đôi bàn chân tôi nện trên vỉa hè của Main Street khi tôi chạy về hướng con sông. Mới chỉ 6:35 sáng thôi nhưng mặt trời đã bắt đầu chiếu những tia sáng mờ mờ xuyên qua những tòa cao ốc chọc trời. Những hàng cây bên vỉa hè xanh rì với những tán lá mùa xuân mới thay, không khí trong lành, con đường khá vắng vẻ. Tôi đã ngủ rất ngon. "O Fortuna" của Carmina Burana đang dội vào tai tôi. Hôm nay những con đường này có thể sẽ mở lối đến những điều không tưởng.

Cô nàng sẽ hồi âm email của tôi chứ?

Còn quá sớm, thật tình là quá sớm để hồi âm. Cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với mấy tuần trước, tôi chạy qua bức tượng con nai sừng tấm, tiến về hướng Williamete

Trước 7:45, tôi đã an vị trước laptop sau khi đã tắm táp và đặt bữa sáng. Tôi đã email cho Andrea để cô ấy biết tuần này tôi sẽ làm việc từ Portland và bảo cô ấy sắp xếp lại các cuộc họp để chúng có thể diễn ra thông qua điện thoại hoặc video trực tuyến. Tôi email Gail thông báo với bà ấy tôi sẽ không về nhà cho đến thứ năm. Tôi kiểm tra hộp thư đến và tìm thấy, giữa một đồng thứ linh tinh, một đề xuất cho dự án hợp tác với một xưởng đóng tàu ở Đài Loan. Tôi chuyển tiếp nó cho Ros để thêm vào hệ thống những-việc-phải-làm cần thảo luận.

Sau đó tôi chuyển sang một vấn đề đáng chú ý hơn: Elena. Cô ta đã nhắn tin cho tôi vài lần tuần trước nhưng tôi vẫn chưa trả lời.

Từ: Christian Grey
Chủ đề: cuối tuần
Ngày: 23/5/2011 8:15
Đến: Elena Lincoln

Chào buổi sáng Elena,

Xin lỗi vì đã không trả lời tin nhắn ngay. Cuối tuần trước tôi khá bận và tuần này tôi lại ở Portland. Tôi cũng không biết về tuần sau nữa. Nếu tôi rảnh, tôi sẽ cho cô biết

Kết quả mới nhất của dự án chuỗi salon làm đẹp có vẻ hứa hẹn đấy.

Làm tốt lắm, quý bà

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi nhắn gửi và tự hỏi Elena sẽ làm gì với Ana và ngược lại...một tiếng ping báo hiệu một email được gửi đến

Là từ Ana.

Từ: Anastasia Steele
Chủ đề: Máy tính mới của ngài (cho mượn)
Ngày: 23/5/2011 8:20
Đến: Christian Grey

Em ngủ rất ngon, cảm ơn – vì một lí do nào đó – thưa Ngài

Em hiểu rằng chiếc laptop này chỉ là mượn, không phải của em

Ana

"Ngài" với một chữ "N" viết hoa, cô ấy đang đọc, và, có thể lắm, cũng đang tìm hiểu và vẫn còn dám nói chuyện với tôi. Tôi cười toe toét một cách ngu ngốc vào cái email. Tin tốt thật đấy. Mặc dù cô nàng bảo tôi rằng chẳng muốn cái máy tính

Thật là đáng nản với cô gái này

Tôi lắc đầu, cảm thấy hứng thú lạ thường.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Máy tính mới của em (cho mượn)

Ngày: 23/5/2011 8:22

Đến: Anastasia Steele

Máy tính cho mượn. Vô thời hạn cô Steele

Nghe giọng điệu em chắc hẳn là đã đọc tài liệu tôi đưa em rồi

Có gì muốn hỏi không?

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhắn gửi. bao lâu nữa thì cô nàng mới trả lời lại nhỉ? Tôi trở lại với việc đọc email như là một sự xao nhãng trong khi chờ cô trả lời. có một bản tóm tắt của Fred, trưởng bộ phận phân chia hệ thống viễn thông, về sự phát triển của thanh năng lượng mặt trời – một trong những dự án nhỏ của tôi. Nó có vẻ có tiềm năng nhưng một vài dự án kinh doanh khác của tôi quan trọng hơn cái này nhiều và tôi rất hứng thú về nó. Mang lại những công nghệ có thể đáp ứng và chi trả được đến với thế giới thứ 3 mới là thứ tôi quyết tâm hướng đến kìa

Có một tiếng ping phát ra từ laptop của tôi

Một email khác từ quý cô Steele

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Yêu cầu phải tập trung cao độ

Ngày: 23/5/2011 8:20

Đến: Christian Grey

Em có rất nhiều câu hỏi, nhưng không phù hợp để hỏi qua email, và một số người trong chúng ta phải làm việc để kiếm sống.

Tôi không cần một chiếc laptop với hạn sử dụng là vô thời hạn

Nói chuyện sau, ngày tốt lành, thưa ngài.

Ana

Giọng điệu của cô nàng làm tôi bật cười, nhưng có vẻ cô nàng phải làm việc, vì vậy đây có lẽ đây là email cuối cùng. Thái độ lưỡng lự nhận cái máy tính chết tiệt của cô nàng thật phiền phức. Nhưng tôi cho rằng, nó cho thấy cô gái không phải là người hám lợi. Cô không phải là mấy cô gái đào mỏ - hàng hiếm xung quanh những cô gái mà tôi biết... giống Leila

"Thưa ngài, tôi không xứng đáng với cái váy này"

"Có, cô xứng đáng. Nhận nó đi và không một lời nào nữa nhé. Hiểu chứ?"

"Vâng thưa chủ nhân"

"Tốt, kiểu này sẽ hợp với cô đấy"

Ah Leila. Cô ta là một người phục tùng giỏi. Nhưng cô ta trở nên quá xúc cảm mà tôi thì không phải là người đàn ông cho những chuyện như thế. May mắn là nó không kéo dài lâu. Cô ta đã kết hôn và hạnh phúc. Tôi quay lại với email của Ana và đọc lại nó.

Một số người trong chúng ta phải làm việc để kiếm sống

Cô gái đánh đá nhanh mồm nhanh miệng này ám chỉ rằng tôi không làm việc

Nhâm to rồi cưng

Tôi tiếp tục chú tâm vào bản tóm tắt khô khan của Fred trên màn hình và quyết định đính chính lại bản thân với cô nàng.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Máy tính mới của em (cho mượn lần nữa)

Ngày: 23/5/2011 8:26

Đến: Anastasia Steele

Sau nhé, em yêu

Tái bút : tôi cũng phải làm việc để kiếm sống mà.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhận thấy thật khó tập trung vào công việc khi mà cứ phải ngong ngóng mãi tiếng ping báo hiệu email mới. Khi nó đến, tôi ngược lên ngay lập tức – nhưng là từ Elena. Tôi thấy ngạc nhiên bởi một thoáng thất vọng lướt qua.

Từ: Elena Lincoln

Chủ đề: cuối tuần

Ngày: 23/5/2011 8:33

Đến: Christian Grey

Christian. Anh làm việc quá nhiều đấy. Có chuyện gì ở Portland vậy? Công việc?

ELENA LINCOLN

ESCLAVA - VÌ NHỮNG MĨ NHÂN NHƯ BẠN

Có nên nói cho cô ấy biết không? Nếu nói thì cô ấy sẽ gọi ngay lập tức kèm với rất nhiều câu hỏi và tôi thì vẫn chưa sẵn sàng tiết lộ những trải nghiệm cuối tuần vừa rồi. Tôi đánh nhanh một email trả lời là công việc rồi trở lại công việc đọc bản tóm tắt.

Andrea gọi tôi vào lúc 9h và chúng tôi cùng nhau xem qua lịch trình công việc. Bởi vì tôi đang ở Portland nên tôi bảo cô ấy sắp xếp một cuộc họp với hiệu trưởng và AVP của bộ phận phát triển kinh tế tại WSU để thảo luận về dự án áp dụng khoa học kỹ thuật vào canh tác mà chúng tôi mới tạo ra và sự cần thiết cho việc gây thêm quỹ vào những năm tài chính tiếp theo. Cô ấy đồng ý hủy tất cả các buổi giao lưu xã hội của tuần này và kết nối tôi đến buổi họp qua video trực tuyến đầu tiên của tuần.

Lúc 3h, tôi đang mài mê nghiên cứu vài biểu đồ thiết kế mà Barney đã gửi thì tôi bị gián đoạn bởi một cái gõ cửa. Sự gián đoạn khá phiền phức nhưng trong một khoảnh khắc tôi hi vọng đó là quý cô Steele. Là Taylor.

"Chào" Tôi hi vọng giọng của mình sẽ không để lộ sự thất vọng

"Tôi mang quần áo đến cho ngài rồi đây, ngài Grey" anh ta nói lịch sự

"Vào đi. Anh có thể treo nó vào trong tủ được không? Tôi đang chờ một cuộc gọi thoại tiếp theo"

"Chắc chắn rồi thưa ngài" Anh ta nhanh chóng đi vào phòng ngủ, mang một vài túi đựng com le và một túi vải.

Khi anh ta trở lại, tôi vẫn đang chờ

"Taylor, tôi không nghĩ sẽ cần anh vào mấy ngày tới đâu. Cứ nghỉ ngơi và đến gặp con gái của anh đi."

"Ngài thật tử tế nhưng mẹ con bé và tôi-" anh ta ngừng một cách ngại ngùng

"Ah. Giống vậy hả?" tôi hỏi

Anh ta gật đầu. "Vâng thưa ngài. Chỉ còn một vài thỏa thuận nữa thôi"

"Được rồi. Thế thứ tư ổn không?"

"Tôi sẽ hỏi. Cám ơn ngài"

"Tôi có giúp được gì không?"

"Ngài giúp đủ rồi ạ"

Anh ta không muốn nói về nó. "Được rồi. tôi nghĩ là tôi cần một cái máy in. anh sắp xếp được không?"

"Vâng thưa ngài" Anh ta gật đầu rồi rời đi, đóng cánh cửa một cách nhẹ nhàng sau lưng, tôi cau mày. Hi vọng là vợ cũ sẽ không làm anh ta buồn. Tôi đứng ra chi trả tiền học phí cho con gái anh ấy như là một nguồn khích

lệ nhỏ để anh ấy không bỏ việc; anh ta là một người tốt, tôi không muốn mất một nhân viên giỏi. Điện thoại reo lên thông báo cuộc gọi thoại của tôi với Ros và Senator Blandino.

Cuộc gọi cuối cùng kết thúc lúc 5:20. Duỗi mình trên ghế, tôi nghĩ về thành quả công việc ngày hôm nay. Lượng công việc tôi đã làm hôm nay, ngay cả khi không ở văn phòng, thật tuyệt vời. chỉ còn vài bản báo cáo nữa thôi là xong một ngày. Khi tôi nhìn ra cửa sổ, vào bầu trời chiều sớm, tâm trí tôi lại trôi dạt về một-người-có-tiềm-năng-trở-thành-người-phục-tùng

Tôi tự hỏi hôm nay ở Clayton thế nào, in giá cho dây cáp, đo chiều dài dây thừng. tôi hi vọng một ngày nào đó có cơ hội được sử dụng chúng với em. Dòng suy nghĩ gợi lên những hình ảnh cô nàng bị trói trong phòng giải trí của tôi. Tôi cho phép mình tận hưởng nó thêm một tí nữa sau đó gửi nhanh cho cô nàng một cái email. Mấy thứ chờ đợi, làm việc rồi email này khiến tôi thao thức. tôi biết cách để giải tỏa cái thứ năng lượng này nhưng trước hết phải biết chờ đợi

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Làm việc kiếm sống

Ngày: 23/5/2011 17:24

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele yêu quý,

Tôi hi vọng cô có một ngày làm việc thật tốt.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi thay lại đồ chạy bộ. Taylor còn mang thêm hai cái quần thể thao. Tôi chắc chắn rằng Gail đã bỏ thêm vào. Khi tôi hướng về phía cánh cửa, tôi kiểm tra email. Cô ấy đã trả lời.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Làm việc kiếm sống

Ngày: 23/5/2011 17:48

Đến: Christian Grey

Thưa Ngài

Tôi có một ngày hiệu quả ở chỗ làm

Cám ơn

Ana

Cô ấy vẫn chưa làm bài tập về nhà. Tôi trả lời email lại.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Làm việc đi !

Ngày: 23/5/2011 17 :50

Đến: Anastasia Steele

Vui vì cô có một ngày tốt lành

Đang email nghĩa là đang không tìm hiểu

Chrisitan Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Không buồn rời khỏi phòng, tôi chờ hồi âm của cô. Cô ấy không để tôi chờ lâu

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Sự phiến toái

Ngày: 23/5/2011 17:53

Đến: Christian Grey

Ngài Grey, đừng email tôi nữa, để tôi có thể bắt đầu làm bài thu hoạch

Tôi cũng muốn thêm một điểm A nữa

Ana

Tôi cười lớn. Đúng. Điểm A đó là một chuyện khác nữa. Nhắm mắt lại, tôi thấy và cảm nhận đôi môi mềm mại kia xung quanh anh bạn nhỏ của tôi .

Khi thật.

Ép buộc những suy nghĩ hư hỏng của tôi về lại vị trí ban đầu, tôi nhấn gửi hồi âm và đợi

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mất kiên nhẫn

Ngày: 23/5/2011 17 :55

Đến: Anastasia Steele

Đừng email tôi nữa và làm bài thu hoạch đi

Tôi rất muốn cho cô thêm một điểm A nữa

Lần đầu rất xứng đáng ;)

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Cô nàng không trả lời ngay khiến tôi cảm thấy hơi hụt hẫng. tôi quay lại và quyết định sẽ chạy bộ. Nhưng khi tôi vừa mở cửa, tiếng ping quen thuộc ngừng tôi lại

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tìm hiểu trên Internet

Ngày: 23/5/2011 17:59

Đến: Christian Grey

Ngài Grey, có gợi ý nào về công cụ tìm kiếm không?

Ana

Khi! Tại sao tôi không nghĩ về vấn đề này nhỉ? Tôi có thể đã đưa cho cô nàng vài cuốn sách. Hằng hà sa số những website tràn vào đầu tôi nhưng tôi không muốn làm cô ấy sợ

Có lẽ cô ấy nên bắt đầu với thứ vani nhất

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mất kiên nhẫn

Ngày: 23/5/2011 18:02

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele, luôn luôn bắt đầu với wikipedia và không email trừ khi có câu hỏi. Hiểu chưa?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi đứng dậy khỏi bàn, thiết nghĩ cô nàng sẽ không trả lời nhưng như thường lệ cô gái làm tôi ngạc nhiên. Tôi không thể cưỡng lại

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hách dịch

Ngày: 23/5/2011 18:04

Đến: Christian Grey

Vâng thưa Ngài

Ngài thật là hách dịch

Ana

Chuẩn đó cưng à

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Kiểm soát

Ngày: 23/5/2011 18:06

Đến: Anastasia Steele

Anastasia, em không hiểu hết được đâu

Nhưng bây giờ có lẽ cũng được một phần

Làm việc đi

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Kiểm chế nào Grey. Trước khi cô ấy có thể xao nhãng tôi thêm nữa, tôi đã vọt ra khỏi cửa. với Foo Fighters dội vào tai, tôi chạy về hướng con sông. Tôi đã được chiêm ngưỡng Williamette vào lúc bình minh. Bây giờ tôi muốn quan sát nó vào ban đêm. Đêm nay thật là đẹp: các cặp đôi đang đi dạo bên bờ sông, một số thì ngồi trên bãi cỏ, một vài khách du lịch thì đạp xe quanh ngã tư. Tôi tránh họ, nhạc vẫn đang dội những âm bass mạnh mẽ vào tai tôi

Cô Steele có câu hỏi, cô ấy vẫn còn trong cuộc chơi – không phải là một cái "không". Sự trao đổi email giữa tôi và cô ấy trao cho tôi hi vọng. Khi chạy dưới cầu Hawthorne, tôi nghĩ về sự thoải mái của em với từ ngữ hơn là nói chuyện trực tiếp với tôi. Có lẽ cô ấy thích kiểu này hơn, dù sao cô gái cũng đang học văn học anh mà. Tôi hi vọng khi trở về sẽ có một email đang đợi, có khi là câu hỏi, có khi là thêm nhiều trò nhanh mồm nhanh miệng của cô gái

Đúng. Đó là thứ tôi đang mong đợi

Khi chạy về hướng Main Street, tôi cho phép bản thân mình hi vọng cô ấy sẽ chấp nhận đề nghị của tôi. Suy nghĩ ấy thật là hào hứng, thậm chí còn tiếp thêm sinh lực cho tôi để chạy về Heathman.

Đã 8:15 khi cuối cùng tôi cũng ngồi vào bàn ăn. Tôi đã ăn cá hồi hoang dã Oregon vào bữa trưa, nhờ đặc ân của quý cô Mắt Đen và bây giờ thì tôi đang uống Sancerre. Laptop của tôi đang khởi động, chờ để kiểm tra email. Tôi nhật bản báo cáo vừa mới in ra, về đất công nghiệp bị bỏ hoang ở Detroit. "Phải là Detroit cơ đấy" tôi cau mày và bắt đầu đọc

Vài phút sau, tôi nghe thấy tiếng ping

Một email với chủ đề "Bị sốc bởi WSUV". Câu chủ đề làm tôi ngồi dậy

Từ: Anastasia Steele
Chủ đề: Bị sốc bởi WSUV
Ngày: 23/5/2011 20:33
Đến: Christian Grey

Okay, tôi xem đủ rồi
Rất vui khi được biết anh.

Ana

Khỉ

Tôi đọc lại lần nữa.

Mẹ kiếp

Đó là một chữ "Không" tôi nhìn chăm chăm vào màn hình trong hoài nghi

Như vậy thôi hả?

Không có thảo luận gì sao?

Chẳng có gì.

Chỉ "rất vui khi được biết anh"

Cái. Khi. Gì. Thế. Này?

Tôi tựa lưng vào ghế, ngậy người ra.

vui?

Vui

VUI

Cô ấy nghĩ nó còn hơn cả "vui" khi đầu cô ấy ngửa ra sau, lên đến đỉnh

Đừng có hấp tấp vậy Grey.

Có lẽ đây là một trò đùa.

trò đùa!

Tôi kéo laptop lại để viết hồi âm

Từ: Christian Grey

Chủ đề: VUI?

Ngày: 23/5/2011

Đến: Anastasia Steele

Nhưng khi tôi nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay tôi lượn lờ trên bàn phím. Tôi chẳng nghĩ được gì để nói cả.

Tại sao cô ấy lại gạt bỏ tôi một cách dễ dàng như thế?

Người đầu tiên đã cướp đi thứ quý giá của cô ấy

Bình tĩnh nào Grey. Thế mà định sẽ làm gì tiếp theo? Có lẽ tôi nên ghé thăm cô nàng, để chắc chắn rằng câu trả lời là "Không" có lẽ tôi nên thuyết phục cô ấy. Tôi chắc rằng mình không biết trả lời thế nào với email này. Có lẽ cô nàng đang gặp trở ngại với một số vấn đề. Tại sao tôi lại không đưa cho cô gái vài cuốn sách? Tôi không tin cái này! Em phải nhìn vào mắt tôi và từ chối!

Đúng. Tôi xoa cằm và nghĩ ra một kế hoạch, vài phút sau đó, tôi vào tủ đồ và lấy ra chiếc cà vạt.

Chiếc cà vạt thần thánh.

Cuộc thảo luận này chưa thể kết thúc được. tôi lấy vài cái bcs và đút nó vào túi sau, sau đó với lấy cái áo jacket và một chai rượu vang trắng trên quầy bar. Khi, là chai chardonnay, thôi kệ. giật lấy chìa khóa phòng, tôi đóng cửa và đi vào thang máy xuống tầng hầm để lấy xe

Khi tôi đỗ con R8 trước căn hộ nàng sống cùng với Kavanagh, tôi tự hỏi đây có phải là một nước đi thông minh. Tôi chưa bao giờ ghé nhà của người phục tùng trước đây, họ toàn đến với tôi. Tôi đang phá vỡ các ranh giới mà tôi đã đặt ra cho bản thân. Mở cửa xe và bước ra, tôi cảm thấy không yên.

Thật là thiếu thận trọng và liều lĩnh. Nhưng tôi đã ở đây hai lần, dù chỉ là vài phút. Nếu cô ấy đồng ý, tôi sẽ phải điều chỉnh cho phù hợp với mong muốn của cô ấy. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu.

Bình tĩnh nào Grey

Mày ở đây vì cô gái nói "không"

Kavanagh trả lời khi tôi gõ cửa. cô ta có vẻ bất ngờ khi thấy tôi. "Chào Christian. Ana không báo trước rằng anh sẽ đến đây" cô ta đứng qua một bên để cho tôi vào. " Cô ấy đang ở trong phòng. Tôi sẽ gọi cô ấy"

"Không. Tôi muốn làm cô ấy ngạc nhiên" Rồi tôi chĩa vũ khí quen thuộc nhưng bao giờ cũng hiệu quả : một nụ cười sáng lòa có khi lại chẳng bằng sáng luôn thế giới của cô ta ấy chứ và đáp trả lại tôi, cô ta chỉ chớp mắt vài lần. *whoa. Dễ đến thế thôi hả? Đòi có ai ngờ.* chuyện này hay đây. "Phòng của cô ấy ở đâu?"

"Chỗ kia, phòng đầu tiên" cô ta chỉ vào cánh cửa cuối phòng khách

"Cám ơn"

Bỏ áo khoác và rượu vang ướp lạnh vào một trong mấy cái sọt, tôi mở cửa và thấy một con đường luồng với vài căn phòng. Tôi nghĩ phòng kia là phòng tắm nên tôi gõ cửa phòng còn lại. Sau một lúc, tôi mở cửa và Ana kia, đang ngồi trên ghế, đọc chăm chú vào cái gì trông như bản hợp đồng. Cô ấy đang đeo tai nghe, tay vô thức gõ theo nhịp của tiếng nhạc mà tôi không thể nghe thấy. Đứng đó một lúc, tôi ngắm nhìn cô ấy. Khuôn mặt cau lại vì tập trung, tóc tết và cô đang mặc đồ thể thao. Có lẽ cô ấy vừa chạy bộ tối nay hoặc có thể cũng đang chịu đựng một nguồn năng lượng thừa quá lớn. Ý nghĩ đó làm dịu tôi. Phòng cô nhỏ, ngăn nắp và có hơi "con gái", tất cả đều màu kem trắng, xanh da trời nhạt và chìm trong cái ánh sáng tỏa ra nhẹ nhẹ từ chiếc đèn bàn. Phòng hơi trống trải, tôi thấy một gói hàng có chữ Phòng của Ana trên đó. Ít nhất cô ấy còn có một cái giường đôi với ga trải giường trắng.

Ana đột nhiên nhảy lên, giật mình bởi sự hiện diện của tôi

Đúng tôi ở đây vì email của em đấy

Cô lôi tai nghe ra, thứ âm thanh nhỏ bé đó tràn vào căn phòng, đè bẹp sự yên lặng giữa chúng tôi

"Chào em, Anastasia"

Cô ấy cứ nhìn chăm chăm vào tôi, bất động, mắt mở to.

"Tôi cảm thấy email của em cần một sự hồi âm cá nhân" tôi cố giữ giọng bình thản. Mồm em mở ra và đóng lại, không nói nên lời

Cô Steele không nói nên lời. Tôi thích thế. "Tôi ngồi được không?"

Cô nàng gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi trong hoài nghi khi tôi ngồi lên giường cô

"Tôi tự hỏi phòng của em sẽ như thế nào" tôi phá vỡ sự yên lặng lạnh lẽo kia mặc dù tán nhảm không phải sở trường của tôi. Cô ấy nhìn quanh phòng như thể đây là lần đầu tiên thấy nó " ở đây thật tĩnh lặng và bình yên" mặc dù tôi đang cảm thấy chẳng tĩnh lặng và bình yên chút nào. Tôi muốn biết tại sao cô ấy lại nói "không" với đề nghị của tôi mà chưa qua thảo luận nào hết

"Làm thế nào mà..?" thì thào cô nói rồi dừng lại, sự hoài nghi vẫn còn hiện rõ trong giọng nói của cô.

"Tôi vẫn đang ở Heathman" Cô ấy biết tin này rồi mà

"Anh có muốn uống gì không?" cô nàng kêu khẽ

"Không cảm ơn em" Tốt. Cô nàng có vẻ như về lại với trái đất rồi. Nhưng tôi muốn đề cập đến vấn đề bây giờ: cái email đáng báo động của cô nàng. "Vậy là rất vui được biết tôi hả?" Tôi nhấn mạnh cái chữ làm tôi phật ý nhiều nhất

Vui ? Giỡn tôi hả?

Cô nàng chăm chú vào đôi bàn tay mình, ngón tay gõ những nhịp nhẹ nhàng vào bập đùi một cách lo lắng. "Em nghĩ anh sẽ trả lời bằng email" giọng cô hạ xuống, nhỏ bằng căn phòng của cô.

"Em cố ý cắn môi dưới phải không?" tôi hỏi, giọng nghiêm nghị hơn tôi dự kiến

"Em không nhận thức được là mình đang cắn môi" cô nàng thì thào, mặt tái nhợt

Chúng tôi nhìn chăm chăm vào nhau, không khí gần như muốn vỡ ra

Khỉ thật

Em có cảm thấy nó không Ana? Sự cắn thẳng này. Sự cuốn hút này. Nhịp thở của tôi giảm đi khi thấy đồng tử cô mở rộng ra. Chậm rãi và đầy chủ ý, tôi với lấy tóc cô nàng và nhẹ nhàng kéo dây chun ra, xoa tóc tết của cô. Cô nàng chăm chú nhìn tôi, bị cuốn hút, mắt nàng không rời mắt tôi

"Em đã chạy bộ hả?" ngón tay tôi lần theo viền tai cô, với sự cẩn thận tuyệt đối, tôi kéo và bóp nhẹ vùng da căng nơi tai cô. Cô nàng không đeo khuyên tai nhưng tôi thấy có dấu bấm tai ở đây. Tôi tự hỏi một viên kim cương sẽ như thế nào nếu được tỏa sáng lấp lánh ở đây. Tôi hỏi cô nàng sao lại chạy bộ, giọng tôi trầm và chậm rãi trái ngược với hơi thở của cô nàng

"Em cần thời gian để suy nghĩ"

"Về chuyện gì Anastasia?"

"Anh"

CHƯƠNG 8.2

"Và em quyết định rằng *rất vui được gặp tôi* à? Ý em là biết theo phương diện trên kinh thánh á?"

Má cô nàng hồng lên. "Em không nghĩ là anh biết kinh thánh đấy"

"Tôi đi học vào mỗi chủ nhật Ana, nó dạy tôi khá nhiều thứ"

Cách vấn đáp. Tôi lỗi. Và Chúa đã bỏ rơi tôi rất lâu rồi

"Em không nhớ đã đọc cách kẹp núm vú ở đâu trong kinh thánh. Có lẽ anh được học từ một bản hiện đại nào chẳng?" cô nàng châm chọc, mắt ánh lên đầy vẻ khiêu khích

Ôi cái mồm leo lẻo kia

"Um, tôi nghĩ rằng tôi nên đến và cho em biết thế nào vui khi được biết tôi" sự thách thức rõ ràng trong giọng của tôi và bây giờ là giữa chúng tôi. Mồm cô nàng mở to trong ngạc nhiên, nhưng tôi đỡ lấy cằm và đóng nó lại "Thế ý của em thế nào, cô Steele?" tôi thì thào khi chúng tôi nhìn chăm chăm vào nhau

Đột nhiên cô ấy lao vào tôi

Khi

Bằng một cách nào đó, tôi nắm lấy tay trước khi cô nàng chạm vào người tôi và xoay, đẩy cô nàng xuống giường bên dưới tôi, tay duỗi dài trên đầu. Cô quay mặt lại nhìn tôi, tôi hôn xuống dữ dội, lưỡi xâm nhập và giành lấy. Cơ thể cô nâng lên để hôn lại tôi với một sự cuồng nhiệt tương tự

Oh Ana, em làm gì với tôi thế này.

Khi thấy cô quần quai đòi nhiều hơn, tôi dừng lại và nhìn cô. Đến lúc để triển kế hoạch B rồi

"Tin tôi chứ?" tôi hỏi khi mắt cô nàng mở to

Cô nàng gật đầu một cách hăng hái. Tôi rút chiếc cà vạt từ túi quần sau để cô nàng có thể nhìn thấy nó và ngồi lên người cô, trói hai tay vào thanh đầu giường

Cô ngọ nguậy bên dưới tôi, thử độ chặt của dây nhưng dây trói giữ em lại. Không thể chạy trốn được nữa nhé. "Tốt hơn rồi đấy" Tôi cười, một sự nhẹ nhõm len lỏi trong tôi vì cô đã ở vị trí đúng như tôi muốn. bây giờ thì cởi quần áo thôi

Nắm lấy bàn chân phải, tôi bắt đầu tháo giày thể thao của cô

"Không" cô nàng lăm bằm trong ngại ngùng, cố gắng đẩy chân ra và tôi biết rằng bởi vì em đã chạy nên e không muốn tôi cởi giày. Cô ấy nghĩ rằng mùi hôi chân sẽ làm tôi quan tâm à?

Cưng à

"Nếu em còn ngọ nguậy, tôi sẽ trói chân em luôn đấy Ana. Nếu em làm ồn, tôi sẽ bịt miệng em lại. Yên nào. Katherine có thể đang nghe ở ngoài kia đấy"

Cô ấy ngừng lại. tôi biết rằng bản năng của tôi đã đúng. Cô nàng lo lắng về chân của mình. Khi nào thì cô ấy mới nhận ra những thứ đó không hề làm tôi bận tâm?

Tôi nhanh chóng cởi giày rồi tất và cuối cùng là quần sau đó di chuyển để cô nàng nằm duỗi ra trên giường. Chúng tôi sắp tạo ra một đồng lõa xộn

Đừng có cắn đôi môi chết tiệt ấy nữa đi!

Tôi khẽ lướt ngón tay qua bờ môi em như là một lời cảnh báo đầy nhục dục. Cô nàng bấu môi nhưng trông lại giống một nụ hôn hơn làm tôi bật cười. Cô nàng là một sinh vật đẹp và đầy nhục cảm

Xong phần cô nàng. Đến lượt tôi cởi giày, tất, và khóa quần cuối cùng là áo. Cô nàng nhìn tôi không rời mắt

"Tôi nghĩ em nhìn đủ rồi" Tôi muốn cô ấy đoán và không hề biết những gì sắp đến với mình. Tôi chưa bao giờ bịt mắt cô vì vậy lần này sẽ tính như là một lần tập luyện *đó là nếu em nói đồng ý*

Ngồi lên người cô ấy lần nữa, tôi với lấy gấu áo và kéo nó nhưng lại không cởi hẳn ra mà để nó ngang mắt cô: một tấm bịt mắt đầy hiệu quả

Cô ấy trông thật tuyệt vời. "Hmm cái này càng ngày càng trở nên tốt hơn. Tôi sẽ đi lấy đồ uống" tôi thì thầm và hôn cô. Cô nàng há hốc mồm khi tôi leo xuống. khi ra khỏi phòng, tôi để cửa hơi mở và tiến vào phòng khách để lấy chai rượu vang

Kavanagh ngược lên nhìn tôi từ chỗ cô ta ngồi, đang đọc gì đó, nhìn tôi với một sự ngạc nhiên. *Đừng có nói với tôi cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông cởi trần vì tôi sẽ không tin đâu* "Kate, đá, cốc và đồ mở rượu ở đâu?" tôi hỏi, hoàn toàn lơ lửng cái biểu hiện đến chướng mắt của cô ta

"Um ở nhà bếp. Tôi sẽ lấy nó cho anh. Ana đâu rồi?"

Ahh lo lắng cho bạn hả?

"Cô ấy đang bận tí nhưng cô ấy muốn uống chút gì đó" tôi chộp lấy chai chardonnay

"Oh tôi biết rồi" tôi đi theo cô ta vào bếp, lấy vài cái li trên kệ. cũng chẳng còn nhiều li lắm, tôi cho rằng chúng đã được đóng gói lại cho việc di chuyển. Cô ta đưa tôi đồ mở rượu sau đó lấy trong tủ lạnh một khay đá và lấy đá ra

"Chúng tôi vẫn còn phải đóng gói khá nhiều đồ ở đây. Anh biết đấy Elliot sẽ giúp chúng tôi" giọng cô ta đầy chỉ trích

"Thật hả?" giọng tôi chẳng mấy hào hứng khi tôi mở nắp chai rượu. "Bỏ hộ đá vào li đi" tôi hất hàm về phía hai cái li "Đây là chardonnay. Nó sẽ ngon hơn nếu đi kèm với đá"

"Tôi cứ nghĩ anh là người thích uống vang đỏ cơ" cô ta nói khi tôi đổ rượu vào cốc "Anh sẽ đến giúp Ana chuyển nhà chứ?" mắt cô ta ánh lên. Cô ta đang thách thức tôi

Làm cô ta ngậm mồm lại nào, Grey

"Không tôi bận rồi" tôi trả lời cụt ngắn vì cô ta đang chọc tức tôi, cố làm tôi cảm thấy tội lỗi, tôi quay lưng lại rời khỏi nhà bếp nhưng vẫn kịp thấy khuôn mặt không chấp thuận của cô ta

Biến đi Kavanagh

Tôi không bao giờ giúp Ana được. Giữa chúng tôi đâu có mối quan hệ đó . Bên cạnh đó, tôi đây bận quá.

Tôi trở lại phòng Ana và đóng cửa lại, đẩy Kavanagh và thái độ khinh người của cô ta ra khỏi đầu. Ngay lập tức, được nguôi ngoai với cảnh Ana Steele thờ hốt hển và chờ đợi trên giường. Đặt li rượu trên bàn, tôi lấy gói thiếc ra khỏi túi quần và đặt nó bên cạnh li rượu rồi từ từ cởi quần ra, giải phóng anh bạn nhỏ

Tôi uống một ngụm rượu – thật ngạc nhiên, nó không đến nỗi nào – và nhìn Ana. Cô nàng vẫn chưa nói lời nào, khuôn mặt xoay về phía tôi, môi khẽ mở trong chờ đợi. Cầm lấy li rượu, tôi ngồi lên người cô. "Khát chưa, Ana?"

"Rồi ạ" cô nàng thì thào

Uống một ngụm, tôi cuối xuống hôn và đổ rượu vào miệng cô.

"Nữa không?" tôi hỏi

Cô nàng gật đầu và mím cười. tôi tiếp tục

"Đừng uống nhiều quá. Chúng ta đều biết tửu lượng của em mà Anastasia" tôi trêu và cô nàng nở một nụ cười tươi tắn nhất . Cúi xuống, tôi để cô uống thêm một ngụm nữa và vẫn quần quai bên dưới tôi.

"Thế này có vui không?" tôi hỏi, chuyển sang nằm bên cạnh cô.

Cô ấy không trả lời, đột nhiên trở nên nghiêm túc. Môi hơi mở khi cô nàng hít thở sâu

Tôi lại nhấp một ngụm rượu, lần này là với hai cục đá nữa. Khi tôi hôn lên cô ấy, tôi đẩy thêm một mẫu đá nhỏ vào giữa hai bờ môi cô, rồi đặt lên làn da thơm ngọt ngào những nụ hôn mát lạnh từ cổ họng tới rốn. Tại đó, tôi lại đặt thêm một mẫu đá, và một chút rượu nữa.

Cô nàng hít vào một hơi thật sâu

"Bây giờ em phải nằm yên Ana, nếu em di chuyển rượu sẽ đổ ra giường đấy" giọng tôi trầm xuống và tôi hôn cô ấy lần nữa ở ngay trên rốn. Hông cô nàng di chuyển. "Ồ không cô Steele nếu em mà làm đổ rượu tôi sẽ phạt em đấy"

Cô nàng rên rỉ đáp trả và kéo sợi dây trói

Mấy thứ tốt đẹp cả, Ana ạ

Tôi giải thoát hai bầu ngực của cô khỏi áo lót, ngực cô săn lại và khá nhạy cảm. Đúng kiểu tôi thích. Một cách chậm rãi, tôi trêu chọc chúng với môi tôi

"Thế này có vui không?" tôi vừa thì thầm vừa nhẹ nhàng thổi lên một bên núm vú. Miệng cô chọt tách ra trong yên lặng "Ah"

Đưa thêm một mẫu đá vào miệng, tôi chậm rãi lần theo từ xương ức cho đến núm vú, xoay quanh một vài lần với mẫu đá đó. Ana rên lên từ phía bên dưới tôi. Chuyển cục đá vào bàn tay, tôi tiếp tục màn "tra tấn" với từng núm vú một với đôi môi mát rượi và những gì còn lại của cục đá đang dần tan ra trong tay tôi. Rên rỉ và thở hỗn hển bên dưới tôi, cô đang căng cứng người lại nhưng lại cố gắng để giữ yên. "Nếu em làm đổ rượu, tôi sẽ không để cho em lên đỉnh đâu." Tôi cảnh cáo.

"Ôi làm ơn. Christian. Làm ơn thưa ngài" cô nàng van xin

Oh nghe những lời ấy từ miệng cô nàng

Vẫn còn hi vọng

Đó không phải là từ "Không"

Tôi lướt những ngón tay trên đùa dọc thân thể rồi hướng tới quần lót cô ấy. Đột nhiên hông cô cong lại, làm đổ rượu và mẩu đá giờ đã tan chảy ra khỏi rốn. Tôi di chuyển nhanh chóng để liếm, hôn và hút hết chúng khỏi người cô ấy.

"Oh cưng à, em đã di chuyển rồi, tôi sẽ làm gì với em đây?" tôi trượt ngón tay vào quần lót của cô nàng, tay khẽ lướt qua chỗ ấy

"Ah" cô nàng rên rỉ

"Oh em yêu à" tôi thì thào với sự tôn sùng. Em ướt át quá.

Thế nào? Đã thấy nó vui như thế nào chưa?

Cô ấy rùng mình khi tôi đẩy ngón trỏ và ngón giữa vào trong cô

"Em sẵn sàng sớm quá đấy" tôi thì thầm và đẩy ngón tay ra và vào, nhận lại một tiếng rên rỉ dài đầy ngọt ngào. hông cô bắt đầu nâng lên để gập ngón tay tôi

Oh cô nàng cũng muốn nó

"Em là một cô gái tham lam" giọng tôi vẫn trầm và cô bắt kịp nhịp điệu tôi vừa tạo ra khi tôi bắt đầu xoay vòng vùng kín của cô với ngón trỏ, trên chọc và đẩy tra tấn

Cô rên lên, cơ thể cong lên bên dưới tôi. Tôi muốn nhìn thấy mặt ủa cô nàng nên với tay kéo áo ra khỏi đầu em. Cô nàng mở to mắt, chớp mắt vài lần dưới ánh sáng mờ mờ.

"Em muốn chạm vào anh" cô nói, giọng khàn đầy ham muốn

"Tôi biết." Hơi thở của tôi hoà quyện với môi cô, tôi hôn sâu, trong khi đó tiếp tục nhịp độ không ngừng nghỉ với các ngón tay và ngón cái của tôi. Cô

có vị của rượu và sự ham muốn và Ana. Cô hôn lại tôi với một sự thèm khát mà tôi chưa hề thấy trước đây. Tôi nhẹ nhàng đỡ lấy đỉnh đầu cô, giữ ở nguyên một chỗ, rồi tiếp tục hôn cô và thoả mãn cô ấy bằng tay tôi. Tôi mới bắt đầu giảm nhịp độ của bàn tay khi đôi chân cô nàng căng cứng lại.

Không đâu cục cưng à vẫn chưa được lên đỉnh đâu

Tôi làm thế này thêm 3 lần nữa trong khi hôn đôi môi mềm mại và ngọt ngào của cô. Lần thứ 5 tôi giữ nguyên tay bên trong cô, ậm ừ nhẹ và chậm rãi bên tai cô ấy "Đây là sự trừng phạt của em. ở gần nhưng cũng rất xa. Thế này có vui không?"

"Làm ơn" cô nàng rên rỉ

Chúa ơi tôi thích nghe cô nàng van nài

"Tôi nên giao cấu với em thế nào đây Anastasia?"

Những ngón tay tôi tiếp tục di chuyển, và chân của cô thì bắt đầu run rẩy vì vậy tôi giảm chuyển động tay lại lần nữa

"Làm ơn" cô nàng thở gấp, giọng trầm đến nỗi tôi còn không nghe được

"Em muốn gì hả Anastasia?"

"Anh...ngay bây giờ" cô nàng van xin

"Tôi nên làm tình với em theo cách này? Cách này hay cách này nhỉ? Nhiều sự lựa chọn quá" tôi thì thầm. Rút tay ra, tôi với lấy cái bao cao su trên bàn và quỳ xuống giữa hai chân cô. Mắt không rời, tôi cởi quần lót cô ra và quăng xuống sàn. Mắt cô nàng tối lại, đầy sự hứa hẹn và chờ đợi. Chúng mở to khi tôi đeo bao

"Thế này thì có vui không?" tôi hỏi, tay nắm lấy cậu nhỏ

"Em chỉ định nói đùa thôi"

Đùa á?

Cám.ơn.Chúa

"Nói đùa á?" tôi hỏi, tay vẫn lướt lên lướt xuống cậu nhỏ

"Vâng làm ơn Christian" cô gái van xin

"Thế em thấy có buồn cười không?"

"Không" giọng cô nhỏ đến nỗi tôi không nghe được nhưng tôi thấy đầu cô khẽ lắc. Tôi chỉ cần có vậy.

Nhìn cô ham muốn tôi ... tôi có thể bùng nổ ngay trong chính tay mình. Năm lấy cô nàng, tôi lật úp lại, để cái mông xinh xắn kia lên trời. Kích thích quá đỗi! Tôi vỗ mông cô rồi tiến vào trong

Khi, cô nàng sẵn sàng quá

Cô siết chặt lại quanh tôi rồi hét lên khi lên đỉnh

Khi thật, nhanh thế sao

Giữ hông cô thật chặt, tôi ra vào thật nhanh và mạnh, đến cực khoái. Răng nghiến chặt, tôi lao vào cô tới tấp cho đến khi cô ấy sắp đến đỉnh lần nữa.

Nào Ana, lần nữa nào

Cô nàng rên rỉ và thì thào bên dưới tôi, những giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên lưng.

Đôi chân cô bắt đầu run rẩy. Cô nàng đến rất gần rồi.

"Nào Ana, lần nữa nào" tôi gầm gừ, và bằng một phép lạ nào đó, cơn cực khoái của cô len lỏi và xé toạc cả thân thể cô với sự hoan lạc và xuyên qua cả tôi. Không một lời nào, tôi đến đỉnh, phóng thích trong em.

Chúa ơi. Tôi đổ sập xuống người cô một cách mệt mỏi

"Cái này có vui không em?" tôi rít lên bên tai cô nàng và cố hít một hơi đầy không khí

Khi cô nằm thẳng trên giường, thở hổn hển, tôi rút ra khỏi cô và gỡ bao cao su ra. Tôi đứng dậy khỏi giường và nhanh chóng mặt đỏ. Khi xong xuôi, tôi

với lấy cà vạt và cởi trói cho cô ấy. Cô nàng duỗi hai tay, các ngón tay và sửa lại áo ngực. Tôi kéo chăn lên đắp cho cô và nằm bên cạnh, chống lên khuỷu tay

"Vui thật đấy" cô nàng nói với một nụ cười tinh ranh

"Lại từ đó nữa" tôi cười tự mãn.

"Anh không thích từ đó hả?"

"Không. Nó chẳng tốt đẹp gì với tôi cả"

"Oh - Em không biết đấy nhưng có vẻ nó có một ảnh hưởng khá có lợi với anh"

"Bây giờ tôi là một ảnh hưởng có lợi hả cô Steele? Em có thể hủy hoại danh tiếng của tôi thêm chút nữa không?"

"Em không nghĩ có gì đó sai sót với danh tiếng của ngài" cô nàng thoáng cau mày

"Em nghĩ vậy á?" Bác sĩ Flynn hẳn sẽ có rất nhiều thứ để nói về vấn đề này đây

"Tại sao anh không thích được chạm vào?" Giọng cô ngọt ngào và êm dịu

"Vì tôi không thích" tôi hôn lên trán em và để xao nhãng em khỏi chủ đề này "Thế email đó chỉ là giỡn chơi thôi hả?"

Cô nàng chỉ nhìn tôi với một ánh mắt ngại ngùng và một cái nhún vai đầy hối lỗi

"Tôi biết rồi. Vậy em vẫn đang xem xét đề nghị của tôi chứ hả?"

"Đề nghị không mấy đứng đắn của anh hả? Vâng"

Tạ ơn chúa

Giao kèo giữa chúng tôi vẫn còn hiệu lực. Phải nói rằng sự nhẽ nhõm của tôi có thể chạm được là còn nhẹ, tôi còn ném được nó cơ.

"Em có một vài vấn đề" cô nàng thêm vào

"Tôi sẽ rất thất vọng nếu em không có"

"Em định sẽ email chúng cho anh nhưng anh gián đoạn nó mất rồi"

"Kiểu làm tình gián đoạn á?"

"Thấy chưa? Em biết là anh có khiếu hài hước đâu đó mà" mắt cô ánh lên với một sự vui vẻ

"Một vài thứ thì nghe có vẻ vui Anastasia. Tôi đã nghĩ nó chấm dứt rồi – mà không cần qua thảo luận luôn"

"Em vẫn chưa biết nữa. Em chưa thể quyết định được, nhưng anh có thể hướng dẫn em không?"

Câu hỏi của cô làm tôi ngạc nhiên " Em đã tìm hiểu rồi mà. Tôi không biết nữa, Anastasia. Tôi chưa từng hướng dẫn ai bao giờ"

"Anh có được hướng dẫn không?" cô nàng hỏi

"Có"

"Bởi bà Robinson hả?"

'Bà Robinson ?' tôi cười lớn. Anne Bancroft trong The Graduate "Tôi sẽ nói với cô ấy rằng em nói vậy; cô ta chắc sẽ thích lắm"

« Anh vẫn còn nói chuyện với bà ấy thường xuyên hả ? » ' giọng cô bỗng nhiên chua chát vì sốc và căm phẫn

« Ừ, và nó chẳng là thứ gì to tát cả »

'Em biết rồi' giọng cô nàng lạnh tanh. Cô ấy giận à? Tại sao chứ? Tôi không hiểu nổi « Anh có người để nói chuyện về lối sống ấy mà em thì không được có à ?" Giọng cô nàng hờn dỗi và một lần nữa cô ấy lại nói trúng tim đen tôi

"Tôi chưa bao giờ nghĩ nó sẽ như thế cả. Bà Robinson là một phần của lối sống ấy. Tôi nói với em rồi, cô ta là một người bạn tốt. Nếu em thích, tôi có thể giới thiệu em với một số người phục tùng cũ của tôi. Em có thể nói chuyện với họ"

"Anh đùa hả ? "

"Không Ana" tôi bị bất ngờ bởi phản ứng dữ dội của em và lắc đầu để củng cố thêm sự từ chối của mình. Chuyện người phục tùng mới nói chuyện với người phục tùng cũ về người thống trị của họ là hết sức bình thường

"Không. Em sẽ tự làm, cảm ơn anh" cô nàng khẳng khái và kéo lấy chân lên đến cằm

Gì chứ? Em giận hả?

"Anastasia...Tôi...Tôi không có ý làm xúc phạm em"

"Không xúc gì nhưng rất kính sợ"

"Sợ gì cơ?"

"Em không muốn nói chuyện với một trong số những người bạn gái cũ, nô lệ, người phục tùng hay bất cứ tên gì anh gọi họ đâu"

Oh

"Anastasia...Em ghen đấy hả?" giọng tôi có vẻ lúng túng ...bởi vì thật tình là tôi đang rất bối rối. Cô nàng đỏ mặt và tôi nghĩ tôi đã tìm được nguyên nhân khiến cô nàng cư xử vậy. Khi thật! Sao em có thể ghen được chứ?

Cưng à anh có một cuộc đời trước khi em xuất hiện đấy

Một cuộc đời rất sôi động

"Thế anh có ở lại không?" cô nàng cắt ngang

Tất nhiên không rồi. "Tôi có hẹn ăn sáng tại Heathman ngày mai. Mà tôi cũng nói với em rồi, tôi không ngủ cùng với bạn gái, nô lệ, người phục

tùng hay ai khác cả. Thứ 6 và thứ 7 tuần trước là ngoại lệ, nó sẽ không xảy ra nữa đâu"

Cô nàng mím môi lại với một vẻ mặt cứng đầu "Em mệt rồi"

Khi

"Em đang đuổi tôi đi đấy hả?"

Thế này chẳng giống cách mà tôi hay làm

"Vâng"

Cái quái gì thế này?

Bị tước hết vũ khí lần nữa bởi cô Steele. "Lại thêm một cái lần đầu nữa"

Bị đuổi. không thể nào tin nổi

"Em không muốn thảo luận thêm gì sao? Về bản hợp đồng?" tôi nói, cố tìm một lí do để ở lại lâu thêm chút nữa

"Không" cô nàng cáu kỉnh. Sự giận hờn vu vơ của cô nàng đúng là phiền thật và nếu em là của tôi, thái độ đó sẽ khó mà được tha thứ

"Chúa ơi tôi muốn đánh cho em một trận ra trò sau đó em sẽ cảm thấy tốt hơn và tôi cũng vậy" tôi nói

"Anh không thể nói như thế được. Em vẫn chưa kí gì mà" mắt cô nàng ánh lên sự thách thức

Cứng à anh chỉ có thể nói mà không thể nào làm được nếu em không đồng ý. "Một người đàn ông có thể mơ Anastasia. Thứ 4 nhé?" tôi muốn cái này còn tại sao thì tôi cũng không biết; cô nàng hơi khó chiều. tôi hôn phớt em một cái

"Thứ 4" cô nàng đồng ý và tôi cảm thấy nhẹ nhõm lần nữa. "Em sẽ tiễn anh" cô gái thêm vào, giọng có vẻ đã nhẹ nhàng hơn. "Cho em vài phút" em đẩy tôi xuống giường mà mặc áo vào "Lấy hộ em cái quần" cô nàng ra lệnh, chỉ vào chúng

Woa. Cô Steele cũng có lúc hách dịch phết

"Vâng thưa quý cô" tôi nói, biết chắc rằng cô nàng sẽ không hiểu tôi đề cập đến cái gì. Nhưng cô nàng vẫn tròn mắt. Cô biết tôi trêu nhưng vẫn không nói gì, tiếp tục mặc quần vào.

Cảm thấy vẫn còn hơi sốc khi bị đá ra khỏi phòng cô một cách không thương tiếc, tôi theo chân cô ra cửa

Lần cuối chuyện này xảy ra là khi nào nhỉ?

Chưa bao giờ xảy ra

Cô nàng mở cửa nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào tay

Có chuyện gì thế?

"Em ổn chứ?" tôi hỏi, khẽ miết nhẹ bờ môi dưới của em với ngón cái. Có lẽ cô nàng không muốn tôi đi hoặc cô nàng đang mong tôi đi gần chết.

"Vâng" giọng cô nhẹ nhưng tôi không tin.

"Thứ 4" tôi nhắc nhở. Tôi sẽ gặp em sau. Tôi cúi xuống hôn, cô nhắm mắt lại. Tôi không muốn đi khi cô ấy cứ ngập ngừng ậm ừ thế này. Tôi giữ đầu cô và hôn mạnh bạo, cô ấy hôn đáp trả cuồng nhiệt

Cưng à đừng từ bỏ tôi. Cho chúng ta một cơ hội nào

Cô nàng nắm lấy cánh tay tôi, hôn đáp trả, tôi không muốn đi tí nào. Em làm tôi say xưa và bóng tối thì bị lu mờ trước người con gái đứng trước mặt tôi. Một cách lưỡng lự, tôi buông em ra và tựa đầu vào trán em.

Cô nàng thở hổ hển, cũng như tôi. "Anastasia, em đang làm gì tôi thế này?"

"Em cũng muốn nói điều tương tự với anh" cô thì thào

Tôi biết đã đến lúc phải đi rồi. có cái gì đó ở cô gái cuốn hút tôi và tôi không hiểu tại sao nữa. tôi hôn trán cô ấy và bước xuống đường, theo hướng con R8 đang đợi. cô nàng vẫn đứng đó nhìn tôi, không chịu vào nhà.

Tôi mỉm cười, cảm thấy hài lòng vì em vẫn đang nhìn tôi khi tôi bước vào ô tô.

Khi tôi nhìn lại thì cô nàng đã biến mất

Khi gió! Không có nổi một cái vẫy tay chào tạm biệt sao?

Tôi khởi động xe và bắt đầu lái về Portland, suy nghĩ lại những gì đã xảy ra giữa chúng tôi

Cô nàng email tôi

Tôi đến nhà cô nàng

Chúng tôi làm tình

Cô nàng ném tôi ra khỏi phòng trước khi tôi sẵn sàng đi.

Lần đầu tiên – um không hẳn là lần đầu – tôi cảm thấy mình bị lợi dụng vì tình dục. Nhưng chính cảm giác không dễ chịu lại gợi nhớ tôi về khoảng thời gian với Elena

Thần linh ơi! Cô Steele nhảy một bước lên top mà không hề nhận ra và vì quá ngu si nên tôi lại để chuyện đó xảy ra

Tôi phải xoay chuyển tình thế mới được. Mấy thứ nhẹ nhàng tình cảm này lộn xộn với cả phức tạp quá

Nhưng tôi muốn cô ấy. Tôi cần cô ấy kìa nó

Có phải do theo đuổi cô kích thích tôi không? Hay do chính bản thân cô nàng?

Mẹ kiếp, không biết nữa nhưng sẽ sớm tìm ra vào thứ 4. Một điều tích cực là tối hôm nay khá là "vui" tôi cười tự mãn và đỗ xe tại gara của khách sạn

Khi trở về phòng tôi sà vào laptop

Tập trung vào thứ anh muốn, nơi anh muốn đến. Chẳng phải đó là những điều Flynn hay nói sao?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tối nay

Ngày: 23/5/2011 23:16

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi rất mong nhận được những phản hồi của em về hợp đồng

Cho đến lúc đó thì, ngủ ngon nhé, cưng

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi muốn thêm *cám ơn vì một buổi tối tuyệt vời*. Nhưng có vẻ không ổn lắm. Đẩy laptop sang một bên vì tôi biết rằng có lẽ Ana ngủ rồi, tôi quay lại việc đọc bản báo cáo về Detroit.

CHƯƠNG 9

Thứ ba, ngày 24 tháng 5 năm 2011

Cứ nghĩ đến việc phải tham gia cuộc họp về thiết bị điện tử cho Detroit thật đáng nản. Tôi ghét cay ghét đắng Detroit. Ở đó chỉ toàn những kỉ niệm không mấy đẹp đẽ gì. Những kỉ niệm đến chết cũng không quên nổi. Chúng xuất hiện, chủ yếu về đêm, để luôn luôn nhắc nhở tôi là ai; tôi đến từ đâu.

Nhưng Michigan đang đem lại lượng thuế rất đáng khích lệ. Thật chẳng dễ dàng khi bỏ qua những gì bản báo cáo này đề nghị. Tôi vứt nó xuống bàn ăn và nhấp một ngụm Sancerre. Khi thật. Nó ấm quá. Đã trễ rồi sao? Tôi nên chớp mắt một chút. Khi tôi vừa đứng dậy và vươn vai một tí, có một tiếng ping từ máy tính. Một email. Có lẽ từ Ros, vì vậy tôi lướt qua nhanh

Là của Ana. Tại sao cô nàng vẫn còn thức?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Các phát sinh

Ngày: 24/5/2011 00:02

Đến: Christian Grey

Gửi Ngài Grey,

Dưới đây là những vấn đề của em. Em rất mong chờ cuộc thảo luận của chúng ta vào thứ 4

Những con số đề cập đến những điều khoản

Cô ấy đang đề cập đến những điều khoản á? Cô Steele đã xem qua hết. Tôi lấy trong tệp từ laptop ra một bản copy để tiện xem

HỢP ĐỒNG

Được thảo hôm nay,

ngày__ tháng__ năm 2011

(Ngày bắt đầu có hiệu lực)

Chúng tôi gồm:

Ông CHRISTIAN GREY, địa chỉ 301

Escala, Seattle, WA 98889 - "Người Áp Đặt"

Cô ANASTASIA STEELE, địa chỉ

1114 sw đường Green, căn hộ số 7,

Haven Heights, Vancourver, WA 98888 - "Người Phục Tùng"

CÁC BÊN THỎA THUẬN NHƯ SAU

Dưới đây là những điều khoản bắt buộc trong hợp đồng giữa Người Áp Đặt và Người Phục Tùng.

NHỮNG ĐIỀU KHOẢN CƠ BẢN GỒM:

1.1 Mục đích cơ bản của hợp đồng là cho phép Người Phục Tùng khám phá năng lực giới tính và ngưỡng an toàn trong sự tôn trọng liên quan đến nhu cầu, hạn chế cũng như sức khỏe của cô ấy.

1.2 Các điều khoản của hợp đồng sẽ diễn ra tự nguyện, bảo mật và có sự đồng thuận theo quy trình giới hạn và an toàn đã nêu trong hợp đồng này. Những quy trình giới hạn và an toàn bổ sung sẽ được lập thành văn bản.

1.3 Người Áp Đặt và Người Phục Tùng đều phải đảm bảo rằng mình không bị các bệnh về tình dục, bệnh nan y, bệnh truyền nhiễm hay bệnh đe dọa đến tính mạng, không chỉ có HIV, mụn giộp, viêm gan. Nếu trong thời gian thực hiện hợp đồng (sẽ được nêu dưới đây) và cả thời gian kéo dài hợp đồng, mỗi bên cần phải thăm khám cũng như có kiến thức về những bệnh này, bên nam và bên nữ chịu trách nhiệm thông báo lập tức cho đối tác và trong bất cứ hoàn cảnh nào trước khi có sự tiếp xúc thể xác giữa hai bên.

1.4 Bất cứ sự tiết lộ nào sẽ làm hợp đồng mất hiệu lực lập tức và mỗi bên đồng thuận chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với bên kia về hậu quả của sự

tiết 1

2. VAI TRÒ

2.1 Người Áp Đặt sẽ chịu trách nhiệm về sức khỏe cũng như huấn luyện, hướng dẫn và thi hành kỷ luật đối với Người Phục Tòng. Bên nam sẽ quyết định trọng tâm của quá trình huấn luyện, hướng dẫn và thi hành kỷ luật này cũng như thời gian và địa điểm diễn ra, tuân thủ theo những điều khoản đã thỏa thuận về các giới hạn và quy trình an toàn đã được nêu trong hợp đồng này hoặc được thỏa thuận bổ sung theo điều 1.2 trên đây.

2.2 Nếu trong trường hợp Người Áp Đặt không thực hiện đúng các điều khoản đã thỏa thuận, Người Phục Tòng có quyền chấm dứt hợp đồng lập tức và từ chối tất cả những dịch vụ của Người Áp Đặt mà không cần thông báo.

2.3 Người Phục Tòng phải phục vụ và tuân phục Người Áp Đặt trong mọi việc. Theo các điều khoản đã thỏa thuận, bên nữ không được truy hỏi hay chần chừ trong việc đáp ứng và làm vui lòng Người Áp Đặt như được yêu cầu, đồng thời, bên nữ cũng phải chấp thuận không được truy hỏi hay chần chừ trước sự huấn luyện, hướng dẫn và thực hiện kỷ luật dưới bất cứ hình thức nào.

3. HIỆU LỰC VÀ THỜI HẠN

3.1 Người Áp Đặt và Người Phục Tòng bắt đầu thực hiện hợp đồng vào ngày hợp đồng có hiệu lực, cần ý thức rõ bản chất và trách nhiệm của mỗi bên theo các điều kiện không có ngoại lệ.

3.2 Hợp đồng này có hiệu lực trong thời gian 03 tháng kể từ ngày có hiệu lực. Khi thời gian hợp đồng hết hiệu lực, các bên sẽ thảo luận hợp đồng xem những điều hai bên đồng thuận theo hợp đồng này đã hợp lý chưa. Mỗi bên có quyền đơn phương đề nghị mở rộng hợp đồng, bao gồm điều chỉnh thời hạn hợp đồng hoặc các thỏa thuận đã được lập ra theo hợp đồng. Nếu những điều khoản mở

rộng này không được hai bên đồng thuận, hợp đồng sẽ chấm dứt và cả hai bên sẽ được tự do thoát khỏi các ràng buộc.

4. KHẢ NĂNG

4.1 Người Phục Tùng sẽ tự thu xếp để gặp Người Áp Đặt từ tối thứ Sáu đến chiều Chủ Nhật hàng tuần trong thời gian hợp đồng vào đúng giờ đã được Người Áp Đặt ấn định. Những thời gian ấn định khác sẽ được hai bên thỏa thuận không ngoài chủ đích của hợp đồng.

4.2 Người Áp Đặt có quyền sa thải Người Phục Tùng bất kể lý do và thời gian. Người Phục Tùng có thể đề đạt nguyện vọng trở lại bất kỳ lúc nào, nguyện vọng này đảm bảo được Người Áp Đặt xem xét chỉ theo đúng quyền hạn của Người Áp Đặt.

5. ĐỊA ĐIỂM

Người Phục Tùng phải tự thu xếp việc riêng vào các thời gian ấn định và chấp thuận những thời điểm bổ sung tại các địa điểm do Người Áp Đặt quyết định. Tất cả chi phí đi lại của Người Phục Tùng nhằm thực hiện hợp đồng sẽ được Người Áp Đặt chi trả.

6. CÁC ĐIỀU KHOẢN VỀ VAI TRÒ

Các điều khoản về dịch vụ sau đây đã được thảo luận và đồng thuận, sẽ được áp dụng cho cả hai bên trong suốt thời gian hợp đồng. Hai bên đều đồng ý rằng sẽ có những vấn đề nảy sinh không nằm trong các điều khoản hợp đồng cũng như các điều khoản về vai trò, những vấn đề này sẽ được thương lượng lại. Trong trường hợp đó, những điều khoản thêm vào phải được ghi rõ là bổ sung. Bất cứ điều khoản hoặc sự bổ sung nào cần phải có sự đồng thuận bằng văn bản và có chữ ký của hai bên cũng như không đi ra ngoài những điều khoản cơ bản ở mục 2-5.

NGƯỜI ÁP ĐẶT

6.1 Người Áp Đặt phải đặt sức khỏe và sự an toàn của Người Phục Tòng lên trên hết, bất kể lúc nào.

6.2 Người Áp Đặt chấp thuận Người Phục Tòng nằm trong sự kiểm soát, áp đặt và kỷ luật của riêng mình trong suốt thời gian hợp đồng. Người Áp Đặt có thể sử dụng cơ thể của Người Phục Tòng bất cứ lúc nào trong thời gian ấn định cũng như thời gian bổ sung đã được hai bên đồng thuận theo bất kỳ cách nào bên nam cho rằng thích hợp, tình dục hoặc mục đích khác.

6.3 Người Áp Đặt sẽ hỗ trợ Người Phục Tòng sự huấn luyện và hướng dẫn cần thiết để có thể phục vụ Người Áp Đặt tốt nhất.

6.4 Người Áp Đặt sẽ thiết lập một không gian ổn định và an toàn để Người Phục Tòng có thể thực hiện nghĩa vụ với Người Áp Đặt.

6.5 Người Áp Đặt có thể có biện pháp kỷ luật phù hợp để đảm bảo Người Phục

Tòng toàn tâm toàn ý với vai trò phụ thuộc vào Người Áp Đặt và hạn chế việc từ chối các huấn thị. Người Áp Đặt có thể đánh, khê tay, quất bằng roi hoặc kết hợp các biện pháp trừng phạt phù hợp, mục đích là thiết lập kỷ luật, để giải trí hoặc vì bất cứ lý do gì mà không bắt buộc phải giải thích.

6.6 Trong việc đào tạo và thiết lập kỷ luật, Người Áp Đặt sẽ đảm bảo không để lại bất kỳ dấu vết vĩnh viễn nào trên cơ thể Người Phục Tòng cũng như bất kỳ thương tích nào phải cần đến điều trị y tế.

6.7 Trong trường hợp bệnh tật hoặc bị thương, Người Áp Đặt sẽ chăm sóc Người Phục Tòng, trông chừng sức khỏe và sự an toàn, động viên, và nếu cần, yêu cầu sự can thiệp y tế nếu Người Áp Đặt xét thấy cần.

6.8 Người Áp Đặt sẽ duy trì tình trạng sức khỏe tốt của chính mình và can thiệp y tế nếu cần thiết nhằm đảm bảo không có gì đe dọa sức khỏe.

6.9 Người Áp Đặt không cho một Người Áp Đặt khác mượn Người Phục Tòng.

6.10 Người Áp Đặt có thể giam giữ, còng hoặc trói Người Phục Tòng bất cứ lúc nào trong thời gian ấn định hoặc thời gian bổ sung đã được hai bên đồng thuận vì bất cứ mục đích gì và trong thời gian mở rộng, tùy thuộc vào sức khỏe và sự an toàn của Người Phục Tòng.

6.11 Người Áp Đặt đảm bảo tất cả những dụng cụ phục vụ cho việc huấn luyện và thực hiện kỷ luật phải luôn sạch sẽ, an toàn và vệ sinh.

NGƯỜI PHỤC TÒNG

6.12 Người Phục Tòng chấp thuận Người Áp Đặt là người làm chủ, cần hiểu rằng cô ấy là một tài sản của Người Áp Đặt, cần phải làm vui lòng Người Áp Đặt suốt thời gian hợp đồng nói chung và đặc biệt là trong thời gian ấn định và những thời gian ấn định bổ sung đã được hai bên đồng thuận.

6.13 Người Phục Tòng sẽ tuân thủ những quy định được nêu rõ ở Phụ lục trong bản ghi nhớ.

6.14 Người Phục Tòng phải luôn duy trì tình trạng sức khỏe tốt, phải đề nghị hoặc tìm kiếm sự lưu ý về y tế bất cứ khi nào cần thiết, liên tục thông báo với Người Áp Đặt về bất kỳ dấu hiệu sức khỏe nào phát sinh.

6.15 Người Phục Tòng phải đảm bảo luôn uống thuốc tránh thai và đảm bảo phải uống đúng và khi được kê toa để tránh mang thai.

6.16 Người Phục Tòng phải chấp thuận không thắc mắc về bất cứ hành động rắn đe nào Người Áp Đặt thấy phù hợp và phải luôn ghi nhớ thái độ cũng như vai trò đối với Người Áp Đặt.

6.17 Người Phục Tòng sẽ tham gia bất cứ hoạt động tình dục nào Người Áp Đặt yêu cầu và sẽ làm mà không chần chừ hay tranh cãi.

6.18 Người Phục Tòng sẽ chấp nhận đánh, quất, khế, quật, đập hay bất cứ biện pháp kỷ luật nào Người Áp Đặt quyết định, không chần chừ, truy hỏi hay phàn nàn.

6.19 Người Phục Tòng sẽ không được nhìn trực diện vào mặt của Người Áp Đặt trừ khi được lệnh đặc biệt cho phép làm thế. Người Phục Tòng luôn nhìn xuống, luôn chấp nhận sự có mặt của Người Áp Đặt một cách im lặng và vị nể.

6.20 Người Phục Tòng luôn tự giác có hành vi lễ độ với Người Áp Đặt và luôn

gọi bằng Ngài, ông Grey hoặc những cách gọi tương tự khi trực diện với Người Áp Đặt.

6.21 Người Phục Tòng sẽ không được chạm vào Người Áp Đặt mà không có dấu hiệu cho phép làm như thế.

7. NHỮNG TỪ AN TOÀN

7.1 Người Áp Đặt và Người Phục Tòng nhận ra rằng Người Áp Đặt có thể đưa ra những đòi hỏi mà Người Phục Tòng không thể đáp ứng nổi về mặt thể chất, tinh thần, tình cảm, tâm lý hay những thương tổn khác vào thời điểm Người Áp Đặt yêu cầu. Trong những trường hợp đó Người Phục Tòng có thể sử dụng từ an toàn. Hai từ an toàn được dẫn ra dưới đây dựa trên mức độ trầm trọng của các yêu cầu.

7.2 Từ an toàn "Vàng" sẽ được dùng để lưu ý Người Áp Đặt rằng Người Phục Tòng đã gần hết ngưỡng chịu đựng.

7.3 Từ an toàn "Đỏ" sẽ được dùng để lưu ý Người Áp Đặt rằng Người Phục Tòng không thể chịu đựng thêm bất cứ đòi hỏi nào. Khi nói ra từ này, hành động của Người Áp Đặt sẽ chấm dứt hoàn toàn, có tác động ngay lập tức.

KẾT LUẬN

Chúng tôi ký tên dưới đây đã đọc và hiểu rõ các điều khoản của hợp đồng. Chúng tôi tự nguyện chấp thuận các điều khoản này và xác nhận điều đó bằng chữ ký dưới đây.

Người Áp Đặt

Christian Grey

Ngày tháng năm

PHỤ LỤC

Các quy định tuân phục:

Người Phục Tòng vâng lời Người Áp Đặt lập tức và tự nguyện, không chần chừ, ngang bướng. Người Phục Tòng chấp thuận bất kỳ hành vi quan hệ tình dục nào Người Áp Đặt cho là phù hợp và thấy hài lòng. Người nữ sẽ nhiệt tình nhập cuộc và không do dự.

Ngủ:

Người Phục Tòng cần đảm bảo ngủ ít nhất bảy tiếng một đêm khi không ở bên Người Áp Đặt.

Thực phẩm:

Người Phục Tòng sẽ ăn uống điều độ theo danh mục thực phẩm liệt kê để đảm bảo sức khỏe và thể trạng tốt. Người Phục Tòng không ăn vặt giữa các bữa, ngoại trừ ăn trái cây.

Trang phục:

Trong suốt thời gian hợp đồng có hiệu lực, Người Phục Tòng sẽ không mặc những trang phục chưa được Người Áp Đặt chấp thuận. Người Áp Đặt sẽ cung cấp chi phí trang phục cho Người Phục Tòng sử dụng. Người Áp Đặt sẽ tháp tòng Người Phục Tòng đi mua trang phục cho những dịp đặc biệt. Nếu Người Áp Đặt yêu cầu, Người Phục Tòng sẽ phục sức và trang điểm như Người Áp Đặt mong

muốn suốt thời gian hợp đồng, cả khi có mặt Người Áp Đặt cũng như khi Người Áp Đặt cho là cần thiết.

Tập thể dục:

Người Áp Đặt sẽ bố trí một huấn luyện viên riêng cho Người Phục Tùng bốn lần một tuần, vài giờ mỗi lần tùy theo sự thỏa thuận giữa Người Phục Tùng và huấn luyện viên. Huấn luyện viên sẽ báo cáo cho Người Áp Đặt sự tiến bộ của Người Phục Tùng.

Chăm sóc cá nhân:

Người Phục Tùng đảm bảo giữ gìn cơ thể sạch sẽ, luôn cạo và/hoặc triệt lông. Người Phục Tùng sẽ đi thẩm mỹ viện mà Người Áp Đặt chọn và quyết định thời gian cũng như thực hiện những trị liệu mà Người Áp Đặt cho là phù hợp.

Phẩm chất cá nhân:

Người Phục Tùng không có bất kỳ quan hệ tình dục nào với bất kỳ ai ngoại trừ Người Áp Đặt. Người Phục Tùng luôn cư xử tôn trọng và khiêm nhường. Người nữ phải ý thức rằng hành vi của cô ấy có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Người Áp Đặt. Những tội lỗi, điều sai quấy cũng như cách cư xử kém của cô ấy đều được ghi lại khi Người Áp Đặt không có mặt. Mọi sai phạm những nội dung trên đây đều bị trừng phạt lập tức, nội dung trừng phạt sẽ do Người Áp Đặt quyết định.

PHỤ LỤC 2: NHỮNG GIỚI HẠN CỨNG

Không có những hoạt động liên quan đến lửa.

Không có những hoạt động liên quan đến hệ bài tiết và sản phẩm của chúng.

Không có những hoạt động liên quan đến kim tiêm, dao, kéo, xỏ lỗ hay máu.

Không có những hoạt động liên quan đến dụng cụ y tế phụ khoa.

Không có những hoạt động bao gồm trẻ em hay thú vật.

Không có những hoạt động để lại dấu vết vĩnh viễn trên da.

Không có những hoạt động khống chế nhịp thở.

Không có những hoạt động liên quan đến tiếp xúc trực tiếp dòng điện (dù là gián tiếp hay trực tiếp), ngọn lửa lên thân thể.

PHỤ LỤC 3: GIỚI HẠN MỀM

Phải được bàn luận và đồng ý giữa hai bên:

Người Phục tùng có đồng ý: Thủ dâm, kích thích dương vật, âm vật bằng cách liếm hoặc mút. Nuốt tinh dịch, quan hệ qua đường hậu môn?

Người phục tùng có đồng ý dùng: máy rung, dương vật giả hay các dụng cụ hậu môn, âm đạo khác?

Người Phục tùng có đồng ý: bị trói buộc bởi dây và còng da. Trói buộc bởi còng tay/ cùm/ xiềng xích. Trói buộc bởi băng keo? Người Phục tùng có đồng ý bị chế ngự bởi: trói tay lên đằng trước, trói cổ chân, trói khuỷu tay, trói tay ra đằng sau, trói đầu gối, cổ tay trói với cổ chân, ràng buộc với đồ vật cố định, nội thất, v.v... ràng buộc với thanh tách người, hệ thống treo?

Người Phục tùng có đồng ý: bị bịt mắt, bịt miệng?

Mức độ chịu đựng sự đau đớn mà Người Phục tùng sẵn sàng trải nghiệm?

Trường hợp 1 là thích mãnh liệt và 5 là cực kì không thích: 1-2-3-4-5.

Người phục tùng có chấp nhận những hình thức đau đớn/phạt/không nghe lời: đánh đòn, quất bằng roi, cấn, kẹp bộ phận sinh dục, wax nóng, vọc nghịch bằng tay, kẹp núm vú, và những loại/phương pháp đau đớn khác.

Um ý kiến của cô nàng đây

Không biết vì sao chỉ ghi có lợi ích của tôi - chẳng hạn, để khám phá năng lực và giới hạn tình dục của tôi. Tôi chắc chắn mình không cần đến một hợp đồng mười trang cho điều đó. Chắc chắn nó còn phục vụ cho lợi ích của ngài nữa.

Công kích chuẩn lăm cô Steele

Như ngài đã nói, chúng ta chỉ có một bạn tình thôi. Tôi không hút chích, chưa từng truyền máu. Tôi có lẽ là bạn tình an toàn. Còn ngài?

Lại chuẩn nữa rồi cô Steele! Đến bây giờ tôi mới nhận ra đây là lần đầu tiên tôi không phải xem xét lại quá khứ tình dục của bạn tình. Lợi ích từ việc lên giường với gái còn trinh

2.2 Tôi có thể chấm dứt bất cứ lúc nào nếu thấy ngài đã vượt qua giới hạn cho phép - Được, tôi thích thế!

Tôi hi vọng chúng ta không bao giờ thảo luận vấn đề này nhưng đây không phải là lần đầu tiên nếu chúng ta bắt buộc phải thảo luận nó

2.3 Tuân phục ngài trong mọi việc? Chấp thuận không chần chừ các biện pháp kỷ luật của ngài? Chúng ta cần bàn về điều này.

3.2 Một tháng thử trước đã. Không phải ba.

Chỉ một tháng á? Không đủ lâu. Chúng ta có thể làm gì trong một tháng chứ?

3.1 Tôi không thể có mặt vào mỗi cuối tuần được. Tôi còn có cuộc sống của mình, hoặc sẽ có. Có lẽ chỉ nên ba trong bốn tuần thôi.

Để cô nàng có cơ hội ra ngoài gặp gỡ người đàn ông khác à? Sau đó sẽ nhận ra những thứ đã bỏ lỡ. Tôi không chắc lắm về điều này

6.2 Sử dụng cơ thể tôi theo cách quan hệ tình dục nào ngài thấy phù hợp hoặc những cách khác – làm ơn định nghĩa 'những cách khác'

6.5 Toàn bộ nội dung hình phạt ở điều này. Tôi không chắc mình muốn bị đánh, quật hay các nhục hình. Tôi chắc chắn điều này đã vi phạm các điều từ 1.1 -1.4. Cũng vậy, "vì bất cứ lý do gì". Điều đó có ích gì quá không – và ngài bảo với tôi, ngài không phải kẻ ác tâm.

Khi thật! đọc tiếp nào, Grey

9 Không bao giờ ngài có cơ hội cho người khác vay mượn tôi. Nhưng tôi hài lòng vì thấy mọi việc trắng đen rõ ràng.

6.13 Các quy định. Ghi chú kỹ hơn ở phần dưới.

6.18 Biện pháp kỷ luật - vui lòng xem lại điều 6. 5 trên kia.

6.19 Tôi không được nhìn mặt ngài ư? Vì sao?

6.21 Tại sao tôi không được chạm vào ngài?

Các quy định:

Ngủ - Tôi đồng ý sáu tiếng.

Thực phẩm - Tôi không ăn những thứ được kê trong danh sách đâu. Bỏ qua danh sách thực phẩm hoặc bỏ qua tôi - giao dịch bất thành.

Um căng rồi đây

Trang phục - Tôi chỉ mặc trang phục ngài chọn khi nào ở chỗ ngài. Đồng ý?

Thể dục - Chúng ta đã thỏa thuận là ba tiếng rồi, ở đây vẫn ghi là bốn.

Những giới hạn mềm - chúng ta có thể xem qua tất cả chúng không?

Ngài vui lòng ấn định thời gian cụ thể cho cuộc gặp vào thứ Tư. Em phải làm việc đến 5h chiều

Ngủ ngon.

Ana

Thư trả lời của em là một sự nhẽ nhõm đối với tôi. Cô Steele rõ ràng đã suy nghĩ rất nhiều về nó, hơn tất cả những người phục tùng cũ của tôi. Cô nàng có vẻ thật sự chú tâm và có vẻ xem xét nó rất nghiêm túc. Xem ra chúng ta có rất nhiều thứ để thảo luận vào thứ 4 đây. Sự không chắc chắn tôi đã cảm thấy khi rời căn hộ của em biến mất thay vào đó là hi vọng vào một mối quan hệ. nhưng trước hết, cô nàng cần phải ngủ.

Từ: Christian Grey
Chủ đề: Các phát sinh
Ngày: 24 tháng 5 2011 00:07
Đến: Anastasia Steele

Cô Steele

Quả là một danh sách dài. Sao em vẫn còn thức?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Vài phút sau, câu trả lời của cô đã xuất hiện ở hộp thư đến

Từ: Anastasia Steele
Chủ đề: Chong đèn đêm
Ngày: 24 tháng 5 2011 00:10
Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Nếu ngài nhớ kỹ lại, em đang ghi chú danh sách này thì bỗng bị quấy rối, bị lôi lên giường bởi một cỗ máy kiểm soát chốt đi ngang qua.

Ngủ ngon.

Ana.

Câu trả lời của cô nàng làm tôi cười lớn nhưng ở góc độ nào đó, nó làm tôi cáu. Em mạnh bạo hơn trong email và có một khiếu hài hước nữa nhưng cô nàng cần ngủ

Từ: Christian Grey
Chủ đề: Thôi chong đèn đêm đi
Ngày: 24 tháng 5 2011 00:12
Đến: Anastasia Steele

VÀO GIƯỜNG NGAY, ANASTASIA

Christian Grey

CEO& cổ máy kiểm soát, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vài phút trôi qua, khi tôi chắc chắn rằng cô đã đi ngủ, dựa vào những dòng in hoa của tôi, tôi bước vào phòng ngủ, mang theo laptop nhờ cô nàng có trả lời.

Khi đã an vị trên giường, tôi với lấy một cuốn sách và đọc. Nửa tiếng sau tôi vứt nó sang một bên. Tôi không thể nào tập trung nổi, tâm trí tôi cứ trôi dạt về Ana, về những gì cô ấy làm tối nay và email của cô ấy

Tôi cần phải nhắc nhở em về những gì tôi mong đợi ở mối quan hệ này để em không có những suy nghĩ lệch lạc. Tôi đã đi quá xa với ý định ban đầu của mình

"Anh có định đến và giúp Ana chuyển nhà không?" từng câu từng chữ của Kavanagh gợi nhắc tôi rằng những mong đợi thiết thực đã được đặt ra

Nhưng có lẽ, tôi có thể giúp họ chuyển nhà?

Không. Dừng ngay đi Grey

Mở laptop ra, tôi đọc lại những "vấn đề phát sinh" của cô gái, tôi cần phải điều chỉnh những mong muốn của cô nàng và cố gắng tìm một cách nào đó để diễn đạt điều tôi muốn

Cuối cùng, tôi đã có ý tưởng

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Các phát sinh của cô

Ngày: 24 tháng 5 2011 01:27

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele mến

Dưới đây là những nhận định của tôi về các phát sinh cô đã nêu, tôi thấy cần lưu ý cô về định nghĩa của từ phục tùng.

Biết phục tùng - tính từ

Có xu hướng hay sẵn sàng nhượng bộ; tuân phục một cách không chần chừ hoặc khiêm cung: những gia nhân đầy phục tùng.

Được đánh dấu bởi hoặc tỏ rõ sự nhượng bộ: một câu trả lời đầy phục tùng.

Nguồn: 1580-90; biết + phục tùng

Từ đồng nghĩa: thuận phục, dễ bảo, thuần tính

Từ trái nghĩa: khó bảo, cứng đầu

Làm ơn hãy nhớ những thứ này cho cuộc thảo luận ngày thứ 4

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vậy đó. Tôi hi vọng cô sẽ thấy nó thú vị, nhưng nó cũng làm rõ quan điểm của tôi. Với suy nghĩ đó, tôi tắt đèn bàn, đi ngủ và mơ

Tên của anh ta là Elliot. Anh ta lớn hơn tôi. Anh ta cười, hét và nói suốt cả ngày. Anh ta suốt ngày nói chuyện với bố và mẹ. Anh ta là anh trai tôi. *Tại sao mà không nói thế ?* Elliot cứ hỏi đi hỏi lại câu đó. "Mày bị ngốc hả?" Elliot lại hỏi hoài câu đó. Tôi nháy lên người và liên hoàn tát vào mặt anh ta. Anh ta khóc. Anh ta khóc nhiều dễ sợ. Tôi không khóc. Tôi không bao giờ khóc. Mẹ đang cáu với tôi. Tôi phải ngồi dưới cầu thang. Tôi phải ngồi rất lâu. Nhưng kể từ đó Elliot không bao giờ hỏi tại sao tôi không nói nữa. Nếu tôi siết nắm tay lại, anh ta liền bỏ chạy ngay lập tức. Anh ta sợ tôi. Vì anh ta biết tôi là một con quái vật

Khi trở về từ cuộc chạy bộ, tôi kiểm tra email trước khi tắm. Không có gì từ cô Steele cả. Mới 7 :30 sáng thôi. Có lẽ vẫn còn quá sớm

Grey, bình tĩnh nào. Phải lấy lại phong độ chứ

Tôi nhìn chăm chăm vào thằng khốn mắt xám đang nhìn tôi qua gương khi đang cạo râu. *Không được vậy nữa. Hôm nay tạm quên cô nàng đi*

Tôi có một công việc để làm và một cuộc họp sáng để tham gia

"Freddie bảo Barney có lẽ sẽ gửi cho anh mẫu đầu tiên của chiếc máy tính bảng trong vài ngày nữa" Ros bảo tôi thông qua gọi video trực tuyến

"Hôm qua tôi đã nghiên cứu mấy cái biểu đồ. Chúng có vẻ khá ấn tượng nhưng tôi không chắc rằng chúng ta đã có thể nắm bắt được nó. Nếu chúng ta làm vậy, sẽ không có gì đảm bảo những công nghệ đó sẽ đi về đâu và chúng có thể làm được những gì ở các nước đang phát triển"

"Nhưng cũng đừng quên thị trường trong nước" Ros xen vào

"Tất nhiên"

"Christian, Anh sẽ ở lại Portland bao lâu?" Ros nghe có vẻ chán nản "Có chuyện gì đang xảy ra ở đó vậy?" Nhìn vào webcam, sau đó cô ấy lại cố nhìn chăm chăm vào màn hình để xem xét biểu hiện của tôi

"Một sự hợp tác" tôi không thể giấu nổi nụ cười

"Marco có biết không?"

Tôi khịt mũi. Marco Iglis là trưởng bộ phận liên kết và tiếp nhận phân chia của công ty tôi. "Không. Không phải kiểu hợp tác ấy"

"Oh" Ros im lặng trong một khoảnh khắc và từ khuôn mặt cô ấy ánh lên vẻ ngạc nhiên

Ờ.Nhiệm vụ tuyệt mật

"Tôi hi vọng anh sẽ thành công" cô ấy cười tự mãn

"Tôi cũng vậy" tôi cũng nở một nụ cười tự mãn. "Bây giờ chúng ta nói về Woods được chưa?"

Năm trước, chúng tôi đã gạt hái được 3 công ty công nghệ. Hai công ty thì đang đi lên, vượt xa cả mong đợi và cái còn lại thì đang vật vã chống trọi

mặc dù những khởi đầu tích cực của Marco. Lucas Woods chịu trách nhiệm điều hành công ty đó, nhưng thực chất hẳn chỉ là một kẻ ngốc – chỉ được cái mã chứ chẳng tài cán gì. Trong đầu hẳn khi nào cũng chỉ biết đến có tiền vậy nên hẳn đã mất tập trung và mất luôn cả chức điều hành khi cố gắng lấy công nghệ truyền tin. Tôi đã định mua rẻ công ty đang bị trắc trở về vốn liếng đó, rồi đem bán từng phần để kiếm lời, sa thải Woods, và liên kết công nghệ đó vào GEH

Nhưng Ros lại nghĩ Woods cần thêm thời gian – và chúng ta cũng cần thời gian để lên kế hoạch nếu chúng ta định thanh lí hoặc tạo ra một nhãn hiệu mới từ công ty của hẳn. Nếu chúng ta làm vậy, thì nó sẽ lại liên quan đến một lượng thừa dư dất đỏ

"Tôi nghĩ Woods đã có đủ thời gian để làm xoay chuyển cục diện cuộc chơi, nhưng hẳn ta cứ cứng đầu không chịu chấp nhận thực tế" Tôi nhấn mạnh. "Tôi cần hẳn ta biến đi và tôi muốn Marco tính toán mức phí thanh lí"

"Marco muốn tham gia vào cuộc gọi. Tôi sẽ bảo anh ấy đăng nhập vào"

Lúc 12h trưa, Taylor lái xe chở tôi đến WSU ở Vancouver để ăn trưa với hiệu trưởng, trưởng bộ phận khoa học môi trường, phó hội trưởng của ngành phát triển kinh tế. Khi chúng tôi vào hành lang dài, tôi không kiểm chế được nên nhìn xung quanh các học sinh xem thử có thấy cô Steele không. Chắc, không thấy cô ấy. Có lẽ cô nàng đang thu mình trong một góc nào đó của thư viện để đọc sách cổ điển. Ý nghĩ cô đang cuộn tròn đầu đó trong thư viện để đọc sách thật dễ chịu. Vẫn chưa có hồi âm cho email của tôi nhưng cô gái cũng có công việc của mình mà. Có lẽ sau bữa trưa chẳng

Khi chúng tôi dừng trước tòa hành chính. Điện thoại của tôi rung lên. Là Grace. Bà ấy không bao giờ gọi vào giữa tuần cả.

"Mẹ?"

"Chào con yêu. Con thế nào rồi?"

"Ồn ạ. Con sắp tham gia một cuộc họp"

"Thư kí của con bảo là con đang ở Portland" Giọng của bà ấy tràn trề hi vọng

Khi thật! Bà ấy nghĩ tôi đang ở cùng Ana

"Vâng. Vì công việc ạ"

"Ana thế nào rồi?" *Biết ngay mà!*

"Theo những gì con biết thì khỏe, Grace. Còn gì nữa không ạ?"

Ôi chúa ơi! Mẹ tôi cũng là một trong số ít người nằm trong danh sách phải-sắp-xếp-sao-cho-vừa-ý của tôi

"Mia sẽ về nhà sớm một tuần, vào thứ bảy. Hôm đó mẹ có ca trực, bố con thì phải tham gia vào một cuộc hội thảo để trình bày danh sách hội thẩm cho tổ chức từ thiện và giúp đỡ." Bà nói

"Và mẹ muốn con đi đón em ấy?"

"Con sẽ đi chứ?"

"Tất nhiên. Bảo con bé gửi cho con chi tiết của chuyến bay"

"Cám ơn con yêu. Gửi lời chào của mẹ đến Anastasia nhé"

"Con phải đi rồi. Chào mẹ" tôi gác máy trước khi bà ấy kịp hỏi thêm mấy câu ngượng ngập nữa. Taylor mở cửa xe

"Đón tôi lúc 3h nhé"

"Vâng, Ngài Grey"

"Ngày mai anh có đi gặp con gái không Taylor?"

"Có, thưa ngài" khuôn mặt anh ta ánh lên sự ấm áp và tình phụ tử đầy tự hào

"Ừ được rồi"

"Tôi sẽ đến đón ngài lúc 3h" Anh ta xác nhận

Tôi đi vào tòa nhà hành chính của trường đại học. Đây có lẽ sẽ là một bữa trưa dài lê thê

Tôi đã cố gắng không nghĩ về Anastasia Steele cả ngày hôm nay. Gần như thôi. Trong suốt bữa trưa, có vài lúc tôi mừng tượng ra cảnh nàng trong phòng giải trí... Cô nàng gọi nó là gì nhỉ? Căn phòng Đỏ. Tôi khẽ lắc đầu, mỉm cười và kiểm tra email. Người phụ nữ đó có bút lực khá mạnh nhưng hôm nay chưa thấy gì từ cô nàng.

Tôi thay bộ vest ra và mặc đồ thể thao để chuẩn bị cho buổi tập gym. Khi vừa mới định bước ra khỏi phòng, tôi nghe thấy tiếng 'ping'. Là cô nàng.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Các phát sinh của tôi... Thế còn của ngài?

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:29

Đến: Christian Grey

Thưa ngài

Xin nhớ thời điểm gốc của nguồn trích dẫn là năm 1580-90, tôi trân trọng nhắc ngài rằng thời điểm hiện tại là năm 2011. Từ đó đến nay là một khoảng thời gian rất dài rồi.

Tôi cũng mạo muội đưa ra một định nghĩa để ngài xem xét chuẩn bị cho cuộc gặp của chúng ta:

Sự thỏa hiệp – danh từ

Sự hòa giải giữa những cái khác biệt bằng cách nhân nhượng lẫn nhau; sự đồng nhất có được nhờ điều chỉnh các chỉ trích, các quan điểm mang tính xung đột hay công kích v.v. bằng cách điều chỉnh các yêu sách của các phía. Kết quả của cuộc hòa giải. Cái trung dung giữa những điều khác biệt: Kiến trúc cụm nhà này có sự thỏa hiệp giữa nhà trệt và nhà đa tầng. Sự đương đầu, đặc là có tinh xả thân; dẫn thân vào nguy hiểm, sự ngờ vực v.v.: một thỏa hiệp với tính chính trực của ai.

Ana

Thật là một sự ngạc nhiên. Một email đầy thách thức của Cô Steele. Nhưng cuộc gặp của chúng ta vẫn diễn ra. *Đó là một sự nhẹ nhõm đối với tôi*

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thế còn các phát sinh của tôi?

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:32

Đến: Anastasia Steele

Quan điểm vững vàng, tốt lắm, vẫn như mọi khi, cô Steele. Tôi sẽ đón cô tại nhà lúc 7: 00 ngày mai

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Điện thoại tôi rung lên. Là Elliot

"Này nhóc. Kate bảo anh quấy em về vụ chuyển nhà"

"Chuyển nhà nào?"

"Chuyển nhà của Ana với Kate ấy thẳng ngốc"

Tôi thở dài. Anh ta đúng là một thằng khốn lô thổ. "Em không giúp được. Em phải đón Mia ở sân bay"

"Gi? Mẹ là không được hả? Còn bố thì sao?"

"Không. Mẹ mới gọi em sáng nay"

"Thôi đành vậy. Này mày không hề bảo anh là mày thân với Ana nhé. Đã gì-"

"Tạm biệt Elliot" tôi cúp máy. Đó không phải chuyện của anh ta và đang có một cái email chờ tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: 2011 – Phụ nữ có thể lái xe

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:40

Đến: Christian Grey

Thưa ngài

Tôi có xe. Tôi có thể tự lái. Tôi rất mong được gặp ngài ở đâu đó. Cụ thể chúng ta sẽ gặp ở đâu?

Tại khách sạn ngài ở, lúc 7:00?

Ana

Tôi cáu! Và trả lời lại ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Phụ nữ trẻ cứng đầu

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:43

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele

Tôi muốn lưu ý email của tôi ngày 24 tháng 5, 2011, gửi lúc 1:27 và bao gồm định nghĩa từ được ghi trong đây. Có bao giờ cô nghĩ rằng cô sẽ làm điều cô được bảo không?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy hồi âm khá chậm. Điều đó chả giúp ích gì với tâm trạng của tôi cả

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đàn ông khó bảo

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:49

Đến: Christian Grey

Ngài Grey

Em muốn lái xe

Làm ơn.

Ana.

Khó bảo? Tôi á? Khi thật. Nếu cuộc thảo luận diễn ra như kế hoạch, những thái độ sai lệch này sẽ còn là dĩ vãng của quá khứ. Với ý nghĩ đó, tôi đồng ý.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Phụ nữ trẻ cứng đầu

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:53

Đến: Anastasia Steele

Được rồi. Khách sạn tôi ở, lúc 7:00. Tôi sẽ tiếp em tại Marble Bar.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đàn ông không quá khó bảo

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:55

Đến: Christian Grey

Cảm ơn.

Ana x

Và tôi được tặng một nụ hôn. Lờ tịt đi cái cảm giác ấy, tôi cho cô ấy biết rằng tôi rất hân hạnh. Tâm trạng của tôi được kéo lên khi tôi hướng đến phòng tập gym của khách sạn

Cô nàng gởi tôi một nụ hôn...

CHƯƠNG 10.1

Thứ tư, ngày 25 tháng 5 năm 2011

Tôi gọi một ly Sancerre, dựa mình vào quầy bar. Tôi đã chờ đợi giây phút này cả ngày và không thể ngừng việc liếc nhìn đồng hồ của mình. Có cảm giác như buổi hẹn đầu tiên vậy, và theo một nghĩa nào đó, nó đúng là thế. Tôi chưa bao giờ đi ăn tối với kẻ phục tùng của tôi cả. Tôi đã phải tham dự một cuộc họp kiểm định hôm nay, thực hiện một phi vụ mua bán và đuổi việc 3 người. Không việc gì tôi làm trong cả ngày, bao gồm cả việc chạy bộ - hai vòng - cùng buổi luyện tập ở phòng gym có thể xóa đi sự hồi hộp của tôi mà tôi phải liên tục đương đầu. Quyền hạn bây giờ nằm trong tay Anastasia Steele. Tôi cần sự xác nhận của cô ấy.

Tôi mong cô không trễ hẹn. Tôi liếc mắt về phía cửa quán bar ... cổ họng tôi khô cứng lại. Cô đứng gần cửa, trong giây lát, tôi thậm chí không thể nhận ra cô ấy. Ana trông thật đặc biệt: tóc cô uốn thành từng lọn gọn sóng, vuốt về một bên ngực, bên còn lại, phần tóc được kẹp gọn ghẽ, để lộ cấu trúc xương cằm thanh lịch cùng đường cong mảnh dẻ của cổ cô. Ana mang giày cao gót và bộ váy bó sát màu tím sẫm, làm nổi bật hình thể thon gọn của cô.

Wow.

Tôi bước đến ngắm nhìn cô. "Nhìn em thật lộng lẫy," thì thầm, tôi hôn nhẹ lên cằm cô. Nhắm mắt lại, tôi tận hưởng mùi hương đậm chất địa đàng của cô. "Một bộ váy, cô Steele. Tôi rất hài lòng đấy." Bông tai kim cương sẽ hoàn thiện tạo hình này, tôi phải mua cho cô một đôi thôi.

Nắm lấy tay cô, tôi tiến về phía quầy bar. "Em muốn dùng gì?"

Tôi tưởng tượng một nụ cười lịch lãm ngay khi cô ngồi xuống. "Em sẽ dùng bất cứ cái gì ngài gọi."

À, cô đang học hỏi. "Thêm một ly Sancerre," tôi nói với bồi bàn, rồi ngồi vào bàn, đối diện với cô. "Họ phục vụ những loại rượu tuyệt vời ở đây." Tôi thêm vào, giành một khoảng để ngắm nhìn Ana. Cô trang điểm nhẹ. Một

chút thôi. Tôi nhớ lại mình từng nghĩ rằng cô rất bình thường khi cô té ngã trong văn phòng của tôi vào lần đầu gặp mặt. Nhưng cô là bất cứ điều gì khác ngoài bình thường. Chải chuốt một chút cùng bộ đồ đúng nghĩa thì cô trông như một nữ thần.

Cô hơi nhích mình trên ghế, mắt cô chớp chớp đầy ngại ngùng.

"Em đang hồi hộp à?" tôi hỏi.

"Vâng."

Đây rồi, Grey.

Ngả mình về phía trước, thì thầm đầy ma mị, tôi tiết lộ rằng tôi cũng rất hồi hộp. Cô nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi mọc lên 3 đầu vậy.

Yeah, tôi cũng là người đấy bé cưng ... chỉ có điều.

Bồi bàn đem rượu đến chỗ Ana cùng hai đĩa đậu phụng và ô liu giữa chúng tôi.

Ana nhún vai, một biểu hiện rằng cô muốn bắt đầu bàn công chuyện, cũng như hồi cô phỏng vấn tôi. "Vậy, chúng ta sẽ làm việc này thế nào? Liệt kê qua từng mục của em à?" cô hỏi.

"Lại thiếu kiên nhẫn nữa rồi, cô Steele."

"Hoặc em có thể hỏi ngài về thời tiết ngày hôm nay." Cô mỉa mai.

Cái miệng nhanh nhẩu đấy.

Đùa với cô ấy một chút thôi, Grey.

Vẫn nhìn về cô, tôi cho một quả ô liu vào miệng, và liếm ngón trỏ. Mắt cô mở to dần, sẫm tối lại.

"Tôi cho rằng thời tiết hôm nay có vẻ khá khó chịu." Tôi cố giả giọng nghiêm túc.

"Ngài đang mỉa mai tôi đấy à, ngài Grey?"

"Đúng vậy, cô Steele."

Cô mím môi kiềm nén nụ cười. "Ngài biết rằng hợp đồng này hợp pháp và không hề mang tính ép buộc phải không?"

"Tôi hoàn toàn nhận thức về điều này, cô Steele."

"Ngài có định nói với tôi điều đó không?"

Cái gì? Tôi không nghĩ rằng tôi phải nói điều đó ... và em cũng tự hiểu ra đấy thôi. "Em cho rằng tôi sẽ ép buộc em làm điều em không muốn làm và giả vờ rằng tôi có quyền hợp pháp để sở hữu em sao?"

"Ờ, vâng."

Wow. "Em không đánh giá cao nhân phẩm của tôi lắm phải không?"

"Ngài vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi."

"Anastasia, không quan trọng liệu nó có hợp pháp hay không. Nó đại diện cho một thỏa thuận mà tôi muốn thực hiện với em – những điều tôi cần ở em và những điều em có thể mong chờ từ tôi. Nếu em không thích, đừng kí. Nếu em kí và quyết định rằng em không thích nó thì có đủ các điều khoản để em kết thúc việc này. Và dù nó có hợp pháp đi nữa, em cho rằng tôi ép buộc em dù cho em từ chối à?"

Cô ấy nghĩ tôi thế nào chứ?

Cô quan sát tôi đầy thận trọng bằng đôi mắt xanh.

Cái tôi cần cô hiểu là bản hợp đồng này không phải về vấn đề luật pháp, mà chính là lòng tin.

Tôi muốn em tin vào tôi, Ana.

Ngay khi cô nhớp một ngụm rượu, tôi nhanh chóng giải thích. "Những mối quan hệ thế này được xây dựng trên sự trung thực và lòng tin. Nếu em không tin tưởng vào tôi – tin tưởng vào sự tác động tôi tạo nên ở em, những

giới hạn mà tôi sẽ cùng em phá vỡ, những nơi tôi có thể đưa em tới – nếu em không trung thực với tôi thì chúng ta sẽ không thể làm điều này được."

Cô xoa cằm, cân nhắc những lời tôi vừa nói.

"Điều này khá đơn giản, Anastasia. Em có tin tưởng tôi hay không?"

Và nếu cô thực sự xem thường tôi đến vậy thì có lẽ chúng ta không nên làm việc này.

Ruột tôi quặn lại đầy căng thẳng.

"Ngài có những cuộc nói chuyện thế này với, ừm ... 15 người kia không?"

"Không." *Tại sao cô lại nói lái đi thế.*

"Tại sao không?" cô hỏi.

"Bởi vì họ đều là những kẻ phức tạp có kinh nghiệm. Họ biết họ muốn những gì từ mối quan hệ với tôi cùng những mong đợi của tôi. Với họ, nó chỉ là những câu hỏi về một số giới hạn và các chi tiết tiểu tiết khác thôi."

"Thế ngài có đến những cửa hàng nào đại loại như 'Chúng tôi là những kẻ phức tạp' không?" Cô nhướng lông mày lên và tôi cười lớn. Như chú thỏ của một ảo thuật gia, sự căng thẳng của tôi biến mất. "Không hẳn." Giọng tôi trầm xuống.

"Vậy thì thế nào?" Cô hiểu kì, nhưng tôi không muốn nói về Elena nữa. Lần cuối cùng tôi nhắc đến cô ta, Ana trở nên khá lạnh lùng. "Đây là điều em muốn thảo luận sao? Hay chúng ta quay trở lại việc chính đi. Vấn đề của em."

Cô nhăn nhó.

"Em có đói không?" tôi hỏi.

Cô nhìn những quả ô liu một cách đầy khả nghi. "Không."

"Em đã ăn gì hôm nay chưa?"

Cô do dự.

Khi.

"Chưa." Cô nói. Tôi cố để lời tự thú của cô không làm tôi giận.

"Em phải ăn, Anastasia. Chúng ta có thể ăn ở đây hoặc ở phòng tôi. Em thích cái nào hơn?"

Cô ấy sẽ không lên phòng tôi đâu.

"Em nghĩ mình nên ăn ở nơi công cộng, vùng trung lập."

Y như dự đoán - rất hợp lý, cô Steele.

"Em có cho rằng nó sẽ ngăn được tôi mang em lên phòng sao?" giọng tôi khàn khàn.

Cô nuốt nước miếng. "Em hy vọng vậy."

Đừng làm cô ấy khổ sở nữa, Grey.

"Đi nào, tôi đã đặt bàn ăn riêng cho chúng ta. Tất nhiên là không công cộng." Đứng dậy, tôi đưa tay về phía cô.

Cô ấy có nhận lời không?

Cô liếc từ tay tôi lên nhìn mặt tôi.

"Đem theo ly rượu của em nữa," tôi ra lệnh. Cô cầm lấy đồ uống và nắm lấy tay tôi.

Trên đường rời khỏi quầy bar, tôi để ý thấy vài ánh nhìn ngưỡng mộ từ các vị khách khác, và trong trường hợp này, một anh chàng điển trai, dáng người thể thao có vẻ đánh giá cao người bạn hẹn của tôi. Đây không phải điều tôi từng trải nghiệm qua ... và tôi không nghĩ là tôi thích nó.

Qua khỏi những bậc thang dẫn đến ban công, một phục vụ trẻ tuổi được chủ nhà hàng cử ra nghênh đón và dẫn chúng tôi vào phòng ăn đã đặt sẵn. Cậu ta dường như bị thu hút bởi quý cô Steele, nên tôi đơn giản là tặng cậu ta

một ánh nhìn đe dọa đủ để khiến cậu bước khỏi phòng ngay lập tức. Một người phục vụ khác lớn tuổi hơn kéo ghế cho Ana và trải khăn lên đùi giúp cô ấy.

"Tôi đã gọi món sẵn rồi. Hy vọng em không phiền."

"Không sao cả." Cô gật đầu lịch thiệp.

"Thật tốt khi biết em có thể vâng lời." Tôi mĩa mai. "Bây giờ thì, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?"

"Vấn đề của em." Cô nói, cố tập trung vào câu chuyện, nhưng cô lại nhấp một ngụm rượu lớn khiến bầu má ửng đỏ lên. Hẳn là để lấy thêm chút can đảm. Tôi cần quan sát kỹ lượng rượu cô uống vào, vì hôm nay Ana phải lái xe về.

Cô ấy luôn có thể ở lại đây, và tôi sẽ giải thoát cô khỏi cái váy quyến rũ đó.

Tập trung đầu óc, tôi quay lại với công chuyện – những vấn đề của Ana. Từ túi trong, tôi lôi ra bì hồ sơ mà Ana đã email cho tôi. Cô lại nhún vai, tặng cho tôi một ánh nhìn đầy mong đợi, và tôi buộc phải giấu đi sự thích thú của mình. "Điều khoản 2. Chấp thuận. Đây là cho lợi ích của cả hai. Tôi sẽ thảo luận."

Cô ngáp thêm một ngụm nữa.

"Về mặt sức khỏe của tôi? Tất cả các "đồng nghiệp" trước của tôi đều kiểm tra máu, và tôi luôn kiểm tra sức khỏe định kỳ 6 tháng một lần đối với tất cả các rủi ro mà em đề cập. Các kết quả đều rất rõ ràng. Tôi chưa từng sử dụng ma túy. Thực ra, tôi còn phản đối chúng nữa cơ. Tôi có một chính sách không khoan dung đối với việc dùng thuốc phiện dành cho các nhân viên của tôi, và tôi cũng đề nghị các cuộc kiểm tra thuốc bất ngờ."

Trên thực tế, một trong những người tôi sa thải hôm nay đã gặp vấn đề với thuốc phiện.

Cô có vẻ sốc, tôi tiếp tục. "Và tôi cũng chưa từng truyền máu. Nhiều đây đủ để trả lời câu hỏi của em chưa?"

Cô gật đầu.

"Về mục tiếp theo của em, tôi đã đề cập rồi. Em có thể bỏ đi bất cứ khi nào em muốn, Anastasia. Tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng một khi em đã đi, mọi chuyện sẽ chấm dứt."

Không có cơ hội thứ hai.

"Được rồi." Cô trả lời, mặc dù có vẻ không chắc chắn lắm.

Chúng tôi đều im lặng ngay khi phục vụ bê món khai vị vào. Trong giây lát, tôi tự hỏi có nên tổ chức cuộc họp này ở văn phòng hay không và ngay lập tức bác bỏ ý tưởng nực cười ấy. Chỉ những thăng giáng mới lẫn lộn giữa công chuyện và sở thích mà thôi. Tôi giữ công việc và đời sống cá nhân tách rời, một trong những quy tắc vàng của tôi, và ngoại lệ duy nhất là Elena ... nhưng chính cô ta đã giúp tôi bước vào con đường kinh doanh.

"Tôi hy vọng em thích ăn hào." Tôi nói với Ana khi phục vụ đã rời đi.

"Em chưa từng thử."

"Thật sao? Tất cả những gì em cần làm là mút và nuốt. Tôi nghĩ em sẽ làm được thôi." Tôi nhìn thẳng vào môi cô, nhớ lại việc cô ấy có thể "nuốt" vào một cách thuần thục thế nào. Theo phản xạ, cô đỏ mặt, tôi vắt chanh lên món hào rồi cho vào miệng nuốt. "Hmm, rất ngon. Hương vị của biển." Tôi cười khi thấy cô nhìn tôi, thật thú vị. "Thử đi nào." Tôi khuyến khích cô, biết rằng cô không phải loại người dễ rút lui khi bị thách thức.

"VẬY, em không cần nhai nó à?"

"Không, Anastasia, em không cần." Tôi lại cố để không nghĩ đến cảnh cô dùng răng nghịch ngợm với bộ phận cơ thể yêu thích của tôi.

Cô cắn phần môi dưới, khẽ để lại vết răng nhè nhẹ.

Chết tiệt. Có thứ gì đó khuấy động trong người tôi, tôi nhích người qua lại trên ghế. Cô lấy một con hào, vắt miếng chanh, đầu nghiêng về phía sau, miệng mở ra. Ngay khi cô nuốt con hào vào, cơ thể tôi căng cứng.

"Thế nào?" tôi hỏi, chất giọng dường như hơi khản đặc.

"Em sẽ ăn thêm nữa." Giọng cô pha chút hài hước.

"Cô bé ngoan."

Cô hỏi tôi có phải tôi cố tình chọn hào vì chúng là món nổi tiếng ở nhà hàng này và có chất lượng cao hay không. Tôi làm cô bất ngờ khi đáp lại rằng tôi gọi món hào vì đơn giản chúng nằm ở đầu thực đơn. "Tôi không cần cao lương mỹ vị khi ở gần em."

Tôi có thể ăn em ngay bây giờ đây.

Cư xử đàng hoàng đi Grey. Quay về việc thảo luận mau.

"Chúng ta nói đến đâu rồi?" tôi trở lại với tập hồ sơ của cô, tập trung vào các vấn đề khá ấn tượng mà Ana đề xuất. Điều khoản 9. "Tuân lệnh tôi trong mọi chuyện. Đúng, tôi muốn em như vậy đấy." Điều này rất quan trọng. Tôi cần biết rằng cô ấy an toàn và sẵn sàng làm *tất cả* vì tôi. "Tôi cần em làm thế. Hãy xem nó như chơi trò nhập vai vậy, Anastasia."

"Nhưng em sợ anh sẽ làm em bị thương."

"Bằng cách nào cơ chứ?"

"Thế xác."

"Em nghĩ rằng tôi sẽ làm vậy sao? Vượt quá giới hạn những gì em có thể chịu được?"

"Anh nói ngài từng làm người khác bị thương."

"Đúng. Nó xảy ra khá lâu rồi."

"Anh làm cô ta bị thương thế nào?"

"Tôi trừng phạt cô ta. Thực ra, điều này cũng nằm trong những câu hỏi của em. Hình phạt – đó là cách sử dụng của cái móc treo trong phòng Giải trí. Trò chơi với dây thừng. Một trong những sợi dây bị buộc quá chặt."

Hoảng sợ, cô giơ hai tay lên để ngừng tôi lại.

Quá nhiều thông tin.

"Em không cần biết nữa. Vậy anh sẽ không trừng phạt em?" cô hỏi.

"Không, nếu em không muốn điều đó. Em có thể cho cái này vào mục giới hạn."

"Được rồi." Cô thở hắt ra, nhẹ nhõm.

Tiếp tục nào Grey. "Vậy hoàn toàn vâng lời, em có thể làm được không?"

Cô nhìn thẳng vào người tôi, cặp mắt đánh lại như xuyên thấu cả tâm hồn đen tối của tôi, tôi không rõ cô sẽ hỏi đáp thế nào nữa.

Khốn. Đây có thể là cái kết chằng?

"Em có thể cố." Cô nói, giọng trầm xuống.

Đến lượt tôi nhẹ nhõm. *Tôi vẫn còn trong cuộc chơi.* "Tốt."

"Giờ thì," điều 11. "Một tháng thay vì ba sẽ không đủ, nhất là khi em muốn một buổi cuối tuần riêng tư mỗi tháng." Chúng ta sẽ chẳng đi tới đâu cả. Cô cần tập luyện và tôi không thể xa cô quá lâu. Có thể chúng ta sẽ phải thỏa hiệp, như cô gợi ý. "Hoặc em có thể chọn một ngày trong một tuần bất kì của mỗi tháng cho riêng mình – còn tôi được thêm nửa đêm vào giữa tuần đó?"

Tôi quan sát cô xem xét các khả năng. "Cũng được." Cuối cùng, cô trả lời, biểu cảm khá nghiêm túc.

Tốt.

"Và làm ơn, hãy thử trong vòng 3 tháng. Nếu nó không hợp với em, em có thể chấm dứt hợp đồng."

"3 tháng," cô nói. Vậy là đồng ý sao? Tôi xem như một lời chấp thuận.

Được rồi. Tiếp tục.

"Về quyền sở hữu, nó thực chất chỉ là vấn đề lý thuyết và sự tuân phục của em mà thôi. Chủ yếu để em suy nghĩ theo đúng khuôn mẫu, để hiểu rõ vị trí của tôi. Và tôi cần em hiểu rằng một khi em trở thành kẻ phục tùng của tôi thì tôi có thể làm điều tôi muốn với em. Em cần phải chấp nhận điều đó, một cách ngoan lười. Nên em phải tin tưởng tôi. Tôi có thể quan hệ với em, bất cứ lúc nào, bất kỳ cách nào và bất cứ nơi đâu tôi thích. Tôi sẽ rèn luyện kỹ luật cho em, vì rõ ràng em khá thiếu kinh nghiệm nên tôi càng phải dạy em cách làm tôi hài lòng."

"Tôi biết em chưa từng làm điều này trước đây. Chúng ta sẽ làm thật chậm, tôi sẽ giúp em. Ta sẽ xây dựng nhiều tình huống khác nhau. Tôi cần em tin tôi, tôi biết tôi phải lấy được lòng tin của em, và tôi sẽ làm được điều đó. Còn cụm từ 'hoặc không thì' là để giúp làm quen với mọi chuyện."

Một bài phát biểu hùng hồn thật Grey.

Cô ngã người về phía sau – khá sốc, tôi nghĩ vậy.

"Vẫn còn tỉnh táo chứ?" tôi ân cần hỏi thăm. Phục vụ bước vào phòng, tôi gật đầu tỏ ý kêu anh dọn bàn.

"Em muốn dùng thêm rượu không?" tôi hỏi cô.

"Em phải lái xe."

Trả lời tốt đấy.

"Nước vậy."

Cô gật đầu.

"Nước khoáng hay có ga?"

"Nước có ga, làm ơn."

Phục vụ rời đi với những chiếc đĩa của chúng tôi.

"Em yên lặng quá," tôi thì thầm. Cô thậm chí không nói lời nào.

"Anh lại nhiều chuyện quá." Cô nhanh nhẩu đáp trả lại.

Hợp lý đấy, cô Steele.

Giờ đến vấn đề tiếp theo trong danh sách, mục 15. Tôi hít thở sâu. "Kì luật. Có một ranh giới rất mong manh giữa đau đớn và khoái lạc, Anastasia. Một đồng xu có hai mặt, mặt này không thể tồn tại nếu thiếu đi mặt kia. Tôi sẽ cho em thấy nỗi đau có thể mang lại nhiều khoái cảm thế nào. Bây giờ em có thể không tin tôi, nhưng đây chính là điều tôi nói về lòng tin. Sẽ có sự đau đớn, nhưng em chắc chắn xử lý được." Tôi không bao giờ nhấn mạnh việc này đủ cả. "Một lần nữa, đây là chuyện về lòng tin. Em có tin tưởng tôi không, Ana?"

"Vâng, em tin anh." Cô trả lời ngay lập tức. Sự hồi đáp của cô làm tôi hơi choáng : nó hoàn toàn bất ngờ.

Một lần nữa.

Tôi đã lấy được lòng tin của cô chưa?

"Được rồi, vậy phần còn lại chỉ toàn là tiểu tiết thôi." Tôi cảm thấy dễ chịu hơn rồi.

"Những tiểu tiết khá quan trọng."

Cô nói đúng. Tập trung đi Grey.

"Okay, nói sơ qua đi."

Phục vụ bê món chính vào.

"Tôi hy vọng em thích món cá." Tôi nói, ngay khi anh ta đặt đĩa xuống. Món cá tuyết đen trông khá ngon miệng. Ana cắn một miếng.

Cuối cùng cô ấy cũng ăn!

"Những quy tắc," tôi tiếp tục. "Hãy bàn về chúng. Thức ăn là một vấn đề quan trọng."

"Vâng."

"Tôi có thể chắc chắn rằng em sẽ ăn ít nhất 3 bữa một ngày không?"

"Không."

Đè nén một cảm xúc khó chịu, tôi cưỡng chế lại. "Tôi cần biết rõ rằng em có đói đến chết hay không."

Cô nhăn mặt cười. "Ngài phải tin vào em chứ."

"Em nói đúng, quý cô Steele." Tôi cắn nhả với chính mình. Đây là những trận chiến tôi khó lòng chiến thắng được. "Tôi khá xem trọng thức ăn và giấc ngủ."

Cô trao cho tôi một nụ cười mỉm, nhẹ nhõm. "Tại sao tôi không được nhìn thẳng vào mắt anh?" Cô hỏi.

CHƯƠNG 10.2

"Đó là luật lệ giữa kẻ phục tùng và người được phục tùng. Em sẽ quen thôi."

Cô lai nhẵn mặt, nhưng lần này có vẻ cay đắng. "Tại sao em không được chạm vào ngài?" Cô hỏi.

"Vì em không thể."

Ngăn cô ấy lại Grey.

"Có phải vì bà Robinson không?"

Cái khi gì chứ? "Sao em lại nghĩ vậy? Em cho rằng bà ấy điều khiển tôi chắc?"

Cô gật đầu.

"Không Anastasia. Đó không phải là lý do. Ngoài ra, bà Robinson không làm mấy thứ này với tôi đâu."

"Vậy không hề liên quan tới bà ấy?" Cô hỏi, khá bối rối.

"Không."

Tôi không thể chịu được việc bị chạm vào. Và em yêu, em không muốn biết lý do đâu.

"Và tôi cũng không muốn em tự làm với bản thân mình." Tôi thêm vào.

"Chỉ là tò mò thôi, nhưng tại sao?"

"Vì tôi muốn hưởng hết sự khoái lạc của em."

Trên thực tế, tôi muốn nó ngay bây giờ. Tôi muốn làm với cô ở đây, lúc này, để xem cô có thể yên lặng được thế nào. Thực sự yên lặng, biết rằng chúng tôi đang ở trong tầm nghe của nhân viên khách sạn cùng khách khứa. Dù sao, đây cũng chính là lý do tôi đặt phòng riêng mà.

Cô mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng rồi im bặt và cắn thêm một miếng từ khẩu phần ăn đầy ắp trên đĩa cô. "Tôi đã cho em khá nhiều chuyện để suy nghĩ nhỉ?" tôi nói, gấp bìa hồ sơ lại và cho vào túi.

"Vâng."

"Em muốn bàn về những giới hạn bây giờ không?"

"Không phải lúc đang ăn."

"Buồn nôn à?"

"Đại loại vậy."

"Em vẫn chưa ăn gì nhiều mà."

"Em ăn đủ rồi."

Lại trò cũ kỹ. "Ba con hào, bốn miếng cá tuyết, một miếng măng tây, không khoai tây, đậu phụng hay ô liu, và em chưa hề ăn cả ngày. Em nói rằng tôi có thể tin em cơ đấy."

Mắt cô mở to.

Yeah. Tôi vẫn đếm đều đặn Ana à.

"Làm ơn đi Christian. Không phải ngày nào em cũng có những cuộc trò chuyện thế này đâu."

"Tôi cần em khỏe mạnh và đầy đặn Anastasia." Giọng tôi nghiêm nghị.

"Em biết."

"Và lúc này, tôi muốn cởi cái váy đó của em ra ngay."

"Em không nghĩ đó là ý hay." Cô thì thầm. "Chúng ta còn chưa ăn tráng miệng nữa."

"Em muốn ăn tráng miệng?" Ngay cả khi em còn chưa đụng gì tới món chính à.

"Vâng."

"Em có thể làm món tráng miệng."

"Em không chắc mình đủ ngọt."

"Anastasia, em rất ngọt. Tôi biết rõ mà."

"Christian, ngài sử dụng việc quan hệ như một thứ vũ khí vậy. Không công bằng gì cả." Cô cúi đầu nhìn chân mình, giọng nói trầm và sâu lắng. Rồi cô ngước mặt lên, ghim cho tôi ánh nhìn đầy căng thẳng, màu xanh ngọc tỏa ra sự lo lắng ... và đam mê.

"Em nói đúng. Tôi vẫn làm thế." Tôi thừa nhận. "Trong cuộc sống, em sử dụng những gì em biết. Điều đó không thay đổi ham muốn của tôi về em. Ở đây. Lúc này." *Và chúng ta có thể làm, ngay bây giờ, nơi này.* Tôi biết em khao khát nó mà Ana. Tôi nghe được sự thay đổi trong nhịp thở của em.

"Tôi muốn thử nghiệm một vài thứ." Tôi rất muốn biết cô có thể yên lặng cỡ nào, và liệu cô có thể làm chuyện này với nỗi sợ bị phát hiện hay không.

Chân mày cô nhíu lại bối rối.

"Nếu em là kẻ phục tùng của tôi, em sẽ không cần nghĩ nhiều đâu. Nó sẽ rất dễ dàng. Tất cả những quyết định, tất cả những sự lo lắng đằng sau chúng. Câu hỏi 'Chuyện này có đúng đắn không? Có nên diễn ra ở đây không? Có nên là lúc này không?' Em không phải lo nghĩ về tất cả những điều trên. Đó là việc tôi sẽ phải làm như một kẻ thống trị của em. Và ngay bây giờ, tôi biết em muốn tôi Ana."

Cô vuốt tóc khỏi bờ vai, nét mặt căng thẳng dần khi cô liếm môi.

Oh vâng. Cô ấy muốn tôi.

"Tôi biết được vì cơ thể em đang phản bội chính chủ nhân của nó. Em đang ép chặt hai chân mình, đỏ mặt và nhịp thở cũng thay đổi."

"Sao ngài biết về chân em?" Cô hỏi, giọng cao vút, khá bất ngờ, tôi cho là vậy.

"Tôi thấy khăn trải bàn chuyển động nhẹ, và đó cũng là một phán xét được tính toán dựa trên nhiều năm kinh nghiệm. Tôi đúng rồi, phải không?"

Cô yên lặng trong giây lát rồi quay mặt lảng tránh. "Em vẫn chưa ăn xong." Cô một mực khẳng định, nhưng vẫn đỏ mặt.

"Em thích món cá lạnh ngắt đó hơn tôi sao?"

Mắt cô tìm đến tôi, chúng mở to, sẫm màu long lanh. "Em tưởng ngài muốn em ăn đầy đủ."

"Lúc này, cô Steele, tôi không quan tâm tới đồ ăn nữa."

"Christian, ngài không chơi công bằng."

"Tôi biết. Tôi chưa từng công bằng cả."

Chúng tôi tranh đấu bằng nghị lực ý chí, cả hai đều nhận thấy rõ sự căng thẳng giới tính đang lan rộng quanh bàn.

Làm ơn, em không thể làm như tôi yêu cầu sao? Tôi ra lệnh cho cô bằng ánh mắt. Nhưng mắt cô sáng lên với vẻ bất tuân cùng một nụ cười dần hiện hình ở khóe miệng. Vẫn chăm chú nhìn tôi, cô găm một miếng măng và cắn nhẹ môi mình.

Cô đang làm trò gì vậy?

Chậm rãi, cô cho đầu nĩa vào miệng và ngậm vào.

Chết tiệt.

Cô dám trêu đùa tôi – một chiến lược đầy nguy hiểm có thể dẫn đến việc tôi quan hệ với cô ngay trên cái bàn này.

Chơi luôn nào, Steele.

Tôi quan sát, căng cứng sau từng giây.

"Anastasia, em đang làm trò gì vậy?" Tôi cảnh báo.

"Ăn phần măng tây của em." Cô trả lời với nụ cười e lệ.

"Tôi nghĩ rằng em đang đùa giỡn với tôi, Steele."

"Em đơn giản chỉ đang hoàn tất bữa ăn của mình thôi, ngài Grey." Môi cô cong lên, từ tốn, kêu gọi, nhiệt độ trong phòng dường như tăng lên. Cô không hề biết rằng mình quyến rũ thế nào ... Tôi vừa định tấn công thì phục vụ gõ cửa bước vào.

Khốn khiếp.

Tôi để anh ta dọn đĩa rồi hướng sự chú ý về lại quý cô Steele. Nhưng nụ cười ma mị của cô lại xuất hiện, những ngón tay nghịch ngợm lấy nhau.

Chết tiệt.

"Em muốn dùng tráng miệng không?" tôi hỏi.

"Không cảm ơn. Em nghĩ em nên đi." Cô nói, vẫn nhìn tay mình.

"Đi?" *Cô sẽ về à?*

Phục vụ nhanh chóng rời đi.

"Vâng." Ana trả lời, chất giọng thẳng thẳng và kiên quyết. Cô đứng dậy. Một cách tự động, tôi cũng đứng lên. "Chúng ta có buổi lễ tốt nghiệp phải dự ngày mai đây," cô nói.

Điều này không nằm trong kế hoạch.

"Tôi không muốn em đi." Tôi khẳng định, vì nó là sự thật.

"Làm ơn, em phải về."

"Tại sao?"

"Vì ngài đã cho em quá nhiều thứ để xử lý, em cần phải giữ khoảng cách." Đôi mắt cô tỏ vẻ van nài.

Nhưng chúng tôi đã tiến được rất xa. Chúng tôi đã thỏa hiệp. Chuyện này có thể thành công. *Tôi phải làm nó thành công.*

"Tôi có thể bắt em ở lại." Tôi nói, biết rõ rằng mình có thể dễ dàng dụ dỗ cô bây giờ, ở đây.

"Vâng, ngài có thể làm vậy, nhưng tôi không muốn."

Việc này không ổn rồi – tôi đã quá ỷ lại. Đây chắc chắn không phải cách tôi muốn kết thúc tối nay. Tôi luồn tay qua tóc chán nản.

"Em biết không, khi em bước vào văn phòng tôi để phỏng vấn ngày đó, em luôn miệng "Vâng thưa ngài", "Không thưa ngài". Tôi tưởng em là một kẻ phục tùng lý tưởng. Thẳng thẳng mà nói, Anastasia, giờ tôi cũng không chắc em hiểu chữ 'phục tùng' là gì không nữa." Tôi bước ra xa, tạo một khoảng cách giữa chúng tôi rồi nhìn xuống đôi mắt đang ngời ngời quyết tâm kia.

"Có thể ngài nói đúng."

Không, không. Tôi không muốn mình đúng.

"Tôi muốn có cơ hội khai thác tiềm năng của em," tôi vuốt ve gương mặt thiên thần cùng bờ môi dưới của cô bằng ngón tay cái. "Tôi không biết cách nào khác nữa, Anastasia. Đây là tôi."

"Em biết." Cô nói.

Tôi hạ đầu thấp xuống đến khi môi tôi gần kề môi cô, chờ đợi cô ngưỡng người lên và nhắm mắt lại. Tôi muốn trao cho cô một nụ hôn nhẹ nhàng, âu yếm nhưng ngay khi môi chúng tôi tìm đến nhau, Ana dựa vào lòng tôi, bàn tay luồn nhẹ lên tóc, miệng cô khê hé mở, lưỡi đòi hỏi nhiều hơn. Tôi ép tay mình lên sống lưng cô, ôm thật chặt và hôn nồng cháy hơn.

Christ, tôi muốn cô ấy.

"Tôi không thể thuyết phục em ở lại sao?" Tôi thì thầm trên khóe môi cô, cơ thể tôi đang phản ứng, chất chứa đầy ham muốn trần tục.

"Không."

"Hãy ở lại với tôi đêm nay."

"Và không được phép chạm vào ngài? Không."

Chết tiệt. Bóng tối bắt đầu quấn cuộn lấy ruột gan tôi, nhưng tôi lơ đi.

"Cô gái vô cảm," tôi cắn nhả, bước lùi lại, xem xét khuôn mặt, sự căng thẳng cùng những biểu cảm khác.

"Tại sao em lại nói lời tạm biệt chứ?"

"Vì em sắp về."

"Đó không phải điều tôi đang nói tới, em biết mà."

"Christian, em cần nghĩ về chuyện này. Em không biết em có thể chịu đựng mối quan hệ thế này với ngài không nữa."

Tôi nhắm mắt lại, ngã đầu dựa vào trán cô.

Mày đang chờ đợi điều gì chứ Grey? Cô ấy rõ ràng không hợp với chuyện này.

Tôi thở sâu rồi hôn nhẹ lên trán cô, vùi mũi mình vào tóc cô, hưởng thụ hương thơm thanh dịu, mùi mùa thu êm đềm và khắc ghi chúng vào ký ức.

Đủ rồi.

Lùi về phía sau, tôi thả cô ra. "Như em mong muốn, Steele. Tôi sẽ hộ tống em ra sảnh lớn." Tôi vươn tay ra, có thể là lần cuối cùng, chợt nhận thức được điều này đau đớn đến nhường nào. Cô đặt tay mình vào tay tôi, rồi im lặng, chúng tôi cùng nhau đi đến quầy tiếp tân.

"Em có mang theo thẻ xe ở đó không?" Tôi hỏi khi chúng tôi đến đại sảnh. Giọng tôi bình tĩnh và kiểm soát, nhưng sâu bên trong, tôi đang hoảng loạn.

Từ túi xách cô lôi ra thẻ xe. Tôi đưa cho người giữ cửa.

"Cảm ơn vì bữa tối." Cô nói.

"Vinh dự của tôi, cô Steele."

Đây không thể là kết thúc. Tôi phải cho cô xem – ý nghĩa của những điều này, những việc chúng tôi có thể làm cùng nhau. Cho cô thấy điều chúng tôi sẽ làm trong phòng giải trí. Và rồi cô sẽ biết. Đây có thể là cách duy nhất để cứu vãn hợp đồng này. Tôi nhanh chóng quay sang cô. "Em sẽ chuyển đến Seattle. Nếu em quyết định đúng, chúng ta có thể gặp lại vào chủ nhật không?" tôi hỏi.

"Để xem. Có thể." Cô trả lời.

Ít ra nó không phải là từ chối.

Tôi để ý người cô đang run nhẹ lên. "Trời bắt đầu trở lạnh rồi. Em không mang áo khoác theo sao?" Tôi hỏi.

"Không."

Người phụ nữ này cần được chăm sóc. Tôi cởi áo khoác của mình ra. "Đây. Tôi không muốn em bị cảm." Tôi choàng nó qua vai Ana, cô quấn chặt chiếc áo quanh mình, nhắm mắt lại, và hít sâu vào.

Liệu cô có bị hấp dẫn bởi mùi hương của tôi? Cũng như tôi bị với cô vậy?

Có thể mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Cậu phục vụ tấp chiếc VW Beetle vào lề.

Cái khi gì thế này?

"Đây là thứ em lái đến sao?" Nó còn già hơn ông ngoại Theodore nữa. *Lạy chúa!* Cậu phục vụ giao lại chìa khóa, tôi bo cậu ta khá hào phóng. Dù sao cậu ta cũng xứng đáng điều đó.

"Thứ này có đạt chuẩn không thế?" Tôi liếc nhìn Ana. Làm sao cô có thể an toàn trong cái thùng rỉ di động này chứ?

"Tất nhiên."

"Nó có đi được tới Seattle không?"

"Được mà. 'Cô bé' làm được mà."

"Một cách an toàn?"

"Vâng." Cô cố trấn an tôi. "Okay, nó già thật. Nhưng nó là của em, và đạt chuẩn an toàn. Bố dượng đã mua nó cho em."

Khi tôi gợi ý rằng chúng ta có thể cải tiến lại một chút, cô chợt nhận ra ý định của tôi và biểu cảm của cô lập tức biến chuyển.

Giận dữ.

"Ngài không phải mua xe cho em đâu." Cô nhấn mạnh.

"Để rồi xem." Tôi càu nhàu, cố giữ bình tĩnh. Tôi mở cửa chờ, ngay khi cô bước vào ghế ngồi, tôi tự hỏi có nên nhờ Taylor đưa cô về không. *Khốn thật.* Tôi vừa nhớ ra Taylor đã xin nghỉ phép tối nay rồi.

Sau khi tôi đóng cửa, cô kéo cửa kính xuống ... chậm chạp một cách tẻ hại.

Lạy chúa lòng lành!

"Lái xe an toàn nhé." Tôi nhắn.

"Tạm biệt Christian." Cô nói, giọng cô nặng nề, dường như cô đang kiềm nén cảm xúc muốn khóc lại.

Chết tiệt. Tâm trạng tôi chuyển từ khó chịu sang quan tâm và lo lắng cho sự an toàn của cô lăn bánh khỏi đường.

Tôi không chắc còn gặp lại cô không nữa.

Tôi đứng trời chông như một thằng ngốc trên lề đường cho đến khi đèn pha của xe cô biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Mẹ kiếp. Tại sao chuyện này lại sai hết cả vậy?

Tôi trở vào lại khách sạn, bước đến quán bar, gọi một chai Sancerre. Mang theo nó, tôi mang nó lên phòng mình. Laptop nằm trên bàn, trước khi tôi rút phích cắm, tôi ngồi xuống và bắt đầu viết email.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tối nay

Ngày: 25/05/2011 – 22:01

Tới: Anastasia Steele

Tôi không hiểu tại sao em lại chạy trốn tối nay. Tôi hy vọng mình trả lời toàn bộ thắc mắc của em. Tôi biết mình cho em nhiều điều để suy nghĩ, và tôi thật sự hy vọng rằng em sẽ xem xét lời đề nghị của tôi thật kỹ càng. Tôi rất muốn chuyện này thành công. Chúng ta sẽ làm thật chậm.

Hãy tin tôi.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Khởi nắp chai Sancerre, tôi tự rót cho mình một ly và lựa một cuốn sách, ngồi xuống rồi đọc, cố gắng tập trung cao độ. Mắt tôi cứ dán chặt vào laptop. Bao giờ cô mới trả lời?

Từng phút trôi qua, sự nôn nóng của tôi cứ cồn cào liên tục, tại sao cô vẫn chưa trả lời?

Tại 11:00, tôi nhắn tin cho cô.

'Em về nhà an toàn chưa?'

Nhưng tôi chẳng nhận được hồi đáp nào cả. Có thể cô lên thẳng giường để ngủ rồi. Trước nửa đêm, tôi gửi thêm một email mới.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tối nay

Ngày: 25/05/2011 – 23:58

Tới: Anastasia Steele

Tôi hy vọng em về nhà an toàn với cái xe đó. Làm ơn trả lời tôi nếu em ổn.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi sẽ gặp lại cô ở buổi lễ tốt nghiệp sáng mai và tôi sẽ tìm hiểu xem cô đã từ chối lời đề nghị của tôi chưa.

Với ý nghĩ chán nản đó, tôi cởi đồ, leo lên giường và nhìn chăm chăm vào trần nhà.

Mày thực sự phá hỏng vụ này rồi Grey.

TRANS TEAM

Tối hôm nay thì team đã đăng được đến **Chương 10** rồi, trong thời gian cũng không quá lâu.

:) Nên xin phép các bạn cho #L_ nói tí xíu ... :"> Vì các bạn trong team đa phần là học sinh, nên sắp vào học rồi nên sẽ không update nhanh như trong hè nữa :(

Nhưng các bạn cũng đừng vì thế mà bỏ team, bỏ truyện nha!

Team và bản thân #L_ dồn rất nhiều tâm sức cho vụ dịch phi lệ nhuận này :"> nên sẽ cố gắng một tuần một chương cho cả nhà mình.

Nhân tiện thì bạn nào có hứng thú, thời gian rảnh, tiếng anh ổn một chút và muốn cùng làm thì inbox gmail của #L_ : nguyentuyetnhu279@gmail.com nhé. :)

Cũng chân thành cảm ơn mấy chị, mấy bạn trong team đã cùng #L_ hoàn thành những chương vừa rồi. :"<

Cảm ơn mấy bạn đã đọc truyện và theo dõi và đọc tâm sự loài chim biển này của #L_ :))

TIẾP TỤC ỦNG HỘ NHÉ !!! TKS ALL !!! LOVE ALL

CHƯƠNG 11

Thứ năm, ngày 26 tháng 5 năm 2011

Mẹ đi mất rồi. Mẹ đôi khi đi ra ngoài.

Và chỉ còn lại mình tôi. Tôi và xe và mền nhỏ.

Khi mẹ về nhà, mẹ nằm ngủ trên trường kỉ. Trường kỉ nâu và nhộp nháp.

Mẹ đã mệt rồi.

Đôi khi tôi lấy mền nhỏ đắp cho mẹ.

Hay mẹ về nhà mang theo gì đó để ăn. Tôi thích những ngày như thế.

Chúng tôi có bánh mì và bơ. Và đôi khi mẹ còn mang về macrami và phô mai. Tôi thích chúng nhất.

Hôm nay mẹ đi mất rồi. Tôi ngồi chơi xe. Chúng chạy thật nhanh trên sàn.

Mẹ đi mất rồi.

Mẹ sẽ quay lại. Chắc mà. Mà khi nào mẹ quay lại?

Trời tối rồi, và mẹ đi đâu mất rồi. Tôi có thể với tay đến bóng đèn, khi tôi đứng cạnh công tắc.

Mở. Tắt. Mở. Tắt. Mở. Tắt.

Sáng. Tối. Sáng. Tối. Sáng. Tối.

Tôi đói rồi. Nhấm nháp miếng phô mai. Vẫn còn phô mai trong tủ lạnh. Phô mai trở nên xanh rồi.

Khi nào mẹ mới quay về?

Mẹ đôi khi về với hăng. Tôi ghét hăng. Tôi trốn đi mỗi khi hăng đến. Nơi tôi an tâm nhất là tủ quần áo của mẹ. Nó có mùi của mẹ. Mùi của mẹ khi mẹ vui.

Khi nào mẹ quay về?

Giường tôi lạnh lên rồi. và tôi đang đói lắm. Có xe, có mền nhỏ ở đây nhưng không có mẹ.

Khi nào mẹ quay về?

Tôi bật tỉnh dậy.

Mẹ kiếp.

Tôi ghét những giấc mơ của tôi. Chúng gọi lại những kí ức đau đớn, khoảng thời méo mó mà tôi muốn quên đi. Tim tôi đập nhanh, và thân người thì ướt đẫm mồ hôi nhưng tệ hơn thế là sau những cơn ác mộng tôi lại phải đối mặt với nỗi lo lắng nặng nề khi tôi tỉnh dậy. Những cơn ác mộng gần đây trở nên thường xuyên và thực hơn bao giờ hết. Tôi không hiểu nguyên do của chuyện này.

Khi thật, Flynn – ông ta sẽ chẳng về cho đến tuần sau. Tôi chải hai tay vào tóc. Nhìn đồng hồ. 5:38, ánh sáng bình minh len lỏi xuyên qua rèm. Đã gần đến giờ thức dậy.

Chạy bộ một vòng đi Grey.

VẪN KHÔNG CÓ một tin nhắn hay e-mail nào từ Ana. Nỗi lo lắng cứ thế lớn dần theo nhịp chân tôi nện trên nền đất.

Kệ đi, Grey.

Cứ kệ nó đi!

Trước khi tắm, tôi gọi cho cô ấy một tin nhắn nữa.

'Gọi cho tôi nhé.'

Tôi chỉ biết rằng cô ấy có an toàn hay không.

SAU BỮA SÁNG, vẫn không có một tin nhắn nào từ Ana. Tôi lao vào viết bài phát biểu hàng giờ liền để khởi nghĩ về cô ấy nữa. Lát nữa vào sáng nay tôi sẽ được tôn vinh công tác của bộ phận khoa học môi trường và các tiến bộ mà họ đã thực hiện trong quan hệ đối tác với GEH trong công nghệ canh tác cho các nước đang phát triển.

"Là tất cả trong kế hoạch nuôi dưỡng thế giới của ngài sao?" Thanh âm của Ana vang lên bên tai tôi. Tôi bỏ chúng ra khỏi đầu và viết lại. Sam, phó giám đốc thông tin đại chúng đã gửi bản thảo cho tôi nhưng nó quá giả tạo với tôi. Đồng phát biểu với phương tiện truyền thông chết chẫm này tiêu tốn tôi một giờ đồng hồ để tu sửa sao cho có tính người hơn.

9:30, mà vẫn chưa có gì từ Ana. Sự im lặng của cô ấy thật quan ngại – và còn tàn nhẫn. Tôi gọi cô nàng, nhưng điện thoại chuyển ngay đến chế độ gọi lời nhắn.

Tôi cúp máy.

Mày đứng đần lên đi Grey.

Có tiếng ping từ hòm mail, tim tôi lỡ một nhịp – nhưng nó là từ Mia.

Lẽ ra tôi sẽ phải thất vọng nhưng tôi cười, tôi đã quên mất con bé này.

Từ: Mia G. ChefExtraordinaire

Chủ đề: Những chuyến bay.

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 18:32 GMT-1

Đến: Christian Grey

Này Christian,

Em chẳng thể đợi để biến khỏi đây?

Cứu em. Làm ơn đi.

Chuyến bay của em vào thứ bảy là AF3622. Đến nơi vào 12:22 p.m và Ba làm em thành cái xe đồ biết bay rồi! * bĩu môi * (nguyên văn: *pouting: ý là Mia đang viết mail là mình đang bĩu môi, giống như các bạn ở Việt Nam mình hay đặt hành động của mình giữa hai dấu sao - #L_TN)

Em có nhiều hành lí lắm đấy. Thương anh. Thương anh. Thương anh.
Thương thời trang Paris.

Mẹ nói anh có bạn gái.

Thiệt không?

EM CẦN PHẢI BIẾT!!!!!!

Hẹn anh thứ Bảy nha. Nhớ anh nhiều nhiều.

À bientôt mon frère* (*Hẹn gặp anh trai của tôi.)

Mxxxxxxxxxx

Trời ạ. Mẹ tôi quả là chẳng thể giữ kín điều gì mà. Ana không phải bạn gái tôi! Và thứ Bảy tôi phải dán chặt cái miệng bự không kém của đứa em gái mình và sự lạc quan vốn có cùng với mấy câu hỏi tò mò của nó. Con bé có thể khiến tôi chết vì mệt. Ghi nhớ số chuyến bay và giờ, tôi gửi e-mail nói Mia rằng tôi sẽ đến đó và đón nó.

9:45, tôi đã sẵn sàng đến buổi lễ. Âu phục, sơ mi trắng, và đương nhiên là chiếc cà vạt đó. Đó sẽ là thông điệp chứng tỏ với Ana rằng tôi không bỏ cuộc, và gọi nhắc một kháng thời gian tuyệt vời.

Đúng, một khoảng thời gian tuyệt vời ... hình ảnh cô ấy bị trói và ham muốn hiện lên trước mắt tôi.

Khỉ thật. Tại sao cô ấy không gọi cho tôi. Tôi ấn nút gọi lại.

Mẹ kiếp.

Vẫn không có trả lời.

Đúng 10:00, có tiếng gõ cửa. Là Taylor.

"Chào buổi sáng ngài Grey."

"Ngày hôm qua như thế nào?"

"Ồn thưa ngài." Anh ấy nhẹ nhõm, biểu cảm ấm áp. Anh ta chắc hẳn đang nghĩ về con gái mình.

"Sophie thì sao?"

"Cô bé rất tốt thưa ngài. Biểu hiện rất tốt ở trường."

"Thật tốt khi nghe điều này."

"Chiếc A3 sẽ ở Portland vào chiều nay thưa ngài."

"Rất tốt. Đi thôi."

Và mặc dù rất ghét phải thừa nhận rằng tôi đang lo lắng khi sẽ gặp cô Steel.

THƯ KÍ CỦA HIỆU TRƯỞNG hộ tống tôi vào căn phòng nhỏ kế bên hội trường WSU. Cô ta đỏ mặt, hầu như mọi người phụ nữ nào cũng vậy. Ở đó, trong căn phòng màu xanh lá, nghiên cứu viên, nhân viên hành chính, và vài học sinh đang uống cà phê trước buổi tốt nghiệp. Trong số họ, bất ngờ thay, tôi gặp Katherine Kavanagh.

"Chào, Christian," cô ấy nói, tiến thẳng đến chỗ tôi tự tin trên đôi giày cao gót. Cô ấy đang mặc áo tốt nghiệp và xuất hiện đủ vui vẻ và rạng rỡ; chắc chắn cô ấy đã gặp Ana.

"Chào Katherine. Cô khỏe không?"

"Anh có vẻ không thoải mái khi gặp tôi ở đây," cô ấy nói, bỏ qua lời chào của tôi và nghe như có một chút bị sỉ nhục.

"Tôi là thủ khoa. Elliot không nói cho anh biết à?"

"Anh ta không nói." Chúng tôi đâu có nằm trong túi của nhau, vì chúa.

"Chúc mừng cô." Tôi nói lịch sự.

"Cảm ơn anh." Giọng cô ấy đứt đoạn.

"Ana có ở đây không?"

"Sẽ sớm đến thôi. Cô ấy đến với ba mình."

"Cô gặp cô ấy sáng nay không?"

"Có. Chuyện gì vậy?"

"Tôi muốn biết cô ấy có an toàn không trong cái thứ mà cô ấy gọi là xe đó."

"Wanda. Cô ấy gọi nó là Wanda. Và đúng là cô ấy gọi nó là xe." Cô ta nhìn tôi thắc mắc.

"Tôi mừng khi nghe vậy."

Hiệu trưởng đến gần chúng tôi, với nụ cười lịch sự với Kavanagh, hộ tống tôi đến gặp những nghiên cứu viên khác.

Tôi nhẹ nhõm khi biết Ana vẫn còn nguyên vẹn, nhưng khốn một cái rằng cô ấy vẫn chưa trả lời một tin nhắn nào từ tôi.

Nó không phải là một dấu hiệu tốt.

Nhưng tôi không có thời gian để dừng lại ở trạng thái chán nản về vấn đề này, một trong những giảng viên thông báo rằng đã đến giờ và dẫn lối chúng tôi đến hành lang.

Trong phút bức bối đó tôi gọi Ana lần nữa. Nó chuyển thẳng đến hộp thư thoại và Kavanagh cắt ngang. "Tôi rất mong đến bài diễn văn của Ngài." Cô ta nói khi chúng tôi đi trên hành lang.

Khi đến hội trường tôi nhận ra rằng nó rộng lớn hơn tôi nghĩ nhiều. Dưới khán đài mọi người đều đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt khi chúng tôi bước lên sân khấu. Tràn vỗ tay rầm rộ rồi từ từ nhỏ dần rồi dứt hẳn, mọi người ngồi vào chỗ của mình.

Khi hiệu trưởng giới thiệu thành phần tham gia, tôi có dịp nhìn một lượt khán phòng. Hàng đầu tiên đầy những sinh viên, trong bộ trang phục đen-đỏ của WSU. Cô ấy đâu rồi? Tôi chỉ còn cách nhìn từng hàng.

Em đây rồi.

Cô ấy lẫn lộn trong hàng thứ hai. Cô ấy còn sống. Tôi cảm thấy ngu ngốc khi lo lắng quá lên việc cô ấy ở đâu tối qua và sáng nay. Đôi mắt xanh rạng ngời của cô nàng mở to đóng chặt lên người tôi, cô ấy nhòm người dậy, hai má dần dần đỏ lên.

Đúng. Tôi tìm thấy em rồi. Và em đã không trả lời tin nhắn của tôi. Cô tránh mặt tôi và nó làm tôi nổi cáu.

Thật sự cáu.

Nhắm mắt, tôi tưởng tượng cảnh tôi nhỏ giọt sáp nóng lên ngực của cô và cô nàng run rẩy dưới thân tôi. Điều này có tác dụng triệt để trên cơ thể của tôi.

Khi thật.

Hãy kết hợp chúng lại, Grey.

Bỏ cô ấy ra khỏi đầu, tôi sắp xếp những suy nghĩ dâm đăng của tôi và tập trung vào các bài phát biểu.

Kavanagh đọc một bài diễn văn về cách nắm bắt cơ hội - ừ, *carpe diem**, Kate – và được hưởng ứng nhiệt liệt khi cô ấy kết thúc. Cô ấy hẳn thông minh và nổi tiếng và tự tin, không phải sự ngại ngùng, e thẹn của Cô Steele. Thật là lạ lùng khi họ trở thành bạn của nhau.

Tôi nghe thấy tên mình được gọi; người hiệu trưởng giới thiệu tôi. Tôi đứng dậy và tiến tới bục,

Showtime, Grey.

"Tôi thật tự hào và cảm kích sự chào đón nồng nhiệt của quý đại diện trường WSU hôm nay. Đây là cơ hội hiếm có để tôi được chia sẻ về dự án to lớn của ngành khoa học môi trường ngay tại trường đại học này. Mục tiêu của chúng tôi là phát triển nông nghiệp dựa trên những phương pháp chính đáng và an toàn cho sinh thái ở các nước thế giới thứ ba; mục tiêu tối thượng là xóa bỏ đói nghèo trên hành tinh này. Hơn một tỷ người, chủ yếu ở Châu Phi, Sahara, Nam Á và Mỹ La-tinh, đang sống trong cảnh đói khát. Nạn khai thác nông nghiệp bừa bãi đang hoành hành ở những khu vực này và cầu trúc sinh thái cũng như xã hội phải gánh chịu hậu quả. Tôi đã biết thế nào là những cơn đói là người. Đó là một kinh nghiệm rất đỗi riêng tư của chính tôi..."

Tôi ngồi xuống trong tràn pháo tay, tôi ngăn không cho mình nhìn Ana và nhìn chăm vào băng rôn WSU treo sau hội trường. Nếu cô ấy muốn nói lời

tôi, tốt thôi. Cả hai có thể chơi một trò chơi. Thư kí đứng dậy và lên sân khấu trao bằng.

Và do đó, bắt đầu chờ đợi đau đớn cho đến khi tôi có thể nhìn thấy cô ấy một lần nữa.

Sau một thời gian tôi nghe thấy tên cô được gọi : ". Anastasia Steele" Tiếng vỗ tay vang lên, và cô ấy đi lên đến chỗ tôi, dáng vẻ trầm ngâm, lo lắng.

Khí.

Cô ấy đang nghĩ gì vậy.

"Chúc mừng, cô Steele. " tôi nói khi tay đưa bằng cho cô ấy. Chúng tôi bắt tay và tôi níu cô ấy, không để cô ấy bước đi.

"Em có vấn đề gì với cái laptop à?"

"Không." Cô nàng nhìn hỗn loạn.

"Nên em không đọc e-mail của tôi." Tôi thả tay cô ấy ra.

"Tôi chỉ thấy các vụ sáp nhập và mua lại thôi."

Nó có ý nghĩa gì chứ?

Cô ấy cau mày, và tôi phải buông tay cô ấy ra – vẫn còn một hàng dài đằng sau cô ấy nữa.

"Lát nữa." Tôi nói cho cô ấy biết tôi vẫn chưa xong với vụ này đâu.

Tôi như thoát khỏi địa ngục khi đến cuối hàng. Những cô nàng cười toe ngớ ngẩn liếc mắt đưa tình với tôi cùng với năm tờ ghi chú số điện thoại ấn vào tay tôi. Tôi nhẹ nhõm khi đi theo đoàn giảng viên. Đến hành lang, tôi tóm lấy tay Kavanagh. "Tôi cần nói chuyện với Ana. Cô thấy cô ấy không? Bây giờ." Kavanagh sững sốt nhưng trước khi cô ấy nói gì tôi tiếp tục, với giọng điệu lịch sự nhất có thể.

"Làm ơn."

Môi cô ta mím lại bất đồng, nhưng cô ta đợi cho đoàn giảng viên đi qua và hiệu trưởng dừng lại chúc mừng bài diễn văn của tôi.

"Rất lấy làm vinh hạnh cho tôi." Tôi đáp lời, bắt tay ông ta lần nữa. Tôi nhìn qua đuôi mắt, Kate và Ana đang ở hành lang. xin phép tôi đi thẳng đến chỗ Ana.

"Cảm ơn cô." Tôi nói với Kate, cô ta trao cho An cái nhìn lo lắng. Lỡ cô ta, tôi nắm lấy khuỷu tay cô nàng dẫn ra cửa trước. Đó là phòng thay đồ, và vì mùi tươi mới của nó tôi chắc là nó là phòng trống. Khóa trái cửa, tôi đối mặt với Cô Steel. "Sao em không gửi e-mail cho tôi hay trả lời tin nhắn của tôi." Tôi nói.

Cô ấy chớp mắt, sừng sốt lạnh trên gương mặt cô. "Em không kiểm tra máy tính hôm nay hay điện thoại của mình." Cô dường như thực sự hoang mang bởi sự bột phát của tôi. "Bài diễn văn hay đấy ạ." Cô ấy nói thêm.

"Cảm ơn em." Tôi lầm bầm, lệch giọng. Làm thế nào có thể cô ấy đã không kiểm tra điện thoại của mình hoặc e-mail?

"Nói em nghe về vấn đề thức ăn đi." Cô ấy nói nhẹ nhàng – và nếu tôi không lầm, có cả sự thương hại.

"Anastasia, tôi không muốn nói về điều đó lúc này."

Tôi không không cần sự thương hại của em.

Tôi nhắm mắt. Trong thời gian đó tôi nghĩ rằng cô ấy không muốn nói chuyện với tôi. "Tôi đã lo lắng về em."

"Lo lắng, tại sao?"

"Bởi vì em ra về với cái đồng hồ nát được em gọi là xe đó."

Và tôi nghĩ là tôi đã bày tỏ được vấn đề rồi chứ.

Ana nhảy dựng lên. "Gì chứ? Nó không phải đồng hồ nát. Nó hoàn toàn ổn. José thường xuyên kiểm tra nó."

"José, tên nhiếp ảnh gia à?" Chuyện này ngày càng hay rồi.

"Đúng, chiếc Beetle từng thuộc về mẹ cậu ấy."

"Ừ, và nó có thể là của mẹ của mẹ của mẹ cậu ta. Nó không an toàn." Tôi gần như la lên.

"Em đã lái nó 3 năm rồi. Em xin lỗi vì đã làm anh lo. Sao anh không gọi?"

Tôi đã gọi điện thoại cho cô ấy. Cô ấy không dùng cái điện thoại chết tiệt của cô ấy sao? Có phải cô đang nói đến cái điện thoại bàn không chứ? Tôi nổi giận, chải hai tay vào tóc, hít một hơi thật sâu.

"Anastasia, tôi cần em trả lời ngay. Vụ chờ đợi này khiến tôi nổi điên rồi."

Mặt cô nàng xịu xuống.

Chết tiệt.

"Christian, em, ... nghe em đây, em đang để cha dượng của mình một mình ngoài kia."

"Mai. Tôi muốn ngày mai có câu trả lời của em."

"vâng. Ngày mai, em sẽ trả lời anh," cô ấy nói một cách lo lắng.

Ừ thì, nó vẫn chưa là "Không." Và lần nữa, tôi bất ngờ khi bản thân mình nhẹ nhõm.

Chuyện quái gì với người phụ nữ này? Cô ấy nhìn tôi dè dặt với đôi mắt xanh, gương mặt lo lắng. Tôi cưỡng lại mệnh lệnh chạm vào cô. "Em có ở lại dùng tiệc nước không?" Tôi hỏi.

"Em không biết dượng Ray sẽ làm gì?" Cô ấy nhìn không chắc chắn.

"Cha dượng em? Tôi muốn gặp ông ấy."

Sự phân vân của cô ấy tăng lên. "Em không nghĩ nó là ý tốt đâu," cô ấy nói nhỏ khi tôi mở cửa.

Gì chứ? Tại sao? Có phải là cô ấy biết tôi nghèo đói khi còn bé? Hay vì cô ấy biết tôi ham muốn như thế nào? Rằng tôi là một tên quái gở?"

"Em xấu hổ về tôi à?"

"Không!" Cô ấy nói, đảo mắt thất vọng. "Giới thiệu anh với ba em như thế nào?" Cô ấy đưa tay lên như sự mất kiên nhẫn. " 'Đây là người mà đã làm mất đi sự trinh trắng của con và muốn bắt đầu một mối quan hệ BDSM*' ? Và anh đâu có mang giày chạy." (*Bondage: (nô lệ), Discipline (kỷ luật) và Dominance (áp đặt), Submission (phục tùng), Sadism (bạo dâm) và Masochism (khổ dâm) *)

Giày chạy?

Ba cô ấy sẽ đánh đuổi tôi à? Và như thế là cô ấy mới nói điều gì đó hài hước vậy. Miệng tôi cong lên thành nụ cười và cô ấy cười đáp lại tôi, gương mặt sáng bừng lên như hoàng hôn mùa hạ vậy.

" Như em biết đấy, tôi chạy khá nhanh." Tôi đáp lại tinh nghịch. "Cứ nói với ba em rằng tôi là bạn em, Anastasia." Tôi mở cửa và theo cô ấy bước ra và dừng lại khi chúng tôi gặp thầy hiệu trưởng và đồng nghiệp của ông ấy. Họ quay lại và nhìn cô Steele khi cô ấy biến mất vào khán phòng. Họ quay lại nhìn tôi. Tôi và cô Steele không liên quan gì đến mấy người.

Tôi gật đầu lịch sự với hiệu trưởng và ông ta hỏi tôi liệu có thể đến và gặp thêm nhiều đồng nghiệp của ông ấy và thưởng thức canapés* không. (* một món ăn, bánh mì nhỏ ở trên có topping, dùng để ăn nhẹ, có rất nhiều loại và cách trình bày món ăn. Google để biết thêm nhé. #L_TN)

"Được thôi." Tôi nói.

Tôi mất 30' để thoát khỏi sự bao vây của các giảng viên, và khi tôi trở ra, Kavanagh đi cùng bên cạnh. Chúng tôi đi tới bên bãi cỏ nơi các sinh viên và gia đình thưởng thức thức uống trong một gian lều lớn.

" Vậy anh đã mời Ana đến bữa tối Chủ nhật chứ?" Cô ta hỏi.

Chủ nhật? Ana đã nói chúng tôi sẽ gặp nhau vào Chủ nhật à?

"Ở nhà ba mẹ anh." Kavanagh giải thích.

Ba mẹ tôi?

Tôi thấy Ana.

Cái khi gì vậy?

Cái tên cao kều, tóc vàng như thế mới bước về từ bãi biển ở California đưa tay khắp người cô ấy.

Tên đó là tên nào vậy? Có phải vì gã mà cô ấy không muốn tôi đến dùng thức uống không chứ?

Ana nhìn lên, nhận thấy biểu cảm của tôi, tái nhợt khi bạn cùng phòng của mình đứng cạnh tên đó. "Xin chào, Ray." Kavanagh nói, và cô ấy hôn người đàn ông lớn tuổi trong bộ y phục rộng đứng cạnh Ana.

Đây chắc là Raymond Steele.

"Bác đã gặp bạn trai của Ana chưa?" Kavanagh hỏi ông ấy. "Christian Grey."

Bạn trai!

"Ông Steele, hân hạnh được gặp ông."

"Ngài Grey." Ông ấy nói, hơi ngạc nhiên. Chúng tôi bắt tay; cái siết tay của ông ấy cứng nhắc và ngón tay, lòng bàn tay của ông thô ráp khi chạm vào. Người đàn ông này lao động chân tay. Và tôi nhớ ra rằng – ông ấy là một thợ mộc. Đôi mắt sẫm màu của ông ấy khó đoán.

"Và đây là anh trai tôi, Ethan Kavanagh," Kate nói, giới thiệu tên mặc đồ đi biển đang vòng tay quanh Ana,

Ah. Con cái gia đình Kavanagh.

Tôi lí nhí tên anh ta khi chúng tôi bắt tay, chú ý rằng chúng mềm không như của Ray Steele.

Giờ thì đừng đặt tay lên cô gái của tao, đồ khốn.

"Ana, cứng." Tôi thì thầm, nắm hờ tay cô ấy, cô ấy bước vào trong lòng tôi, thật là một cô gái ngoan. Cô ấy bỏ đi chiếc áo choàng tốt nghiệp của mình và mặc một chiếc đầm dây,phô bày đôi vai và lưng nhợt nhạt tuyệt đẹp của mình.

Hai chiếc váy trong hai ngày. Cô ấy làm hư tôi.

"Ethan, mẹ với ba muốn nói chuyện với tụi mình đây." Kate dắt anh trai mình đi.

"VẬY hai đứa biết nhau được bao lâu rồi?" Ông Steel hỏi.

Tôi đến bên và ôm vai cô ấy, tôi nhẹ nhàng vuốt ve lưng trần của cô ấy, cô nàng run rẩy đáp lại hành động của tôi. Tôi nói với ông ấy rằng được vài tuần. "Chúng con gặp nhau khi Ana đến phỏng vấn con cho tờ báo sinh viên."

"Ba không biết con làm cho tờ bào sinh viễn đây Ana," Ông nói.

"Kate hôm đó ốm." cô ấy nói.

Ray Steele nhìn con gái mình, cau mày. "Bài diễn văn hay đấy ngài Grey."

"Cảm ơn bác. Cháu biết là bác là một người thích câu cá."

"Quá thích đi chứ, Annie nói với cháu vậy à?"

"Vâng."

"Cậu có câu cá không?" Trong mắt của ông ấy ánh lên tia thách thức.

"Không nhiều như bác. Ba cháu thường dắt cháu và anh trai cháu đi câu ngày còn nhỏ. Ông ấy thích cá bẹ. Và cháu thì bắt bọ cho ông ấy." Ana lắng nghe một lúc rồi xin phép đi qua qua bên chỗ nhà Kavanagh

Trời ạ, cô ấy nhìn đẹp động lòng người trong chiếc váy ấy.

"Ồ? Cậu thường câu ở đâu?" câu hỏi của ông Ray lôi tôi trở lại cuộc đời thoái, Tôi biết nó là một bài kiểm tra,

"Khắp Tây Bắc Hoa Kỳ."

"Câu lớn lên ở Washington à?"

"Vâng, thưa bác. Ba cháu lần đầu dắt chúng cháu đến sông Wynoochee."

Một nụ cười trên môi ông. "Rành rẻ đấy."

"Nhưng nơi ông ấy thích là Skagit. Bờ U.S. Ông ấy gọi chúng cháu từ sớm rồi lái xe đến đây. Ông ấy bắt được rất nhiều cá tốt ở đó."

"Skagit. Ở bờ Canada."

"Là một trong những nơi bắt cá bẹ tự nhiên tốt nhất." Tôi nói, mắt dán lên người Ana.

"Không thể nào không đồng ý."

"Anh trai cháu bắt được vài con siêu bự. Cháu thì vẫn còn chờ để bắt được một con bự vừa vừa thôi."

"Ngày nào đó hả?"

"Cháu mong vậy."

Ana đang trò chuyện say sưa với Kavanagh. Hai người phụ nữ đó nói gì vậy chứ?

"Bác vẫn thường đi câu sao?" Tôi tập trung lại vào ông Steele.

"Đúng. José, bạn của Annie, ba của cậu ấy cùng bác đi câu nhiều nhất có thể."

Tên nhãi nhiếp ảnh gia đó nữa!

"Anh ta là người bảo trì chiếc Beetle sao?"

"Đúng, câu ta đó."

"Chiếc xe tuyệt nhị, Beetle. Cháu rất yêu thích xe của Đức."

"Tuyệt. Annie thích mấy chiếc xe cổ, nhưng ta đoán là nó đã quá cổ rồi."

"Bác hài hước thật. Cháu đang nghĩ đến việc cho cô ấy trả góp xe của công ty cháu. Bác nghĩ cô ấy sẽ đồng ý chứ?"

" Ta nghĩ vậy, tùy thuộc vào Annie thôi."

" Tuyệt. Cháu nghĩ Ana không thích câu cá đâu nhỉ?"

"Không. Đứa con gái đó giống mẹ nó. Chẳng thể thấy cảnh mấy con cá bị câu lên, hay mấy con sấu, nó là đứa tâm hồn yếu đuối." Ông ta trao tôi cái nhìn sắc bén.Ồ. Một lời cảnh báo từ Raymond Steele. Tôi biến nó thành một câu nói đùa.

"Chả trách cô ấy tỏ ra chán ghét mấy con cá tuyết ngày hôm qua."

Ông ấy cười. "Con bé sẽ ổn khi ăn nó thôi."

Ana đã nói chuyện xong với nhà Kavanagh và đang tiến về phía chúng tôi.

"Chào," cô ấy nói, nhìn chúng tôi.

"Annie, phòng vệ sinh ở đâu vậy con?" Ông Steele hỏi.

Cô ấy hướng dẫn ông ra khỏi lều và rẽ trái.

"Gặp lại mấy đứa sau. Hai đứa tự nhiên đi nhé." Ông nói

Cô ấy dỡ theo ông Steel đi, rồi nhìn lên tôi thận trọng. Nhưng trước khi cô ấy hay tôi nói điều gì, chúng tôi bị chen ngang bởi một người thợ ảnh. Cô ta chụp nhanh chúng tôi rồi vội vã rời đi.

"Vậy là anh đã cảm hóa luôn được ba em à?" Ana nói, giọng ngọt ngào và tình nghịch.

"Cũng à?" Tôi cũng đã cảm hóa được em à, cô Steele?

Tôi đưa tay vân vê làn má ửng hồng. "Ôi, tôi ước tôi có thể biết em đang nghĩ gì, Anastasia." Khi tôi đưa tay đến cầm cô, tôi nghiêng mặt cô qua một bên để nhìn rõ hơn biểu cảm của cô nàng. Cô ấy bất động và nhìn tôi lại, đôi đồng tử đen thẫm.

"Giờ sao," cô ấy thì thầm, "Em đang nghĩ, cà vạt đẹp đấy."

Tôi đang nghĩ về một lời tuyên bố nào đó; nhưng câu trả lời của cô nàng làm tôi cười. "Gần đây nó trở thành cái ưa thích của tôi."

Cô cười.

" Em nhìn rất đẹp, Anastasia. Chiếc đầm buộc dây này rất hợp với em, và tôi muốn ve vuốt lưng em để cảm nhận làn da xinh đẹp đó."

Môi cô nàng hé mở, và tôi có thể cảm nhận được sức hấp dẫn giữa chúng tôi.

"Em biết là nó sẽ tuyệt vời mà, em yêu." Giọng tôi thấp, phản bội lại lòng mình.

Cô nhắm mắt lại, nuốt khan, và hít một hơi thật sâu. Khi cô mở mắt ra, sự lo lắng hiện ra trên gương mặt. " Nhưng em muốn nhiều hơn thế." Cô nói.

" Hơn thế?"

Khí thật. Gì vậy chứ?

Cô gật đầu.

" Hơn thế nữa?" Tôi thì thầm lần nữa. Đôi môi cô ấy mềm mại dưới ngón tay tôi. "Em muốn trái tim và hoa."

Khí. Tôi sẽ chẳng thể đáp ứng được. làm sao được? tôi không chơi ba cái trò lãng mạn. Hi vọng và ước mơ đang vỡ vụn xung quanh. Mắt cô ấy mở to, thơ ngây và khẩn cầu.

Trời ạ. Cô ấy quá đổi lừa tình. "Anastasia. Nó không phải thứ tôi biết."

"Em cũng vậy."

Và đúng thế cô ấy đã từng quen ai bao giờ đâu. "Em không hiểu hết rồi."

"Nhưng anh thì hiểu sai." Cô ấy nói.

"Sai? Không tôi không sai. Hãy thử đi." Tôi van vãn.

Xin em, hãy thử cách của tôi.

Ánh nhìn của cô ấy mãnh liệt khi nhìn gương mặt tôi, tìm kiếm một điều gì đó. Và trong giây phút, tôi lạc lối trong đôi mắt xanh có thể nhìn thấy mọi

thứ.

"Okay." Cô ấy thì thầm.

"Hả?" Lòng tơ trên người tôi dựng hết lên vì sự tập trung.

"Okay, em sẽ thử."

"Em đồng ý." Tôi không thể tin được.

"Chịu sự giới hạn mềm, được, em sẽ thử."

Chúa ơi. Tôi kéo cô ấy vào trong vòng tay, chon vùi mặt mình vào tóc cô, hít thở mùi hương cám dỗ của cô. Và tôi không quan tâm rằng mình đang ở chốn đông người. Chỉ tôi và cô ấy.

"Vì chúa, Ana, em làm tôi bất ngờ. Em làm tôi trở tay không kịp."

Một lúc sau, tôi nhận ra Raymond đã quay trở lại, nhìn đồng hồ để che đậy sự xấu hổ. Bất đắc dĩ tôi buông cô ấy ra. Tôi đang sung sướng vô cùng.

Vậy là xong, Grey!

"Annie, chúng ta nên trưa chứ nhỉ?" Ông Steele hỏi.

"Vâng." Cô ấy nói, cười ngại ngùng với tôi.

"Cậu đi cùng với cha con tôi không, Christian?" Trong thoáng chốc tôi đã đồng ý nhưng ánh nhìn lo lắng của Ana, xin anh, không. Cô ấy muốn thời gian riêng với cha mình. Tôi hiểu rồi.

"Cảm ơn bác, nhưng cháu còn việc phải làm. Thật vinh hạnh khi gặp bác."

Dừng lại cái điệu cười ngu ngốc đó đi, Grey.

"Nhân tiện." Ông Steele nói – chân thành, tôi nghĩ. "Chăm sóc con gái tôi."

"Ồ, đó luôn là ý định của cháu, " Tôi nói, bắt tay ông.

Bằng cách mà bác chẳng thể nào tưởng tượng ra đâu, Ông Steele.

Tôi cầm tay Ana và hôn lên các đốt tay. "Gặp sau nhé, cô Steele." Tôi thì thầm. Em đã biến tôi trở thành người đàn ông hạnh phúc.

Ông Steele gật đầu nhẹ và nắm lấy khuỷu tay con gái mình, dắt cô ấy đi ra. Tôi đứng lại, choáng váng nhưng tràn đầy hi vọng.

Cô ấy đã đồng ý.

"Christian Grey?" Eamon Kavanagh, ba của Katherine làm tôi mất hứng.

"Eamon, ngài thế nào?" Chúng tôi bắt tay.

TAYLOR ĐÓN TÔI VÀO LÚC 3:30. "Buổi trưa tốt lành, thưa ngài." Anh ta nói, mở cửa cho tôi. Trên đường anh ta thông báo cho tôi biết rằng chiếc A3 đã được giao đến Heathman. Và giờ thì tôi chỉ cần tặng nó cho cô ấy. Không có gì phải nghi ngờ là sẽ có một cuộc thảo luận, và trong thâm tâm tôi, tôi mong nó còn hơn một cuộc thảo luận. Nhưng dù sao thì, cô ấy đã đồng ý làm người phục tùng của tôi rồi, nên có thể cô ấy sẽ nhận món quà này mà không làm ầm ĩ lên.

Mày đang đùa với ai vậy Grey?

Con người có quyền được ước mơ. Tôi mong rằng tôi và cô ấy có thể gặp nhau chiều nay; Tôi sẽ tặng cô ấy chiếc xe như là quà tặng mừng tốt nghiệp.

Tôi gọi cho Andrea và dặn cô ấy sắp xếp bữa ăn sáng cùng WebEx vào lịch làm việc sáng mai, với Eamon Kavanagh và đối tác của ông ta ở New York. Kavanagh đang muốn nâng cấp hệ thống mạng cáp quang. Tôi dặn Andrea sắp xếp Ros và Fred cùng có mặt tại buổi gặp mặt. Cô ấy đọc một vài tin nhắn – không có gì quan trọng lắm – và nó nhắc nhở rằng chiều mai tôi có một buổi đấu giá từ thiện ở Seattle.

Đêm nay là đêm cuối ở Portland. Cũng gần như là đêm cuối cùng của Ana ở đây ... tôi đắn đo có nên gọi cho cô nàng hay không, nhưng vấn đề nhỏ ở đây là cái điện thoại của cô và cô ấy đang ở cùng với ba mình. Ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, chúng tôi lái xe về Heathman.

Dừng đèn đỏ, có hai người trẻ đang cãi nhau trên vỉa hè vì làm đổ đồ trong túi. Một cặp khác, trẻ hơn thế, tay trong tay, cười khúc khích. Cô gái nhướn lên thì thầm điều gì đó vào tai người bạn trai xăm trổ. Anh ta cười và cúi

xuống hôn thật nhanh cô gái, rồi bước vào mở cửa một quán cà phê nhỏ, tránh sang một bên dành lối cho cô gái.

Ana muốn "nhiều hơn". Tôi thở dài và luồn tay vào tóc. Họ luôn muốn nhiều hơn. Tất cả bọn họ. Tôi có thể làm gì đây? Cặp đôi tay trong tay dạo bước đến quán cà phê – tôi và Ana đã từng làm thế. Chúng tôi đã từng ăn cùng nhau ở hai nhà hàng, và nó thì ... vui. Có thể tôi sẽ thử. Dù gì thì, cô ấy cho tôi quá nhiều. tôi nói lỏng cà vạt.

Tôi có thể cho nhiều hơn không?

TRỞ VÀO PHÒNG, thay quần áo, vận vào một bộ đồ thể thao, và xuống lầu tập Gym. Mấy việc giao tiếp xã hội đã quá giới hạn kiên nhẫn của tôi và tôi cần phải tập thể dục để giải phóng mớ năng lượng thừa thải.

Và tôi cần phải suy nghĩ thêm.

Sau khi tắm xong, tôi ngồi lại trước bàn máy tính, Ros gọi qua WebEx hỏi thăm tình hình và chúng tôi nói chuyện tầm 40'. Giải quyết mọi công việc trong lịch làm việc của cô ta, bao gồm yêu cầu bên phía Đài Loan và Darful. Giá thành của việc thả hàng thì đắt đáng kinh ngạc nhưng nó an toàn cho mọi bộ phận. tôi giao cho cô ta giải quyết. Giờ thì chúng tôi chỉ còn chờ lô hàng giao đến Rotterdam.

"Bên Kavanagh Media. Tôi nghĩ nên để Barney cùng đi với chúng ta." Ros nói.

"Nếu cô nghĩ vậy thì nói cho Andrea một tiếng."

" Vâng. Buổi lễ tốt nghiệp như thế nào?" Cô ấy hỏi.

"Tốt. Ngoài sức mong đợi."

Ana đồng ý là của tôi.

"Tốt ngoài sức mong đợi à?"

"Ừ."

Ros nhìn tôi chòng chòng qua màn hình, tò mò, nhưng tôi không nói gì thêm.

" Andrea bảo rằng ngày mai ngài sẽ về Seattle."

"Ừ. Tôi có một buổi đấu giá phải tham dự chiều nay."

" Vâng, tôi mong "vụ sáp nhập" đã thành công."

" Khẳng định tốt, Ros."

Cô ta nhếch mép. "Vui vì điều đó. Tôi còn có cuộc họp khác, nếu không có vấn đề gì khác thì tạm biệt."

"Tạm biệt." tôi thoát khỏi WebEx, truy cập E-mail, tập trung vào buổi chiều của tôi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giới hạn mềm

Ngày: 26 tháng 5 năm 011 17:22

Đến: Anastasia Steele

Mọi chương ngại đã được dọn dẹp gọn gàng.

Sẵn lòng để cùng em bàn luận chuyện này bất cứ lúc nào.

Hôm nay em đẹp lắm.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và tôi nghĩ đến sáng nay. Chúa ơi, Grey. Mà phải bình tĩnh lại. Đương nhiên, phần lí do của chuyện này là cái điện thoại của cô ấy. Có lẽ cô ấy cần một phương thức liên lạc nào nó đáng tin cậy hơn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: BlackBerry

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 17:36

Đến: J B Taylor

Cc: Andrea Ashton

Taylor

Hãy lấy thêm một cái BlackBerry cho Anastasia Steele, cài đặt sẵn E-mail. Andrea có thể lấy thông tin tài khoản từ Barney và đưa cho anh.

Làm ơn hãy giao nó đến nhà cô ấy hay cửa hàng Clayton's.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Gởi xong, tôi đọc tờ Forbes. Đến 6:30 mà vẫn chưa có hồi âm nào từ Ana, tôi đoán là cô ấy đang làm cho Dượng Ray Steel trầm lắng và khó đoán của mình vui lên. Dù rằng họ chẳng chung huyết thống nhưng lại giống nhau thấy rõ. Tôi gọi risotto hải sản, trong khi chờ, tôi tiếp tục với quyển sách của mình.

GRACE GỌI KHI TÔI ĐANG ĐỌC DỜ.

"Christian, con yêu."

" Con chào mẹ."

" Mia có liên lạc với con không?"

" Có. Con có ghi lại thông tin chuyến bay. Con sẽ đón con bé."

" Tuyệt. Giờ thì mẹ mong con sẽ ở lại ăn tối vào thứ Bảy."

"Vâng, chắc rồi."

" Chủ nhật, Elliot sẽ cùng với bạn của nó là Kate đến ăn tối. Con muốn đến không? Con cũng có thể đi cùng Anastasia."

Đó là những gì mà Kate nhắc đến sáng nay.

"Con phải hỏi xem liệu cô ấy có thời gian hay không."

" Nói cho mẹ biết nhé. Rất vui nếu gia đình ta cùng ăn tối với nhau."

Tôi đảo mắt. " Nếu như mẹ đã nói vậy."

" Đúng đó con. Hẹn gặp con vào thứ Bảy."

Bà gác máy. Đưa Ana đến gặp ba mẹ tôi? Tôi phải làm gì để thoát khỏi nó không chứ?

Trong khi tôi còn suy ngẫm cái vụ khó khăn này, một e-mail đến.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Giới hạn mềm

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 19:23

Đến: Christian Grey

Em có thể đến để thảo luận nếu anh muốn.

Ana

Không, không căng à. Không phải trong cái xe đó. Và theo kế hoạch.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giới hạn mềm

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 19:27

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ đến chỗ em. Tôi nhớ là tôi đã nhấn mạnh rằng tôi không hài lòng khi em lái chiếc xe đó. Sẽ nhanh thôi tôi sẽ đến chỗ em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi in thêm một bản "Giới hạn mềm" từ bản hợp đồng và e-mail "vấn đề" của cô ấy vì tôi để bản in đầu tiên trong túi áo của tôi mà cô ấy đang giữ nó. Sau đó tôi gọi Taylor.

"Tôi sẽ chuyển chiếc xe đó cho Anastasia. Anh có thể rước tôi ở chỗ cô ấy – khoảng, 9:30?"

"Vâng, thưa ngài."

Trước khi đi tôi vớ hai cái bao cao su bỏ vào túi quần sau. Tôi có thể gặp may mắn.

CHIẾC A3, KHI LÁI RẤT ĐỈNH. mặc dù nó có ít mô-men xoắn hơn tôi đã quen với. Tôi kéo lên bên ngoài một cửa hàng rượu trên

vùng ngoại ô của Portland để mua một số rượu sâm banh ăn mừng. Tôi bỏ qua Cristal và Dom

Perignon cho một Bollinger, chủ yếu là bởi vì nó là 1999 vintage, và ướp lạnh, mà còn vì nó có biểu tượng là màu hồng ... tôi nghĩ thầm với một nụ cười, đưa AmEx của tôi đến các nhân viên thu ngân.

Ana vẫn mặc chiếc váy xám lộng lẫy khi cô ấy bước ra cửa. Tôi mong chờ sẽ được cởi nó ra.

"Chào anh." Cô ấy nói, đôi mắt to và rực rỡ trên gương mặt hơi nhợt nhạt của cô ấy.

"Chào em."

"Anh vào nhà đi." Cô ấy nhìn có vẻ ngại ngùng và lóng ngóng. Vì sao? Chuyện gì xảy ra à?

"Nếu em cho phép thôi." Tôi đưa chai sâm-panh. "Tôi nghĩ chúng ta nên ăn mừng lễ tốt nghiệp của em. Không gì qua nổi Bollinger."

"Nghe hay đấy." Giọng cô nàng mỉa mai.

"Ồ, tôi thích sự hóm hỉnh vốn có của em." Đấy cô nàng là của tôi.

"Tụi em chỉ còn có tách uống trà thôi. Còn lại đều bị đóng gói hết rồi."

"Tách trà? Nghe hay mà."

Tôi nhìn cô nàng rảo bước vào bếp. Cô ấy đang lo lắng và nhợt nhạt. Có lẽ là cô nàng đã có một ngày dài, hay là vì cô ấy đã đồng ý các điều khoản, hoặc là vì cô ấy ở đây một mình – tôi biết là Kavanagh đang ở gia đình của mình tối nay; ba cô ta nói tôi. Tôi mong rượu sẽ làm cô thư giãn và ... nói chuyện.

Căn phòng trống lốc, trừ mấy cái thùng đóng gói đồ đạc, trường kỉ và cái bàn. Trên bàn có một bưu kiện màu nâu, với một ghi chú viết tay đính kèm

theo.

" Tôi đồng ý những điều kiện, Angel; vì người biết hành phạt nào đáng dành cho tôi, chỉ là – chỉ là – đừng làm nó quá sức chịu đựng của tôi!"

" Anh cần đĩa lót không?" cô ấy hỏi với ra.

"Tách là đủ rồi Anastasia." Tôi đáp, lơ đãng. Cô ấy gói bộ sách lại – ấn bản đầu tiên mà tôi gửi cho cô ấy. Cô ấy sẽ trả lại nó cho tôi. Cô nàng không muốn nó. Đây là lí do tại sao cô ấy lo lắng. Vậy cô nàng sẽ phản ứng thế nào với chiếc xe chứ?

Nhìn lên, tôi thấy cô đang đứng đó, nhìn tôi. Và cẩn thận đặt mấy cái tách lên bàn.

" Nó là của anh." Giọng cô nàng nhỏ và căng thẳng.

" Hmm, tôi nhận ra, trích dẫn hay đấy." tôi đưa tay vân vê theo hàng chữ viết tay của cô ấy. Các kí tự nhỏ và gọn gàng, và tôi tự hỏi bút pháp của nó. "Tôi nghĩ tôi phải là d'Urberville, không phải Angel. Em đã chọn sự đọa đày." Và đương nhiên nó là một trích dẫn hoàn hảo. tôi cười mĩa mai. "Chắc em đã thấy gì đó đồng cảm với em."

"Đó cũng là một lời khẩn cầu," cô ấy thì thầm.

"Khẩn cầu? Khẩn cầu tôi đừng làm khó em."

Cô ấy gật đầu.

Với tôi thì những quyển sách này không có gì quá quan trọng nhưng đối với cô ấy chắc chắn sẽ có một ý nghĩa gì đó.

"Tôi mua chúng cho em. " Một lời nói dối vô hại, tôi đặt bộ sách lại. "Tôi sẽ không làm khó em nếu em nhận nó." Tôi giữ giọng mình nhỏ nhẹ và bình tĩnh, che đậy sự thất vọng của mình.

"Christian, em không thể nhận nó được. Nó quá đắt giá."

Và tiếp tục như thế, một trận chiến của lí trí ý tưởng.

Càng nhiều điều thay đổi, nó càng là điều tương tự* (nguyên văn tiếng Pháp: Plus ça change, plus c'est la même chose)

" Em thấy đó, đây là điều chúng ta phải nói đến, em lúc nào cũng chống đối tôi. Tôi muốn em phải có chúng, và chấm dứt tranh luận. Nó rất đơn giản. em không cần phải suy nghĩ gì về nó. Như là một người phục tùng em chỉ cần vui vẻ nhận nó thôi. Em chỉ cần nhận những gì tôi mua cho em vì tôi cảm thấy thoải mái khi làm vậy cho em."

"Em không phải người phục tùng của anh khi anh mua nó cho em." Cô ấy nói nhỏ nhẹ.

Như thường lệ, cô ấy luôn có câu trả lời cho mọi thứ.

"Không ... Nhưng em đã đồng ý rồi, Anastasia. "

Cô ấy đang đi ngược lại sự thỏa thuận sao? Chúa, cô gái này làm tôi đảo điên.

"Vậy giờ anh muốn nó là của em?"

"Đúng." Tôi tưởng em thích Hardy?

" Trong trường hợp đó, em muốn tặng nó cho quỹ từ thiện ở Darful, anh có vẻ gắn bó với nơi đó. Họ có thể bán đấu giá nó."

" Nếu đó là những gì em muốn." tôi sẽ không ngăn cấm em.

Em có thể đốt nó ...

Gương mặt nhợt nhạt của cô ấy đỏ lên. "Em sẽ nghĩ về chuyện đó." Cô ấy lí nhí.

" Đừng nghĩ, Anastasia. Không vì điều này." Giữ nó, xin em. Nó là dành cho em, vì niềm đam mê của em là sách. Em đã nói với tôi điều này hơn một lần. cứ tận hưởng nó. Đặt rượu lên bàn, tôi đứng trước mặt cô ấy và kéo cằm cô nàng ra sau, đảo mắt trên gương mặt cô ấy. "Tôi sẽ mua cho em rất nhiều thứ, Anastasia. Làm quen với nó đi. Tôi giàu và có khả năng chi

trả chúng." Tôi hôn nhanh lên môi cô ấy. "Xin em đấy." Tôi nói, và buông cô ấy ra.

"Nó làm em cảm thấy mình rẻ tiền." cô ấy nói.

"Không nên như vậy. Em nghĩ quá xa rồi. Đừng áp đặt những điều người khác nghĩ lên các chuẩn mực đạo đức vốn dĩ mơ hồ của em. Đừng phí sức. chỉ vì em dè dặt với những dự định của chúng ta; nó là chuyện thường tình thôi. Em không biết là mình đang dẫn thân vào chuyện gì."

Nỗi lo lắng của cô tràn ngập trên gương mặt đáng yêu.

"Này, dừng việc nghĩ ngợi này lại. Không việc gì mà em lại nghĩ mình rẻ tiền cả, Anastasia. Tôi không muốn em nghĩ ngợi gì cả. Tôi gửi em vài quyển sách cũ vì tôi nghĩ nó có một ý nghĩa gì đó đối với em, vậy thôi."

Cô ấy chớp đôi mắt và nhìn lại gói đồ, hiển nhiên suy nghĩ mâu thuẫn.

Giữ nó, Ana – nó là dành cho em.

"Sâm-panh nhé," tôi thì thầm và cô ấy đáp lại tôi bằng nụ cười.

"Như thế tốt hơn đấy." Tôi mở chai rượu và đổ vào hai cái tách cô đặt trước mặt tôi.

"Nó màu hồng." Cô nàng bất ngờ, tôi không muốn nói cho cô ấy vì sao tôi hcon5 màu hồng.

"Bollinger La Grande Année Rosé 1999 – cổ điển"

"Trong tách trà." Cô ấy cười.

"Trong tách trà. Chúc mừng em tốt nghiệp, Anastasia."

Chúng tôi chạm tách, và tôi uống. Nó có vị ngon như tôi chắc chắn.

"Cảm ơn anh." Đưa tách lên môi, cô nhấp một ngụm nhỏ. "Chúng ta nói về cái giới hạn đi?"

"Luôn luôn vội vã." Năm tay cô ấy đến bên trường kỉ - một trong những thứ còn sót lại trong gian phòng. Chúng tôi ngồi xuống, bao quanh với những

cái thùng lớn.

"Cha dượng của em quả là ít nói."

"Anh ăn tươi nuốt sống ba em rồi."

Tôi cười thầm. "Chỉ vì tôi biết câu cá thôi."

"Làm sao mà anh biết ba em thích đi câu?"

"Em kể tôi nghe, hôm chúng ta đi uống cà phê."

"Ồ, vậy sao?" Cô ấy nhấp một ngụm, nhắm mắt lại, cảm nhận hương vị. Mở mắt ra, cô hỏi tôi: "Anh có uống rượu ở quầy không?"

"Có. Hơi ăn gian nhỉ?" tôi nhăn mặt.

" Khi uống rượu em nghĩ đến anh. Làm sao mà anh rành về rượu vậy?"

" Tôi không rành, Anastasia, tôi chỉ hiểu rõ những thứ tôi thích thôi." Và tôi thích em. "Nữa nhé?" tôi hất cằm về phía chai rượu trên bàn.

"Vâng."

Tôi mở chai rượu, đổ đầy tách của cô. Cô ấy nhìn tôi nghi ngại. Cô ấy biết rằng tôi đang chuốc rượu mình.

"Nơi này nhìn trống trải quá. Em đã chuẩn bị sẵn sàng để chuyển nhà chưa?" tôi hỏi làm cô ấy phân tâm.

" Thì trước sau gì cũng chuyển đi mà."

" Mai em có đi làm không?"

" Có, ngày mai là ngày làm việc cuối cùng của em ở Clayton."

" Tôi có thể giúp em nhưng tôi hứa đón em gái tôi ở sân bay hôm đó. Mia từ Paris về đây vào sáng thứ Bảy. Tôi về lại Seattle ngày mai, nhưng nghe nói là Elliot sẽ phụ các em một tay phải không?"

"Vâng. , Kate rất vui vì điều đó."

Tôi bất ngờ rằng Elliot vẫn còn khoái bạn của Ana; không phải là kiểu của Elliot.

"Ừ, Kate và Elliot, ai ngờ đâu chứ?" Họ làm cho vụ này thêm rắc rối thôi. Giọng mẹ tôi lớn vồn trong đầu: "con có thể đi cùng Anastasia."

"Vậy em sẽ làm gì khi đến Seattle?" tôi hỏi.

"Em có vài cuộc phỏng vấn ở nơi thực tập."

"Khi nào thì em định nói cho tôi biết?"

"Um ... thì bây giờ em đang nói với anh." Cô nói.

"Ở đâu?" tôi hỏi, giấu sự bực tức của mình.

"Ở một số tòa soạn báo."

"Có phải đó là thứ em muốn làm không, mấy cái việc xuất bản?"

Cô gật đầu, nhưng cô ấy vẫn ngại không nói.

"Sau đó?" tôi nhắc.

"Sau đó, thì sao?"

Đừng chậm hiểu thế chứ, Anastasia. Nhà xuất bản nào?" trong đầu tôi điem qua từng tòa soạn, nhà xuất bản mà mình biết ở Seattle. Khoảng 4 cái ... tôi nghĩ.

"Chỉ là một nhà xuất bản nhỏ thôi." Cô ấy lấp lửng.

"Tại sao em không muốn tôi biết chứ?"

"Vì sự ảnh hưởng của anh." Cô nói.

Cô ấy nói vậy là có ý gì chứ? Tôi cau mày.

"Ồ, giờ thì đến lượt anh chậm hiểu đây." cô ấy nói, đôi mắt ánh lên lấp lánh.

"Chậm hiểu?" tôi cười. "Tôi sao? Chúa, hay đây. Nào uống đi, hãy nói về mấy cái giới hạn này."

Lông mi rung rung, cô nàng hít một hơi run rẩy, sau đó uống cạn tách của mình. Cô nàng thật sự lo lắng về chuyện này. Tôi hỏi cô ấy xem có cần thêm rượu củng cố tinh thần không.

"Vâng." Cô đáp.

Cầm rượu trên tay, tôi hỏi. "Em ăn gì chưa?"

"Rồi. em có một bữa ăn ba món với Ray." Cô ấy nói, hơi tức giận và trợn mắt lên với tôi. "Tôi sẽ bắt em quỳ xuống đấy. "

"Ồ." Cô ấy nói, hơi sốc, và một chút bị cuốn hút.

"Ồ, vậy bắt đầu thôi, Anastasia." Nhếch mép cười, tôi đổ đầy tách của cô ấy, và cô uống một hơi dài.

"Tôi có thể bắt đầu chưa?"

Cô nàng gật đầu.

"Trả lời tôi."

"Vâng, ngài có thể bắt đầu." cô ấy nói với nụ cười ăn năn.

"Tốt." tôi lấy bản in e-mail của cô ấy ra. Phụ lục 3 trong bản hợp đồng.

"Quan hệ tình dục. Chúng ta đã làm gần như hết mấy thứ này." Cô ấy nhích lại gần tôi và chúng tôi bắt đầu đọc.

" Không dùng nắm tay. Có gì mà em không chịu không?" tôi hỏi

Cô nuốt khan. "Việc quan hệ qua đường hậu môn, nghe không thuận lắm."

" Tôi đồng ý vụ nắm tay nhưng tôi thật sự muốn có được mộng em, Anastasia."

Cô ấy hít thật sâu, nhìn tôi chăm chăm.

"Nhưng chúng ta phải chờ. Vì nó không phải chuyện ngày một ngày hai. Em cần phải được tập luyện." Tôi không kìm được nhếch mép.

"Tập luyện?" Mắt cô nàng mở to.

"Đúng. Nó cần một sự tập dượt kĩ càng. Quan hệ từ đằng sau thật sự sẽ rất thỏa mãn, tin tôi đi. Nhưng khi chúng ta thử nó mà em không thích, chúng ta sẽ không tiếp tục nó nữa." Tôi trấn an cô nàng khỏi biểu cảm đang sốc toàn tập.

" Anh đã từng làm nó rồi?" cô hỏi.

" Ừ."

" Với một người đàn ông?"

"Không. Tôi không bao giờ ân ái với đàn ông cả."

" Bà Robinson sao?"

" Ừ."

Ana cau mày và tiếp tục, trước khi cô ấy hỏi tôi thêm gì về chuyện đó.

" Và ... nuốt tinh dịch. Ừ thì, em đã có điểm A cho phần đó." Tôi nghĩ cô nàng sẽ cười nhưng cô ấy nhìn tôi chăm chú. Tôi tin rằng cô nàng đang nghĩ về Quý bà Robinson và vụ quan hệ từ đằng sau. Ôi em yêu, Elena có sự phục tùng của tôi. Cô ta có thể làm nó với tôi chỉ để cô ta thỏa mãn thôi. Và tôi cũng thỏa mãn, vậy thôi.

" Vậy, nuốt tinh dịch ổn chứ?" tôi hỏi, kéo cô ấy trở về thực tại. Cô ấy gật đầu và uống hết sâm panh

"Nửa nhé?" tôi hỏi

Bình tĩnh lại Grey, mày chỉ muốn cô nàng ngà ngà say thôi, không phải say mèm.

" Nửa." cô thì thầm.

Tôi chế đầy tách, mắt cô nàng nhìn vào danh sách. "Đồ chơi?"

"Cắm vào mông à?" cô ấy nhăn mặt.

"Ừ. Là để luyện tập cho quan hệ từ đằng sau."

"Ồ, vậy 'còn lại' là gì?"

"Hạt, trứng, ... đại khái vậy."

"Trứng?" cô ấy che miệng vì sốc.

"Không phải trứng thật." tôi cười

"Em vui vì ngài thấy em buồn cười đấy." trong giọng cô nàng chứa sự tổn thương.

"Tôi xin lỗi. Xin lỗi đấy."

Vì lợi ích, Grey. Đừng làm khó làm dễ nàng nữa.

"Có vấn đề gì với đồ chơi không?"

"Không." Cô nàng đáp.

Khốn kiếp. Cô ấy đang dối.

"Anastasia. Tôi xin lỗi. Tin tôi đi. Tôi không cười em. Tôi chưa bao giờ phải nói chi tiết về những chuyện này đến thế. Em chỉ ít kinh nghiệm thôi. Tôi xin lỗi."

Cô ấy bĩu môi và nhấp thêm một ngụm sâm-panh. "Xong – sang việc trói", tôi nói, và chúng tôi quay trở lại với danh sách.

Người Phục tùng có ững thuận:

- Bị trói bằng dây
- Bị trói bằng còng da.
- Bị trói bằng các loại còng/cùm/xích.
- Bị trói bằng băng dính
- Bị trói bằng các dụng cụ khác.

"Em thấy sao?" Lần này tôi hỏi nhẹ nhàng.

"Được", cô ấy thì thăm và tiếp tục đọc.

Người Phục tùng có ứng thuận bị khống chế bằng cách:

- Trói tay ra phía trước
- Trói cổ chân
- Trói khuỷu tay
- Trói tay ra phía sau
- Trói đầu gối
- Trói từ cổ tay đến khuỷu tay
- Trói vào những vật cố định, đồ gỗ v.v
- Trói kiểu mang gông
- Hệ thống giám sóc

Người Phục tùng có ứng thuận bị bịt mắt?

Người Phục tùng có ứng thuận bị bịt mõm?

"Nói về hệ thống giám sóc nhé. Có lẽ nên để nó sang giới hạn độ cứng. Cần nhiều thời gian để chuẩn bị cho chuyện này mà dù sao, thời gian của chúng ta chỉ có hạn. Còn gì nữa không?"

"Đừng cười em nhưng trói kiểu mang gông là sao?"

"Tôi hứa sẽ không cười. Tôi xin lỗi lần thứ hai đây". Vì Chúa. "Đừng để tôi phải xin lỗi nữa".

Giọng tôi sắc hơn dự định, và cô ấy nghiêng ra xa tôi.

Khốn kiếp.

Lờ phản ứng của cô ấy đi Grey. Tiếp tục đi. "Đó là kiểu cùm cổ tay hoặc mắt cá vào một thanh cố định. Vui đấy."

"Được... Còn bịt miệng. Em sợ nhỡ em không thờ được".

"Tôi chính là người lo sợ nếu em không thở được. Tôi không làm em ngột đâu" Trò kiểm soát hơi thở không hẳn là một phần trong trò đóng vai của tôi.

"Vậy làm sao nói từ an toàn nếu bị bịt miệng?" cô hỏi thăm.

"Thứ nhất, tôi hy vọng em sẽ không bao giờ phải dùng đến những từ đó. Còn nếu bị bịt mồm, em sẽ ra dấu".

"Em sợ bị bịt mồm lắm".

"Được, tôi sẽ lưu ý điều đó".

Cô ấy trầm tư nhìn tôi như thể cô đang giải quyết những câu hỏi nhân sự. "Có phải anh thích trói những người phục tùng để họ không thể chạm vào anh?" cô ấy hỏi.

"Đó cũng là một lý do".

"Cũng vì vậy mà anh trói tay em?" "Ừ".

"Anh không thích nói về chuyện đó à?" cô ấy nói. "Không".

Tôi sẽ không tiếp tục nói chuyện đó với em đâu, Ana. Từ bỏ đi,

"Em muốn uống ly nữa không?" Tôi hỏi. "Rượu làm em mạnh dạn hơn đấy, tôi còn muốn biết, mức độ chịu đau của em". Tôi rót đầy cốc cô ấy và cô nhấp một ngụm, mắt mở to và lo lắng.

"Mức độ chịu đau của em, nói chung, đến mức nào?"

Cô ấy tiếp tục câm nín.

Tôi ngấn một tiếng thở dài. "Em đang cắn môi đấy". May mắn thay, cô dừng lại, nhưng bấy giờ cô lại trầm ngâm và nhìn chăm chăm xuống tay mình.

"Lúc còn nhỏ, em có bao giờ bị đòn không?" Tôi thúc giục nhẹ nhàng. "Không".

"Em cũng chưa tìm hiểu đến phần này phải không?" "Chưa".

"Không tệ như em nghĩ đâu. Trong chuyện này thì trí tưởng tượng là kẻ thù tệ hại". Hãy tin tôi về điều này đi, Ana.

"Anh nhất định phải làm thế sao?"

"Ừ".

"Tại sao ạ?"

Em thật sự không muốn biết đâu.

"Vì nó là một phần tất yếu, Anastasia ạ. Đó là điều tôi sẽ làm. Tôi biết em lo lắng. Sang các kiểu trừng phạt nhé."

Chúng tôi đọc qua danh sách:

- Đánh bằng tay
- Đánh bằng roi
- Cắn
- Kẹp cơ quan sinh dục
- Tẩy lông nóng
- Đánh bằng gậy dẹp
- Đánh bằng gậy tròn
- Kẹp núm vú
- Đá lạnh
- Các hình thức/ biện pháp làm đau khác

"Được rồi, em nói không với kẹp cơ quan sinh dục. Được. Đây là biện pháp làm đau nhất đấy."

Ana tái mặt.

"Chúng ta sẽ bàn chuyện này nhé". Tôi tuyên bố nhanh chóng. "Hay thôi, đừng". Cô ấy phản đối.

"Đây là một phần của thỏa thuận, em yêu ạ, và chúng ta sẽ phải bàn bạc tất cả. Anastasia, tôi sẽ không để mọi việc đi quá xa đâu". "Chuyện trừng phạt này, nó làm em lo nhất".

"Rất vui vì em đã chia sẻ với tôi điều đó. Cứ để chuyện đánh đập ở đó đã. Khi nào em quen với chuyện khác, chúng ta sẽ tăng cường độ lên. Giờ thì từ từ thôi".

Cô trông ngập ngừng, vì vậy tôi nghiêng về phía trước và hôn cô ấy. "Đấy, mọi chuyện không đến nỗi tệ đúng không?" Cô nhún vai, vẫn còn nghi ngờ.

"Còn giờ, tôi muốn nói thêm một chuyện nữa rồi sẽ đưa em lên giường".

"Giường?" cô ấy kêu lên và hai má đỏ bừng.

"Xem nào, Anastasia, khi nói về những chuyện này, tôi muốn giao hợp với em cho đến tận tuần sau, ngay từ bây giờ. Nhất định là em có một tác động đặc biệt đến tôi."

Cô ấy ngọ nguậy bên cạnh tôi và hít một hơi khan, hai đùi khếp chặt lại với nhau. "Em biết đấy, cũng có những điều tôi muốn thử."

"Có đau không?"

"Không, đừng nhìn đâu cũng thấy đau thế. Chủ yếu vẫn là hoan lạc thôi mà.

"Tôi đã làm em đau bao giờ chưa?"

"Chưa"

"Đấy, vậy thì, xem nào, sáng nay em nói em muốn nhiều hơn thế này". Tôi ngừng lại.

Mẹ kiếp. Tôi đang gặp vấn đề.

Được rồi, Grey, mà có chắc về điều này?

Tôi phải cố gắng. Tôi không muốn mất cô ấy ngay khi chúng tôi mới bắt đầu. Chớp lấy cơ hội thôi.

Tôi nắm tay cô ấy. "Ngoài thời gian em phục vụ tôi, có thể chúng ta sẽ thử. Tôi không biết có thành công không. Tôi không biết sẽ tách biệt mọi

chuyện như thế nào. Có thể không thể. Nhưng tôi rất sẵn lòng thử. Có lẽ là mỗi tuần một đêm. Tôi chưa biết."

Miệng cô há ra. "Với một điều kiện".

"Gì ạ?" cô ấy hỏi, hơi thở ngưng lại.

"Em vui lòng nhận món quà tốt nghiệp của tôi".

"Ồi", cô ấy nói, mắt mở to không chắc chắn.

"Đi nào". Tôi kéo cô đứng dậy, cởi áo khoác da của tôi, choàng qua vai của cô ấy. Hít một hơi sâu, tôi mở cửa trước và tiết lộ chiếc Audi A3 đậu bên lề đường. "Nó là của em. Chúc mừng tốt nghiệp". Tôi quấn tay quanh cô ấy và hôn lên mái tóc cô.

Khi tôi buông cô ấy ra, cô nhìn sững sờ vào chiếc xe.

Được rồi... Điều này dù sao cũng tốt.

Nắm lấy tay cô, tôi dẫn cô ấy xuống và cô theo sau như thể bị thôi miên.

"Anastasia, chiếc Beetle của em cũ rồi và lại rất nguy hiểm nữa. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu có gì xảy ra với em, trong khi tôi đủ điều kiện để làm chuyện này".

Cô há hốc miệng nhìn chiếc xe, không nói nên lời.

Khốn kiếp.

"Tôi có hỏi bố dượng em rồi. Ông hoàn toàn ủng hộ."

Có lẽ tôi đang nói quá về điều này.

Miệng cô vẫn mở trong thất vọng khi cô quay sang nhìn trừng trừng vào tôi.

"Anh nói điều này với dượng Ray? Sao anh có thể?" Cô ấy khó chịu, thực sự khó chịu. "Đó là món quà, Anastasia. Em có nói cảm ơn không đây?"

"Nhưng anh biết như thế là quá đáng"

"Với tôi thì không, cho sự an tâm của tôi".

Thôi nào, Ana. Em muốn biết hơn thế. Điều đó đáng giá.

Chùn vai xuống, cô ấy quay sang tôi, từ chối, tôi nghĩ thế. Phản ứng của cô không hoàn toàn giống như tôi nghĩ. Màu hồng của rượu sâm-panh trên mặt cô biến mất thay vào đó là khuôn mặt hơi tái lần nữa.

"Em cảm động hơn nếu anh cho mượn, như laptop ấy".

Tôi lắc đầu. Tại sao cô ấy khó khăn đến thế? Tôi chưa bao giờ gặp phản ứng với một chiếc xe như thế này từ những người phục tùng cũ của tôi. Họ thường rất vui mừng.

"Thôi được. Cho mượn. Vô thời hạn." Tôi rít lên đồng ý.

"Không, không phải vô thời hạn, chỉ kể từ bây giờ thôi. Cảm ơn anh." Cô nói khẽ, và vươn lên, hôn lên má tôi. "Cảm ơn về chiếc xe, thưa ngài."

Từ đó. Đến từ sự ngọt ngào của cô, từ cái miệng ngọt ngào ấy. Tôi túm lấy cô ấy, ép chặt cơ thể của cô vào tôi, tóc cô luồn vào những ngón tay tôi.

"Em đừng thách thức tôi thế, Ana Steele".

Tôi hôn cô ấy mạnh mẽ, vỗ về bên ngoài đôi môi với lưỡi của tôi, và một lát sau, cô ấy hưởng ứng, tương xứng với sự nhiệt huyết của tôi, lưỡi nàng vượt ve tôi. Cơ thể tôi phản ứng – tôi muốn cô ấy. Ngay tại đây. Bây giờ. Ngoài trời.

"Tôi phải kiềm chế bằng tất cả sức lực để không đè em xuống xe ngay bây giờ, giao cầu chỉ để biết rằng em là của tôi và nếu tôi muốn mua cho em một chiếc xe chết tiệt thì tôi sẽ mua một chiếc xe chết tiệt chỉ để giao cầu với em trên đó. Giờ thì đi vào và cởi quần áo ra".

Tôi gặm gù. Sau đó, tôi hôn cô ấy một lần nữa, yêu cầu và sở hữu. Năm lấy tay cô ấy, tôi lại sai bước vào căn hộ, đóng sầm cửa trước sau lưng chúng tôi và đi thẳng vào phòng ngủ của cô ấy. Ở đó, tôi thả cô ấy ra, bật đèn bên cạnh giường ngủ.

"Đừng nổi giận với em", cô thì thầm. Lời nói của cô dập tắt ngọn lửa giận dữ trong lòng tôi.

"Em xin lỗi về chiếc xe và những cuốn sách". Cô ngừng lại và liếm môi.

"Anh làm em sợ mỗi lần nổi giận",

Khốn kiếp. Không ai nói với tôi điều đó trước đây. Tôi nhắm mắt lại. Điều cuối cùng mà tôi làm là khiến cô ấy hoảng sợ.

Bình tĩnh đi Grey.

Cô ấy ở đây. Cô ấy an toàn. Cô ấy sẵn sàng. Đừng bỏ lỡ nó, chỉ vì cô ấy không hiểu phải cư xử như thế nào.

Mở mắt ra, tôi thấy Ana nhìn tôi, hết sợ hãi, nhưng với trạng thái đề phòng.

"Quay lưng lại đi", tôi yêu cầu, giọng êm ái. "Tôi sẽ cởi áo cho em". Cô ấy nghe theo ngay lập tức.

Cô gái ngoan.

Tôi bỏ chiếc áo khoác của mình ra khỏi vai của cô ấy và thả nó trên sàn, sau đó vén mái tóc ra khỏi cổ cô. Cảm nhận làn da của cô ấy bên dưới ngón tay trở tôi nhẹ nhàng. Bây giờ làm theo những gì cô ấy nói, tôi thư giãn. Với các đầu ngón tay của mình, tôi trượt dọc theo cột sống cô ấy xuống lưng khi bắt đầu kéo dây buộc áo voan xám. "Tôi thích chiếc đầm này. Tôi cũng thích chiêm ngưỡng làn da tươi tắn của em".

Luồn ngón tay vào sau váy của cô, tôi kéo cô lại gần để cô dựa vào tôi. Tôi vùi mặt vào tóc cô và hít hà mùi hương từ cô.

"Cơ thể của em có mùi tuyệt lắm, Anastasia. Ngọt ngào" Giống hương mùa thu.

Hương nước hoa an ủi, nhắc nhở tôi về khoảng thời gian tràn đầy hạnh phúc. Vẫn hít hà hương thơm ấy, tôi lướt mũi mình từ tai xuống cổ cô rồi đến vai cô, hôn cô ấy trên mỗi chuyển động của tôi. Tôi từ từ giải thoát cho cô khỏi chiếc váy và hôn, và liếm, và mút trên làn da cô ấy rồi chuyển sang bờ vai kia.

Cô ấy run rẩy bên dưới sự đụng chạm của tôi.

Ôi, cưng ơi. "Em sẽ phải học cách giữ yên cơ thể" tôi thì thầm giữa những nụ hôn, và cởi bỏ dây áo treo quanh cổ cô. Chiếc váy rơi xuống chân cô ấy.

"Không áo ngực, cô Steele. Tôi thích thế."

Tiến về phía trước, tôi đặt tay lên lên ngực cô và cảm thấy hai núm vú đang cương cứng dưới lòng bàn tay mình.

"Choàng tay em lên cổ tôi đi". Tôi ra lệnh, môi tôi lướt trên cổ cô ấy. Cô ấy làm như được bảo và ấn sâu vú vào lòng bàn tay tôi hơn. Cô xoắn những ngón tay vào tóc tôi, như cách tôi muốn, và giật mạnh.

Ah... Cảm giác thật tuyệt.

Đầu cô nghiêng sang một bên, và tôi tận dụng lợi thế, hôn cô, nơi nhạy cảm bên dưới làn da cô ấy.

"Mmm..." Tôi lẩm bẩm trong sự thưởng thức, ngón tay tôi trêu chọc và giật mạnh núm vú cô.

Cô rên rỉ, cong lưng, đẩy bộ ngực hoàn hảo vào sâu trong tay tôi. "Có nên làm em lên đỉnh bằng cách này không?"

Cơ thể cô cong lên hơn nữa.

"Em thích thế này, phải không, cô Steele?" "Mmm..."

"Trả lời" Tôi nhấn mạnh, tiếp tục sự tấn công nhục dục của mình trên núm vú của cô.

"Vâng", cô thờ.

"Vâng gì?" "Vâng thưa ngài" "Ngoan lắm".

Tôi nhẹ nhàng kéo và xoay bằng những ngón tay của mình, cơ thể cô ấy cong lên rúng động mạnh mẽ trong khi rên rỉ, tay cô kéo tóc tôi mạnh hơn.

"Tôi không nghĩ em chưa sẵn sàng đến lúc này" Và vẫn với bàn tay của mình, tôi giữ lấy ngực cô ấy, trong khi hàm răng tôi kéo mạnh dải tai cô.

"Hơn nữa, em vừa làm tôi bực. Cho nên, có lẽ, không thể để em đến bây giờ được".

Tôi nhào nặn ngực cô và các ngón tay quay lại chăm sóc núm vú cô, xoắn và giật mạnh. Cô rên rỉ và ép sát phần dưới của mình vào chỗ cương cứng của tôi. Đưa tay lên hông cô, giữ cho cô ấy yên và liếc xuống quần lót cô. Vải bông. Trắng. Thoải mái.

Tôi móc ngón tay vào nó kéo ra xa nhất có thể, sau đó luồn ngón tay cái của tôi theo đường may ở phía sau. Giật mạnh nó trong tay tôi và thả xuống chân Ana.

Cô ấy thở hổn hển.

Tôi xoa những ngón tay quanh mông cô ấy, và đưa một ngón vào âm đạo cô. Cô ấy ướt đẫm.

Cực kỳ ẩm ướt.

"Đúng rồi. Cô gái đã sẵn sàng rồi".

Tôi xoay tròn trong cô rồi đưa ngón tay lên miệng mình.

Mmm. Mặn. "Em có vị rất tuyệt, Steele ạ".

Môi cô hé ra và mắt nhắm lại đầy ham muốn. Tôi nghĩ cô ấy hơi ngạc nhiên.

"Cởi quần áo cho tôi nào". Tôi giữ đôi mắt mình trên người cô. Cô ấy nghiêng đầu, tiếp nhận mệnh lệnh của tôi, nhưng ngập ngừng. "Em làm được", tôi khuyến khích. Cô nhấc tay lên và đột nhiên tôi nghĩ cô ấy sẽ chạm vào tôi và tôi chưa sẵn sàng. Chết tiệt.

Theo bản năng, tôi tóm lấy tay cô ấy. "Đừng. Không phải áo".

Tôi muốn cô ấy ở trên. Chúng tôi chưa làm điều này, và cô ấy có thể sẽ mất thăng bằng, vì vậy tôi cần chiếc áo thun để bảo vệ. "Tôi đoán có thể em muốn chạm vào tôi". Tôi buông một tay cô ấy, nhưng tay còn lại tôi đặt lên sự cương cứng của mình, cái đang chống lại không gian chật hẹp của quần jean tôi.

"Những gì em cần là đây, Steele ạ".

Cô ấy hít một hơi, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình. Sau đó, siết chặt những ngón tay quanh cạp bé của tôi và liếc nhìn tôi trong sự phẫn khích.

Tôi bật cười. "Tôi muốn vào với em. Cởi quần jean ra nào. Em chủ động đấy". Miệng cô há ra.

"Em sắp làm gì tôi thế này?" Giọng tôi khàn đi.

Tôi nhìn cô ấy. Thích thú. Dấy lên ham muốn. Tự hỏi cô ấy sẽ làm gì tiếp theo. Sẽ là một nhiệm vụ chết tiệt cho cô ấy để cởi quần jean tôi trong khi tôi đang nằm. Bước ra khỏi đôi giày, cô trườn lên giường, ngồi dạng chân trên đùi tôi và trượt ngón tay bên dưới cạp quần jean tôi.

Tôi nhắm mắt lại, ưỡn hông lên, thưởng thức sự dạn dĩ của Ana.

"Anh sẽ phải học cách giữ yên cơ thể" cô khiển trách, và giật lông mu tôi. Ah, thật táo bạo, thưa cô.

"Thưa vâng, cô Steele". Tôi trêu chọc cô qua hàm răng nghiến chặt. "Trong túi tôi, bao cao su".

Mắt cô lóe sáng với sự thích thú và ngón tay lục lọi trong túi tôi, thật sâu, chạm vào sự cương cứng của tôi.

Ah...

Cô rút ra hai túi bạc và ném chúng lên giường cạnh tôi. Ngón tay cô dò dẫm trên nút quần tôi, và sau hai lần cố gắng cô không thể cởi được nó.

Sự ngây thơ của cô thật quyến rũ. Rõ ràng cô ấy chưa làm việc này trước đây. Một lần đầu tiên nữa... và thật kích thích.

"Hãn hử quá, cô Steele". Tôi trêu chọc.

Cô kéo khóa quần tôi xuống, kéo cạp quần tôi, nhìn tôi thất vọng. Tôi cố nén tiếng cười lại.

Ôi, cưng à, em làm thế nào để cởi ra bây giờ?

Cô trườn xuống chân tôi, giật mạnh quần jean, tập trung cao độ, trông thật đáng yêu. Và tôi quyết định giúp đỡ cô ấy. "Tôi không thể nằm yên nếu em cứ cắn môi". Tôi nói trong khi nâng hông lên, nhắc nó ra khỏi giường. Qùy trên đầu gối, cô kéo quần jean và quần lót tôi ra, thả rơi trên sàn.

Cô ngồi đối diện tôi, nhìn "cậu bé" và liếm môi.

Whoa.

Cô ấy trông nóng bỏng, mái tóc đen mềm xõa xung quanh ngực cô.

"Giờ thì em làm gì đây?" Tôi thì thầm. Cô vuốt nhẹ mặt tôi và chạm vào và nắm lấy sự cương cứng của tôi, siết chặt, dùng ngón cái chạm nhẹ lên đầu nó.

Ôi chúa ơi.

Cô ấy cúi xuống.

Và tôi trong miệng cô.

Mẹ kiếp.

Cô ấy mút mạnh. Và tôi oằn mình bên dưới cô. "Ồi, Ana, mạnh", tôi rít qua kẽ răng. Nhưng cô ấy không hề nhủ lòng thương xót tôi khi mà cô mút tôi lần nữa rồi lại lần nữa. Mẹ kiếp. Sự nhiệt tình của cô làm tôi nguôi ngoai. Lưỡi cô đánh lên xuống, tôi vào ra chạm sâu vào cổ họng cô, môi cô ép chặt xung quanh tôi. Cảnh tượng thật kích thích. Tôi có thể đến chỉ bằng cách nhìn ngắm cô ấy.

"Dừng, Ana, dừng. Tôi chưa muốn đến lúc này".

Cô ngồi dậy, miệng ẩm ướt, hai mắt tối thẫm xuống nhìn tôi.

"Sự ngây thơ và nhiệt tình của em làm tôi nguôi giận". Nhưng ngay bây giờ tôi muốn giao cấu với em để được nhìn thấy em. "Em, ở trên, đó là điều chúng ta sắp làm". Tôi đặt một chiếc bao cao su vào tay cô. Cô xem xét nó với sự kinh ngạc, sau đó xé mở gói bằng răng của mình.

Cô ấy thật bạo liệt.

Cô lấy bao cao su ra và nhìn tôi chờ hướng dẫn.

"Để vào đỉnh trước rồi cuộn xuống từ từ. Không ai muốn không khí lọt vào đầu túi đâu".

Cô gạt đầu rồi thực hiện chính xác, chăm chú vào công việc, tập trung cao độ, lưỡi hơi đưa ra giữa môi cô.

"Trời ạ, em giết tôi mất, Anastasia". Tôi kêu lên qua hàm răng nghiến chặt.

Khi hoàn thành cô ấy ngồi ngay lại và ngưỡng mộ công trình của mình.

"Giờ. Tôi muốn bị em chinh phục". Tôi bất thành linh ngồi dậy vì vậy chúng tôi mặt đối mặt, làm cô ấy ngạc nhiên. "Như thế này", tôi thì thầm, và quần cánh tay quanh cô ấy, tôi nâng cô lên. Với bàn tay khác của mình, tôi cầm cậu bé của tôi và chậm chậm hạ cô ấy xuống bao lấy tôi.

Hơi thở tôi thoát ra từ cơ thể khi mắt cô nhắm lại và rên lên âm ỉ trong cổ họng. "Đúng thế, em yêu, cảm nhận, trọn vẹn".

Cô ấy. Cảm nhận. Thật. Tuyệt.

Tôi ôm cô ấy, để cô cảm nhận được hết tôi. Như thế này. Bên trong cô.

"Cách này rất sâu". Giọng tôi khan đi khi tôi cong và nghiêng xương chậu của mình, đẩy sâu hơn vào cô.

Đầu cô ngửa ra sau khi cô rên rỉ. "Nữa đi anh", cô thì thầm. Và cô mở mắt và chúng như thiêu cháy tôi. Phóng đãng. Ham muốn. Tôi làm như lời đề nghị và cô ấy lại rên rỉ, hất đầu ra sau, tóc cô tung lên trên vai. Tôi chậm rãi ngã lên giường để xem màn biểu diễn.

"Em chuyển động đi. Anastasia, lên xuống thế nào, tùy em. Giữ tay tôi đây". Tôi giơ chúng ra và cô giữ lấy, ngồi vững trên người tôi. Cô từ từ thả lỏng mình ra, sau đó ngập sâu vào tôi. Hơi thở tôi ngắt quãng, hỗn hển khi tôi kiểm chế bản thân. Cô nhắc mình lên lần nữa và lần này tôi nâng hông lên và gặp cô khi cô xuống.

Ôi đúng rồi.

Nhắm mắt lại, tôi cảm nhận từng inch tuyệt vời của cô. Chúng tôi cùng nhau hòa nhịp khi cô ấy cười tôi. Nhiều hơn và hơn và hơn. Cô ấy trông tuyệt vời: vú của cô này, mái tóc đong đưa, miệng chùng xuống khi cô cảm nhận từng cú đâm khoái lạc.

Đôi mắt cô gặp tôi, tràn đầy nhu cầu xác thịt. Chúa ơi, cô ấy thật đẹp.

Cô kêu lên khi cơ thể tiếp tục. Cô ấy gần tới, tôi kẹp chặt lấy tay cô, và cô bùng cháy xung quanh tôi. Tôi nắm lấy hông cô, ôm cô khi cô hét lên rời rạc trong cơn cực khoái. Sau đó, tôi giữ chặt hông cô ấy và lặng lẽ quên mình khi bùng nổ trong cô.

Cô ngã phịch xuống ngực tôi, và tôi nằm dài ra, thở hỗn hển, bên dưới cô.

Chúa ơi, cô ấy giao cấu thật tốt.

Chúng tôi nằm bên nhau một lúc, trọng lượng của cô ấy thật dễ chịu. Cô tựa quây và dụi mũi vào tôi qua lớp áo, sau đó chạm tay lên đầu ngực tôi.

Bóng tối bao trùm, nhanh chóng và mạnh mẽ, vào ngực tôi, vào cổ họng tôi, đe dọa đến nghẹt thở và nghẹt thở với tôi.

Không. Đừng chạm vào tôi.

Tôi tóm lấy tay cô và đưa từng đốt tay chạm vào môi, và chuyển lên nằm trên cô ấy vì vậy cô không thể chạm vào tôi.

"Đừng", tôi khẩn cầu, và hôn lên môi cô khi kiềm nén nỗi sợ hãi của mình.

"Sao anh không thích được động chạm?"

"Vì tôi năm mươi phần hư hoại, Anastasia ạ". Sau nhiều năm, nhiều năm điều trị. Tôi biết điều đó là đúng.

Đôi mắt cô mở to, tò mò; cô ấy thêm khát thêm thông tin. Nhưng cô không cần biết điều chết tiệt này. "Tôi từng rất nhọc nhằn vào đời. Tôi không muốn làm rối lòng em với những chuyện linh tinh đó. Chỉ cần đừng chạm vào tôi". Tôi nhẹ nhàng chạm mũi tôi vào cô ấy, và rút ra khỏi cô, tôi ngồi

dậy, cởi bao cao su và thả nó trên giường. "Em nghĩ đó chính là điểm mấu chốt mà anh chưa kể. Chuyện đó thế nào ạ?"

Trong một khoảnh khắc, cô dường như bị phân tâm, sau đó nghiêng đầu sang một bên và mỉm cười. "Nếu có lúc nào anh mơ mộng, thử tưởng tượng một phút thôi anh nhượng quyền kiểm soát lại cho em, anh không phải phê chuyện đó vào lý lịch đâu. Dù gì, cũng cảm ơn đã để em mơ mộng".

"Cô Steele, cô không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp. Đến giờ cô đã có sáu lần lên đỉnh và cả sáu đều thuộc về tôi". Tại sao thực tế đó lại làm tôi vui mừng như thế?

Đôi mắt cô lang thang lên trần nhà, và một biểu hiện tội lỗi thoáng qua mặt cô.

Điều đó là gì? "Em muốn nói gì với tôi à?", tôi hỏi. Cô ngậm miệng. "Sáng nay em có một giấc mơ".

"Ồ?"

"Em thấy em đang ngủ". Cô vòng tay lên che mặt lại, trốn khỏi tôi, xấu hổ. Tôi choáng váng bởi lời thú nhận của cô, nhưng thật kích động và vui mừng.

Một sinh vật gợi cảm.

Cô liếc qua cánh tay cô. Phải chăng cô đang tức giận? "Mơ thấy em đang ngủ?" tôi hỏi rõ.

"Rồi em tỉnh dậy", cô thì thầm.

"Ừ, chắc chắn phải thế rồi". Tôi bị mê hoặc. "Vấn đề làm em mơ thấy gì?"

"Thấy anh", cô nhỏ giọng.

Tôi sao!

"Thấy tôi làm gì?"

Cô giấu mặt dưới cánh tay lên nữa.

"Anastasia, em làm gì thế? Anh không hỏi nữa đâu đấy". Sao cô ấy lại bối rối? Cô ấy mơ về tôi... thật đáng yêu.

"Anh cầm một chiếc roi ngựa", cô lẩm bẩm. Tôi kéo tay cô ra để nhìn gương mặt cô. "Thật chứ?"

"Vâng". Khuôn mặt cô đỏ lên. Sự nghiên cứu ắt hẳn đã ảnh hưởng đến cô, một cách tốt đẹp. Tôi mỉm cười.

"Tôi cũng mong làm thế với em. Tôi có đến mấy chiếc roi lận".

"Bọc da nâu?". Giọng cô vang lên với sự lạc quan kín đáo. Tôi cười.

"Không nhưng tôi sẽ đặt một chiếc như thế".

Tôi hôn cô ấy nhanh chóng và đứng lên mặc quần áo. Ana cũng làm như vậy, mặc quần thể thao và áo lót. Nhặt các bao cao su trên sàn, tôi buộc nhanh chúng lại. Giờ cô ấy đã đồng ý là của tôi, cô cần biện pháp tránh thai. Mặc quần áo đầy đủ, cô ngồi bắt chéo chân trên giường nhìn tôi mặc quần.

"Bao giờ em đến chu kỳ?", tôi hỏi. "Tôi không thích dùng mấy cái này". Tôi cầm bao cao su, thắt gút lại và kéo quần jean của mình.

Cô sừng sốt. "Sao?" Tôi hồi thức.

"Tuần sau", cô trả lời, má ửng hồng. "Em cần chuẩn bị việc tránh thai".

Tôi ngồi trên giường để xỏ vớ và giày. Cô im lặng.

"Em có bác sĩ riêng không?", tôi hỏi. Cô lắc đầu. "Bác sĩ của tôi có thể đến khám cho em tại nhà vào sáng Chủ nhật, trước khi em đến chỗ tôi. Hoặc ông ấy đến khám ở nhà tôi cũng được. Em thích khám ở đâu?"

Tôi chắc là bác sĩ Baxter sẽ đồng ý thực hiện cuộc hẹn tại nhà cho tôi, mặc dù tôi đã không gặp ông ấy một thời gian. "Ở chỗ anh", cô nói.

"Được rồi. sẽ báo cho em thời gian chính xác sau". "Anh đi bây giờ à?"

Cô ấy có vẻ ngạc nhiên khi tôi chuẩn bị đi. "Ừ". "Anh về bằng gì?" cô ấy hỏi. "Taylor sẽ đón tôi".

"Em sẽ chở anh về. Em mới có một chiếc xe xinh đẹp".

Giờ tốt hơn rồi đó. Cô ấy chấp nhận chiếc xe như cách cô nên làm, nhưng sau khi uống quá nhiều sâm-panh cô không nên lái xe. "Em uống nhiều rồi".

"Anh có cố tình phục rước em không?" "Có".

"Sao thế?"

"Vì em cả nghĩ về mọi thứ mà lại kín đáo, như bố dượng em vậy. Có chút rượu, em sẽ nói nhiều hơn mà tôi lại cần em thẳng thắn với tôi. Nếu không, em quá trầm lặng và tôi không thể đoán nổi em đang nghĩ gì. Người say luôn nói thật, Anastasia".

"Có phải lúc nào anh cũng thành thật với em đâu?"

"Tôi luôn cố gắng thành thật. Chuyện này chỉ có thể tiến triển nếu chúng ta thành thật với nhau".

"Em muốn anh ở lại và dùng nốt cái này".

Kiểm chế ham muốn của cô ấy đi Grey.

"Tôi có đến mấy vụ làm ăn để giải quyết tối nay. Tôi phải đi. Sẽ gặp lại em vào Chủ nhật". Tôi đứng lên. "Tôi sẽ đưa em hợp đồng đã điều chỉnh và rồi chúng ta có thể bắt đầu sự hoan lạc".

"Hoan lạc", cô rít lên.

"Tôi muốn tạo ra nhiều tình huống cùng vui vẻ với em. Nhưng em phải ký trước đã để tôi chắc rằng em đã sẵn sàng".

"Ồ, vậy nếu chần chừ không ký, em có thể kéo dài chuyện này thêm nữa?"

Chết tiệt. Tôi đã không nghĩ đến điều đó.

Cầm cô nghiêng lên thách thức.

Ah... lại tính phá vỡ quy tắc, lần nữa. Cô ấy luôn tìm ra cách như vậy. "Chà, chắc là được nhưng lúc đó thì đừng trách tôi làm mọi chuyện bất chấp hậu quả". "Làm mọi chuyện? Chuyện gì?" cô truy vấn, đôi mắt sống động sự tò mò. "Có đáng liều mạng thế không nhỉ?" tôi trêu chọc, nheo mắt lại.

"Liều mạng? Thế nào ạ?" nụ cười cô đối chọi tôi.

"À, nghĩ xem, đặt bom, rượt đuổi bằng xe hơi, bắt cóc, giam giữ". "Anh bắt cóc em?"

"À, ừ".

"Cưỡng bức giam giữ em á?"

"À, ừ". Bây giờ, đó là một ý tưởng thú vị. "Rồi chúng ta sẽ bàn bạc về TPE 24/7". "Về cái gì cơ?" cô nói, bối rối và thờ hờn hển.

"Về sự thống trị tuyệt đối". tâm trí tôi xoáy đi khi nghĩ về những triển vọng có thể xảy ra. Cô tò mò. "Vậy là em hết còn lựa chọn nào khác", tôi nói thêm vào, giọng điệu vui vẻ.

"Rõ rồi". Giọng cô mĩa mai và đảo tròn mắt lên, có lẽ tìm kiếm cảm hứng thần thánh để hiểu được sự hài hước của tôi.

Ôi, một niềm vui ngọt ngào.

"Anastasia Steele, em vừa trợn mắt với tôi à?" "Không".

"Tôi vừa thấy em làm thế. Tôi đã nói gì với em nếu em còn trợn mắt với tôi lần nữa?" Lời nói tôi treo lơ lửng giữa chúng tôi và tôi ngồi lên giường lần nữa. "Lại đây".

Trong một khoảnh khắc cô nhìn chăm chăm vào tôi, chần chừ. "'Em chưa ký mà", cô thì thầm.

"Tôi đã nói với em là tôi sẽ làm gì rồi mà. Tôi làm chủ thế giới của chính tôi. Tôi sẽ phát vào mông em, rồi sau đó sẽ giao cấu rất nhanh và rất mạnh. Cuối cùng xem ra cũng phải dùng đến bao cao su này rồi".

Liệu cô ấy sẽ chịu? Hay không? Điều đó. Bằng chứng về việc cô ấy có thể làm điều đó hay không. Tôi nhìn cô, bình thản, chờ đợi cô ấy quyết định. Nếu cô ấy nói không, có nghĩ là cô không thành thật về ý tưởng trở thành người phục tùng của tôi.

Và đó sẽ là nó.

Hãy lựa chọn đúng đắn, Ana.

Nét mặt cô nghiêm trọng, mắt mở to, và tôi nghĩ cô ấy đang cân nhắc quyết định của mình. "Tôi đang đợi đây". Tôi lẩm bẩm. "Tôi không kiên nhẫn đâu".

Hít một hơi sâu, cô nhấc chân lên và lê bước đến chỗ tôi và tôi kiềm nén sự khuây khỏa của mình. "Ngoan lắm. Đứng dậy nào".

Cô làm như được bảo, và tôi chìa tay ra. Cô đặt bao cao su vào lòng bàn tay tôi, tôi nắm lấy tay cô, đột ngột kéo mạnh qua đầu gối trái tôi, vì vậy mà đầu, vai và ngực cô tì lên giường. Tôi choàng chân phải sang kẹp chặt hai chân cô, giữ yên cô. Tôi đã muốn làm điều này từ khi cô hỏi tôi có phải là người đồng tính không. "Đưa hai tay lên đầu". Tôi ra lệnh và cô tuân lệnh ngay lập tức. "Vì sao tôi phải làm như thế này, Anastasia?"

"Bởi vì em trừng mắt với anh", cô khàn giọng thì thầm.

"Em thấy thế có lẽ độ không?" "Dạ không".

"Em có làm thế nữa không?" "Dạ không".

"Lần sau, em còn làm thế nữa, tôi sẽ đét vào mông em, hiểu chứ?" Tôi sẽ thưởng thức khoảnh khắc này. Lại là một lần đầu tiên nữa.

Với sự chăm chú – thưởng thức chiến công – tôi kéo mạnh quần thể thao cô xuống. Vẻ đẹp tiềm ẩn của cô là khóa thân và sẵn sàng cho tôi. Khi tôi đặt tay lên mông cô, cô căng mọi cơ bắp trong cơ thể mình... chờ đợi. Khi chạm vào làn da cô thật mềm mại, tôi xoa lòng bàn tay mình vào cả hai bờ mông cô, âu yếm chúng. Cô có một bờ mông đẹp, rất đẹp. Và tôi sẽ làm cho nó hồng lên... như màu rượu sâm-panh.

Nâng lòng bàn tay lên, tôi đánh cô, mạnh, chỉ ở nơi giao nhau giữa hai đùi cô.

Cô thờ hốt hốt và cố gắng nhòem dậy, nhưng tôi giữ lưng cô ấy bằng tay kia, và tôi xoa dịu nơi mình vừa đánh chậm rãi, mơn man nhẹ nhàng.

Cô vẫn ở yên đó. Thở hỗn hển.

Dự đoán.

Đúng vậy. Tôi sẽ làm điều đó lần nữa.

Tôi đánh cô ấy một lần, hai lần, ba lần.

Cô nhắm mắt vì đau đớn, đôi mắt nheo lại. Nhưng cô ấy không yêu cầu dừng lại ngay cả khi cô

quần quai dưới chân tôi.

"Nằm yên. Nếu không tôi sẽ cho em một trận nữa". Tôi cảnh cáo.

Tôi chà tay vào da thịt cô và bắt đầu lần nữa, lần lượt: mông phải, mông trái, ở giữa. Cô kêu lên. Nhưng không di chuyển cánh tay mình và vẫn không yêu cầu tôi dừng lại.

"Mới là khởi động thôi". Giọng tôi khàn lại. Tôi đánh cô lần nữa, và quan sát các dấu tay hồng của mình để lại trên da cô. Mông cô hồng lên trông thật thú vị. Trông tuyệt vời.

Tôi đánh cô lần nữa. Và cô ấy lại thét lên.

"Không ai nghe thấy đâu, em yêu, chỉ có tôi thôi".

Tôi đánh vào mông cô lần nữa và lần nữa – cùng một quy trình, mông trái, mông phải, ở giữa, và cô nức lên mỗi lần như vậy. Khi đạt đến con số mười tám tôi dừng lại. Nín thở, lòng bàn tay tôi đau nhói và "cậu bé" tôi cứng ngắc.

"Được rồi", tôi rít lên, cố bắt kịp hơi thở mình. "Giỏi lắm, Anastsia, đến lúc giao cấu với em rồi". Tôi vuốt ve cặp mông hồng lên của cô nhẹ nhàng, xoa tròn, xuống dưới. Cô ấy ướt đẫm.

Và cơ thể tôi căng cứng lên.

Tôi chèn hai ngón tay vào âm đạo cô.

"Cảm nhận nào. Xem cơ thể em yêu thích chuyện này thế nào, Anastasia. Em ướt đầm với tôi rồi". Tôi trượt ngón tay vào và ra, cô rên rỉ, cơ thể cô bao quanh chúng và với mỗi nhịp đẩy hơi thở cô lại tăng nhanh hơn.

Tôi rút chúng ra. Tôi muốn cô ấy, ngay bây giờ.

"Lần sau, tôi sẽ bắt em đếm. Còn giờ, bao cao su đâu rồi?" Nhặt lấy nó bên cạnh đầu cô ấy, tôi nhẹ nhàng nhắc cô ra khỏi người mình, đặt lên giường, úp mặt xuống. Kéo khóa quần, tôi không quan tâm đến việc cởi quần jean ra, và tôi xé một đường ngăn trên gói giấy bạc, lăn bao cao su và một cách nhanh chóng và hiệu quả. Tôi nâng hông cô ấy lên cho đến khi cô trong tư thế quỳ và đôi mắt cô trong màu hồng vinh quang lơ lửng trong không khí khi tôi đứng đằng sau cô.

"Tôi sắp vào đây. Em sắp được đến rồi". Tôi gầm gừ, vuốt ve đằng sau cô và cầm "cậu bé" của mình lên.

Với một lực đẩy nhanh tôi đã ở trong cô.

Cô rên rỉ khi tôi di chuyển. Vào. Ra. Vào. Ra. Tôi đập vào cô, xem cậu bé của mình biến mất đằng sau cái màu hồng ấy.

Miệng cô mở ra và cô lẩm bẫm và rên rỉ với mỗi cú đẩy, tiếng rên của cô vang lên càng lúc càng cao hơn.

Đến nào, Ana.

Cô siết chặt xung quanh tôi và thét lên khi cô đến, cứng người lại.

"Ồi, Ana" Tôi theo cô lên đỉnh khi chạm vào điểm sâu nhất trong cô.

Tôi đổ lên người cô ấy, kéo cô nằm lên người tôi, và, vòng tay quanh cô ấy, thì thầm vào tóc cô

"Ồi, em yêu, chào mừng đến với thế giới của tôi".

Trọng lượng cô đè chặt lên tôi, và cô cố gắng không chạm vào tôi. Đôi mắt cô vẫn khép và hơi thở gần trở lại bình thường. Tôi vuốt mái tóc cô. Nó mềm mại, đen nhánh, sáng ngời trong ánh sáng đèn ngủ. Cô có hương thơm

của Ana và của táo và của cả nhục dục. Chúng xông lên. "Khá lắm, em yêu".

Cô ấy không khóc. Cô ấy đã làm theo yêu cầu. Cô ấy đang phải đối mặt với những thách thức tôi mang lại; cô ấy thật sự xuất sắc. Tôi móc ngón tay vào cái áo ngực rẻ tiền của cô. "Em mặc ngủ thế này à?"

"Vâng". Giọng cô buồn ngủ.

"Phải bọc em trong nhung lụa, cô gái xinh đẹp ạ. Tôi sẽ đưa em đi mua sắm". "Em thích quần áo của mình". Cô cãi lại.

Dĩ nhiên cô ấy sẽ hành động như vậy.

Tôn hôn mái tóc cô. "Để xem nhé".

Khép mắt lại, tôi thư giãn khoảng khắc yên tĩnh giữa chúng tôi, một sự thỏa mãn lạ thường sưởi ấm tôi, tràn đầy trong tôi.

Cảm thấy tuyệt. Quá tuyệt.

"Tôi phải đi rồi". tôi lẩm bầm. "Em ổn chứ?" "Em ổn mà", cô nói, nghe có vẻ kìm nén.

Nhẹ nhàng lăn ra khỏi cô ấy và tôi ngồi dậy. "Phòng tắm ở đâu, em?" Tôi hỏi, tháo bao cao su đã sử dụng ra, kéo khóa quần jean lên.

"Ngoài sảnh bên trái".

Trong phòng tắm tôi vứt mấy bao cao su vào sọt rác và phát hiện ra một chai dầu tắm em bé trên kệ. Đó là những gì tôi cần.

Cô đã mặc lại quần áo khi tôi quay lại, trốn tránh ánh nhìn của tôi. Sao lại bất ngờ trở nên xấu hổ thế?

"Tôi tìm thấy chai dầu em bé. Để tôi thoa cho em".

"Không cần. Em không sao", cô nói, sấm soi những ngón tay của mình, vẫn tránh nhìn vào mắt tôi.

"Anastassia". Tôi cảnh cáo.

Làm ơn làm theo những gì em được bảo đi.

Tôi ngồi xuống sau lưng và kéo mạnh quần thể thao của cô xuống. Đổ một ít dầu em bé vào lòng bàn tay, tôi chà nhẹ nhàng vào cái mông đau của cô.

Cô đặt tay lên hông trong thái độ bướng bỉnh, nhưng vẫn im lặng.

"Tôi thích chạm tay vào người em", tôi thừa nhận bản thân mình thành tiếng. "Xong rồi". Tôi kéo quần thể thao của cô lên. "Tôi phải đi".

"Gặp anh sau", cô nói khẽ, đứng sang một bên. Tôi nắm lấy tay cô ấy miễn cưỡng bước đi khi chúng tôi đi đến cửa trước. Một phần trong tôi không muốn rời đi.

"Anh không gọi cho Taylor sao?" cô hỏi, mắt vẫn dán chặt vào dây kéo áo khoác da của tôi. "Taylor đã đến đây lúc 9 giờ. Nhìn tôi đi".

Đôi mắt to màu xanh lén nhìn tôi qua hàng mi đen dài. "Em đã không khóc". Tôi thấp giọng.

Và em đã để tôi đánh vào mông em. Em thật tuyệt vời.

Tôi túm lấy cô và hôn cô ấy, dồn hết lòng biết ơn vào nụ hôn và siết chặt lấy cô. "Chủ Nhật nhé", tôi thì thầm, bồn chồn, cố cưỡng lại môi cô. Tôi buông cô ấy ra đột ngột trước khi tôi bị cám dỗ trước việc hỏi cô tôi có thể ở lại không, và tôi đi đến chỗ Taylor đang chờ trong chiếc SUV. Khi ngồi trong xe tôi nhìn lại, nhưng cô ấy đã biến mất. Cô ấy có thể mệt mỏi... giống tôi.

Một sự mệt mỏi thú vị.

Đó có phải đã là "giới hạn mềm" thú vị nhất trong cuộc trò chuyện mà tôi có.

Chết tiệt, người phụ nữ ấy luôn gây ngạc nhiên. Nhắm mắt lại, tôi thấy cô ấy cười tôi, đầu ngửa ra sau trong sự sung sướng. Ana không làm những điều miễn cưỡng. Cô ấy đã cam kết. Hãy nghĩ lại lần quan hệ tình dục đầu tiên chỉ một tuần trước đây.

Với tôi. Và không ai khác.

Tôi bật cười khi nhìn chăm chăm ra cửa sổ xe, nhưng tất cả tôi thấy là khuôn mặt ma quái của mình phản chiếu trong kính. Vì vậy, tôi nhắm mắt lại và cho phép mình mơ mộng.

Huấn luyện cô ấy sẽ rất vui đây.

Taylor đánh thức tôi thoát khỏi giấc ngủ lơ mơ. "Chúng ta tới rồi, ngài Grey". "Cảm ơn", tôi lầm bầm. "Tôi có một cuộc họp vào buổi sáng". "Tại khách sạn?"

"Đúng vậy. Cuộc họp trực tuyến video. Tôi sẽ không cần đi đâu. Nhưng tôi muốn đi trước bữa ăn trưa". "Mấy giờ ngài đi?"

"Mười giờ ba mươi".

"Được, thưa ngài. Chiếc Blackberry mà ngài yêu cầu sẽ được gửi đến cô Steele vào ngày mai".

"Tốt. Điều đó nhắc nhở tôi. Anh có thể mang chiếc chiếc Beetle của cô Steele đi vào ngày mai và giải quyết nó được không? Tôi không muốn cô ấy lái chiếc xe đó".

"Tất nhiên rồi. Tôi có một người bạn chuyên phục hồi xe cổ điển. Anh ta có thể sẽ quan tâm. Tôi sẽ giải quyết nó. Còn điều gì nữa không?"

"Không, cảm ơn anh. Chúc ngủ ngon". "Chúc ngủ ngon".

Tôi để Taylor lại để đi đậu chiếc SUV và đi về phía phòng mình.

Mở một chai nước có ga lấy từ tủ lạnh, tôi ngồi xuống bàn và bật laptop lên. Không có e-mail nào khẩn cấp.

Nhưng mục đích thật sự của tôi là chúc Ana ngủ ngon.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:14

Đến: Anastasia Steele

Steele thân mến,

Em quả rất cừ. Cô gái xinh đẹp, thông minh, dí dỏm, can đảm nhất tôi từng biết. Nhớ uống mấy viên Advil – đây không phải là mệnh lệnh. Và đừng lái chiếc Beetle nữa. Tôi sẽ biết ngay đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Cô ấy có lẽ đã ngủ rồi, nhưng tôi vẫn giữ laptop mình mở phòng hồ và kiểm tra e-mail.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Sự tâng bốc

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 23:20

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Sự tâng bốc này sẽ không đưa ngài đến đâu cả, nhưng bởi vì bất kỳ đâu ngài cũng có mặt được, nên rất đáng nghi ngờ cái lý thuyết kia.

Tôi sẽ cần lái chiếc Beetle đến chỗ bán xe – vì vậy không thể sẵn lòng chấp nhận bất kỳ đề nghị vô lý nào về chuyện đó.

Vang đỏ luôn được yêu thích hơn Advil.

Ana

Tái bút: Đánh bằng gậy là giới hạn CỨNG với tôi.

Dòng mở đầu của cô khiến tôi bật cười. Ôi, em yêu, tôi đã không được ở khắp mọi nơi mà tôi muốn đi đến cùng với em. Rượu vang đỏ nằm trên rượu sâm-panh? Không phải là sự kết hợp thông minh, và đánh bằng gậy bị

loại ra khỏi danh sách. Tôi tự hỏi còn điều gì khác mà cô phản đối không khi viết trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không Hải Lòng với Phụ Nữ không Vâng Lời Ngày: 26 tháng 5 2011 23:26

Đến: Anastasia Steele

Steele thân mến,

Tôi tâng bốc em không để làm gì. Em nên đi ngủ đi.

Tôi chấp nhận bổ sung của em về giới hạn cứng.

Đừng uống quá nhiều. Taylor sẽ xử lý vụ chiếc xe và bán hộ em với giá hời.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Tôi hy vọng cô ấy đi ngủ ngay bây giờ.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Taylor – liệu có đúng người đúng việc?

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:40

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Tôi thật ngạc nhiên rằng ngài sẵn sàng mạo hiểm đẩy việc lái chiếc xe đó cho cánh tay phải của ngài mà lại không giao cho người thỉnh thoảng cùng ngài giao cấu. Làm sao tôi biết được Taylor có phải là người bán được chiếc xe đó với giá tốt nhất? Trước đây, hình như là trước cả khi biết ngài, tôi đã từng xoay sở được những vụ còn khó khăn hơn.

Ana

Cái quái gì thế này? Một người phụ nữ thỉnh thoảng cùng ngài giao cấu?

Tôi phải hít một hơi thật sâu. Phản ứng của cô làm tôi khó chịu... không, làm tôi tức điên lên. Sao cô dám nói bản thân mình như thế? Khi là người phục tùng của tôi cô ấy được nhiều hơn thế. Tôi đang hiến mình cho cô. Phải chăng cô ấy không nhận ra điều đó?

Và cô chuyển sang mặc cả với tôi. Chúa ơi! Hãy nhìn vào tất cả những nhượng bộ mà tôi đã thực hiện liên quan đến hợp đồng.

Tôi đếm đến mười, và bình tĩnh lại, tôi hình dung mình trên chiếc Grace, chiếc du thuyền của tôi, đang chèo thuyền trên Sound. Flynn sẽ tự hào lắm đây. Tôi trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cẩn trọng

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:44

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi đang tự nhủ đây là VANG ĐỒ nói, chứ không phải cô, và rằng cô đã có một ngày quá dài.

Tuy vậy, tôi vẫn rất nóng lòng muốn trở lại đó và làm cho cô không thể ngồi nổi một tuần, chứ không phải là một buổi tối.

Taylorr là một cựu quân nhân, cậu ta có thể lái mọi thứ từ xe gắn máy đến xe tăng Sherman. Xe của cô không hề làm khó cậu ấy.

Còn bây giờ, đừng có tự ám chỉ mình bằng cụm từ "người thỉnh thoảng cùng ngài giao cấu", bởi vì, rất đơn giản, nó làm tôi nổi ĐIÊN lên và cô hoàn toàn không thích tôi lúc đó đâu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Tôi thở ra từ từ, ổn định nhịp tim của mình. Ai khác trên trái đất này có khả năng làm tôi khó chịu đến thế chứ?

Cô ấy không trả lời lại ngay lập tức. Có lẽ cô đang bị đe dọa bởi phản ứng của tôi. Tôi cầm lấy cuốn sách, và sớm nhận thấy mình đã đọc cùng một đoạn ba lần trong khi đang chờ câu trả lời của cô ấy. Tôi nhìn lên không biết lần thứ bao nhiêu.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tự bảo trọng

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:57

Đến: Christian Grey

Ngài Grey

Dù thế nào tôi cũng không chắc mình thích ngài, đặc biệt là lúc này.

Cô Steele.

Tôi nhìn chăm chăm vào câu trả lời của cô, tất cả sự tức giận của tôi teo lại và biến mất, thay thế vào đó là sự lo lắng.

Khốn kiếp.

Có phải cô ấy đang đề cập đến chuyện đó?

CHƯƠNG 12.1

Thứ sáu, ngày 27 tháng 5 năm 2011

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bảo trọng

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 00:03

Đến: Anastasia Steele

Sao em lại không thích tôi?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi ngồi dậy và mở thêm một chai nước lóng lánh khác.

Và chờ đợi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bảo trọng

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 00:09

Đến: Christian Grey

Vì anh không bao giờ ở lại với em.

9 chữ. 9 chữ đơn giản này làm da đầu tôi râm ran. Tôi đã nói với cô ấy rằng tôi chẳng ngủ với ai cả. Nhưng hôm nay là một ngày quan trọng. Cô nàng tốt nghiệp. Cô ấy nói đồng ý. Chúng tôi bàn luận về các giới hạn mà cô ấy chẳng hề biết một thứ gì về nó cả. Chúng tôi giao cấu. Tôi đét vào mông cô ấy. Chúng tôi giao cấu một lần nữa.

Mẹ kiếp.

Và trước khi tôi có thể tự dừng mình lại, tôi tóm lấy thẻ giữ xe, áo khoác và bước ra khỏi cửa.

CON ĐƯỜNG TRỐNG TRÁI, và tôi đứng trước nhà cô nàng 23' sau đó.

Tôi gõ cửa khẽ khàng và Kavanagh mở cửa.

"Anh nghĩ anh đang làm cái con khi gì ở đây hả?" cô ta hét lớn, ánh mắt tràn đầy giận dữ. *Whoa*. Không phải kiểu tiếp nhận mà tôi nghĩ.

"Tôi đến để gặp Ana."

"Ừ, vậy thì không được." Kavanagh đứng đó, vòng tay lại, chân ngáng ngay cửa. Và tôi đang cố gắng bày ra lí do. "Nhưng tôi cần phải gặp Ana. Cô ấy gửi email cho tôi." *Giờ thì tránh đường coi!*

"Anh đã làm gì với cô ta vậy?"

"Đó là những gì tôi phải biết bây giờ đây." Tôi nghiêng răng.

"Từ khi gặp anh, cô ấy khóc miết."

"Hả?" tôi chẳng thể nào nói vớ vẩn với cô ả nữa, và tôi đẩy cô ả tránh ra.

"Anh không thể vào được!" Kavanagh bước theo tôi, hét lên như một mục đoàn bà hung dữ, tôi đi thẳng vào căn hộ và dừng lại trước phòng ngủ của Ana.

Tôi mở cửa phòng, mở đèn sáng lên. Ana đang run lên trong chăn. Nheo mắt vì ánh sáng đột ngột, mắt cô nàng đỏ, sưng húp lên. Mũi sưng lên ướm át. Tôi đã thấy phụ nữ trong tình cảnh này vô số lần, đặc biệt là sau khi tôi phạt họ. Nhưng tôi ngạc nhiên bởi cảm giác quặn thắt trong lòng.

"Chúa ơi, Ana." Tôi tắt đèn chính để cô ấy không phải bị chói mắt nữa và ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

"Anh làm gì ở đây vậy?" Cô sục sục, mở đèn ngủ cạnh bên lên.

"Câu có muốn tở đui tên khốn này ra ngoài không?" Kate nói vọng vào.

Khí gió Kavanagh. Nhượng mày, tôi giả vờ không đếm xỉa đến cô ả.

Ana lắc đầu, nhưng đôi mắt đẫm nước đang nhìn tôi.

"La lên khi cần mình." Kate nói với Ana, như thể Ana là một đứa con nít vậy. "Grey," cô ả nói, tôi bắt buộc phải nhìn thẳng vào ả. "Anh trong danh sách đen của tôi rồi, và tôi sẽ giám sát anh." Giọng cô ta chói tai, mắt thì giận dữ nhưng tôi thì không thèm quan tâm làm gì. May mắn thay là cô ả bước đi ra ngoài, khép cửa chứ không đóng cửa. Tôi mò mẫm vào túi, và một lần nữa bà Jones đã vượt quá cả sự mong đợi, tôi móc ra một cái khăn tay và đưa cho Ana.

"Chuyện gì đang diễn ra vậy?"

"Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?" giọng cô nàng run run.

Tôi không biết.

Em nói em không thích tôi.

" Một phần trong trọn trách của tôi là phải quana tâm đến em. Em nói em muốn tôi ở lại, nên tôi hiện giờ đang ở đây." Cứu vãn tình thế hay đấy. "Và giờ thì tôi biết em đã thành ra thế này." Em không giống như khi tôi vừa bước đi. "Tôi chắc rằng mình phải có trách nhiệm nhưng tôi không hiểu vì sao, có phải là vì tôi đã đánh em không?"

Cô ấy khó khăn ngồi dậy.

"Em có uống Advil chưa? Như lời tôi dặn em?"

Cô ấy lắc đầu. khi nào thì em mới làm những gì mình được bảo hả Ana? Tôi bước ra tìm Kavanagh, đang ngồi trên trường kỉ, sùng sục lửa giận.

"Ana đau đầu, cô có viên Advil nào không?"

Cô ta nhướng mày, ngạc nhiên. Cô ta ngồi bật dậy, chạy vào bếp. Sau khi bật tung mấy cái thùng thì cô ta đưa tôi mấy cái vỉ và tách nước.

Đi vào phòng, tôi đưa nó cho Ana và ngồi lên giường cô nàng. "Uống đi."

Cô ấy uống thuốc, mắt tràn đầy sự e ngại.

"Nói cho tôi nghe đi. Em nói em ổn. Tôi sẽ chẳng thể bỏ em lại nếu biết em sẽ trở thành như vậy."

Cô ấy phân tâm bằng cách nghịch sợi vải lỏng lẻo trên chân mình. "Tôi biết em ổn khi em nói rằng em ổn thôi. Nhưng bây giờ thì không."

"Em tưởng mình sẽ ổn." cô ấy nói.

"Anastasia, em không thể nói những thứ mà em nghĩ tôi muốn nghe. Nó không thật lòng. Làm sao mà tôi còn có thể tin những điều mà em nói tôi chứ?" nó sẽ chẳng đi đến đâu nếu cô ấy không thành thật với tôi.

Ý nghĩ đó đeo bám tôi. Nói cho tôi nghe đi Ana.

"Em nghĩ gì khi tôi đánh em và sau đó em cảm thấy như thế nào?"

"Em không thích vậy. Em không mong anh sẽ làm vậy nữa với em."

"Em sẽ chẳng bao giờ thích nó."

"Vậy tại sao anh lại thích chứ?" Cô ấy hỏi, giọng mạnh dạn hơn.

Khỉ thật, tôi không thể nói cho cô ấy biết được.

"Em thật sự muốn biết?"

"Vâng, anh tin em đi, em luôn muốn biết." giọng cô ấy trở nên chầm biếm, mỉa mai.

"Cẩn thận lời nói." Tôi cảnh cáo.

Cô ấy tái nhợt trước lời nói của tôi. "Anh sẽ lại đánh em sao?"

"Không, không phải tối nay." Tôi nghĩ như vậy là quá đủ với em rồi.

"Vậy thì." Cô ấy vẫn muốn câu trả lời.

"Tôi thích cảm giác kiểm soát nó mang lại Anastasia. Tôi muốn em phải hành động trong cách đặc biệt như và nếu khi em không làm vậy tôi sẽ phạt

em, và em sẽ phải học cách ứng xử theo cách mà tôi muốn. tôi thích được phạt em. Tôi đã muốn làm vậy từ khi em hỏi tôi có phải là gay không?"

Và tôi không muốn em trợn mắt với tôi hay tỏ ra châm chọc mỉa mai.

"Có nghĩa là anh không thích cách hành xử của em?" giọng cô nhỏ lại.

"Tôi nghĩ em đáng yêu khi là mình chứ."

"Vậy tại sao anh lại cô gắng thay đổi em?"

"Tôi không muốn thay đổi em." Chúa tha lỗi. Em quá cảm dỗ. "Tôi muốn em phục tùng và làm theo mọi qui tắc mà tôi đưa ra chứ không phải chống đối tôi. Đơn giản vậy thôi." Tôi muốn em được an toàn.

"Nhưng anh muốn phạt em?"

"Đúng, tôi muốn."

"Đó là những gì em không hiểu."

Tôi thở ra. "Đó là tôi. Tôi cần phải kiểm soát em. Tôi cần em xử sự theo cách mà tôi muốn, và nếu em không – " tôi thấy mình như trôi dạt. Nó khó chịu, Ana. Đúng không em? Em có chịu đựng được không? Nằm xuống trên chân tôi ... mông em dưới lòng bàn tay tôi. "Tôi thích được ngắm nhì làn da em đỏ và nóng lên dưới tay tôi. Nó khơi dậy tôi." Chỉ cần nghĩ thôi nó đã làm tâm trí tôi khuấy động.

"Nó là phép thử chịu đựng của em sao?"

Trời ạ.

"Ừ, một chút, để xem em có thể chịu đựng được hay không." Thật ra, thì đúng là như vậy, nhưng tôi không muốn nói đến nó. Nếu tôi nói, cô ấy sẽ không cho tôi ở đây nữa. "Nhưng đó không phải là toàn bộ lí do. Chính là em là của tôi để tôi làm mọi việc mà tôi thấy phù hợp – kiểm soát toàn bộ một ai đó. Nó làm tôi kích thích. Thế đấy."

Tôi cần phải cho cô ấy mượn một vài quyển sách về Phục tùng,

" Nghe tôi đây, tôi thật không biết phải diễn tả thế nào. Tôi chưa bao giờ phải giải thích cả. Tôi chưa bao giờ nghĩ nó ở một khía cạnh sâu đậm như thế này. Tôi đã luôn ở cùng với những người có cùng suy nghĩ với mình." Tôi dừng lại để xem cô ấy có còn đang lắng nghe tôi hay không.

"Và em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Em cảm thấy thế nào sau tất cả?"

Cô ấy chớp chớp mắt. "Rối bời."

"Em đã bị kích động dục tính đấy, Anastasia."

Trong em có thứ đó mà Ana. Tôi biết.

Nhắm mắt, tôi hồi tưởng lại cô ấy ướt át, ham muốn xung quanh ngón tay tôi sau khi bị tôi đánh. Mở mắt ra, cô ấy đang nhìn tôi, đồng tử giãn ra, môi hé mở... lưỡi lia nhẹ qua môi trên. Cô ấy cũng muốn nó.

Khi. Không phải lần nữa, Grey. Nhất là khi cô ấy như vậy.

"Đừng nhìn tôi như vậy," tôi cảnh cáo, giọng đanh lại. Cô ấy nhướn mày ngạc nhiên. Em hiểu ý tôi mà Ana. "Tôi không mang theo bao cao su đâu, và em thấy đấy, em đang nổi giận. khác với cô bạn cùng phòng của em nghĩ, tôi không phải con quái vật dâm dục. vậy là ban nãy, em nói em đã rối bời?"

Cô nàng im lặng. Chúa.

"Em không bao giờ không thật lòng khi trên mặt giấy cả. Email của em luôn là con người thật của em. Tại sao em không làm vậy khi chúng ta đang trong cuộc hội thoại trực tiếp chứ? Tôi làm em sợ đến vậy sao?"

Ngón tay cô ấy vân vê góc chăn.

"Anh mê hoặc em, Christian. Làm em hoàn toàn choáng ngợp. em như Icarus, bay quá gần đến mặt trời." giọng cô nhỏ, nhưng tràn ngập xúc cảm. Lời bộc bạch của cô ấy như văng một quả vào đầu tôi vậy.

"Tôi nghĩ em nói ngược rồi." tôi thì thầm

"Gì?"

"Ôi Anastasia, em đã bỏ bùa tôi. Hiên nhiên quá rồi."

Đó là lí do tại sao tôi ở đây.

Cô ấy không tin.

Ana, tin tôi đi. "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Viết email cho tôi xin em. Nhưng bây giờ tôi thật sự muốn ngủ. Tôi ở lại được không?"

"Anh muốn ở lại không?"

"Em đã muốn tôi ở lại."

"Anh vẫn chưa trả lời em."

Người phụ nữ kiên trì. Tôi mới vừa chạy như bay đến đây sau khi cái tin nhắn chết tiệt của em. Giờ là câu trả lời của em. Tôi lầm bầm rằng tôi sẽ trả lời cô ấy bằng email. Tôi sẽ không nói về nó. Cuộc đối thoại chấm dứt. Trước khi tôi đổi ý và quay trở về Heathman. Cởi giày, tất, quần. Vắt áo khoác qua ghế, tôi trèo lên giường cô ấy.

"Năm xuống," tôi cau có.

Cô nghe lời. Tôi trườn xuống nằm trên tay, nhìn cô. "Nếu muốn khóc, hãy khóc trước mặt tôi. Tôi cần phải biết."

"Anh muốn em khóc sao?"

"Không. Tôi chỉ muốn biết cảm nhận thật của em. Tôi không muốn lạc mất em. Tắt đèn đi. Muộn rồi, mai hai ta đều phải đi làm."

Cô ấy làm theo.

"Năm gọn bên phía em, quay mặt lại với tôi."

Tôi không muốn em chạm vào tôi.

Giường run lên khi cô ấy di chuyển, tôi quàng ta qua người cô ấy và nhẹ nhàng ô, cô ấy vào lòng.

"Ngủ đi, em yêu." Tôi thì thầm, hít thở mùi hương của cô ấy.

Mùi hương của cô ấy rất tuyệt vời.
Lelliot đang chạy qua đám cỏ.
Anh ta đang cười lớn.
Tôi đuổi theo. Tôi cười.
Tôi sẽ bắt được anh ta.
Có hàng cây nhỏ xung quanh chúng tôi.
Trên cây nhỏ có táo.
Mẹ cho tôi hái trái táo.
Mẹ cho tôi ăn táo.
Tôi bỏ táo vào túi. Mọi cái túi.
Tôi giấu nó vào trong áo.
Táo ngon
Táo thơm
Mẹ làm bánh táo.
Bánh táo và kem táo.
Nó làm tôi thấy no và ngon miệng
Tôi giấu táo vào trong giày. Tôi giấu nó vào trong gối.
Có một người đàn ông. Ông Trev-Trev-yan
Tên ông khó nhớ lắm. Khó nhớ lắm.
Ông có một tên khác. Thee-o-door
Theodore là một cái tên hay.
Cây nhỏ là cây của ông. Ở nhà ông và là nơi ông sống.
Ông là ba của mẹ.
Ông có giọng cười rất lớn. Bờ vai rộng.
Mắt cười.
Ông chạy và đuổi theo Lelliot và tôi.
Ông không thể bắt con đâu.
Lelliot chạy đi, ông cười.
Tôi chạy theo. Tôi bắt lấy anh ta.
Chúng ta ngã nhào xuống cỏ.
Anh ta cười giòn.

Táo óng ánh dưới nắng.

Táo ngon. Ngon.

Táo thơm. Thơm.

Táo rụng. Rụng trúng tôi.

Tôi xoay người và nó rụng trúng lưng tôi. Đau. Ow.

Nhưng mùi hương vẫn còn đó, thơm nồng, ngọt ngào và chân thực.

Ana

Khi tôi mở mắt ra, tôi đang ôm cô ấy trong lòng, tay trong tay. Cô ấy chào đón tôi với nụ cười dịu dàng. Gương mặt của cô ấy không còn nước mắt nữa, cô ấy bây giờ rạng rỡ. Cậu bé của tôi đồng ý, cứng lên chào mừng.

"Chào buổi sáng," tôi mất phương hướng. "Lạy chúa, dù có trong mơ, tôi vẫn cảm nhận được em.." tôi tách mình ra khỏi cô ấy, nhìn vòng quanh. Đương nhiên, tôi đang ở phòng cô ấy. Mắt cô ấy ánh lên với vẻ tò mò khi cậu bé của tôi thúc trúng. "Hmm, điều này có thể nhưng tôi nghĩ ta nên đợi đến chủ nhật." tôi ghé sát lại người cô, dưới vành tai cô, nắm tay cánh tay. Cô ấy đỏ mặt, ấm áp.

"Anh rất nóng bỏng." cô nàng cau mày.

"Em không phải cô nàng hư hỏng." Tôi nhếch mép cười, xoay hông, trêu chọc cô nàng bằng bộ phận trên thân thể mà tôi thích nhất. Cô nàng cô tỏ ra bực mình nhưng thất bại – nàng đang cực kì thích thú. Trườn xuống, tôi hôn cô nàng.

"Ngủ ngon không?" tôi hỏi. Cô gật đầu.

"Tôi cũng vậy."

Tôi bất ngờ. Tôi nói với cô ấy rằng tôi thật sự ngủ rất ngon. Không ác mộng, chỉ mơ thôi ...

"Mấy giờ rồi?" tôi hỏi.

"7:30"

"7:30? Khi." Tôi trèo ra khỏi giường, mặc quần áo. Cô ấy nhìn tôi lom lom, cô gắng kìm nén tiếng cười lớn.

"Em luôn ảnh hưởng xấu lên tôi thôi," tôi càu nhàu. "Tôi còn cuộc họp phải dự, tôi phải đi ngay bây giờ đây – tôi phải có mặt ở Portland vào 8:00. Em đang cười tôi à?"

"Vâng." Cô nàng nói.

"Tôi trễ giờ rồi. Tôi không bao giờ trễ. Một cái lần đầu tiên nữa. Cô Steele." Tôi khoác nhanh áo vào, cúi xuống, ôm đầu cô ấy bằng hai tay. "Chủ nhật nhé," tôi thì thầm, hôn cô ấy. Tôm lấy đồng hồ, ví và tiền từ bàn nước, nhặt giày lên và bước ra khỏi phòng. "Taylor sẽ đến và lo chiếc Beetle cho em. Tôi nghiêm túc đấy. Đừng lái nó nữa. Gặp em ở chỗ của tôi vào chủ nhật nhé. Tôi sẽ email em thời gian."

Bỏ lại ánh nhìn của cô, tôi chạy như bay ra khỏi phòng, leo lên xe. Mang giày vào trong khi lái xe ra. Tôi phải gặp Eamon Kavanagh trong quần jeans. May mắn thay là cuộc gặp gỡ này chỉ qua WebEx. Tôi đi nhanh vào phòng khách sạn ở Heathman. Mở laptop, 8:02. Ôi khi thật. Tôi vẫn chưa cạo râu, nhưng tôi vuốt lại tóc và kéo thẳng áo, và tôi mong là họ không để ý là tôi chỉ mặc áo thun và quần jeans dưới áo khoác.

Tôi mở WebEx lên, Andrea online và đang chờ tôi. "Chào buổi sáng ngài Grey. Ông Kavanagh bị trễ giờ nhưng họ đã sẵn sàng ở đây Seattle và New York."

"Fred và Barney?"

"Vâng, thưa ngài, có cả Ros nữa."

"Tuyệt, Cảm ơn cô." Tôi nói không ra hơi. Tôi bắt gặp cái nhìn kì lạ của Andrea nhưng tôi lơ đi. "Cô gọi giúp tôi bánh mì nướng với kem phô mai, cá hồi xông khói và cà phê đen. Làm nhanh nhất có thể."

"Vâng, thưa ngài." Cô ấy đăng tải một liên kết. "Xong rồi thưa ngài." Cô ấy nói. Tôi nhấp vào dòng liên kết – và nhập cuộc.

"Chào buổi sáng." Hai giám đốc ngồi trên bàn họp ở New York, cả hai đang nhòm vào màn hình. Ros, Barnet và Fred ở mỗi khung cửa sổ khác. Về làm ăn, ông Kavanagh muốn nâng cấp hệ thống mạng. GEH có thể đáp ứng điều này. Trong khi đang bàn luận, thanh âm của email xuất hiện bên góc màn hình. Im lặng nhất có thể tôi nhấp vào.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Xung kích: Hậu quả.

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011. 8:05

Đến: Christian Grey.

Ngài Grey thân mến,

Ngài muốn biết vì sao em rối bời - một uyển ngữ mà ta nên nói tới - đét mông, phạt, đánh, hành hung em.

Hơi xúc động quá rồi, cô Steele. Em đã có thể nói không.

Ừ thì trong suốt quá trình đó, em cảm thấy nhục nhã, chèn ép và lạm dụng.

Nếu em thấy vậy, tại sao không dừng tôi lại? Em có từ an toàn của mình.

Và qua bao nhiêu nỗi ngậm đắng nuốt cay, ngài nói đúng, em đã bị khuấy động, và điều đó là không tưởng được.

Tôi biết. Tốt lắm, giờ thì em đã thừa nhận rồi.

Như vậy là mọi thứ về tình dục kiểu này hoàn toàn mới lạ với em – em chỉ ước mình có kinh nghiệm hơn và sẵn sàng hơn. Em cảm thấy sốc khi mình bị kích động bởi dục tính. Những gì em lo lắng là em sẽ ra sao sau mọi thứ. Và nó còn khó khăn hơn để hiểu rõ được. Em hạnh phúc vì anh hạnh phúc. Em nhẹ nhõm vì nó không đau đớn như em nghĩ. Và khi em trong vòng tay anh, em cảm thấy mình được khóa đầy.

Như tôi, Ana, như tôi cảm nhận...

Nhưng em bây giờ cảm thấy không thoải mái, thậm chí tội lỗi, khi nghĩ thế. Em bối rối. Câu trả lời của em xác đáng chưa? Em hi vọng thế giới Sáp nhập&Mua lại vẫn hấp dẫn như mọi khi và anh không quá trẻ hèn.

Và cảm ơn vì đã ở lại với em.

Ana

Kavanagh gia nhập cuộc hội thoại, xin lỗi vì sự chậm trễ của mình. Trong khi tiến hành giới thiệu và Fred nói về GEH có thể đưa ra và đáp ứng gì, tôi gửi tin hồi âm cho Ana. Tôi mong là hành động này bên kia màn hình giống như là mình đang ghi chú lại.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thư giãn đầu óc

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:24

Đến: Anastasia Steele

Thú vị khi hơi phóng đại tiêu đề, Cô Steele.

Về các quan điểm của em, đét mông – nếu như đó là điều em đề cập đến.

Em cảm thấy mình nhục nhã, chèn ép và lạm dụng và đày đọa – và em đã *Tess Durbeyfield* đến nhường này. Tôi tin là như vậy, người đã chọn bị đọa đày, như tôi nhớ rõ. Em có thật sự cảm thấy vậy hay chỉ là em nghĩ em nên cảm thấy vậy? Hai khái niệm này hoàn toàn khác nhau. Nếu đó là khi em nghĩ vậy, em có nghĩ rằng mình nên chấp nhận nó, đối mặt với nó, vì tôi? Đó là những gì mà Người phục tùng nên làm.

Tôi yêu thích sự thiếu kinh nghiệm của em. Tôi trân trọng nó từ khi tôi hiểu ý nghĩa của nó như thế nào. Là em là của tôi. Đúng, em đã bị kích động, và không sai khi em cảm thấy vậy. Hạnh phúc không phải là cảm xúc mà là niềm vui sung sướng cận kề. Đét mông khi phạt đau hơn khi kích thích – cho nên nó phụ thuộc, trừ phi, đương nhiên là, khi em phạm phải một vài

sia lắm lớn, và tôi phải phạt em. Tay tôi cũng đau. Nhưng tôi thích thế. Tôi cũng cảm thấy được khóa đầy – hơn em biết được.

Đừng phí sức vào việc cảm thấy tội lỗi, sai trái, ... chúng ta là người trưởng thành và chuyện chúng ta làm sau cánh cửa là chuyện giữa hai ta. Em cần phải thư giãn đầu óc mình và nghe theo lời cơ thể của mình. Thế giới Thu mua sáp nhập không hấp dẫn như em, Cô Steele.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy hồi âm gần như lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Người lớn

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:26

Đến: Christian Grey

Ngài không họp à?

Em mừng vì tay ngài đau. Nếu như em nghe theo lời cơ thể mình nói thì bây giờ em đã ở Alaska rồi.

Ana

P/s: em sẽ cân nhắc việc chấp nhận mấy cảm giác này.

Alaska, thật sao, cô Steele. Tôi cười trộm như thể đang tập trung. Có tiếng gõ cửa, tôi xin lỗi hội đồng để cho nhân viên phục vụ bày đồ ăn. Cô ả mắt đen cười ve vãn tôi khi tôi ghi check. Quay lại WebEx, tôi thấy Fred thuyết phục Kavanagh và đối tác của ông ta như thế nào về dự án của anh trong tương lai.

"Công nghệ tiên tiến sẽ giúp tôi phát triển trong thương trường tương lai không?" Kavanagh cười hỏi. Sau đó tôi nói với ông ta rằng Barney cũng đang nghiên cứu chế tạo một quả cầu thủy tinh có thể tiên đoán được điều

này, mọi người liền cười rộ lên. Trong khi Fred thảo luận về thời gian lý thuyết cho việc thực hiện và tích hợp công nghệ, tôi e-mail Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em đã không gọi cảnh sát

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:35

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi đang có cuộc họp về thị trường kinh doanh tương lai, nếu như cô hứng thú.

Nhớ lại đi, em đã ở cạnh tôi và biết tôi định làm gì mà.

Em chưa bao giờ bảo tôi dừng lại – thậm chí không dùng đến từ an toàn của mình. Em là người trưởng thành – em có sự lựa chọn riêng mình. Hơi đường đột nhưng tôi trông chờ vào lần mà tay tôi một lần nữa tấy đỏ lên vì đau. Em hiển nhiên đã không lắng nghe theo lời mà cơ thể mình thật sự nói. Alaska lạnh lắm, không có nơi nào để trốn đâu. Tôi sẽ tìm em. Tôi có thể lần theo điện thoại - em nhớ điều đó chứ?

Làm việc thôi.

Christian Grey

Ceo, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Fred đang thao thao bất tuyệt khi Ana hồi âm cho tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Kẻ thích theo dõi

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:36

Đến: Christian Grey

Ngài đã tìm được thuốc chữa căn bệnh thích đeo bám của mình chưa?

Ana

Tôi suýt cười lớn. Cô nàng thật vui tính.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Kẻ thích đeo bám lén lút? Tôi sao?

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:38

Đến: Anastasia Steele

Tôi tổn kha khá tiền cho bác sĩ Flynn danh tiếng vì căn bệnh và một số xu hướng tâm lí khác của mình.

Làm việc đi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô nàng sao còn chưa đi làm. Trễ mất.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những tên lang băm

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:40

Đến: Christian Grey

Hãy để kẻ hèn mọn này được đề nghị ngài đổi bác sĩ khác. Tôi chắc là cách của Bác sĩ Flynn không hiệu quả với Ngài rồi.

Cô Steele.

Khỉ, người phụ nữ này vui tính thật ... mà còn hiểu tôi; tôi trả Flynn cũng không ít với lời khuyên của ông ta. Lén lút, tôi gõ hồi âm.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ý kiến

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:43

Đến: Anastasia Steele

Dù là hèn mọn hay gì đi nữa thì không phải chuyện em đáng quan tâm, nhưng bác sĩ Flynn là lựa chọn thứ hai rồi. Em nên thôi lè mề đi, với xe mới

của mình, đưa bản thân mình vào nguy hiểm – tôi nghĩ nó trái với quy luật trong hợp đồng.

ĐI LÀM ĐI

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Kavanagh hỏi tôi tương lai dự án. Tôi nói cho ông ta biết rằng là công ty vừa đầu tư vào một hệ thống sợi quang tân tiến nhưng không cho ông ta biết rằng tôi đang quan ngại về tên CEO, Lucas Woods. Hắn ta hẳn sẽ bị đày đi thôi. Tôi chắc chắn sẽ đuổi việc hắn, dù Ros có nói gì đi chăng nữa.

CHƯƠNG 12.2

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: NHỮNG CON CHỮ ĐƯỢC IN HOA

Ngày: 27/05/2011 8:47 AM

Đến: Christian Grey

Là đối tượng đang phải chịu sự đeo bám rình rập của anh, em nghĩ vấn đề đấy có liên quan đến em.

Em vẫn chưa kí vào bất cứ giấy tờ nào hết, vậy nên không có "luật lệ" gì đâu nhé, quên đi. Còn nữa, giờ làm việc của em bắt đầu vào lúc 9:30.

Cô Steele.

NHỮNG TỪ NGỮ ĐƯỢC IN HOA ư? Tôi thích thế. Tôi đánh máy trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngôn từ miêu tả

Ngày: 27/05/2011 8:40 AM

Đến: Anastasia Steele

"Quên đi"? Tôi không chắc là từ này hiện có trong từ điển Websters đâu nhé. (* Nguyên văn: schmules)*

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

"Tôi nghĩ chúng ta có thể bàn thêm về vấn đề này khi chúng ta chính thức có một cuộc gặp gỡ trao đổi." Ros nói với Kavanagh. "Chúng tôi hiện đã hiểu được những gì ông cần và mong muốn, chúng tôi sẽ chuẩn bị chi tiết hơn cho ông và liên lạc lại vào tuần tới."

"Tốt" Tôi nói và cố tỏ ra rằng mình hoàn toàn chú tâm vào cuộc nói chuyện này. Chúng tôi gật đầu đồng thuận, và sau đó là chào tạm biệt nhau.

"Cảm ơn đã cho chúng tôi cơ hội để thực hiện nhiều việc ý nghĩa hơn, Eamon." Tôi nói với cậu Kavanagh. "Có vẻ như là các anh đã biết chúng ta cần những gì rồi," ông ta nói "Thật tốt khi được gặp anh vào ngày hôm qua. Chào nhé." Chúng tôi bắt tay với nhau nhưng Ros thì không, cô ấy đang nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi vừa mọc thêm một cái đầu thứ hai. Một tiếng "ping" vang lên từ laptop báo cho tôi biết rằng email của Ana vừa đến. "Nghỉ một lát đã Ros, tôi cần một phút hoặc hơn." Tôi nhắc nhở cô ấy trước khi cô ấy kịp nói gì khác. Sau đấy tôi đọc email của mình. Tôi thề là tôi đã cười sặc sụa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngôn từ miêu tả

Ngày: 27/05/2011 8:52 AM

Đến: Christian Grey

Anh vừa nghiện kiểm soát vừa nghiện theo dõi lén lút. Và ngôn từ miêu tả luôn là môn khó nhằn đối với em. Liệu anh sẽ dừng làm phiền em chứ? Em đang rất háo hức để được đi làm bằng chiếc ô tô mới cóng của mình đấy. Ana.

Tôi nhanh chóng gõ một bức thư trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Một người phụ nữ cứng đầu nhưng cũng đầy hài hước.

Ngày: 27/05/2011 8:66 AM

Đến: Anastasia Steele

Lòng bàn tay tôi đang siết lại. Lái xe cẩn thận nhé, cô Steele.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Giọng của Ros vang lên khi tôi cho phép cô ấy nói. "Cái quái gì vậy Christian?"

"Cái gì cơ?"

Tôi giả vờ ngây ngốc hỏi lại.

"Anh biết tôi đang nói đến cái gì mà. Đừng có kéo dài một cuộc bàn luận chết tiệt nếu anh không thực sự có hứng thú với nó."

"Tôi đã thể hiện nó ra rõ ràng đến thế sao?"

"Đúng vậy đó."

"Khốn khiếp thật."

"Ừ phải rồi. Khốn khiếp. Đây có thể là một hợp đồng béo bở của chúng ta đấy."

"Tôi biết. Tôi biết. Tôi xin lỗi."

Tôi gượng gạo nở nụ cười. "Tôi chả biết dạo gần đây anh bị làm sao nữa."

Cô ấy lắc đầu, nhưng tôi biết cô ấy đang che giấu vẻ buồn cười của mình đằng sau khuôn mặt đầy giận dữ kia.

"Do không khí ở Portland đấy."

"Được rồi, anh trở về càng sớm thì càng tốt."

"Tôi sẽ quay lại vào giờ ăn trưa. Trong lúc chờ đợi, bảo Marco tìm hiểu xem liệu có nhà xuất bản nào có nhu cầu sang nhượng hoặc mua bán ở Seattle mà chúng ta có thể mua lại hay không."

"Anh tính xâm nhập vào cả thị trường xuất bản sách nữa à?" Ros nói một cách dè chừng "Đó không phải là một thị trường có tiềm năng tăng trưởng cao đâu." Cô ấy hoàn toàn đúng.

"Cứ điều tra thôi."

Ros đánh tiếng thở dài. "Tôi sẽ bảo Marco. Anh có ở công ty vào khoảng chiều nay chứ? Tôi nghĩ chúng ta nên sắp xếp một cuộc gặp mặt để có thể bàn bạc rõ hơn về vấn đề này."

"Tuỳ thuộc vào số đông mọi người vậy."

"Tôi sẽ nhắn cho Andrea chuyện này."

"Tốt. Gặp lại sau." Tôi tắt WebEx, sau đó gọi cho Andrea.

"Vâng thưa ngài Grey?" "Gọi cho bác sĩ Baxtor, sắp xếp cho ông ấy đến nhà của tôi vào trưa chủ nhật. Nếu ông ấy kín lịch rồi, hãy tìm một bác sĩ phụ khoa khác, chọn người tốt nhất ấy."

"Vâng thưa ngài."

Cô ấy nói "Ngài còn bất cứ yêu cầu gì khác nữa không?"

"Ồ có. Tên người chủ shop bán quần áo mà tôi đã mua của hãng Neiman Marcus ở trung tâm Bravern là gì vậy?"

"Caroline Acton."

"Nhắn vào điện thoại của tôi số của cô ta nhé."

"Tôi sẽ làm ngay đây."

"Gặp lại cô sau vào chiều nay."

"Vâng thưa ngài." Tôi cúp máy. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại có được một buổi sáng thú vị đến như thế. Tôi thậm chí còn không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình trò chuyện bằng email một cách vui vẻ thế này cách đây bao lâu nữa. Tôi liếc nhìn chiếc laptop của mình, nhưng không có thư nào mới trong hộp thư đến cả, chắc hẳn Ana đã đi làm rồi. Tôi luồn tay vào mớ tóc của mình. Ros để ý rằng tôi đã thế nào trong suốt cuộc chuyện trò đấy.

Chết tiệt, Grey, cư xử bình thường lại đi. Tôi xử lí bữa sáng của mình, kèm theo một ít cà phê đá, rồi hướng vào phòng ngủ để tắm tấp và thay đồ. Kể cả khi gội đầu, tôi vẫn không thể gạt được Ana ra khỏi đầu óc của mình.

Ana tuyệt vời. Hình ảnh khi cô ấy nảy lên và xuống trên cơ thể tôi hiện ra trong đầu; khi cô ấy nằm dài trên đầu gối của tôi, mông ửng hồng; khi cô ấy được trói chặt trên giường của tôi, miệng mở to trong sự ngất ngây mà tôi mang đến cho. Chúa ơi, cô ấy thật nóng bỏng. Buổi sớm hôm nay khi tôi thức dậy bên cạnh cô ấy, tôi nhận ra việc ngủ cùng giường với người khác cũng không đến nỗi quá tệ, và tôi đã ngủ ngon giấc, rất ngon giấc. Những con chữ được in hoa. Những email của cô ấy đã thật sự khiến tôi cười thành tiếng, chúng thật giải trí. Cô ấy hài hước, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích tố chất đó ở một người phụ nữ. Tôi cần phải nghĩ đến việc chúng tôi sẽ làm những gì vào chủ nhật tới trong căn phòng giải trí của tôi, một cái gì đó vui vui, một cái gì đó mới mẻ đối với cô ấy.

Trong lúc cạo râu, tôi chợt nảy ra ý tưởng mới, tôi nhanh chóng mặc đồ vào và lướt nhanh về trước laptop để duyệt một vài món "đồ chơi" mới ở cửa hàng "đồ chơi" mà tôi yêu thích. Tôi sẽ cần một cây roi mới, một cây roi được tết bằng da nâu. Tôi cười khẽ. Tôi sẽ biến giấc mơ của Ana thành sự thật. Đặt hàng xong, tôi mở email lên rồi làm việc một cách đầy năng lượng và sáng khoái cho đến khi Taylor cắt ngang.

"Chào buổi sáng, Taylor."

"Ngài Grey." Anh ấy gật đầu, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, sau đấy tôi chợt nhận ra rằng mình đang cười toe toét với ý nghĩ về mấy cái email sáng nay của Ana. *Ngôn từ miêu tả luôn là môn khó khăn đối với em.*

"Tôi đã có một buổi sáng cực kì tốt." Tôi tìm cho mình một lời biện minh.

"Tôi rất vui khi được nghe điều đó thưa ngài. Tôi đã nhận được đồ giặt ủi của cô Steele vào tuần trước."

"Để nó cùng với đồ của tôi đi."

"Tôi sẽ làm thế."

"Cảm ơn anh." Tôi nhìn theo bóng anh ta bước vào phòng ngủ của tôi. Kể cả Taylor cũng đã nhìn ra được những hiệu ứng mà Anastasia Steele mang

lại. Điện thoại của tôi rung lên, là tin nhắn của Elliot.

'Chú vẫn còn đang ở Portland chứ?'

'Bây giờ thì vẫn còn nhưng em cũng sắp đi rồi.'

'Anh sẽ đến đó. Anh đã hứa giúp mấy cô gái của chúng ta đời đồ đạc. Thật tiếc khi chú không ở lại được. BUỒI HẸN HỒ ĐÔI đầu tiên của chúng ta kể từ khi Ana "khui thùng" chú.'

'Im đi. Em sẽ đi đón Mia.'

'Anh cần biết chi tiết. Kate chẳng nói gì với anh cả.'

'Tốt. Một lần nữa. Im đi.'

"Ngài Grey?" Taylor lại xen ngang, tay cầm mớ hành lí của tôi.

"BlackBerry đã được gửi bằng chuyển phát nhanh rồi thưa ngài."

"Cảm ơn anh." Taylor gật đầu, và khi anh ấy quay lưng bước đi tôi liền soạn một email mới cho quý cô Steele.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cho mượn BlackBerry

Ngày: 27/05/2011 11:15 AM

Đến: Anastasia Steele

Tôi cần liên lạc được với em ở bất cứ thời điểm nào tôi muốn. Và tôi nghĩ gọi điện thoại là cách tốt nhất để có thể được như thế, nên có lẽ em sẽ cần một chiếc BlackBerry đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và có lẽ em sẽ trả lời điện thoại của tôi với chiếc di động này. Lúc 11:30 tôi có một cuộc gọi hội nghị khác với giám đốc tài chính của chúng tôi, để bàn luận về việc từ thiện của Grey Enterprises Holdings đối với các quý kế tiếp.

Việc bàn bạc này phải tốn ít nhất hàng giờ liền, và khi cuộc bàn bạc kết thúc, tôi ăn thêm một bữa ăn nhẹ và đọc hết phần còn lại của tạp chí Forbes. Trong khi tôi ăn nốt phần salad, tôi nhận ra rằng mình không còn lí gì phải ở lại khách sạn lâu hơn nữa. Đã đến lúc phải đi rồi, nhưng tôi đi một cách miễn cưỡng. Tôi buộc mình phải nghĩ rằng đó là vì tôi không thể gặp lại Ana cho đến Chủ Nhật, trừ khi cô ấy đổi ý. Khốn khiếp, tôi hy vọng là cô ấy sẽ không. Đẩy các ý nghĩ khó chịu ấy sang một bên, tôi bắt đầu sắp xếp mở giấy lộn xộn trên bàn rồi bỏ vào chiếc cặp đựng các giấy tờ của mình, và khi tôi với tay tới toan đóng nắp chiếc máy tính xách tay để đem nó đi, tôi nhận được một email mới từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chủ nghĩa tiêu thụ điên cuồng

Ngày: 27 Tháng 5 2011 13:22

Đến: Christian Grey

Em nghĩ anh cần phải gọi cho bác sĩ Flynn ngay bây giờ. Xu hướng quấy nhiễu người khác của anh thật là khủng khiếp.

Em đang ở chỗ làm. Em sẽ e-mail cho anh sau khi về nhà.

Cảm ơn vì những tiện ích đó. Em đã không sai khi nói anh là một người tiêu dùng khó tính.

Tại sao anh làm chuyện này?

Ana

Cô ấy đang trách mắng tôi! Tôi trả lời ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Quý cô trẻ tuổi lạnh lợi

Ngày: 27 Tháng 5 2011 13:24

Đến: Anastasia Steele

Quan điểm công bằng luôn được thực hiện, như mọi khi, cô Steel. Bác sĩ Flynn đang trong kỳ nghỉ của mình. Và tôi làm chuyện này vì tôi có thể.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy không trả lời, nên tôi mang theo máy tính xách tay. Năm lấy cái túi, tôi đi xuống lễ tân và kiểm tra. Trong khi tôi đang chờ xe, Andrea gọi để nói với tôi rằng cô ấy đã tìm được một bác sĩ phụ khoa để đến Escala vào Chủ Nhật.

"Tên cô ấy là Bác sĩ Greene, và cô ấy sẽ đem theo các khuyến cáo của M.D, thưa ngài."

"Tốt."

"Cô ấy điều hành một chương trình thực tập của mình ở ngoài vùng Tây Bắc."

"Được rồi." Andrea tìm được điều này ở đâu?

"Có điều, thưa ngài- cô ta muốn nhiều tiền."

Tôi gạt bỏ mối lo lắng của mình. "Andrea, bất cứ điều gì cô ta muốn đều được."

"Trong trường hợp đó, cô ta sẽ đến căn hộ của ngài lúc một rưỡi ngày Chủ Nhật."

"Tuyệt. Cứ vậy đi."

"Sẽ làm, ngài Grey."

Tôi ngắt máy, và bị cám dỗ để gọi mẹ tôi để kiểm tra thông tin của Bác sĩ Greene, khi họ làm cùng một bệnh viện; nhưng mà như thế có thể gây ra quá nhiều câu hỏi từ Grace.

Khi ở trên xe, tôi gửi Ana một e-mail với chi tiết về ngày Chủ Nhật.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chủ Nhật

Ngày: 27 Tháng 5 2011 13:40

Đến: Anastasia Steel

Tôi sẽ gặp em vào ngày Chủ Nhật? Bác sĩ sẽ có mặt tại Escala để gặp em lúc 1:30.

Tôi đang đi Seattle bây giờ. Tôi hy vọng chuyến đi của em diễn ra tốt đẹp, và tôi mong đến Chủ Nhật.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tốt. Tất cả đã xong. Tôi lái chiếc R8 vào con đường và tiếng gầm gừ phát ra phía I-5. Khi tôi đã vượt qua lối ra cho Vancouver Tôi cảm thấy thật hào hứng. Tôi gọi Andrea bằng tay còn lại và yêu cầu cô ta chuẩn bị một món quà tân gia cho Ana và Kate.

"Ngài muốn gửi quà gì?"

"Bollinger La Grande Année Rosé, 1999 vintage."

"Vâng thưa ngài. Còn gì khác không ạ? "

"Ý cô là gì, thứ gì khác nữa chứ?"

"Hoa? Sô cô la? Một quả bóng? "

"Bóng?"

"Vâng."

"Loại bóng nào?"

"Well... họ có tất cả."

"Được. Ý tưởng hay tốt đấy, tìm xem có một quả bong bay trực thăng hay không."

"Vâng. Và một lời chúc cho tấm thiệp?"

"Các quý cô, may mắn với ngôi nhà mới. Christian Grey. 'Được chứ?'"

"Vâng. Địa chỉ là gì?"

Chết tiệt. Tôi không biết. "Tôi sẽ nhắn cho cô hoặc là sau ngày hôm nay hoặc ngày mai. Cô hiểu rồi chứ?"

"Vâng, thưa ngài. Tôi có thể gửi nó vào ngày mai."

"Cảm ơn, Andrea."

"Không có gì." Cô ấy ngạc nhiên đáp.

Tôi cúp máy và nhìn xuống sàn chiếc R8.

Lúc 6 :30 tôi về đến nhà và tâm trạng sôi nổi lúc trước của tôi đã trở nên xấu đi, tôi vẫn chưa nghe tin gì từ Ana. Tôi chọn một cái áo với cặp khuy măng sét từ các ngăn kéo trong tủ quần áo của tôi và khi tôi thắt cái nơ bướm cho sự kiện buổi tối, tôi tự hỏi

nếu cô ấy không sao. Cô ấy nói sẽ liên hệ với tôi khi cô ấy về nhà; Tôi đã gọi cho cô ấy hai lần, nhưng không ai bắt máy, và nó làm tôi bực. Tôi cố gắng một lần nữa và lần này tôi để lại một tin nhắn.

"Tôi nghĩ rằng em cần phải học cách hành xử với các mong đợi của tôi. Tôi không phải là người kiên nhẫn. Nếu em nói là em sẽ liên hệ với tôi khi em hoàn tất công việc, thì em thật sự cần phải làm như vậy. Nếu không thì tôi phải lo lắng, và nó không phải là một việc tôi quen thuộc, và tôi không chịu đựng được điều đó tốt lắm. Gọi điện cho tôi. "

Nếu cô ấy không gọi sớm tôi sẽ nổ tung mất.

Tôi ngồi chung bàn với Whelan, giám đốc ngân hàng của tôi. Tôi là khách hàng của ông ta tại một hoạt động từ thiện cho một tổ chức phi lợi nhuận

nhằm mục đích nâng cao nhận thức đói nghèo của toàn cầu.

"Rất vui vì cậu có thể làm được điều đó", Whelan nói.

"Đó là một lý do chính đáng."

"Và cảm ơn sự đóng góp hào phóng của cậu, ngài Grey." Vợ ông ta mỉm cười ngọt ngào đầy giả tạo, đung đưa bộ ngực đã qua phẫu thuật theo hướng của tôi.

"Như tôi đã nói, đó là một lý do chính đáng." Tôi tặng cho cô ả một nụ cười trịch thượng.

Tại sao không Ana gọi tôi trở lại?

Tôi kiểm tra điện thoại một lần nữa.

Không có gì.

Tôi nhìn quanh bàn ở tất cả những người đàn ông trung niên cùng với những người vợ danh hiệu thứ hai hoặc thứ ba của họ. Chúa cấm điều này dành cho tôi.

Tôi chán. Nghiêm túc chán và nghiêm túc tức giận.

Cô ấy đang làm gì?

Tôi có thể đưa cô ấy đến đây không? Tôi ngờ rằng cô ấy có thể cũng đã chán ngấy. khi

thảo luận xung quanh mấy cái bảng về các chuyển động về trạng thái của nền kinh tế, đủ rồi. Để lại một lí do, tôi rời phòng khiêu vũ và rời khỏi khách sạn. Trong khi người phục vụ đi lấy xe của tôi, tôi gọi lại cho Ana.

Vẫn chưa có câu trả lời.

Có lẽ bây giờ tôi chẳng còn ý nghĩa nữa cô ấy không muốn làm gì với tôi.

Khi về nhà, tôi đi thẳng đến một cuộc kiểm tra và mở chiếc iMac.

'Em đang làm việc. Em sẽ email cho anh sau khi về nhà.'

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em đang ở đâu?

Ngày: 27 Tháng 5 2011 22:14

Đến: Anastasia Steele

Em vẫn đang làm việc hoặc em đã đóng gói điện thoại của em, BlackBerry, và MacBook? Hãy gọi cho tôi, hoặc tôi có thể bị buộc phải gọi Elliot.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ về phía các vùng nước đen tối. Tại sao tôi tình nguyện để đi đón Mia?

Tôi có thể ở bên Ana, giúp cô ấy đóng gói tất cả mấy cái thứ chết tiệt của cô, sau đó ra ngoài ăn pizza với cô ấy và Kate và Elliot-hay bất cứ điều gì người bình thường làm.

Vì Chúa, Grey.

Đó không phải là mày. Siết chặt tay.

Tôi đi lang thang xung quanh căn hộ, bước chân của tôi vang vọng qua phòng khách, và nó có vẻ đau đớn trống rỗng kể từ lần cuối cùng tôi ở đây. Tôi cởi cái nơ bướm của tôi. Có lẽ đó chính là tôi đó là sự trống rỗng. Tôi rót cho mình một ly Armagnac và nhìn chăm chăm trở lại đường chân trời Seattle về phía âm thanh.

Em có đang nghĩ về tôi, Anastasia Steele? Những cái đèn nhấp nháy của Seattle không có câu trả lời.

Điện thoại của tôi kêu đổ chuông.

Cảm ơn. Mẹ kiếp. Cuối cùng. Là cô ấy.

"Chào." Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì cô ấy đã gọi.

"Chào," cô nói.

"Tôi đã lo lắng cho em."

"Em biết. Em xin lỗi vì em không trả lời, nhưng em ổn. "

Ổn? Tôi ước tôi...

"Em đã có một buổi tối dễ chịu chứ?" Tôi hỏi, kiềm chế sự nóng giận.

"Vâng. Bọn em đã đóng gói xong, và Kate và em đã đi ăn món Trung Quốc với José. "

Oh, điều này trở nên tốt hơn và tốt hơn. Tay nhiếp ảnh gia khốn kiếp nữa. Đó là lý do tại sao cô ấy đã không gọi.

"Còn anh thì sao?", Cô hỏi thăm khi tôi không trả lời, và có một chút tuyệt vọng trong

giọng nói.

Tại sao? Những gì cô ấy làm không phải là nói cho tôi?

Oh, đừng suy nghĩ lung tung nữa đi, Grey!

Tôi thở dài. "Tôi đã đi đến một bữa ăn tối gây quỹ. Nó đã kết thúc thật nhàm chán. Tôi rời ngay khi tôi có thể. "

"Em ước gì anh ở đây," cô ấy thì thầm.

"Em?"

"Vâng," cô nói thiết tha.

Oh. Có lẽ cô ấy đang nhớ tôi.

"Tôi sẽ gặp em vào chủ nhật?" Tôi khẳng định, cố gắng không để giọng nói mình lộ ra niềm hy vọng.

"Vâng, chủ nhật," cô nói, và tôi nghĩ rằng cô ấy đang cười.

"Chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon, thưa ngài." Cô ấy đáp bằng chất giọng khàn khàn và nó làm cho tôi ngạt thở.

"Chúc may mắn với chuyến đi ngày mai, Anastasia."

Cô ấy vẫn chưa cúp máy, tôi có thể cảm nhận được hơi thở mềm mại ấy. Tại sao cô ấy vẫn chưa cúp máy? Cô ấy không muốn?

"Bạn cúp đi," cô thì thầm.

Cô ấy không muốn cúp máy và tâm trạng của tôi tươi sáng lên ngay lập tức. Tôi nhìn ra quang cảnh Seattle, cười toe toét.

"Không, em cúp máy đi."

"Em không muốn."

"Tôi cũng không."

"Anh đang rất giận em?" Cô hỏi.

"Vâng."

"Vẫn đang giận?"

"Không" Bây giờ tôi biết em đang an toàn.

"Vì vậy, anh sẽ không trừng phạt em?"

"Không. Tôi là loại người-tùy-theo-thời-điểm. "

"Em có thể nhận ra điều đó," cô trêu chọc, và điều đó làm tôi mỉm cười.

"Em có thể cúp máy bây giờ, cô Steele."

"Ngài thực sự muốn em làm như vậy sao, thưa ngài?"

"Đi ngủ, Anastasia."

"Vâng thưa Ngài."

Cô ấy không cúp máy, và tôi biết cô ấy đang cười toe toét. Nó làm cho tâm trạng tôi tốt hơn. "Có bao giờ em nghĩ rằng em có thể làm theo những gì tôi đang nói?" tôi hỏi.

"Có lẽ. Chúng ta sẽ thấy sau ngày Chủ nhật, "cô ấy nói, quyến rũ như chính cô ấy, và đường dây bị ngắt.

Anastasia Steele, tôi phải làm gì với em đây?

Trên thực tế, tôi có một ý tưởng tốt, với điều kiện là biết tận dụng thời gian. Và với ý nghĩ hấp dẫn ấy tôi nốc hết phần còn lại của ly Armagnac và đi ngủ.

CHƯƠNG 13

Thứ bảy, ngày 28 tháng 5 năm 2011

"Christian!" Mia gọi tên tôi với niềm vui và chạy về phía tôi. Vội bỏ của hành lý của mình xuống. Con bé quàng tay qua cổ tôi và ôm tôi thật chặt.

"Em nhớ anh,"

"Anh cũng vậy." Tôi cũng siết chặt lấy nó. Nghiêng người ra sau, con bé chăm chú nhìn tôi với cặp mắt đen sâu thẳm

"Trông anh khá đấy," cô thốt lên. "Hãy kể cho em nghe về cô gái đó!"

"Trước tiên chúng ta phải về nhà với đồng hành lí của em đã." Tôi xách lấy hành lí của cô em mình, cứ như nó nặng đến 1 tấn, và chúng tôi cùng nhau rời khỏi sân bay và đi về phía bãi đậu xe.

" Paris như thế nào? Em lẽ ra nên mang toàn bộ Paris về nhà với em chứ. "

" Thật không thể tin được !" Cô em tôi kêu lên. "Floubert, mặt khác, là một đứa con hoang. Chúa ơi. Ông là một người đàn ông xấu xa. Một giáo viên tào lao nhưng may là một đầu bếp giỏi. "

"Điều đó có nghĩa là em sẽ nấu ăn tối nay đúng không ?"

"Oh, em hi vọng là mẹ sẽ nấu."

Mia không ngừng kể cho tôi nghe những thứ về Paris: về căn phòng nhỏ bé của mình, thậm chí là hệ thống ống nước, Sacré-Coeur, Montmartre, con người ở đó, cà phê, rượu vang đỏ, pho mát, thời trang, mua sắm. Nhưng chủ yếu là về thời trang và mua sắm. Mà tôi nghĩ rằng cô ấy đã đi đến Paris để học cách nấu ăn chứ.

Tôi đã không thể nào quên được cách nói chuyện của con bé; nhẹ nhàng và hồ hởi. Con bé là người duy nhất không làm tôi cảm thấy ... cách biệt.

"Đây là cô em gái bé bỏng của con, Christian. Tên em là Mia. "

Mẹ để tôi ôm em vào lòng. Em thật bé nhỏ. Với mái tóc đen, rất đen.

Em mỉm cười. Em chưa có răng. Tôi lè lưỡi trêu. Nó cười phá lên.

Mẹ lại để tôi giữ em trong lòng. Tên em là Mia.

Tôi làm cho em bé cười. Tôi ôm em bé. Em sẽ được an toàn khi tôi ôm thế này.

Elliot không quan tâm đến Mia. Làm em khóc.

Và anh nhăn mũi của mình khi em bé ị.

Khi Mia đang khóc Elliot không đếm xỉa đến.

Tôi ôm nó và nó nín khóc.

Và rồi nó thiếp đi trong vòng tay của tôi.

"Mee a," tôi thì thầm.

"Con vừa nói gì thế?" Mẹ hỏi, và khuôn mặt của bà trắng bệch.

"Mee a."

"Vâng. Vâng. Cục cưng của mẹ. Mia. Tên của em con là Mia. "

Và mẹ tôi bắt đầu khóc với những giọt nước mắt hạnh phúc

Tôi rẽ vào đường lái xe, kéo cửa trước lên, đỡ hành lý của Mia, và mang nó vào phòng.

"Mọi người đâu hết rồi?" Mia trề môi. Người duy nhất ở đây là người giữ nhà cho cha mẹ tôi. Cô ta là một sinh viên du học, và tôi không thể nào nhớ tên cô ta. "Xin chào", cô nói với Mia bằng tiếng Anh lắp vấp, mặc dù cô ấy nhìn tôi với đôi mắt to.

Chúa ơi. Nó chỉ là một khuôn mặt dễ thương, em yêu.

Bỏ qua cô gái giữ nhà, tôi trả lời câu hỏi của Mia. "Anh nghĩ rằng mẹ đang nói chuyện điện thoại còn ba thì đang bận họp. "

"Em không thể chịu đựng Floubert thêm một phút nào nữa. Em phải bỏ đi ngay khi em có thể. Ồ, em có mua cho anh một món quà đây." Cô lấy một chiếc va li của cô ấy ra, mở nó ra ở ngay hành lang, và bắt đầu lục lọi nó.

"Ah!" Cô em tôi đưa cho tôi một chiếc hộp hình vuông nặng. "Anh mở ra đi," cô thúc giục, tươi cười với tôi. Em gái tôi khiến tôi không thể cãi lại.

Tôi cẩn thận mở chiếc hộp ra, và bên trong nó chứa một quả cầu tuyết có chứa một cây đàn piano màu đen bao phủ phủ một thứ bột lấp lánh. Đây là thứ lung linh nhất mà tôi từng thấy.

"Đó là một hộp nhạc. Đây- "Cô chộp lấy chiếc hộp, lắc nó lên và bấm vào một phím nhỏ bên dưới. Một phiên bản giống của "La Marseillaise" bắt đầu được chơi trong chiếc hộp lấp lánh.

Tôi sẽ phải làm gì với món quà này? Tôi cười, bởi vì nó rất là Mia. "Món quà này thật tuyệt vời, Mia. Cảm ơn em"

Tôi ôm chầm lấy cô ấy, và cô ấy cũng ôm lấy tôi.

"Em biết nó sẽ làm cho anh cười mà."

Con bé nói đúng. Con bé là người rất hiểu tôi.

"Và giờ hãy kể cho em nghe về cô gái đó," cô ấy nói. Nhưng chúng tôi đều bị xao lãng đi khi Grace chạy vội qua cửa.

"Mẹ rất xin lỗi, mẹ đã không có ở đó để đón mừng, con gái yêu dấu, "Grace nói. "Mẹ phải nghe một cú điện thoại. Con trông rất trưởng thành.

Christian, con có thể mang túi của Mia lên lầu không? Gretchen sẽ giúp con một tay. "

Thật không? Tôi đã trở một gã khuôn vác à?

"Vâng, mẹ." Tôi tròn mắt. Tôi không cần Gretchen giúp tôi.

Khi đã xong, tôi nói với họ rằng tôi có một cuộc hẹn với huấn luyện viên của tôi.

"Anh sẽ về nhà vào buổi tối."

Tôi hôn họ một cách vội vã, tôi phải đi ngay trước khi bị làm phiền với những câu hỏi về Ana.

BASTILLE, NGƯỜI HUẤN LUYỆN VIÊN CỦA TÔI . Hôm nay chúng tôi đang ở phòng tập boxing của tôi.

"Anh đã đi du lịch nhẹ ở Phần Lan sao, cậu bé." Ông chế nhạo sau khi tôi ngã vào tấm thảm trên nhà tròn của ông ta. Bastille đến từ trường huấn luyện thể chất , mà rất phù hợp với tôi.

Tôi bò đến chân của anh ta. Tôi muốn hạ anh ta. Nhưng anh ta đã đứng, tôi không thể.

Khi chúng tôi tập xong anh ta hỏi: "Có chuyện gì vậy? Cậu đang bị phân tâm đấy. "

"Cuộc sống. Ông biết đấy," tôi trả lời một cách thờ ơ.

"Chắc chắn rồi. Cậu trở lại ở Seattle vào tuần này à? "

"Vâng."

"Tốt. Chúng ta sẽ kéo thẳng cậu ra. "

Khi tôi chạy bộ trở về căn hộ của tôi chợt nhớ đến món quà tân gia dành cho Ana. Tôi nhắn tin cho Elliot.

'Địa chỉ của Ana và Kate là gì?'

Tôi muốn làm họ bất ngờ với một món quà.

Anh ta nhắn tin lại cho tôi và tôi chuyển tiếp nó cho Andrea. Khi tôi đang đi trong thang máy lên đến căn hộ, Andrea nhắn tin lại cho tôi.

'Rượu Champagne và bong bóng đã được gửi.'

-A.'

Taylor đưa cho tôi một gói đồ khi tôi về lại tại căn hộ. "Cái này được gửi cho ngài, ngài Grey."

Oh. Tôi nhận ra những cái gói này không có tên tuổi gì cả: đây là một cây roi.

"Cảm ơn."

"Bà. Jones nói rằng bà ta sẽ trở lại vào ngày mai, vào buổi chiều tối. "

"Được. Tôi nghĩ rằng ngày hôm nay như thế là đủ rồi, Taylor. "

"Vâng, thưa ngài," anh nói với một nụ cười lịch thiệp, và trở về văn phòng của mình. Lấy cái cây ra, tôi đi vào phòng ngủ của tôi. Đây sẽ là một lời giới thiệu hoàn hảo cho thế giới riêng của tôi: bởi Ana không có tài liệu tham khảo liên quan đến sự trừng phạt, ngoại trừ việc tôi đánh cô ấy vào đêm đó. Và quay lưng đi. Thực sự dễ chịu. Cây roi này thật hoàn hảo. Tôi sẽ chứng minh cho cô rằng nỗi sợ hãi hiện diện trong đầu cô là vô nghĩa. Cô ấy sẽ thoải mái với cái này. Tôi hy vọng chúng ta có thể tiến xa thêm ...

Chúng tôi sẽ làm thật chậm. Và chúng tôi sẽ chỉ làm những gì mình có thể xử lý. Nếu đây là làm việc, chúng tôi sẽ phải đi theo tốc độ của mình.

Tôi đặt nó trong tủ quần áo của tôi cho ngày mai.

Khi tôi mở máy tính xách tay của tôi để bắt đầu công việc chuông điện thoại của tôi vang lên. Tôi hy vọng đó là Ana, nhưng thật thất vọng, là Elena.

Tôi có nghĩa vụ phải gọi cho cô ta à ?

"Xin chào, Christian. Anh khỏe không ? "

"Khỏe, cảm ơn."

"Anh đã quay về từ Portland à ?"

"Vâng."

"Anh có muốn ăn tối ở Fancy ?"

"Tối nay thì không. Mia từ Paris trở về và tôi được lệnh về nhà. "

"Ah. Còn Mama Grey. Cô ấy thế nào? "

"Mama Grey? Cô ấy vẫn khỏe. Tôi nghĩ. Tại sao? Cô có biết rằng tôi không ...? "

"Tôi chỉ hỏi thôi mà, Christian. Đừng quá nhạy cảm. "

"Tôi sẽ gọi cho cô vào tuần tới. Có lẽ chúng ta sẽ có một bữa ăn tối sau đó. "

"Tốt thôi. Anh đã ngắt liên lạc trong một thời gian. Và tôi đã gặp một người phụ nữ và tôi nghĩ có thể anh sẽ cần cô ta " ..

Tôi bỏ qua lời nhận xét của cô ta. "Tôi sẽ gặp cô vào tuần tới. Chào. "

Buổi tối đã rất vui. Em gái tôi là trở lại, cô nàng luôn là một cô công chúa, những người còn lại chỉ là cận thần của cô, quay quần bên cô. Grace yêu thích nấu gà chiên bơ cho Mia với khoai tây nghiền và nước sốt.

Tôi phải nói rằng, đó là một trong những món yêu thích của tôi.

"Hãy nói cho em biết về Anastasia," Mia hỏi khi chúng tôi cùng ngồi vào bàn ăn. Elliot dựa ra sau ghế của mình và đặt tay ra sau gáy.

"Điều này anh có nghe. Cô nàng đó đã xé thùng Christian đấy, em biết không? "

"Elliot!" Grace mắng, và ném anh ta với cái ăn khăn.

"Ow!" Anh ấy đỡ lấy.

Tôi tròn mắt nhìn họ. "Anh đã gặp một cô gái." rồi tôi nhún vai. "Kết thúc câu chuyện."

"Anh không thể chỉ kể vậy " Mia bĩu môi.

"Mia, anh nghĩ rằng anh có thể." Carrick nhìn chăm Mia qua cặp kính.

"Tất cả chúng ta sẽ gặp cô ấy trong bữa tối ngày mai, đúng không, Christian?" Grace nói với một nụ cười sắc bén.

Ôi khi.

"Kate tới," Elliot tần hần.

Mẹ kiếp. Tôi trừng mắt nhìn anh ta.

"Em không thể chờ đợi để gặp cô ấy. Nghe có vẻ tuyệt vời! "Mia nảy lên và xuống trong chiếc ghế của mình.

"Yeah, yeah," tôi lẩm bẩm, tự hỏi nếu có cách để tôi có thể trốn ra khỏi bữa ăn tối ngày mai.

"Elena đã hỏi thăm con đó, con trai," Grace nói.

"Cô ấy?" Tôi không quan tâm lắm.

"Ừ. Cô ta nói cô ấy đã không gặp con trong một thời gian dài. "

"Con đã ở Portland cho việc kinh doanh. Con nên về -Mai con có một cuộc họp quan trọng và con cần phải chuẩn bị. "

"Nhưng anh chưa ăn món tráng miệng. Và có món cobbler táo. "

Hmm ... nghe có vẻ hấp dẫn. Nhưng nếu tôi ở lại họ sẽ thi nhau hỏi tôi về Ana. "Con phải đi. Con còn có việc phải làm. "

"Con trai, làm việc quá sức rồi đây " Grace nói, khi bà đứng lên.

"Không nên để mẹ làm. Con chắc rằng Elliot sẽ giúp việc rửa bát sau bữa tối. "

"Cái gì?" Elliot cau có. Tôi nháy mắt với anh ta, nói lời tạm biệt, và ra về.

"Chúng ta sẽ gặp con vào ngày mai?" Grace hỏi, có nhiều niềm hi vọng trong giọng nói bà.

"Chúng ta sẽ gặp nhau."

Khi. Trông giống như là Anastasia Steele sẽ gặp gia đình tôi.

Tôi không biết tôi sẽ cảm thấy thế về việc này.

CHƯƠNG 14.1

Chủ Nhật, ngày 29 tháng 5 2011

Với Rolling Stones "Shake Your Hip" vang trong tai, tôi chạy nước rút xuống Fourth Avenue và rẽ phải vào Vine. Bây giờ là 6:45 sáng, và tôi đang đổ dốc trên đường đến... căn hộ của cô ấy. Tôi bị lôi kéo; tôi chỉ muốn nhìn nơi cô ấy sống.

Phải kiểm soát sự nhập nhằng giữa người mẫn mộ và người theo dõi lén thôi.

Tôi cười thầm với bản thân mình. Tôi chỉ chạy. Đây là một đất nước tự do.

Căn hộ có một màu đỏ khó tả, với khung cửa sổ được sơn màu xanh đậm đặc trưng của khu vực. Nó ở một vị trí tốt gần ngã tư phố Vine và Western. Tôi tưởng tượng ra Ana đang cuộn tròn trên giường bên dưới chiếc khăn quàng cổ và chiếc chăn màu kem và xanh của cô.

Tôi chạy qua một vài dãy nhà và rẽ vào chợ, các người bán dạo đang chuẩn bị cho buổi bán hàng. Tôi né giữa xe trái cây và rau quả với xe tải đông lạnh cung cấp sản lượng đánh bắt trong ngày. Đây là trung tâm của thành phố - sôi động, mặc dù buổi sớm xám xịt, một buổi sáng mát mẻ. Nước trên Sound có màu chì thủy tinh, hợp với màu trời. Nhưng không có gì có thể làm giảm tinh thần tôi.

Hôm nay là ngày đặc biệt.

Sau khi tắm, tôi mặc quần jean và áo linen. Và từ ngăn kéo tôi lấy một chiếc dây buộc tóc. Tôi rút nhanh nó vào túi và hướng suy nghĩ đến việc e-mail cho Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cuộc sống của tôi qua những con số

Ngày: 29 tháng 5 2011 08:04

Đến: Anastasia Steele

Nếu tự lái xe, em sẽ cần đến mã của bãi đậu xe ngầm ở tòa nhà Escala: 146963. Đậu ở khu số năm – một trong những khu riêng của tôi.

Mã thang máy: 1880

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Một lát sau, có một tin nhắn trả lời.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Một chai rượu nho hảo hạng

Ngày: 29 tháng 5 2011 08:08

Đến: Christian Grey

Vâng. Thưa ngài. Đã hiểu.

Cảm ơn ngài về chai sâm-panh và chiếc Charlie Tango căng phòng, giờ nó được cột ở đầu giường em.

Ana

Hình ảnh Ana bị buộc vào giường của cô bằng cà vạt của tôi hiện ra trong tâm trí. Tôi di chuyển đến ghế ngồi. Tôi hy vọng cô có mang cái giường đó đến Seattle.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sự thèm muốn

Ngày: 29 tháng 5 2011 08:11

Đến: Anastasia Steele

Không có gì đâu. Đừng đến trễ.

Charlie Tango thật may mắn.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Cô không trả lời, vì vậy tôi đảo qua tủ lạnh để tìm vài thứ cho bữa sáng. Gail đã để lại cho tôi một ít bánh sừng bò, và cho bữa ăn trưa là món sa-lát Caesar với thịt gà, đủ cho hai người. Tôi hy vọng Ana sẽ ăn chúng; tôi không nhớ là đã ăn chúng hai ngày liên tiếp.

Taylor xuất hiện khi tôi đang ăn sáng.

"Chào buổi sáng, ngài Grey. Đây là những tờ báo Chủ Nhật".

"Cảm ơn. Anastasia sẽ đến vào lúc một giờ hôm nay, và bác sĩ Greene đến lúc một giờ ba mươi". "Thật tuyệt, thưa ngài. Còn công việc gì khác hôm nay không?"

"Còn. Ana và tôi sẽ đến dùng bữa tối với ba mẹ tôi tối nay".

Taylor gõ vào đầu, nhìn tôi ngạc nhiên trong giây lát, nhưng sức nhớ mình là ai và rời khỏi phòng. Tôi trở về với bánh sừng bò của tôi và giấc mơ.

Đúng đó. Tôi đưa cô ấy đến gặp ba mẹ tôi. Có vấn đề gì to tát không?

Tôi không thể ngồi yên được. Tôi bồn chồn. Bây giờ là 12:15 và thời gian hôm nay trôi như rùa bò. Tôi từ bỏ công việc và lấy các tờ báo Chủ Nhật, lang thang trở lại phòng khách, tôi bật nhạc và đọc.

Làm tôi ngạc nhiên là bức ảnh của Ana và tôi trên trang tin tức địa phương, được chụp tại buổi lễ tốt nghiệp tại WSU. Cô ấy trông đáng yêu, cho dù hơi giật mình.

Tôi nghe có tiếng cánh cửa đôi mở, và đó là cô ấy... Tóc của cô buông xõa, hơi hoang dại và quyến rũ, và cô mặc chiếc váy màu tím mà cô mặc tối bữa ăn tối tại The Healthman. Cô ấy trông tuyệt đẹp.

Hoan hô, Miss Steele.

"Ừm... cái đầm đó..." Giọng tôi đầy ngưỡng mộ khi tôi đi thơ thẩn về phía cô. "Chào mừng đã trở lại, cô Steele", tôi thì thầm, và giữ cằm cô, tôi cho cô ấy một nụ hôn trên môi.

"Chào anh", cô nói, đôi má hơi hồng.

"Em đến đúng giờ. Tôi thích sự đúng giờ. Vào đây". Năm lấy tay cô, tôi dẫn cô ấy đến ghế sofa. "Tôi muốn cho em xem cái này". Cả hai chúng tôi ngồi, và tôi đưa cho cô tờ The Seattle Times. Những bức ảnh làm cho cô ấy cười. Không hoàn toàn phải là phản ứng mà tôi mong đợi.

"Bây giờ em là "bạn" anh rồi đấy", cô trêu chọc.

"Đã lên báo thì chắc chắn là thật rồi".

Bây giờ tôi bình tĩnh hơn khi cô ấy ở đây – Chắc chắn cô ấy ở đây. Cô đã không bỏ chạy. Tôi vén mái tóc mềm, mượt của cô ra sau tai; ngón tay tôi đang ngứa ngáy muốn thắt chúng lại.

"Vậy là, Anastasia, em biết rõ hơn anh muốn gì từ sau lần em đến tuần trước, đúng không?" "Vâng". Ánh mắt cô cực kỳ... thông thạo.

"Và em vẫn quyết định trở lại".

Cô gật đầu, mang đến cho tôi một nụ cười rụt rè. Tôi không thể tin vào may mắn của mình.

Anh biết em là một người đầy đam mê, Ana.

"Em ăn chưa?" "Chưa ạ".

Chưa ăn gì? Được thôi. Chúng ta sẽ chú ý đến điều này. Tôi luồn tay vào tóc, và ngay khi tôi kiềm nén được mình tôi hỏi, "Em có đói không?"

"Không phải đói thức ăn", cô trêu chọc.

Wow. Cô ấy có thể đang chú tâm vào phần háng của tôi.

Nghiêng về phía trước, tôi bấm môi lên tai cô và bắt lấy hương thơm say đắm của cô. "Thế ra cô luôn háo hức à, cô Steele, để tôi tiết lộ với em một

bí mật nhỏ nhé, tôi cũng thế. Nhưng bác sĩ Greene sắp đến rồi".

Tôi tựa và ghế sofa. "Và tôi muốn em ăn". Đó là một lời bào chữa.

"Anh giải thích chuyện bác sĩ Greene là như thế nào đi?" Cô khéo léo chuyển chủ đề. "Cô ấy là bác sĩ phụ sản giỏi nhất Seattle. Giải thích thế nào nữa đây?"

Dù sao đi nữa, đó là những gì bác sĩ của tôi nói với trợ lý của tôi.

"Em tưởng em sẽ gặp bác sĩ riêng của anh và đừng có nói với em anh thực ra là một phụ nữ nhé, vì em sẽ không tin đâu".

Tôi kềm không khịt mũi. "Tôi thấy em nên được bác sĩ chuyên khoa khám thì thích hợp hơn đúng không?" Cô nhìn tôi chế nhạo, nhưng rồi lại gật đầu.

Một trong nhiều chủ đề cần giải quyết. "Anastasia này, mẹ tôi muốn mời em đến dùng bữa cùng gia đình tối nay. Chắc Elliot cũng đưa Kate theo. Tôi không biết em cảm thấy thế nào nhưng tôi thấy kỳ quặc khi giới thiệu em với gia đình".

Cô mất một giây để xử lý thông tin, sau đó hất tóc qua vai như cách mà cô làm trước mỗi trận đấu. Nhưng trông cô ấy tổn thương, không tranh luận. "Anh xấu hổ vì em à?" Cô ấy nghẹn ngào.

Ôi, Chúa ơi. "Dĩ nhiên là không". Trong số tất cả những điều vô lý để nói. Tôi trừng mắt nhìn cô, buồn phiền.

Làm thế nào mà cô ấy có thể nghĩ như thế về bản thân mình? "Vậy tại sao lại kỳ quặc?" cô hỏi.

"Vì tôi chưa từng làm thế bao giờ". Nghe hơi cáu kỉnh. "Tại sao anh được phép trợn mắt, còn em thì không?" "Vì tôi không nhận thức được tôi đang làm vậy". Cô ấy đang thách thức tôi. Lần nữa. "Em cũng đâu có thường xuyên nhận thức được". Cô bật lại.

Khốn kiếp. Có phải chúng tôi đang cãi nhau?

Taylor hăng giọng. "Bác sĩ Greene đến rồi, thưa ngài". Anh ta nói.

"Dẫn cô ấy lên phòng của cô Steele".

Ana quay lại và nhìn tôi và tôi đưa tay ra cho cô.

"Em sẽ sẵn sàng để áp dụng phương pháp tránh thai chứ?" Cô hoảng sợ và thích thú cùng lúc.

Tôi cười, và cơ thể tôi kích động. "Tôi sẵn sàng chi ra rất nhiều để được cùng xem, tin tôi đi, Anastasia ạ, nhưng tôi không nghĩ một bác sĩ tốt sẽ chấp nhận chuyện đó" Cô đặt tay mình vào tay tôi, và tôi kéo cô vào lòng và hôn lên môi cô ấy. Miệng cô mềm mại, ấm áp và mời gọi. Tay tôi luôn vào tóc cô để hôn sâu hơn. Khi tôi kéo đi, cô ấy trông choáng váng. Tôi chạm trán tôi với cô. "Tôi mừng lắm vì em đã đến đây. Tôi không thể đợi được để lột trần em ra". Tôi không thể tin rằng tôi nhớ em nhiều đến mức nào. "Thôi nào, em muốn rất muốn được gặp bác sĩ Greene".

"Em không biết cô ấy?" "Không".

Bác sĩ Greene có một cái nhìn thiên cận; nó nhìn thấu vào tôi và điều đó làm tôi không thoải mái. "Ông Grey", cô nói, bắt lấy cánh tay đang duỗi ra của tôi một cách mạnh mẽ, nắm chặt dứt khoát.

"Cảm ơn cô đã đến dù chúng tôi mời khá trễ", tôi nhòen miệng cười với cô một nụ cười lành tính nhất có thể.

"Cảm ơn ông đã hào phóng cho sự có mặt của tôi, ông Grey. Chào cô Steele". Cô nói một cách lịch sự để tôi và Ana biết cô đang đánh giá mối quan hệ của chúng tôi. Tôi chắc rằng cô ta nghĩ tôi nên đang xoa râu giống nhân vật phản diện im lặng trong phim. Cô quay lại và mang cho tôi một kiểu nhìn "đi ngay bây giờ".

Được.

"Tôi xuống dưới lầu đây". Tôi đồng ý ngầm. mặc dù tôi muốn xem. Tôi chắc rằng phản ứng của một bác sĩ tốt sẽ là vô hiệu nếu tôi thực hiện yêu

cầu đó. Tôi cười khẩy khi nghĩ đến nó và đi xuống cầu thang vào phòng khách.

Bây giờ Ana không ở gần tôi, tôi lại rất hồi hộp lần nữa. Để phân tâm tôi đặt lên quầy bar hai miếng trái ăn. Đây là lần thứ hai tôi làm điều này, lần trước cũng là cho Ana.

Mày đang trở nên mềm mỏng hơn đó Grey.

Tôi chọn Chablis cho bữa ăn trưa – một trong số ít những chardonnay mà tôi thích và khi làm xong tôi ngồi xuống ghế sofa xem qua mục thể thao của tờ báo. Tăng âm lượng cho iPod bằng điều khiển, tôi hy vọng âm nhạc sẽ giúp tôi tập trung vào những số liệu thống kê từ trận đấu Mariners lại thắng Yankees đêm qua, chứ không phải là chuyện gì đang xảy ra trên lầu giữa Ana và bác sĩ Greene.

Cuối cùng bước chân họ cũng vang lên trên hành lang và tôi nhìn lên khi họ bước vào. "Xong rồi à?", tôi hỏi, chĩa điều khiển về phía iPod, để tắt nhạc.

"Vâng, thưa ông Grey. Ông hãy trông chừng cô ấy; đây là một cô gái trẻ xinh đẹp và thông minh".

Ana đã nói điều gì với cô ta thế?

"Tôi hoàn toàn hiểu ý cô", tôi nói, với một cái liếc cái-quái-gì-thế nhanh với Ana. Cô nhấp nháy hàng lông mi, không có manh mối gì. Tốt. Cô ấy đã không nó bất cứ điều gì.

"Tôi sẽ gửi ông hóa đơn sau", bác sĩ Greene nói. "Chúc một ngày tốt lành và chúc cô may mắn, Ana". Các nếp nhăn ở khóe mắt cô nheo lại với một nụ cười ấm áp khi chúng tôi bắt tay.

Taylor hộ tống cô về phía thang máy và khôn ngoan đóng cánh cửa đôi ở tiền sảnh lại. "Sao rồi?", tôi hỏi, một chút kinh ngạc bởi những lời của bác sĩ Greene.

"Tốt, cảm ơn anh", câu trả lời của Ana. "Cô ấy bảo em phải kiêng khem quan hệ tình dục trong bốn tuần tới".

Cái quái gì thế này? Tôi há hốc mồm nhìn cô vì sốc.

Biểu hiện nghiêm túc của Ana tan thành một trong kiểu châm chọc chiến thắng. "Anh bị lừa rồi!"

Chơi đẹp đó, cô Steele.

Đôi mắt tôi nheo lại và nụ cười của cô biến mất.

"Em bị lừa rồi!" Tôi không thể ngăn nụ cười của mình. Vòng tay quanh eo cô ấy, tôi kéo cô ấy dựa vào lòng, cơ thể tôi khao khát cô. "Cô thật khó chữa, cô Steele ạ". Tôi đan tay vào tóc cô và hôn cô thật sâu, tự hỏi liệu tôi có nên giao cấu với cô ngay trên quầy bar như một bài học.

Cái gì rồi cũng sẽ đến thôi, Grey.

"Tôi mong em nhiều lắm, còn bây giờ, em cần phải ăn, tôi cũng vậy. Tôi không muốn chút nữa em bất tỉnh trên người của tôi đâu", tôi thì thầm.

"Đó có phải là tất cả những gì anh muốn ở em không – thể xác em?", cô hỏi.

"Đúng và cả cái miệng thông minh của em nữa". Tôi hôn cô, suy nghĩ về những gì sắp xảy ra... nụ hôn của tôi sâu sắc hơn và ham muốn làm cho cơ thể tôi cứng lên. Tôi muốn người phụ nữ này. Trước khi tôi giao cấu cô trên sàn, tôi buông cô ra, và chúng tôi đều nín thở.

"Nhạc gì vậy anh?" cô nói, giọng khàn đi.

"Của nhà soạn nhạc Villa Lobos, một tổ khúc mang tên Bachianas Brasileiras. Hay chứ?"

"Đồng ý", cô nói, nhìn chăm chăm vào các quầy bar ăn sáng. Tôi lấy gà Caesar ra khỏi tủ lạnh, đặt nó lên bàn giữa các miếng trái ăn, và hỏi cô ăn salad được chứ.

"Dạ được, cảm ơn anh". Cô mỉm cười.

Từ tủ lạnh để rượu tôi lấy ra chai Chablis, cảm thấy đôi mắt cô đang dán lên người tôi. Tôi không biết tôi có thể đảm đang. "Em nghĩ gì vậy?" Tôi hỏi.

"Em chỉ ngắm cách anh di chuyển thôi" "Còn gì nữa không?" Tôi hỏi, ngạc nhiên trong giây lát.

"Nhìn anh tao nhã lắm", cô nói khẽ, đôi má ửng hồng.

"Cảm ơn cô, cô Steele". Tôi ngồi bên cạnh cô ấy, không chắc làm thế nào để đáp lại lời khen ngọt ngào từ cô.

Không ai nói tôi tao nhã trước đây. "Dùng Chablis nhé?"

"Em ăn salad đi. Nói tôi nghe, em chọn cách nào?" "Uống thuốc". Cô nói

"Em có đảm bảo được sẽ uống đúng giờ mỗi ngày không?"

Một thoáng đỏ mặt xuất hiện trên khuôn mặt ngạc nhiên của cô. "Em biết là anh sẽ luôn nhắc em" cô nói với một chút mỉa mai, tôi bỏ qua chúng.

"Tôi sẽ ghi nhớ vào lịch làm việc mỗi ngày. Ăn đi".

Cô ấy cắn một miếng, sau đó miếng khác... và miếng khác nữa. Cô ấy chịu ăn!

"Anh có thể đưa món gà Caesar vào danh sách cho bà Jones không?". "Em nghĩ là mình sẽ làm công việc nấu ăn".

"Được thôi, em sẽ làm việc đó".

Cô kết thúc trước khi tôi ăn xong. Cô ắt hẳn rất đói. "Luôn luôn hăm hở, cô Steele nhỉ?"

"Đúng vậy", cô nói, đưa cho tôi một cái nhìn nghiêm trang từ bên dưới hàng mi.

Chết tiệt. Nó ở đây.

Sự hấp dẫn.

Như thế bị cô bỏ bùa mê, tôi đứng dậy kéo mạnh cô vào vòng tay tôi.

"Em muốn chứ?" Tôi thì thầm, trong lòng van xin cô nói có. "Em vẫn chưa ký cái gì cả".

"Tôi biết, nhưng dạo này tôi quên hết luật lệ rồi". "Anh còn định đánh em nữa không?"

"Có nhưng không phải để làm em đau. Tôi không muốn phạt em bây giờ. Nếu em gặp tôi tối qua, có lẽ mọi chuyện đã khác".

Khuôn mặt cô trở nên bị sốc.

Ôi, em yêu. "Đừng bao giờ để bị ai thuyết phục, Anastasia. Một lý do mà người khác muốn tôi làm vậy là vì khi đó, cả hai đều thích cho hoặc nhận thấy sự đau đớn. Chuyện đó rất đơn giản. Nhưng em thì không, vì vậy tôi đã dành nhiều thời gian ngày hôm qua để nghĩ về chuyện này".

Tôi quấn tay quanh cô, giữ cô chạm vào sự cương cứng của tôi. "Thế anh đã tìm được lời đáp chưa?" cô thì thầm.

"Chưa, còn ngay bây giờ, tôi chỉ muốn buộc em lại và đập em điên cuồng. Em sẵn sàng chứ?"

Vẻ mặt cô trở nên tối hơn, gợi cảm và đầy tò mò xác thịt. "Vâng", cô nói, một từ mềm như tiếng thở dài.

Ờn chúa.

"Tốt. Đi theo tôi". Tôi dẫn cô lên lầu vào phòng giải trí của tôi. Nơi an toàn của tôi. Nơi mà tôi có thể làm những gì tôi muốn với cô. Tôi nhắm mắt lại, thưởng thức sự hứng khởi trong một khoảng thời gian ngắn.

Tôi đã bao giờ được kích thích như thế này chưa nhỉ?

Đẩy cánh cửa đóng lại sau lưng chúng tôi, tôi thả tay cô ấy và nhìn ngắm cô. Đôi môi cô hé mở khi cô hít thở; hơi thở cô nhanh và ngắn. Đôi mắt cô mở to. Sẵn sàng. Chờ đợi.

"Khi vào đây, cô hoàn toàn thuộc về tôi. Đê thực hiện những gì tôi thấy đúng. Cô hiểu chứ?" Lưỡi cô liếm nhanh lên môi, và cô gật đầu.

Cô gái ngoan.

"Bỏ giày ra".

Cô nuốt nước bọt và tiếp tục cởi giày cao gót ra. Tôi nhặt lên và đặt chúng gọn gàng bên cửa.

"Tốt. Đừng do dự khi tôi yêu cầu cô làm điều gì đó. Còn bây giờ, tôi sẽ cởi chiếc đầm này ra khỏi người cô. Tôi nhớ mình đã muốn làm điều này suốt mấy ngày qua".

Tôi ngừng lại, chắc chắn rằng cô vẫn ở đây với tôi. "Tôi muốn thấy cô thấy thoải mái với cơ thể của mình. Cô có một thân hình đẹp và tôi muốn thưởng lãm nó. Nhìn ngắm cô làm tôi thấy vui. Thực ra, tôi có thể nhìn cô suốt cả ngày và tôi muốn cô không thấy ngượng nghịu hay hổ thẹn mỗi khi trần truồng. Cô hiểu chứ?"

"Vâng".

"Vâng gì nào?" Giọng tôi sắc hơn. "Vâng, thưa ngài".

"Cô có thực sự nghĩ vậy không?" Tôi muốn em không xấu hổ, Ana.

"Vâng, thưa ngài".

"Tốt. Giờ hai tay lên".

Cô từ từ nâng hai cánh tay mình lên trong không khí. Tôi nắm lấy mép váy và nhẹ nhàng kéo nó lên khỏi cơ thể cô, để lộ từng inch từng inch một, chỉ cho đôi mắt tôi nhìn thôi. Khi nó được cởi ra tôi đứng lui lại vì vậy tôi có thể nhìn cô một cách chán chê.

Chân, đùi, bụng, mông, ngực, vai, mặt, miệng... Cô ấy thật hoàn hảo. Gấp váy cô lại, tôi đặt nó lên tủ đồ chơi. Rướn người lên, tôi kéo cầm cô ấy ra.

"Cô đang cắn môi kìa. Cô thừa biết nó tác động đến tôi như thế nào mà", tôi mắng. "Quay lưng lại".

Cô tuân thủ và quay sang đối mặt với cánh cửa. Tôi cởi áo ngực cô và kéo quai áo xuống cánh tay cô, lướt trên làn da cô bằng đầu ngón tay tôi khi tôi làm và cảm thấy cô run rẩy bên dưới sự đụng chạm của tôi. Tôi cởi áo ngực cô và thả nó lên trên chiếc váy. Tôi đứng thật gần, không hoàn toàn chạm vào cô, nghe cô thở nhanh và cảm nhận được sự ấm áp tỏa ra từ làn da của cô. Cô ấy phấn khích và cô không phải là người duy nhất cảm thấy điều đó. Tôi vén tóc cô bằng cả hai tay vì vậy chúng rũ lên lưng cô. Chúng thật mượt mà khi chạm vào. Tôi quấn chúng quanh một bàn tay và kéo chéo đầu cô sang một bên và để lộ cổ cô trên miệng tôi.

Tôi đưa mũi từ tai cô sang vai rồi ngược lại, hít hà mùi hương thiên đường của cô.

Mẹ kiếp, mùi hương của cô thật tuyệt.

"Cô luôn tỏa ra mùi hương thanh thoát, Anastasia". Tôi đặt một nụ hôn dưới tai trên mạch đập của cô. Cô ấy rên rỉ.

"Im lặng. Đừng thốt một tiếng nào".

Từ túi quần jean, tôi lấy ra một sợi dây buộc tóc và cầm mái tóc của cô trong tay, tôi bện nó lại, chậm rãi, cảm nhận từng cái kéo và xoắn chạm vào sự xinh đẹp của cô, một bờ lưng hoàn hảo. Tôi khéo léo buộc chặt chúng với dây buộc tóc và kéo mạnh chúng, buộc cô phải xoay người lại, ép chặt cơ thể cô vào tôi. "Tôi thích cô tết tóc mỗi khi vào đây", tôi thì thầm. "Quay người lại nào".

Cô làm như vậy, ngay lập tức.

"Khi tôi yêu cầu cô vào đây, thì cô phải trong tình trạng như thế này. Chỉ độc một chiếc quần lót trên người thôi. Cô hiểu chứ?" "Vâng".

"Vâng gì?"

"Vâng, thưa ngài".

"Cô gái ngoan". Cô ấy học nhanh. Hai cánh tay buông thõng bên người, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào tôi. Chờ đợi. "Khi tôi yêu cầu cô vào đây, tôi muốn cô quỳ ở chỗ đó". Tôi chỉ vào góc phòng bên cạnh cánh cửa. "Làm đi".

Cô chớp mắt vài lần, nhưng trước khi tôi nói lại lần nữa, cô quay lại và quỳ xuống, đối diện với tôi và căn phòng.

Tôi cho phép cô ngồi trên gót chân và cô nghe theo. "Đặt bàn tay và cẳng tay lên đùi. Tốt. Bây giờ dạng đầu gối ra. Rộng hơn". Tôi muốn nhìn thấy em, cứng à. "Hơn nữa". Nhìn "cô bé" của em. "Rất tốt. Cúi đầu xuống đất đi".

Đừng nhìn tôi hay phòng. Em có thể ngồi đó và để cho những suy nghĩ của mình chạy lung tung trong khi em tưởng tượng ra những gì tôi sẽ làm với em.

Tôi đi về phía cô, và hài lòng rằng cô vẫn giữ đầu cúi xuống. Cúi xuống, tôi kéo mạnh bím tóc cô, cô nghiêng đầu để mắt chúng tôi gặp nhau. "Cô nhớ tư thế này chưa, Anastasia?"

"Vâng, thưa ngài".

"Tốt. Ở đây và đừng cử động".

Đi qua cô, tôi mở cửa và trong một thoáng tôi quay lại nhìn cô. Đầu cô đang cúi; đôi mắt đang giữ yên trên sàn nhà.

Thật là một cảnh thích thú. Cô gái ngoan.

Tôi muốn bắt đầu ngay, nhưng kiềm nén sự háo hức của mình và đi xuống lầu vào phòng ngủ của tôi.

Giữ lại một ít lòng tự trọng đi Grey.

Trong tủ quần áo của mình tôi cởi bỏ quần áo và kéo ra từ ngăn kéo chiếc quần jean yêu thích của tôi. Chiếc quần jean DJ. Dom.

Tôi mặc vội nó vào và buộc tất cả các nút trừ cái đầu tiên. Cũng từ cái ngăn kéo đó tôi lấy ra chiếc roi ngựa và một chiếc áo choàng xám dài. Khi rời đi, tôi nhét vội vài cái bao cao su và nhét vào túi quần.

Đi thôi. Đến giờ bắt đầu rồi Grey.

Khi tôi quay trở lại cô ấy vẫn ở nguyên vị trí: đầu cúi xuống, bím tóc buông xuống lưng, hai bàn tay đặt trên đầu gối. Tôi đóng cửa và treo áo lên móc. Tôi đi ngang qua cô. "Giỏi lắm, Anastasia. Cô như thế trông thật đáng yêu. Tốt. Đứng dậy".

Cô đứng lên, vẫn giữ đầu cúi xuống. "Cô được nhìn lên rồi đấy".

Đôi mắt xanh háo hức nhìn trộm lên.

"Giờ tôi trói cô lại đây, Anastasia. Đưa tay phải cho tôi". Tôi đưa tay mình ra và cô ấy đặt tay mình vào trong đó. Không rời mắt khỏi cô tôi lật lòng bàn tay cô lên, và từ phía sau lưng tôi lấy ra chiếc roi ngựa. Tôi nhanh chóng khẽ vào giữa lòng bàn tay cô. Cô giật mình và cụp bàn tay lại, chớp chớp mắt nhìn tôi ngạc nhiên.

"Cô thấy thế nào?" Tôi hỏi.

Hơi thở cô tăng tốc, và cô liếc nhìn tôi trước khi nhìn lại lòng bàn tay mình.

"Trả lời tôi".

"Ồn". Cô cau mày. "Đừng có cau mày". Tôi cảnh cáo. "Có đau không?"

"Không"

"Cái này không dung để gây đau đớn. Cô hiểu chứ?" "Vâng". Giọng cô có chút run rẩy.

"Tôi đảm bảo vậy". tôi căng thẳng, đưa cho cô xem chiếc roi. Một chiếc roi da nâu. Thấy không? Tôi có lắng nghe. Đôi mắt cô gặp tôi, ngạc nhiên. Đôi môi tôi giật lên trong sự thích thú.

"Mục đích của việc này là để vui thôi, cô Steele ạ. Lại đây".

Tôi dẫn cô đến giữa phòng, bên dưới tấm lưới. "Tấm lưới này được thiết kế sao cho mấy chiếc còng tay dễ dàng di chuyển dọc thân lưới". Cô nhìn nhìn chăm chăm lên các hệ thống phức tạp, sau đó quay lại nhìn tôi.

"Chúng ta sẽ bắt đầu từ đây nhưng tôi muốn chơi đứng với cô. Vì vậy chúng ta sẽ kết thúc khi đến bức tường kia". Tôi chỉ vào cây thập giá Saint Andrew. "Đưa tay lên cao qua đầu".

Cô ấy làm theo ngay lập tức. Lấy còng da treo trên tấm lưới, tôi siết chặt mỗi bên cổ tay cô ấy. Tôi cẩn thận, nhưng cô mất tập trung. Được đứng gần cô, cảm nhận sự phấn khích của cô, sự lo lắng của cô, chạm vào cô ấy. Tôi thấy thật khó để tập trung. Ngay khi cô ấy bị còng xong, tôi bước lui lại và hít một hơi thật sâu, nhẹ nhõm.

Cuối cùng tôi đã có em ở nơi mà tôi muốn, Ana Steele.

Tôi từ từ đi xung quanh cô, ngắm nhìn say mê cảnh tượng ấy. Cô ấy trông nóng bỏng hơn đúng không? "Nhìn cô đẹp tuyệt trần trong tư thế này, cô Steele. Và khép cái miệng thông minh của cô lại từ bây giờ. Tôi thích thế". Tôi dừng lại, đối mặt với cô, móc ngón tay vào quần lót cô, và cứ như vậy kéo chậm chậm xuống qua đôi chân dài của cô cho đến khi tôi đang quỳ dưới chân cô ấy.

Tôn sùng cô. Cô ấy thật lộng lẫy.

Với đôi mắt dán chặt trên người cô, tôi cầm quần lót cô, siết chặt nó đưa lên mũi tôi, và hít thật sâu. Miệng cô bật mở và đôi mắt mở to thích thú.

Đúng vậy. Tôi cười khẩy. Phản ứng hoàn hảo.

Tôi nhét chiếc quần lót vào túi sau của quần jean và đứng lên, tính toán các động thái tiếp theo của mình. Rút chiếc roi ra, tôi đưa nó đi trên bụng cô và nhẹ nhàng di chuyển thành những vòng tròn xung quanh rốn cô bằng phần... vạt đẹp ở đầu chiếc roi da. Cô hít lấy hơi thở và run rẩy sau mỗi động chạm.

Điều này sẽ rất tuyệt vời, Ana. Tin tôi đi.

Tôi ung dung di những đường tròn xung quanh cô, đưa chiếc roi da trên làn da cô, trên bụng cô, trên sườn, trên lưng cô. Khi sang vòng thứ hai, tôi vụt mạnh đầu roi tại nơi giao nhau của hông cô vì vậy điều đó làm cho chiếc roi tiếp xúc mạnh lên âm hộ của cô.

"Á!" cô thét lên, và giật mạnh còng tay.

"Im!" Tôi cảnh cáo, và vờ vẩn quanh cô lần nữa. Tôi vụt đầu roi vào cô ở những nơi ngọt ngào và cô rên rỉ mỗi khi tiếp xúc, đôi mắt cô nhắm lại tận hưởng từng cảm giác. Với một cú giật cổ tay nữa, chiếc roi vụt vào núm vú cô. Cô ngửa đầu ra sau và rên rỉ. Tôi giáng thêm lần nữa, và đầu roi liếm lên đầu vú còn lại của cô, và tôi xem nó cứng lại và cương lên bên dưới sự kích thích của chiếc roi da.

"Thấy thích không?"

"Thích", cô rít lên, mắt nhắm nghiền, đầu ngửa ra sau.

Tôi quất cô từ đằng sau, lần này mạnh hơn. "Thích cái gì?"

"Thích, thưa ngài", cô rên.

Từ từ và cẩn thận, tôi nhip từng ngọn roi lên bụng cô, xuống phần dưới cơ thể cô, hướng tới mục tiêu của tôi. Với một cú quất, đầu chiếc roi da vụt lên âm vật của cô và cô thét lên, "Ôi, làm ơn!"

"Im", tôi chỉ huy, và khiển trách cô bằng một cú quất mạnh từ đằng sau.

Tôi lướt đầu chiếc roi da qua lông mu của cô, chạm vào âm hộ cô đến âm đạo cô. Lốp da nâu sáng lấp lánh bởi sự kích thích của cô khi tôi kéo nó trở lại. "Xem cô ướt như thế nào, Anastasia. Mở to mắt ra và cả miệng nữa".

Cô thở khó nhọc, nhưng phần mắt và môi hướng về phía tôi, đôi mắt bang hoàng và chìm trong nhục dục và khoảnh khắc này. Và tôi trượt đầu chiếc roi da vào trong miệng cô. "Xem mùi vị của cô này. Mút đi. Mút mạnh vào, cưng".

Đôi môi cô bao xung quanh đầu roi và chúng giống như đang bao lấy "cậu bé" của tôi.

Mẹ kiếp.

Cô ấy trông nóng bỏng và tôi không thể cưỡng lại được.

Kéo đầu roi ra khỏi miệng cô, tôi quấn tay quanh cô ấy. Cô mở miệng ra khi tôi hôn cô ấy, lưỡi tôi khám phá cô, say sưa trong hương vị ham muốn của cô.

"Ôi, em yêu, hương vị cô thật cực kì", tôi thì thầm, "Để tôi đưa cô tới đỉnh nhé?" "Làm ơn", cô van nài.

Một cái giật cổ tay và ngọn roi vụt vào sau cô, "Làm ơn cái gì?" "Làm ơn, thưa ngài". Cô thút thít.

Cô gái ngoan. Tôi bước trở lại. "Bằng cái này nhé?" Tôi hỏi, tay cầm cây roi vì vậy cô có thể nhìn thấy nó. "Vâng, thưa ngài", cô ấy nói, làm tôi ngạc nhiên.

"Cô chắc không?" Tôi hầu như không tin vào may mắn của mình. "Vâng, làm ơn, thưa ngài".

Ôi, Ana. Em là một nữ thần chết tiệt.

"Nhắm mắt lại".

Cô làm như được bảo. Và với sự chăm sóc vô hạn và không một chút lòng biết ơn, tôi nhanh chóng trút lên bụng cô những cú liếm châm chích lần nữa. Ngay sau đó cô thở hỗn hển, sự kích thích của cô trở nên cao độ. Di chuyển về phía nam, tôi kéo nhẹ phần đầu roi da trên âm vật của cô. Một lần nữa. Và lần nữa. Lại lần nữa.

Cô kiềm nén lại sức hút của tôi, rên rỉ và rên rỉ. Sau đó, cô im lặng và tôi biết cô ấy gần đến. Đột nhiên cô ngửa đầu ra sau và miệng mở ra và cô hét lên trong cực khoái khi toàn toàn cơ thể cô giật mạnh lên. Ngay lập tức tôi

buông chiếc roi da và túm lấy cô, giữ lấy cô khi toàn cơ thể cô ấy tan ra. Cô tựa vào tôi.

Ồ. Chúng ta chưa xong đâu, Ana.

Với bàn tay đặt dưới đùi cô ấy, tôi nhắc cơ thể vẫn còn run rẩy của cô ấy lên, vẫn còn xích vào lưới, dựa vào dấu thập Saint Andrew. Ở đó, tôi thả cô ra, giữ cô đứng thẳng, bị ép chặt bởi cây thập giá và tôi. Tôi kéo mạnh quần jean của mình, cởi tất cả các nút, và giải phóng "cậu bé" của tôi. Rút ra một bao cao từ túi quần, tôi xé bao bằng răng và cuộn nó vào sự cương cứng của mình.

Nhẹ nhàng tôi đón cô ấy một lần nữa và thì thầm, "Nhấc chân lên, cưng. Vòng qua người tôi". Tựa lưng cô vào tấm gỗ, tôi giúp cô quấn chân quanh hông tôi, khuỷu tay đặt trên vai tôi.

Em là của tôi, cưng à.

Và bằng một lực đẩy tôi vào trong cô.

Mẹ kiếp. Cô ấy thật mạnh mẽ.

Tôi dành ra một khoảng thời gian để thưởng thức cô. Sau đó, tôi bắt đầu di chuyển, thưởng thức từng cú đẩy. Tận hưởng cô, sâu hơn và sâu hơn, tôi dốc hết hơi thở khi tôi hít lấy không khí và quên mình trong người phụ nữ xinh đẹp này. Miệng tôi mở ra trên cổ cô, nếm hương vị của cô. Mùi hương cô lấp đầy lỗ mũi tôi, tràn đầy trong tôi. Ana. Ana. Ana. Tôi không muốn dừng lại.

Đột nhiên cô căng người lên, và cơ thể cô co giật xung quanh tôi.

Vâng. Lại một lần nữa. Và tôi cho đi. Lấp đầy cô. Giữ lấy cô. Tôn sùng cô.

Vâng. Vâng. Vâng.

Cô ấy thật đẹp. Và sự ngọt ngào chết tiệt, làm cho mê mẩn.

Tôi kéo ra khỏi cô, và cô đổ sập xuống người tôi, tôi nhanh chóng mở cổ tay cô ra khỏi tấm lưới và đỡ lấy cô ấy khi chúng tôi đổ sập xuống sàn nhà. Tôi nâng niu cô giữa hai chân tôi, vòng tay xung quanh cô, và cô tựa vào người tôi, đôi mắt nhắm lại, thờ đốc.

"Giỏi lắm cưng. Đau không?" "Không". Giọng nói cô vừa đủ nghe.

"Em có nghĩ nó đau không?" Tôi hỏi, và đưa tay vén mấy cọng tóc đi lạc trên mặt cô để tôi nhìn được cô rõ hơn. "Có".

"Em thấy không, đa phần những nỗi sợ của ta đều do tưởng tượng mà ra, Anastasia ạ". Tôi vuốt ve khuôn mặt cô. "Em muốn làm lại một lần nữa không?" Tôi hỏi.

Cô ấy không trả lời ngay lập tức, và tôi nghĩ cô ấy ngủ rồi. "Muốn". Một lúc sau cô thì thầm.

Cảm ơn em, ôi chúa ơi, thật ngọt ngào.

Tôi quấn cô trong tay tôi. "Hay lắm. Anh cũng muốn". Làm đi làm lại. Tôi dụi dằm hôn lên đỉnh đầu cô và hít vào. Cô có mùi của Ana và mồ hôi và nhục dục. "Và anh vẫn chưa xong với em đâu", tôi khẳng định. Tôi rất tự hào về cô. Cô ấy đã làm nó. Cô ấy đã làm tất cả những điều tôi muốn.

Cô ấy là tất cả những thứ tôi muốn.

Và đột nhiên tôi bị choáng ngợp bởi một cảm xúc quen thuộc mà nó đè nặng lên tôi, cắt qua gân, qua xương tôi, để lại cảm giác bất an và sợ hãi trong thức tỉnh.

Cô quay đầu lại và bắt đầu ép sát vào ngực tôi.

Bóng tối bao trùm lấy, gây sửng sốt và quen thuộc, thay thế sự khó chịu của tôi bằng một cảm giác sợ hãi. Mỗi múi cơ trên cơ thể tôi căng ra. Ana chớp mắt lên nhìn tôi trong sáng, đôi mắt thản nhiên khi tôi đấu tranh để kiểm soát sự sợ hãi của mình.

"Đừng", tôi thì thầm. Làm ơn.

Cô nghiêng ra sau và cúi xuống nhìn ngực tôi.

Lấy lại sự kiểm soát đi Grey.

"Đến quỳ ở cửa". Tôi ra lệnh, duỗi thẳng người ra xung quanh cô.

Đi. Đừng chạm vào tôi.

Cô ấy run rẩy đứng dậy và lưỡng lự đi về phía cửa, nơi cô tiếp tục lại tư thế quỳ của mình.

Tôi một hơi sâu, tập trung hơi thở.

Em đang làm gì tôi vậy, Ana Steele?

Tôi đứng lên và căng người ra, bây giờ bình tĩnh hơn.

Khi cô quỳ bên cửa, trông cô rất biết phục tùng. Đôi mắt cô đờ ra, mệt mỏi.

Tôi chắc rằng cô ấy đang hạ adrenaline từ rất cao xuống. Mí mắt sụp xuống.

Ồ, điều này sẽ không bao giờ được làm. Mà muốn cô ấy là một người phục tùng đó Grey. Cho cô ấy thấy điều đó có nghĩa là gì đi.

Từ ngăn kéo của tủ đồ chơi tôi lấy ra những sợi dây cáp mà tôi đã mua từ Clayton, và một cây kéo. "Tôi làm cô chán à, cô Steele?" Tôi hỏi, che giấu sự thương cảm của mình. Cô giật mình tỉnh táo và nhìn tôi tội lỗi. "Đứng lên nào". Tôi ra lệnh.

Cô từ từ đứng lên từ đôi chân của mình. "Cô kiệt sức rồi đúng không?" Cô gật đầu với một nụ cười bẽn lễn. Ôi, cưng à, em đã làm rất tốt.

"Thử thách thức sức chịu đựng nào, cô Steele. Chắp tay ra phía trước giống như đang cầu nguyện nào".

Một vết nhăn xuất hiện trên trán cô trong một khoảnh khắc, nhưng cô ép lòng bàn tay vào nhau và giữ chúng. Tôi buộc dây cáp xung quanh cổ tay cô. Mắt cô lóe sáng nhận ra.

"Trông quen chứ?" Tôi cho cô ấy một nụ cười và chạy ngón tay tôi xung quanh dây nhựa, kiểm tra xem nó có đủ rộng và không quá chặt. "Tôi có kéo ở đây". Tôi đưa chúng ra cho cô xem. "Tôi sẽ cắt dây giải thoát cho cô nhanh thôi". Cô có vẻ yên tâm. "Lại đây". Nằm lấy bàn tay siết chặt của cô ấy, tôi dẫn cô đến góc của chiếc giường bốn cọc. "Tôi muốn nhiều, nhiều nữa". Tôi thì thầm vào tai cô khi cô nhìn chằm chằm xuống giường. "Nhưng tôi sẽ làm nhanh thôi. Cô mệt rồi. Nằm lấy cây cột".

Ngập ngừng một chút, cô nắm chặt lấy cây cột.

"Hạ thấp người xuống". Tôi ra lệnh. Cô di chuyển bàn tay mình xuống chân cho đến khi cô ấy cúi xuống. "Tốt. Đừng buông tay. Nếu cô buông tay, tôi sẽ đét vào mông cô. Hiểu chứ?"

"Vâng, thưa ngài". Cô ấy nói.

"Giỏi". Tôi nắm lấy hông cô và nhắc cô ra phía sau cho đúng vị trí, đôi mông xinh đẹp của lơ lửng trong không khí và sẵn sàng cho tôi. "Đừng buông tay, Anastasia", tôi cảnh cáo cô ấy. "Tôi sẽ giao cấu với cô rất mạnh từ phía sau. Giữ cây cột để tựa cho vững. Hiểu chứ?"

"Vâng".

Tốt đét thật mạnh vào phía sau cô. "Vâng, thưa ngài", cô nói ngay lập tức.

"Dạng chân ra". Tôi đẩy chân phải của mình vào chân cô, mở rộng khoảng cách. "Tốt hơn rồi. Xong lần này, tôi sẽ để cô ngủ".

Lưng cô tạo thành một đường cong hoàn hảo, tôi vuốt ngón tay trên mỗi đốt sống lưng nổi từ gáy cô đến nơi tuyệt vời của cô, đôi mông tuyệt vời của cô ấy. "Cô có làn da đẹp tuyệt, Anastasia", tôi nói với chính bản thân mình. Cúi xuống cô ấy, tôi hôn theo đường mà ngón tay mình đã đi trên xương sống cô. Trong khi hôn, tôi vòng tay trước ngực cô, giữ núm vú cô giữa các đầu ngón tay tôi, kéo chúng. Cô quắn quại dưới chân tôi, và tôi đặt một nụ hôn nhẹ lên eo cô, sau đó mút và cắn nhẹ nhàng làn da của cô trong khi những đầu ngón tay vẫn tiếp tục làm việc với núm vú cô.

Cô rên rí. Tôi dừng lại và đứng lên để chiêm ngưỡng, trở nên cương cứng hơn chỉ bằng cách nhìn ngắm cô ấy. Rút bao cao su thứ hai từ túi của tôi, tôi nhanh chóng đá chiếc quần jean ra khỏi người mình và mở gói giấy bạc. Sử dụng cả hai tay, tôi bọc nó quanh "cậu bé" của mình.

Tôi muốn thử mộng cô. Bây giờ. Nhưng điều đó còn quá sớm.

"Cô có cặp mộng quyến rũ, gợi tình lắm, Anastasia Steele. Tôi muốn làm chút việc với nó đây". Tôi phát vào hai bên mộng, mơn trớn cô, sau đó trượt hai ngón tay vào trong cô.

Cô ấy rên rí lần nữa. Cô đã sẵn sàng.

"Ướt đầm Cô không bao giờ làm tôi thất vọng, cô Steele. Năm chặt. Sẽ nhanh thôi, cưng ạ".

Năm chặt hông cô, tôi đặt bản thân mình ở lối vào cửa mình cô, sau đó vươn lên, năm lấy bím tóc cô, quấn quanh cổ tay tôi, giữ nó thật chặt. Bằng một tay năm lấy "cậu bé" của tôi và một tay quấn chặt tóc cô, tôi trượt vào trong.

Cô ấy. Thật. Ngọt Ngào.

Tôi từ từ trượt ra khỏi cô ấy, sau đó năm lấy hông cô bằng bàn tay tự do của tôi, năm chặt tóc cô ấy.

Phục tùng.

Tôi đâm sâu vào cô, buộc cô cúi về phía trước với một tiếng rên.

"Giữ chặt, Anastasia!" Tôi nhắc nhở cô. Nếu không cô ấy có thể bị thương. Thở hổn hển, cô ấy đẩy lưng về phía tôi, giằng chân xuống cho vững.

Cô gái ngoan.

Sau đó, tôi bắt đầu đập mạnh vào cô, kêu gọi từng chút, sự bóp chặt đến từ cô khi cô bám chặt vào cây cột.

Nhưng cô ấy không chùn bước. Cô đẩy ngược ra sau.

Hoan hô, Ana.

Và sau đó tôi cảm thấy nó. Từ từ. Bên trong cô thắt chặt lấy tôi. Mất kiểm soát, tôi thúc mạnh vào cô, và vẫn còn. "Nào, Ana, trao hết đi". Tôi gầm gừ, khi tôi đến, mạnh mẽ, sự giải thoát của cô kéo dài theo tôi khi tôi nâng cô ấy lên.

Ôm cô trong vòng tay, tôi hạ người chúng tôi xuống sàn nhà với Ana nằm trên tôi, cả hai chúng tôi đối mặt với trần nhà. Cô ấy hoàn toàn hoải mái, kiệt sức; trọng lượng của cô thật thoải mái. Tôi nhìn chăm chăm lên các móc treo và Tự hỏi liệu cô ấy có cho tôi treo cô lên không.

Chắc là không. Và tôi không quan tâm.

Lần đầu tiên chúng tôi vào đây, cô ấy là một giấc mơ. Tôi hôn tai cô. "Đưa tay em ra". Giọng tôi khàn khàn. Chậm rãi, cô đưa chúng ra như thể tay cô được làm từ bê tông và tôi trượt kéo bên dưới dây cáp.

"Tôi tuyên bố cô Ana đây được tự do". Tôi lăm bắm, và cắt, giải phóng cô. Cô cười khúc khích, cơ thể cô rung lên chạm vào tôi. Đó là một cảm giác kỳ lạ và không được hoan nghênh nhưng nó làm tôi bật cười.

CHƯƠNG 14.2

"Tòa tuyên bố Ana được tự do." Tôi thì thầm, cắt mảnh dây, thả cô ấy ra. Cô nàng cười khúc khích, thân người rung lên dưới thân tôi. Cảm giác khác lạ và không nên có này làm tôi đột nhiên cười.

"Dễ thương thật." Tôi nói, khi cô xoa xoa hai cổ tay mình. Tôi ngồi dậy nên cô nàng trên đùi tôi. Tôi thích mỗi khi làm cô nàng cười. Nhưng cô ấy không cười nhiều đến vậy.

"Là lỗi của tôi." Tôi thừa nhận với bản thân mình, lấy đồ che lên vai và tay cô. Cô ấy nhìn tôi kì lạ, như đang cố tìm kiếm thứ gì đó. "Khi em không còn cười nhiều nữa." tôi nói rõ.

"Em cũng không phải một người hay cười đâu anh." Cô ấy nói, và ngáp.

"Ồ, nhưng khi em cười giống như kì quan đang hiện ra trước mắt vậy."

"Rất văn chương thưa ngài Grey." Cô ấy nói, trêu tôi.

Tôi cười. "Tôi cũng sẽ nói rằng em mới vui vẻ và đang cần một giấc ngủ."

"Không văn chương chút nào nữa cả." cô nàng nói, cau có.

Đỡ cô ấy dậy, tôi đứng lên, vợ lấy quần jean mặc vào. "Tôi không muốn Taylor phải hoảng sợ hay Bà Jones vì mấy việc này đâu."

Chắc hẳn đây khôn gphair lần đầu.

Ana ngồi trên sàn. Tôi níu tay cô ấy giúp cô đứng dậy, đưa cô ra đến cửa. Từ mặt sau cửa tôi lấy cái áo choàng xám và mặc vào cho cô ấy. Cô nàng không nói gì vì đã quá mệt rồi.

"Giường." tôi nói, hôn nhanh lên môi cô. Một tia cảnh giác vượt qua gương mặt buồn ngủ của cô ấy.

"Để ngủ." tôi trấn an. Và cúi xuống bế bổng cô nàng lên, ôm cô trước ngực mình hướng đến phòng ngủ của người phục tùng. Tôi đặt cô xuống giường

và trong một phút chốc yếu lòng tôi giở chăn vào nằm cùng cô ấy, tôi ôm cô. Tôi sẽ chỉ ôm cô ấy đến khi cô vào giấc mà thôi.

"Ngủ đi nào, cô gái xinh đẹp." tôi hôn tóc cô, cảm thấy trong lòng được khóa lấp và ... biết ơn. Chúng tôi đã làm thế. Người phụ nữ ngọt ngào, ngây thơ này đã để tôi làm thế. Và tôi nghĩ cô ấy đã thích nó. Tôi biết rằng tôi đã làm thế tuyệt hơn trước.

Mẹ ngồi đó nhìn tôi qua chiếc gương nứt.

Tôi chải tóc cho mẹ. Tóc có mùi của mẹ và hoa.

Mẹ lấy lượt cuộn tròn tóc mình.

Nó như những con rắn uốn éo trên lưng mẹ.

Và, mẹ nói.

Bà quay mặt lại và cười với tôi.

Hôm nay, mẹ rất vui.

Tôi thích khi mẹ vui như thế.

Mẹ xinh hơn khi mẹ cười.

Làm bánh đi mẹ

Bánh táo.

Tôi thích khi mẹ nướng bánh.

Tôi choàng tỉnh khi một mùi hương ngọt ngào bầu vẫy tâm trí tôi. Là Ân. Cô ấy đang ngủ sâu bên cạnh tôi. Tôi nằm xuống rồi nhìn chăm chăm lên trần nhà. Đã từ lâu rồi khi tôi ngủ trong căn phòng này? Không bao giờ. Suy nghĩ đó không hề dễ chịu, vì một vài lí do khó hiểu nào đó. *Chuyện gì đang diễn ra vậy Grey?*

Tôi ngồi dậy khẽ khàng, không muốn đánh thức cô. Tôi ngồi nhìn xuống ngắm dáng nàng ngủ. Tôi hiểu chuyện này – tôi khôn gnhuw ngày xưa bởi tôi đang ở cùng cô ấy. Trèo ra khỏi giường, để cô ấy ở lại ngủ một mình và đi về lại phòng Giải trí. Tôi nhặt dây cáp và mấy cái bao cao su ném vào túi, tìm được quần lót của Ana. Tôi nhặt quần áo và giày của cô ấy mang ra ngoài và khóa cửa. Trở vào vào phòng cô ấy, tôi máng đồ của cô vào trong

tủ quần áo, đặt giày cạnh chân ghế, để cái áo ngực lên trên ghế. Rút cái quần lót ra khỏi túi – và một ý nghĩ tinh nghịch nổi lên.

Tôi đi vào phòng tắm. Tôi cần phải tắm rửa trước khi đến nhà tôi ăn tối. Tôi sẽ để Ana ngủ thêm một lát nữa.

Dòng nước nóng chảy xuống, cuốn đi bao nỗi lo lắng và những suy nghĩ miên man. Lần đầu tiên như thế, không quá tệ, cho cả tôi và cô ấy. Và tôi đã nghĩ mối quan hệ giữa tôi với Ana là không thể nhưng có lẽ bây giờ điều này sẽ còn có thể tiến xa thêm nữa. Tôi nhắc trong đầu sẽ phải gọi cho Caroline Acton vào sáng mai cho quần áo của cô gái tôi. Sau một giờ làm việc hiệu quả trong thư phòng, tôi nghĩ là Ân ngủ đã đủ rồi. Ngoài trời dần tối rồi, và trong vòng 45' nữa chúng tôi phải có mặt tại nhà ba mẹ tôi. Tôi thấy dễ tập trung hơn trong công việc khi biết cô gái của tôi đang ở trên tầng và say giấc ngủ. *Lạ kì nhưng, ít nhất tôi biết cô ấy an toàn trên đây.*

Tôi lấy nước ép việt quất trong hộp giấy pha với một chút nước lọc rồi mang lên lầu.

Cô ấy vẫn còn say ngủ, co ro nơi tôi đặt cô ấy nằm xuống ban nãy. Môi hé mở, thở nhẹ nhẹ. Mái tóc rối bù xù, bung ra khỏi bím tóc. Tôi ngồi ở góc giường cạnh cô ấy, cúi xuống, hôn nhẹ nhẹ lên trán cô. Cô ấy càu nhàu trong lúc còn say ngủ.

"Anastasia, dậy đi nào." Giọng tôi nhẹ nhàng, lay cô ấy dậy

"Không." Cô cáu kỉnh, ôm gối.

"Chúng ta phải có mặt trong vòng nửa tiếng nữa ở nhà ba mẹ tôi để dùng bữa tối."

Mắt cô nàng dần hé mở và nhìn tôi.

"Đi nào, sâu ngủ. Dậy thôi." Tôi hôn lên trán cô ấy lần nữa. "Tôi mang thức uống cho em đây, tôi sẽ xuống dưới trước nhé. Đừng ngủ nữa đây, không em sẽ gặp rắc rối lớn đấy." tôi nói khi cô ấy đang vươn vai. Tôi hôn cô ấy lần nữa và hướng mắt về phía cái ghế đơn, nơi mà cô nàng sẽ không tìm

thấy duocdj quần lót của mình, tôi bước xuống lầu không kèm được cười ranh mãnh. *Giờ chơi đến rồi, giờ chơi đến rồi, Grey.*

Trong khi Cô Steele, tôi mở iPod đem âm nhạc vào căn phòng. Tôi bước đến bên ban công, ngắm nhìn bầu trời đêm, lắng nghe giai điệu của Talking Heads "And She Was" Taylor bước vào. "Ngài Grey. Tôi mang xe đồ ra trước nhé?"

"Chờ chúng tôi 5' nữa."

"Vâng thưa ngài." Anh ta nói, rồi anh ta biến mất sau thang máy.

Ana xuất hiện sau đó ít phút trước lối vào phòng khách. Cô ấy siêu rạng rỡ, lộng lầy và thậm chí lôi kéo nữa. Cô ấy sẽ nói gì với cái quần lót đột nhiên biến mất của mình không?

"Chào anh," Cô ấy cười bí hiểm.

"Chào em, em cảm thấy thế nào rồi?"

Nụ cười càng sâu thêm. "Tốt. Cám ơn anh. Anh thì sao?" cô ấy vờ như chẳng có gì.

"Tôi thấy cực kì ổn cô Steel à." Tôi đang hơi hồi hộp và tôi mong rằng ý định của tôi không thể hiện quá rõ trên gương mặt mình.

"Frank? Em không hề nhận ra anh là fan của Sinatra," cô nói, nghiêng đầu sang một bên nhìn tôi đầy tò mò, thanh âm của "Witchcraft*" tràn ngập căn phòng (*bài nhạc này có trong audio của Fifty Shades of Grey OST).

"Gout nhạc có chọn lọc thưa cô Steele." Tôi bước đến bên cô ấy, đến khi đứng trước mặt cô. Nàng có bối rối không nhỉ? Tôi tìm kiếm câu trả lời trong đôi mắt xanh lấp lánh kia.

Hỏi tôi về quần nhỏ của em đi, cưng.

Tôi vân vê má cô nàng trên những đầu ngón tay. Cô cúi xuống chạm mặt vào làn da tay tôi – và tôi hoàn toàn bị dụ hoặc – bởi cử chỉ ngọt ngào của

nàng, bởi biểu cảm trêu chọc và bởi nền nhạc như thế này. Tôi muốn nàng trong vòng tay mình. "Nhảy với tôi nhé." Tôi thì thầm, thò tay vào túi lấy remote tăng âm lượng nhạc lên cho đến khi giọng của Frank vang rền xung quanh chúng tôi. Đưa tay cho tôi, đặt một lên vai tôi và tôi đã sẵn sàng cho sự động chạm của cô ấy. Tôi vòng tay quanh eo cô, ép sát cơ thể của cô ấy vào mình và chúng tôi bắt đầu chậm chậm, từ từ từng nhịp một. Gương mặt xinh đẹp của cô ấy sáng bừng lên, theo bước tôi dẫn dắt. Khi bản nhạc kết thúc, cô ấy thở hỗn hển và còn hơi choáng váng, như tôi vậy. "Không có cô phù thủy nào đáng yêu như em đâu." Tôi hôn nhẹ lên môi cô. "Má em hồng lên rồi đấy. cảm ơn vì điệu nhảy nhé. Và giờ thì em đi gặp ba mẹ tôi được chưa nào?"

"Không có gì, và vâng, em sẵn sàng, em chẳng thể chờ đến khi gặp được họ." cô ấy trả lời tôi, mặt ửng hồng, trông cô ấy cực kì đáng yêu.

"Em có mọi thứ mình cần rồi chứ?"

"Vâng." Cô ấy nói giọng tự tin.

"Em chắc chắn?"

Cô nàng gật đầu, miệng cong lên thành nụ cười. *Chúa ơi, cô nàng can đảm thật.*

Tôi nhếch miệng cười. "Được thôi." Tôi chẳng thể giấu nổi nét vui mừng. "Nếu đó là cách cô muốn chơi, cô Steele." Tôi vợ lấy áo khoác và bước đến bên thang máy. Cô ấy chẳng bao giờ ngừng việc làm tôi bất ngờ, ấn tượng và hấp dẫn tôi. Giờ thì tôi phải ngồi trước mặt ba mẹ mình qua bữa ăn tối biết được rằng cô gái của mình không mặc quần lót.

Như là giờ tôi đang đi xuống thang máy, biết cô ấy đang khóa thân dưới cái váy lụa này.

CÔ ẤY TRẦM LẶNG hết quãng đường ra phía Bắc I-5. Tôi nhìn thấy mờ mờ Hồ Union; vầng trăng khuất dạng sau đám mây, mặt nước đen ngòm hết

như tâm trạng tôi lúc này. Tại sao tôi lại đưa cô ấy về gặp ba mẹ mình chứ? Nếu như họ gặp cô ấy, chắc hẳn họ sẽ có những hi vọng không cần thiết. và có thể làm tình hình thêm tồi tệ, tôi đã khơi gợi mọi chuyện này khi cứ khăng khăng bắt cô ấy gặp mẹ Grace. Lỗi là lỗi ở tôi đây này. Tôi, và tên anh trai Elliot đã cặp kè cùng cô ả bạn cùng phòng của cô ấy nữa.

Tôi đang đùa với ai vậy trời? Và nếu tôi không muốn cô ấy gặp người nhà của tôi thì cô đã không ở đây rồi. Tôi chỉ là ước rằng mình không quá lo lắng như vậy. *Ừ. Vấn đề là vậy đó.*

"Anh học nhảy ở đâu vậy?" cô ấy hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. *Ồi Ana. Cô ấy sẽ thật sự không muốn nghe đâu.*

"Christian, ôm lấy tôi này. Đúng vậy, chính xác. Một bước. Hai. Tốt. Theo nhạc nào. Sinatra là lựa chọn hoàng hảo cho điệu này." Giọng của Elena vọng về.

"Vâng thưa bà." (*nguyên văn là Ma'am : #L không tìm được từ nào thích hợp hơn nên dùng luôn là bà, nhưng nghe hơi trỗi, sry.)

"Em thật sự muốn biết à?" tôi hỏi

"Vâng." Cô ấy đáp, nhưng tông giọng của cô ấy thì ngược lại.

Em đã yêu cầu tôi phải nói. Tôi thờ dài trong bóng tối. "Bà Robinson đã rất thích khiêu vũ."

"Bà ấy chắc hẳn đã là một giáo viên tốt nhỉ?" cô ấy thì thào, trong lời nói nhuộm màu hối hận và sự ngưỡng mộ miễn cưỡng.

"Đúng."

"Đúng rồi đấy. Lại nữa nhé. Một. Hai. Ba. Bốn. Cứng, cứng làm được rồi đấy."

Elena và tôi lướt đi nhẹ nhàng trong tầng hầm của cô ta.

"Lần nữa nào." Cô ta cười, đầu ngửa ra sau, cô ta nhìn trẻ hơn nửa số tuổi thật của mình.

Ana gật đầu và nhìn ra cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh đêm, chẳng nghĩ ngợi gì nữa, cô nàng hẳn đang tự nghĩ ra điều gì đó về Elena. Hoặc là cô nàng đang nghĩ về việc gặp gia đình tôi. Tôi ước rằng mình biết được cô ấy nghĩ gì. Phải chăng cô ấy đang lo lắng. Như tôi đây. Tôi chưa bao giờ dắt con gái về nhà cả.

Cô nàng cựa quậy một hồi, tôi cảm nhận rằng phải chăng có điều gì đó khiến cô ấy lo lắng. Về những gì chúng tôi làm hôm nay sao?

"Đừng." tôi nói, giọng ủy mị hơn mình tưởng.

Cô ấy quay sang nhìn tôi, tôi chẳng thể thấy được biểu cảm của cô trong đêm tối thấy này. "Đừng gì?"

"Đừng nghĩ mọi thứ quá phức tạp, Anastasia." Dù là em đang suy nghĩ chuyện gì đi nữa. Tôi nhóm người, nắm lấy tay cô, hôn lên những đốt tay. "Tôi đã có một cuối trưa tuyệt vời, cảm ơn em."

Tôi nhận lại được một nụ cười yếu ớt từ cô. "Tại sao anh phải dùng dây cáp?" cô ấy hỏi.

Câu hỏi về buổi trưa này; tốt. "Vì nó nhanh gọn lẹ và nó cho em cảm giác khác lạ hơn khi trải nghiệm. Tôi biết nó hơi tàn bạo nhưng tôi thật sự thích khi dùng nó là vật trói." Giọng tôi khô khốc dù rằng đang cố gắng mang tí hài hước vào cuộc hội thoại của mình. "Rất hiệu quả trong việc giữ em yên." Mắt cô ấy chiếu lên người Taylor đang ngồi ở ghế trước. Em yêu à, em đừng lo. Anh ta biết chính xác việc mình đang làm, và anh ta đã làm được việc đó 4 năm nay rồi.

"Là tất cả mọi mặt trong thế giới của tôi thôi, Anastasia." Tôi lắc nhẹ tay cô trấn an trước khi buông nó ra. Ana lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ; xung quanh chúng tôi giờ là nước khi đi ngang qua Hồ Washington trên cầu 520, tôi yêu thích đoạn đường này vô cùng. Cô ấy cuộn chân lên, co ro trong chỗ ngồi,

vòng tay qua chân, tôi hỏi khi cô ấy nhìn tôi. "Giá như tôi biết được em đang nghĩ gì bây giờ." Cô thở dài. *Khi*. "Tệ đến vậy sao?"

"Em ước gì mình có thể biết được suy nghĩ của anh." Cô ấy nói. Tôi nhướn miệng cười, nhẹ nhõm khi nghe cô ấy nói vậy, tôi mừng vì cô ấy không hiểu được những gì tôi suy nghĩ. "Tôi cũng vậy."

TAYLOR MỞ CỬA. "Em đã sẵn sàng chưa?" tôi hỏi. Ana gật đầu. "Tôi cũng là lần đầu tiên." Tôi thì thầm. Khi Taylor rời đi, tôi nở một nụ cười phóng túng với cô ấy. "Tôi cá là em đang ước mình có mặc quần lót." Cô ấy thở dốc rồi cau mày, tôi trèo ra khỏi xe, chào ba mẹ mình đang đứng bên cửa ra vào. Ana nhìn có vẻ ổn và bước lại gần chỗ chúng tôi. "Anastasia, em đã ập rồi, mẹ Grace. Đây là ba tôi, Carrick."

"Ngài Grey, hân hạnh khi được biết bác." Cô ấy cười và bắt tay ba tôi.

"Hân hạnh được gặp cháu, Anastasia."

"Dạ xin hãy gọi cháu là Ana ạ."

"Ana, thật là vui khi gặp lại cháu." Grace ôm cô ấy. "Vào đi các con." Cầm tay Ana, bà dắt cô ấy vào trong.

"Cô ấy đến rồi sao?" Mia la hét từ đâu đó trong căn nhà. Ana nhìn tôi trên trời.

"Là Mia đó, con bé là em gái tôi."

Chúng tôi đều quay về hướng giày cao gót đang nện lộp cộp trên sảnh. Rồi con bé xuất hiện.

"Anastasia, em đã nghe về chị rất nhiều rồi đấy." Mia ôm cô ấy thật chặt. Họ sêm tuổi nhau nhưng Mia thì hơi cao hơn Ana. Mia cầm tay cô ấy dắt cô ấy về phía sảnh trước, vauwf đi vừa nói the thé với Ana. "Anh ấy chưa bao giờ dắt bạn gái về nhà cả."

"Mia à, từ từ thôi con." Mẹ Grace quở trách.

Đúng đó, Mia. Đừng có làm trò mèo nữa.

Ana thấy tôi trợn mắt rồi nhìn tôi không nói nên lời. Grace hôn tôi lên cả hai má. "Chào con trai." Bà rạng rỡ vui vẻ cười. Carrick chìa tay cho tôi. "Chào con trai. Lâu rồi không gặp con." Chúng tôi bắt tay và đi theo những người nữ đi trước vào phòng khách. "Ba, ba mới gặp con hôm qua mà." Tôi lí nhí. "Ba đùa."

Kavanagh và Elliot đang âu yếm nhau trên sofa. Kavanagh liền ngồi dậy ôm lấy Ana khi chúng tôi bước vào.

"Christian." Cô ta gật đầu lịch sự chào tôi.

"Kate."

Và giờ thì Elliot đang đặt mấy cái móng vuốt của anh ta lên người Ana.

Mẹ kiếp, sao tôi lại không biết gia đình mình thích mấy-trò-động-động-chạm-chạm này chứ. Bỏ cô ấy ra. Tôi liếc Elliot, anh ta nhìn tôi nhếch mép cười – cái kiểu biểu cảm anh-chú-đang-cho-chú-thấy-mọi-chuyện-thường-thôi. Tôi trượt tay ôm eo Ana và kéo cô ấy lại gần bên mình. Mọi ánh mắt đều nhìn chúng tôi chăm chăm. Trời ạ. Kiểu này như là tôi đang là thằng cuồng khoe mẽ vậy.

"Uống gì nhé?" Ba nói. "Prosecco?" (*một loại vang trắng)

"Vâng ạ." Ana và tôi đáp cùng một lúc.

Mia nhảy lên phía trước, vỗ tay cái bộp. "Hai anh chị còn nói giống nhau nữa kìa."

Rồi chạy ra khỏi căn phòng. Chuyện quái gì xảy ra với mọi người trong nhà vậy chứ? Ana hơi cau mày, chắc cô ấy cũng cảm thấy họ hơi lạ lùng.

"Bữa tối gần xong rồi mọi người." Mẹ Grace nói và theo Mia đi ra khỏi căn phòng.

"Ngồi đi." Tôi dắt tay cô đến bên cái sofa. Cô ấy nghe theo và tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cẩn thận không chạm vào cô ấy. Tôi cần phải nói gì đó về các thành viên gia đình hành động hơi quá lỗ của mình. Có thể chắc là họ thường xuyên vậy.

Rồi ba tôi nói. "Chúng ta vừa đang bàn về kì nghỉ, Ana. Elliot quyết định rằng sẽ theo Kate với gia đình con bé đến Barbados một tuần."

Quào! Tôi nhìn Elliot. Chuyện gì xảy đến với Quý Ngài yêu-họ-bỏ-họ? Kavanagh chắc hẳn không phỉa dạng vừa. Cô ta nhìn hẳn là đủ tinh ranh.

"Tốt nghiệp rồi, cháu có định làm gì không?" Carrick hỏi Ana.

"Cháu đang nghĩ đến việc về Georgia vài ngày." Cô ấy trả lời.

"Georgia?" Tôi thảng thốt, khó che nổi sự ngạc nhiên của mình.

"Mẹ cháu sống ở đấy." cô ấy lưỡng lự nói. "mẹ cháu với cháu đã khá lâu rồi chưa gặp nhau."

"Em định khi nào đi?" tôi nói giọng chất chúa.

"Mai, chiều tối mai."

Mai? Cái khốn gì vậy? Vậy mà đến bây giờ tôi mới biết.

Mia quay lại cầm trên tay hai li vang màu hồng cho tôi và Ana.

"Chúc cháu đi bình an." Ba nâng li.

"Bao lâu thì về?" tôi hỏi, cố kềm giọng mình lại.

"EM khôn gbiest nữa. Còn tùy thuộc vào cuộc phỏng vấn ngày mai của em."

Phỏng vấn? Ngày mai?

"Ana cần phải nghỉ ngơi," Kavanagh cắt ngang, ngụ ý tạo sự đối kháng trong câu nói. Tôi muốn nói với cô ta rằng đi mà lo cho mấy chuyện vợ vãn của cô đi, nhưng vì Ana tôi im miệng.

"Cháu được báo đi phỏng vấn à?" Ba nói với Ana.

"Dạ vâng ạ, cho vị trí thực tập sinh, tại hai tòa soạn ạ."

Vậy thì đến bao giờ cô ấy mới nói cho tôi biết chuyện này? Tôi đã ở đây suốt bên cô ấy và những thứ tiến triển trong cuộc đời của cô ấy mà lẽ ra tôi nên biết!

"Chúc cháu đại thành công nhé," Carrick cười nói với Ana.

"Bữa tối xong rồi đây." Mẹ Grace gọi với ra từ sảnh. Tôi chờ mọi người ra hết rồi níu lấy cánh tay cô ấy trước khi cô theo kịp.

"Đến chừng nào thì em mới nói cho tôi biết chuyện mình sẽ ra đi* hả?" cơn giận tôi dâng tận đỉnh đầu. (nguyên văn: leaving)

"Em không ra đi. Em đi thăm mẹ mình. Em chỉ mới suy nghĩ đến điều đó thôi." Ana nói với tôi như thể tôi là đứa con nít không bằng.

"Thế còn việc thống nhất giữa hai ta."

"Chúng ta vẫn chưa thống nhất."

Nhưng...

Tôi dẫn lối ra khỏi phòng khách rồi ra hành lang. "Cuộc đối thoại này vẫn chưa xong đâu." Tôi cảnh báo cô ấy khi bước đến phòng ăn.

Mẹ đã không bực dãi Ana và Kavanagh một chút nào. Tôi kéo ghế cho Ana, cô ấy ngồi xuốngs và tôi cũng ngồi xuống cạnh cô. Mia nhìn chúng tôi từ phía đối diện.

"Anh gặp Ana ở đâu vậy?" Mia hỏi.

"Cô ấy phỏng vấn anh cho tờ báo sinh viên WSU."

"Do Kate chủ biên." Ana nói thêm.

"Chị muốn trở thành nhà báo." Kate nói với Mia.

Ba tôi rót vào li rượu của Ana trong khi cô ấy cùng Kate nói về mấy chuyện veef làm báo. Kavanagh có vị trí thực tập tại Thời báo Seattle, chẳng nghi ngờ gì khi bố cô ta sắp xếp cả.

Trong đuôi mắt tôi nhận thấy Ana đang nhìn tôi cẩn trọng.

"Gì vậy?" tôi hỏi

"Đừng nổi giận với em nhé, xin anh đấy." cô ấy nói, thấp giọng chỉ mỗi mình tôi nghe được.

"Tôi không nổi giận với em." Tôi nói dối.

Cô ấy nheo mắt, hiển nhiên là cô ấy không tin tôi rồi.

"Ừ, đúng, tôi đang nổi giận với em đây." Tôi thừa nhận. Và giờ thì tôi đang quá lố rồi. Tôi nhắm mắt. *Bình tĩnh đi Grey.*

"Cáu có phạt sao?" cô ấy thì thào.

"Hai người to nhỏ gì vậy?" Kavanagh chen ngang. Trời đất, cô ta lúc nào cũng vậy sao? Phiền phức. Tôi ngược mắt nhìn cô ta và cô ta tự hiểu là nên im miệng.

"Chỉ là về vụ đi Georgia thôi," Ana nói giọng ngọt ngào và duyên dáng.

Kate nhếch mép cười. "José ra sao hôm thứ Sáu cậu đi Bar cùng cậu ấy?" Cô ta hỏi, mắt phóng thẳng lên người tôi. Cái.Khốn.Gì.Vậy?

Người Ana cứng lại.

"Cậu ấy khỏe." cô ấy nói nhỏ.

"Cáu có phạt đấy." tôi lí nhí bên tai cô ấy. "Đặc biệt là lúc này."

Vậy là cô ấy vẫn đi chơi với tên đàn ông đã cố gắng làm mấy trò bẩn thỉu với mình? Và cô ấy đã đồng ý là của tôi. Trốn ra ngoài linh tinh với tên đàn ông khác? Không có sự cho phép của tôi?

Cô ấy đáng bị phạt.

Thức ăn bắt đầu được don lên.

Tôi đã đồng ý không quá khắc nghiệt với cô ấy ... có lẽ tôi sẽ dùng roi da thôi. Hay tôi có nên dùng tay để đánh, mạnh hơn lần trước. Ở đây, tối nay. Đúng. Chuyện đó nghe hay đấy.

Ana nhìn xuống các ngón tay của mình. Kate, Elliot và Mia đang nói về đồ ăn nước Pháp, rồi ba ngồi lại bàn. Ba đi đâu này giờ vậy?

"Điện thoại của em này, em yêu. Từ bệnh viện." Ông nói với mẹ Grace.

"Ăn đi nào, mọi người." Mẹ nói, đặt đĩa trước mặt Ana.

Mùi rất thơm.

Ana liếm môi, và cơ thể tôi ngay lập tức phản ứng lại. Cô ấy chắc hẳn phải đói lắm. Tốt.

Mẹ đã làm rất hoành tráng: chorizo*, sò điệp, tiêu. (*một loại xúc xích, mấy bạn lên google xem hình thử, rất hết hồn ^^) .Ngon tuyệt. Và tôi nhận ra rằng, tôi ,cũng, đói. Nó không làm tôi khá khảm hơn nhưng nhìn cô nàng ăn thì thật sự rất thoải mái. Mẹ Grace quay trở lại bàn ăn, nhìn bà có vẻ lo lắng. "Mọi việc ổn chứ?" Ba hỏi, và chúng tôi đều nhìn về phía bà.

"Thêm một ca mắc sởi nữa." bà thở dài.

"Ôi tê thật đấy." ba nói.

"Vâng, em trẻ nhỏ. Ca thứ tư trong tháng rồi. Giá như mọi phụ huynh đều đi tiêm ngừa cho con họ thì tốt rồi." Mẹ Grace lắc đầu. "Mừng là con của ta không phải trải qua những chuyện như vậy. Chẳng đứa nào bị gì mà nghiêm trọng hơn thủy đậu cả. Ổn chúa. Tội nghiệp Elliot." Chúng tôi đồng thời quay sang nhìn Elliot, người bỗng dừng ngừng ăn, miệng đang nhai dở, đầy thịt bò. Kavanagh nhìn Mẹ Grace đầy thắc mắc.

"Christian và Mia thì may hơn." Grace giải thích. "Tụi nó chỉ bị nhẹ thôi."

Thôi đi mà mẹ.

"Ồ ... ba có xem trận Mariners vừa rồi không ba?" Elliot chắc hẳn là không muốn cuộc đối thoại dừng chừng hứng ở đó, như tôi.

"Không thể ngờ là họ thắng Yankees đấy." Ba Carick nói.

"VẬY CHÚ CÓ COI TRẬN ĐÓ KHÔNG?" Elliot hỏi tôi.

"Không. Nhưng em có mấy bài viết về nó."

"Gutierrez thật tuyệt vời. Cú bắt đó! Wow." Elliot huơ tay, rồi Kavanagh nhìn anh ta ngây ngốc như con si tình vậy.

"Con đã ổn định với căn hộ mới chưa?" Mẹ Grace hỏi Ana.

"Tụi con mới ở lại đây một hôm thôi ạ, và còn phải dỡ đồ ra nữa ạ, nhưng con thật sự rất thích căn hộ ấy ạ, gần trung tâm – dễ đi lại khu Pike Place, và còn gần dòng sông nữa."

"Ồ, vậy tụi con ở gần chỗ của Christian đấy." mẹ Grace nhấn mạnh.

Người giúp việc bắt đầu dọn bàn. Tôi vẫn không nhớ nổi tên cô ta. Là Swiss hay Austrian hay gì gì đấy, và cô ấy không ngừng cười gượng gạo rồi chớp mi với tôi.

"Chị đến Paris bao giờ chưa, Ana?" Mia hỏi.

"Chưa, nhưng chị rất muốn đến đó."

"Chúng ta đã trải qua kì trăng mật tại Paris đấy." Mẹ nói. Bà và ba tự nhiên nhìn xung quanh bàn ăn, đương nhiên là thứ tôi không thích thấy rồi. Họ hiển nhiên là đã có một khoảng thời gian tuyệt vời rồi.

"Ngoại trừ người dân Paris ra thì nó là thành phố tuyệt đẹp, anh nên đưa Ana đến Paris chơi!" Mia nói.

"Anh nghĩ Ana thích nước Anh hơn," tôi trả lời đề nghị nực cười của em gái mình. Đặt tay lên đầu gối Ana, lần mò theo dọc đùi cô ấy, vấy theo ngón tay tôi kéo lên cao. Tôi muốn được chạm vào cô ấy, trêu chọc nơi lẽ ra phải có

một chiếc quần nhỏ ở đây. Cô ấy cựa quậy khi tay tôi dọc theo đùi, tôi nhắm mắt. *Em sẽ không dám đâu!*

Ana nhấp một ngụm rượu, không rời mắt khỏi người giúp việc của mẹ tôi, đang bày món.

"Người dân Paris thì như thế nào? Cám dỗ à?" Elliot chọc Mia.

"Ugh, không. Và Monsieur Floubert, con yêu quái mà em làm việc cùng, hẳn ta quả là một con bạo chúa độc đoán."

Cô ấy sặc .

"Em không sao chứ Anastasia?" tôi thả đùi cô ấy ra, hỏi.

Cô ấy gật đầu, đỏ mặt, tôi vỗ vỗ lưng cô ấy và nhẹ nhàng xoa xoa cổ cô. Bạo chúa độc đoán? Phải tôi không chứ? Ý nghĩ làm tôi hứng thú. Mia nhìn tôi đồng tình vì hành động thể hiện tình cảm công khai. Mẹ nấu món ruột của bà, Thịt bò Wellington, công thức mà mẹ tôi học được ở Luân Đôn. Tôi phải nói là nó hơi giống món Gà chiên bơ sữa hôm qua. Dù mới vừa bị sặc xong, cô ấy vẫn tiếp tục ăn thật ngon, tôi vui khi nhìn cô ấy ăn ngon như vậy. Cô ấy có vẻ đói sau một buổi chiều vận động quá mức. Tôi nhấp ngụm rượu, trong khi suy nghĩ nhiều cách khác làm cô nàng thật đói như vậy.

Mia và Kavanagh đang bàn về St.Bart's với Barbados, nơi mà nhà Kavanagh sẽ nghỉ dưỡng.

"Nhớ vụ Elliot với con sữa không?" Mắt Mia sáng lên tinh nghịch khi chuyển ánh nhìn từ Elliot sang tôi. Tôi nói. "La như con gái nhỉ?"

"Ê này, anh ghét sữa, nó phá hỏng mọi thứ." Elliot tỏ ra hùng hồn. Mia và Kate bắt đầu gật gù, cười khúc khích. Ana đang chuyên chú ăn vừa ăn vừa lắng nghe cuộc vui đùa. Mọi người im lặng trở lại, và gia đình tôi thì cũng không hẳn quá kì quặc. Tại sao tôi lại căng thẳng vậy chứ? Chuyện này xảy ra hằng ngày khắp mọi miền đất nước, gia đình cùng nhau tụ họp lại dùng bữa cùng với người họ yêu. Tôi căng thẳng có phải bởi vì Ana ở bên cạnh tôi lúc này không chứ? Có phải tôi lo lắng rằng gia đình tôi không thích cô

ấy hay cô ấy không thích gia đình tôi chẳng? Hay là tại vì ngày mai cô ấy "sẽ biến" đến Georgia và chỉ mới đó vài phút tôi mới biết cái điều khi gió đó.

Rồi ren thật mà.

Mia vẫn là trung tâm của cuộc vui. Câu chuyện về cuộc sống và đồ ăn Pháp của con bé rất hấp dẫn. "Ôi mẹ, *les pâtisseries sont tout simplement fabuleuses. La tarte aux pommes de M. Floubert est

Incroyable*" (*các loại bánh ngọt rất chi là tuyệt vời. Còn bánh táo của ông Floubert thì ngon không thể tin được) Con bé nói.

"Mia, chérie, tu parles français," tôi chen ngang. "Nous parlons anglais ici. Eh bien, à l'exception

bien sûr d'Elliot. Il parle idiote, couramment." (* "Ôi Mia thân mến, em đang nói tiếng Pháp, nhưng chúng tôi dùng tiếng Anh ở đây, ừ thì, trừ quý ngài ngớ ngẩn Elliot." ^^ #L dịch đại khái, pardon any mistakes)

Mia ngửa đầu ra sau cười ha hả, và không thể nào không cười theo con bé được. Nhưng về gần cuối bữa ăn, tôi càng căng thẳng hơn. Tôi muốn ở một mình với cô gái của tôi. Tôi đã quá khoan dung với mấy cuộc huyền thuyên ngớ ngẩn này rồi, cho dù là với gia đình mình, nó đã đi quá giới hạn của tôi rồi. Tôi nhìn xuống Ana, rồi đưa tay nhẹ tóm lấy cằm cô ấy. "Đừng cắn môi nữa. Vì tôi muốn làm vậy." Tôi cũng phải thiết lập một số quy tắc. Chúng tôi cần phải thảo luận về chuyến đi ngẫu hứng của cô đến Georgia và việc đi ra ngoài uống rượu với những người đàn ông đang say mê với cô ấy. Tôi đặt tay trên đầu gối một lần nữa Ana; tôi cần chạm vào cô ấy. Bên cạnh đó, cô phải cảm nhận sự động chạm của tôi, bất cứ khi nào tôi muốn chạm vào cô ấy. Tôi xem chừng phản ứng của cô khi những ngón tay của tôi đi lên đùi cô về phía khu không có quần nhỏ, trêu chọc làn da của cô nàng. Cô thờ gập, ép hai đùi vào nhau, ngăn chặn ngón tay của tôi, tôi dừng lại. *Đúng rồi đấy.*

Chúng tôi phải xin phép ba mẹ ra khỏi bàn ăn. "Tôi dắt em một vòng tham quan nhà tôi nhé." Tôi hỏi Ana, và tôi không cho cô ấy cơ hội trả lời. Mắt cô ấy sáng rực lên và đánh lại khi tôi nắm lấy tay cô.

"Con xin lỗi." Cô ấy nói với Carrick, rồi tôi nắm tay cô ấy ra khỏi cửa. Trong bếp, Mia và mẹ đang dọn dẹp. "Con dẫn Ana đi xem sân sau nhà mình." Tôi nói với mẹ, vợ mình đang vui vẻ.

Bước ra ngoài, tâm trạng vui vẻ của tôi lao thẳng xuống miền Nam*, khi mà cơn giận bao phủ. (*ý anh nói là tâm trạng anh tuột dốc, từ vui thành căng thẳng bực bội.)

Quần lót. Tên nhiếp ảnh gia. Georgia.

Chúng tôi băng qua sân và leo lên các bước trên bãi cỏ. Ana dừng lại một lát để chiêm ngưỡng.

Yeah, yeah. Seattle. Ánh sáng. Trắng. Nước.

Chúng tôi tiếp tục băng qua bãi cỏ lớn, đến bên nhà thuyền của ba mẹ tôi.

"Dừng lại đi, xin anh đó." Ana van xin.

Tôi dừng lại, nhìn cô.

"Giày của em. Em cần phải cởi giày."

"Đừng quấy." Tôi cau có, nhắc cô ấy một phát lên vai. Cô ấy kêu ré lên vì ngạc nhiên.

Trời ạ. Tôi quất vào hông cô ấy, mạnh. "Nhỏ giọng thôi." Tôi gần, sai bước dài qua bãi cỏ.

"Mình đang đi đâu vậy?" cô ấy la oai oái trên vai tôi.

"Nhà thuyền."

"Tại sao?"

"Vì tôi sẽ quất vào hông em và rồi giao cầu với em."

"Tại sao?" Cô nàng rên la.

"Em hiểu tại sao mà." Tôi đớp lời.

"Em tưởng anh là người tùy thời điểm chứ?"

"Đúng, Anastasia, người tùy thời điểm, tin tôi đi."

Bước vô nhà thuyền, tôi mở đèn, bóng đèn huỳnh quang 'ping' một phát, tôi lên gác, mở thêm một công tắc khác, ánh sáng chiếu rọi căn phòng. Tôi thả Ana xuống, bùng cháy trong cảm nhận của cơ thể cô. Tôi đỡ cô ấy đứng dậy. Mái tóc cô ấy sẫm màu, hơi rối, mắt ánh lên dưới ánh đèn và tôi nhận thức được rằng cô ấy không mặc quần lót. Tôi muốn cô ấy. Bây giờ.

"Xin anh đấy, đừng đánh em." Cô ấy thì thầm.

Tôi không hiểu. Mắt trống trải nhìn cô ấy.

"Em không muốn anh đét mông em, không phải ở đây, không phải bây giờ. Xin anh đừng."

Tôi mở to mắt nhìn cô ấy. Đó là lí do chúng tôi ở đây. Cô ấy nhấc tay lên, trong phút chốc tôi không biết cô ấy định làm gì. Bóng đen cuốn lấy tôi, nuốt chửng tôi nếu cô ấy chạm vào tôi. Nhưng cô ấy đưa ngón tay vân vê má tôi và rồi nhẹ nhàng đưa xuống cằm. Bóng đen tan chảy thành lãng quên, tôi nhắm mắt lại, cảm nhận sự dịu nhẹ của những đầu ngón tay cô. Với tay còn lại, cô ấy chải vào mái tóc tôi.

"Ah." Tôi kêu lên, và tôi không biết nó xuất phát từ nỗi sợ hãi hay chờ mong. Tôi hỗn hển thở, như đứng trên vách đá cheo neo. Khi mở mắt ra, cô ấy bước lên phía trước, thân thể nhẹ nhàng chạm vào cơ thể tôi. Cô ấy đan cả hai tay vào tóc tôi và kéo nhẹ. Tôi nâng mặt cô ấy lên, môi kề môi. Và tôi đang ngắm nhìn cô ấy làm điều này, như người ngoài cuộc, tôi là khán giả. Môi chúng tôi chạm nhau và tôi nhắm mắt lại khi cô ấy luồn lưỡi mình vào trong miệng tôi. Tiếng rên của tôi hòa vào trong lời nguyện của cô.

Ana.

Tôi vòng tay ôm cô ấy, hôn lên lưng cô, buông bỏ hai giờ đồng hồ của sự lo lắng và căng thẳng vào trong nụ hôn của chúng tôi, lưỡi của tôi chiếm hữu cô. Hai tay tôi nắm tóc của cô, thưởng thức hương vị của cô, lưỡi của cô, cả người cô đổ vào tôi, khi ấy thân thể tôi như bùng cháy lên. *Khốn thật.*

Khi tôi buông cô ra, cả hai như cố gắng mang không khí trở lại buồng phổi của mình, tay cô siết chặt cánh tay tôi. Tôi đang rối bời. Tôi muốn đét mông cô ấy. Nhưng cô ấy nói không. "Em đang làm gì tôi thế này?" tôi hỏi.

"Hôn anh."

"Em đã nói không."

"Hả?" cô ấy hoang mang, có lẽ là vì cô ấy đã quên chuyện gì đã diễn ra.

"Ở bàn ăn, chân của em."

"Nhưng chúng ta đang ở cùng ba mẹ anh mà."

CHƯƠNG 14.3

"Không ai có thể nói không với tôi trước đây. Và nó rất nóng bỏng đấy." Và khác. Tôi trượt tay quanh hông cô và kéo cô ấy sát lại gần, cố gắng để lấy lại sự kiểm soát.

"Anh nổi giận và kích động chỉ vì em đã nói không ư?" Cô ấy hỏi bằng chất giọng khàn khàn.

"Tôi nổi giận vì em chưa bao giờ đề cập đến Georgia với tôi. Tôi nổi giận vì em đã đi uống rượu với thằng khốn đã cố để dụ dỗ em khi em say khướt, và bỏ em lại khi em kiệt sức với một người gần như xa lạ. Bọn bè kiểu gì thế hả? Và tôi cũng điên lên và bị kích động vì em dám khép chân lại với tôi. "

Và em thì không mặc quần lót.

Ngón tay tôi từ từ nâng mép váy cô ấy lên. "Tôi muốn em, và tôi muốn em ngay bây giờ. Và nếu em không để tôi đánh em - mà em rất đáng để đánh - tôi sẽ giao cấu với em trên cái ghế này, ngay bây giờ, rất nhanh, chỉ để làm cho tôi vui thôi, không phải em."

Không để cô ấy chống lại tôi, tôi nhìn cô ấy thờ hờ hển, tôi trượt tay tôi qua lông mu của cô và đưa ngón tay giữa của tôi vào bên trong cô. Tôi nghe thấy tiếng rên rỉ, âm thanh quyến rũ của sự thỏa mãn ở trong cổ họng cô. Cô ấy đã sẵn sàng.

"Đây là của tôi. Tất cả là của tôi. Em hiểu chưa?" Tôi ngừng chuyển động ngón tay mình trong và ngoài của cô, ôm lấy cô nàng, cô khẽ cắn môi và nhìn tôi ham muốn.

"Vâng, của anh," cô ấy thì thầm.

Phải, của tôi. Và tôi sẽ không cho phép em quên điều đó đâu, Ana.

Tôi ấn cô ấy xuống ghế, giải phóng cậu bé của mình, và nằm đè lên người cô, ghim cô bên dưới người tôi. "Đưa tay lên đầu," Tôi gầm gừ qua kẽ răng nghiến chặt. Tôi quỳ lên và dang rộng đầu gối, kéo chân cô nàng ra rộng

hơn. Tôi rút một cái bao cao su ra từ túi áo khoát, rồi vứt cái áo xuống sàn. Mắt tôi nhìn chăm chăm cô nàng và háo hức lồng cái bao cao su cậu bé của mình. Ana vẫn giữ tay trên đầu, nhìn tôi, đôi mắt lấp lánh với đầy ham muốn. Tôi trườn lên người cô và cô quăn quại bên dưới tôi, hông cô quắp lấy tôi trên chọc và chào đón.

"Chúng ta không có nhiều thời gian. Chuyện này sẽ nhanh thôi, và cho tôi, không phải em. Hiểu chứ? Không được đến, hoặc tôi sẽ đét vào mông em," Tôi ra lệnh, tập trung vào đôi mắt mở to bàng hoàng của cô, và với thật nhanh chóng, gọn ghẽ tôi chôn vùi mình trong cô. Cô rên lên tiếng kêu chào đón và quen thuộc của niềm vui sướng. Tôi ôm cô thật chặt cô không thể di chuyển, và tôi bắt đầu giao cấu với cô ấy, chiếm hữu cô. Một cách tham lam, cô nghiêng xương chậu của mình, thúc tôi đưa vào.

Oh, Ana. Đúng rồi cưng.

Cô đáp trả lại tôi, kết hợp với nhịp điệu nóng bỏng của tôi, hơn và hơn nữa.

Ôi, tôi có thể cảm thấy cô ấy. Và tôi lạc lối. Trong cô ấy. Trong này. Trong mùi hương của cô. Và tôi không biết có phải vì tôi giận hay căng thẳng hay ...

Yessss. Tôi đến nhanh chóng, mất hết lý trí như khi tôi bùng nổ bên trong cô ấy. Tôi vẫn còn đây. Lấp đầy cô ấy. Sở hữu cô. Nhắc nhở cô rằng cô là của tôi.

Chết tiệt.

Đó là ... Tôi rút ra khỏi cô và quỳ lên.

"Không được tự động chạm vào mình." Tôi cất giọng khàn khàn và nín thở. "Tôi muốn em phải thất vọng. Đó là những gì em đã làm với tôi khi không nói về chuyện đi, khi từ chối tôi cái thuộc về tôi."

Cô gật đầu, nằm dài ra dưới chân tôi, trang phục của cô chụm lại quanh eo, tôi có thể nhìn thấy cô ấy thật rộng và ẩm ướt và ham muốn, và tìm mọi thứ

chứng minh rằng cô ấy là một nữ thần. Tôi đứng dậy, tháo bao cao su ra và buộc nó lại, rồi mặc đồ vào, nhặt cái áo khoác trên sàn nhà.

Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi bình tĩnh hơn bây giờ. Bình tĩnh hơn nhiều.

Khỉ thật, điều đó thật sự thoải mái.

"Chúng ta tốt nhất nên về nhà."

Cô ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào tôi với bóng tối, ánh mắt khó hiểu.

Lạy Chúa, cô ấy thật đáng yêu.

"Đây. Em nên mặc nó vào." Từ túi áo khoác, tôi rút ra cái quần lót ren của cô nàng và đưa cho cô. Tôi nghĩ rằng cô ấy đang cố gắng để không cười.

Yeah, yeah. Trò chơi, thiết lập, và trận chiến với em, cô Steele.

"Christian!" Mia hét lên từ tầng dưới.

Chết tiệt.

"Vừa kịp giờ. Chúa, con bé có thể cáu. " Nhưng đó là em gái của tôi. Hoảng sợ, tôi liếc nhìn Ana khi cô chật vật với đồng hồ lót của mình. Cô cau có với tôi khi cô ấy đứng nghiêm mặc lại váy và chỉnh sửa tóc bằng những ngón tay của mình.

"Trên này, Mia," tôi gọi. "Xem nào, cô Steele, tôi cảm thấy tốt hơn sau chuyện này, nhưng vẫn còn muốn phát vào mông em."

"Em không tin em đáng bị thấy, ngài Grey, đặc biệt là sau khi chịu đựng cuộc tấn công vô cớ của ngài." Cô ấy nói sắc sảo và hình thức.

"Vô cớ? Em đã hôn tôi. "

" Đó là hình thức cao nhất của tự vệ."

"Tự vệ trước cái gì?"

"Anh và cái đét mông của anh." Cô ấy đang cố gắng để nở một nụ cười.

Tiếng giày cao gót của Mia đi lên cầu thang

"Có thể chịu đựng được không?" Tôi hỏi.

Ana cười tự mãn. "Thình thoảng."

"Oh, 2 người đây rồi!" Mia kêu lên, tươi cười với hai chúng tôi. Hai phút trước đó và điều này có thể đã thực sự khó xử.

"Anh đang đưa Anastasia đi xem xung quanh." Tôi đưa tay ra cho Ana và cô ấy nắm lấy nó. Tôi muốn hôn lên những đốt ngón tay của cô, nhưng tôi chỉ siết nhẹ.

"Kate và Elliot sắp về. Anh tin nổi không? Hai người đó không thể rời nhau." Mia nhăn mũi chán nản. "Mà anh chị làm gì ở đây thế?"

"Đang cho Anastasia xem các chiến lợi phẩm giải thưởng chèo thuyền." Với bàn tay còn lại tôi vẫy tay về chiếc tượng nhỏ faux-preciousmetal từ ngày hội chèo thuyền đặt trên kệ ở cuối phòng. "Vào chào tạm biệt Kate và Elliot thôi. "

Mia quay đi và tôi cho phép Ana đi trước tôi, nhưng trước khi chúng tôi xuống cầu thang tôi phát cho cô một cái từ đằng sau.

Cô ấy khẽ la lên.

"Tôi sẽ còn làm điều đó một lần nữa, Anastasia, sớm thôi," tôi thì thầm vào tai cô, và choàng tay ôm lấy cô vào vòng tay của tôi, tôi hôn lên tóc của cô ấy.

Chúng tôi đi bộ tay trong tay băng qua bãi cỏ trở về nhà trong khi Mia nói liến thoắng ở bên cạnh. Đó là buổi tối đẹp; hôm đó là một ngày tuyệt đẹp. Tôi rất vui vì Ana đã gặp gia đình của tôi.

Tại sao tôi chưa từng làm điều này trước đây?

Bởi vì tôi đã chưa bao giờ muốn.

Tôi siết chặt tay của Ana, và cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt rụt rè và một nụ cười ôi-thật-ngọt-ngào. Trong tay còn lại là đôi giày của cô, và ở những bậc đá tôi cúi xuống để buộc từng chiếc giày cho cô ấy.

"Đây," tôi thông báo khi đã xong.

"Ôi, cảm ơn anh, ngài Grey," cô nói.

"Tôi rất vui lòng, và, tất cả là của tôi."

"Tôi cũng nhận thức được điều đó, thưa ngài," cô ấy trêu.

"Ôi, hai người thật là ngọt ngào!" Mia lạnh lót khi chúng tôi đi vào nhà bếp. Ana ném cho tôi một cái nhìn ngang.

Trở lại trong hành lang, Kavanagh và Elliot sắp rời khỏi. Ana ôm Kate, nhưng sau đó kéo cô ta sang một bên để nói chuyện riêng. Họ nói cái quái gì ấy nhỉ? Elliot kéo tay Kavanagh và bố mẹ tôi vẫy tay với họ khi Elliot lấy xe.

"Chúng ta cũng nên đi thôi-em còn mấy cuộc phỏng vấn vào ngày mai." Chúng tôi nên đưa cô ấy về căn hộ mới của cô và cũng gần 11:00 giờ rồi.

"Cả nhà đã nghĩ anh ấy sẽ chẳng bao giờ có ai!" Mia vụt miệng nói khi con bé ôm Ana, thật chặt.

Ôi, vì cái mục đích chết tiệt của tôi ...

"Bảo trọng nhé, Ana thân mến," Grace nói, mỉm cười ấm áp với cô gái của tôi. Tôi kéo Ana đến bên tôi.

"Cả nhà quan tâm quá thế này một là sẽ làm cô ấy khó chịu, hai là sẽ làm hư cô ấy."

"Christian, đừng đùa thế," Grace rầy tôi theo cách thông thường của bà.

"Mẹ." Tôi gửi bà một nụ hôn nhanh chóng. Cảm ơn vì đã mời Ana. Đó là một sự mặc nhận.

Ana nói lời tạm biệt với bố tôi, và chúng tôi đi đến chiếc Audi, nơi Taylor đã đợi sẵn ở đó, mở cửa xe cho cô ấy.

"Chà có vẻ gia đình tôi cũng thích em," tôi nhận xét lúc vào sau Ana. Đôi mắt cô ấy

phản chiếu ánh sáng từ hiên nhà của bố mẹ tôi, nhưng tôi không thể nói chắc được những gì cô ấy đang nghĩ. Bóng tối che phủ khuôn mặt của cô khi Taylor lái xe bon bon trên đường.

Tôi bắt gặp cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi dưới ánh đèn đường nhấp nháy. Cô ấy lo lắng.

Có điều gì đó không đúng.

Tôi hỏi "Sao thế?".

Cô ấy ngập ngừng giây lát và khi cô ấy nói có một sự trống rỗng trong giọng nói của cô.

"Em nghĩ anh ở vào thế bị ép buộc phải mời em đến gặp bố mẹ. Nếu anh Elliot không mời Kate, anh cũng không bao giờ mời em. "

Chết tiệt. Cô ấy không hiểu. Đó là lần đầu tiên của tôi. Tôi đã rất lo lắng. Chắc chắn cô ấy phải biết rằng bây giờ nếu tôi không muốn cô ấy ở đây, cô ấy sẽ không ở đây. Lúc chúng tôi đi từ ánh sáng vào bóng tối dưới đèn đường, cô ấy nhìn xa xăm và khó chịu.

Grey, mày sẽ không làm chuyện này đâu.

"Anastasia, tôi thấy vui vì em đã gặp bố mẹ tôi. Lúc nào em cũng hoài nghi thế sao? Chuyện đó luôn làm tôi ngạc nhiên đấy. Em là một cô gái trẻ, mạnh khỏe, rất kín đáo nhưng luôn có những ý nghĩ tự ti về bản thân. Nếu tôi không muốn em gặp gia đình tôi, sẽ không cách nào em ở đây được. Cả buổi tối nay, em luôn nghĩ như thế ư?" Tôi khẽ lắc đầu, nắm lấy tay cô, và nắn nhẹ.

Cô lo lắng liếc Taylor.

"Đừng lo về Taylor. Nói tôi nghe nào. "

"Vâng. Em đã nghĩ thế , "cô nói khẽ. "Và cả chuyện này nữa, em chỉ mới nghĩ đến Georgia vì Kate nói về Barbados thôi. Em vẫn chưa quyết định gì. "

"Em muốn về gặp mẹ chứ?"

"Vâng."

Lo lắng của tôi hiện rõ trên mặt. Có phải cô ấy muốn rời khỏi chuyện này không? Nếu cô ấy đi Georgia, mẹ cô ấy có thể thuyết phục cô ấy tìm một ai đó ... phù hợp, một người, giống như mẹ mình, tin vào sự lãng mạn.

Tôi có một ý tưởng. Cô ấy đã gặp người thân của tôi; Tôi đã gặp Ray; có lẽ tôi nên gặp mẹ cô, người có tâm hồn lãng mạn không thể chữa trị được. Tôi đã say mê cô ấy rồi.

"Tôi đi với em được không?" Tôi hỏi, biết trước rằng cô ấy sẽ nói không.

"Ồ, có lẽ không phải là ý hay," cô trả lời, ngạc nhiên.

Sao không?"

"Em mong một kì nghỉ, tránh xa những chuyện... mãnh liệt này. Để cố suy nghĩ về những gì đã qua. "

Chết tiệt. Cô ấy muốn rời bỏ tôi.

"Tôi quá mãnh liệt à?"

Cô cười. "Giờ thì dịu dàng hơn rồi!"

Chết tiệt, tôi thích làm cô ấy cười, thậm chí cho dù tôi phải trả giá bất cứ thứ gì; và tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi cô ấy giữ nguyên thái độ hài hước này. Có lẽ cô ấy không muốn rời bỏ tôi sau tất cả những chuyện này. "Cô đang cười tôi đấy à, cô Steele?" Tôi trêu.

"Em đâu dám, ngài Grey."

"Tôi nghĩ em dám đấy, và tôi còn nghĩ em vẫn thường cười tôi."

"Anh khá buồn cười."

"Buồn cười?"

"Oh, vâng."

Cô ấy làm tôi vui. Đó là một điều mới lạ. "Buồn cười theo kiểu quái đản hay buồn cười kiểu phá lên cười ha ha?"

"À, lúc kiểu này, lúc kiểu kia."

"Kiểu nào nhiều hơn?"

"Em sẽ để anh tự tìm hiểu điều đó."

Tôi thở dài. "Tôi không nghĩ ở bên em, tôi còn có thể tìm thấy điều gì." Giọng tôi khô khốc. "Em muốn về Georgia để suy nghĩ điều gì? "

"Về chúng ta."

Chết tiệt. "Em nói em sẽ thử mà," tôi nhẹ nhàng nhắc nhở cô ấy.

"Em biết."

"Em nghĩ chưa chín chắn à?"

"Có thể."

Nó còn tồi tệ hơn là tôi sợ. "Tại sao thế?"

Cô nhìn tôi trong im lặng. "Sao thế, Anastasia?" Tôi vẫn kiên trì. Cô nhún vai, kéo trẻ cầm xuống, và tôi hy vọng cô ấy sẽ yên tâm khi cô ấy tìm thấy tay cô ấy trong tay tôi. "Nói với tôi đi. Tôi không muốn mất em. Ngày lễ cuối tuần này..."

Là ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi.

"Em còn muốn nhiều hơn nữa," cô thì thầm.

Ồ không, không phải điều này một lần nữa. Cô ấy muốn tôi nói gì cơ chứ?

"Tôi biết. Tôi sẽ cố. "Tôi nắm chặt cảm cô. "Vì em, Anastasia, tôi sẽ cố gắng."

Tôi đã đưa em đến gặp bố mẹ tôi, vì Chúa.

Đột nhiên cô ấy tháo dây an toàn, và trước khi tôi biết được điều gì đó cô ấy nhào vào lòng tôi.

Cái quái gì thế này?

Tôi ngồi bất động cánh tay cô choàng quanh đầu tôi, và môi cô ấy tìm lấy tôi, và hôn thật nồng nàn trước khi bóng tối có cơ hội để khuấy động. Hai tay tôi trượt lên lưng cô cho đến khi tôi ngửa đầu cô ra sau và tiếp tục niềm đam mê của mình, khám phá sự ngọt ngào của cô, đôi môi ngọt ngào, cố gắng tìm câu trả lời ... không thể ngờ của cô thì tình cảm hoàn toàn là giải giáp. Và mới mẻ. Và khó hiểu. Tôi nghĩ rằng cô ấy muốn bỏ đi, và bây giờ cô ấy ở trong lòng tôi và làm tôi kích động, một lần nữa.

Tôi đã chưa bao giờ ... chưa bao giờ ... Đừng đi, Ana.

"Ở lại với tôi nhé, đêm nay. Nếu bây giờ em về, tôi sẽ không nhìn thấy em cả tuần mất.

"Xin em đấy" tôi thì thầm.

"Vâng," cô thì thầm. "Và em cũng sẽ cố gắng. Em đồng ý ký vào hợp đồng."

Ôi, em yêu.

"Hãy kí sau khi đi Georgia về. Suy nghĩ về chuyện đó đã. Suy nghĩ thật kĩ vào nhé em."

Tôi muốn cô ấy sẵn sàng làm điều này - Tôi không muốn tập trung điều này vào em.Ừ thì, một phần trong tôi thì không. Chỉ những phần hợp lí thôi.

"Vâng", cô nói, và vùi mình vào ngực tôi.

Người phụ nữ này khiến tôi bị mắc kẹt giữa các nút thắt.

Mia mai chưa kìa, Grey.

Và tôi muốn cười bởi vì tôi cảm thấy yên tâm và hạnh phúc, nhưng giờ tôi đang ôm cô, hít thở hương thơm ngọt ngào và dễ chịu của cô.

"Em nên thắt dây an toàn vào," tôi gắt, nhưng tôi không muốn cô ấy di chuyển. Cô vẫn đang được bao bọc trong vòng tay của tôi, cơ thể cô từ từ thư giãn đối với tôi. Bóng tối trong tôi là sự yên tĩnh, kín đáo, và Tôi đang bối rối bởi những cảm xúc mâu thuẫn trong tôi. Tôi muốn gì từ cô ấy? Tôi cần phải làm gì để rời khỏi cô ấy?

Đây không phải là điều chúng ta nên tiến triển thành, nhưng tôi thích cô ấy ở trong vòng tay của tôi; Tôi thích ôm cô như thế này. Tôi hôn tóc cô, và tựa lưng và thưởng thức chuyến về Seattle.

Taylor dừng lại bên ngoài lối vào của Escala. "Đến nhà rồi em." tôi thì thầm với Ana. Tôi miễn cưỡng bỏ tay ra khỏi cô, nhưng tôi vẫn bế cô đặt lên ghế. Taylor mở cửa và chúng tôi cùng đi đến lối vào của tòa nhà.

Một cơn rùng mình chạy qua người cô ấy.

"Sao em không mặc áo khoác?" Tôi hỏi khi tôi cởi cái của tôi ra và choàng lên vai cô.

"Em để nó trong xe mới của em rồi," cô nói, rồi ngáp.

"Mệt à, cô Steele?"

"Vâng, thưa ngài Grey. Em đã bị cuốn vào những chuyện mà em tưởng rằng là không thể nào xảy ra."

"Xem nào, nếu em thực sự không may, có lẽ tôi sẽ còn cuốn em vào những chuyện khác nữa." *Nếu tôi có được may mắn đó.*

Cô tựa vào bức tường của thang máy lúc chúng tôi đi lên nhà. Dưới chiếc áo khoác của tôi, em trông thật mỏng manh và nhỏ bé và quyến rũ. Nếu cô ấy không mặc đồ lót của cô thì tôi có thể đến với cô ấy ngay tại đây ... Tôi kéo cằm cô và tách môi cô ra khỏi hàm răng đang cắn chặt. "Sẽ có ngày tôi

giao cầu với em trong thang máy, Anastasia, nhưng bây giờ em đang mệt, vì thế tôi nghĩ nên vào giường."

Tôi cúi xuống và nhẹ nhàng kê môi cô vào hàm răng tôi. Hơi thở của cô bắt được nhịp điệu và thay bằng cử chỉ với răng và môi trên của tôi.

Tôi cảm thấy nó trong háng tôi.

Tôi muốn đưa cô ấy lên giường và vùi mình trong cô. Sau cuộc nói chuyện của chúng tôi trong xe tôi chỉ muốn chắc chắn rằng cô ấy là của tôi. Khi ra khỏi thang máy tôi hỏi cô có muốn uống chút gì không, nhưng cô từ chối.

"Tốt. Vào giường thôi. "

Cô ấy trông ngạc nhiên. "Anh chấp nhận kiểu vani lạc hậu, đơn điệu sao?"

"Không có gì lạc hậu hoặc đơn điệu về vani cả. Nó có hương vị quyến rũ riêng. "

"Từ bao giờ?"

"Từ thứ bảy tuần trước. Sao nào? Hay em đang chờ đợi thứ gì kích động hơn? "

"Ồ không. Quá nhiều bất ngờ trong hôm nay rồi. "

"Chắc chứ? Chúng ta luôn có sẵn dụng cụ để tạo đủ hương vị ở đây, ít nhất là ba mươi một hương vị. "Tôi cho cô ấy một cái nhìn thâm đặng.

"Em biết mà." Cô ấy nhướn mày.

"Đi nào, cô Steele, em sẽ có một ngày trọng đại vào ngày mai. Sớm vào giường, sớm giao cầu, thì sớm được ngủ. "

"Ngài Grey, ngài quả là người lãng mạn bẩm sinh. "

"Cô Steel, cô cũng nhanh mồm nhanh miệng lắm. Có lẽ tôi sẽ phải huấn luyện nó theo một cách nào đó. Đi thôi. "

Yeah. Tôi có thể nghĩ ra một cách.

Đóng cửa phòng ngủ, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn lúc trong xe. Cô ấy vẫn còn ở đây. "Giơ tay lên, "Tôi ra lệnh, và cô ấy làm theo lời tôi. Tôi nắm vạt áo của cô và chỉ một cử động trong chớp mắt tôi kéo nó lên và cởi nó ra khỏi cơ thể quyến rũ của người phụ nữ xinh đẹp bên dưới.

"Ta-da!" Tôi là một ảo thuật gia. Ana cười khúc khích và tặng cho tôi một tràng pháo tay. Tôi cúi đầu, thường thức trò chơi, trước khi đặt chiếc váy của cô trên cái ghế.

"Màn ảo thuật tiếp theo của anh thế nào?" Cô hỏi, đôi mắt lấp lánh.

"Oh, cô Steele. Cứ vào giường đã, rồi tôi sẽ cho em xem. "

"Anh có nghĩ rằng ít nhất một lần, em nên ra tay với anh không?" Cô trêu chọc, nghiêng đầu sang một bên để tóc cô trượt xuống vai mình.

Một trò chơi mới. Thật là thú vị.

"Xem nào, cửa đã khóa. Không chắc em làm cách nào để thoát khỏi tay tôi được. Tôi nghĩ phi vụ này tôi sẽ lãi to."

"Đừng quên em là một nhà thương thuyết giỏi," cô nói, giọng cô nhẹ nhàng nhưng đầy quyết tâm.

"Tôi cũng thế."

Được rồi, cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy? Do cô quá miễn cưỡng? Quá mệt? Gì chứ?

"Em không muốn giao cấu?" Tôi hỏi, bối rối.

"Không," cô thì thầm.

"Oh." Xem nào, thật là đáng thất vọng.

Cô nuốt nước bọt, sau đó nói nhỏ, "Em muốn ân ái với anh."

Tôi nhìn chăm chăm vào cô, sững sờ.

Chính xác thì cô ấy đang nói gì vậy?

Ân ái? Chúng tôi làm. Chúng tôi hưởng. Nó chỉ là một tên gọi khác của giao cấu.

Cô học tôi, nghiêm nét mặt. Khốn kiếp. Đây có phải là điều cô ấy muốn nhiều hơn nữa? Máy cái trò hoa và tim chết tiệt, là những gì cô ấy muốn? Nhưng chúng tôi chỉ mới nói về chuyện ngữ nghĩa thôi mà, chắc chắn rồi? Đây là ngữ nghĩa. "Ana, tôi-" Cô ấy muốn gì ở tôi. "Tôi tưởng mình đã làm thế rồi?"

"Em muốn chạm vào anh."

Khỉ thật. Không. Tôi lùi lại như thể bóng tối đang gần chạm vào xương sườn tôi.

"Nhé anh," cô thì thầm.

Không. Không. Tôi vẫn chưa làm rõ vấn đề này hay sao?

Tôi không thể chịu được sự động chạm. Tôi không thể.

Chưa bao giờ hết.

"Ồ không, cô Steele, cô đã được nhượng bộ quá đủ trong tối nay rồi. Và tôi chỉ còn cách nói không. "

"Không?" Cô truy vấn.

"Không"

Và trong một khoảnh khắc tôi muốn đưa cô về nhà, hoặc bất cứ nơi nào trên tầng trên-xa tôi. Không phải ở đây.

Đừng chạm vào tôi.

Cô ấy nhìn tôi một cách thận trọng và tôi nghĩ thực tế rằng cô ấy sẽ bỏ đi vào ngày mai và tôi sẽ không nhìn thấy cô ấy trong một thời gian. Tôi thờ dài. Tôi không có năng lượng cho việc này. "Nhìn xem, em mệt rồi, tôi cũng mệt. Vào giường thôi. "

"Vậy đụng chạm là điều cấm kị của anh?"

"Ừ. Chuyện này cũ rồi mà. "Tôi không thể kiềm chế được sự bức tức ra giọng nói.

"Nói em biết tại sao đi."

Tôi không muốn chuyện này tiến triển như thế này. Đây không phải là một cuộc trò chuyện tôi muốn có. Không đâu. "Oh, Anastasia, làm ơn. Bỏ qua chuyện này đi. "

Khuôn mặt của cô lộ vẻ thất vọng. "Nó quan trọng với em," cô nói, một lời biện hộ do dự trong giọng nói của cô.

"Chết tiệt," tôi lẩm bẩm với chính mình. Tôi mở một ngăn kéo của tủ đồ tôi kéo ra một cái áo thun và ném nó cho cô ấy. "Mặc vào rồi lên giường. "Tại sao tôi thậm chí còn để cho cô ấy ngủ với tôi? Nhưng đó là một câu hỏi tu từ:sâu trong tôi biết rõ câu trả lời. Đó là bởi vì tôi ngủ ngon hơn với cô ấy.

Cô ấy là người bắt giữ những cơn ác mộng của tôi.

Cô ấy giữ những cơn ác mộng tránh xa khỏi tôi.

Cô quay lưng lại với tôi và cởi bỏ áo ngực, sau đó trượt mặc vào cái áo thun.

Tôi đã nói gì với cô ấy trong căn phòng giải trí chiều nay? Cô không nên che giấu cơ thể của mình với tôi.

"Em cần phải tắm," cô nói.

"Giờ em còn xin phép nữa đấy?"

"Ờ ... không."

"Anastasia, em biết phòng tắm ở đâu rồi. Hôm nay, ngay tại thời điểm thương thuyết quái đản này, em không cần phải xin phép tôi để đi tắm. "Tôi mở nút áo sơ mi của tôi và cởi nó ra, và cô chạy ngang qua tôi để ra khỏi phòng ngủ khi tôi cố gắng để kiềm chế sự nóng giận.

Chuyện gì xảy ra với cô ấy vậy?

Một buổi tối tại nhà cha mẹ tôi và cô ấy mong đợi những điều lãng mạn và hoàng hôn và một buổi đi dạo trong mưa chết tiệt . Đó không phải là những gì thuộc về tôi về. Tôi đã nói với cô điều này. Tôi không làm những điều lãng mạn. Tôi thở dài nặng nề khi tôi cởi quần ra.

Nhưng cô ấy muốn nhiều hơn. Cô muốn tất cả những thứ lãng mạn chết tiệt.

Khi thật.

Trong phòng để quần áo của tôi, tôi vứt quần vào giỏ giặt ủi và mặc vào cái quần lót PJ, rồi sau đó đi lang thang trở lại phòng ngủ của tôi.

Điều này sẽ không đi đến đâu, Grey.

Nhưng tôi muốn nó diễn ra như vậy.

Tôi nên để cho cô ấy đi.

Không. Tôi có thể giải quyết được việc này. Bằng cách nào đó.

đồng hồ điểm 11:46. Giờ đi ngủ. Tôi kiểm tra điện thoại xem có email khẩn cấp nào không. Nhưng chẳng có gì cả. Tôi gõ nhanh cửa phòng tắm.

"Anh vào đi," Ana trả lời tôi bằng giọng uốn éo. Cô ấy đánh răng, và nghĩa đen là cô ấy đang tạo bọt ở miệng bằng bàn chải đánh răng của tôi. Cô nhỏ nước vào bồn rửa khi tôi đứng bên cạnh, và chúng tôi nhìn nhau trong gương. Đôi mắt cô sang ngời đầy nghịch ngợm và hài hước. Cô rửa bàn chải đánh răng và không nói lời nào mà trao nó cho tôi.

Tôi đưa nó vào trong miệng và cô ấy trông hài lòng với chính mình.

Và chỉ cần như vậy thôi, tất cả những căng thẳng từ lần nói chuyện trước đó của chúng tôi bốc hơi.

"Cứ tự nhiên sử dụng bàn chải của tôi," tôi nói nhẹ nhàng, châm chọc.

"Cảm ơn, thưa ngài." Cô tươi cười, và trong một thoáng tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ quì gối, nhưng cô ấy rời khỏi đó để tôi tiếp tục đánh răng.

Khi tôi vào lại phòng ngủ cô ấy đang cuộn tròn trong chăn. Cô ấy nên nằm dài ra dưới người tôi. "Em biết đó, đây không phải là những tôi đã hình dung về tối nay." Tôi nói về giận dữ.

"Tưởng tượng nếu em nói anh không được chạm vào em xem," cô nói, cô ấy luôn muốn cãi lại tôi.

Cô ấy sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Tôi ngồi xuống giường. "Anastasia, tôi đã nói với em rồi cơ mà. Năm mươi sắc thái. Tôi đã vào đời rất khủng khiếp, em không muốn những thứ khốn nạn đó chui vào đầu em đâu. Sao em vẫn cố chấp như thế?"

Không một ai muốn có cái thứ chết tiệt này trong đầu họ!

"Vì em muốn hiểu rõ anh hơn."

"Em biết về tôi khá nhiều rồi."

"Sao anh có thể nói thế cơ chứ?" Cô ngồi dậy và quỳ xuống đối diện tôi, nghiêm túc và nhìn tôi thiết tha.

Ana. Ana. Ana. Bỏ nó đi. Vì cái mục đích chết tiệt đó.

"Anh trợn mắt kìa", cô nói. "Lần mới nhất em làm thế, em đã phải nằm dưới đầu gối anh."

"Oh, tôi còn muốn làm thế với em một lần nữa." Ngay bây giờ.

Gương mặt cô bừng sáng. "Nói cho em biết đi, và anh có thể làm thế."

"Gì cơ?"

"Anh nghe rồi đấy."

"Em đang ra giá với tôi à?" Giọng nói tôi đã phản bội sự hoài nghi trong tôi.

Cô gật đầu. "Thương lượng."

Tôi cau mày. "Không phải thế, Anastasia."

"Thôi được. Vậy kể em nghe đi, rồi em sẽ trợn mắt lên với anh. "

Tôi bật cười. Bây giờ cô trông thật buồn cười, và đáng yêu trong cái áo thun của tôi. Khuôn mặt của cô tỏa sáng với những khát khao.

"Luôn luôn thích thú và háo hức với thông tin nhi?", tôi kinh ngạc. Và một ý nghĩ xảy ra với tôi: tôi có thể đét vào mông cô. Tôi đã muốn từ bữa ăn tối, nhưng tôi có thể làm cho nó vui hơn.

Tôi rời khỏi giường. "Đừng đi đâu đấy," tôi cảnh báo, và rời khỏi phòng. Từ kinh nghiệm của tôi, tôi lấy chìa khóa phòng giải trí và lên tầng trên. Trong ngăn kéo của phòng giải trí tôi lấy thứ đồ chơi tôi muốn và bôi trơn nó, nhưng suy đi tính lại, và xét từ kinh nghiệm gần đây, tôi không nghĩ rằng Ana sẽ cần bất kỳ thứ gì.

Cô ấy đang ngồi trên giường lúc tôi trở lại, khuôn mặt cô bừng sáng lên với sự tò mò.

"Ngày mai cuộc phỏng vấn đầu tiên bắt đầu từ mấy giờ?" Tôi hỏi.

"Hai giờ."

Tuyệt quá. Không phải buổi sáng sớm.

"Tốt. Ra khỏi giường. Đứng đây. "Tôi chỉ vào một điểm trước mặt tôi. Ana trèo khỏi giường không chút ngập ngừng, háo hức hơn bao giờ hết. Cô ấy đang chờ đợi.

"Tin tôi chứ?"

Cô gật đầu, và tôi chìa tay ra, để lộ hai quả cầu bạc Kegel. Cô cau mày và nhìn từ quả cầu đến tôi. "Chúng còn mới. Tôi sẽ đưa chúng vào bên trong em, sau đó sẽ phát vào mông em, không phải để phạt, chỉ vì lạc thú của em và tôi."

Chương 15

Thứ hai, ngày 30 tháng 5 năm 2011

Mỗi nhịp thở của cô ấy là thứ âm nhạc tuyệt vời đối với “cậu bé” của tôi. “Chúng ta sẽ giao cấu” tôi thì thầm “Và nếu như sau đây em vẫn không thể ngủ được, tôi sẽ kể cho em nghe về quãng thời gian hình thành con người này của tôi. Đồng ý không?”

Cô ấy gật đầu. Hơi thở của cô ấy mỗi lúc một nhanh hơn, đôi đồng tử cũng theo đó mà nở to ra, đen hơn, trước cơn đói khát thông tin.

“Cô gái ngoan. Mở to miệng ra nào.”

Cô ấy do dự trong chốc lát, hoang mang chẳng, nhưng rồi cô ấy vẫn làm theo như những gì được bảo trước khi tôi khiển trách cô ấy.

“Mạnh nữa vào.”

Tôi đưa vào miệng cô ấy cả hai quả cầu. Chúng hơi to và nặng, nhưng bấy nhiêu đủ để cái miệng thông minh của cô ấy thôi không lí sự nữa trong một phút hoặc hơn.

“Chúng cần được bôi trơn. Mút đi.”

Cô ấy chớp chớp mắt rồi cố gắng để mút. Lập trường của cô ấy thay đổi một cách tinh tế, cô ép hai đùi vào nhau và cảm thấy lúng túng.

<https://tuyetnhultn.wordpress.com>

Ồ đúng rồi.

“Giữ yên nhé, Anastasia.” Tôi nhắc nhở cô ấy, còn mình thì tận hưởng buổi trình diễn nghệ thuật này.

Đủ rồi.

“Dừng lại đi.” Tôi yêu cầu và giật mạnh chúng ra khỏi miệng cô ấy. Trên giường, tôi vứt tấm chăn sang một bên, rồi ngồi xuống. “Lại đây nào.”

Cô ấy bước đến chỗ tôi, một cách thật gợi tình.

Ôi Ana, cô nàng nổi loạn nhỏ của tôi.

“Bây giờ thì quay lại, tự túm lấy mắt cá chân của mình.” Các biểu hiện trên gương mặt của cô ấy cho tôi biết rằng đây không phải là điều mà cô ấy muốn nghe. “Đừng do dự.” Tôi khiển trách cô ấy. Rồi tôi bỏ hai quả cầu ấy vào miệng của mình. Cô ấy xoay người nhưng không có tí ti biểu hiện nào cho thấy cô sẽ cúi người như tôi nói, làm phô ra đôi chân dài của cô ấy và cặp mông mà đối với tôi là rất đẹp. Ana cởi áo thun của tôi, nó trượt dài trên lưng cô rồi qua đầu, qua cả chùm tóc nâu được cô ấy cột gọn gàng.

Tôi có thể ngắm nhìn cảnh tượng tuyệt diệu này mãi và tưởng tượng ra rằng mình sẽ làm gì với cô ấy. Bây giờ thì tôi chỉ muốn đánh vào mông cô ấy và

giao cấu. Tôi đặt tay mình lên hông cô, cảm nhận hơi nóng ấm khi tôi trượt tay qua lớp quần lót của cô.

Ôi, cặp hông này là của tôi, của tôi. Và nó sẽ được làm nóng lên.

Tôi kéo quần lót của cô ấy xuống rồi giữ nó bằng một tay, để lộ ra phần âm vật. Tôi cố cưỡng lại ham muốn rà lưỡi của mình lên và xuống “cô bé”, mà dù gì thì miệng tôi cũng không còn chỗ nữa. Thay vào đó, tôi dùng tay của mình vuốt ve âm vật của cô ấy trước khi tôi đưa ngón tay của mình vào bên trong cô ấy.

Tiếng rên khe khẽ vang lên từ trong cổ họng của tôi, và tôi bắt đầu xoay tròn ngón tay của mình, khiến cô ấy uốn cong người lên. Cô ấy buông tiếng rên rỉ, còn tôi thì cương cứng lên ngay thức thì.

Cô Steele đã phê duyệt, rằng cô ấy muốn điều này.

Tôi xoay tròn ngón tay mình một lần nữa, rồi rút hai quả cầu trong miệng của mình ra. Bằng một cách nhẹ nhàng, tôi đút một trong hai quả cầu vào bên trong cô ấy, để phần dây ở ngoài bên trên âm vật của cô. Tôi hôn lên phần hông trần trụi ấy rồi kéo chiếc quần lót trở về chỗ của nó.

“Đứng dậy đi.” Tôi yêu cầu, rồi dùng tay giữ vững phần hông hộ cô ấy cho đến khi tôi biết chắc rằng cô ấy đã có thể tự đứng vững trên chân của mình. “Em ổn chứ?”

“Vâng” Giọng của cô ấy khô khốc.

“Quay người lại nào.”

Cô ấy tuân theo ngay lập tức.

“Cảm giác của em như thế nào?” Tôi hỏi.

“Lạ lắm.”

“Lạ theo hướng tích cực hay tiêu cực?”

“Theo hướng tích cực.” Cô ấy trả lời.

“Tốt lắm.” Cô ấy cần phải quen với việc này. Tôi tự hỏi còn cách nào khác tốt hơn để có thể kéo dài thời gian và đạt được một cái gì đó không?

“Tôi muốn một cốc nước, em có thể đi lấy hộ tôi không? Khi em quay lại, tôi sẽ đặt em nằm ngang đầu gối tôi. Hãy nghĩ về điều đó đi, Anastasia.”

Cô ấy bối rối, nhưng rồi quay đi một cách thận trọng, chậm chậm như đang thâm dò mà bước ra khỏi phòng. Trong khi chờ cô ấy quay lại, tôi mở ngăn kéo và lấy ra một cái bao cao su. Chỉ còn vài cái trong ngăn kéo, tôi cần phải dự trữ chúng phòng trường hợp thuốc ngừa thai cô ấy đang dùng không có tác dụng. Ngồi lại xuống giường, tôi chờ đợi trong sự thiếu kiên nhẫn.

Khi quay trở về phòng, cô ấy đã bước đi một cách tự tin hơn và đang cầm theo ly nước của tôi.

“Cảm ơn em.” Tôi nói rồi uống một ngụm nhỏ, sau đấy đặt lên bàn bên cạnh. Khi tôi đưa mắt nhìn lên, tôi thấy cô ấy đang nhìn mình với ánh mắt lộ rõ vẻ mong chờ.

Cô ấy trông rất đẹp trong bộ dạng thế này.

“Đến đây nào cưng, đứng kế bên tôi như lúc nãy.”

Cô ấy làm theo, và khi cô ấy đến gần bên, tôi cảm nhận được nhịp thở của cô ấy đang rất bất thường. Ôi, con mãnh thú bên trong cô ấy đã được tự do rồi, một sự khác biệt lớn so với lần tôi đánh vào mông cô ấy gần đây.

Chọc cho cô ấy sung lên thêm chút nữa nào

“Cầu xin tôi đi.” Giọng tôi cương quyết.

Một tia hoang mang vừa xẹt ngang mặt cô ấy.

“Cầu xin tôi đi nào.”

Thôi nào, Ana.

Cô ấy nhăn trán.

“Cầu xin tôi đi, Anastasia. Tôi sẽ không lặp lại lần nữa đâu.” Giọng nói của tôi sắc bén hơn.

Cuối cùng cô ấy cũng nhận ra tôi đang yêu cầu điều gì, mặt cô ấy đỏ lựng lên “Làm ơn hãy đét vào mông em đi, thưa ngài.” Cô ấy nói một cách nhỏ nhẹ.

Ôi những từ ngữ đó... Tôi nhắm mắt lại và tận hưởng cảm giác những từ ấy ngân nga lên bên trong đầu của tôi. Rồi tôi túm lấy tay cô ấy, kéo mạnh cô ấy nằm xuống vắt ngang đùi tôi, phần thân trải dài trên giường. Tôi nhẹ nhàng ve vuốt phần mông cô ấy bằng một tay. Tôi đưa tay mình gạt những lọn tóc mềm mượt ra khỏi mặt cô, rồi cuối cùng gài tất cả chúng lại ở phía sau tai của cô ấy. Nằm chặt lấy phần tóc ở sau gáy để giữ cho cô ấy yên.

“Tôi muốn nhìn mặt em khi tôi đét vào mông em.”

Tôi ấn nhẹ vào phần âm hộ, biết chắc rằng việc này sẽ khiến mấy quả cầu vào sâu hơn trong cô ấy.

Cô ấy ậm ừ thay vì chấp nhận.

“Xin em đẩy Anastasia, việc này là một đặc ân, của em, và của tôi.”

Nói rồi tôi nâng tay mình lên, đánh vào mông của cô ấy.

“Ah!” Cô ấy la lên, nhắm mắt lại, tôi cảm nhận sự ngọt ngào, cái mông ngọt ngào của cô ấy trong khi cô ấy đang điều chỉnh lại cảm giác. Khi cô ấy đã

thả lỏng mình hơn, tôi lại đánh vào mông cô ấy lần nữa. Ana rên lên vì đau, khiến tôi giấu đi những biểu hiện của mình. Tôi bắt đầu hành động nghiêm túc hơn, má bên trái, má bên phải, phần giao nhau giữa đùi và mông của cô ấy. Giữa những cái đét, tôi lại mơn trớn và bóp nhẹ phần mông, rồi ngăm nhìn làn da cô ấy dần chuyển sang màu hồng nhạt dưới lớp quần lót ren.

Cô ấy rên rỉ, nhận lấy sự sung sướng, tận hưởng cảm giác trải nghiệm.

Tôi dừng lại. Tôi muốn nhìn thấy làn da trên mông cô ấy hồng hào một cách rực rỡ. Không vội vàng gì mấy, tôi trêu đùa với cô, kéo quần lót của cô xuống, tay lả lướt lên đùi, rồi xuống tới khuỷu chân, và cuối cùng là phần bắp chân. Cô ấy nâng chân của mình lên khiến tôi dễ dàng kéo tuột chiếc quần ra rồi vứt nó xuống sàn nhà. Cô vắn vẹo người, nhưng rồi dừng lại khi tôi chạm đến phần da mông ửng hồng của cô, nó hồng một cách rực rỡ. Nắm lấy tay cô, tôi đánh vào mông cô lần nữa, đầu tiên chỉ nhẹ nhàng thôi, rồi lại mạnh dần và cứ thế lặp lại.

Cô nàng ướm nhẹp, lòng bàn tay tôi vẫn tiếp tục kích thích.

Tôi nắm lấy tóc cô ấy chặt hơn, cô ấy rên lên với các cử động, mắt nhắm lại tận hưởng, miệng mở to ra và thả lỏng hoàn toàn.

Chết tiệt, cô ấy thật là nóng bỏng.

“Cô gái ngoan.” Giọng tôi khàn khàn, nhịp thở không đều đặn.

Tôi đét cô ấy thêm vài lần nữa cho đến khi mà tôi không thể chịu đựng được nữa.

Tôi muốn cô ấy.

Ngay bây giờ.

Tôi từ từ rút mấy quả cầu ra khỏi người của cô ấy.

Cô ấy rên to trong sự sung sướng. Lật ngược cô ấy nằm ngửa ra, tôi dừng lại đôi chút để cởi chiếc quần dài mình đang mặc, rồi mang cái bao cao su chết tiệt này vào, xong xuôi tôi nằm xuống bên cạnh cô ấy. Tôi cầm tay cô ấy rồi kéo đặt nó qua khỏi đầu cô, rồi chậm chậm đi vào bên trong cô ấy trong khi cô ấy kêu lên mấy tiếng meo meo như mèo.

“Ôi em yêu.” Cô ấy đang cảm thấy tuyệt vời.

“Em muốn anh cùng em làm tình.” Câu nói của cô ấy rung lên trong đầu tôi.

Bằng một cách nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng luôn, tôi bắt đầu di chuyển, cảm nhận từng inch quý báu của lớp da thịt cô ấy và cả những phần xung quanh tôi. Tôi hôn cô ấy, trân trọng cái miệng thông minh và cả cơ thể của cô ấy cùng lúc. Cô ấy vòng hai chân của mình quanh người tôi, nhẹ nhàng tạo ra lực đẩy cố vũ sự cuồng nhiệt của tôi cho tới khi chân của cô ấy xoắn tít cả vào nhau.

Sự sung sướng của cô ấy cũng khiến tôi sung sướng lây. “Ana!” Tôi gọi, phóng thích tinh dịch của mình vào cô ấy. Giải thoát tất cả. Sự giải thoát ấy khiến tôi nhận ra rằng mình muốn nhiều hơn nữa, cần nhiều hơn nữa.

Trong khi tôi đang cố gắng cân bằng bản thân mình lại, tôi đã phải đẩy đi luồng cảm xúc kì lạ đang gặm nhấm bên trong tôi, nó không phải là sự tối tăm, nó giống một nỗi sợ hãi hơn, một thứ gì đó mà tôi không thể hiểu nổi.

Ana dùng tay ôm choàng lấy tôi, và tôi mở mắt ra để nhìn thấy gương mặt buồn ngủ của cô ấy, ánh mắt no say.

“Tôi rất thích điều đó,” tôi thì thầm và hôn cô ấy một nụ hôn dài.

Cô ấy thưởng lại cho tôi bằng một nụ cười đầy nét buồn ngủ. Tôi đứng dậy, dùng chân phủ lên người cô ấy, nhặt cái quần PJ của mình lên rồi quăng vào phòng tắm, tôi cũng vứt cái bao cao su vào đấy luôn. Tôi mặc quần sạch vào rồi đi tìm tuýp kem chiết xuất từ hoa cúc.

Quay trở lại giường, Ana lại nở một nụ cười, nhưng lần này là cười mãn nguyện.

“Quay người lại nào.” Tôi yêu cầu, lúc đầu tôi cứ tưởng rằng cô ấy sẽ đảo mắt với tôi, nhưng rồi cô ấy nghe lời tôi và bắt đầu di chuyển. “Mông của em có màu thật là đẹp.” Tôi ngắm nhìn thành quả mà mình tạo ra. Tôi quẹt vào lòng bàn tay một ít kem rồi nhẹ nhàng xoa bóp mông cho cô ấy.

“Nói cho em nghe những gì ngài đã hứa là sẽ nói đi ngài Grey.” Cô ấy vừa nói vừa ngáp.

“Cô Steele, cô thật là biết cách phá hoại khoảnh khắc.”

“Nhưng chúng ta đã thoả thuận rồi mà.” Cô ấy nhấn mạnh.

“Em cảm thấy thế nào rồi?”

“Có một chút thay đổi.” Tôi thờ dãi, đặt tuýp kem lên bàn bên cạnh giường, rồi chui vào trong chăn cùng Ana, cho cô ấy gối đầu lên cánh tay tôi. Tôi hôn vành tai của cô ấy “Người đàn bà mang anh đến với thế giới này là một con diêm có tiếng, Anastasia. Đi ngủ thôi.”

Cô ấy ôm chặt cánh tay tôi.

Tôi vẫn ổn mà, tôi thực sự không muốn nhận lấy sự cảm thông hay thương hại từ cô ấy.

“Bà ấy như thế nào?” Cô thì thầm.

“Bà ta hiện đã chết.”

“Bà chết cách nay bao nhiêu lâu rồi?”

“Bà ta chết khi tôi lên bốn. Tôi thực sự không nhớ rõ lắm, bố Carrick có cho tôi biết vài thông tin, nhưng tôi chỉ nhớ được một vài phần nhất định. Làm ơn, chúng ta đi ngủ nhé.”

Sau một vài phút lấy tôi làm vật để thư giãn đầu óc, cô ấy nói, “Chúc ngủ ngon, Christian.” Giọng cô ấy đầy buồn ngủ.

“Ngủ ngon Ana.” Tôi hôn cô ấy một lần nữa, khẽ hít hà hơi thơm nhẹ nhàng từ tóc của cô ấy, thứ khiến các kí ức của tôi như bay bổng lên.

“Đừng có hái mấy quả táo ấy xuống rồi lại quăng nó đi như thế chứ đồ khốn.”

“Im đi cái đồ cứ thích làm quan trọng hoá mọi việc lên.”

Elliot lại hái một quả táo khác, cắn một miếng nhỏ, rồi sau đấy lại quăng nó vào tôi.

“Đồ con sâu non,” anh ấy chế giễu tôi.

Không! Đừng có mà gọi tôi như thế chứ.

Tôi nhảy vào người anh ấy, bịt môi rồi giơ nắm đấm của mình lên.

“Đồ con heo nái ngu ngốc. Đây là thức ăn. Ông ngoại bán chúng. Đồ con heo, con heo, con heo.”

“ELLIOT. CHRISTIAN.”

Bố lôi tôi ra khỏi Elliot, người mà đang đứng một cách khúm núm.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Em ấy bị điên.”

“Elliot!”

“Anh ấy phá hoại cây táo,” sự tức giận của tôi bùng lên trong ngực, bùng lên đến cổ họng. Tôi nghĩ là tôi đang giải phóng nó ra. “Anh ấy cắn một miếng táo rồi quăng bỏ đi. Quăng nó vào người con.”

“Elliot, đây có phải là sự thật không?”

Elliot đỏ gay người lên trước cái nhìn gắt gao từ bố.

“Con, đi theo bố. Còn Christian, nhặt mấy quả táo lên nhé, con có thể cùng mẹ nướng một vài cái bánh táo cho ông và cả nhà.”

Cô ấy ngủ thật nhanh trong khi tôi vẫn còn đang thức, mũi tôi chìm vào mớ tóc thơm tho của cô ấy, vòng tay tôi bao bọc lấy cô. Tôi mơ một giấc mơ về những chuyện đã xảy ra ở vườn táo của ông ngoại cùng với Elliot; về những ngày hạnh phúc, nhưng cùng đầy giận dữ.

Đã gần bảy giờ sáng rồi, lai thêm một đêm nữa tôi ngủ cùng cô Steele, cảm giác thật kì lạ khi tôi thức dậy và bên cạnh là cô ấy, nhưng là kì lạ theo hướng tích cực. Tôi đang suy nghĩ thử xem mình có nên đánh thức cô ấy dậy bằng một lần giao cấu vào buổi sáng hay không, cơ thể tôi thì hơn cả sẵn sàng luôn đấy, nhưng cô ấy thì ngủ li bì như bị hôn mê vậy, và cô nàng thì còn có thể bị đau nhức nữa. Tôi nên để cho cô ấy ngủ, trèo xuống giường bằng một cách nhẹ nhàng nhất để tránh làm cô ấy tỉnh dậy, tôi mặc

vào chiếc áo thun sạch rồi gom mớ quần áo tũ tung trên sàn của cô ấy rồi đi ra phía phòng khách.

“Buổi sáng tốt lành, ngài Grey.” Bà Jones đang bận rộn trong nhà bếp.

“Buổi sáng tốt lành bà Gail.” Tôi thở dài, nhìn ra phía cửa sổ, đem phần tàn tích của bình minh gom gọn vào mắt.

“Ngài có đồ cần giặt ủi à?” Bà ấy hỏi.

“Ừ phải, nó là đồ của Anastasia.”

“Ngài có muốn tôi giặt rồi phơi chúng lên không?”

“Bà có thời gian để làm chứ?”

“Tôi sẽ chỉnh chế độ giặt nhanh.”

“Vậ thì tốt quá, cảm ơn bà nhé.” Tôi đưa cho bà ấy quần áo của Ana, “Em gái bà sao rồi?”

“Nó ổn, cảm ơn vì ngài đã hỏi thăm, mấy đứa trẻ lớn lên nhanh quá, mấy đứa con trai tính tình dần trở nên cọc cằn và gắt gỏng.”

“Tôi biết.”

Bà ấy cười và đi làm cho tôi một ly cà phê.

“Tôi sẽ ở trong thư phòng, lát nữa bà mang cà phê vào hộ tôi nhé.” Khi bà ấy nhìn tôi, nụ cười thích thú của bà ấy chuyển dần sang kiểu tôi-biết-hết.. nụ cười ấy có phần nữ tính và bí ẩn. Sau đó bà ấy nhanh chóng rời khỏi nhà bếp, tôi nghĩ chắc là đi tới phòng giặt ủi.

Bà ấy bị gì thế? Okay, đây là ngày thứ hai đầu tiên – lần đầu tiên – trong bốn năm bà ấy làm việc cho tôi, rằng có một người phụ nữ ngủ trên giường của tôi. Nhưng nó cũng đâu có gì to tát đâu. Một bữa sáng cho hai người ăn nhé, bà Jones. Tôi nghĩ bà có thể làm được.

Tôi lắc đầu và đi vào thư phòng để làm việc. Tôi sẽ tắm tấp sau ... có lẽ là sẽ tắm cùng Ana.

Tôi kiểm tra email của mình rồi gửi cho Ros và Andrea mỗi người một cái mail, thông báo rằng tôi sẽ tới công ty vào chiều nay thay vì sáng nay. Sau đấy tôi xem qua mấy bản vẽ mới của Barney.

GAIL GÕ CỬA VÀ BỤNG VÀO cho tôi ly cà phê thứ hai, tiện thể nói luôn cho tôi biết rằng đã 8 giờ 15.

Trễ thế rồi cơ à?

“Tôi không đến công ty sáng nay”

“À vâng, Taylor muốn hỏi rằng bao giờ ngài đi làm.”

“Tôi sẽ đi vào chiều nay.”

“Tôi sẽ nói lại với anh ấy. Tôi đã treo quần áo của cô Steele vào tủ quần áo của ngài rồi, thưa ngài.”

“Ồ cảm ơn. Đúng là nhanh thật đấy. Cô ấy vẫn còn ngủ à?”

“Tôi nghĩ vậy,” và lại có một nụ cười nữa. Tôi cau mày lại, nụ cười của bà ấy càng rộng ra khi bước ra khỏi thư phòng của tôi.

Tôi gạt công việc qua một bên để thưởng thức ly cà phê của mình rồi sau đó đi tắm và cạo râu.

Tôi đã mặt đỏ xong rồi mà Ana vẫn còn ngủ.

Mày đã làm cho cô ấy mệt lả, Grey. Nhưng tôi đã vui vẻ, hơn cả vui vẻ. Cô ấy trông thật thư thái, cứ như mọi chuyện trên đời này đều chẳng liên quan gì đến cô ấy vậy.

Tốt. Tôi đeo đồng hồ vào cổ tay, mở ngăn kéo trên cùng và lấy ra một cái bao cao su.

Em sẽ không bao giờ biết được.

Tôi đi ngang qua phòng khách để đến phòng làm việc của mình.

“Ngài muốn tôi dọn bữa sáng cho ngài chứ, ngài Grey?”

“Tôi sẽ ăn sáng với Ana, cảm ơn bà.”

Tôi cầm điện thoại lên và gọi cho Andrea, sau khi trao đổi một vài thứ cô ấy chuyển cuộc gọi sang cho Ros.

“Ngài định để chúng tôi chờ đến bao giờ nữa?” Cô ấy nói giọng chế nhạo.

“Chào buổi sáng Ros. Cô thế nào rồi?” Tôi nói giọng ngọt ngào.

“Bực bội.”

“Bực tôi à?”

“Đúng giận anh, giận cả cái ý thức về công việc của anh.”

“Chiều nay tôi sẽ đến mà. Lí do tôi gọi cho cô là vì tôi đã quyết định sẽ hủy hợp tác với công ty Wood’s.” Tôi đã nói với cô ấy điều này rồi, mà cô ấy với Marco bàn bạc quá lâu, tôi muốn giải quyết dứt điểm việc này ngay bây giờ. Tôi nhắc cho cô ấy nhớ rằng chuyện gì đã từng xảy ra khi công ty P&L không chứng tỏ được năng lực của mình. Thậm chí không thêm chứng tỏ nữa kìa.

“Bên đấy cần thêm thời gian.”

“Tôi không có hứng thú, Ros. Chúng ta không làm mánh trợn tải nặng.”

“Anh chắc không?”

“Tôi không muốn nghe về mấy cái cơ khập khểnh ấy nữa.” Đã quá đủ rồi. Tôi đã quyết tâm.

“Christian -”

“Bảo Marco gọi cho tôi. Đến lúc phải thải ra hoặc là phá sản rồi.

“Được rồi. Được rồi. Nếu anh muốn như vậy. Còn gì khác nữa không?”

“Nói Barney rằng mô hình nhìn khá ổn đấy, tuy rằng tôi không chắc về phần giao diện bên ngoài cho lắm.”

“Tôi nghĩ phần giao diện ấy tốt ấy chứ, tôi đã nhìn qua rồi. Cho dù tôi không phải là một chuyên gia về việc này.”

“Không hẳn là tệ, tôi chỉ cảm thấy nói thiếu thiếu một chút gì đấy.”

“Nói với Barney đi.”

“Tôi muốn gặp anh ấy chiều nay để bàn bạc.”

“Trực tiếp luôn sao?”

Sự mỉa mai của cô ấy thực khó chịu. Nhưng tôi mặc kệ tông giọng của cô ta mà nói rằng tôi cần đội làm việc này động não lên.

“Anh ấy sẽ vui lòng. Vậy tôi gặp anh vào chiều này chứ?” Giọng cô ta vui vẻ.

“Okay” tôi trấn an cô ta, “Chuyển máy lại cho Andrea đi.”

Trong khi chờ cô ấy nhắc máy, tôi nhìn ra phía bầu trời quang đãng. Nó có màu giống hệt màu mắt của Ana.

Là đầy sức sống đó Grey.

“Andrea -”

Một chuyển động nhẹ làm tôi sao nhãng. Nhìn lên, tôi vui khi thấy Ana đứng ngay ngưỡng cửa phòng, không mặc gì khác ngoài cái áo thun của tôi. Đôi chân của cô ấy, thon dài và có hình dáng đẹp, phô bày ra chỉ để cho mỗi mình tôi ngắm nhìn.

“Ngài Grey,” Andrea trả lời.

Mắt tôi không thể dời khỏi Ana. Tôi thấy màu của bầu trời vào hạ và nó thật ấm áp. Ôi chúa ơi, tôi có thể đứng phoir mình dưới cái nắng ấm ấy cả ngày – mọi ngày.

Đừng trở nên vô lý, Grey.

“Xóa lịch hôm nay của tôi nhé, nhưng bảo Bill gọi cho tôi. Tôi sẽ đến công ty vào lúc hai giờ, tôi cần nói chuyện với Marco chiều nay, nó sẽ kéo dài ít nhất nửa tiếng đồng hồ.”

Tôi mở một nụ cười nhẹ với đôi môi của Ana, và tôi nhìn thấy cô ấy cũng cười lại với tôi.

“Vâng thưa ngài.” Andrea trả lời.

“Xếp lịch cho Barney và nhóm của anh ấy sau Marco, hoặc là ngày mai cũng được, và sắp xếp cho tôi gặp Claude mỗi ngày trong tuần này.”

“Sam muốn nói chuyện với ngài sáng nay.”

“Bảo anh ấy chờ đi.”

“Anh ấy muốn nói về chuyện Darfur.”

“Oh?”

“Anh ấy thấy đoàn viện trợ như một cơ hội tuyệt vời để PR bản thân.”

Ôi Chúa ơi, anh ta sẽ làm thế phải không?

“Tôi không muốn công khai vụ Darfur.” Giọng tôi cộc cằn, bực tức.

“Anh ấy nói có một phóng viên của tạp chí Forbes muốn nói chuyện với ngài về vấn đề đấy,”

Làm thế quái nào mà họ biết được?

“Nói với Sam thỏa thuận việc ấy.” Tôi búng tay, tôi trả tiền cho anh ta để anh ta làm việc này.

“Ngài muốn nói chuyện trực tiếp với anh ấy không?” cô ấy hỏi.

“Không.”

“Vâng. Tôi cần RSVP cho sự kiện sẽ diễn ra vào hôm thứ bảy.”

“Sự kiện nào cơ?”

“Là sự kiện Chamber of Commerce Gala.”

“Diễn ra vào thứ bảy tới à?” Tôi hỏi, vừa đúng lúc một ý tưởng mới nảy ra trong đầu tôi.

“Vâng, thưa ngài.”

“Giữ máy nhé –” Tôi quay sang Ana, cô ấy đang đung đưa chân trái của mình nhưng cặp mắt màu xanh biếc của da trời vẫn không rời khỏi tôi “Khi nào thì em sẽ quay về từ Georgia?”

“Thứ sáu.” Cô ấy nói.

“Tôi sẽ cần thêm một vé nữa, vì tôi có một buổi hẹn hò*,” tôi thông báo cho Andrea.

“Một buổi hẹn hò*?” Andrea cô ta hỏi nghi ngờ. Tôi thở ra. “Đúng, Andrea, tôi mới vừa nói đấy. Một buổi hẹn hò. Cô Anastasia sẽ đi cùng tôi.”

(* nguyên văn: a date)

“Vâng, thưa ngài Grey.” Cô ấy nói vui vẻ như thể tôi mới vừa làm gì đó bất ngờ khiến cô bất ngờ vậy.

Tôi không hiểu chuyện đó thì có ý nghĩa gì với nhân viên của mình nữa?

“Chỉ vậy thôi.” Tôi cúp máy. “Chào buổi sáng, cô Steele.”

“Ngài Grey.” Ana chào tôi. Tôi đi vòng qua bàn đến chỗ cô ấy, đưa tay vâng vâng đôi má cô. “Tôi khôn ngoan ý làm em thức giấc, tôi thấy em nằm yên. Em ngủ ngon chứ?”

“Em đã ngủ rất ngon, cảm ơn anh. Em chỉ đến để chào buổi sáng anh trước khi em đi tắm.” Cô nàng cười, mắt ánh lên vui vẻ. Thật thoải mái khi thấy

cô ấy như thế này. Trước khi tôi quay lại làm việc, tôi cuối xuống hôn cô ấy thật nhẹ. Đột nhiên cô nàng vòng tay qua cổ tôi, luôn những ngón tay tóc tôi, ép sát cơ thể mình vào tôi.

Whoa

Đôi môi của cô ấy đòi hỏi, vì thế tôi đáp trả, hôn lại cô, và bất ngờ bởi sự nhiệt huyết của nàng. Với tay một tay tôi cúp mặt cô xuống, cả cơ thể tôi nóng bừng tựa bị thiêu đốt.

“Hắn em đã ngủ ngon lắm.” Giọng tôi pha một chút phóng túng trụ lạc bất ngờ. “Tôi nghĩ em nên đi tắm, hoặc là tôi có thể đặt em lên bàn làm việc của mình ngay bây giờ?”

“Em chọn bàn của anh.” Cô thì thào qua khóe miệng, cọ thân dưới vào cái vật đang cương cứng của tôi. Quả là một sự ngạc nhiên. Mắt cô tối đen vì ham muốn. “Cô luôn rất có cảm hứng với chuyện này nhỉ, cô Steele? Càng ngày cô càng tham lam rồi.”

“Em chỉ có cảm hứng với anh thôi.”

“Đúng, chỉ một mình tôi thôi!” Những lời của cô đánh động ham muốn tình dục trong tôi. Đánh mất mọi sự kềm chế bản thân, tôi hất mọi thứ trên bàn xuống, giấy tờ, điện thoại, bút viết và mọi thứ linh tinh xuống bàn, không thèm suy nghĩ. Tôi nhắc bổng cô lên, đặt lên bàn, mái tóc cô xoa dài trên ghế và cạnh bàn.

“Em muốn, tôi chiều.” tôi gằn từng tiếng, rút một cái áo mưa ra và mở khóa quần. Mang nhanh vào, tôi nhìn xuống cô Steele tham lam dưới thân mình. “Tôi mong rằng em đã chuẩn bị sẵn sàng.” Tôi cảnh báo cô, giữ cổ tay của cô qua hai bên. Nhấp một cái tôi bên trong cô ấy.

“Ah... Chúa ơi. Ana. Em sẵn sàng quá.” Tôi cho cô ấy một phần giây để thích ứng với sự hiện diện của tôi trong cô. Và tôi bắt đầu đẩy. Vào rồi ra. Cứ như thế. mạnh và mạnh hơn nữa. cô ngửa đầu ra sau, miệng mở không nói nên lời, ngực cô nàng đung đưa theo nhịp mỗi khi tôi ra vào thân thể cô. Cô vòng chân quanh hông tôi, eps tôi sâu vào trong cô.

Đó là những gì em muốn, phải không cưng?

Cô ấy cảm nhận từng lần ra vào của tôi, kêu lên mỗi khi tôi chiếm hữu hoàn toàn cô. Đưa cô ấy lên càng ngày càng cao – cho đến khi thân người cô căng cứng quanh tôi.

“Đến nào em yêu, đến vì tôi.” Tôi rít lên qua hai hàm răng mím chặt, và cô ấy đến, tuyệt đỉnh, kêu lên và bao phủ tôi bởi cơn cực khoái của chính mình.

Khốn, tôi đến, đổ sụp lên thân cô trong khi cô ấy căng cứng lại bao lấy tôi.

“Em đang làm gì tôi vậy?” tôi hỗn hển, lưỡi khám phá cổ cô. “Em đã cảm dỗ tôi, Ana. Em là thứ ma thuật ếm lên người tôi.”

Tôi thả cổ tay cô ấy ra rồi đứng dậy, nhưng cô ấy vẫn vòng chân kẹp tôi chặt, ngón tay cô vẫn còn trên tóc tôi.

“Em mới là người bị cám dỗ.” cô thì thầm. Chúng tôi nhìn nhau, ánh mắt cô căng thẳng hết như muốn nhìn thấu tôi. Thấu những mảng tối trong linh hồn tôi. Khi. Buông tôi ra. Chuyện này quá sức rồi.”

Tôi cúp mặt cô xuống, hôn thật nhẹ nhàng. Một ý nghĩ khó chịu xoẹt qua trong đầu tôi, ý nghĩ cô ấy đã từng như thế này với một người đàn ông khác. Không. Không ấy không làm như vậy với một ai khác. Không bao giờ.

“Em.Là.Của.Tôi.” Từng lời tôi nói ra vỡ òa trong không gian. “Em hiểu chứ?”

“Vâng, là của anh.” Cô nói, biểu cảm của cô như lời từ trái tim vậy, khiến tôi tin, và sự ghen tương bất hợp lí của tôi biến mất.

“Em chắc là em muốn đi Georgia chứ?” tôi hỏi, vuốt tóc cô.

Cô ấy gật đầu.

Khi thật.

Tôi rút ra làm cô nhăn mặt.

“Em đau sao?”

“Một chút.” Cô ấy nói với nụ cười gượng gạo.

“Tôi thích mỗi khi em bị đau.” Làm em nhớ đến tôi đã ở đây, chỉ mỗi mình tôi.” Tôi hôn cô ấy một cách thô bạo và chiếm hữu. Vì tôi không muốn cô ấy đến Georgia.

Và bởi vì không ai khiến tôi điều đứng ngoài Elena.

Và từ đó trở đi, chuyện đó luôn được cân đo đong đếm, một phần của giác quan. Đứng đây, tôi nắm tay giúp cô ấy ngồi dậy. Và khi tôi lột bao ra, cô nhìn tôi nói, “Lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng.”

Tôi giả vờ bất ngờ. Cô ấy cầm lên cái gói bạc bị xé, trông chờ lời giải thích.

“Một người đàn ông có tham vọng, Anastasia, kể cả mơ mộng nữa, và đôi khi thì khát khao của anh ta thành hiện thực.” Tôi không biết là mình có thể làm quen với mấy chuyện này không nữa, những yêu cầu đòi hỏi của cô, khôn gphair của tôi. Miss Steele, một người phụ nữ hơi đổi ngậy thơ, em thật là, như mọi khi, luôn làm tôi không lường trước được.

“VẬY ... trên bàn của anh ... ước mơ bấy lâu à?” cô hỏi.

Em yêu. Tôi từng quan hệ trên cái bàn này vô số lần rồi, vô vố lần, nhưng luôn dưới tầm kiểm soát của mình, chưa bao giờ ở phòng ngủ của người Phục Tùng.

Đây không phải là cách nó vận hành như thế nào. Mặt cô ấy xịu xuống khi đang cố đọc biểu cảm trên gương mặt tôi. Khi gió thật. Tôi biết phải nói gì bây giờ? Ana à, không như em, tôi có một quá khứ.

Tôi chải tay vào tóc baast lực; buổi sáng này dường như sẽ không theo kế hoạch.

“Em nên đi tắm.” Kê nén, cô ấy nói. Cô đứng dậy rồi bước đi về cánh cửa phòng.

“Tôi còn phải gọi vài cuộc điện thoại. Chúng ta cùng ăn sáng sau khi em tắm xong nhé.” Tôi nhìn cô, tự hỏi liệu mình có thể nói gì để cứu vãn không. “Tôi nghĩ là bà Jones đã giặt ủi đồ của em rồi đó, chúng ở trong tủ đóng.”

Cô ấy nhìn như thể ngạc nhiên. “Cảm ơn.” Cô nói.

“Không có gì.”

Nhường mày cô nhìn tôi.

“Gì vậy?” tôi hỏi

“Hà?”

“Ý em là gì?”

“Ờ thì anh lạ hơn mọi khi.”

“Tôi lạ?” Ana, em yêu, “kì lạ” là tên đệm của tôi.

“Đôi khi.”

Nói cô ấy nghe đi. Nói cô ấy là vì chả có mống nào động lên người em trong một thời gian dài.

“Như mọi khi, tôi bất ngờ vì em, Cô Steele.”

“Bất ngờ như thế nào?”

“Cứ nghĩ lúc này như là một sự bột phát.”

“Thỏa mãn cả hai mà ngài Grey.*” Cô trêu tôi. (câu nói huyền thoại: “We aim to please, Mr. Grey”)

“Và thỏa mãn em.” Tôi nói. Nhưng em cũng làm tôi điêu đứng. “Tôi nhớ là em muôn đi tắm nhỉ?”

Miệng cô ấy trễ xuống. Khốn.

“Ừ, um, lát nữa ta gặp nhau.” Cô ấy quay đi bước ra khỏi cửa phòng, bỏ lại tôi trong sự bối rối vô cùng. Tôi lắc đầu tống mọi thứ ra khỏi tâm trí. Rồi bắt đầu cúi xuống nhặt mấy thứ vương vãi lên bàn.

Làm thế quái nào mà cô ấy cứ thế bước vô phòng làm việc của tôi rồi quyền rũ tôi? Mỗi quan hệ này đáng lẽ ra nên dưới tầm kiểm soát của tôi. Đây cũng là những gì tôi nghĩ tối qua: sự nhiệt tình không kèm chế nôi của cô và sự mẫn mọt yêu chiều. Tôi lẽ ra nên làm gì đó để trải qua nó. Nhưng đó là điều tôi không biết. Tôi dừng lại, cầm điện thoại lên.

Nhưng chuyện đó thật sự rất tốt.

Đúng. Hơn cả tốt.

Tôi cười vụng với ý nghĩ đó và nhớ lại cái e-mail “tốt” của cô. Chết thật. Một cuộc gọi nhớ từ Bill. Anh ta chắc hẳn đã gọi tôi trong khi tôi thì vui vẻ với cô Steele. Tôi ngồi xuống bàn, tập trung lại toàn bộ – giờ thì cô ấy đang tắm – tôi nhấn nút gọi lại. Tôi cần Bill thông báo tình hình về Detroit ... và tôi cần phải quay lại cuộc chơi của chính mình. Bill khôn gbatws máy, nên tôi gọi Andrea.

“Ngài Grey.”

“Có lịch trình gì cho chiếc phản lực vào hôm nay và ngày mai không?”

“Không ạ, từ giờ cho đến thứ Năm thưa ngài.”

Tôi trầm lặng. Chắc chắn là phải ở Detroit sao? Tôi lại có những kí ức mơ hồ về mùi bia rượu, những kẻ lang thang, những tên nghiện ngập la lối khi chúng tôi đi trên đường; cái ổ mà chúng tôi gọi là nhà; và một người phụ nữ trẻ, nghèo xơ nghèo xác, một con điếm mà tôi gọi là Mẹ, ngồi trong căn

phòng xám xịt, hôi hám, đầy bụi khói, nhìn vô định vào không gian trước mặt.

Và hẳn ta.

Tôi rùng mình. Đừng nghĩ về hẳn ta hay ... cả bà ta.

Nhưng tôi không thể không nghĩ đến. Ana không nói gì về lời nói mới của tôi. Tôi chưa bao giờ nói với ai về mục đích ấy với ai. Có lẽ đó là vì sao Ana vỗ lấy tôi sáng tôi: cô ấy nghĩ tôi cần một chút TLC*. (*Tender Loving Care: tạm dịch: yêu thương chăm sóc dịu dàng.)

Mẹ kiếp.

Em yêu. Tôi sẽ đón nhận cơ thể em khi em dang hiến nó. Tôi chỉ là đang ổn. Ngay cả khi suy nghĩ đó đến với tôi và tôi tự hỏi nếu tôi đơn giản “chỉ là ổn.” Tôi không nghĩ đến những đau thương của mình nữa; đó sẽ là thứ gì đó để nói với Flynn khi ông ta quay trở về.

Giờ thì tôi đói rồi. Tôi mong là cô ấy đã tắm xong rồi, vì tôi cần ăn.

ANA ĐANG ĐỨNG cạnh bếp nói chuyện với bà Jones, bà ấy đã dọn đĩa ra sẵn rồi.

“Cô ăn gì nhé?” Bà Jones hỏi.

“Không, cảm ơn bà.”

Không, em không nên vậy.

“Đương nhiên là em phải ăn chút gì đó chứ,” tôi cau có. “CÔ ấy ăn bánh kẹp, thịt nguội và trứng bà Jones.”

“Vâng, thưa ngài Grey. Ngài dùng gì ạ?” bà ấy nói.

“Tôi dùng trứng ốp và nước trái cây. Ngồi đi.” Tôi chỉ xuống cái ghế bảo Ana. Cô ấy làm theo, và tôi ngồi xuống cạnh cô ấy khi Bà Jones làm đồ ăn sáng cho chúng tôi.

“Em mua vé máy bay chưa?” tôi hỏi.

“Chưa, em sẽ về nhà mua qua mạng.”

“Em có tiền không?”

“Có.” Cô ấy nói, như thể tôi là thằng nhóc 5 tuổi vậy. Rồi cô hất tóc qua vai, mím môi lại, tôi nghĩ là cô ấy bực rồi đây.

Tôi nhướng mày khiển trách. Tôi lúc nào cũng có thể đè em ra đét vào hông em lần nữa, cưng à.

“Vâng, em có tiền, cảm ơn anh.” Cô ấy nói nhanh, giọng dịu lại.

Tốt hơn rồi đó.

” Tôi có chiếc phản lực, không có lịch trình gì tron gba ngày tới; em có thể dùng nó.” Câu trả lời sẽ là không. Mối cô ấy hở ra vì sốc, từ rung động rồi trở thành giận dữ, nếu theo như thường lệ. nhưng ít ra là tôi có đề nghị. “Chúng ta đã từng dùng sai mục đích của phương tiện hàng không của công ty một lần rồi. Em không muốn làm thế lần nữa.” cô ấy lãnh đạm nói.

“Là công ty của tôi, là phản lực của tôi.”

Cô ấy lắc đầu. “Cảm ơn vì lời đề nghị của anh nhưng em sẽ vui hone khi mua vé máy bay bình thường.”

Hầu hết mọi phụ nữ sẽ nhảy lên phi cơ nếu cơ hội, nhưng có lẽ mấy thứ vật chất này khôn glaf cô gái này xiêu lòng – hoặc có lẽ là cô ấy khôn gthichs cảm giác nợ nần tôi. Tôi không chắc là nó nằm ở vé nào.

Cả hai. Cô ấy là một vật thể ngang ngạnh.

“Theo ý em vậy.” tôi thở dài. “Em có chuẩn bị gì nhiều cho mấy cuộc phỏng vấn không?”

“Không.”

“Tốt.” Tôi hỏi, nhưng cô vẫn chưa chịu nói cho tôi biết đó là nhà xuất bản nào. Thay vào đó cô ấy nở cho tôi một nụ cười khó hiểu. Chẳng có cách nào cạy miệng cô ấy cả.

“Tôi là người biết sử dụng các phương tiện hỗ trợ thưa cô Steele.”

“Tôi luôn luôn ghi nhớ điều đó, ngài Grey. Ngài sẽ định vị điện thoại tôi chứ?”

Tôi tin chắc rằng cô ấy vẫn còn nhớ vụ đó. “Thật ra, tôi sẽ hơi bận vào chiều nay, cho nên tôi sẽ nhờ ai đó làm việc đó.” Tôi trả lời, nhếch mép cười.

“Nếu như có nhân viên nào rỗi rãi làm việc này, rõ ràng là ngài thuê thừa người rồi.”

Ôi, hôm nay cô nàng ngộ nghĩnh thật.

“Tôi sẽ gửi e-mail cho trưởng phòng nhân sự và nhờ cô ta đếm lại đầu người xem sao.”

Đó là điều tôi thích: những lời bông đùa của chúng tôi. Nó mới mẻ và vui vẻ, khác với những thứ tôi vốn biết.

Bà Jones bày đồ ăn sáng ra cho chúng tôi và tôi cảm thấy hài lòng khi thấy Ana thưởng thức thức ăn của mình. Bà Jones bước ra khỏi phòng ăn, Ana ngược lên nhìn tôi.

“Gì vậy, Anastasia?”

“Anh biết đấy, anh chẳng bao giờ nói em nghe việc tại sao anh không thích việc bị động chạm.”

Không lại phải chuyện này nữa chứ!

“Tôi nói em bao nhiêu lần rồi, tôi chưa bao giờ nói chuyện này cho ai nghe cả.” Tôi thấp giọng che đậy sự bất mãn của mình.

Tại sao cô ấy cứ hỏi mãi những câu này? Cô ấy ngón vào miệng mấy miếng bánh nữa.

“Em sẽ nghĩ về thỏa thuận của chúng ta không , khi em đi?” tôi hỏi.

“Vâng.” Cô ấy nghiêm túc nói.

“Em sẽ nhớ tôi chứ?”

Grey!

Cô ấy quay mặt qua nhìn tôi, bất ngờ vì câu hỏi của tôi. Cả tôi cũng bất ngờ vì câu hỏi của mình. “Có.” Một lúc sau cô nói, giọng chân thành. Tôi trông chờ một câu trả lời thông minh đáng nhớ nào đó nhưng không, ít ra thì tôi cũng có một câu trả lời chân thực. Và kì lạ thay, tôi yêu sự thừa nhận đơn thuần của cô.

“Tôi cũng sẽ nhớ em.” Tôi thì thào. “Hơn em nghĩ.” Căn hộ tôi sẽ lặng im hơn nếu không có em và một chút trống rỗng. Tôi vâng vâng má cô và hôn nhẹ.

Cô nở nụ cười thật nhẹ rồi quay lại với bữa ăn của mình.

“Em đi đánh răng, em nghĩ là tới giờ mình nên đi rồi.” cô ấy ăn xong, nói với tôi.

“Sớm vậy, tôi nghĩ em sẽ ở lại lâu hơn.” Cô ấy hơi sừng sốt, liệu cô ấy có nghĩ là tôi đang đuổi cô ấy đi không chứ?

“Em đã thuyết phục được ngài và đã tiêu tốn đủ thời gian của ngài rồi, ngài Grey. Chẳng phải, ngài cũng còn cả một đế chế để cai trị sao?”

“Tôi có thể trốn một ngày.” Hy vọng len lỏi trong lồng ngực và giọng nói của tôi.

“Em còn chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn. Và thay đồ.” Cô ấy nhìn tôi thật trợn.

“Em trông rất đẹp.”

“Vâng, cảm ơn ngài.” Cô ấy ân cần nói. Hai má hồng lên như mọi khi, như mông cô tối qua. Cô ấy ngượng ngùng. Đến khi nào thì cô ấy mới học cách tiếp nhận lời khen ngợi?

Ngồi dậy cô ấy mang đĩa đến bồn rửa.

“Để đấy đi, bà Jones sẽ làm.”

“Okay, em đi đánh răng ạ.”

“Hãy tự do dùng bàn chải của tôi,” tôi nói trêu chọc.

“Tôi cũng có ý định làm vậy,” cô nói, rồi dạo bước rakhoir phòng. Cô ấy có câu trả lời cho tất cả câu hỏi.

Cô nàng quay trở lại với túi xách.

“Đừng quên mang theo BlackBerry, Mac với đồ sạc theo đến Georgia đây.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

Cô bé ngoan.

“Đi thôi.” Tôi dẫn cooa áy ra chỗ thang máu và bước vào cùng cô.

“Anh đâu cần đi xuống cùng em. Em có thể tìm thấy xe mình mà.”

“Phục vụ trọn gói,” tôi chọc cười. “Hơn thế tôi còn có thể hôn em trong suốt quãng đường đi xuống.” tôi ôm cô ấy vào lòng và làm thế, cảm nhận hương vị trong khoang miệng như một lời chào tạm biệt.

Chúng tôi đều khoan khoái và hỗn hển khi thang máy mở cửa đến garage xe. Và giờ cô ấy phải đi. Tôi mở cửa xe cho cô, bỏ qua sự ham muốn của mình.

“Tạm biệt, thưa ngài.” Cô thì thầm, hôn tôi lần nữa.

“Lái xe cẩn thận, Anastasia. Và đi bình an nhé.” Tôi đóng cửa, đứng lùi lại nhìn cô ấy rời đi.

Rồi tôi quay lên lầu.

Tôi gõ cửa phòng làm việc của Taylor và nói rằng tôi sẽ khởi hành lên công ty trong vòng 10' nữa.

“Tôi sẽ đỗ xe chờ ngài”

NGỒI TRONG XE, tôi gọi Welch

“Ngài Grey,” anh ta nhắc máy

“Welch. Anastasia Steele sẽ mua vé máy bay đi Savannah hôm nay, tôi muốn biết cô ấy sẽ lên chuyến bay nào.”

“Cô ấy có giấy ưu tiên gì không?”

“Tôi không biết nữa.”

“Vâng, tôi xem coi tôi có thể làm gì.”

Tôi cúp máy. ‘Âm mưu’ của tôi thấy thất bại rồi.

“NGÀI GREY!” ANDREA SỬNG SỐT KHI THẤY TÔI XUẤT HIỆN.
Tôi muôn snois với cô ta rằng đi mà lo cho công chuyện của cô đi, nhưng tôi quyết định rằng sẽ cư xử đúng mực.

“Tôi nghĩ sẽ làm cô bất ngờ.”

“Cà phê không ạ?” Cô ta lú lú.

“Ừ.”

“Có sữa hay không thưa ngài?”

” Với sữa nóng.”

“Vâng, thưa ngài Grey.”

“Nối máy cho Coroline Acton. Tôi muốn nói chuyện với cô ta ngay bây giờ.”

“Vâng.”

“Đặt một cuộc hẹn với Flynn vào tuần sau cho tôi.” Cô ta ngồi xuống bắt đầu làm việc.

Tôi mở hòm thư ra. E-mail đầu từ Elena.

Từ: Elena Lincoln

Chủ đề: Cuối tuần.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011, 10: 15

Đến: Christian Grey

Christian, có gì mới mẻ?

Mẹ anh nói rằng anh cùng cô gái trẻ về nhà ăn tối hôm qua. Tôi tò mò đấy. Anh chẳng thường làm vậy. Anh tìm được người Phục Tùng mới sao?

Gọi cho tôi.

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

For The Beauty That Is You™

Tôi chỉ cần vậy thôi. Tôi đóng e-mail của cô ta lại, lát nữa rồi mới tính tới nó. Olivia gõ cửa và mang cà phê vào, Andrea gọi vào máy tôi.

“Welch đã nối máy thưa ngài và tôi đã để lại lời nhắn cho Cô Acton rồi,”
Andrea thông báo cho tôi.

“Được. Nối máy cho tôi đi.” Olivia đặt tách Latte lên bàn rồi bối rối bước đi. Tôi cố gắng để lơ cô ả đó đi.

“Welch.”

“Hiện tại chưa có vé máy bay nào được mua cả thưa ngài. Nhưng tôi sẽ tiếp tục theo dõi và báo cáo cho ngài, nếu có gì trục trặc.”

“Vậy đi.” Anh ta gác máy. Nhấp ngậm cà phê tôi gọi Ros.

TRƯỚC KHI ĂN TRƯA, Andrea nối máy cho tôi với Acton. “Ngài Grey, thật vui khi ngài liên lạc với tôi. Tôi có thể giúp gì cho ngài đây.”

“Xin chào cô, Acton. Cứ như thường lệ.

“Có bản màu nào mà ngài muốn không?”

” Xanh dương và xanh lá. Bạc thì cho mấy buổi trình trọng.” tôi bỗng nhớ đến The Chamber of Commerce dinner. “Màu Gem, tôi nghĩ vậy.” (*màu của đá quý.)

“Tốt.” Cô Acton trả lời với vẻ hào hứng như mọi lần.

“Và vải đồ lót với đồ ngủ lụa, satin. Gì mà rục rờ quyến rũ chút.”

“Vâng. Có hạn gì lưu ý về kinh phí không thưa ngài?”

“Không. Tôi muốn mọi thứ đều là hàng cao cấp.”

“Giày luôn ạ?”

“Ừ.”

“Kích cỡ?”

“Tôi sẽ e-mail cho cô sau. Tôi có địa chỉ từ lần trước rồi.”

“Khi nào thì giao cho ngài ạ?”

“Thứ Sáu này.”

“Vâng, tôi chắc chắn sẽ làm kịp cho ngài. Ngài có muốn xem hình trước không ạ?”

“Được.”

“Vâng, tôi sẽ gửi cho ngài.”

“Cảm ơn cô.” Tôi cúp máy và Andrea lại nối máy cho tôi với Welch.
<https://tuyetnhultn.wordpress.com>

“Welch.”

“Cô Steele sẽ đi chuyến DL2610 đến Atlanta, khởi hành lúc 22:25 tối nay.”

Tôi ghi lại mọi thông tin chi tiết. Tôi gọi Andrea, cô ta đi vào sau đó vài phút, mang theo quyển ghi chép.

“Andrea, Anastasia Steele sẽ đi trên chuyến bay này. Nâng cấp ghế hạng nhất cho cô ấy, và cả phòng chờ hạng nhất, check-in luôn cho cô ấy. Và mua luôn ghế kế bên cô ấy trên mọi lượt bay, đi và về. Dùng thẻ riêng của tôi.” Cô ấy nhìn tôi bối rối, sau một khắc cô ta bình thường trở lại rồi cầm lấy tờ giấy viết tay của tôi.

“Vâng, làm ngay thưa ngài.” Cô ta đang cố gắng thể hiện chuyên nghiệp, nhưng tôi bắt gặp nụ cười trên miệng cô ta. Đây chẳng phải chuyện của cô ta.

CẢ BUỔI CHIỀU CỦA TÔI NHẤN CHÌM TRONG HỌP HÀNH. Marco chuẩn bị bản báo cáo sơ bộ về các nhà xuất bản ở Seattle. Tôi để chúng sang một bên để lát nữa đọc.

Muộn một chút, tôi đi tập với Bastille nên khi về nhà tôi cảm thấy thư giãn và bình tĩnh hơn nhiều. Ăn bữa tối, tôi ngồi vào bàn làm việc. Việc đầu tiên là trả lời thư của Elena. Khi mở hòm thư, có một e-mail từ Ana. Cô ấy vẫn không thôi trong tâm trí tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những buổi phỏng vấn.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 18:49

Đến: Christian Grey

Ngài,

Cuộc phỏng vấn của tôi diễn ra rất tốt đẹp.

Tôi nghĩ ngài sẽ quan tâm đến vấn đề này.

Ngày hôm nay của ngài như thế nào?

Ana

Tôi gõ hồi âm ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày làm việc của tôi.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:03

Đến: Anastasia Steele.

Cô Steele thân mến,

Mọi thứ cô làm tôi đều quan tâm. Cô là người phụ nữ thú vị nhất tôi từng biết.

Tôi mừng vì buổi phỏng vấn của cô diễn ra thuận lợi.

Buổi sáng của tôi vượt xa cả sự trông đợi. Buổi chiều của tôi vô cùng ảm đảm nếu so với buổi sáng.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi dựa ra sau, xoa cằm, chờ đợi.

Từ: Anastasia Steele.

Chủ đề: Buổi sáng vui vẻ.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:05

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, buổi sáng của tôi cũng lí tưởng lắm, nếu không nói đến *thái độ kì quặc của ngài sau màn quan hệ **không sánh nổi trên bàn. Đừng nghĩ rằng tôi không để ý. Cảm ơn vì bữa ăn sáng hay là nên cảm ơn bà Jones. (nguyên văn: weirding out on me)

Tôi cũng muốn hỏi vài câu về bà ấy – mặc kệ *sự kì quặc của ngài.

Ana

‘Weirding?’ Cô ấy đang nói về cái gì trên trái đất này vậy? Có phải cô ấy nói tôi kì lạ? Ừ, chắc vậy.

Có lẽ cô ấy nhận ra rằng tôi đã ngạc nhiên cỡ nào khi cô ấy làm rồi điều đúng – và không ai làm được điều đó trong một thời gian dài.

“** Không sánh nổi.” tôi công nhận.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngành xuất bản và Em?

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:10

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

“Weirding” khôn gphair động từ và nó cũng không được khuyến khích trong ngành xuất bản.

Không sánh nổi? Sánh với với gì nào? Và em muôn shoir gì về bà Jones? Tôi tò mò rồi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngài và Bà Jones

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:17

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Ngôn ngữ luôn được tiến hóa và thay đổi. Chuyện thường tình thôi. Nó đâu có ở trong tháp ngà, treo những công trình hội họa đắt đỏ hay phóng tầm mắt khắp Seattle với sân bay trên nóc nhà.

Không sánh nổi – so sánh với mấy lần khác mà chúng ta làm ... ngài hay dùng từ gì nhỉ ... à ... giao cấu. Thật ra, chuyện giao cấu là một một điều khó sánh nổi, khiêm nhường mà nói – vậy đó, như Ngài biết tôi trong chuyện này cũng còn rất kinh nghiệm.

Bà Jones có phải người phục tùng cũ của ngài?

Ana.

Bà Jones? Người phục tùng? Hồi âm của cô ấy làm tôi bật cười rồi sau đó thì sốc.

Không đời nào. Ana, em ghen đấy hả? Nên cẩn thận cách dùng từ ngữ của em đi!

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngôn ngữ. Cẩn thận lời nói!

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:22

Anastasia,

Bà Jones là một người làm thuê tốt. Tôi không có một mối quan hệ nào vượt quá quan hệ chủ tớ cả. Tôi không thuê người mà tôi có mối quan hệ tình ái với. Tôi sốc vì em nghĩ vậy. Ngoại lệ điều này chỉ dành cho em mà thôi – vì em là một cô gái thông minh trẻ đẹp với tài lẻ thương thuyết nổi bật. Dù gì thì, nếu mà em còn giữ cái kiểu phát ngôn đó, tôi sẽ xem xét lại việc thuê cô ở đây. Tôi đồng ý rằng kinh nghiệm của cô còn hạn chế. Kinh nghiệm của em sẽ tiếp tục còn hạn chế – nhất là khi ở cùng tôi. Tôi sẽ chấp nhận từ khôn ngoan nổi như một lời khen ngợi – dù với cô, tôi chưa bao giờ chắc đó thật sự là ý cô hay khả năng mĩa mai của cô đã tiến bộ vượt bậc – như mọi khi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc., từ tòa tháp ngà.

Dù có lẽ là sẽ không phải một ý kiến hay khi Ana làm việc cho tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Dấu có cả thế giới trong túi.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thân mến,

Tôi nghĩ mình đã nói ý của mình về việc vào làm cho công ty Ngài. Quan điểm của tôi trong việc này sẽ không hề thay đổi, sẽ khôn gthay đổi, và mãi không thay đổi. Tôi phải dừng lại ở đây, Kate đã mang đồ ăn về rồi. Là tôi mĩa mai ngài đấy. Ngủ ngon.

Tôi sẽ gọi cho Ngài khi tôi đến Georgia.

Ana

Vì lí do nào đó mà tôi cảm thấy bức bối khi cô ấy nói cô ấy sẽ không làm việc chotoi. Cô ấy có điểm số GPA ấn tượng. Cô ấy thông minh, duyên dáng, vui tính; cô ấy sẽ là một món hời cho công ty nào có cô ấy. Và cô ấy cũng khôn ngoan khi nói không.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cà trà Twinning Englisg Breakfast?

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:29

Ngủ ngon, Anastasia.

Tôi mong em và thói mĩa mai của em đi bình an.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises, Holdings, Inc.

Tôi dẹp cô Steele sang một bên và bắt đầu trả lời e-mail của Elena.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cuối tuần.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011, 19:47

Đến: Elena Lincoln

Chào, Elena.

Mẹ tôi không thể giữ kín chuyện gì cả. Tôi còn có thể nói gì đây?

Tôi gặp gỡ một cô gái. Cùng cô ấy ăn tối. Chẳng có quá gì quan trọng. Cô thấy thế nào?

Những điều tốt đẹp

Christian

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Elena Lincoln

Chủ đề: Cuối Tuần

Ngày: 3 tháng 5 năm 2011, 19:50

Đến: Christian Grey

Christian, chuyện đó khốn kiếp. Cùng ăn tối đi. Mai?

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

For The Beauty That Is You™

Không phải lúc này.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày cuối tuần

Ngày: 30 tháng 5 2011, 20:11

Đến: Elena Lincoln

Tôi nghĩ tôi sẽ sắp xếp lại, còn bây giờ thì tôi phải để mọi chuyện diễn ra tự nhiên thôi.

Gặp lại vào ngày mai.

C.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi ngồi xuống và đọc dự thảo đề xuất của Fred dành cho Eamon Kavanagh, sau đó chuyển sang bản tóm tắt của Marco về mấy nhà xuất bản ở Seattle.

CHỈ VÀI PHÚT TRƯỚC 10:00, tôi bị phân tâm bởi một tiếng ping phát ra từ máy tính của tôi. Đã muộn lắm rồi. Tôi cho rằng là tin nhắn từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những động thái quá ư hoang phí

Ngày: 30 tháng 5 2011 21:53

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Điều khiến em cảm thấy thực sự đáng báo động là làm thế nào mà anh biết em sẽ đi chuyến bay nào.

Khả năng đeo bám của ngài quả là vô biên. Hi vọng bác sĩ Flynn đã đi nghỉ về.

Em đã chăm sóc móng, mát-xa và thưởng thức hai ly sâm-panh-một khởi đầu hoàn hảo cho hành trình của em.

Cảm ơn.

Ana

Cô ấy đã đi làm đẹp. Tốt lắm, Andrea.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Vô cùng hân hạnh

Ngày: 30 tháng 5 2011 21:59

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Bác sĩ Flynn đã về và tôi đã đặt lịch hẹn với ông ấy trong tuần này.

Ai mát-xa cho em thế?

Christian Grey

CEO và những người bạn ở đây,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi kiểm tra thời gian e-mail của cô. Cô ấy nên ở trên tàu ngay bây giờ, nếu máy bay của cô ấy đúng giờ. Tôi nhanh chóng mở Google và kiểm tra giờ khởi hành từ Sea-Tac. Chuyến bay của cô vẫn đúng tiến độ.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bàn tay mạnh mẽ dịu dàng

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:22

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Một anh chàng đáng mến đã mát-xa lưng cho em. Vâng. Đúng là rất dễ chịu. Ở phòng chờ cũ, em chưa bao giờ thấy phòng spa Jean-Paul ở phòng chờ hạng thường-cho nên, một lần nữa, cảm ơn anh vì nghĩa cử này.

Cái khi gì thế này?

Em không chắc mình còn được phép e-mail khi máy bay cất cánh không, hơn nữa, em cần ngủ thẳng giấc vì thời gian gần đây em ngủ không được ngon.

Mơ đẹp, Ngài Grey, đang nghĩ về anh...

Ana

Có phải cô ấy đang cố gắng để làm cho tôi ghen không? Liệu cô còn có bất kỳ ý tưởng khủng điên nào khác dành cho tôi? Cô chỉ mới đi vài giờ, nhưng cô ấy đã cố tình làm cho tôi tức giận. Tại sao cô ấy làm thế với tôi chứ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cứ thưởng thức đi chừng nào còn có thể

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:25

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi biết em đang cố làm gì và tin tôi đi, em đã thành công. Lần sau em sẽ được bỏ vào và trôi trong một chiếc rọ để mang theo. Hãy tin khi tôi nói rằng được thấy em trong trạng thái đó khiến tôi hân hoan hơn nhiều khi nâng hạng vé cho em.

Rất mong em quay về.

Christian Grey

CEO Phát vào mông Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy trả lời gần như ngay lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đùa sao?

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:30

Đến: Christian Grey

Anh biết đấy-em không biết có phải anh đang đùa-hay nghiêm túc nữa, vì vậy em nghĩ mình nên ở lại Georgia luôn. Rọ là giới hạn cứng với em rồi. Xin lỗi đã làm anh nổi giận.

Làm ơn nói là anh đã tha lỗi cho em.

A.

Tất nhiên là tôi chỉ nói đùa ... một phần thôi. Ít nhất thì cô ấy cũng biết là tôi đang bực. Máy bay của cô nên cất cánh. Sao cô ấy còn e-mail nữa?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đùa thôi

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:31

Đến: Anastasia Steele

Sao em vẫn còn gửi e-mail được? Em đang đe dọa mạng sống của tất cả mọi người trên máy bay, kể cả em, bằng việc sử dụng BlackBerry đấy? Tôi thấy như thế là vi phạm một trong các qui tắc.

Christian Grey

CEO Hai cái Phát vào mông, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và chúng ta đều biết những gì sẽ xảy đến nếu em làm trái các quy tắc, cô Steele. Tôi kiểm tra trang web Sea-Tac cho chuyến khởi hành; máy bay của cô đã cất cánh. Tôi sẽ không được nghe tin gì từ cô trong một thời gian. Với lại, chỉ nhận được những e-mail ít ỏi của cô, làm tâm trạng tôi rất khó chịu. Bỏ dở công việc, tôi đi vào nhà bếp và quyết định rót cho mình một ly, tối nay sẽ là Armagnac.

Taylor ló đầu vào từ lối đi phòng khách.

“Không phải bây giờ,” tôi gầm gừ.

“Vâng, thưa ngài,” anh ta nói, và quay đầu đi về.

Không nên để tâm trạng của mày ảnh hưởng đến các nhân viên, Grey.

Khó chịu với bản thân mình, tôi đi về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài đường chân trời Seattle. Tôi nhớ lại lúc cô ấy nằm dưới người tôi, và lý do tại sao mối quan hệ của chúng tôi không tiến triển theo hướng tôi mong muốn.

Tôi hy vọng rằng một khi cô ấy đã có cơ hội để suy nghĩ lại ở Georgia, chắc cô ấy sẽ cho tôi một quyết định đúng đắn chứ?

Lo lắng thổi phồng trong lồng ngực tôi. Tôi nhấp một ngụm rượu và ngồi xuống bên chiếc piano.

Chương 16

Thứ ba, ngày 31 tháng 5 năm 2011

Mẹ đi rồi. Không biết đi đâu nữa. Hẳn ta đang ở đây. Tiếng giày nện lớn.

Bọn học có những cái khóa bạc. Họ dậm chân. Lớn.

Hẳn ta dậm chân. Và hẳn ta hét lớn.

Tôi trong tủ đồ của mẹ.

Trốn đi.

Hẳn ta sẽ không nghe thấy tôi.

Tôi có thể im lặng. Thật im lặng.

Im lặng vì tôi chẳng ở đây.

“Con khốn nạn!” hẳn ta hét. Hẳn ta hét vào mặt mẹ tôi. Hẳn ta hét vào mặt tôi.

Hẳn đánh mẹ. Hẳn đánh tôi.

Tôi nghe tiếng sầm cửa. Hẳn ta đi rồi.

Và mẹ cũng không còn đây.

Tôi trong tủ quần áo. Lâu, lâu, thật lâu.

Mẹ đâu rồi? <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

Ánh bình minh le lói khi tôi mở mắt dậy. Đồng hồ báo 5:23. Tôi ngủ chập chờn, cản bởi những giấc mơ khó chịu, và tôi kiệt sức, nhưng tôi quyết định để đi cho một chạy để đánh thức bản thân mình. Khi tôi mặc quần áo thể thao. Cầm điện thoại lên, có một tin nhắn từ Ana.

‘Đáp an toàn đến Savannah. A’

Tốt, cô ấy đến nơi rồi và đã an toàn. Ý nghĩ làm tôi vui vẻ lên hẳn. Tôi nhanh chóng scan e-mail của mình. Chủ đề của tin nhắn cuối cùng của cô ấy: “Ngài có thích làm em sợ?”

Không thể nào. Không đời nào.

Da đầu tôi tê rần rần khi nghĩ về ngưỡng lời cô ấy nói. Hẳn cô ấy phải suy nghĩ về nó khi nghỉ ngơi ở Atlanta.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngài có thích làm em sợ?

Ngày 30 tháng 5 năm 2011 06:52 EST

Đến: Christian Grey

Ngài hiểu rõ tôi không thích việc ngài chi trả cho tôi thế nào mà. Đúng, là Ngài là người có tiền, nhưng việc đó thật sự làm tôi cảm thấy không hề thoải mái, giống như là ngài bao em vì tình dục vậy. Nhưng dù gì thì, đúng là tốt hơn vé giá rẻ rất nhiều. Vì vậy, cảm ơn anh. Ý em là – em rất thích dịch vụ mát-xa ở Jean Paul. Cậu kỹ thuật viên hình như là người đồng tính. Em đã không nhắc đến điều đó trong email trước vì em muốn khiêu khích anh, bởi anh đã can thiệp vào chuyến đi của em, và em xin lỗi vì chuyện đó. Nhưng giống như mọi khi, anh lại phản ứng thái quá. Anh không nên viết những lời như thế về em – trói và nhét em vào rọ. (Anh nói thật hay chỉ đùa thôi?) Điều đó làm em sợ... anh làm em sợ... Em hoàn toàn bị anh mê hoặc, phải chứng kiến lối sống mà em thậm chí còn không biết là có thể tồn tại trên trái đất này cho đến hồi tuần trước, vậy mà sau đó anh viết cho em những dòng như vậy. Em chỉ muốn hét lên rồi vắt chân lên cổ bỏ chạy. Thế

nhưng em đã không làm thế bởi em nhớ anh. Em nhớ anh lắm. Em muốn chúng mình cùng hòa thuận với nhau nhưng em rất sợ những tình cảm sâu sắc em dành cho anh lại chính là ngõ cụt mà anh và em đang lao đầu vào. Những gì anh bảo em làm đều đầy nhục cảm và nóng bỏng, em rất tò mò nhưng em cũng sợ anh sẽ làm đau em – cả thể xác lẫn tâm hồn. Sau ba tháng, có thể anh sẽ nói chia tay, khi đó, em đi đâu về đâu? Thế nhưng em lại nghĩ nguy cơ nằm ngay chính ở mối quan hệ của chúng ta. Đây không phải là kiểu quan hệ mà em tưởng tượng mình sẽ có, nhất là ở mối tình đầu. Thật là một cú hích lớn về niềm tin trong em. Anh đã đúng khi nói rằng em không có một chút tố chất bẩm sinh nào của Người Phục Tùng... giờ thì em phải đồng tình với anh về điều đó. Em luôn muốn được bên anh và nếu đó là những gì buộc phải làm để ở bên anh, em sẽ cố nhưng nhất định em sẽ gặp rắc rối và kết thúc cuối cùng là những lần ngang lần dọc trên người – mà em không hề muốn điều đó. Em rất hạnh phúc khi anh nói rằng anh cũng sẽ cố hơn nữa. Em chỉ cần nghĩ cái “hơn nữa” đó là vì mình. Đó là một trong những lý do em muốn giữ khoảng cách với anh. Anh luôn làm em bị lóa mắt, vì vậy, rất khó nghĩ được chuyện gì cho rành mạch khi ở bên nhau. Loa đang gọi đến chuyến bay của em rồi. Em phải đi đây. Sau nhé.

Ana của anh.

Cô ấy khiến trách tôi. Lần nữa. Nhưng tôi choáng váng bởi sự chân thực của cô. Nó làm tôi hiểu hơn. Tôi đọc e-mail của cô ấy lần nữa, rồi lần nữa, và cứ như vậy tôi nhìn thật lâu vào dòng “Ana của anh.”

Ana của tôi. Cô ấy mong chúng tôi có thể tiến xa. Cô ấy muốn được bên tôi. Đó là niềm hi vọng đấy Grey.

Tôi đặt điện thoại sang bên, và quyết định đi chạy bộ, để đầu óc tôi thật sáng suốt khi nhấp vào nút, trả lời e-mail đó. Tôi theo lộ trình cũ từ Stewart lên Westlake Avenue rồi vòng sang công viên Deeny, “She Just Likes To Fight” của Four Text vang lên bên tai.

Ana khiến tôi phải suy nghĩ. Bao cô ấy vì tình dục. Như một con điếm. Tôi chưa bao giờ nghĩ theo cách đó. Chỉ cần nghĩ thôi đã làm tôi nổi điên rồi. Điên lên thật đấy. Tôi vòng thêm một vòng nữa quanh công viên, cơn giận làm tôi kích động. Tại sao cô ấy cứ phải nghĩ mình như vậy? Tôi có tiền thì đã sao? Cô ấy chỉ cần làm quen với nó là được. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện của tôi với cô ấy về đề nghị đi chiếc máy bay GEH, cô ấy đã nói không. Nhưng tóm lại là cô ấy không muốn tôi vì tiền. Nhưng có thật là cô ấy muốn tôi không? Cô nói tôi làm cô lóa mắt. Nhưng, trời ạ, cô ấy có làm không. Cô ấy mới là người làm tôi lóa mắt theo cái cách mà tôi chưa bao giờ trải qua, và giờ thì cô ấy đã bay đi cách xa tôi ngàn dặm rồi. Tôi phải cảm thấy thế nào đây?

Cô ấy nói đúng. Tôi đang dần đưa cô ấy đến ngõ cụt. Tôi chỉ cần nhìn vào Elliot và cái cách anh ta tiếp cận những cuộc hẹn gió bay như thường thấy thì thấy được ngay sự khác biệt. Vì vậy tôi thấy ở đó sự thân mật nhiều hơn bất kì mối quan hệ vani nào. Và tôi chưa từng làm cô ấy tổn thương về mặt tinh thần hay thể xác – làm sao cô ấy có thể nói vậy? Tôi chỉ muốn thấy được giới hạn của cô ấy, xem cô ấy có thể và không thể chịu đựng được điều gì. Phạt cô ấy, khi cô ấy phạm lỗi ... đúng, nó có thể đau, nhưng không vượt quá những gì cô ấy có thể chịu đựng được. Chúng tôi có thể làm mọi thứ mà tôi muốn làm. Có thể từ từ tập làm quen. Điếm khó khăn là đây. Nếu như cô ấy làm tất cả những gì tôi muốn cô ấy làm, và tôi sẽ phải trấn an cô nhiều hơn và sẽ phải cho cô ấy “nhiều hơn” Nó có thể là gì ... tôi chưa biết. Tôi đã dắt cô đến gặp ba mẹ tôi. Đó đã là nhiều hơn rồi. Và nó cũng không quá khó.

Tôi đi bộ chậm lại quanh công viên để suy nghĩ vấn đề phiền toái nhất trong e-mail của cô ấy. Đó không phải nỗi sợ của cô ấy, mà cô ấy sợ cảm xúc sâu đậm mà cô ấy dành cho tôi.

Điều đó có nghĩa là gì?

Cảm xúc xa lạ đó xâm nhập khoang ngực tôi, khi phổi mình cố lấy lại không khí. Điều đó làm tôi sợ hãi. Tôi sợ mình chèn ép bản thân mình quá, để rồi chỉ cảm thấy sự đau đớn khi gắng sức trong đôi chân và lồng ngực mình. Mồ hôi lạnh chảy dọc lưng tôi.

Đúng. Đừng làm vậy, Grey.

Bình tĩnh kiểm soát mọi thứ nào.

TRỞ LẠI CĂN HỘ, tôi tắm và cạo râu rồi thay đồ. Gail đang trong nhà bếp khi tôi bước dọc theo hành lang về thư phòng.

“Chào buổi sáng, ngài Grey. Cà phê nhé?”

“Vâng.” Tôi nói, không dừng lại. Tôi đang đi làm nhiệm vụ.

Lên bàn ngồi tôi mở iMac lên rồi soạn tin gửi Ana.

Từ:Christian Grey

Chủ đề: Cuối cùng thì!

Ngày: 31 tháng 5 năm 211 07:30

Đến: Anastasia Steele.

Anastasia

Tôi thật phiền lòng khi chỉ xa nhau em mới có thể trao đổi với tôi một cách cởi mở và thẳng thắn như vậy. Vì sao khi bên nhau em không thể làm như thế? Đúng là tôi giàu có. Hãy quen với điều đó đi. Sao tôi lại không thể cho em tiền? Chúng ta đã công khai với bố em rằng tôi là bạn trai của em mà, ờn Chúa. Không phải đó là chuyện mà bạn trai cần làm sao?

Còn với tư cách là Người Ấp Đặt, tôi mong em chấp nhận sự tiêu tốn của tôi cho em mà không tranh luận bất cứ điều gì. Nhân tiện, hãy kể với mẹ em về tôi. Tôi không biết phải trả lời em thế nào về chuyện em cảm giác mình như gái bao. Tất nhiên em không viết như thế, nhưng em có ý đó. Tôi không biết nên nói hay làm gì để xóa đi cảm giác đó trong em. Tôi chỉ mong em chuẩn bị tốt nhất cho những việc sắp xảy đến. Tôi làm việc như điên để được tiêu tiền vào những nơi tôi cảm thấy hợp lý. Tôi có thể mua cho em những gì em khao khát, Anastasia, và tôi muốn như thế. Hãy xem đó là sự phân chia lại tài sản, nếu em muốn. Hay chỉ đơn giản để em biết rằng tôi chưa và cũng không bao giờ nghĩ về em như cái cách em tự mô tả chính mình và tôi thấy bức bối khi em lại nghĩ về mình như thế. Là một cô gái trong sáng, thông minh và xinh đẹp nhưng em thật sự có vấn đề với sự tự tin và tôi đang bắt đầu nghĩ không biết có nên đặt lịch hẹn cho em gặp bác sĩ Flynn hay không? Tôi xin lỗi đã nổi giận với em. Thật đáng khinh khi có ý nghĩ làm em sợ hãi. Em thật sự nghĩ rằng tôi có thể để em đi đây đi đó trong một cái rọ sao? Trời ạ, tôi đã từng bảo em lấy trực thăng của tôi mà đi cơ mà. Ủ, chuyện cái rọ là tôi đùa đấy, một câu chuyện đùa tẻ hại.

Tuy nhiên, ý nghĩ trói và bịt miệng em vừa nảy ra trong đầu tôi (đây không phải chuyện đùa – tôi đang nói thật). Tôi có thể nói lỏng cái rọ ra – rọ không là gì với tôi cả.

Tôi biết em không muốn bị bịt mồm – chúng ta đã bàn đến điều đó – và nếu khi nào tôi bịt miệng em, chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Tôi nhận ra là em vẫn chưa nắm được cốt lõi của mối quan hệ áp đặt/phục tùng, chính Người Phục Tùng mới là người có quyền hơn cả. Tức là em đấy. Tôi nhắc lại nhé – em mới là người cầm trịch cuộc chơi. Không phải tôi. Trong nhà thuyền, em đã nói không. Tôi không thể chạm vào em khi em nói không – đó là lý do chúng ta cần thỏa thuận – về những gì em sẽ làm và sẽ không làm. Nếu chúng ta thử và em không thích, chúng ta sẽ điều chỉnh lại thỏa thuận. Là do em – không phải tôi.

Và nếu như em không muốn bị trói, bị nhồi nhét vào miệng, bỏ trong rọ, thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó. Tôi muốn chia sẻ với em cách sống của tôi. Tôi không hề muốn gì hơn thế. Nói thẳng ra, tôi ngưỡng mộ em và hoàn toàn vô tư làm như thế. Tôi làm chuyện đó vì bản thân mình hơn là vì em. Em đã không nhận ra rằng tôi cũng say đắm em, dù không biết bao nhiêu lần tôi nói đi nói lại điều đó. Tôi không muốn mất em. Tôi lo lắng khi em bay đi cách tôi ba ngàn dặm trong mấy ngày chỉ bởi em không thể suy nghĩ rõ ràng và thông suốt khi ở bên tôi. Chính tôi cũng thế, Anastasia. Mọi lý lẽ của tôi đều vỡ vụn khi chúng ta bên nhau – đó là mức độ tình cảm tôi dành cho em đấy. Tôi hiểu nỗi lo lắng của em. Tôi đã cố tránh xa em; tôi biết em còn non nớt, nhưng nếu tôi biết chính xác em trong sạch đến mức nào, tôi đã không bao giờ đeo đuổi em – và bây giờ em vẫn luôn làm tôi nguôi giận theo cách của riêng em, cách mà chưa từng một ai làm với tôi. Email của em chẳng hạn: Tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, cố hiểu những gì em nói.

Ba tháng chỉ là khoảng thời gian tượng trưng thôi. Chúng ta có thể kéo ra thành sáu tháng hay một năm? Em muốn bao lâu? Thế nào thì làm em vừa lòng? Hãy nói tôi biết. Tôi biết đây thực sự là một cú hích lớn với em về lòng tin. Tôi phải làm cho em tin tưởng tôi nhưng ngược lại, em cũng cần phải cho tôi biết khi nào thì tôi chưa làm được điều đó. Em lúc nào cũng đầy vẻ mạnh mẽ và kín đáo, vì vậy, khi đọc những gì em viết ở đây, tôi chợt nhận ra em ở một góc độ khác. Chúng ta phải hướng dẫn nhau, Anastasia ạ, tôi chỉ nhìn em để cư xử thôi. Em cần thẳng thắn với tôi và chúng ta đều phải tìm cách để những thỏa thuận của chúng ta diễn ra như mong muốn. Em lo lắng rằng em không có tố chất phục tùng. Đúng, có lẽ chuyện đó là đúng. Phải nói thật rằng, lần duy nhất em có thái độ đúng của một Người Phục Tù là ở trong phòng giải trí. Hình như chỉ có ở đó em mới để tôi được đóng tròn vai trò kiểm soát và cũng chỉ ở đó em mới làm đúng như em được bảo. “mẫu mực” là từ chợt nảy ra trong đầu tôi lúc này. Và tôi cũng chưa bao giờ đánh em lằn ngang lằn dọc cả. Chỉ đỏ ửng lên thôi. Bên ngoài phòng giải trí, tôi thích em thách thức tôi. Đó là kinh nghiệm rất lãng mạn và mới mẻ và tôi không mong em thay đổi. Vì vậy được, em ạ, hãy nói tôi biết em muốn nhiều hơn như thế nào. Tôi sẽ cố vượt qua chính mình để cởi mở hơn và sẽ cố để tạo cho em một không gian mà em mong muốn, cũng như sẽ giữ khoảng cách với em khi em ở Georgia. Tôi trông đợi email tiếp theo của em. Trong lúc rảnh rỗi, hãy tận hưởng cuộc sống. Nhưng đừng lâu quá nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn gờ và nhấp một ngụm cà phê lạnh. Giờ thì mày phải chờ, Grey. Xem cô ấy nói gì. Tôi bước vô nhà bếp để xem Gail chuẩn bị gì cho bữa sáng.

TAYLOR ĐANG ĐỢI TÔI TRONG XE đợi đưa tôi đi làm.

“Anh nói gì nói tối qua vậy?” tôi hỏi anh ta.

“Không gì quan trọng thưa ngài.”

“Tốt.” Tôi nói, nhìn ra cửa sổ, cố gắng bỏ Ana và Georgia ra khỏi đầu. Tôi đang xâu xé bỗng dưng một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tôi. Tôi gọi Andrea.

“Xin chào.”

“Chào buổi sáng ngài Grey.”

“Tôi đang trên đường lên công ty, nhưng cô có thể nối máy với Bill giúp tôi được không?”

“Vâng, thưa ngài.”

Một vài phút sau, Bill được nối máy với tôi.

“Ngài Grey. “

“Có phải người của anh có lựa chọn Georgia là một trong những khu xây dựng nhà máy công nghệ cao không? Savannah, có không?”

“Đúng là chúng tôi có cân nhắc nhưng tôi cũng cần phải kiểm tra lại.”

“Ừ kiểm tra đi rồi báo lại cho tôi.”

“Vâng, thưa ngài. Còn gì dặn dò nữa không ạ?”

“Ừ. Cảm ơn.”

NGÀY CỦA TÔI vui lấp trong hộp hành. Lâu lâu lại nhìn vào hòm thư nhưng vẫn không có tin gì từ Ana. Tôi tự hỏi liệu cô ấy có bị dọa bởi giọng điệu trong e-mail tôi gửi hay tại cô ấy bận với những thứ khác.

Mà thứ khác là thứ gì?

Tôi không thể nào không nghĩ đến cô ấy. Cả ngày nay tôi trao đổi với Acton qua mail, chấp thuận hay phản đối mấy bộ quần áo mà cô ta chọn cho Ana. Cô nàng trông sẽ thật rạng ngời trong các bộ cánh này, tôi mong là cô nàng sẽ thích. Bill đã xem lại khu đất tiềm năng gần Savannah cho việc xây dựng nhà máy. Ruth thì thắc mắc với ý định đó. Nhưng ít ra thì không phải Detroit.

Elena gọi đến, và chúng tôi quyết định sẽ ăn tối ở tòa Columbia.

“Christian, anh đã quá ủy mị với cô gái đó rồi đấy,” cô ta quở trách.

“Tôi sẽ nói chuyện với cô chiều nay. Giờ thì tôi bận rồi.”

“Anh lúc nào cũng bận bịu.” Cô ta cười lớn. “Hẹn gặp anh mai 8h.”

“Tạm biệt.”

Tại sao những những người phụ nữ trong đời tôi lại ồn ào đến vậy? Elena.
Mẹ tôi. Ana ...

Tôi thắc mắc cả trăm lần rằng cô ấy giờ này đang làm gì. Và rồi, cuối cùng,
cô ấy cũng hồi âm e-mail của tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Dài dòng?

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:08 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, ngài có bút lực mạnh đấy. Em sắp phải đi ăn tối tại câu lạc bộ golf của dượng Bob, và xin nói để anh được biết, em đang trợn mắt khi nghĩ về điều này đấy. Nhưng cả anh và cái võ móng của anh đều đang ở rất xa nên móng em vẫn an toàn, bây giờ. Em yêu bức e-mail của anh. Sẽ hồi âm ngay khi có thể. Em nhớ anh lắm.

Buổi chiều tốt đẹp.

Ana của ngài.

Nó không phải là “không”, và cô ấy nhớ tôi. Tôi cảm thấy yên tâm và thích thú với giọng điệu của cô. Tôi trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:10

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi bị tiêu đề của e-mail này làm cho phân tâm. Không cần phải nói nó đang an toàn-chỉ bây giờ thôi.

Buổi tối ngon lành nhé, và tôi cũng nhớ em, đặc biệt là mông em và cái miệng thông minh của em.

Buổi chiều của tôi trôi qua rất tẻ nhạt, may mà còn có em và cái trợn mắt của em. Tôi nghĩ chính em là người rất sáng suốt chỉ cho tôi thấy rằng tôi đang bị tiêm nhiễm một thói quen xấu.

Christian Grey

CEO&Người Trợn Mắt Grey Enterprises Holdings, Inc.

Một vài phút sau, thư trả lời của cô ping vào hộp thư của tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đang trợn mắt

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:14 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Đừng gửi e-mail cho em nữa. Em đang cố sửa soạn cho bữa tối. Anh đang rất phân tâm đấy, ngay cả khi anh đang ở đầu kia của đất nước. Và vâng-ai sẽ đét mông anh đây khi anh đang trợn mắt?

Ana của anh

Oh, Ana, em đấy.

Luôn luôn như thế.

Tôi nhớ lại lúc cô ấy bảo tôi giữ yên và kéo lông mu của tôi trong khi cô đang ngồi dạng chân trước tôi, hoàn toàn khóa thân. Ý nghĩ ấy thật sự kích thích.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:18

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi vẫn thích tiêu đề của tôi dùng để gửi cho em hơn, bằng những lí do đặc biệt nào đó. May là tôi làm chủ cuộc đời mình và không ai có thể trừng phạt hay khiến trách tôi. Ngoại trừ mẹ tôi, thỉnh thoảng thôi, và Bác sĩ Flynn, tất nhiên rồi. Và cả em nữa.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhíp nhíp những ngón tay xuống bàn, chờ đợi thư trả lời của cô.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Nhục hình... em sao?

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:22 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Em đã từng bao giờ dùng hết can đảm để dùng nhục hình với anh chưa nhỉ, ngài Grey? Em nghĩ anh gán ghép em với ai khác rồi... đó là một việc đáng lo ngại đấy. Em đang sẵn sàng để làm điều đó đây.

Ana của anh

Em. Em khiến trách tôi qua e-mail trong mọi cơ hội và làm thế nào tôi có thể nhầm lẫn em với ai khác bao giờ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:25

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Em dành tất cả thời gian trong việc xuất bản. Tôi có thể kéo khóa váy em lên không?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Cấm trẻ em dưới 17 tuổi

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:28 EST

Đến: Christian Grey

Em sẽ thay anh kéo nó xuống.

Lời nói của cô làm “cậu bé” của tôi cương lên, và tuyên bố “Đi nào”.

Chết tiệt.

Điều này gọi là-cô ấy gọi cái này là gì thế nhỉ? NHỮNG CHỮ CÁI ỒN
ÀO.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cần thận những gì điều ước...

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:31

Đến: Anastasia Steele

TÔI CŨNG MUỐN THẾ.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Thở dốc

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:33 EST

Đến: Christian Grey

Chậm thôi...

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Rên rỉ

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:35

Đến: Anastasia Steele

Ước gì tôi có ở đó.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Rên ri

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:37 EST

Đến: Christian Grey

EM CŨNG ƯỚC THẾ.

Còn ai khác có thể làm tôi kích động thông qua những e-mail như thế này?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Rên ri

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:39 EST

Đến: Christian Grey

Em phải đi.

Để sau nhé, anh yêu.

Tôi cười gượng ghech trước những lời cô nói.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tình trạng đạo văn

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:41

Đến: Anastasia Steele

Em đạo lời văn của tôi.

Rồi bỏ tôi chết đứng.

Bữa tối ngon nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Andrea gõ cửa với sơ đồ mới từ Barney cho máy tính bảng năng lượng mặt trời mà chúng tôi đang phát triển. Cô ta giật mình khi thấy tôi tỏ ra vui vẻ với cô. “Cảm ơn, Andrea.”

“Không có gì, ngài Grey.” Cô ta nở một nụ cười tò mò. “Ngài có muốn dùng thêm cà phê không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Thêm sửa chứ?”

“Không, cảm ơn.”

NGÀY HÔM NAY CỦA TÔI ĐÃ CẢI THIỆN hết sức. Tôi đã dấn vào chỗ sơ hở của Bastille hai lần trong hai hiệp đấu boxing của chúng tôi. Điều đó chưa bao giờ xảy ra trước đây. Lúc tôi mặc áo khoác vào sau khi tắm, tôi cảm thấy sẵn sàng để đối mặt với Elena và tất cả những câu hỏi của cô.

Taylor xuất hiện. “Ngài có cần tôi lái xe không, thưa ngài?”

“Không cần. Tôi sẽ lấy chiếc R8. “

“Vâng được rồi, thưa ngài.”

Trước khi đi, tôi kiểm tra e-mail một lần nữa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ai là tên đạo văn?

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:18 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, em nghĩ anh nhận ra nguyên văn câu này là lời của anh Elliot chứ.

Chết đứng chưa?

Ana của anh

Có phải cô ấy đang đùa với tôi không? Một lần nữa?

Và cô ấy là của tôi Ana. Một lần nữa.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Việc dang dở

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:22

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Em về rồi, em vụt bỏ đi nhanh như vậy-khi mọi chuyện đang cực kì thú vị.

Nguyên văn không phải của Elliot đâu. Anh ấy chắc chắn đã cuỗm câu ấy của ai đó.

Bữa tối thế nào?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn nút gửi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Công việc chưa hoàn thành?

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:26 EST

Đến: Christian Grey

Đã ăn tối – Ngài hẳn là vui lắm khi nghe em ăn nhiều đến vậy.

Hứng thú à? Bằng cách nào?

Tôi hài lòng khi cô ấy ăn.

Từ: Christian Steele

Chủ đề: Công việc chưa xong – hẳn rồi.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:30

Đến: Anastasia Steele

Em đang cố ý trở nên trì độn sao? Tôi nghĩ là em vừa nhờ tôi kéo khóa váy em xuống đấy. Và tôi đang rất mong để được làm vậy. Tôi rất hài lòng khi nghe em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ừ thì ... vẫn luôn là cuối tuần.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Đương nhiên là em đã ăn ngon miệng rồi ... Em chỉ không như vậy khi Ngài cứ quần quanh bên cạnh và làm em mất hứng ăn thôi. Và em cũng không tự nhiên trì độn đâu Ngài Grey.

Chắc ngài phải thu xếp chuyện đó bây giờ nhỉ ;)

Cô ấy không muốn ăn khi tôi ở cạnh sao? Thật không tốt chút nào. Và giờ thì cô ấy đang lấy tôi làm trò cười, lần nữa.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không thể đợi

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ ghi nhớ điều đó cô Steele, và tôi sẽ vận dụng nó. Tôi tiếc là tôi đã làm em mất hứng ăn. Tôi tưởng rằng tôi chỉ có khả năng khiêu khích dục tình ở em. Đây lại là một kinh nghiệm và cũng là kinh nghiệm khiến tôi vui nhất.

Mong đợi lần sau.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc. <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chơi chữ

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Ngài lại đang đùa với từ điển đồng nghĩa sao, thưa ngài?

Tôi suýt bật cười lớn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bị lộ

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Cô biết tôi quá rõ, cô Steele.

Tôi đang dùng bữa tối với một người bạn cũ, sau đó sẽ lái xe.

Để sau nhé, em yêu©. (nguyên văn: Later, baby©.)

Tôi thật sự muốn bông đùa với cô nàng nhưng tôi không muốn mình muộn bữa tối. Tôi mà muộn thì Elena sẽ chẳng hài lòng. Tôi tắt máy tính, gom ví và và điện thoại, bấm nút thang máy xuống tầng garage.

CÂU LẠC BỘ MILE HIGH nằm trên tầng áp mái tòa Columbia Tower. Mặt trời dần biến mất sau đỉnh chóp Công viên quốc gia Olympic, bao phủ bầu trời với một sắc cam và hồng huyền ảo, tuyệt đẹp. Ana hẳn sẽ thích quang cảnh này lắm. Tôi nên đưa cô ấy đến đây.

Elena đang ngồi ở bàn trong góc. Cô ấy vẫy tay nhẹ và cười với tôi khi tôi bước vào. NGười phục vụ hộ tống tôi đến bàn ăn, cô ta đứng dậy, chìa má cho tôi.

“Chào, Christian” cô rì rầm.

“Xin chào, Elena. Cô nhìn vẫn tuyệt, như mọi khi.” Tôi hôn lên má cô ta. Cô ta vén mái tóc bạch kim bóng mượt qua một bên, như cái cách mà cô ta thường làm khi cảm thấy sung sức.

“Ngồi đi.” Cô ấy nói. “Anh muốn uống gì?” Ngón tay được sơn kỹ lưỡng của cô ấy vòng qua chai rượu.

“Tôi thấy cô đã bắt đầu với chai Cristal.”

“Ừ thì ... bởi vì, tôi nghĩ chúng ta có thứ cần phải ăn mừng, đúng không?”

“Chúng ta sao?”

“Christian. Bật mí gì đi về cô gái đó.”

“Cho tôi một li Mendocino sauvignon blanc” tôi nói với người phục vụ. Anh ta gật đầu rồi lui đi.

“Sao vậy, không đáng để ăn mừng sao?” Elena nhấp ngụm rượu, nhưng mày nói.

“Tôi không hiểu tại sao cô lại làm to chuyện này vậy?”

“Không phải làm to chuyện. Mà là tò mò. Cô ta bao nhiêu tuổi? Đang làm nghề gì?”

“Cô ấy mới tốt nghiệp thôi.”

“Ồ, hơi trẻ so với cậu nhỉ?”

Tôi nhướng mày “Thật chứ? Cô lại đang chuẩn bị đề cập tới nó nữa đấy à?”

Elena cười.

“Issac như thế nào rồi?” Tôi nhếch mép nói.

Cô ta lại cười nữa. “An phận.” Mắt cô ta ánh lên tinh nghịch.

“Hơi chán cho cô nhỉ?” Giọng tôi khô khốc.

Cô ta cười rồi thở ra. “Anh ta là một thú cưng ngoan. Chúng ta gọi món nhé?”

TRONG KHI ĂN MÓN SÚP CUA, tôi giải tỏa tò mò của Elena.

“Cô ấy tên Anastasia, cô ấy học văn học ở WSU, tôi gặp cô ấy khi cô ấy đến phỏng vấn tôi cho tờ báo sinh viên. Tôi đã đọc diễn văn ở trường đó năm nay.”

“Cô ấy có phải trong đời sống đó không?”

“Chưa hẳn, nhưng tôi mong là có.”

“Wow.”

“Ừ. Giờ thì cô ấy đang trốn đến Georgia để suy nghĩ chuyện đó rồi.”

“Một khoảng cách xa đấy.”

“Tôi biết.” Tôi nhìn xuống tô súp, Tự hỏi giờ này Ana đang làm gì; ngủ, tôi hi vọng là ... một mình. Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp Elena đang nhìn tôi. Chăm chú.

“Tôi chưa bao giờ thấy anh như vậy cả.” cô ta nói.

“Ý cô là gì?”

“Anh đã bị phân tán. Nó không phải anh.”

“Nó rõ không?”

Cô ta gật đầu, ánh mắt dịu lại. “Tôi thấy rõ ràng. Tôi nghĩ cô ấy đã khuấy động thế giới của anh rồi.”

Tôi hít thật sâu, che giấu cảm xúc, tôi nâng ly rượu lên môi.

Nhảy cảm quá, Bà Lincoln.

“Cô nghĩ thế?” Tôi thì thào, sau khi nhấp ngụm rượu.

“Cô ấy rất quyến rũ.”

“Tôi chắc là nó hẳn rất mới lạ. Và tôi cá là cô đang lo rằng cô ấy đang làm gì ở Georgia, cô ấy đang nghĩ gì. Tôi biết cô là người như thế nào mà.”

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Công việc chưa hoàn thành?

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:26 EST

Đến: Christian Grey

Đã ăn tối – Ngài hẳn là vui lắm khi nghe em ăn nhiều đến vậy.

Hứng thú à? Bằng cách nào?

Tôi hài lòng khi cô ấy ăn.

Từ: Christian Steele

Chủ đề: Công việc chưa xong – hẳn rồi.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:30

Đến: Anastasia Steele

Em đang cố ý trở nên trì độn sao? Tôi nghĩ là em vừa nhờ tôi kéo khóa váy em xuống đấy. Và tôi đang rất mong để được làm vậy. Tôi rất hài lòng khi nghe em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ừ thì ... vẫn luôn là cuối tuần.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Đương nhiên là em đã ăn ngon miệng rồi ... Em chỉ không như vậy khi Ngài cứ quần quanh bên cạnh và làm em mất hứng ăn thôi. Và em cũng không tự nhiên trì độn đâu Ngài Grey.

Chắc ngài phải thu xếp chuyện đó bây giờ nhỉ ;)

Cô ấy không muốn ăn khi tôi ở cạnh sao? Thật không tốt chút nào. Và giờ thì cô ấy đang lấy tôi làm trò cười, lần nữa.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không thể đợi

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ ghi nhớ điều đó cô Steel, và tôi sẽ vận dụng nó. Tôi tiếc là tôi đã làm em mất hứng ăn. Tôi tưởng rằng tôi chỉ có khả năng khiêu khích dục tình ở em. Đây lại là một kinh nghiệm và cũng là kinh nghiệm khiến tôi vui nhất.

Mong đợi lần sau.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chơi chữ

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Ngài lại đang đùa với từ điển đồng nghĩa sao, thưa ngài?

Tôi suýt bật cười lớn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bị lộ

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Cô biết tôi quá rõ, cô Steele.

Tôi đang dùng bữa tối với một người bạn cũ, sau đó sẽ lái xe.

Để sau nhé, em yêu©. (nguyên văn: Later, baby©.)

Tôi thật sự muốn bông đùa với cô nàng nhưng tôi không muốn mình muộn bữa tối. Tôi mà muộn thì Elena sẽ chẳng hài lòng. Tôi tắt máy tính, gom ví và và điện thoại, bấm nút thang máy xuống tầng garage.

CÂU LẠC BỘ MILE HIGH nằm trên tầng áp mái tòa Columbia Tower. Mặt trời dần biến mất sau đỉnh chóp Công viên quốc gia Olympic, bao phủ bầu trời với một sắc cam và hồng huyền ảo, tuyệt đẹp. Ana hẳn sẽ thích quang cảnh này lắm. Tôi nên đưa cô ấy đến đây.

Elena đang ngồi ở bàn trong góc. Cô ấy vẫy tay nhẹ và cười với tôi khi tôi bước vào. NGười phục vụ hộ tống tôi đến bàn ăn, cô ta đứng dậy, chìa má cho tôi.

“Chào, Christian” cô rì rầm.

“Xin chào, Elena. Cô nhìn vẫn tuyệt, như mọi khi.” Tôi hôn lên má cô ta. Cô ta vén mái tóc bạch kim bóng mượt qua một bên, như cái cách mà cô ta thường làm khi cảm thấy sung sức.

“Ngồi đi.” Cô ấy nói. “Anh muốn uống gì?” Ngón tay được sơn kỹ lưỡng của cô ấy vòng qua chai rượu.

“Tôi thấy cô đã bắt đầu với chai Cristal.”

“Ừ thì ... bởi vì, tôi nghĩ chúng ta có thứ cần phải ăn mừng, đúng không?”

“Chúng ta sao?”

“Christian. Bật mí gì đi về cô gái đó.”

“Cho tôi một ly Mendocino sauvignon blanc” tôi nói với người phục vụ. Anh ta gật đầu rồi lui đi.

“Sao vậy, không đáng để ăn mừng sao?” Elena nhấp ngụm rượu, nhưng mà nói.

“Tôi không hiểu tại sao cô lại làm to chuyện này vậy?”

“Không phải làm to chuyện. Mà là tò mò. Cô ta bao nhiêu tuổi? Đang làm nghề gì?”

“Cô ấy mới tốt nghiệp thôi.”

“Ồ, hơi trẻ so với cậu nhỉ?”

Tôi nhướng mày “Thật chứ? Cô lại đang chuẩn bị đề cập tới nó nữa đấy à?”

Elena cười.

“Issac như thế nào rồi?” Tôi nhếch mép nói.

Cô ta lại cười nữa. “An phận.” Mắt cô ta ánh lên tinh nghịch.

“Hơi chán cho cô nhỉ?” Giọng tôi khô khốc.

Cô ta cười rồi thở ra. “Anh ta là một thú cưng ngoan. Chúng ta gọi món nhé?”

TRONG KHI ĂN MÓN SÚP CUA, tôi giải tỏa tò mò của Elena.

“Cô ấy tên Anastasia, cô ấy học văn học ở WSU, tôi gặp cô ấy khi cô ấy đến phỏng vấn tôi cho tờ báo sinh viên. Tôi đã đọc diễn văn ở trường đó năm nay.”

“Cô ấy có phải trong đời sống đó không?”

“Chưa hẳn, nhưng tôi mong là có.”

“Wow.”

“Ừ. Giờ thì cô ấy đang trốn đến Georgia để suy nghĩ chuyện đó rồi.”

“Một khoảng cách xa đấy.”

“Tôi biết.” Tôi nhìn xuống tô súp, Tự hỏi giờ này Ana đang làm gì; ngủ, tôi hi vọng là ... một mình. Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp Elena đang nhìn tôi. Chăm chú.

“Tôi chưa bao giờ thấy anh như vậy cả.” cô ta nói.

“Ý cô là gì?”

“Anh đã bị phân tán. Nó không phải anh.”

“Nó rõ không?”

Cô ta gật đầu, ánh mắt dịu lại. “Tôi thấy rõ ràng. Tôi nghĩ cô ấy đã khuấy động thế giới của anh rồi.”

Tôi hít thật sâu, che giấu cảm xúc, tôi nâng ly rượu lên môi.

Nhạy cảm quá, Bà Lincoln.

“Cô nghĩ thế?” Tôi thì thào, sau khi nhấp ngụm rượu.

“Cô ấy rất quyến rũ.”

“Tôi chắc là nó hẳn rất mới lạ. Và tôi cá là anh đang lo rằng cô ấy đang làm gì ở Georgia, cô ấy đang nghĩ gì. Tôi biết anh là người như thế nào mà.”

“Vâng, tôi muốn cô ấy có được quyết định đúng đắn.”

“Anh nên đi và gặp cô ấy.”

“Hả?”

“Đi gặp cô ấy.”

“Thật chứ?”

“Nếu như cô ấy vẫn chưa quyết định. Đi mà quyến rũ cô ấy.”

Tôi khịt mũi chế nhạo.

“Christian.” Cô ta cau có. “Khi anh khao khát muốn có được gì đó, anh nên luôn theo đuổi nó và rồi phần thắng luôn thuộc về anh thôi. Anh hiểu rõ điều đó mà. Anh luôn tiêu cực với bản thân mình. Điều này luôn làm tôi nổi điên.

Tôi thở dài. “Tôi không chắc nữa.”

“Cô gái bé bỏng tội nghiệp hẳn đang chán rớt nước mắt. Đi đi. Anh sẽ có câu trả lời. Nếu là không, anh có thể tiếp tục bước đi, còn nếu là có, anh có thể thoải mái hưởng thụ cùng cô ấy.”

“Thứ sáu cô ấy sẽ quay về.”

“Phải biết tóm thời cơ, cưng à.”

“Cô ấy đã nói cô ấy nhớ tôi.”

“Thì vậy đó.” Mắt cô ta sáng lên chắc chắn.

“Tôi sẽ nghĩ về điều đó. Thêm sâm panh không?”

“Vâng.” Cô ta nói và nữ tính cười với tôi.

LÁI XE QUAY VỀ ESCALA, tôi suy nghĩ về lời khuyên của Elena. Tôi nên đi gặp Ana. Cô ấy nói cô ấy nhớ tôi ... máy bay vẫn còn trống.

Về đến nhà tôi xem lại e-mail cuối cùng của cô ấy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bạn ăn tối phù hợp

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 23:58 EST

Đến: Christian Grey

Tôi mong ngài cùng bạn có một bữa tối thật vui vẻ.

Ana

p/s: Đó có phải là Quý bà Robinson?

Khí thật

Đây là một cái cớ hoàn hảo. Đây có lẽ cần một câu trả lời bằng người thật. Tôi gọi Taylor rồi nói anh ta rằng tôi cần Stephan và đội Gulfs vào sáng mai.

“Vâng thưa ngài Grey. Ngài đi đâu vậy ạ?”

“Chúng ta sẽ đi Savannah.”

“Vâng, thưa ngài.” Anh ta nói, trong giọng hàm chứa sự ngạc nhiên.

Chương 17

Thứ tư, ngày 1 tháng 6 năm 2011

Quả là một buổi sáng thú vị. Chúng tôi rời khỏi Boeing Field vào 11:30 PST; Stephan bay cùng với cơ phó, Jill Beighley, và chúng dự tính là sẽ đáp đến Georgia khoảng 19:30 EST.

Bill đã sắp xếp cuộc gặp gỡ với Hội đồng tái phát triển Savannah Brownfield vào ngày mai, tôi phải gặp họ vào buổi gặp mặt chiều nay. Vậy nên Anastasia có bị chiếm dụng hay không muốn gặp tôi thì chuyến đi này cũng không hẳn là tốn công vô ích.

Yeah, yeah. Huyền hoặc mà vậy đi Grey.

Taylor mang cho tôi ít đồ ăn nhẹ cho bữa trưa, rồi quay qua sắp xếp mấy thứ giấy tờ hỗn độn, và còn tôi thì có cả đồng thứ để đọc qua. Phần duy nhất của chương trình là tôi vẫn chưa sắp xếp được để gặp Ana. Tôi sẽ sắp xếp lại xem thế nào khi đến Savannah; tôi mong là sẽ có nguồn cảm hứng nào đó đến với mình khi ngồi trên máy bay.

Tôi chải tay mình qua tóc, lần đầu tiên trong chuyến đi dài, tôi dựa ra sau, lơ mơ cảm nhận chiếc G550 bay qua ba mươi ngàn feet đến Savannah. Tiếng lầm lầm của động cơ nghe nhẹ nhàng và tôi mệt mỏi. Quá mệt mỏi.

Đó có thể là một cơn ác mộng, Grey. Tôi không biết tại sao mình lại cảm thấy tệ thời khắc này. Tôi nhắm mắt lại.

“Anh sẽ phải như vậy khi ở cùng tôi. Hiểu chứ?”

“Vâng, thưa bà*.” (nguyên văn: “Yes, Ma’am”)

Cô ta lướt ngón tay với móng tay dài được sơn kỹ vòng quanh ngực tôi. Tôi rùng mình, ép người vào chỗ tựa sau lưng, bóng tối cứ thế tỏa vây, đốt cháy làn da tôi bằng sự động chạm của cô ta. Nhưng tôi không thể kêu lên.

Tôi không dám.

“Nếu biểu hiện tốt, tôi sẽ để anh đến. Trong miệng tôi.”

<http://tuyetnhultn.wordpress.com>

Mẹ kiếp.

“Nhưng chưa được đâu. Chúng ta còn nhiều việc cần làm trước.”

Móng tay của cô ta nhấn sâu vào da tôi, từ xương ức dần xuống rốn. Tôi muốn hét lớn.

Cô ta tóm lấy mặt tôi, đè ép tôi mở miệng, và hôn tôi.

Lưỡi của cô ta đòi hỏi và ướt át.

Cô ta múa may cái roi da*.(nguyên văn: flogger: là cái nè:)

Và tôi biết nó sẽ rất khó khăn để chịu được. Nhưng tôi nhìn phần thưởng của mình. Miệng của cô ta.

Cái quất đầu tiên, da tôi rộp đỏ lên, tôi tiếp nhận sự đau đớn và endorphin* chạy dọc cơ thể mình. (*chú thích: một nhóm hóa chất sinh học, có tác động sinh lý. Nó là một chuỗi axit amin gây tê cơ quan cảm thụ, có gì sai sót bỏ qua cho J)

“Ngài Grey, chúng ta sẽ hạ cánh trong vòng 20’ nữa.” Taylor thông báo, lay tôi tỉnh dậy. “Ngài ổn không thưa ngài?”

“Yeah, ổn. Cảm ơn anh.”

“Ngài uống chút nước không?”

“Vâng.” Tôi hít một hơi thật sâu để bình ổn nhịp tim của mình, và Taylor đưa tôi một cốc nước lạnh. Tôi nhấp một ngụm, mừng là chỉ có Taylor ở đây thôi. Tôi không thường mơ về những ngày với Lincoln.

Bên ngoài, bầu trời xanh, những đám mây rải rác bay, hồng lên bởi ánh mặt trời chiều. Ánh sáng ở trên đây thật đẹp. Vàng óng. Yên tĩnh. Mặt trời đang dần lặn đi, phản chiếu trên những đám mây tĩnh. Trong khắc, tôi muốn mình được trên chiếc tàu lượn* của mình. Tôi cá là quang cảnh sẽ siêu tuyệt vời.” *nguyên văn: Sailplane: là cái này

Đúng rồi.

Đó là điều tôi nên làm: đưa Ana đi tàu bay. Đó được coi là ‘nhiều hơn’ rồi chứ.

“Taylor.”

“Vâng thưa ngài”

“Tôi muốn đưa Ana đi tàu bay ở Georgia – khoảng hoàng hôn chiều mai, nếu chúng ta có thể tìm được chỗ nào để bay. Sau đó thì cũng được không sao.” Nếu trễ hơn thì tôi phải dời cuộc họp.

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.”

“Đừng lo về giá thành.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Cảm ơn anh.”

Giờ tôi chỉ cần gọi báo Ana thôi.

CÓ HAI CHIẾC XE CHỜ CHÚNG TÔI, khi chiếc G550 đáp xuống đường băng gần ga Signature Flight Support ở sân bay. Taylor và tôi bước ra trong hơi nóng ngột ngạt.

Trời ạ, nó chớp nháy, ngay cả thời điểm này. Người đại diện đưa cho Taylor cả hai chùm chìa khóa. Tôi nhướn mày với anh ta. “Ford Mustang?”

“Đó là những gì mà tôi có thể tìm được trong khoảng thời gian gấp rút thưa ngài.” Anh ta luống cuống nói.

“Ít ra thì nó mui trần. Nhưng trong cái thời tiết này tôi ước rằng nó là chiếc AC”

“Lẽ ra nên có đầy đủ mọi thứ thưa ngài.”

“Tốt. Cảm ơn anh.” Tôi lấy chìa khóa từ tay anh ta, lấy túi đeo của mình, để lại anh ta với đồng hồ còn lại trên máy bay. Tôi bắt tay Stephan và Beighley, cảm ơn họ vì chuyến bay thật êm ái. Lên xe, tôi lái ra khỏi sân bay đi Savannah, lắng nghe giọng của Bruce qua hệ thống phát của xe.

ANDREA ĐÃ ĐẶT PHÒNG CHO TÔI Ở KHÁCH SẠN BOHEMIAN, ở đây tôi có thể nhìn ra dòng sông Savannah. Trời đã hơi sụp tối và quang cảnh ngoài ban công thật tuyệt vời: dòng sông rục rỡ, phản chiếu hình ảnh những đám mây bay trên bầu trời, các ánh đèn trên cầu treo và bến cảng. Bầu trời vẫn còn sáng chói, màu sắc bóng mờ từ tím thẫm thành hồng nhạt.

Nhưng tôi thì không có thời gian để tận hưởng khung cảnh tuyệt đẹp này. Tôi mở máy laptop, mở điều hòa, và gọi cho Ró cập nhật tình hình.

“Tại sao lại tự nhiên hứng thú với Georgia hả Christian?”

“Chuyện cá nhân.”

Cô ta giận dữ trong điện thoại. “Kể từ khi nào mà anh lại để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến công việc vậy hả?”

Từ khi tôi gặp Ana.

“Tôi không thích Detroit,” tôi đáp.

“Okay.” Cô ta gắt lại.

“Lát nữa tôi có cuộc hẹn uống rượu với bên giao liên Savannah Brownfield” tôi nói thêm, cố gắng trấn tĩnh cô ta.

“Sao cũng được, Christian. Còn có vài thứ mà chúng ta cần phải bàn đây. Các viện trợ đã đến Rotterdam rồi. Anh vẫn còn muốn tiến hành chứ?”

“Ừ. Giải quyết cho xong đi. Tôi đã thực hiện một cam kết tại buổi ra mắt kết thúc nạn đói nghèo toàn cầu. Điều này cần phải thực hiện trước khi tôi có thể đối mặt với ủy ban đó một lần nữa. ”

“Okay, có ý tưởng gì về vụ mua lại các nhà xuất bản không?”

“Chưa có gì chắc chắn.”

“Tôi nghĩ SIP có tiềm năng đấy.”

“Yeah, có lẽ vậy. Hãy để tôi suy nghĩ thêm về việc này.”

“Tôi đi gặp Marco bàn vụ Lucas Woods đây.”

“Okay, có gì thì cho tôi biết nhé.”

“Vâng. Tạm biệt.”

Tôi đang tránh thứ mà không thể tránh được. Tôi biết điều đó. Nhưngw tôi quyết định là nên liên lạc với cô Steele qua e-mail hya điện thoại thôi, tôi vẫn chưa quyết cách nào cả với cái bụng rỗng – nên tôi gọi thức ăn. Trong khi chờ thì Andrea nhắn tin báo tôi rằng buổi hẹn chè nước chiều nay bị hủy. Chuyện đó ổn thôi. Tôi sẽ gặp họ sáng mai, và chẳng thể đưa Ana đi tàu bay được. Trước khi phục vụ phòng đến. Taylor gọi điện thoại cho tôi.

“Ngài Grey.”

“Taylor. Anh đã check- in cho tôi chưa?”

“Rồi thưa ngài. Một chút nữa hành lí của ngài sẽ lên đến phòng.”

“Tốt.”

“Hiệp hội bay Brunswick có một chiếc tàu lượn trống. Tôi đã nhờ Andrea gửi fax thôn gtin bay của ngài qua đó. Một khi các thủ tục giấy tờ được kí, mọi chuyện sẽ theo như kế hoạch.”

“Tốt.”

“Họ hoạt động liên tục từ 6 giờ sáng.”

“Quá tốt. Lo liệu mọi chuyện ổn thỏa nhé. Và gọi tôi địa chỉ.”

“Vâng, sẽ làm thưa ngài.”

Có tiếng gõ cửa – hành lí của tôi và phục vụ phòng lên cùng lúc. Thức ăn cực kì thơm: Cà xanh chiên và tôm và bột kiều mạch. Ở thì tôi đang ở miền Nam. Trong khi ăn tôi ngẫm lại kế hoạch của mình với Ana. Tôi có thể ghé qua chỗ mẹ cô ấy vào bữa sáng. Mang theo bánh mỳ. Rồi đưa cô ấy đi tàu bay. Đó có thể là kế hoạch tốt nhất. Cô ấy đã không liên lạc gì cả ngày nay rồi, nên tôi nghĩ cô ấy có lẽ đang giận. Tôi đọc lại tin nhắn cuối cùng của cô ấy sau khi ăn xong bữa tối.

Cô ấy có vấn đề gì với Elena vậy không biết. Cô ấy đâu có hiểu được mối quan hệ giữa hai người chúng tôi. Chuyện giữa chúng tôi đã diễn ra quá lâu rồi và giờ thì chúng tôi là bạn. Cô ấy chả có lí do gì để nổi giận với tôi cả?

Có tiếng gõ cửa. Là Taylor.

“Chào ngài. Hài lòng với căn phòng chứ ạ?”

“Vâng, nó ổn.”

“Tôi nhận được giấy tờ từ bên Hiệp hội đây ạ.”

Tôi scan hợp đồng thuê. Nó nhìn ổn, tôi kí rồi đưa lại cho anh ta. “Mai tôi sẽ tự đi. Gặp anh ở đó được không?”

“Tôi sẽ báo cho anh nếu có gì thay đổi.”

“Tôi có nên đỡ đỡ của ngài không?”

“Vâng. Cảm ơn anh.”

Anh ta gật đầu rồi mang hành lí của tôi vào phòng ngủ.

<https://tuyetnhultn.wordpress.com>

Tôi hồi hộp, và tôi cần phải suy nghĩ điều gì đó để nói với Ana. Nhìn đồng hồ; 20:09. Tôi đã để muộn thế này rồi. Có lẽ tôi nên đi uống cái gì đó nhanh nhanh trước. Tôi để Taylor lại và đi ra quầy bar của khách sạn trước khi gọi điện thoại cho Ros lần nữa và viết cho Ana. Bar tầng thượng rất đông, nhưng tôi tìm được chỗ cuối quầy và gọi một cốc bia. Tôi quét mắt sang quầy bar, tránh ánh mắt của hai cô ả ngồi cạnh ... một thân ảnh bắt lấy sự chú ý của tôi: mái tóc rối màu gỗ khúc xạ lại ánh sáng.

Là Ana. Khi.

Cô ấy quay lưng lại, ngồi đối diện với một người phụ nữ chắc hẳn là mẹ cô. Hai người đó thật sự giống nhau.

Chuyện này lạ thật đấy.

Họ đang uống gin* ... Chúa ơi (*rượu trắng)

Tôi cũng người nhìn họ. Họ đang uống cocktails – Cosmopolitans. Mẹ cô ấy đẹp: như Ana, nhưng lớn tuổi hơn; với mái tóc dài sẫm màu, và màu mắt xanh của Ana. Bà ấy có cái phóng túng trên phong thái ... bà ấy ăn mặc như vậy hẳn là vì đang đi chơi cùng cô gái trẻ, đẹp của mình.

Điều này là vô giá. Phải nắm bắt cơ hội, Grey.

Tôi móc điện thoại ra, giờ là giờ để nhắn tin cho nàng. Chuyện này thú vị đây. Tôi phải thử xem phản ứng của cô ấy như thế nào.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người cùng ăn tối.

Ngày: 1 tháng 6 năm 2011 21:40 EST

Đến: Anastasia Steele

Đúng là tôi đã ăn tối với quý bà Robinson, nhưng cô ta chỉ là người bạn cũ thôi, Anastasia.

Mong rằng sẽ sớm gặp lại em. Tôi nhớ em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises, Holdings, Inc.

Mẹ cô ấy nhìn có vẻ sốt sắng; có lẽ là vì lo lắng cho con gái của mình, hoặc là bà ấy muốn moi thôn gtin từ cô ấy. Chúc may mắn, bà Adams.

Và trong lúc đó, tôi thacsws mắc rằng liệu họ đang nói chuyện về tôi. Mẹ cô ấy đứng dậy, có vẻ như bà ấy đi toilet. Ana lấy ví, tìm điện thoại.

Bắt đầu rồi đây.

Cô ấy bắt đầu đọc, vai gập lại, các ngón tay cong lại gõ gõ lên bàn. Cô ấy bắt đầu gõ phím thật nhanh. Tôi không thể thấy rõ mặt cô ấy, thật thất vọng, nhưng tôi không nghĩ cô ấy ấn tượng với mấy lời tôi vừa nhắn. Lát sau cô bỏ điện thoại lên bàn chán nản.

Không tốt rồi.

Mẹ cô ấy quay trở lại và gọi phục vụ cho thêm thức uống. Tôi tự hỏi họ đã uống bao nhiêu rồi. Tôi kiểm tra điện thoại, chắc hẳn là phải có hồi âm từ cô.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ăn cùng người bạn CŨ

Ngày: 1 tháng 6 năm 2011 21:42 EST

Đến: Christian Grey

Bà ta không phải chỉ là một người bạn cũ.

Bà ta đã tìm được chàng trai trẻ tội nghiệp để cắm răng nanh vào chưa?

Có phải anh đã quá già với bà ta? Đó có phải là lí do mà hai người kết thúc?

Cái khi gì vậy? Vừa đọc máu tôi vừa sôi. Issac cũng đã hơn 26. Như tôi thôi. Soa mà cô ấy dám? CỐ phải là lời do rượu nói?

Đến giờ tuyên bố với cô ấy rồi, Grey.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cần thận ...

Ngày: 1 tháng 6 năm 2011 21:45 EST

Đến: Anastasia Steele

Đây không phải là vấn đề mà tôi muốn bàn bạc qua e-mail

Em đã uống bao nhiêu li Cosmopolitans rồi?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào điện thoại rồi ngồi bật dậy, nhìn quanh căn phòng.

Giờ chơi tới rồi.

Tôi đặt 10 đô lên bàn rồi bước đến chỗ họ.

Mắt chạm nhau. Cô ấy xanh mặt – sốc, tôi nghĩ thế – và tôi không biết cô ấy sẽ chào tôi như thế nào, hay làm soa mà tôi có thể khống chế mình khi cô ấy nhắc gì đó đến Elena.

Cô ấy vén tóc ra sau tai với tay còn lại. Tôi chắc đó là biểu hiện của sự lo lắng. “Chào anh.” Cô ấy nói, giọng nghẹn ắng.

“Chào em” Tôi cúi xuống và hôn lên má cô. Mùi hương của cô siêu tuyệt vời, và ngay cả khi môi tôi lướt qua làn da, cô ấy liền trở nên căng thẳng. Cô ấy nhìn rất đáng yêu; da hơi bắt nắng và không mặc áo lót. Ngực cô căng lên dưới chiếc áo lụa của cô và nằm ẩn dưới mái tóc dài của cô.

Và cho dù cô ấy có đang giận dữ, tôi vẫn rất vui khi gặp cô ấy. Tôi đã rất nhớ cô ấy.

“Christian, đây là mẹ em, Carla.” Ana vung tay về phía mẹ mình.

“Bà Adams, rất hân hạnh khi gặp bà.”

Mẹ cô ta nhìn tôi từ đầu đến chân.

Khi thật! Bà ấy đang đánh giá tôi. Tốt nhất là nên lơ đi, Grey.

Sau một cái dừng lại lâu-hơn-đáng-có, bà ấy chìa tay ra bắt tay tôi.
“Christian.”

“Anh đang làm gì ở đây vậy?” Ana hỏi, giọng vẻ buộc tội.

“Tôi đến để gặp em, đương nhiên. Tôi ở khách sạn này.”

“Anh ở đây?” Cô ấy thở thè.

Đúng, đến tôi còn thấy hơi khó tin nữa là đằng khác. “Ừ thì, hôm qua em nói ước gì tôi ở đây.” Tôi đang cố đoán phản ứng của cô ấy. Từ này đến giờ là gồm: sốt ruột lo lắng, căng thẳng, giọng trách móc, và gượng gạo. Không hề tốt. “Vì thỏa mãn cả hai thôi, Cô Steele.” Tôi ngây ngô nói, hi vọng trấn an được cô ấy.

“Cháu ngồi uống gì đó cùng mẹ con bác không, Christian?” bà Adams hiền hậu nói, rồi nháy mắt với bồi bàn. Tôi cần thứ gì đó nặng đo hơn bia. “Cho tôi gin và tonic.” Tôi nói với người phục vụ. “Hendrick’s nếu anh có hoặc Bombay Sapphire. Nếu là Hendrick’s thì dùng kèm với dưa leo còn Bombay thì dùng với chanh.”

“Và thêm hai li Cosmos.” Ana nói rồi nhìn tôi lo lắng.

Cô ấy lo sợ là đúng. Tôi nghĩ là hôm nay cô ấy đã uống đủ rồi.

“Ngồi đi Christian.”

“Cảm ơn, bác Adams.”

Tôi ngồi xuống kế bên Ana.

“VẬY là anh chỉ tình cờ đến ở nơi mẹ con em uống rượu thôi à?” Cô ấy căng thẳng nói.

“Hay là em chỉ tình cờ đến nơi mà tôi đang nghỉ lại? Tôi chỉ mới ăn tối xong thôi rồi đến đây và gặp được em. Tôi đang phân tâm nghĩ về e-mail của em.” – tôi nhìn xoáy vào mắt cô – “và ngược mắt dậy thì thấy em ở đây. Khá trùng hợp, nhỉ?”

Ana bối rối. “Mẹ cùng em đi mua sắm sáng nay, rồi ở bờ biển trưa nay. Rồi hai mẹ con quyết định đi uống vài li vài li vào buổi tối.” Cô ấy nói nhanh như thể đang biện minh cho hành động đi uống ở quầy bar với mẹ mình vậy.

“Em đã mua cái áo này à?” Tôi hỏi. Cô ấy nhìn thật sự rất đẹp. Tôi đã có một sự lựa chọn quá đúng đắn – màu đá quý – cho những bộ cánh mà Acton chọn cho cô ấy; áo lót của cô sẽ là màu xanh ngọc lục bảo. “Màu này rất hợp với em. Và em đã rám nắng rồi, rất xinh.” Hai má cô ấy hồng lên, môi nhếch lên bởi lời khen ngợi từ tôi. “Tôi đã định sẽ ghé thăm em vào ngày mai. Nhưng giờ em đã ở đây rồi.” Tôi cầm tay cô ấy lên, vì tôi muốn chạm vào cô ấy, siết nhẹ. Chạm rãi tôi vẫn vê những khớp tay cô với ngón cái, hơi thở của cô ấy bắt đầu biến động.

Đúng rồi, Ana, cảm nhận đi em.

Đừng giận dữ tôi.

Mắt tôi và cô ấy chạm nhau và tôi nở một nụ cười yêu chiều với cô.

“Tôi nghĩ rằng mình sẽ làm em ngạc nhiên. Nhưng như mọi khi, Anastasia, em đã làm tôi ngạc nhiên vì đã ở đây. Tôi khôn gmuoons quấy rầy thời gian riêng tư của em với mẹ. Tôi sẽ chỉ uống một tí thức uống nhẹ thôi rồi sẽ lên phòng. Tôi còn một số việc cần làm nữa.” Tôi cưỡng lại muốn hôn lên những đốt tay cô.” Tôi không biết liệu cô ấy có nói gì với mẹ cô về tôi.

“Christian, thật vui khi gặp cháu. Ana đã kể rất nhiều về cháu,” Bà Adams nói, với nụ cười ấm áp trên môi.

“Thật không?” Tôi nhìn Ana người nào đó đang đỏ mặt.

Kể nhiều sao?

Tin tốt đây.

Người phục vụ mang thức uống đặt trước mặt tôi.

“Là Hendrick’s thưa ngài.”

“Cảm ơn.”

Rồi anh ta đặt 2 li Cosmo của Ana và mẹ cô ấy lên bàn.

“Cháu ở Georgia bao lâu, Christian?” mẹ của cô ấy hỏi.

“Đến thứ sáu bác Adams ạ”.

“Tối mai cháu đến ăn tối với cả nhà nhé? Và gọi bác là Carla được rồi”.

“Cháu rất hân hạnh, thưa bác Carla”.

“Tốt quá”, bà ấy nói. “Giờ cáo lỗi nhé, bác phải qua nhà vệ sinh một lát”.
Không phải bà ấy vừa bước ra từ nhà vệ sinh sao?

Tôi đứng lên khi bà ấy đi khỏi, sau đó một lần nữa phải đối mặt với cơn thịnh nộ của cô Steele. Tôi nắm lấy tay cô ấy lần nữa. “VẬY là em bực tức vì tôi đi ăn tối với bạn cũ”. Tôi hôn từng móng tay của cô.

“Vâng”. Cô ấy cộc lốc.

Cô ấy đang ghen sao?

“Chuyện quan hệ của chúng tôi qua rất lâu rồi, Anastasia à. Giờ tôi không ham muốn ai khác ngoài em. Điều đó đã đủ trả lời thắc mắc cho em chưa?”

“Em tưởng tượng bà ấy là mẹ mình, Christian à”.

Da đầu tôi ngứa râm ran lên vì sốc. “Thành kiến nặng nề quá. Không phải thế đâu”. Tôi buông tay cô ra trong thất vọng.

“Rồi sau đó thì sao?” cô bật lại, nhượng cái cằm bướng bỉnh của cô ra. Có phải đó là lời của thức uống của cô?

Cô tiếp tục, “Bà ấy đã lợi dụng một cậu bé mười lăm tuổi nhạy cảm. Nếu anh là một bé gái mười lăm tuổi và bà Robinson là ông Robison, cưỡng ép anh vào kiểu quan hệ BDSM, anh có thấy bình thường không? Giả dụ chuyện xảy ra với Mia chẳng hạn, anh nói xem?”

Ôi, bây giờ cô ấy thật vô lý. “Ana, chuyện không phải như thế đâu?”

Mắt cô lóe lên. Cô ấy thật sự tức giận. Tại sao vậy? Không có chuyện gì làm với cô ấy. Nhưng tôi không muốn một cuộc tranh luận bùng nổ ở đây, ngay trong quán bar. Tôi dịu giọng lại. “Thế này, tôi không nhìn sự việc theo hướng đó. Bà ấy không làm gì tệ hại cả. Đó là những gì tôi từng muốn”. Chúa ơi. Tôi có thể chết ngay lập tức nếu không có Elena. Tôi đang đấu tranh để kiểm soát cơn nóng giận.

Trán cô ấy nhăn lại. “Em không hiểu”.

Kiểm chế cô ấy lại Grey.

“Anastasia, mẹ em sắp quay lại ngay đây. Tôi thấy không thoải mái khi nói những chuyện này ở đây. Có lẽ để sau vậy. Nếu em không muốn tôi ở đây, máy bay của tôi vẫn đang đợi ở Hilton Head đây. Tôi có thể đi ngay”.

Biểu hiện của cô thay đổi thành sự hốt hoảng. “Ôi không – xin anh đừng đi. Em mừng không biết từng nào khi anh ở đây”, cô nhanh chóng nói thêm.

Mừng? Có thể cô ấy đang nói dối tôi.

“Em chỉ đang cố làm anh hiểu em”, cô nói. “Em tức giận chính mình vì em đã rời đi và để anh ăn tối với bà ấy. Hãy thử nghĩ xem anh sẽ thế nào nếu em lớn vồn đâu đó quanh José. Mà José chỉ là bạn thôi. Em đâu có quan hệ gì sâu sắc với cậu ấy. Trong khi anh và bà ta...”

“Em ghen à?”

Làm thế nào để tôi cho cô ấy nhận ra rằng tôi và Elena chỉ là bạn? Không, không việc gì phải ghen về chuyện đó. Rõ ràng, cô Steele muốn sở hữu tôi.

Và tôi mất một chút thời gian để nhận ra rằng mình thích điều đó.

“Vâng, em tức giận về những gì bà ta đã làm với anh”, cô tiếp tục.

“Anastasia, bà ấy chỉ giúp đỡ tôi thôi. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Còn về cơn ghen của em, thử đặt em vào địa vị của tôi mà xem. Suốt bảy năm nay, chưa khi nào tôi phải giải thích việc mình làm cho bất kỳ ai. Không một ai. Tôi làm gì tôi thích, Anastasia ạ. Tôi hài lòng với sự độc lập của mình. Tôi không đi gặp bà Robinson để trêu tức em. Tôi đến đó chỉ để ăn tối bây giờ và cả sau này. Bà ấy là bạn và còn là đối tác làm ăn”.

Đôi mắt cô mở to.

Ôi. Không phải tôi đã đề cập đến điều đó chứ?

Tại sao tôi lại đề cập đến điều đó? Nó không liên quan đến cô ấy.

“Ừ, chúng tôi là đối tác kinh doanh. Chuyện quan hệ kia đã chấm dứt lâu rồi. Hàng bao nhiêu năm nay rồi”. “Sao lại kết thúc?”

“Chồng bà ấy phát hiện. Chúng ta có thể nói chuyện đó vào lúc khác không – đâu đó riêng tư một chút”. “Em không biết sao lúc nào anh cũng thuyết phục em rằng bà ấy không phải là con yêu râu xanh”.

Mẹ kiếp, Ana! Đủ rồi!

“Tôi không nghĩ về bà ấy theo cách đó. Chưa bao giờ. Đến đây là đủ rồi”. Tôi gầm gừ. “Anh yêu bà ấy à?”

Cái gì cơ?

“Hai đứa nói chuyện thế nào rồi?” Carla trở lại. Ana buộc nở một nụ cười mà làm dạ dày tôi xoắn lên. “Vui, mẹ ạ”.

Tôi đã yêu Elena?

Tôi nhấp một ngụm rượu. Tôi vô cùng tôn thờ bà ấy... nhưng tôi đã yêu bà ấy đúng không? Thật là một câu hỏi vô lý. Tôi không biết gì về tình yêu

lãng mạn. Đó là trái tim và hoa khốn kiếp mà cô ấy muốn. Những cuốn tiểu thuyết thế kỷ XIX cô đọc đã lấp đầy đầu cô những điều vô nghĩa.

Tôi có đủ rồi.

“Thưa bác, đến lúc phải để bác và em nói chuyện tiếp. Cho phép cháu được thanh toán bữa nay ạ, phòng 612. Tôi sẽ gọi em sáng mai, Anastasia. Mai nhé, bác Carla”.

“Chà, thật hay khi nghe ai đó gọi đầy đủ tên mình”.

“Người đẹp tên cũng đẹp ạ”. Tôi bắt tay với Carla, chân thành với lời khen nhưng không phải với nụ cười trên mặt tôi.

Ana im lặng, nài xin tôi với một cái nhìn nhưng tôi lơ đi. Tôi hôn lên má cô. “Để sau nhé, em yêu”, tôi thì thầm vào tai cô, sau đó quay lưng và đi qua quầy bar và trở lại phòng mình.

Cô gái đó khiêu khích tôi không giống bất cứ ai trước kia.

Và cô ấy tức giận với ôi; có lẽ cô đang tới chu kỳ. Cô đã nói chu kỳ của cô sẽ đến trong tuần này.

Tôi xông vào phòng mình, đóng sầm cửa, và đi thẳng về phía ban công. Bên ngoài thật ấm áp, tôi hít một hơi thật sâu, hít vào mùi hương mặn cay nồng của dòng sông. Màn đêm đã buông xuống, dòng sông mang màu mực đen, như màu trời... giống như tâm trạng của tôi. Tôi thậm chí còn không

thể bàn bạc được về buổi bay lượn ngày mai. Tôi chống tay lên thanh vịn ban công. Những ngọn đèn trên bờ và cây cầu làm cho khung cảnh trở nên tốt hơn... nhưng không phải tính khí của tôi.

Tại sao tôi lại bào chữa cho mối quan hệ đó bắt đầu như thế nào trong khi Ana chỉ mới đến bậc thứ tư? Đó không phải là việc của cô ấy. Vâng, điều đó trái với thông lệ. Nhưng chỉ có thế thôi.

Tôi chải cả hai tay qua mái tóc mình. Chuyển đi này hoàn toàn không diễn ra như tôi mong đợi. Có lẽ đó là một sai lầm để đi xuống đây. Và coi như là Elena là người đã khuyến khích tôi thực hiện chuyển đi này. Điện thoại của tôi rung lên, và tôi hy vọng đó là Ana. Đó là Ros.

“Nghe”, tôi nạt.

“Trời đất, Christian. Tôi có làm phiền anh không?” “Không, xin lỗi. Chuyện gì thế?” Bình tĩnh, Grey.

“Tôi nghĩ tôi nên cho anh thông tin về cuộc trò chuyện giữa tôi và Marco. Nhưng nếu bây giờ là thời điểm tồi tệ, thì tôi sẽ gọi lại vào buổi sáng”.

“Không, bây giờ ổn”.

Có tiếng gõ cửa. “Giữ máy, Ros”. Tôi mở cửa, nghĩ chắc là Taylor hoặc ai đó đến dọn dẹp phòng – nhưng là Ana, đứng ở hành lang, e lệ và xinh đẹp.

Cô ấy ở đây.

Mở cửa rộng hơn, tôi ra hiệu cho cô ấy vào.

“Thặng dư trọn gói kết luận thế nào?” Tôi hỏi Ros, mắt vẫn không rời khỏi Ana. “Ừ”.

Ana bước vào phòng, nhìn tôi một cách thận trọng, môi cô hé mở và ẩm ướt, đôi mắt tối sẫm. Cái gì thế? Sự thay đổi của trái tim? Tôi biết cái nhìn đó. Đó là sự ham muốn. Cô ấy muốn tôi. Và tôi cũng muốn cô ấy, đặc biệt là sau cuộc cãi vã giữa chúng tôi trong quán bar.

Tại sao cô ấy ở đây?

“Còn phí tổn?” Tôi hỏi Ros. “Gần hai triệu”.

Tôi rít qua kẽ răng. “Quả là một sai lầm tốn kém”.

“GEH khai thác được các bộ phận sợi quang”. Cô ấy nói đúng. Đây là một trong những mục tiêu của chúng tôi. “Còn Lucas?” Tôi hỏi.

“Anh ấy đã phản ứng tệ”.

Tôi mở minibar và ra giấu Ana chọn thức uống cho cô. Để cô ở đó, tôi đi vào phòng ngủ, “Anh ta đã làm gì?”

“Anh ta điên tiết lên”.

Trong phòng tắm tôi bật vòi nước để nước chảy vào bồn tắm lớn bằng đá cẩm thạch và thêm một chút dầu tắm có mùi thơm. Có đ chỗ cho sáu người trong này.

“Phần lớn số tiền là cho anh ta”. Tôi nhắc nhở Ros khi tôi kiểm tra nhiệt độ nước. “Và anh ta có thể ra giá để mua đứt công ty. Anh ta có thể bắt đầu lại vào lúc nào cũng được”.

Tôi rời đi, nhưng nảy ra một ý tưởng, tôi quyết định thắp sáng những ngọn nến khác nhau được sắp xếp một cách khéo léo lên bệ đá. Nến thắp sáng được tính là “nhiều hơn”, đúng không nhỉ?

“Vâng, anh ta đe dọa luật sư, mặc dù tôi không hiểu tại sao. Chúng tôi chống đỡ được điều này. Tôi đang nghe tiếng nước chảy đúng không?”

“Yeah, tôi đang xả nước vào bồn tắm”. “Oh? Anh có muốn tôi cúp máy không?” “Không. Còn gì nữa không?”

“Vâng, Fred muốn nói chuyện với anh”. “Thật không”.

“Anh ấy đang xem xét bản thiết kế mới của Barney”.

Khi tôi lang thang trở lại phòng khách, tôi nhận được thiết kế của Barney cho máy tính bảng và bảo cô ấy nói với Andrea gửi cho tôi bản thiết kế đã được chỉnh sửa. Ana đã lấy một chai nước cam.

“Đây có phải là kiểu quản lý mới của anh: không ở văn phòng?” Ros hỏi. Tôi cười phá lên nhưng chủ yếu là do sự lựa chọn nước giải khát của Ana. Người phụ nữ khôn ngoan. Và tôi nói với Ros rằng tôi sẽ không đến văn phòng cho đến thứ sáu.

“Anh sẽ nghiêm túc thay đổi suy nghĩ về Detroit chứ?” “Có một lô đất ở đây tôi quan tâm”.

“Bill có biết chuyện đó không?” Ros nói nhát gừng. “Ừ, bảo Bill gọi cho tôi đi”.

“Tôi sẽ nói. Anh có đi uống với những người Savannah tối nay không?”

Tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ gặp họ vào ngày mai. Tôi hòa giải hơn và chú ý đến giọng nói của mình, vì đây là một điểm nóng cho Ros. “Tôi muốn thấy Georgia sẽ cung cấp những gì nếu chúng ta di chuyển đến đó”. Tôi lấy một cái ly ra khỏi kệ, đưa nó cho Ana và chỉ đến khay đá.

“Nếu đãi ngộ của họ đủ hấp dẫn”, tôi tiếp tục, “Tôi nghĩ có thể xem xét được mặc dù tôi không dám đảm bảo về nhiệt độ khó chịu ở đây”.

Ana rót đồ uống của cô ra.

“Thật quá muộn để thay đổi suy nghĩ của anh về điều này, Christian. Nhưng nó có thể cho tôi một số đòn bẩy với Detroit”. Ros trầm ngâm.

“Đồng ý, Detroit vẫn có những ưu thế của nó, hơn nữa, lại mát mẻ”.

Nhưng có quá nhiều bóng ma ở đó cho tôi.

“Bảo Bill gọi tôi. Ngày mai”. Bây giờ trễ rồi và tôi có khách đến thăm.
“Đừng sớm quá”. Tôi cảnh báo. Ros chúc tôi ngủ ngon và tôi gác máy.

Ana nhìn tôi với sự dè dặt khi tôi nhìn ngắm cô ấy. Mái tóc dày của cô
buông xõa trên đôi vai gầy của cô, làm cho cô thật đáng yêu, khuôn mặt cô
đăm chiêu. “Anh chưa trả lời câu hỏi của em”, cô thì thầm.

“Không”.

“Không, anh chưa trả lời câu hỏi của em hay không, anh không yêu bà ấy?”

Cô ấy sẽ không để chuyện này qua đi. Tôi tựa lưng vào tường và khoanh
tay trước ngực vì vậy tôi không kéo cô vào chúng. “Em đang làm gì ở đây,
Anastasia?”

“Em vừa nói với anh đấy”.

Đưa cô ấy ra khỏi sự đau khổ của mình đi Grey.

“Không, tôi không yêu bà ấy”.

Vai cô giãn ra và mặt dịu lại. Đó là những gì cô ấy muốn nghe. “Em mới là
người trong mộng của tôi, Anastasia. Ai ngờ được chứ?”

Nhưng liệu em có phải là nữ thần mắt xanh của tôi?

“Ngài trêu tôi à, ngài Grey?” “Tôi đâu dám”, tôi đáp lại.

“Ồ, tôi nghĩ anh dám và tôi nghĩ anh vẫn làm thế – thường xuyên”. Cô cười tự mãn và cắn hàm răng hoàn hảo của mình vào môi.

Cô ấy làm điều đó có mục đích.

“Đừng cắn môi nữa đi. Em đang trong phòng tôi đây, gần ba ngày nay đã không gặp em rồi và tôi bay cả một chặng đường dài đến đây để gặp em”. Tôi cần phải biết chúng tôi ổn, cách duy nhất để tôi biết như thế nào. Tôi muốn giao cấu với cô ấy, thật mạnh.

Điện thoại tôi kêu lên, nhưng tôi tắt nó đi mà không kiểm tra xem ai gọi. Ai đó có thể đợi. Tôi bước về phía cô. “Tôi muốn em rồi, Anastasia. Bây giờ. Và em cũng muốn tôi. Đó là lý do em ở đây”. “Em chỉ thật sự muốn biết câu trả lời”, cô nói.

“Vậy giờ em sẽ làm gì, đến đây hay bỏ chạy?” Tôi hỏi, đứng trước mặt cô. “Đến ạ”. Cô nói, mắt dán chặt lên người tôi.

“Ồ, tôi cũng mong thế lắm”. Tôi nhìn chăm chăm vào cô, kinh ngạc như tròng đen của cô ấy. Cô ấy muốn tôi.

“Em đã nổi đóa lên với tôi nhỉ”, tôi thì thầm.

Điều đó thật mới lạ, đối phó với sự tức giận của cô, để ý đến cảm xúc của cô ấy. “Vâng”.

“Tôi không nhớ nổi có ai khác, ngoài gia đình, dám cẩu với tôi, tôi thích thế”. Nhẹ nhàng tôi chạm vào khuôn mặt cô với các đầu ngón tay và rê chúng xuống tận cằm. Cô nhắm mắt lại di chuyển má cô theo sự đụng chạm của tôi. Cúi xuống, tôi lướt mũi mình lên bờ vai trần của cô, lên đến tai cô, hít hà mùi hương ngọt ngào của cô khi sự ham muốn tràn ngập khắp người tôi. Những ngón tay tôi di chuyển đến gáy cô và luồn vào tóc cô.

“Chúng mình cần nói chuyện”. Cô thì thầm. “Để sau”.

“Em có nhiều điều muốn nói lắm”.

“Tôi cũng thế”. Tôi hôn vào chỗ dưới tai cô, kéo mạnh tóc cô, ngả đầu cô ra sau để lộ cổ cô. Răng và môi tôi lướt qua cằm cô xuống cổ cô khi cơ thể tôi ậm ừ ham muốn. “Tôi muốn em”, tôi thì thầm, khi tôi hôn vào nơi mà tim cô đang đập bên dưới là da của mình. Cô rên rỉ và giữ lấy cánh tay tôi. Tôi căng thẳng trong một khoảnh khắc, nhưng bóng tối vẫn chưa hoạt động.

“Em đang đến tháng à?” Tôi hỏi giữa những nụ hôn. Cô lặng đi. “Vâng”, cô nói.

“Em có bị co thắt nhiều không?”

“Không”. Giọng của cô nhỏ nhẹ nhưng mãnh liệt với sự bối rối.

Tôi ngừng hôn cô ấy và nhìn xuống đôi mắt cô. Tại sao cô ấy lại xấu hổ? Đó là cơ thể của cô ấy cơ mà. “Em uống thuốc chưa?”

“Rồi ạ”, cô trả lời.

Tốt. “Vậy chúng ta đi tắm nhé”.

Trong phòng tắm sang trọng tôi thả tay Ana ra. Bầu không khí nóng và ẩm, hơi nước tỏa mù trên mặt bọt tắm. Trong sự nóng bức này tôi cởi quần áo ra, áo linen và quần jean bám sát vào da thịt tôi.

Ana nhìn tôi, làn da cô phủ sương vì độ ẩm ẩm.

“Em có dây buộc tóc không?” Tôi hỏi. Tóc của cô ấy sẽ bắt đầu bết vào khuôn mặt cô. Cô lôi ra một sợi dây buộc tóc từ túi quần jean của mình.

“Túm tóc lên cao nào”. Tôi nói với cô ấy, và nhìn khi cô làm theo lệnh tôi ngay lập tức.

Cô gái ngoan. Không tranh luận nhiều.

Một vài sợi rơi ra khỏi đuôi ngựa của cô, nhưng cô ấy trông thật đáng yêu. Tôi tắt vòi nước, và nắm lấy tay cô, dẫn cô vào một nơi khác của phòng tắm, nơi có một chiếc gương mạ vàng lớn treo trên hai bồn đặt trong đá cẩm thạch. Đôi mắt tôi nhìn cô trong gương, tôi đứng đằng sau cô và yêu cầu cô cởi giày của mình ra. Vội vàng cô bỏ chúng rơi xuống sàn.

“Nhấc tay lên”, tôi thì thầm. Năm lấy gấu áo cô, tôi kéo nó qua khỏi đầu, giải phóng bộ ngực cô. Luồn tay quanh cô, tôi cởi các nút quần jean trên cùng và kéo dây kéo.

“Tôi sắp có được em trong phòng tắm rồi, Anastasia”. Đôi mắt cô đi lạc xuống miệng tôi và cô liếm môi. Dưới ánh sáng dịu nhẹ con người cô ánh lên niềm thích thú. Cúi xuống, tôi thả những nụ hôn dịu dàng lên cổ cô, móc ngón cái của tôi vào cạp quần jean cô và từ từ lột chúng ra khỏi bờ mông hoàn hảo của cô, năm lấy quần lót cô trong tay tôi trong khi tôi kéo quần cô xuống. Quỳ phía sau cô kéo chúng đi qua chân cô, thả chúng rơi trên bàn chân của cô ấy. “Bước ra khỏi quần jean nào”. Tôi ra lệnh. Năm lấy cạnh của bồn rửa, cô làm theo lời tôi; bây giờ cô ấy đang khóa thân và tôi đang mặt đối mặt với mông của cô. Tôi vắt quần jean, quần lót, và áo của cô lên chiếc ghế màu trắng bên dưới bồn rửa và suy tính tất cả những gì tôi có thể làm với bờ mông ấy. Tôi nhận thấy một chuỗi màu xanh giữa hai chân cô; băng vệ sinh của cô ở đó, vì vậy tôi hôn rồi cắn nhẹ lên mông cô trước khi tôi đứng dậy. Mắt chúng tôi nhìn nhau trong gương lần nữa và tôi mở rộng bàn tay ve vuốt trên bụng phẳng và mịn màng của cô.

“Nhìn em này. Em đẹp biết chừng nào. Xem em cảm thấy sao nhé”. Hơi thở cô dồn dập hơn khi tôi cầm cả hai tay cô và đưa những ngón tay cô di chuyển trên bên dưới cánh tay đang vươn ra của tôi.

“Cảm nhận làn da mịn màng của em nhé”, tôi thì thầm. Nhẹ nhàng tôi cầm tay cô đưa chúng di chuyển trên thân cô thành những vòng tròn rộng dần, sau đó đưa chúng đi dần lên ngực cô.

“Cảm nhận xem ngực em đầy đến mức nào nào”. Tôi năm tay cô đặt lên ngực vì vậy cô ấy có thể đỡ lấy ngực mình. Nhẹ nhàng tôi trêu chọc núm vú

cô với ngón tay cái của tôi. Cô rên rỉ và cúi lưng, ép ngực cô dính vào tay tôi. Xoay tròn núm vú của cô giữa ngón tay của cô và tôi, tôi kéo mạnh nhẹ nhàng một lần nữa và lần nữa, và thích thú xem chúng cứng lại và dài ra khi phản ứng.

Cô nhắm mắt lại và quăn quai chống lại tôi, đẩy phần mông cô chạm vào sự cương cứng của tôi. Cô rên rỉ, đầu tặc vào vai tôi.

“Đúng rồi đấy, em yêu”, tôi thì thầm vào cổ cô, thưởng thức cơ thể của cô đang đến bên dưới sự đụng chạm của chính cô ấy. Tôi đưa tay cô xuống mặt trước hông cô, sau đó về phía lông mu cô. Tôi đẩy chân tôi vào giữa chân cô và bằng chân mình tôi mở rộng khoảng cách khi tôi đưa tay cô qua âm hộ, lần lượt từng tay một, đều đặn, ấn ngón tay cô lên âm vật lần nữa rồi lần nữa.

Cô rên rỉ và tôi nhìn ngắm cảnh tượng cô vắn vẹo chống lại tôi trong gương.

Chúa ơi, cô ấy là một nữ thần.

“Xem em rục rĩ thế nào, Anastasia”. Tôi hôn và cắn vào vai và cổ của cô, sau đó tôi bỏ đi, buông cô ấy ra, và cô mở mắt ra khi tôi lùi lại.

“Tiếp đi”, Tôi nói với cô ấy, tự hỏi cô ấy sẽ làm những gì.

Cô ngập ngừng một lúc, sau đó tự xoa mình bằng một tay, nhưng không nhiệt tình.

Ôi, điều này sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhanh chóng tôi lột áo sơ mi đang dính vào người, quần jean, và đồ lót, giải phóng sự cương cứng của mình. “Em muốn tôi làm thế à?” Tôi hỏi, mắt cô rực sáng nhìn tôi trong gương.

“Vâng... anh ơi”, cô nói, một người liều lĩnh, sự khẩn thiết đến từ giọng nói của cô. Tôi quấn tay quanh cô ấy, phía trước tôi chạm vào lưng cô ấy, “cậu bé” của tôi tựa vào khe hở giữa bờ mông tuyệt vời của cô. Tôi nắm lấy tay cô ấy một lần nữa, đưa chúng qua âm vật cô, lần lượt từng ngón, lần nữa và lần nữa, ép, vuốt ve, và khuấy động cô ấy. Cô rên rỉ khi tôi mút và cắn vào gáy cô. Chân cô run rẩy. Đột nhiên tôi xoay cô ấy lại để cô đối mặt với tôi. Tôi nắm cổ tay cô trong bàn tay tôi, giữ nó sau lưng, trong khi đó tôi kéo mạnh đuôi tóc của cô bằng một tay khác, mang đôi môi của cô lên cho tôi. Tôi hôn cô ấy, khuấy động miệng cô, thích thú trong hương vị của cô: nước cam và ngọt ngào, vị ngọt Ana. Hơi thở cô dồn dập, như tôi.

“Em đến kỳ kinh bao giờ hả Anastasia?”

Tôi muốn giao cấu với em không bao cao su.

“Hôm qua”, cô thờ.

“Tốt”. Tôi lùi ra sau và xoay cô ấy lại. “Giữ chắc lấy bồn”, tôi ra lệnh. Nắm lấy hông cô ấy, tôi nâng cô ấy và kéo cô lùi về phía sau nên cô cúi xuống. Bàn tay tôi lướt nhẹ xuống mông cô đến chuỗi màu xanh, và tôi kéo mạnh băng vệ sinh ra, ném vào thùng rác. Cô thờ hỗn hển, sốc, tôi nghĩ như vậy, nhưng tôi cầm lấy “cậu bé” và trượt tôi vào cô một cách nhanh chóng.

Hơi thở của tôi rít giữa hai hàm răng.

Mẹ kiếp. Cảm nhận cô ấy thật tuyệt. Rất tuyệt. Da chạm vào da.

Tôi lùi lại, sau đó chìm vào cô lần nữa và lần nữa, từ từ, cảm nhận từng inch trơn trượt của cô. Cô rên rỉ vào đây ngược lại chạm vào tôi.

Ồ, đúng rồi, Ana.

Cô siết chặt lấy bồn rửa mặt khi tôi tăng tốc, và tôi nắm lấy hông cô, lấp đầy... lấp đầy, sau đó đập mạnh vào cô. Đòi cô. Chiếm hữu cô.

Đừng ghen tuông nữa, Ana. Tôi chỉ muốn em. Em.

Em.

Ngón tay tôi tìm thấy âm vật cô và tôi trêu cô, vuốt ve cô, và kích thích cô vì vậy chân cô bắt đầu run lên lần nữa. “Đúng rồi, em yêu”, tôi lẩm bẩm, giọng tôi khàn đi khi tôi đập mạnh và cô với sự trừng phạt bằng nhịp điệu em-là-của-tôi.

Đừng tranh cãi với tôi, đừng đấu tranh với tôi.

Hai chân cô cứng lại khi tôi nghiền nát trong cô và cơ thể cô bắt đầu run. Đột nhiên, cô kêu lên khi cơn cực khoái bắt lấy cô, đưa tôi đi với cô ấy.

“Ôi, Ana”, tôi thở khi tôi cho đi, thế giới như mờ đi, và tôi đến bên cô.

Mẹ kiếp.

“Ôi, em yêu, tôi làm thế nào để đủ với em đây?” Tôi thì thầm khi tôi chìm vào cô.

Tôi từ từ trượt xuống sàn, đưa cô ấy theo tôi và vòng tay tôi xung quanh cô. Cô ngồi xuống, đầu cô dựa vào vai tôi, vẫn còn thở hổn hển.

Chúa ơi, ngọt ngào.

Có cái gì giống thế này chưa?

Tôi hôn lên tóc cô và cô dần bình tĩnh, đôi mắt cô ấy nhắm lại, hơi thở từ từ trở lại bình thường khi tôi giữ cô ấy. Chúng tôi cả hai đều ướt đẫm mồ hôi và nóng trong phòng tắm ấm ướt, nhưng tôi không muốn ở nơi nào khác.

Cô thay đổi. “Em đang có thai”, cô nói.

“Không làm tôi giảm hứng thú”. Tôi không muốn cô ấy đi. “Em biết”. Giọng cô khô khốc.

“Chuyện đó có làm em khó chịu không?” Điều đó không nên. Đó là điều tự nhiên. Tôi chỉ biết một người phụ nữ khó tính về thời gian quan hệ tình dục, nhưng tôi sẽ không chịu bất cứ chuyện tào lao nào từ cô ấy.

“”Không, không hề gì ạ”. Ana ngược lên nhìn tôi với đôi mắt trong xanh.

“Tốt. Thế thì tắm nhé”. Tôi thả cô ấy tự do và lông mày cô nhíu lại trong một khoảng khắc khi cô nhìn chăm chăm vào ngực tôi. Khuôn mặt hồng hào của cô mất đi một số màu sắc của nó và đôi mắt tối sầm lại nhìn tôi.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi, bị báo động bởi biểu hiện của cô. “Những vết sẹo của anh. Không phải là thủy đậu”. “Không, không phải”. Giọng tôi lạnh lẽo.

Tôi không muốn nói về chuyện này.

Đứng lên, tôi nắm lấy tay cô và kéo cô đứng dậy. Đôi mắt mở to với sự kinh dị. Nó sẽ là điều đáng tiếc tiếp theo.

“Đừng nhìn tôi kiểu đó”, tôi cảnh báo, và thả tay cô ấy ra.

Tôi không muốn lòng thương hại chết tiệt của em, Ana. Đừng chú ý đến nó.

Cô nhìn chăm chăm vào tay mình, vắn vẹo chúng, tôi hy vọng. “Có phải bà ta làm thế không?” Giọng cô gần như không nghe được.

Tôi quắc mắt nhìn cô, không nói gì, khi tôi kiềm chế cơn tức giận của mình. Sự im lặng của tôi buộc cô phải nhìn tôi.

“Bà ta?” Tôi gầm gừ. “Bà Robinson ấy à?” Ana tái nhợt trước giọng điệu của tôi.

“Bà ấy không phải làm cầm thú, Anastasia. Tất nhiên bà ấy không làm thế. Tôi không hiểu sao em phải nhìn nhận bà ấy tàn ác thế”.

Cô ấy cúi đầu để tránh ánh mắt tôi, đi thoăn thoắt qua tôi, và bước vào bồn tắm, chìm vào bọt xà phòng vì vậy tôi không thể nhìn được cơ thể của cô ấy. Ngược lên nhìn tôi, khuôn mặt cô ăn năn và cởi mở, cô nói, “Em chỉ tự hỏi anh sẽ thành người thế nào nếu không gặp bà ta. Nếu bà ta không lôi kéo anh vào... um cách sống đó”.

Chết tiệt. Chúng tôi lại trở lại với Elena.

Tôi đi về phía bồn tắm, trượt vào trong nước, và ngồi xuống bậc thềm dưới nước tránh khỏi tầm với của cô. Cô nhìn tôi, chờ đợi một câu trả lời. Sự im lặng giữa chúng tôi căng lên đến nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng máu bơm qua tai mình.

Chết tiệt.

Cô ấy không rời mắt khỏi tôi.

Rút lui đi, Ana!

Không. Nó sẽ không xảy ra.

Tôi lắc đầu. Người phụ nữ quá quắt.

P304-310

“Tôi có lẽ đã ảnh hưởng theo mẹ đẻ của mình, nó không phải vì bà Robinson.”

Cô ấy vén mớ tóc ẩm ướt của mình ra sau tai, giữ im lặng.

Tôi có thể nói gì về Elena? Tôi suy nghĩ về mối quan hệ của chúng tôi: Elena và tôi. Những năm tháng bốc đồng ấy.

Việc giữ bí mật. Những nối kết vụn trộm. Nỗi đau. Niềm vui. Sự khuây khoả...Trình tự và sự thanh thản bà ấy mang đến thế giới của tôi. “Cô ta yêu tôi theo cách tôi thấy...có thể chấp nhận được.” Tôi đắm chiêu, gần như nghĩ đến chính mình.

“Có thể chấp nhận được?” Ana nói trong sự hoài nghi.

“Đúng vậy.”

Biểu hiện của Ana là mong đợi.

Cô ấy muốn nhiều hơn nữa.

Mẹ kiếp.

“Cô ta làm tôi phân tâm bởi những thứ huỷ diệt mà tôi thấy chính mình đang theo đuổi.” Giọng của tôi rất thấp. “Rất khó để trưởng thành trong một gia đình hoàn hảo khi bản thân ta không hoàn hảo.”

Cô ấy hít mạnh.

Chết tiệt. Tôi ghét phải nói về điều này.

“Bà ấy có còn yêu anh không?”

Không! “Tôi không nghĩ vậy, không phải như thế. Tôi luôn nói với em, nó đã là một việc rất lâu trước đây rồi. Đó là trong quá khứ. Tôi chẳng thể thay đổi gì ngay cả khi tôi muốn, mà tôi thì không. Cô ta đã cứu tôi khỏi chính bản thân mình. Và tôi chưa từng nói vấn đề này với bất cứ ai. Ngoại trừ Flynn, tất nhiên. Và lí do duy nhất tôi nói về việc này ngay bây giờ, với em, vì tôi muốn em tin tưởng tôi.”

“Em tin anh,” cô ấy nói, “nhưng em muốn hiểu rõ hơn về anh, nhưng bất cứ khi nào em cố nói chuyện với anh, anh đều lảng đi. Có rất nhiều chuyện em muốn biết.”

“Ôi, vì lòng thương hại. Em muốn biết gì? Tôi phải làm gì đây?”

Cô ấy nhìn chăm chăm vào tay mình dưới mặt nước. “Em chỉ cố để hiểu thôi, anh giống như là một ẩn số. Không giống bất kỳ người nào em đã gặp trước đây. Em mừng vì anh đang nói cho em những gì em muốn biết.”

Đầy bất ngờ với một sự quyết tâm,cô ấy di chuyển qua làn nước để ngồi cạnh tôi, dựa vào tôi để làn da của tôi dán vào da cô ấy.

“Làm ơn đừng nổi giận với em.” Cô ấy nói

“Tôi không nổi giận với em,Anastasia. Tôi chỉ là không quen với kiểu nói chuyện như thế này- cái kiểu thăm dò này. Tôi chỉ phải làm điều này với bác sĩ Flynn và và với –“

Mẹ kiếp.

“Với bà ấy? Quý bà Robinson? Anh nói chuyện với bà ấy,” cô ấy nói,giọng cô ấy như tiếng thở và rồi im lặng.

“Đúng vậy.”

“Về cái gì?”

Tôi quay qua để đối diện với cô ấy đột ngột đến nổi nước trong bồn tràn ra và rơi xuống sàn.

“Dai dẳng,phải không? Cuộc sống – vũ trụ – kinh doanh.Anastasia. Bà R và tôi cùng đi ngược lại.Chúng tôi có thể thảo luận về bất kì điều gì.”

“Về em?”

“Ừ.”

“Tại sao anh lại nói về em?” Cô ấy hỏi, giọng cô ấy bây giờ nghe có vẻ ủ rũ.

“Tôi chưa bao giờ gặp người nào như em, Anastasia.”

“Điều đó có nghĩa là gì? Người nào không chỉ tự động kí lên đống đồng của anh, mà không có bất kì câu hỏi nào?”

Tôi lắc đầu. “Không, tôi cần lời khuyên.”

“Và anh nhận những lời khuyên đó từ bà Pedro?” Cô ấy ngắt lời.

“Đủ rồi – Anastasia.” Tôi gần như hét lên. “Hoặc là tôi sẽ đặt em qua gối của tôi. Tôi không làm tình hoặc có mối quan hệ lãng mạn nào với cô ấy hay bất cứ cái gì. Cô ấy là một người đáng quý, một người bạn có giá trị và là một đối tác kinh doanh. Đó là tất cả. Chúng tôi có một quá khứ, một trang sử chung, cái mà đã đem lại lợi ích hoành tráng cho chính tôi, mặc dù nó huỷ hoại cuộc hôn nhân của cô ấy – nhưng khía cạnh mối quan hệ đó của chúng tôi đã kết thúc rồi.”

Cô ấy nhún vai. “Và ba mẹ của anh vẫn chưa biết chuyện này?”

“Không.” Tôi gầm lên. “Và tôi đã nói với em việc này.”

Tôi ấy nhìn tôi một cách chân thành, và tôi nghĩ rằng cô ấy biết cô ấy đã đẩy tôi đến giới hạn của tôi.

“Hỏi xong chưa?” Tôi hỏi

“Xong cho bây giờ.”

Tạ ơn Chúa vì điều đó. Cô ấy đã không nói dối khi cô ấy nói với tôi là có rất nhiều điều cô ấy muốn biết. Nhưng chúng tôi không nói về những gì tôi muốn nói. Tôi cần biết mình đang đứng ở đâu. Nếu hợp đồng của chúng tôi có cơ hội.

Hãy nắm bắt đi,Grey.

“Được rồi – đến lượt tôi.Em vẫn chưa trả lời email của tôi.”

Cô ấy vén lọn tóc nhỏ ra sau tai,sau đó trả lời. “Em đã định trả lời. Nhưng giờ anh ở đây rồi.”

“Em muốn tôi không ở đây à?” Tôi nín thở.

“Không, em rất vui.” Cô ấy nói.

“Tốt, tôi cũng hài lòng vì mình đã ở đây – bất chấp sự chất vấn của em. Vì vậy,trong khi nó có thể thiêu đốt tôi, em nghĩ rằng em có thể yêu cầu miễn trừ một số loại ngoại giao chỉ vì tôi đã bay cả một quãng đường để gặp em? Tôi không mua nó,cô Steele ạ. Tôi muốn biết cảm nhận của em như thế nào.”

Chân mày cô ấy nhàu chặt lại. “Em đã nói với anh rồi.Em mừng vì anh ở đây.Cảm ơn vì đã đi cả một quãng đường đến đây.”

Giọng cô ấy nghe có vẻ chân thành.

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Tôi cúi xuống và hôn cô ấy,và miệng cô ấy mở ra như một bông hoa,yêu cầu và đòi hỏi nhiều hơn nữa. Tôi kéo về.

“Không...Tôi nghĩ là tôi cần vài câu trả lời trước khi chúng ta làm thêm bất cứ việc gì nữa.”

Cô ấy thở dài,cái nhìn cảnh giác quay trở lại. “Anh muốn biết gì?”

“Thì, em nghĩ thế nào về thoả thuận sắp-là thành của chúng ta, cho những người bắt đầu.”

Cô ấy chu môi ra,như thể câu trả lời của cô ấy sẽ không ngon ăn lắm.

Chúa ơi.

“Em không nghĩ em có thể làm việc đó trong một thời gian dài. Cả những ngày cuối tuần trở thành một người không phải là em.”

Cô ấy nhìn xuống,tránh tôi. Đó không phải là không. Còn gì hơn nữa,tôi nghĩ cô ấy đã đúng.

Nâng cằm cô lên, tôi nghiêng đầu cô ấy để có thể nhìn thấy đôi mắt ấy.

“Không,tôi cũng không nghĩ rằng em có thể.”

“Anh đang cười nhạo em à?”

“Ừ,nhưng theo một chiều hướng tốt.” Tôi hôn cô ấy lần nữa. “Em không phải là một người phục tùng giỏi.”

Miệng cô ấy hé mở. Có phải cô ấy giả vờ vô tội? Và sau đó cô ấy cười,một nụ cười ngọt ngào,dễ lay động,và tôi biết rằng cô ấy không bị xúc phạm bởi lời nói của tôi.

“Có lẽ anh không có một giáo viên giỏi.”

Quan điểm hay lắm,cô Steele.

Tôi cũng cười. “Có thể.Có lẽ tôi nên nghiêm khắc hơn với em.” Tôi tìm kiếm gương mặt cô. “Đó có phải là điều xấu khi tôi đét mông em vào lần đầu tiên?”

“Không,không hẳn.” Cô ấy nói. Má hơi ửng đỏ.

“Nó nhiều hơn thế?”Tôi hỏi, đẩy cô ra xa hơn chút.

“Em cho rằng, cảm thấy thoải mái khi ta không được phép nghĩ đến.”

“Tôi cũng nhớ cảm giác giống vậy. Mất một lúc để suy nghĩ về nó.”

Chúng tôi cuối cùng cũng có một cuộc thảo luận. “Em luôn có thể nói ra từ khoá an toàn, Anastasia.Đừng quên điều đó. Và,miễn là em làm theo các qui tắc, những thứ in sâu trong lòng tôi để kiểm soát và giữ cho em được an toàn, và có thể sau đó chúng ta có thể tìm ra con đường phía trước.”

“Tại sao anh cần phải kiểm soát em?”

“Vì nó đáp ứng được một nhu cầu trong tôi mà tôi đã không được có trong những năm hình thành của tôi.”

“VẬY,nó là một hình thức trị liệu?”

“Tôi không nghĩ về nó như vậy, nhưng đúng vậy, tôi cho là vậy.”

Cô ấy gật đầu. “Nhưng, điều ở đây là – trong một khoảnh khắc anh nói “Không được thách thức tôi”, tiếp theo anh lại nói anh muốn được thử thách. Nó là một con đường rất ngắn để đi đến thành công.”

“Tôi có thể thấy điều đó.Nhưng trông em có vẻ làm rất tốt.”

“Nhưng các chi phí cá nhân gì? Em bị kẹt vào những nút thắt ở đây.”

“Tôi và em bị trói vào những nút thắt.”

“Đó không phải là ý của em!”Cô ấy đưa tay qua làn nước,làm ướt người tôi.

“Có phải em vừa tạt nước tôi không?”

“Đúng vậy” Cô ấy nói.

“Ồ, cô Steele.” Tôi quấn cánh tay quanh eo cô ấy và kéo cô mạnh cô vào lòng mình, dốc nước vào sàn nhà lần nữa. “Tôi nghĩ giờ chúng ta đã nói chuyện đủ rồi.”

Tôi giữ đầu cô ấy giữa hai tay và hôn, lưỡi của tôi trêu chọc tách rời môi cô ấy ra, sau đó đi sâu vào trong miệng, thống trị cô ấy. Cô nàng chải các ngón tay của mình qua tóc tôi, đáp lại nụ hôn của tôi, đưa lưỡi của mình quanh lưỡi tôi. Chéch đầu cô bằng một tay, chuyển thân người cô vì thế cô ở giữa dạng chân tôi ra.

Tôi lùi trở lại để thở. Đôi mắt cô ấy sẫm lại đầy nhục dục, ham muốn của cô ấy quá rõ để thấy. Tôi kéo cổ tay cô ấy ra sau lưng và nắm chúng lại bằng một tay. “Tôi sẽ có em ngay bây giờ.” Tôi tuyên bố rồi nâng cô ấy lên khi “cậu bé” của tôi cương cứng đang sẵn sàng ở phía dưới cô. “Sẵn sàng chưa?”

“Vâng”, cô ấy thở, và từ từ hạ thân xuống nằm lên tôi, nhìn thấy biểu hiện của cô ấy như thể tôi lấp đầy cô ấy. Rên lên và rồi cô từ từ nhắm mắt lại, đẩy ngực của mình đến kề mặt tôi.

Ôi, chúa Jesus ngọt ngào.

Tôi gồng hông mình, nhắc cô ấy lên, đâm sâu hơn nữa vào bên trong của cô ấy, và nghiêng về phía trước, vì vậy trán chúng tôi chạm nhau.

Cô ấy cũng cảm thấy tuyệt.

“Làm ơn, thả tay em ra.” Cô ấy thì thầm

Tôi mở mắt ra và thấy miệng cô ấy mở khi cô cố hít không khí vào phổi của mình.

“Đừng chạm vào tôi.” Tôi khẩn cầu, và thả tay cô ấy ra ôm chặt hông cô ấy. Cô ấy nắm chặt cạnh bồn tắm và từ từ chiếm lấy tôi. Lên. Xuống. Oh, thật chậm rãi. Cô ấy mở mắt ra để tìm kiếm mắt tôi trên gương mặt cô ấy. Ngắm nhìn cô ấy. Cười tôi. Cúi xuống, cô hôn tôi, lưỡi cô xâm nhập vào miệng tôi. Tôi nhắm mắt lại, vui mừng trong khoái cảm.

Đúng rồi, Ana.

Những ngón tay của cô ở trong tóc tôi, giật mạnh và kéo khi cô hôn tôi, cái lưỡi ẩm ướt của cô ấy quấn lấy lưỡi tôi khi cô chuyển động. Tôi giữ hông cô ấy và bắt đầu nhấc cô ấy lên cao hơn và nhanh hơn, mơ hồ thấy rằng nước đã tràn ra khỏi bồn tắm.

Nhưng tôi không quan tâm. Tôi muốn cô ấy. Như thế này.

Người phụ nữ xinh đẹp này đang rên trong miệng tôi.

Lên. Xuống. Lên. Xuống. Lặp đi lặp lại.

Dâng hiến cô ấy cho tôi. Chiếm lấy tôi.

“Ah” Sự thoả mãn bắt gặp trong cổ họng cô ấy.

“Đúng rồi, cưng ạ.” Tôi thì thầm, khi cô tăng tốc quanh tôi, sau đó lên khi cô ấy bùng nổ trong cực khoái.

Tôi quấn tay quanh cô, ôm cô, ôm cô thật chặt khi tôi mất kiểm soát và đi vào trong cô. “Ana, cưng ạ.” Tôi rên, và bây giờ tôi không bao giờ muốn để cô đi.

Cô ấy hôn lên tai tôi.

“Đó là – “ cô ấy thở.

“Ừ” Giữ vai cô ấy, tôi thúc cô ấy trở về sau để tôi có thể nhìn cô. Cô ấy trong có vẻ buồn ngủ và đã thoả mãn, và tôi hình dung mình cũng vậy. “Cảm ơn em” tôi thì thầm.

Cô ấy trông có vẻ bối rối.

“Vì đã không chạm vào tôi.” Tôi nói rõ

Khuôn mặt cô ấy dịu xuống và cô giơ tay lên. Tôi căng thẳng. Nhưng cô lắc đầu rồi vẽ lên đôi môi của tôi bằng ngón tay mình.

“Anh nói nó là một giới hạn cứng. Em hiểu” Và cô ấy nghiêng người về trước và hôn tôi, một cảm giác xa lạ trên bề mặt, phồng lên trong ngực tôi, không rõ tên và nguy hiểm.

“Hãy để em ngủ nào. Trừ khi em phải về nhà?” Tôi lo lắng trước nơi cảm xúc của mình đang diễn ra.

“Không, em không cần phải đi”

“Tốt. Hãy ở lại.”

Tôi để cô đứng lên và trèo ra khỏi bồn tắm để lấy khăn cho cả hai, và bỏ qua cảm xúc đáng lo ngại của tôi.

Tôi quấn cô vào một chiếc khăn, quấn một cái quanh eo mình, và thả một cái nữa xuống nền nhà trong một sự cố gắng vô ích để làm sạch nước đổ trên sàn. Ana đi lang thang đến bồn rửa tay khi tôi xả nước trong bồn tắm.

Ừm. Nó là một buổi tối thú vị.

Và cô ấy đã đúng. Nó tốt khi chúng tôi nói chuyện, mặc dù tôi không chắc rằng chúng tôi có đã giải quyết bất cứ việc gì.

Cô ấy đang đánh răng bằng bàn chải của tôi khi tôi đi qua phòng tắm vào phòng ngủ. Nó làm tôi mỉm cười. Tôi nhắc điện thoại lên và thấy mình đã bỏ lỡ vài cuộc gọi từ Taylor.

Tôi nhắn tin cho anh ấy.

‘Mọi thứ ổn chứ?’

Tôi sẽ rời khỏi để đi tàu lượn vào 6 giờ sáng.’

Anh ấy lập tức trả lời.

‘Đó là lí do tôi gọi cho ngài.’

Thời tiết trông rất tốt.

Gặp ngài ở đó.

Chúc ngủ ngon, thưa ngài.’

Tôi đang làm quý cô Steele bay bổng. Niềm vui của tôi như bong bóng bay lên cao thành một nụ cười rộng mở khi cô ấy bước ra từ phòng tắm, người được quấn bằng một cái khăn.

“Em cần ví của mình.” Cô ấy nói, trong có vẻ ngượng ngùng.

“Tôi nghĩ em đã để nó trong phòng khách.”

Cô ấy chạy đi vội để lấy nó và tôi đi đánh răng, biết rằng bàn chải của mình vừa ở trong miệng cô ấy.

Trong phòng ngủ,tôi gỡ bỏ khăn xuống, kéo lại tấm ga, và nằm xuống, chờ đợi Ana. Cô ấy chạy vào phòng tắm lần nữa và đóng cửa.

Một lát sau,cô ấy quay lại. Tháo khăn xuống và đên nằm bên cạnh tôi,trần truồng trừ một nụ cười có chút e thẹn. Chúng tôi nằm trên giường đối diện với nhau,ôm gối của chúng tôi. “Em có muốn ngủ không?” Tôi hỏi.Tôi biết chúng tôi phải dậy sớm,và giờ gần 11 giờ rồi.

“Không” Cô ấy nói,đôi mắt trong veo.

“Em muốn làm gì nào?” Làm tình thêm nữa?

“Nói chuyện”

Nói nhiều hơn nữa. Chúa ơi.Tôi mỉm cười,bỏ cuộc “Về cái gì?”

“Một vài thứ”

“Thứ gì?”

“Anh”

“Tôi thì sao?”

“Bộ phim yêu thích của anh là gì?”

Tôi thích những câu hỏi nhanh. “Today, It’s The Piano.”

Cô tươi cười quay lại nhìn tôi. “Tất nhiên rồi. Em ngớ ngẩn quá. Như là một khía cạnh buồn, thú vị, không còn nghi ngờ gì là anh có thể chơi. Quá nhiều thành tựu, thừa ngài Grey .”

“Và thành tựu lớn nhất của tôi là cô, cô Steele ạ.”

Nụ cười cô ấy mở rộng. “Vì vậy, tôi là người thứ mười bảy.”

“Mười bảy?”

“Số phụ nữ anh đã, ừm...giao cấu với.”

Ôi, khi thật. “Không phải vậy.”

Nụ cười của cô ấy biến mất. “Anh nói là mười lăm người.”

“Tôi đã đề cập đến số lượng phụ nữ trong phòng giải trí của tôi. Tôi nghĩ đó là những gì em muốn biết. Em đã không hỏi tôi có bao nhiêu người phụ nữ tôi giao cấu.”

“Oh” Mắt cô ấy mở to. “Kiểu quan hệ Vani?” cô ấy hỏi.

“Không. Em là kiểu vani duy nhất trong cuộc chinh phục của tôi.” Và vì một số lí do kì lạ nào đó,tôi cảm thấy hài lòng một cách điên cuồng với bản thân mình. “Tôi không thể cho em một con số,tôi không hề đặt cốc trên cột giường hay bất cứ thứ gì.”

“Những gì chúng ta đang nói- hàng chục,hàng trăm....hàng nghìn?”

“Hàng chục.Chúng tôi chỉ ở mức hàng chục,vì lợi ích đáng thương.” Tôi giả vờ phần nộ.

“Tất cả những người phục tùng?”

“Đúng vậy.”

“Hãy thôi toe toét với em đi.” Cô ấy ngạo mạn nói,cố gắng và thất bại trong việc kiểm chế bản thân.

“Tôi không thể. Em thật khôì hài.” Và tôi cảm thấy một chút ánh sáng trên đầu khi chúng tôi chụm vào nhau.

“Khôì hài đặc biệt hay buồn cười ha-ha?”

“Một chút cái này, một chút cái kia,tôi nghĩ thế.”

“Đó là thứ táo bạo chết tiệt đến từ anh.” Cô ấy nói

Tôi hôn lên chóp mũi cô ấy để chuẩn bị cho cô ấy.”Điều này sẽ khiến em sốc, Anastasia. Sẵn sàng chưa?”

Mắt cô ấy mở rộng vào háo hức, đầy niềm hân hoan.

Nói với cô ấy đi.

“Tất cả người phục tùng đều được đào tạo, khi tôi được đào tạo. Có những nơi trong hoặc xung quanh thành phố Seattle mà nơi đó có thể đến và luyện tập. Học để làm những gì tôi làm.”

“Ồ” cô ấy thốt lên.

“Đúng, tôi đã trả tiền cho quan hệ tình dục, Anastasia.”

“Điều đó chẳng có gì đáng tự hào” cô ấy mắng tôi. “Và anh đã đúng, em đã rất sốc, và trái lại thì em không thể làm anh sốc.”

“Em đã mặc quần lót của tôi.”

“Điều đó làm anh sốc?”

“Đúng, em đã không mặc quần khi đến gặp ba mẹ tôi.”

Niềm vui của cô ấy được phục hồi “Anh đã sốc vì điều đó?”

“Đúng vậy”

“Xem ra em chỉ có thể gây sốc cho anh trong phương diện đồ lót.”

“Em nói với tôi rằng em là một trinh nữ. Đó là cú sốc lớn nhất mà tôi từng có.”

“Đúng, mặt anh như một bức hình, một khoảnh khắc Kodak.” Cô cười khúc khích và gương mặt của cô sáng lên.

“Em để tôi làm tình trên người em bằng một cây roi.” Tôi cười toe toét như một con mèo Cheshire chết tiệt. Từ khi nào tôi bắt đầu khoả thân bên cạnh một người phụ nữ mà chỉ nói chuyện?

“Điều đó làm anh sốc?”

“Ừ”

“Ừm. Có lẽ em nên để anh làm điều đó lần nữa.”

“Ồ, tôi cũng hy vọng vậy, quý cô Steele ạ. Cuối tuần này?”

“Okay” cô ấy nói

“Okay?”

“Đúng.Em sẽ tới căn phòng đỏ của đau đớn một lần nữa.”

“Em đã nói ra tên tôi.”

“Điều đó làm anh sốc?”

“Thực tế thì tôi thích nó gây sốc cho tôi.”

“Christian” cô thì thầm, và âm thanh của tên tôi từ miệng cô ấy lan truyền sự ấm áp xuyên qua cơ thể tôi.

Ana.

“Tôi muốn làm một việc gì đó vào ngày mai.”

“Làm gì?”

“Một bất ngờ. Dành cho em.”

Cô ấy ngáp.

Đủ rồi.Cô ấy mệt rồi.

“Tôi làm em chán hả, quý cô Steele?”

“Không bao giờ” cô ấy thú nhận. Tôi nghiêng qua và trao cho cô ấy một nụ hôn nhanh.

“Ngủ đi” Tôi ra lệnh, và tắt đèn cạnh phòng ngủ.

Một lát sau, tôi nghe được cả tiếng cô ấy thở, cô ấy chìm vào giấc ngủ thật nhanh. Tôi kéo tấm chăn lên người cô ấy, cuộn vào lưng tôi, và nhìn chăm chăm lên cây quạt trần đang quay ù ù.

Ừm, nói chuyện cũng không phải là việc quá xấu.

Ngày hôm nay đã hoàn thành sau tất cả mọi thứ.

Cảm ơn Elena...

Và với một nụ cười thoả mãn, tôi nhắm mắt lại.

Chương 18

Thứ năm, ngày 2 tháng 6 năm 2011

“Không. Đừng đi.” Lời thì thầm trong giấc ngủ, từng lời khuấy động làm tôi bừng tỉnh dậy.

Chuyện gì vậy?

Tôi nhìn vòng quanh phòng. Tôi đang ở nơi khí gió nào đây?

Ồ, đúng rồi, Savannah.

“Không, làm ơn, đừng đi.”

Gì vậy? Là Ana. “Tôi không đi đâu cả.” Tôi thẳng thốt. Quay người, tôi chống người lên tay. Cô ấy nhích lại gần tôi và nhìn như còn đang ngái ngủ.

“Em sẽ không rời bỏ anh,” cô thì thầm.

Da đầu tôi tê rần rần “Tôi mừng khi nghe em nói vậy.”

Cô ấy thở dài.

“Ana?” Tôi thì thầm. Nhưng cô ấy không phản ứng lại. Mắt nhắm lại. Cô ấy lại chìm vào giấc ngủ. Cô ấy hẳn đang nằm mơ ... cô ấy đang mơ gì?

“Christian,” cô ấy nói.

“Anh đây.” Tôi trả lời máy móc.

Nhưng cô ấy không nói gì nữa; cô ấy chắc chắn đang ngái ngủ, nhưng tôi chưa bao giờ nghe cô ấy nói mớ khi ngủ cả. Tôi thích thú ngắm nhìn cô. Gương mặt cô huyền ảo dưới ánh đèn lập lòe xung quanh căn phòng. Chân mày cô ấy nhàu lại như thể đang có thứ gì đó khiến cô ấy khó chịu rồi nó từ từ bình lặng trở lại. Cô ấy thở làn môi dần hé mở, gương mặt dịu dàng như nước khi ngủ, cô ấy thật xinh đẹp.

Và cô ấy không muốn tôi đi, và cô ấy sẽ không rời xa tôi. Sự bực tức trong tiềm thức khi thừa nhận làm tôi cảm thấy như làn gió hè thổi qua, để lại hơi ấm và hi vọng.

Cô ấy sẽ không rời xa tôi.

Đấy, Grey, mà có câu trả lời cho mày rồi.

Tôi nhìn cô ấy nở nụ cười. Cô ấy đã ngủ sâu và ngừng lẩm bẩm. Tôi nhìn đồng hồ 4:57, cũng sắp đến giờ thức dậy rồi, và tôi giờ đang rất phấn chấn. Tôi sẽ đi tàu lượn. Với Ana. Tôi cuồng bay lượn. Hôn lên trán cô ấy, tôi đứng dậy đi vào gian chính của căn phòng khách sạn, tôi đã đặt bữa sáng, rồi quay qua kiểm tra dự báo thời tiết hôm nay.

Một ngày nóng nữa với, độ ẩm cao. Không mưa.

Tôi tắm nhanh, lau khô người, rồi gom đồ của Ana trong phòng tắm ra cái ghế gần giường. Khi tôi cầm quần lót của cô ấy lên, tôi nhớ lại mình đã ác độc cỡ nào khi mà giấu quần lót của ấy, mà chiêu đó lại phản tác dụng.

Ôi cô Steele.

Và sau đêm đầu tiên của chúng tôi ...

“Ôi, nhân tiện, em đang mặc quần lót của anh.” Và rồi cô ấy lật lưng quần xuống và tôi có thể nhìn thấy dòng “Polo” và “Ralph” lộ ra trên đai quần.

Tôi lắc đầu, rồi lấy từ tủ quần áo ra một cái quần lót rồi để nó lên ghế. Tôi thích mỗi khi cô ấy mặc quần áo của tôi.

Cô ấy lí nhí gì đó nữa, tôi nghe là từ “rọ” nhưng không chắc.

Có chuyện gì về nó chứ?

Cô ấy không trở mình nhưng hình như mơ thấy cái gì đó sung sướng lắm khi tôi đang thay đồ. Tôi chõng áo thun vào thì có tiếng gõ cửa. Bữa sáng đến: bánh ngọt, cà phê cho tôi, trà Twinning English Breakfast cho Ana. May mắn là nhà hàng có loại mà Ana thích.

Đến giờ đánh thức cô Steele dậy rồi.

“Dâu tây.” Cô ấy lơ mơ nói khi tôi ngồi lên giường cô.

Gì mà có trái cây vậy?

“Anastasia,” tôi nhẹ nhàng gọi cô dậy

“Em muốn nữa.”

Tôi biết là em muốn nữa, và tôi cũng vậy. “Đi nào, cưng.” Tôi tiếp tục lay cô ấy dậy.

Cô ấy nắm lấy tôi. “Không, em muốn sđợc chạm vào anh.”

Khỉ thật. “Dậy đi.” Tôi cúi xuống cắn vào dái tai cô.

“Không.” Cô ấy nhú chặt mắt.

“Dậy đi nào cưng.”

“Ôi không chịu” cô ấy lăn nhăn

“Đến giờ thức dậy rồi. Tôi mở đèn đó nhé.” Tôi nhướn người qua bên phía công tắc rồi mở đèn, ánh sáng mơ hồ ngập tràn thân người cô. Cô nheo mắt, mè nheo. “Không.” Kiểu bị đánh thức khi còn muốn ngủ của cô ấy thật dễ thương và khác biệt. Trong các mối quan hệ trước đó, một người phục tùng còn ngại ngủ có thể được ngoại lệ không tuân theo lời tôi nói.

Tôi ghé người và tai của cô ấy rồi thì thầm. “Tôi muốn cùng em đuổi bình minh.” Tôi hôn lên má cô rồi hôn lên hai đuôi mắt, đến chóp mũi rồi nhẹ nhàng lên làn môi cô.

Cô ấy mở mắt ra.

“Chào buổi sáng người đẹp.”

Rồi cô ấy lại nhắm mắt, càu nhàu. Tôi cúi người cười với cô “Em không phải cô gái của bình minh rồi.” Cô ấy mở một mắt, nhìn tôi. “Em tưởng anh muốn em nữa.” cô ấy nói. Tôi cố gắng không cười. “Anastasia tôi lúc nào cũng muốn em cả. Thật là ấm lòng khi em cũng cảm thấy vậy.”

“Đương nhiên là vậy mà giờ tối rồi, muộn rồi.” cô ấy ôm gối.

“Không phải tối, giờ là sáng sớm rồi. Thôi nào, dậy đi. Chúng ta phải ra ngoài. Tôi coi trời có mưa không để còn quan hệ”

“Em đang có một giấc mơ đẹp.” Cô ấy thở dài, nhìn tôi.

“Mơ thấy gì.”

“Anh.” Mặt cô ấy ấm áp.

“Tôi đã đang làm gì?”

“Đang cho em ăn dâu.” Cô ấy nói nhỏ.

Đó là tại sao cô ấy nói mới. “Bác sĩ Flynn có thể điều trị được. Nào dậy, thay đồ đi. Khởi tắm, lát nữa chúng ta tắm sau.”

Cô ấy mè nheo nhưng vẫn ngồi dậy, không quan tâm chặn tuột xuống eo mình và phô ra cơ thể mình. “Cậu bé” của tôi căng cứng. Tóc cô ấy rối bù, xoắn ôm lấy gương mặt và lòa xòa trên khuôn ngực trần, cô ấy trong rục rỡ như nữ thần. Dù đang bị khuấy động nhưng tôi vẫn đứng dậy nhường phòng cho cô.

“Mấy giờ rồi?” Cô ấy hỏi, giọng ngái ngủ.

“5:30 sáng.”

“Như 3:00 sáng vậy.”

“Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Tôi đã để em ngủ nhiều rồi. Đi nào.” Tôi muốn lôi cô ấy ra khỏi giường và tự mình thay đồ cho cô ấy. Tôi chẳng thể chờ đi bay lượn cùng cô ấy.

“Em không được tắm sao?”

“Nếu như em muốn em tắm, tôi muốn tắm cùng em và em thì biết chuyện gì xảy ra sau đó mà – ngày mới đang trôi qua đó. Đi nào.”

Cô ấy nhìn tôi bình tĩnh. “Chúng ta chuẩn bị đi đâu?”

“Tôi nói rồi nó là một bất ngờ dành cho em.”

Cô lắc đầu, nhìn tôi thích thú. “Vâng.” Cô ấy trèo ra khỏi nhà, vì đang khóa thân nên cô ấy nhanh chóng chú ý đến quần áo nằm trên ghế. Tôi mừng là cô ấy đã không còn ngại ngùng với thân thể của mình.; có lẽ là tại vì cô đang buồn ngủ. Cô ấy mặc quần lót của tôi vào nhìn tôi nở nụ cười to hết cỡ.

“Xong rồi thì ra đây nhé.” Tôi đi ra ngoài phòng chính, ngồi xuống bàn ăn nhỏ rồi nhấp ngụm cà phê.

Sau ít phút cô bước ra.

“Ăn đi.” Tôi yêu cầu, ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống. Cô ấy sững người, mắt ánh lên, nhìn tôi chăm chăm.

“Anastasia,” tôi nói, cắt ngang giấc mộng ban ngày của cô nàng. Cô chớp chớp mắt như thể đã đáp lại trái đất.

“Em chỉ uống trà thôi được không? Bánh sừng bò lát nữa em ăn.” Cô ấy hỏi tôi.

Cô nàng không chịu ăn.

“Đừng có xỉu trong khi tôi tung hoành đây, Anastasia.”

“Lát nữa em sẽ ăn, khi nào mà bao tử thức dậy đã. 7:30, nhé?”

“Được.” Tôi chẳng thể ép cô ấy được. Khi đang ngang ngạnh và cứng đầu như thế này. “Em muốn trợn mắt lên với anh.” Cô nói.

Ôi Ana, tới đi, thử xem.

“Xin mời, cứ tự nhiên, không chừng em còn làm tôi vui.”

“Vâng, không chừng ăn đòn xong em lại tỉnh ngủ.”

Cô ấy nói rồi tỏ vẻ như đang cân nhắc sự lựa chọn vậy. Kiểu đó không tác dụng gì đâu, Anastasia!

“Mặt khác, em không muốn nóng rục với lại nhức nhối đâu; thời tiết ở đây đủ oi bức rồi.” Cô ấy cười rồi nói ngọt như đường.

“Cô đấy, như mọi khi, thật là không chịu nghe lời.” Tôi vui vẻ nói. “Uống trà của em đi.”

Cô nàng ngồi xuống, nhắm nháp tách trà.

“Lẹ nào, đến giờ rồi.” Phaair tranh thủ – bởi đường đi cũng khá xa.

“Tụi mình đi đâu vậy?”

“Đi rồi em biết.”

Đừng có cười nữa coi Grey.

Cô nàng bĩu môi thất vọng. Cô Steele, vẫn như mọi khi, vẫn luôn tò mò. Giờ cô nàng chỉ mặc cái áo như yếm trong với quần jeans; thế nào khi cất cánh cũng sẽ bị lạnh. “Uống xong trà của em đi.” Tôi nói rồi rời bàn. Vào phòng ngủ tôi kéo tủ quần áo và lấy ra một cái áo. Điều này nên làm thôi. Tôi gọi người của khách sạn và bảo anh ta đậu xe trước cửa.

“Em sẵn sàng rồi.” Cô bước vào gian chính.

“Em sẽ phải cần nó.” Tôi quăng cho cô cái áo gió, cô ấy tự nhiên nhìn tôi hoang mang.

“Tin tôi đi.” Tôi hôn nhanh lên môi cô. Năm lấy tay cô ấy, tôi mở cửa phòng, chúng tôi bước đến bên buồng thang máy. Ở đó có người của khách sạn đứng đó, theo như tên ghi trên ngực áo thì là – Brian – cũng đứng chờ thang máy.

“Buổi sáng tốt lành.” Chào chúng tôi niềm nở khi thang máy đến. Bước vào buồng tôi nhìn qua Ana rồi nhếch mép cười.

Lần này không có tai quái nào trong thang máy nữa.

Cô ấy cố giấu nụ cười, cúi mặt nhìn xuống sàn, hai má hồng lên. Cô ấy hiểu rõ chuyện gì đang chạy trong đầu tôi. Chúng tôi bước ra và Brian chúc

chúng tôi một ngày tốt lành.

Bên ngoài, người của khách sạn đang đứng kế bên chiếc Mustang. “Em biết đó, đôi khi là chính mình thật tốt.” Tôi trêu đùa. Cúi đầu lịch sự tôi mở cửa cho cô ấy.

“Ta đi đâu thế?”

“Đến nơi em sẽ biết thôi.” Tôi leo lên ngồi sau vô lăng. Khi đèn đèn đỏ tôi nhanh tay mở chương trình định vị trên xe lên, nó chỉ chúng tôi hướng ra đại lộ I-5 để đến được sân bay. Tôi mở iPod, không khí trong xe ngập tràn một giai điệu mê người.

“Bài gì đây anh?”

“Trích La Traviata. Bài Opera của Verdi.”

“La Traviata? Em có nghe về nó. Em không hiểu lắm. Ý nghĩa của nó?”

Tôi nhìn cô thấu hiểu. “Ờ thì, đại khái ‘Người phụ nữ lạc lối.’ Nó dựa trên quyển sách của Alexandre Dumas: La Dame aux Camélias.”

“Ah. Em đã đọc quyển đó rồi.”

“Tôi nghĩ chắc là em đã đọc nó.”

“Các kỹ nữ cam chịu”, cô kể lại, giọng cô đờm buồn. “Hmm, đó là một câu chuyện đau lòng.” Cô nói.

“Quá đau buồn?” Chúng ta chẳng thể như vậy, cô Steele, nhất là khi những lúc vui như thế này. “Em muốn lựa bài không. Mấy bài này trong iPod của tôi đây.”

Tôi chạm nút điều hướng trên màn hình, hiện lên danh sách phát nhạc.

“Em chọn đi.” Tôi đề nghị, không biết là cô ấy sẽ thích bài nào trong danh sách của tôi. Cô ấy nghiên cứu danh sách, lựa chọn thật lâu. Rồi cô chạm vào một bài, và giai điệu dịu nhẹ của Verdi được thay thế bằng nhịp điệu sôi động của Britney Spears.

“ ‘Toxic’ sao?” Tôi cười khô khốc nói.

Có phải cô ấy muốn nói điều gì đó với tôi không?

Cô ấy đang cố ý hướng về tôi sao?

“Em khôn giấu anh đang nói gì hết.” Cô tỏ vẻ vô tội nói.

Cô ấy có nghĩ tôi ‘should wear a warning’*? (* Lời bài hát Toxic – Britney Spears: Baby, can’t you see. I’m calling A guy like you should wear a warning. It’s dangerous. I’m falling ... tạm dịch: Anh yêu anh có thấy không. Chàng trai như anh nên gắn mác cảnh báo. Bởi quá nguy hiểm, bởi em đang chìm đắm ..., link nhạc + lời ở cuối phần)

Cô Steele muốn chơi trò chơi.

Vậy đi.

Tôi vặn nhỏ nhạc. Có hơi sớm để nghe bản này và để nhớ lại.

“Thưa ngài, Người phục tùng này kính cẩn mong chủ nhân cho phép em dùng iPod của ngài*.” (nguyên văn: “Sir, this submissive respectfully requests Master’s iPod.”)

Tôi ngược mắt ra khỏi bảng tính toán và nhìn cô gái đang quỳ xuống kế bên tôi, mắt cô ấy nhìn xuống. Cô ấy biểu hiện rất tốt cuối tuần này. Làm sao tôi từ chối được?

“Được thôi, Leila, lấy nó đi. Tôi nghĩ nó ở chỗ loa phát.”

“Cảm ơn, chủ nhân.” Cô ấy nói, đứng dậy gương mặt rạng rỡ như mọi khi, mà không nhìn tôi.

Cô bé ngoan.

Chỉ mang đũa đôi cao gót đỏ, cô ấy bước đến bên chỗ chiếc iPod rồi nhận lấy phần thưởng của mình.

“Tôi không cho bài đó vào iPod.” Tôi nói khẽ với cô ấy, nhấn ga, khiến cả hai ngửa ra sau ghế, nhưng tôi nghe thấy tiếng thở buồn bực nhỏ của Ana

trong tiếng động cơ rầm rú.

Giọng hát quyến rũ của Britney vẫn tiếp tục vang lên, Ana nhịp nhịp những ngón tay trên đùi, im lặng lạ thường, mắt nhìn ra cửa sổ. Chiếc Mustang lướt băng băng trên đường không có xe cộ, ánh bình minh dần dần ló dạng theo chúng tôi suốt đại lộ I-95.

Giọng Damien Rice cất lên, Ana thở ra.

Giải thoát cô ấy khỏi sự đau thương đi.

Và tôi không biết rằng liệu là do tâm trạng tôi tốt, cuộc trò chuyện tối qua của tôi, hay sự thật rằng tôi sẽ đi tàu bay. – nhưng tôi muốn nói với cô ấy về bài hát trong iPod đó. “Là Leila.”

“Leila?”

“Một người phục tùng cũ, cô ấy cho bài ấy vào iPod.”

“Một trong 15 người sao?” Cô ấy tập trung hoàn toàn vào tôi, muốn nghe mọi chuyện.

“Ừm.”

“Chuyện gì xảy đến với cô ấy?”

“Chúng tôi kết thúc.”

“Vì sao?”

“Cô ấy muốn nhiều hơn.”

“Và anh thì không?”

Tôi nhìn cô ấy rồi lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ muốn nhiều hơn từ khi tôi gặp em.” Cô ấy thưởng cho tôi một nụ cười bẽn lễn.

Đúng thế Ana. Không chỉ em là người muốn nhiều hơn đâu.

“Chuyện gì đến với 14 người còn lại?” cô ấy hỏi.

“Em muốn cả danh sách không? Tuyệt giao, chém đầu, chết?”

“Anh không phải Henry thứ 8 đâu,” cô ấy cau có.

“Okay. Ngẫu nhiên là tới giờ, tôi chỉ giữ mối quan hệ với bốn người, chưa tính Elena.”

“Elena?”

“Quý bà Robinson của em đấy.”

Cô ấy im lặng một khắc. Và tôi chắc là cô ấy đang nghĩ về tôi. Tôi tập trung nhìn đường.

“Vậy còn bốn người còn lại?” tôi hỏi.

“Rất tò mò, luôn hăm hở với thông tin cô Steele.” Tôi trêu

“Ồ, Quý Ngài Bao Giờ Cô Hết Kì Kinh?”

“Anastasia, một người đàn ông cần phải hiểu biết nhiều thứ.”

“Chắc không?”

“Chắc.”

“Vì sao?”

“Vì tôi không muốn em mang thai.”

“Cả em cũng vậy. Ờ thì, cho đến khi vài năm nữa.” cô ấy nói, ve dăm chiêu.

Đương nhiên, với một người nào đó ... suy nghĩ đó thật không dễ chịu ... cô ấy là của tôi.

“Vậy chuyện của 4 người đó thì sao?” Cô ấy vẫn kiên trì đến cùng.

“Một người gặp gỡ một người khác. Ba người còn lại muốn – nhiều hơn. Tôi lại không chấp thuận.”

Tại sao tôi lại khơi ra chuyện này vậy chứ?

“Còn những người còn lại thì sao?”

“Chỉ là không hợp.”

Cô gật đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Aaron Neville đang hát “Tell It like It Is.”

“Chúng ta đang đi đâu?” cô ấy lại hỏi.

Chúng tôi đã đến rất gần rồi. “Bãi đáp máy bay.”

“Tội mình không bay trở lại Seattle chứ?” Cô ấy hoảng sợ nói.

“Không, Anastasia.” Tôi cười bởi phản ứng của cô ấy. “Không, chúng ta đang đi tìm hiểu sở thích thứ hai của tôi.”

“Thứ hai?”

“Ừ. Tôi đã nói thứ tôi thích nhất sáng nay rồi.” Biểu hiện của cô ấy nói cho tôi rằng cô ấy đang bối rối.

“Là cô, cô Steele. Em đã đứng đầu danh sách, nếu có thể mang em vào.”

Cô ấy nhìn xuống đùi, bặm môi. “Quả là cao cấp so với danh mục của em, cả thứ tự ưu tiên nữa.” cô nói.

“Tôi vui khi biết điều đó.”

“VẬY ĐI ĐẾN BÃI ĐÁP MÁY BAY À?”

<Link mp3 ‘Toxic’ <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Toxic-Britney-Spears/ZWZA8AOD.html>>

<Link Lyrics Video ‘Tell It Like Is’ https://www.youtube.com/watch?v=-_kjR487TwI>

Tôi tươi cười với cô ấy. “Tụi mình sẽ đuổi theo bình minh, Anastasia”. Tôi rẽ trái vào đường bay, lái xe đến nhà chứa máy bay hiệp hội Soaring Brunswick, nơi tôi dừng xe.

“Em sẵn sàng cho chuyện này chưa?”, tôi hỏi. “Anh sẽ bay à?”

“Đúng thế”.

Khuôn mặt cô ánh lên niềm phấn khích. “Vâng, sẵn sàng”. Tôi yêu cái cách cô không biết sợ và luôn nhiệt tình với bất kỳ những trải nghiệm mới. Cúi xuống, tôi hôn cô ấy một cách nhanh chóng. “Lại một lần nữa, cô Steele”.

Bên ngoài mát mẻ nhưng không lạnh, Và bây giờ bầu trời sáng hơn, với màu ngọc trai tươi sáng phía cuối chân trời. Tôi đi vòng qua chiếc xe và mở cửa cho Ana. Với bàn tay cô trong tay chúng tôi đi về phía trước của nhà chứa máy bay.

Taylor đứng chờ ở đó với một người đàn ông trẻ có râu quai nón trong chiếc quần short và dép.

“Ông Gre, đây là phi công sẽ lái máy bay kéo, anh Mark Benson”. Taylor nói. Tôi buông tay Ana ra để bắt tay với Benson, đôi mắt hoang dã của anh ta lóe sáng lên.

“Ngài có một buổi sáng tuyệt vời cho chuyện đó, ngài Grey”, Benson nói. “Gió có vận tốc là mười hải lý đến từ phía đông bắc, điều đó có nghĩa là sự hội tụ dọc theo bờ biển sẽ duy trì trong một thời gian ngắn”.

Benson là người anh, với một cái bắt tay chắc chắn.

“Nghe có vẻ tuyệt đấy”, tôi trả lời, và nhìn Ana khi cô chia sẻ một câu chuyện đùa riêng với Taylor. “Anastasia, đến đây”.

“Gặp lại anh sau nhé”, cô nói với Taylor.

Bỏ qua sự thân mật của cô đối với nhân viên của tôi, tôi giới thiệu cô với Benson. “Anh Benson, đây là bạn gái của tôi, Anastasia Steele”.

“Rất vui được biết anh”, cô nói, và Benson cho cô một nụ cười tươi khi họ bắt tay. “Tôi cũng thế”, anh ta nói. “Đi theo tôi nào”.

“Dẫn đường đi”. Tôi nắm lấy tay Ana khi chúng tôi bước đi bên cạnh Benson.

“Tôi có một chiếc Blanik L23 được thiết lập và sẵn sàng, nó thuộc đời cũ, nhưng xử lý rất tốt”. “Tuyệt. Tôi cũng đã từng học bay trong một chiếc Blanik. Chiếc L13”, tôi nói với Benson.

“Không thể có một sai sót gì với Blanik. Tôi là một người hâm mộ lớn của chúng”. Anh ấy giơ ngón cái lên. “Mặc dù tôi thích cho L23 nhào lộn trên không”.

Tôi gật đầu đồng ý.

“Anh sẽ được nối với chiếc Piper Pawne của tôi”, anh ấy tiếp tục, “Tôi sẽ đưa nó lên độ cao ba ngàn feet, sau đó sẽ thả anh rơi tự do. Việc đó sẽ cho anh có thời gian bay lượn”.

“Tôi hy vọng vậy. Những đám mây che phủ trông có vẻ hứa hẹn”.

“Bây giờ hơi sớm để có nhiều lực đẩy. Nhưng anh không biết đâu. Bình minh, người bạn đời của tôi, sẽ bám theo đôi cánh. Anh ấy ở trong jakes”.

“Được”. Tôi nghĩ “jakes” có nghĩa là nhà vệ sinh. “Anh bay được bay lâu rồi?”

“Kể từ ngày tôi ở trong RAF. Nhưng tôi lái máy bay kéo tàu lượn được năm năm nay. Chúng ta đang ở trên CTAF 122,3, anh biết đấy”.

“Tôi biết”.

Chiếc L23 có hình dáng rất đẹp, và tôi nhớ ngày đăng ký của nó: tháng mười một.

“Trước hết phải mang dù đã”. Benson leo vào buồng lái và lôi ra một cái dù cho Ana.

“Để tôi làm cho”. Tôi đề nghị, lấy bộ đai từ tay Benson trước khi anh ta có cơ hội đặt tay lên người Ana.

“VẬY tôi sẽ đi chuẩn bị đồ dẫn”. Benson nói với một nụ cười sáng khoái, và anh ta đi về phía máy bay. “Anh thích trói em vào những thứ này”. Ana nói và nhướn mày lên.

“Cô Steele, cô không biết đâu. Đây bước vào đai này”. Tôi giữ chiếc đai chân mở cho cô. Nghiêng qua, cô ấy đặt tay lên vai tôi. Tôi cứng người lại theo bản năng, nghĩ rằng bóng tối sẽ xuất hiện và bóp nghẹt lấy tôi, nhưng không. Thật là lạ. Tôi không biết tôi sẽ phản ứng như thế nào ở nơi mà sự đụng chạm của cô gây lo lắng. Cô bước hai chân vào vòng đai, và tôi kéo dù lên và luồn dây đai qua tay, để lên vai cô và siết chặt chiếc dù.

Cô ấy trông có vẻ ổn trong chiếc dây đai ấy.

Tóm lại, tôi tự hỏi cô ấy sẽ trông như thế nào khi bị cột dang hai tay và treo lên các cái móc trong phòng giải trí, miệng và “cô bé” của cô được tùy ý tôi sử dụng. Nhưng than ôi, cô ấy đưa hệ thống giám sát vào giới hạn cứng. “Đấy, xong rồi”, tôi lẩm bẩm, cố xua hình ảnh đó ra khỏi tâm trí mình. “Em có mang dây buộc tóc hôm qua không?”

“Anh muốn em buộc tóc lên à?” cô hỏi. “Ừ”.

Cô ấy làm như lời tôi nói. Có một sự thay đổi.

“Rồi, đi”. Tôi trấn tĩnh cô ấy với bàn tay của mình và cô ấy bắt đầu leo vào ghế sau. “Không, lên ghế trước. Ghế sau của phi công”.

“Nhưng thế thì anh đâu còn thấy gì nữa?”

“Tôi thấy rất rõ”. Tôi sẽ chiêm ngưỡng cảnh cô ấy thưởng thức, tôi hy vọng thế.

Cô trèo vào và tôi cúi vào buồng lái để giữ chặt cô vào chỗ ngồi của mình, khóa dây nịt vào thắt chặt các dây đai. “Hmm lần thứ hai trong buổi sáng nay, tôi là người may mắn”, tôi thì thầm và hôn cô ấy. Cô ấy rạng rỡ nhìn tôi, sự kỳ vọng của cô có thể sờ thấy được.

“Không lâu đâu, chỉ hai mươi, ba mươi phút là cùng. Trong buổi sáng thế này, khí nóng không dễ chịu chút nào nhưng quan cảnh sẽ rất ngoạn mục khi ở trên kia vào giờ này. Hy vọng em không bị căng thẳng”.

“Rất phấn khích”, cô nói, vẫn cười toe toét.

“Tốt”. Tôi vuốt ve má cô với ngón tay trở, sau đó mang dù của tôi vào và leo lên ngòi vào ghế phi công.

Benson quay trở lại và mang theo đồ dẫn cho Ana, và kiểm tra dây đai của cô. “Tốt, an toàn rồi. Lần đầu phải không?” anh hỏi cô.

“Vâng”.

“Đảm bảo cô sẽ thích”.

“Cảm ơn anh Benson”.

“Gọi tôi là Mark được rồi”, anh ta trả lời, nháy mắt một cách chết tiệt với cô. Tôi nheo mắt lại với anh ta. “Ổn chứ?” anh ta hỏi tôi.

“Tất nhiên. Đi nào”, tôi nói, thiếu kiên nhẫn với việc chuẩn bị cất cánh và việc đưa anh ta tránh xa cô gái của tôi. Benson gật đầu, sập nắp khoang tàu lượn lại, và đi về phía Piper. Ở bên phải tôi thấy bình mình, người bạn đời của Benson, đã xuất hiện, vục dậy các đầu cánh. Tôi nhanh chóng kiểm tra các thiết bị: bàn đạp (tôi nghe tiếng di chuyển của bánh lái phía sau tôi), kiểm soát thanh bên này sang bên kia (liếc nhanh qua các cánh cà tôi có thể thấy các cánh nhỏ đang di chuyển), và kiểm soát thanh trước ra sau (tôi nghe thấy phản ứng của các bánh lái).

Tốt rồi. Chúng tôi đã sẵn sàng.

Benson leo vào Piper và gần như ngay lập tức cánh quạt duy nhất khởi động lên, to và khàn khàn trong sự yên tĩnh buổi sáng. Một lát sau, máy bay của anh ta lặn về phía trước, kéo căng sợi dây cáp ra, và chúng tôi bay lên. Tôi cân bằng các cánh nhỏ và bánh lái khi Piper tăng tốc, sau đó tôi kéo các thanh điều khiển lại, và chúng tôi lướt vào trong không khí trước khi Benson làm được điều đó.

“Bay lên rồi, em yêu”. Tôi hét to với Ana khi chúng tôi đạt đến được độ cao.

“Giao thông Brunswick, đồng bằng Victor, nhóm 2-7-0”. Giọng của Benson trên đài phát thanh, tôi lờ anh ta đi khi chúng tôi leo lên cao hơn vào cao hơn. L23 xử lý rất tốt, và tôi ngắm nhìn Ana; đầu của cô giật từ bên này sang bên kia khi cô cố gắng để ngắm nhìn. Tôi muốn nhìn thấy nụ cười của cô. Chúng tôi bay về phía tây, mặt trời mới mọc lên từ phía sau, và tôi chú ý khi chúng tôi vượt qua I-95. Tôi yêu sự thanh thản ở đây, tránh xa tất cả mọi thứ và tất cả mọi người, chỉ có tôi và tàu lượn tìm kiếm sự nâng lên... và nghĩ rằng tôi đã không bao giờ chia sẻ trải nghiệm này với bất cứ ai trước đó. Ánh sáng thật đẹp, dịu nhẹ, tất cả tôi hy vọng là điều đó sẽ là... cho Ana và tôi.

Khi tôi kiểm tra đo độ cao, chúng tôi đang ở gần ba nghìn feet và xuống dốc tại 105 hải lý. Giọng nói của Benson vang trên đài phát thanh, thông báo cho tôi rằng chúng tôi đang ở ba ngàn feet và chúng tôi có thể thả ra.

“Thả ra”, tôi phát tín hiệu lại, và kéo nút bấm thả tàu lượn ra. Chiếc Piperr biến mất và tôi cho chúng tôi lộn vòng thật chậm, cho đến khi chúng tôi hướng về phía tây nam và lướt theo chiều gió. Ana cười phá lên. Được

khuyến khích bởi phản ứng của cô, tôi tiếp tục theo đường xoắn ốc, hy vọng chúng tôi có thể tìm thấy một số lực đẩy hội tụ gần bờ biển hoặc luôn không khí nóng dưới những đám mây màu hồng nhạt – đám mây tích nung có thể nâng lên, mặc dù trời còn sớm thế này.

Đột nhiên bị lấp đầy bởi một sự kết hợp bốc đồng của sự nghịch ngợm và niềm thính thú, tôi hét lên với Ana, “Giữ chặt!”. Và tôi đưa chúng tôi lộn vòng. Cô ấy ré lên, hai bàn tay giơ lên và túm lấy tấm kính nắp khoang tàu lượn. Khi tôi cân bằng tàu lượn lại, một lần nữa cô ấy lại cười lớn. Đây là phản ứng ửng hài lòng nhất mà một người đàn ông muốn, và nó cũng làm tôi cười theo.

“Em mừng vì đã không ăn sáng!”. Cô hét lên.

“Ừ, rút kinh nghiệm, không ăn là tốt với em vì tôi sắp cho rơi lần nữa đấy”.

Lần này cô nắm chặt lấy bộ đai và nhìn xuống mặt đất khi cô đang lơ lửng trên nó. Cô cười khúc khích, tiếng ồn pha trộn với tiếng rít của gió.

“Đẹp chứ?” Tôi hét lên. “Vâng”.

Tôi biết chusgn tôi sẽ không tiếp tục được lâu, khi không có độ nâng ở đây, nhưng tôi không quan tâm. Ana đang tự được tận hưởng...và tôi cũng vậy.

“Thấy cần điều khiển ở phía trước không? Giữ chặt lấy”.

Cô cố gắng quay đầu, nhưng cô bị buộc quá chặt vào dây đai. “Làm đi, Anstassia. Bắt lấy”. Tôi kêu gọi cô.

Thanh điều khiển di chuyển trong tay tôi, và tôi biết cô đã cầm lấy nó.

“Nắm chặt lấy. Giữ cho vững. Thấy cái đồng hồ ở giữa phía trước kia không? Giữ cho kim đồng hồ cố định ngay giữa”.

Chúng tôi tiếp tục bay theo một đường thẳng, đường bay vuông góc nắp kính khoang. “Cô gái xuất sắc”.

Ana của tôi. Không bao giờ chùn bước trước thách thức. Và với một số lý do kỳ lạ tôi cảm thấy vô cùng tự hào về cô ấy.

“Em ngạc nhiên là anh để em điều khiển”, cô hét lên.

“Cô nên ngạc nhiên về những gì tôi để cô làm, cô Steele. Giờ trả lại cho tôi nào”.

Trong sự điều khiển của các phím lần nữa, tôi đưa chúng tôi theo hướng sân bay khi chúng tôi bắt đầu hạ độ cao. Tôi nghĩ rằng tôi có thể hạ chúng tôi ở đó. Tôi gọi trên đài phát thanh để thông báo cho Benson và ai đó có thể nghe rằng chúng tôi đang hướng về mặt đất, và sau đó tôi thực hiện một vòng tròn để đưa chúng tôi đến gần mặt đất.

“Bám chặt, em yêu. Nó có thể xóc”.

Tôi nhào xuống lần nữa và mang L23 song song với đường băng khi chúng tôi đáp xuống cỏ. Chúng tôi hạ cánh với một cú đập mạnh và tôi điều khiển giữ cả hai cánh lên cho đến khi chúng tôi chạm đến điểm dừng riết chói tai ở cuối đường băng. Tôi mở năm khoang, tháo dây đai, leo ra.

Tôi duỗi các chi ra, tháo dù, và mỉm cười với đôi má hồng của cô Steele. “Thế nào?” Tôi hỏi, mở khóa dây đai cô ra khỏi ghế và tháo dù.

“Quá ngoạn mục. Cảm ơn anh”. Cô nói, đôi mắt lấp lánh niềm vui. “Hơn thế chứ?” Tôi hy vọng cô ấy không thể nhấn thấy sự kỳ vọng trong giọng nói của tôi.

“Hơn rất nhiều”. Cô tươi cười, tôi cảm thấy mình như cao thêm mười feet.

“Ra nào”. Tôi giữ tay ra và giúp cô ra khỏi buồng lái. Khi cô nhảy xuống tôi khoanh tay ôm lấy cô, kéo cô tựa vào tôi. Được lấp đầy bởi adrenaline, cơ thể của tôi phản ứng ngay lập tức với sự mềm mại của cô. Trong khoảnh khắc tay tôi đang ở trong mái tóc của cô, và tôi nghiêng đầu cô ra sau để tôi có thể hôn cô ấy. Bàn tay tôi lướt xuống đáy của xương sống của cô, ép cô chạm vào sự cương cứng ngày càng tăng của tôi, và miệng của tôi bao lấy cô ấy trong một thời gian dài, kéo dài, một nụ hôn chiếm hữu.

Tôi muốn cô ấy. Ở đây. Bây giờ.

Trên cỏ.

Cô phản ứng tương tự, ngón tay xoắn vào tóc tôi, kéo, cầu xin nhiều hơn nữa, khi cô mở mắt ra nhìn tôi trông như một buổi bình minh rực rỡ.

Tôi phá vỡ đi không khí.

Benson và Taylor đang ở gần đó.

Đôi mắt sáng, cầu xin nhiều hơn nữa.

Đừng nhìn tôi như thế, Ana.

“Ăn sáng nào” tôi thì thầm, trước khi tôi làm một điều gì đó khiến tôi hối tiếc. Quay lại, tôi nắm chặt tay cô và đi về phía chiếc xe.

“Thế còn tàu lượn?” cô hỏi khi cô cố gắng bắt kịp tôi.

“Sẽ có người thu xếp”. Đó là những thứ tôi trả tiền để Taylor làm. “Chúng ta đi ăn thôi. Đi nào”.

Cô nàng tung tăng bước cạnh tôi, mặt sáng rỡ vui vẻ; tôi không biết mình từng thấy cô nàng vui vẻ như thế. Tâm trạng đó lây sang cả tôi và tôi không nhớ là mình đã cảm thấy lạc quan như lúc này bao giờ trước đây. Chẳng thể kèm lại, tôi nở nụ cười hết cỡ, mở cửa xe cho cô ấy.

Giọng hát Kings of Leon văng vẳng trong không gian, tôi nhấn ga chiếc Mustang ra khỏi sân bay về hướng I-95.

Chiếc xe lướt băng băng trên con đường trống không, Blackberry của Ana đột nhiên kêu lên tiếng píp píp.

“Gì thế?” Tôi hỏi.

“Báo đến giờ uống thuốc.” Cô nàng thì thào.

“Tốt lắm. Tôi ghét bao cao su.”

Đuôi mắt tôi bắt gặp, có lẽ cô nàng đang trợn mắt lên với tôi, cũng không chắc lắm.

“Em thích cách anh giới thiệu em với Mark là bạn gái anh,” cô ấy nói, chuyển đổi chủ đề.

“Chẳng phải em là vậy sao?”

“Em sao? Em nghĩ anh chỉ muốn một người Phục tùng thôi chứ?”

“Ừ thì là tôi đã nói vậy, Anastasia, bây giờ cũng vậy. Nhưng tôi đã nói em nghe rồi, tôi, cũng muốn nhiều hơn.”

“Em vui vì anh cũng muốn nhiều hơn,” cô nói.

“VÌ thỏa mãn cả hai thôi cô Steele.” Tôi trêu cô, rẽ vào quán ruột của ba tôi International House of Pancakes.

“IHOP?” Cô bất ngờ nói.

Động cơ gầm rú khi chiếc Mustang dừng hẳn lại. “Tôi nghĩ là em đã đói rồi.”

“Em không bao giờ tưởng tượng nổi cảnh anh xuất hiện ở chỗ này đây.”

“Ba tôi thường hay dắt anh em tôi đến mấy chi nhánh của nó khi mà mẹ tôi đi dự hội nghị y tế.”

Chúng tôi lướt qua gian ngồi, đối mắt nhau. “Đó là bí mật của bốn cha con.” Tôi cầm menu lên, nhìn Ana vén tóc sau tai rồi nghiêng cứu xem IHOP phục vụ gì trong bữa sáng. Cô nàng liếm môi do dự. Và tôi thì đang cố kềm lại ý thức của cơ thể mình. “Tôi biết thứ mình muốn rồi.” Tôi thì thầm, và tự hỏi cô ấy sẽ cảm thấy thế nào nếu cùng đi đến phòng nghỉ với tôi. Mắt cô chạm mắt tôi, đồng tử giãn rộng.

“Em muốn thứ anh muốn,” coo thều thào. Như mọi khi, cô Steele không bao giờ chùn bước bởi thách thức.

“Ở đây?” Em chắc không, Ana? Mắt cô ấy quét qua toàn bộ không gian nhà hàng vắng lặng, rồi ánh mắt đó dừng lại trên người tôi, sẫm lại và tràn đầy ham muốn xác thịt. “Đừng cản môi nữa.” Tôi cảnh báo. Dù có muốn như thế nào đi chăng nữa tôi chẳng thể giao cấu với cô ấy ngay phòng thay đồ ở nhà hàng này được. Cô ấy xứng đáng được nhiều hơn, và hiển nhiên là tôi cũng thế. “Không phải ở đây, không phải bây giờ. Nhưng nếu tôi không thể có em ngay tại đây thì đừng có mà cám dỗ tôi.”

Chúng tôi bị cắt ngang.

“Xin chào, tôi là Leandra. Tôi có thể phục vụ gì cho ... er ... mọi người ... er hôm nay, sáng nay?”

Ôi trời, tôi ngó lơ cô phục vụ tóc đỏ.

“Anastasia?” Tôi nhắc cô ấy.

“Em nói rồi, em muốn cái anh muốn*” (*nguyên văn là: “I want what you want” hiểu theo hai nghĩa, em muốn món anh cũng ăn, hai là ... muốn gì đó ... như trên J)

Trời, sao cô ấy không giải quyết luôn cái sự vật giữa hai đùì tôi luôn đi.

“Tôi sẽ cho hai vị thời gian ít phút để quyết định nhé?” người phục vụ nói.

“Thôi khỏi, chúng tôi biết thứ mình muốn.” Tôi không kèm lại phóng ánh mắt nhìn Ana. “Chúng tôi muốn hai phần bánh kẹp sữa cổ điển với siro cây phong và thịt nguội, hai li nước cam, một cà phê với sữa tách béo, một trà English Breakfast, nếu ở đây có.”

Ana cười tươi.

“Cảm ơn ngài. Còn thêm gì không ạ?” Người phục vụ ấp úng bối rối nói. Rời ánh nhìn của mình ra khỏi người Ana, đuối khéo cô nàng phục vụ bằng cái liếc mắt.

“Anh biết đấy, thật là có hơi không công bằng.” Ana nhỏ giọng nói, ngón tay miết trên bàn vẽ hình số tám.

“Gì mà không công bằng?”

“Cách mà anh không chế người khác. Phụ nữ. Em.”

“Tôi không chế em?” Tôi giật mình.

“Lúc nào chả vậy.”

“Tôi chỉ nhìn em thôi Anastasia.”

“Không, Christian. Nó còn hơn như thế nhiều.”

Cô ấy hiểu sai về chuyện này rồi, một lần nữa tôi nói rằng chính cô ấy mới là người không chế tôi.

Cô nhăn mày. “Có phải đó là lí do anh đổi ý không?”

“Đổi ý?”

“Đúng vậy – về ... er ... chúng ta?”

Tôi đã đổi ý à? Tôi chỉ nghĩ là mình nói lỏng giới hạn ra, chỉ vậy thôi. “Tôi không nghĩ tôi đã đổi ý. Chúng ta cần phải minh định lại các giới hạn,

phác họa lại chiến thuật mới, nếu em sẵn lòng. Tôi chắc chúng ta sẽ làm được. Tôi muốn em phục tùng trong phòng giải trí. Tôi vẫn sẽ phạt em nếu em vi phạm điều luật. Còn ngoài ra ... xem nào, tôi nghĩ là còn tùy vào việc chúng ta thảo luận thế nào. Đó là tất cả những yêu cầu của tôi, cô Steele à. Em muốn nói gì về chuyện đó không?”

“VẬY là em có thể ngủ với anh? Trên giường anh?”

“Đó là những gì em muốn sao?”

“Vâng”

“Đồng ý. Hơn nữa, có em trên giường, tôi luôn ngủ ngon . Chẳng hiểu tại sao nữa.”

“ Em đã từng sợ anh sẽ rời bỏ em nếu như em không chấp thuận mấy điều luật đó,” cô nói, gương mặt dần dần tái nhợt.

“Tôi sẽ không đi đâu cả, Anastasia. Hơn nữa-” Cô ấy sẽ nghĩ như thế nào? Tôi cần phải trấn an cô ấy.

“Chúng ta làm theo những ý kiến của em, đúng như em định nghĩa: thỏa hiệp. Em đã từng e-mail cho tôi. Và đến bây giờ, mọi chuyện tôi vẫn có thể làm được.”

“Em yêu cách anh muốn nhiều hơn.”

“Tôi biết.” giọng tôi trầm ấm.

“Làm sao mà anh biết?”

“Tin tôi đi. Tôi luôn biết.” Em đã nói tôi nghe trong giấc ngủ.

Người phục vụ quay trở lại với hai phần ăn sáng, rồi tôi ngồi đó ngắm nhìn cô ấy ngẫu nhiên thức ăn của mình. “Nhiều hơn.” Đối với cô ấy thật hiệu nghiệm.

“Ngon thật đó.” Cô ấy nói.

“Tôi vui khi em biết thấy đói đây.”

“Chắc là tại buổi vận động tối qua còn thêm cú lượn bay sáng nay nữa.”

“Em đã hồi hộp lắm, đúng không?”

“Em cảm thấy chuyện đấy tuyệt lắm, ngài Grey,” cô nói khi đưa mẫu bánh kẹp cuối cùng vào miệng.

“Em có thể đổi xử tử tế với anh hơn không?”, Cô hỏi thêm.

“Em muốn đổi xử tử tế với tôi như thế nào?”

“Trả tiền cho bữa ăn này.”

Tôi khịt mũi. “Tôi không nghĩ vậy là ổn.”

“Làm ơn. Em muốn làm thế.”

“Có phải em đang cố tỏ ra cứng đầu với tôi không?” Tôi nâng nhú mày, cảnh báo.

“Đây có lẽ là thứ duy nhất mà em có đủ khả năng để chi trả.”

“Anastasia, tôi đánh giá suy nghĩ của em. Tôi đồng ý. Nhưng không đâu.”

Cô mím môi cô và điều đó làm tôi kích thích khi tôi trả tiền cho một cô nàng tóc đỏ.

“Đừng có mà cau có,” Tôi cảnh báo, và kiểm tra lại thời gian: đã 8:30. Tôi có một cuộc họp lúc 11:15 với Savannah Brownfield Tái phát triển Chức quyền, do đó, không may, chúng tôi phải về lại thành phố. Tôi dự định sẽ hủy cuộc họp, bởi vì tôi muốn dành một ngày để ở với Ana, nhưng không được, như thế là quá nhiều. Tôi đang theo đuổi cô gái này vào lúc mà đáng lẽ ra nên dùng để tập trung vào công việc của tôi.

Mày phải cân nhắc được việc gì quan trọng hơn chứ, Grey.

Tay trong tay với nhau, chúng tôi đi đến chỗ đậu xe trông giống như những cặp đôi nào khác. Cô ấy co người lại trong chiếc áo len, nhìn thật giản dị, thoải mái, xinh đẹp và tất nhiên là, cô ấy ở bên tôi. Ba thằng con trai đi vào

IHOP lén lút nhìn cô; cô ấy không biết gì hết, ngay cả khi tôi đặt tay của tôi xung quanh cô để khẳng định chủ quyền. Cô ấy thực sự không biết rằng cô ấy đáng yêu đến mức nào. Tôi mở cửa xe và cô tặng lại cho tôi một nụ cười đầy năng. Rồi tôi cũng sẽ quen với điều này thôi.

Tôi lưu địa chỉ của mẹ cô vào GPS và chúng tôi hướng về hướng I-95 ở phía Bắc, nghe nhạc của Foo Fighters. Ana gõ chân theo nhịp. Đây là loại nhạc mà cô ấy thích-tất cả -những loại nhạc rock của Mỹ. Giao thông trên đường cao tốc bắt đầu nặng nề hơn, với những hành khách đi vào thành phố. Nhưng tôi không quan tâm: Tôi thích được ở đây với cô, dành nhiều thời gian cho cô. Năm tay cô ấy, chạm vào đầu gối của cô, ngấm nụ cười của cô. Cô nói với tôi về lần trước đến Savannah; cô ấy không quan tâm đến cái nóng, nhưng đôi mắt cô sáng lên khi cô nói về mẹ mình. Sẽ thú vị lắm khi cô dùng cả buổi tối để nói về mẹ và cha dượng mình. Tôi đậu bên ngoài nhà mẹ cô với một chút tiếc nuối. Tôi ước chúng tôi có thể ở bên nhau cả ngày; mười hai tiếng cuối cùng đã... thật đẹp.

Còn hơn là đẹp nữa kìa, Grey. Phải gọi là tuyệt vời.

“Anh có muốn vào không?” cô hỏi.

“Tôi cần phải làm việc, Anastasia, nhưng tôi sẽ trở lại vào tối nay. Mấy giờ thì được?”

Cô đề nghị bảy giờ, sau đó nhìn từ hai bàn tay cô đến tôi, đôi mắt tươi sáng và vui vẻ.

“Cảm ơn ngài vì mấy việc... nhiều hơn này.”

“Rất hân hạnh vì điều đó, Anastasia.” Tôi nghiêng người và hôn cô, hít hà hương thơm ngọt ngào của cô.

“Gặp anh sau.”

“Hãy cố để cản tôi lại,” tôi thì thầm.

Cô trèo ra khỏi xe, vẫn còn mặc chiếc áo của tôi, và vẫy tay tạm biệt. Tôi quay trở lại khách sạn, cảm thấy một chút rỗng bầy giờ khi mà cô ấy không ở bên tôi.

Ở trong phòng, tôi gọi cho Taylor.

“Ngài Grey. ”

“Yeah ... cảm ơn vì những việc anh đã chuẩn bị vào sáng nay.”

“Không có gì, thưa ngài.” Anh ta có vẻ ngạc nhiên.

“Tôi sẽ sẵn sàng để họp vào lúc mười giờ bốn mươi lăm.”

“Tôi sẽ chờ ngài ở bên ngoài cùng với chiếc Suburban.”

“Cảm ơn.”

Tôi thay quần jean và mặc vest, nhưng để chiếc cà vạt yêu thích của tôi bên cạnh máy tính xách tay lúc tôi yêu cầu cà phê từ dịch vụ phòng.

Tôi làm việc qua e-mail, uống cà phê, xem xét và gọi cho Ros; nhưng dù sao thì, vẫn còn quá sớm để làm vậy. Tôi đọc qua tất cả các thủ tục giấy tờ mà Bill đã gửi: Savannah hiện đang là một nơi tốt để thực hiện dự án. Tôi kiểm tra hộp thư, và có một tin nhắn mới từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bay cao ngược với bị đau

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:20 EST

Đến: Christian Grey

Đôi khi anh rất biết cách chỉ một cô gái thấy thế nào là khoảng khắc tuyệt vời.

Cám ơn anh

Ana x

Cái tiêu đề làm cho tôi cười và nụ hôn thì làm cho tôi cảm thấy mình như đang bay cao tận mười feet. Tôi gõ câu trả lời của mình.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bay cao và bị đau

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:24 EST

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ làm một trong hai điều đó suốt lúc em ngáy. Tôi cũng rất vui.

Nhưng bất cứ khi nào bên em, tôi đều làm điều đó mà.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy trả lời gần như ngay lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: NGÁY

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:26 EST

Đến: Christian Grey

EM KHÔNG CÓ NGÁY. Mà nếu thật em có lỡ ngáy, anh cũng thật thiếu ga-lăng khi nói ra như vậy.

Ngài không phải là một quý ông đâu, ngài Grey. Mà ngài thì đang ở vùng Hạ Nam Hoa Kỳ đấy. (Nguyên văn là “Deep South” hay còn gọi là “Lower South”, thường được hiểu là 7 tiểu bang ở cực Nam nước Mỹ, mình chỉ nói đại khái, các bạn thử tra Google đi nhé. Ở đây Ana muốn nhấn mạnh việc Christian đang ở phía Nam nhưng lại hoàn toàn không phải là một quý ông, mà tổ tiên của cư dân ở đây chủ yếu là người Anh với truyền thống lịch lãm, kiểu cách ^_^)

Ana

Tôi cười thầm.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nói mớ

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:28 EST

Đến: Anastasia Steele

Tôi chưa bao giờ nhận mình là một quý ông cả, Anastasia ạ, và tôi nghĩ đã có rất nhiều dịp tôi chứng tỏ cho em thấy điều đó. Tôi không bị khiếp sợ bởi thể trận những chữ cái LA HẾT của em đâu. Nhưng tôi sẽ thú nhận với một lời nói dối vô hại: không – em không ngáy, em chỉ nói mớ. Và chuyện đó thật hay.

Chuyện gì xảy ra với nụ hôn của tôi thế?

Christian Grey

Kẻ hạ lưu & CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Chuyện này sẽ làm cô ấy nổi điên đây.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bật mí một bí mật

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:32 EST

Đến: Christian Grey

Ngài là một tên hạ lưu và vô lại, nhất định không phải là một quý ông.

Vậy thì tôi đã nói những gì đây? Không hôn đến khi nào ngài kể tôi đã nói mới chuyện gì!

Oh, điều này có thể tiếp tục và tiếp tục...

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người Đẹp Ngủ Và Nói Mớ

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:35 EST

Đến: Anastasia Steele

Phải nói tôi quả là kẻ thiếu g-lãng nhất và đáng bị trừng phạt vì điều đó.

Nhưng nếu em cư xử tốt, có thể tôi sẽ kể cho em tối nay.

Giờ tôi buộc phải đi họp.

Sau nhé, em yêu.

Christian Grey

CEO, Kẻ hạ lưu & Tên vô lại, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Với một nụ cười tươi rói tôi thắt cà vạt vào, lấy áo khoác, và đi xuống cầu thang để tìm Taylor.

CHỈ HƠN MỘT GIỜ sau, tôi đang bị kích động lên trong cuộc gặp với Savannah Brownfield về Tái phát triển Chính quyền. Georgia có một thỏa thuận tuyệt vời để cung cấp, và cả nhóm đã hứa với GEH một vài thứ thuế ưu đãi nghiêm trọng. Có một tiếng gõ cửa và Taylor bước vào phòng họp nhỏ. Về mặt của anh ta âm ỉ, nhưng những gì đáng lo ngại hơn là anh ta không bao giờ, bao giờ làm gián đoạn cuộc họp của tôi. Tóc tôi dựng đứng lên.

Ana? Cô ấy không sao chứ?

“Xin lỗi, thưa quý vị,” anh ta nói với tất cả chúng tôi.

“Được rồi, Taylor,” tôi bảo, anh ta lại gần và nói chuyện khẽ vào tai tôi.

“Chúng ta có một trường hợp khẩn cấp ở nhà liên quan đến cô Leila Williams .”

Leila? Cái gì thế này? Nhưng một phần trong tôi cũng được an tâm vì Ana không sao.

“Xin phép mọi người, tôi có việc phải đi rồi.” Tôi nói với hai người đàn ông và hai phụ nữ từ SBRA.

Trên hành lang, giọng của Taylor nghiêm trọng và tỏ ra hối lỗi một lần nữa vì sự gián đoạn cuộc họp của tôi khi này.

“Không cần sợ. Nói cho tôi biết những gì đang xảy ra. ”

“Cô Williams đang nằm trên xe cứu thương trên đường đi cấp cứu tại Seattle Free Hope.”

“Xe cứu thương?”

“Vâng thưa ngài. Cô ta đã đột nhập vào căn hộ và cố tự tử trước mặt bà Jones. ”

Chết tiệt. “Tự tử?” Leila ư? Trong căn hộ của tôi?

“Cô ấy đã cắt cổ tay. Gail đi với cô trong xe cứu thương. Cô ấy thông báo với tôi rằng EMTs vừa đến kịp lúc và cô Williams trước mắt không còn gặp bất kì nguy hiểm gì nữa.”

“Tại sao lại ở Escala? Tại sao lại ở trước mặt Gail? “Tôi bị sốc.

Taylor lắc đầu. “Tôi không biết, thưa ngài. Gail cũng không. Cô không thể nhận được bất kỳ tín hiệu nào của cô Williams. Rõ ràng, cô ta chỉ muốn nói chuyện với ngài.”

“Chết tiệt”.

“Đúng vậy, thưa ngài,” Taylor nói mà không phán xét. Tôi lấy tay cào tóc mình, cố gắng để nắm bắt được tầm quan trọng của những gì Leila đã làm. Tôi phải làm cái quái gì đây?

Tại sao cô ta lại đến tìm tôi?

Cô ta hy vọng nhìn thấy tôi sao? Chồng cô ta đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra với anh ta vậy?

“Gail sao rồi?”

“Còn chút một chút hoảng sợ.”

“Tôi không ngạc nhiên lắm.”

“Tôi nghĩ rằng ngài nên biết, thưa ngài.”

“Đúng. Chắc chắn rồi. Cảm ơn, “tôi làm bầm, bị phân tâm. Tôi không thể tin được; Leila có vẻ hạnh phúc với email cuối cùng của mình, hình như là, khoảng sáu hoặc bảy tháng trước. Nhưng không có câu trả lời cho tôi ở đây, ở Georgia-Tôi phải trở về và nói chuyện với cô ta. Tìm hiểu lý do tại sao. “Hãy nói cho Stephan chuẩn bị sẵn sàng một chiếc máy bay. Tôi cần phải về nhà.”

“Làm ngay đây ạ.”

“Hãy rời khỏi đây sớm nhất có thể.”

“Tôi sẽ chờ trong xe.”

“Cám ơn.”

Taylor đi về phía lối ra, đưa điện thoại lên tai.

Tôi đang quay cuồng.

Leila. Cái quái gì thế này?

Cô ta đã ra khỏi cuộc đời tôi hai năm rồi. Chúng tôi đã chia sẻ với nhau những e-mail thường xuyên. Cô ta đã kết hôn rồi. Cô ta có vẻ hạnh phúc. Chuyện quái gì đã xảy ra?

Tôi trở lại phòng họp và xin lỗi trước khi bước ra ngoài, nơi Taylor đang chờ với chiếc Suburban.

“Máy bay sẽ sẵn sàng trong bốn mươi lăm phút nữa. Chúng ta có thể về khách sạn, dọn hành lí, và đi, “anh ta thông báo với tôi.

“Tốt,” tôi trả lời, biết ơn với điều hòa nhiệt độ của xe. “Tôi nên gọi Gail thì hơn.”

“Tôi đã cố gắng, nhưng chỉ có hộp thư thoại trả lời thôi. Tôi nghĩ rằng bà ấy vẫn còn ở bệnh viện. ”

“Được rồi, tôi sẽ gọi cho bà ấy sau.” Đây không phải là những gì Gail cần vào một buổi sáng thứ năm. “Làm thế nào mà Leila có thể vào căn hộ?”

“Tôi không biết, thưa ngài.” Taylor nhìn tôi qua gương chiếu hậu, gương mặt vừa hối lỗi và nghiêm nghị cùng một lúc. “Tôi sẽ tìm hiểu sớm.”

HÀNH LÍ ĐÃ ĐƯỢC ĐÓNG GÓI và chúng tôi đang trên đường đi đến Sân Bay Quốc tế Savannah / Hilton Head thì tôi gọi Ana, nhưng phiền phức làm sao, cô ấy không nghe máy. Tôi nghiến ngấm, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ khi đi về phía sân bay, không lâu sau cô ấy gọi lại cho tôi.

“Anastasia.”

“Chào anh,” cô thở nhẹ, và thật là vui khi lại được nghe giọng nói của cô.

“Tôi phải quay lại Seattle. Có vài việc. Tôi đang trên đường đến Hilton Head. Xin lỗi mẹ em giúp tôi-tôi không đến ăn tối được.”

“Em mong không có gì nghiêm trọng cả.”

“Tình hình cần tôi phải xử lí. Tôi sẽ gặp em vào ngày mai nhé. Nếu không đến được, tôi sẽ cử Taylor đón em ở sân bay. ”

“Được ạ.” Cô thở dài. “Mong anh xử lí xong tình huống đó. Bay an toàn nhé. ”

Tôi ước gì tôi không phải đi.

“Em cũng thế, em yêu,” tôi thì thầm, và ngắt máy trước khi tôi thay đổi quyết định và ở lại.

TÔI GỌI CHO ROS lúc taxi đi về phía đường băng.

“Christian, Savannah thế nào rồi?”

“Tôi đang trên máy bay về nhà. Tôi có một số vấn đề cần phải giải quyết.”

“Chuyện gì ở GEH sao?” Ros hỏi, lo lắng.

“Không. Chuyện cá nhân thôi.”

“Tôi có thể giúp được gì không?”

“Không cần. Tôi sẽ gặp cô vào ngày mai.”

“Cuộc họp diễn ra thế nào rồi?”

“Cũng ổn. Nhưng nó đã kết thúc sớm hơn. Xem lại những thứ họ viết trong văn bản. Tôi thích Detroit hơn bởi vì nó mát hơn “.

“Nóng là xấu sao?”

“Nghẹn thở. Tôi phải đi đây. Tôi sẽ gọi sau.”

“Đi an toàn, Christian.”

TRÊN CHUYẾN BAY tôi vùi mình vào công việc để tạm quên đi những vấn đề đang chờ đợi ở nhà. Lúc đến nơi, tôi đã đọc xong 3 báo cáo và gửi đi mười lăm e-mail. Xe đang chờ, và Taylor lái xe trong mưa thẳng đến Seattle Free Hope. Tôi phải gặp Leila và tìm hiểu những chuyện quái gì đang xảy ra. Lúc chúng tôi gần đến bệnh viện, khuôn mặt tôi lộ vẻ tức giận.

Tại sao cô ta lại làm thế với tôi?

Những cơn mưa đang trút xuống to hơn lúc tôi leo ra khỏi xe; ngày hôm nay thật ảm đạm như chính tâm trạng tôi. Tôi hít một hơi để kiểm soát cơn giận và đi qua cánh cửa phía trước. Tại bàn tiếp nhận tôi tìm tên Leila Reed.

“Ngài là người nhà của cô ấy sao?” Người y tá làm nhiệm vụ trông mắt nhìn tôi, miệng mím lại.

“Không!” Tôi thở dài. Sẽ khó khăn lắm đây.

“Vậy thì, tôi xin lỗi, tôi không thể giúp được cho ngài.”

“Cô ta đã cố cắt tay ở căn hộ của tôi. Tôi nghĩ tôi là nên được biết cô ta đang ở chỗ quái nào.” Tôi nghiến răng.

“Ngài không nên nói với tôi bằng giọng điệu đó!” Cô ta gắt. Tôi trừng mắt nhìn cô ta. Tôi sẽ không nhận được bất cứ thông tin gì với người phụ nữ

này.

“Tôi muốn gặp cấp trên của cô.”

“Thưa ngài, chúng tôi không thể làm gì nếu ngài không phải là người nhà bệnh nhân.”

“Không cần, tôi sẽ tự tìm lấy,” Tôi gầm gừ, và xông qua cánh cửa đôi. Tôi biết tôi có thể gọi mẹ, người có thể giúp được tôi, nhưng sau đó tôi sẽ phải giải thích những gì đã xảy ra.

Bộ phận ER nhận nhíp với một đồng bác sĩ và y tá, và phân loại đầy đủ tên bệnh nhân. Tôi níu kéo, một cô y tá trẻ và tặng cho cô ta nụ cười sáng nhất của tôi. “Xin chào, tôi đang tìm Leila Reed-cô ấy đã được chuyển đến trước ngày hôm nay. Cô có thể cho tôi biết cô ấy đang ở đâu không? ”

“Vâng, anh là?” Cô ta hỏi, đỏ mặt.

“Tôi là anh trai của cô ấy,” tôi nói dối trắng trợn, bỏ qua phản ứng của cô nàng.

“Đường này, ngài Reed.” Cô ta hối hả chạy đến bàn y tá và kiểm tra máy tính của mình.

“Cô ấy ở tầng thứ hai; Khu Sức khỏe Hành vi. Đi thang máy ở cuối hành lang.

“Cảm ơn.” Tôi tặng cho cô ta một cái nháy mắt và cô ta khẽ nghịch đôi hoa tai, nở một nụ cười tán tỉnh nhắc tôi về một cô gái nào đó tôi bỏ lại ở Georgia.

Bước vào thang máy lên tầng hai tôi biết điều gì đó đã sai. Ở phía bên kia của những gì trông giống cánh cửa bị khoá, hai nhân viên bảo vệ và một y tá đang ở hành lang kiểm tra mỗi phòng. Da đầu tôi nhúu chặt lại, đi bộ qua khu vực tiếp tân, giả vờ như mình không hề rối loạn.

“Tôi có thể giúp gì cho anh?” Một người đàn ông trẻ với một cái vòng xuyên ở mũi.

“ Tôi tìm cô Leila Reed, Tôi là anh trai của cô ấy”

Anh ta mù mờ: “Oh, anh Reed. Anh đi theo tôi?”

Tôi đi theo anh ta tới phòng chờ và ngồi xuống cái ghế nhựa; tôi để ý thấy nó được bắt vít xuống sàn.

“Bác sĩ chút nữa sẽ tới”.

“Tại sao tôi không thể gặp cô ấy?” Tôi hỏi

“Bác sĩ sẽ giải thích cho anh”, anh ta trả lời, và anh ta ra ngoài trước khi tôi có thể hỏi thêm vài câu hỏi nữa.

Khi thật, có lẽ, tôi đã quá trễ.

Những suy nghĩ buồn nôn, tôi đứng dậy và đi tới một căn phòng nhỏ, suy ngẫm về cuộc gọi cho Gail, nhưng tôi không phải đợi lâu. Một người đàn ông trẻ tuổi, có đôi mắt thông minh. Đó có phải là bác sĩ của cô ấy?

“Anh Reed?” anh ta hỏi tôi

“Leila đâu?”

Anh ta đứng đánh giá tôi một lúc, sau đó anh ta thở dài. “Tôi e rằng tôi không biết”, anh ta trả lời .

“CÁI GÌ?”

“Cô ấy đã bỏ đi, cô ấy trốn đi trong khi tôi không biết cô ấy hiện giờ ở đâu”.

“ Trốn đi?” , tôi nói trong sự hoài nghi, và chìm vào ghế. Anh ta ngồi xuống đối diện tôi.

“Vâng cô ấy đã bỏ đi. Chúng tôi đang tìm cô ấy”

“Cô ấy còn ở trong thành phố chứ?”

“Chúng tôi đều không biết”

“Anh là ai?” Tôi hỏi

“Tôi là Dr.Azikiwe, bác sĩ tâm thần trên các cuộc gọi”.

Anh ta quá trẻ để làm một bác sĩ tâm thần. “Anh có thể nói tôi biết tình hình của Leila?”

“Cô ta đã thừa nhận sau khi cô ta cố gắng tự tử không thành, cô ấy đã cố gắng cắt một trong hai cổ tay của cô tại nhà bạn trai cũ của cô ấy. Quản gia của anh ấy đã mang cô ấy đến đây”.

Tôi cảm thấy máu chảy ra từ khuôn mặt của tôi, “Và?”, tôi hỏi anh ta. Tôi cần thêm thông tin nữa.

“Đó là điều tôi được biết, cô ta cho biết đó là một lỗi của bản án, nhưng cô ta không sao cả, chúng tôi muốn giữ cô ấy ở đây để quan sát và đặt câu hỏi cho cô ấy”

“ Anh đã nói chuyện với cô ấy chưa?”

“Rồi”

“Tại sao cô ấy lại làm vậy?”

“Cô ấy nói đó là một tiếng kêu cứu. Không còn gì nữa. Và cô ta đã như thể diễn vở kịch của mình, cô ấy như bị giam hãm và muốn về nhà. Cô ấy nói

mình không muốn tự tử. Tôi tin cô ta. Nhưng tôi nghi ngờ đó chỉ là ý nghĩ của riêng tôi chứ không phải của cô ấy.”

“Làm sao mà các người có thể để cô ấy trốn mất chứ?” Tôi chải hai tay qua tóc, cô gắng tiết chế.

“Tôi không biết bằng cách nào mà cô ấy có thể bỏ trốn được. Chúng tôi sẽ điều tra lại. Nếu cô ấy có liên lạc lại với ngài, làm ơn bảo cô ấy quay trở lại đây, cô ấy cần được giúp đỡ. Tôi có thể hỏi ngài vài câu hỏi chứ?”

“Được” tôi vô thức đồng ý.

“Có ai có tiền sử thần kinh trong gia đình ngài không?” Tôi cau mày, và trực nhớ ra anh ta đang hỏi về gia đình của Leila.

“Tôi không biết, gia đình tôi khá kín tiếng về những việc này.”

Anh ta quan ngại. “Anh biết gì về bạn trai cũ của cô ấy không?”

“KHông” tôi khẳng định, hơi nhanh quá. “Anh đã liên lạc với chồng cô ấy chưa?”

Mắt anh ta mở to. “Cô ấy kết hôn rồi?”

“Đúng.”

“Đó không phải là những gì cô ấy nói với chúng tôi.”

“Ồ. Vậy để tôi gọi cho anh ta. Không làm phí thời giờ của bác sĩ nữa.”

“Nhưng tôi muốn hỏi anh một vài vấn đề nữa – ”

“Tôi nghĩ tôi nên dành thời gian để tìm kiếm cô ấy thì hơn. Cô ấy hẳn đang rất tồi tệ rồi.” Tôi nói.

“Nhưng, người chồng này...”

“Tôi sẽ gọi cho anh ta.” Chuyện này chẳng đi đâu về đâu hết.

“Nhưng chúng ta nên làm việc này – ” Bác sĩ Azikiwe chống đối.

“Tôi không thể giúp anh được, tôi phải đi tìm cô ấy.” Tôi hướng về phía cửa.

“Ngài Reed – ”

“Tạm biệt.” tôi lầm bầm, bước ra khỏi phòng chờ, chẳng màng đến thanh máy, tôi bước xuống dưới bằng thang bộ lối thoát hiểm. Bước ra khỏi bệnh viện. Kí ức về tuổi thơ bủa vây tôi: tôi bé nhỏ, cảm lạnh, và sợ hãi, mùi nước tẩy trùng và máu tràn trong khoang mũi.

Tôi rùng mình.

Bước ra khỏi bệnh viện, tôi dừng chân một chút dưới làn mưa xối xả đánh tan đi những kí ức đó, Đã là một buổi trưa mệt mỏi, nhưng ít ra cơn mưa đã mang bớt đi hơi nóng của Savannah và mang lại một chút nhẹ nhõm cho chính tôi. Taylor lái SUV đến đón tôi.

“Về nhà.” Tôi nói, leo vào xe. Một khi an vị trên xe, tôi gọi Welch.

“Ngài Grey.”

“Welch tôi có một vấn đề. Tôi muốn anh định vị Leila Reed, tức Leila Williams.”

GAIL IM LẶNG VÀ TÁI NHỌT, NHÌN TÔI LO LẮNG. “Mọi chuyện sao ạ?” bà hỏi. Tôi lắc đầu.

“Đồ ăn có được không ạ?”

“Được.” Tôi nở nụ cười nhẹ nhàng. “Sau ngày hôm nay, tôi không cảm thấy đói lắm. Hôm nay bà như thế nào?”

“Tôi ổn, Ngài Grey. Chuyện đó thật sự làm tôi sốc. Tôi chỉ muốn bắt mình làm việc để quên đi.”

“Tôi có nghe. Cảm ơn vì bữa tối nhé. Nếu bà nhớ ra chuyện gì, hãy cho tôi biết.”

“Vâng chắc rồi thauw ngài. Nhưng như tôi đã nói, cô ấy chỉ muốn nói chuyện với ngài thôi.”

Tại sao? Cô ấy mong muốn tôi làm gì?

“Cảm ơn bà vì đã không báo cảnh sát.”

“Cảnh sát không phải người cô gái ấy muốn. Cô ấy cần được giúp đỡ.”

“Đúng. Tôi ước gì tôi biết cô ấy đang ở đâu.”

“Ngài sẽ tìm thấy cô ấy thôi.” Bà ấy nói một cách quả quyết, làm tôi hơi bất ngờ.

“Bà có cần gì không?” tôi hỏi.

“Không, ngài Grey. Tôi ổn.” Bà ấy đem cái đĩa còn dở phân nửa của tôi vào bồn rửa.

Tin tức của Leila từ Welch thật sự vô vọng. Không có một hành tung nào cả. Không có ở bệnh viện, và họ càng mù mờ hơn về cách làm sao cô ấy thoát ra ngoài. Một phần trong tôi thật không thể ngờ tới; cô ấy luôn tháo vát như thế. Nhưng chuyện gì đã làm cho cô ấy tuyệt vọng đến như thế? Tôi nâng đầu bằng tay mình. Ôi thật là một ngày dài – từ những thứ cao cả đến những thứ nực cười vô hạn. Tàu lượn cùng Ana, xong giờ tôi phải một mình đối đầu với đồng hồ vận động này. Taylor cũng không biết làm cách nào mà Leila có thể vào trong căn hộ của tôi được, và Gail cũng không biết tại

sao. Rõ ràng, Leila đã đột nhập vào bếp và đòi biết việc tôi đang ở đâu. Và khi Gail nói tôi đã không ở đó, cô ấy la lớn rằng “Anh ấy đã bỏ đi rồi.” rồi sau đó cắt ngang cổ tay mình bằng con dao hộp. May mắn là vết cắt nông. Tôi nhìn Gail đang dọn dẹp bếp. Máu tôi như đông lại. Leila có thể đã làm Gail bị thương. Có lẽ ý định của Leila là định hại tôi. Nhưng tại sao? Tôi nhắm nghiền mắt lại, cố gắng nhớ lại liệu đã có manh mối gì trong lần liên lạc cuối cùng hay không, tại sao cô ấy lại trở nên như thế này. Đầu óc tôi trống rỗng, tuyệt vọng, tôi đi về thư phòng.

Có tin nhắn gửi tới khi tôi ngồi xuống,

Ana?

Không, là Elliot.

‘ Ê, tên bóng bẫy. Làm vài ván billiards* không?’ (*bi-a)

Vài ván billiards có nghĩa là anh ta sẽ đến đây rồi uống hết bia của tôi. Rõ ràng là bây giờ tôi chẳng còn tâm trạng.

‘ Làm việc rồi. Tuần sau?’

‘Ừ. Trước khi anh chú đi biển. Anh sẽ xử chú. Gặp sau.’

Tôi quăng điện thoại lên bàn, rồi nhìn vào tập tin của Leila, xem xem liệu tôi có thể tìm được manh mối nơi mà cô ấy có thể đến. Tôi tìm địa chỉ liên

lạc và số điện thoại của cô ta, và chồng cô ta cũng không có gì sất. Hẳn ta giờ đang ở đâu? Tại sao hai người họ không ở cùng nhau.

Tôi không muốn gọi cho bố mẹ cô ấy, rồi đánh động họ. Tôi gọi cho Welch, đưa anh ta số điện thoại của họ; có thể anh ta sẽ tìm được nếu cô ấy có liên lạc về nhà bố mẹ mình.

Tôi mở máy tính lên, ở đó đã hiện sẵn thông báo e-mail của Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hạ cánh an toàn?

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Hãy cho tôi biết liệu ngài đã hạ cánh an toàn. Bởi vì tôi đã bắt đầu lo lắng. Nghĩ về ngài.

Ana của ngài x

Trước khi tôi ý thức được, ngón tay tôi đã ve vuốt nụ hôn trên màn hình mà cô ấy gửi cho tôi.

Ana,

Khờ dại quá, Grey. Quá khờ dại. Tỉnh táo lại.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Xin lỗi

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi đã hạ cánh an toàn, xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi vì đã không cho cô biết. Tôi không hề muốn cô lo lắng gì cả. Thật là ấm lòng khi nghe cô đã lo lắng cho tôi. Tôi cũng đang nghĩ đến cô, và như mọi khi tôi rất mong muốn được gặp lại cô ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhắn gửi, rồi ước gì cô ấy ở đây giờ này bên tôi. Cô ấy sưởi ấm căn nhà của tôi, cuộc sống của tôi ... và tôi. Tôi lắc đầu xua những suy nghĩ ướn át kia rồi nhìn lại lên màn hình vi tính.

Tiếng “ping” nhắc tôi biết e-mail mới của Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tình hình

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011 22:40 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thân mến,

Tôi nghĩ chuyện tôi luôn quan tâm đến ngài là rất rõ ràng. Làm sao mà ngài lại không hiểu rõ chuyện đó?

Tôi mong là “tình hình” của ngài đã dưới tầm kiểm soát.

Ana của ngài x

P.S.:Ngài sẽ nói cho em biết em đã nói gì trong khi ngủ chứ?

Cô ấy đang quan tâm đến tôi đó sao? Tuyệt quá. Tất cả cảm giác xa lạ khó chịu, vắng mặt hết cả ngày hôm nay, khuấy động và lóe lên trong lồng ngực tôi. Bên dưới nó là một nỗi đau mà tôi không hề muốn thừa nhận hay đối phó. Nó gợi lại những kí ức mờ nhạt về một người phụ nữ trẻ gội mái tóc đen dài của mình ...

Khí thật.

Đừng nghĩ nữa, Grey.

Tôi trả lời e-mail của Ana và một phần xao lãng quyết định trêu chọc cô.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Quyền từ chối trả lời

Ngày: 02 tháng sáu 2011 19:45

Đến: Anastasia Steele

Cô Steel thân mến,

Tôi rất thích việc em quan tâm đến tôi. “Tình hình” ở đây vẫn chưa xử lí xong.

Về phần tái bút của em, câu trả lời là không.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Thỉnh cầu vô tội

Ngày: 02 tháng sáu 2011 22:48 EST

Đến: Christian Grey

Em hy vọng là chuyện gì đó vui vui. Nhưng anh cũng nên biết em không thể chấp nhận bất kỳ trách nhiệm nào từ những gì em nói ra trong tình trạng vô thức. Mà thật ra, anh có thể nghe nhầm lắm chứ.

Đàn ông khoảng tuổi anh chắc chắn ít nhiều bị nghẽn ngãng.

Lần đầu tiên kể từ khi quay về Seattle, tôi bật cười. Cảm ơn sự xao lãng cô ấy gây ra cho tôi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thỉnh cầu kết tội

Ngày: 02 tháng sáu 2011 19:52

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Em có thể nói to lên được không? Tôi không nghe thấy em nói gì.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô có câu trả lời nhanh thật.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Thỉnh cầu vô tội lần nữa

Ngày: 02 tháng 6 2011 22:54 EST

Đến: Christian Grey

Anh đang chọn cho em điên lên đó nha.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hy vọng thế...

Ngày: 02 tháng 6 2011 19:59

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi có dự định làm đúng những gì xảy ra hôm tối thứ Sáu. Hãy đợi đấy.

;))

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, , Inc.

Tôi sẽ phải suy nghĩ về điều gì đó thật đặc biệt cho cô bé tinh quái của tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Grrrrrr

Ngày: 2 Tháng 6 2011 23:02 EST

Đến: Christian Grey

Em chính thức bực bội anh rồi.

Chúc ngủ ngon.

Cô A. R. Steele

Whoa. Tôi sẽ chịu đựng được ai khác ngoài cô ấy không?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mèo hoang

Ngày: 2 Tháng 6 2011 20:05

Đến: Anastasia Steele

Cô gào lên đe dọa tôi à, cô Steele?

Tôi có một chú mèo dành cho những kẻ ưa gào đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô không trả lời. Năm phút trôi qua và không có gì cả. Sáu... Bảy.

Chết tiệt. Có nghĩa là gì chứ. Làm sao tôi có thể nói rằng trong lúc cô ấy ngủ cô nói là cô ấy sẽ không rời bỏ tôi cơ chứ? Cô ấy sẽ nghĩ tôi bị điên cho xem.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em nói gì khi ngủ

Ngày: 2 Tháng 6 2011 20:20

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Tôi muốn nghe em nói những từ đã thốt ra trong giấc ngủ khi hoàn toàn tỉnh táo, đó là lý do tại sao tôi sẽ không nói cho em đâu. Đi ngủ đi . Em cần phải nghỉ ngơi để chuẩn bị cho những dự định của tôi dành cho em vào ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô không trả lời; Tôi hy vọng cho một lần cô ấy làm những gì cô ấy nói và cô ấy đang ngủ. Tóm lại tôi đang nghĩ về những gì chúng tôi có thể làm vào ngày mai, nhưng nó quá kích động, vì vậy tôi đẩy những suy nghĩ sang một bên và tập trung vào mấy cái e-mail.

Nhưng tôi phải thú nhận rằng tôi cảm thấy một chút nhẹ nhõm sau mấy câu nói đùa trong e-mail với cô Steele. Cô ấy thay đổi bóng tối của tôi, tâm hồn đen tối của tôi.

Chương 19

Thứ sáu, ngày 3 tháng 6 năm 2011

Tôi không tài nào ngủ được. Tôi đã nhìn trần nhà cả tiếng đồng hồ rồi và giờ chỉ mới hơn 2:00. Không còn là những cơn ác mộng nữa mà là người thật.

Leila Williams.

Hệ thống chữa cháy tự động trên trần nhấp nháy nhìn tôi, ánh sáng xanh của nó đang chế nhạo người đang nhìn nó.

Trời ạ!

Tôi nhắm mắt lại, để những suy nghĩ của mình tiếp tục miên man.

Tại sao Leila lại tự tử? Cái gì đó ám ảnh cô ấy sao? Sự tuyệt vọng của cô ấy làm tôi nhớ lại khoảng thời gian niên thiếu khổ sở như thế nào. Tôi cố dập tắt những kí ức đó nhưng sự giận dữ và cô độc của những năm thiếu niên ấy cứ bám riết lấy tôi và mãi không biến mất. Gợi nhắc tôi về nỗi đau đớn và những gì tôi gây ra cho mọi người xung quanh trong khoảng thời gian đó. Tôi luôn nghĩ đến việc kết liễu đời mình, nhưng vì mẹ Grace tôi đã luôn cố gắng chống cự. Bà có thể bị suy sụp hoàn toàn. Tôi biết rằng bà sẽ đổ lỗi cho chính mình cho cái chết của tôi, và bà ấy đã vì tôi mà làm quá nhiều – làm sao mà tôi có thể làm bà tổn thương như thế được? Cho đến khi tôi gặp Elena ... mọi thứ đổi thay.

Ngồi dậy, tôi bỏ những suy nghĩ u ám này ra khỏi đầu mình. Tôi cần chiếc vĩ cầm của mình, tôi cần Ana.

Nếu cô ấy đồng ý kí bản hợp đồng và mọi thứ cứ như vậy mà theo kế hoạch, cô ấy sẽ là của tôi, trên lầu và đang chìm vào giấc ngủ. Tôi có thể đánh thức cô, buông thả bản thân mình bên trong cô ... hay dưới những kế hoạch khác, cô ấy sẽ ở bên tôi, và tôi có thể giao cấu với cô ấy và rồi lại ngắm nhìn cô ngủ say.

Không hiểu cô ấy nghĩ gì về vụ của Leila?

Tôi ngồi xuống bên chiếc đàn. Tôi hiểu rằng Ana sẽ mãi không chịu gặp Leila, chuyện mà lẽ ra là một điều có ích. Tôi cũng hiểu cô ấy suy nghĩ sao về Elena. Và càng hiểu cô ấy nghĩ sao về một người Phục tùng cũ ... một người Phục tùng cũ ương ngạnh, bướng bỉnh.

Đây là điều mà tôi chẳng thể dung hòa được: Leila là một người vui vẻ, tinh nghịch và sáng sủa khi tôi biết cô ấy. Cô nàng là một người Phục tùng giỏi; tôi cứ nghĩ cô ấy đã ổn định với cuộc hôn nhân hạnh phúc. E-mail của cô ấy chưa bao giờ đề cập đến chuyện gì không như ước muốn cả. Vậy chuyện gì đã xảy ra chứ?

Tôi bắt đầu dạo đàn ... và chỉ khi chỉ còn âm nhạc và tôi những rôi rĩ rẫm mới tiêu tan đi.

Leila đang chiều chuộng tôi bằng miệng

Cái miệng giáo hoạt rành rẻ

Hai tay cô bị trói ra sau lưng

Tóc được thắt bím.

Cô nàng quỳ trên gối.

Mắt nhìn xuống. E dè. Say lòng.

Không nhìn tôi.

Và đột nhiên cô ta hóa Ana.

Ana quỳ gối trước tôi. Khóa thân. Xinh đẹp.

Của tôi trong miệng cô.

Nhưng mắt Ana nhìn tôi.

Ánh sáng xanh ấy soi rọi mọi thứ.

Soi rọi tôi, tâm hồn tôi.

Cô ấy thấy sự đen tối và con quỷ ẩn dật.

Mắt cô ấy mở to trong sợ hãi rồi đột nhiên biến mất.

Khốn thật. Tôi bật dậy, với sự tê cứng đau đớn ở nơi đó khi tôi nhớ về ánh mắt đau thương của Ana trong giấc mơ.

Cái khi gì vậy chứ?

Tôi hiếm khi nằm mộng xuân. Tại sao khi này lại ... ? Tôi nhìn đồng hồ; đã được vài phút rồi. Ánh nắng bình minh đang dần ló dạng sau các tòa nhà, tôi ngồi dậy. Chưa gì mà tôi đã cảm thấy bồn chồn, không thắc mắc gì cả đó là hậu quarcuar cơn mộng寐 đó, nên tôi quyết định đi chạy bộ để đốt bớt mỡ năng lượng thừa thải này. Vẫn không có dấu tích gì của Leila, không e-mail, không tin nhắn. Căn hộ tĩnh lặng khi tôi rời đi. Gail vẫn chưa đến. Tôi mong rằng bà ấy đã hồi phục từ vụ tai nạn hôm qua.

Tôi mở cửa kính, hòa mình vào làn không khí ấm áp dễ chịu của buổi sáng, rồi từ từ bước đi trên đường. Khi bắt đầu chạy, tôi nhìn vào các con hẻm, các ô cửa, đằng sau những chiếc xe đỗ, nhìn xem liệu Leila có ở đó không.

Cô ở đâu, Leila Williams?

Tôi vận to âm lượng, thanh âm của Foo Fighters cùng với nhịp chạy của đôi bàn chân tôi trên vỉa hè.

OLIVIA HÔM NAY LÀM TÔI ĐẶC BIỆT NỖI KHÙNG. Làm đổ cà phê lên áo tôi, lỡ cuộc gọi quan trọng và cứ nhìn chăm chăm tôi với đôi mắt to màu nâu.

“Liên lạc lại với Ros,” Tôi lớn tiếng với cô ả. “Tốt hơn hết, xuống dưới đem cô ta lên đây.” Tôi đóng cửa phòng rồi ngồi vô bàn mình; tôi phải cố gắng không trút giận lên nhân viên của mình.

Welch vẫn chưa có tin tức gì, ngoài ba mẹ của Leila vẫn nghĩ là con gái họ vẫn còn ở Portland với chồng của mình. Có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Tôi mong không phải là Olivia. Ros chen đầu vào.

“Anh muốn gặp tôi à?”

“Đúng, vô đi. Vụ Woods sao rồi?”

ROS RỜI ĐI TRƯỚC 10:00. Mọi việc vẫn theo như kế hoạch: Bên Woods đã đồng ý, viện trợ cho Darfur sẽ sớm lên đường đi Munich để chuẩn bị cho việc vận chuyển hàng không. Vẫn chưa có thông báo nào về đề nghị của bên Savannah.

Tôi kiểm tra hộp thư và thấy ngay một e-mail của Ana đang chờ tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đường về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 12:53 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thân mến,

Em một lần nữa được ngồi khaong hạng nhất, thật cảm ơn anh. Em đang đếm từng giây từng phút để được gặp anh chiều nay và còn có lẽ để được xấu hổ về những sự thật mà em tiết lộ vào ban đêm nữa chứ.

Ana của anh x

Xấu hổ? Ôi cô Steele, tôi nghĩ là phải ngược lại mới đúng. Tôi hồi âm ngắn gọn.

Từ:Christian Grey

Chủ đề: Đường về nhà

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 09:58

Đến: Anastasia Steele

Anastasia, tôi rất mong được gặp lại em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nhưng Ana vẫn chưa thỏa mãn.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đường về nhà

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 13:01 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thương yêu nhất,

Em hi vọng việc liên quan đến “tình hình” đều ổn. Thanh âm của e-mail của anh nghe có vẻ hơi lo lắng.

Ana x

Tôi vẫn dành được một nụ hôn từ cô. Nhưng lẽ ra giờ này cô ấy phải trên máy bay rồi chứ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đường về nhà

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 10:04

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Tình hình có thể sẽ tốt hơn. Em đã lên máy bay chưa? Nếu rồi thì, em không nên cứ gửi e-mail nữa nữa. Em đang đẩy bản thân mình vào nguy hiểm, và vi phạm qui định về an toàn cá nhân đấy. Ý tôi là đang nhắc em về các kiểu hình phạt.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi định gọi cho Welch kiểm tra tình hình, nhưng lại có thêm một tiếng ping từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Phản ứng thái quá

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 13:06 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Cáo Bản thân mến,

Cửa máy bay vẫn chưa đóng. Chúng tôi bị hoãn lại mười phút. May mắn thay là an toàn của tôi cùng với các hành khách khác vẫn được đảm bảo.

Ngài có thể thu lòng bàn tay của mình lại rồi.

Cô Steele.

Một nụ cười vô tình treo trên môi. Ngài Cáo Bắn à? Không có hôn sao?
Trời ạ.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Lời xin lỗi – đã thu tay về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 10:08

Đến: Anastasia Steele

Tôi nhớ em và cái miệng thông minh của em, cô Steele.

Tôi muốn em an toàn trở về.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Lời xin lỗi được chấp nhận

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 13:10 EST

Đến: Christian Grey

Họ đang đóng cửa rồi. Ngài sẽ không còn nghe tiếng peep từ em nữa, nhất là trong tình trạng ngھnh ngãng của anh.

Sau nhé.

Ana x

Nụ hôn của tôi đã quay lại. Ở thì, quả thật là nhẹ nhõm. Iễn cưỡng tôi ngược mắt khỏi máy tính, móc điện thoại gọi cho Welch.

1:00 tôi từ chối Andrea mang bữa trưa lên phòng làm việc. Tôi cần phải đi ra ngoài. Giống như là 4 bức tường đang nhốt tôi vậy và tôi nghĩ nguyên do là do vẫn chưa có tin tức gì về Leila.

Tôi lo lắng cho cô ấy. Trời ạ. Cô ấy đã đến để gặp tôi. Cô ấy lấy nhà tôi làm sàn diễn. Sao cô ấy không nhắn tin hay gửi mail cho tôi? Nếu cô ấy đã gặp rắc rối, tôi có thể đã giúp. Tôi có thể đã giúp – như tôi từng đã giúp.

Tôi cần không khí trong lành. Tôi bước qua Olivia và Andrea, hai người học đnag bận rộn, nhưng tôi bắt gặp ánh ánh của Andrea khi tôi bước vào thang máy.

Bên ngoài, ánh chiều nhẹ nhàng bận rộn. Tôi hít một hơi thật sâu. Có lẽ tôi nên nghỉ ngơi một ngày. Nhưng tôi không thể. Tôi phải gặp thị trường chiều nay ở buổi gala Thương mại*. Thật bức bối. (*cái từ thật không biết dịch sao cho nghe hay ho nên pardon any mistakes L)

Buổi gala!

Đột nhiên trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng. Với ý tưởng đó tôi uay mặt hướng thẳng đến cửa tiệm mà tôi biết.

SAU BUỔI GẶP GỠ VỚI THỊ TRƯỞNG TẠI VĂN PHÒNG, tôi đi bộ khoảng mười hay cỡ vậy về Escala; Taylor đã đi đón Ana từ sân bay rồi. Gail đang trong bếp khi tôi bước vào phòng khách.

“Xin chào ngài Grey.”

“Chào Gail. Hôm nay thế nào?”

“Tốt thưa ngài.”

“Thấy ổn hơn chưa?”

“Vâng thưa ngài. Quần áo đã được chuyển đến cho cô Steele – tôi đã mở gói và treo lên tủ cho cô ấy rồi ạ.”

“Tốt. Có dấu tích gì của Leila không?” câu hỏi ngu ngốc: có thì bà ấy đã gọi tôi rồi.

“Không, thưa ngài. Còn có cái này nữa thưa ngài.” Bà ấy đưa tôi cái túi mua hàng đỏ.

“Tốt.” Tôi cầm lấy cái túi, bỏ qua cái nhìn vui vẻ từ bà ấy.

“Toois nay làm mấy phần ăn thưa ngài?”

“Hai, cảm ơn bà. À mà Gail – “

“Vâng thưa ngài?”

“Bà có thể trải mấy tấm satin lên giongwf phòng giải trí giúp tôi không?”

Tôi thật sự mong Ana có thể nghĩ thông điều gì đó cuối tuần này. “Vâng thưa ngài.” Bà ấy nói, giọng bà ấy có hơi bất ngờ. Rồi bà ấy quay lại làm mấy công việc lờ đờ trong bếp, bỏ lại tôi rối ren vì hành động của bà ấy.

Có lẽ Gail không đồng tình nhưng đó là những gì tôi muốn ở Ana.

Trong thư phòng, tôi lấy chiếc hộp tron gchieecs túi ra. Là món quà dành tặng cho Ana, ngày mai tôi sẽ tặng cô ấy để đến buổi gala: Đôi bông tai. Đơn giản. Lịch lãm. Duyên dáng. Như cô ấy. Tôi mỉm cười; cho dù không sửa soạn cô ấy vẫn mang nét quyến rũ say lòng.

Tôi mong rằng cô ấy sẽ nhận món quà này. Là người Phục Tùng của tôi, cô ấy không có sự lựa chọn nào cả, nhưng với thỏa thuận hiện tại của tôi và cô ấy, tôi không biết phản ứng của cô ấy sẽ ra sao. Dù có như thế nào thì, chuyện này cũng vô cùng thú vị. Cô ấy luôn làm tôi ngạc nhiên. Tôi bỏ chiếc hộp vào ngăn kéo, rồi một tiếng ping phát ra từ máy tính chú ý tôi.

Chiếc máy tính bảng mới nhất của Barney được gọi cho tôi và tôi chẳng thể chờ để xem nó.

Năm phút sau, Welch gọi

“Ngài Grey.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi đã nói chuyện với Russell Reed- chồng của Bà Reed.”

“Và?” Ngay lập tức tôi bị kích động, lao ra khỏi bàn đứng cạnh cửa sổ.

“Anh ta nói vợ anh ta đã đi thăm ba mẹ mình rồi.” Welch nói.

“Cái gì?”

“Thông tin chính xác.” Welch cũng tức giận như tôi.

Nhìn xuống Seattle từ trên cao, biết rằng Bà Reed hay còn là Leila Williams đang ở đâu đó ngoài kia, càng ngày làm càng làm tôi mất kiên nhẫn. Tôi chải hai tay vào tóc.

“Có lẽ đó là những gì mà cô ta nói với hãn thôi.”

“Vâng, có lẽ vậy.” anh ta nói. “Nhưng mà đến thời điểm này tôi vẫn chưa phát hiện được gì cả.”

“Không một dấu tích?” Tôi chẳng thể tin nổi cô ta cứ như thế mà biến mất.

“Không một dấu tích gì, nếu mà cô ta có quẹt thẻ hay ghi séc hay là đăng nhập vô các trang truyền thông nào đó thì có lẽ ta đã tìm được cô ta.”

“Okay.”

“Chúng tôi sẽ theo dõi CCTV khắp khu vực bệnh viện. Như thế sẽ khá tốn kém và còn tốn thời gian. Ngài có đồng ý không?”

“Được.” Da đầu tôi tê rân. Bởi vì một lí do nào đó mà tôi cảm thấy như mình đang bị theo dõi vậy. Quay lưng lại, tôi thấy Ana đứng ở ngưỡng cửa phòng, nhìn tôi, chân mày nhíu lại và cô ấy đang mặc chiếc váy, váy ngắn, và đôi chân dài đó ... tôi tưởng tượng ra đôi chân đó quấn quanh eo mình.

Ham muốn, khát khao, bản năng cháy lên trong ánh nhìn.

“Chúng tôi sẽ làm theo như kế hoạch.” Welch nói.

Tiền anh ta đi, mắt tôi lần nữa rơi trên người Ana, và rồi tôi bước vờ vẫn đến bên cô, cởi áo khoác, cà vạt ném lên sofa.

Ana

Tôi ôm cô ấy trong vòng tay, kéo đuôi tóc, nâng cằm cô ấy nhìn lên tôi. Mùi vị của cô là thiên đường, là nhà, là sa ngã là Ana. Mùi hương của cô ấy lẫn át xoang mũi tôi, từng hơi ấm ngọt ngào của cô tôi chìm đắm. Cơ thể tôi căng cứng với khao khát khi miệng chúng tôi quyện vào nhau. Tôi muốn chìm đắm thân thể mình trong cô, quên đi mọi thứ khốn kiếp ngoài kia nhưng trừ cô ấy. Mỗi tôi lướt trên môi cô, tôi kéo đuôi tóc cô khi cô ấy đặt bàn tay mình vào tay tôi. Tôi đột nhiên bừng cháy bởi ham muốn của bản thân. Nhìn xuống gương mặt cũng sáng bừng bởi đam mê, tôi cũng cảm thấy thế. Cô ấy đang làm gì tôi như thế này?

“Có chuyện gì vậy anh?” cô thì thầm

Tôi không biết phải trả lời ra sao, nhưng câu trả lời vẫn ở đó vang lên trong đầu tôi.

Tôi đã rất nhớ em

“Tôi mừng khi em đã quay lại với tôi. Tắm với tôi. Ngay bây giờ.”

“Vâng.” Cô khàn giọng trả lời. Tôi cầm tay cô dẫn về phía nhà tắm. Tôi vịn vào sen, rồi quay mặt lại nhìn người con gái tay trong tay với mình. Cô ấy xinh đẹp tuyệt trần, nhìn tôi với đôi mắt sáng lóng lánh mong đợi. Tôi nhìn xuống thân người cô đến đôi chân trần. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy trong chiếc váy ngắn như thế, quá nhiều da thịt lộ ra, ngoại trừ đứng trước mặt tôi thôi, tôi không chắc là mình sẽ hài lòng về việc này.

“Tôi thích chiếc váy của em. Nó khá ngắn.” Quá ngắn. “Em có một đôi chân rất đẹp.” Bước chân ra khỏi giày, tôi cởi vớ, mắt không rời khỏi cô và

cô ấy cũng thế, dần dần cởi giày ra.

Đẹp con bà nó tắm rửa đi. Tôi muốn cô ấy, ngay bây giờ.

Bước đến bên cô ấy, hai tay ôm nhẹ đầu cô, chúng tôi bước lùi về sau, tôi ép người cô sát vào bức tường phía sau, môi cô tách ra khi hít sâu. Ôm lấy đầu cô, hai tay tôi luồn vào tóc cô, tôi hôn: lên má, cổ rồi đôi môi cô. Cô ấy là bình rượu quý mà cả đời này tôi thưởng thức chưa bao giờ là đủ. Tóm lấy cánh tay tôi, hơi thở cô tắc nghẽn trong cuống họng, trong tôi không còn một lời kháng cự nào khi cô ấy chạm vào mình, nơi đó chỉ có cô ấy, chỉ có sắc đẹp và sự thuần khiết, đáp trả tôi với sự nhiệt thành mà trong tôi cũng đang rục rịch cháy.

Máu tôi sôi lên với đam mê và ham muốn tột độ. “Tôi muốn em ngay bây giờ. Tại đây ... nhanh, mạnh,” tôi nghiêng rằng, trong khi tay vuốt ve đôi chân trần bên dưới lớp váy áo. “Em vẫn còn chảy máu chứ?”

“Không.”

“Tốt.” Tôi kéo váy của cô ấy lên tận hông, đưa cả hai ngón cái lòn vào đai quần lót ren của cô kéo xuống dưới chân cô. Cô hỗn hển trong hơi thở khi tôi tóm lấy hông cô và hôn lên vùng nhạy cảm dưới đám lông mu. Di tay ra đùi sau của cô, tách chân cô ấy ra, cả “cô bé” trước mắt tôi. Những ngón tay cô luồn sâu vào mái tóc tôi, khi tôi bắt đầu sự tấn công dày vò của mình. Cô rên lên rồi ngã đầu ra sau tường.

Mùi hương của cô ấy mê người, nhưng mùi vị còn hơn cả thế.

Cô ấy ưỡn hông tiếp nhận sự xâm nhập của tôi, đòi hỏi, rồi đôi chân cô từ từ run lên.

Thế là đủ. Tôi muốn đến bên trong cô.

Thân thể liền kề, hết như hồi ở Savannah. Buông lỏng cô ấy ra, đứng dậy tôi ôm lấy gương mặt cô, thu hết đôi môi mở ra vì ngạc nhiên và thất vọng vào khoang miệng mình, tôi hôn cô ấy thật cuồng dã. Cởi khóa kéo, tôi nâng người cô ấy lên. “Vòng chân em quanh tôi nào, cưng.” Giọng tôi khô khốc, hấp tấp. Một khi cô vừa choàng chân quanh hông, tôi rướn về trước, vào bên trong cô.

Cô ấy là của tôi. Là thiên đường.

Bấu lấy tôi, cô rên lên khi tôi đi vào sâu bên trong – từ từ, và ngay khi thân thể tôi cảm nhận được sự kiểm soát, tôi xâm nhập sâu hơn, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, mặt tôi úp vào cổ cô ấy. Tôi cảm nhận được cô bao quanh tôi, cô ấy rên lớn lên, lên đỉnh và tôi chìm đắm, trong cô, trong chúng tôi, bởi sự vỡ òa của cô. Tôi kêu tên cô không thành tiếng, đảo điên bởi sự bao bọc của cô và rồi tôi đến, đến thật đậm bên trong cô.

Tôi hôn cổ cô, không hề muốn dừng lại, chờ đợi cho cô bình tĩnh. Chúng tôi đang bị bao quanh một đám mây hơi nước từ vòi hoa sen, cả áo sơ mi lẫn quần của tôi dính chặt lấy cơ thể, nhưng tôi không quan tâm. Khi tôi cố làm cô thư giãn, hơi thở của Ana chậm lại, rồi cô ấy cảm thấy nặng nề hơn trong vòng tay tôi. Vẻ mặt cô khao khát và choáng váng khi tôi rời khỏi cô, nên tôi giữ cô đứng vững lại khi cô tìm thấy chân mình chạm đất. Đôi môi nở một nụ cười làm say mê lòng người. “Có vẻ anh vừa làm em vui lắm đấy”, cô nói.

“Vâng, thưa cô Steele, tôi nghĩ sự hoan lạc tự nó là bằng chứng không thể chối cãi. Đến đây-để tôi tắm cho em.”

Tôi cởi quần áo một cách nhanh chóng, và khi tôi đang khóa thân tôi bắt đầu cởi bỏ các nút áo của Ana. Đôi mắt cô ấy di chuyển từ ngón tay mình lên gương mặt tôi.

“Chuyển đi của em thế nào?” Tôi hỏi.

“Bình an, cảm ơn anh,” cô nói, giọng cô có chút khàn khàn. “Lần nữa cảm ơn anh về vé hạng nhất.” Cô hít một hơi thật nhanh, như thể cô ấy đang cố trở nên cứng rắn hơn. “Em có một tin mới.” cô nói.

“Oh?” Chuyện gì vậy? Tôi cởi áo cho cô và vớt nó lên trên quần áo tôi.

“Em có việc làm rồi.” Cô dè dặt nói.

Tại sao chứ? Cô ấy nghĩ tôi sẽ tức giận vì điều đó sao? Tất nhiên cô ấy đã tìm được một công việc. Niềm tự hào nở hoa trong lồng ngực tôi.

“Chúc mừng, cô Steele. Giờ thì em sẽ cho tôi biết đó là đâu chứ?” Tôi hỏi với một nụ cười.

“Anh không biết sao?”

“Làm sao tôi biết được?”

“Với khả năng đeo bám của anh, em tưởng anh đã...” Cô dừng lại để nghiên cứu khuôn mặt tôi.

“Anastasia, tôi không bao giờ muốn can thiệp vào sự nghiệp của em. Trừ khi em đề nghị, tất nhiên là vậy.”

“Vậy là anh chưa biết công ty đó?”

“Không. Tôi biết có bốn công ty xuất bản ở Seattle- nên tôi đoán chắc là một trong bốn chỗ đó.”

“SIP,” cô thông báo.

“Oh, một công ty nhỏ, nhưng ổn định. Hay đấy.” Đó là công ty mà Ros xác định là chín muồi cho việc tiếp quản.

Chuyện này sẽ dễ dàng hơn.

Tôi hôn lên trán Ana. “Cô gái thông minh. Khi nào em bắt đầu?”

“Thứ Hai.”

“Sớm quá nhỉ? Chắc tôi nên tận dụng em ngay khi còn có thể. Quay lại nào.”

Cô ấy vâng theo ngay lập tức. Tôi cởi cả áo ngực lẫn váy của cô, rồi tóm lấy hông cô và hôn lên vai cô.

Dựa lưng cô ấy, tôi vùi mặt vào tóc cô. Mùi hương của cô vương vấn trên mũi tôi, nhẹ nhàng, quen thuộc, và chỉ duy nhất của Ana. Cảm giác của cơ thể tôi đối với tôi là bình tĩnh và hấp dẫn. Cô ấy tròn vẹn đều ở đây.

“Em đầu độc tôi, cô Steele, rồi cứu chữa tôi. Một sự hòa trộn đau đầu.”

Ơn chúa vì cô ấy ở đây, tôi hôn lên tóc cô, sau đó nắm lấy tay cô và kéo cô vào trong làn nước nóng.

“Ồi,” cô kêu the thé và nhắm mắt lại, co rúm người dưới làn nước nóng bỏng.

“Chỉ hơi nóng một chút thôi mà.” Tôi cười với cô. Mở một bên mắt, cô ngẩng đầu lên và từ từ chịu được sức nóng.

“Quay lại nào,” Tôi ra lệnh. “Tôi muốn tắm cho em.” Cô vâng lời, và tôi đổ một ít sữa tắm lên tay, tạo bọt, và bắt đầu xoa lên vai cô.

“Em còn có một chuyện nữa muốn kể,” cô nói, căng thẳng.

“Ừ thế à?” Tôi cố giữ cho giọng nói của mình thật nhỏ nhẹ. Tại sao cô ấy lại căng thẳng chứ? Hai bàn tay tôi lướt qua bộ ngực xinh đẹp của cô.

“Buổi triển lãm ảnh của José bạn em sẽ khai mạc vào thứ năm ở Portland.”

“Ừ, thế rồi sao?” Lại là tên nhiếp ảnh gia nữa ư?

“Em đã hứa sẽ đến. Anh có muốn đi cùng em không?” Cô ấy nói thật nhanh, như thể lo lắng về việc nói chúng ra.

Một lời mời ư? Tôi choáng váng. Tôi chỉ nhận được lời mời từ gia đình, từ công việc, và từ Elena thôi.

“Máy giờ?”

“Lẽ khai mạc lúc bảy rưỡi tối.”

Chuyện này chắc hẳn là việc cô ấy muốn nhiều hơn. Tôi hôn lên tai cô và thì thầm,

“Được.” Cô thả lỏng. Cô có vẻ nhẹ nhõm và tôi không chắc chắn liệu việc đó làm tôi thích thú hay khó chịu, tôi thực sự là khó gần lắm sao?

“Khi xin phép tôi, em sợ lắm à?”

“Vâng. Sao anh biết? ”

“Anastasia, cả người em vừa thả lỏng ra kìa.” Tôi che đậy nỗi khó chịu của mình.

“Sao nhỉ, anh có vẻ, um... Có vẻ đang ghen.”

Phải đấy. Tôi ghen đấy. Ý nghĩ về Ana với bất cứ ai khác thật là ... đáng lo ngại. Rất đáng lo ngại.

“Ừ, đúng thế. Và em nên nhớ cho kỹ điều đó. Nhưng dù sao cũng cảm ơn em đã xin phép tôi. Chúng ta sẽ đi Charlie Tango.”

Cô cười tí mắt với tôi khi tay tôi trượt xuống cơ thể cô, cơ thể của cô ấy đã trao cho tôi và không ai khác ngoài tôi.

“Em tắm cho anh nhé?” Cô hỏi, đổi hướng qua câu hỏi khác.

“Tôi không nghĩ vậy.” Tôi hôn lên cổ cô rồi xoa lưng cô.

“Sẽ tới lúc anh cho em chạm vào anh chứ?” Giọng nói của cô là một lời cầu khẩn nhẹ nhàng, nhưng nó không thể xua đi bóng tối đang cuộn trào từ hư không và thắt chặt xung quanh cổ họng của tôi.

Không.

Tôi sẽ giấu nó đi, dừng lại và tập trung vào mộng của Ana, giao cấu từ đấng sau chết tiệt. Cơ thể tôi có phản ứng. Tôi cần cô ấy. Tôi cần cô ấy để xua đuổi nỗi sợ hãi của tôi đi.

“Để hai tay lên tường đi Anastasia. Tôi sắp giao cấu với em một lần nữa,” tôi thì thầm, và cô ấy nhìn tôi ngỡ ngàng, rồi đặt tay lên tường gạch. Tôi

kéo lấy hông cô, xoay lưng cô lại bức tường. “Sẽ nhanh thôi, Anastasia,” Tôi cảnh báo, khi nước nóng tuôn xuống trên lưng cô.

Cô cúi đầu và nghiêng chặt răng mình khi bàn tay tôi quét qua lông mu của cô. Cô rên rỉ, mông cô kích thích tôi.

Chết tiệt! Và như thế, nỗi sợ hãi còn lại của tôi tan biến đi.

“Em có muốn điều này không?” Tôi hỏi khi ngón tay tôi trêu chọc cô. Thay cho câu trả lời, cô lắc lắc mông của mình chống lại sự cương cứng của tôi, làm cho tôi mỉm cười.

“Nói cho tôi biết đi,” tôi yêu cầu, căng thẳng.

“Vâng.” Thỏa thuận cô như dòng nước mát, giữ bóng tối ra xa khỏi tôi.

Oh, em yêu.

Cô ấy ướt át sớm thật-là do tôi, do cô-Tôi không biết nữa. Trong thời điểm này tôi thậm

cảm ơn bác sĩ Greene: không còn bao cao su nữa. Tôi dễ dàng vào trong Ana và từ từ, cố tình khiến cô là của tôi một lần nữa.

TÔI QUẤN CÔ vào một cái áo choàng tắm và hôn cô ấy một cách sung sướng. “Lau khô tóc em đi,” Tôi ra lệnh, đưa cho cô cái máy sấy tóc tôi chưa bao giờ sử dụng. “Em có đói không?”

“Em sắp chết vì đói rồi đây.”, cô thừa nhận, và tôi không biết nếu cô ấy nói thế có nghĩa là đúng như vậy hay nếu cô ấy nói nó chỉ đơn thuần là để làm hài lòng tôi.

Nhưng tôi cảm thấy hài lòng.

“Tuyệt. Tôi cũng vậy. Tôi sẽ đi xem bà Jones ở đâu với bữa tối. Em có mười phút. Đừng có mặc quần áo vào.” Tôi hôn cô ấy một lần nữa và bước ra nhà bếp.

Gail rửa cái gì đó ở bồn rửa. Bà nhìn lên khi tôi ngó qua vai bà.

“Sò nhé, ngài Grey,” bà ta nói.

Ngon tuyệt. Pasta alle Vongole*, một trong những món yêu thích của tôi. (* một loại mì)

“Mười phút chứ hả?” Tôi hỏi.

“Mười hai”, bà nói.

“Tuyệt vời.”

Bà ấy nhìn tôi. Tôi vờ không nhìn thấy. Bà ấy thậm chí còn nhìn thấy tôi trong bộ dạng thiếu vải hơn là áo choàng tắm tôi-vậy thì vấn đề chết tiệt của bà ấy là gì vậy?

Tôi kiểm tra thông qua một số e-mail và điện thoại để xem có bất kỳ tin tức về Leila không. Không có gì nhưng kể từ khi Ana đến, tôi không còn cảm thấy vô vọng như tôi đã từng trước đó.

Ana đi vào bếp, bị thu hút bởi mùi hương không thể bàn cãi của bữa tối. Khi cô ấy nhìn thấy bà Jones, cô nắm chặt cổ áo choàng tắm lại.

“Xong ngay thôi”, Gail nói, phục vụ bữa ăn của chúng tôi trong hai bát lớn trên quầy.

“Ngồi đi.” Tôi chỉ vào một trong những cái ghế ở quầy bar. Đôi mắt lo lắng của Ana di chuyển từ tôi đến bà Jones.

Cô ấy tự ý thức được chuyện gì.

Em yêu, tôi có cả một đội ngũ nhân viên. Bỏ qua đi.

“Rượu nhé?” Tôi đề nghị, để đánh lạc hướng cô.

“Ít thôi, cảm ơn anh,” cô nói, và ngồi xuống ghế.

Tôi mở một chai Sancerre và đổ vào hai ly nhỏ.

“Có pho mát trong tủ lạnh nếu ngài muốn, thưa ngài,” Gail nói. Tôi gật đầu, và bà ấy đi ra khỏi phòng, đủ để Ana thư giãn hơn. Tôi ngồi lên ghế của tôi.

“Cạn li.” Tôi nâng ly.

“Cạn li,” Ana trả lời, và mấy cái ly thủy tinh kêu leng keng lúc chúng tôi cụng ly. Cô thử một chút thức ăn của mình và nuốt xuống cổ họng. Có lẽ cô ấy đói lắm rồi.

“Anh sẽ nói cho em chứ?” Cô hỏi.

“Em muốn biết gì?” Bà Jones đã khiêm tốn rồi; mì có vị rất ngon.

“Những gì em đã nói trong lúc ngủ.”

Tôi lắc đầu. “Ăn nhiều lên. Em biết tôi thích xem em ăn. ”

Cô bĩu môi với vẻ vờ bực bội “Bạn thật là phiền phức” giọng điệu giận dữ.

Oh, em yêu, em không nên nói thế đâu. Và một suy nghĩ lóe lên: có lẽ chúng ta nên thử một cái gì đó mới trong phòng giải trí tối nay. Một cái gì đó thật vui vẻ.

“Nói cho tôi biết về bạn của em,” tôi bảo.

“Bạn em?”

“Tay nhiếp ảnh gia.” Tôi giữ cho giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, nhưng cô ấy nhìn tôi với một cái cau mày thoáng qua.

“Ừm, chúng em đã gặp nhau vào những ngày đầu tiên của đại học. Cậu ấy là một kỹ thuật viên, nhưng niềm đam mê của cậu là nhiếp ảnh. ”

“Và?”

“Chỉ thế thôi.” Câu trả lời lấp lửng của cô làm tôi khó chịu.

“Không còn gì nữa sao?”

Cô tung mái tóc của mình qua vai cô. “Chúng em đã trở thành bạn bè tốt. Hóa ra bố em và bố José đều phục vụ trong quân đội với nhau trước khi em được sinh ra. Họ đã liên lạc lại với nhau, và trở thành anh em tốt như bây giờ. ”

“Oh. Bố của em của em và bố của cậu ta?”

“Vâng.” Cô cuộn mì xung quanh cái nĩa.

“Tôi thấy rồi.”

“Cái này có vị rất ngon.” Cô ấy nở một nụ cười mãn nguyện với tôi, chiếc áo choàng bị hở, để lộ dấu vết ban nãy vẫn còn trên ngực cô. Hình ảnh ấy làm tôi thật sự kích thích.

“Em cảm thấy thế nào rồi?” Tôi hỏi.

“Ồn ạ,” cô nói.

“Thêm nữa không?”

“Thêm gì cơ?”

“Thêm rượu?” Thêm giao cầu? Trong phòng giải trí?

“Ít thôi ạ.”

Tôi rót cho cô thêm một chút Sancerre. Tôi không muốn một trong hai chúng tôi uống quá nhiều nếu chúng tôi đã xác định là sẽ tiếp tục vui vẻ.

“Công việc mà, um... làm anh phải quay về Seattle để xử lí thế nào rồi?”

Leila. Mẹ kiếp. Tôi không muốn thảo luận về chuyện này đâu. “Ngoài tầm tay rồi. Nhưng em không phải bận tâm đâu, Anastasia. Tối nay tôi có kế hoạch cho em rồi. ”

Tôi muốn chắc rằng nếu chúng ta có thể vui vẻ được cái gọi là sự sắp xếp này của chúng ta bằng cả hai cách.

“Ồ?”

“Ừ. Tôi muốn em sẵn sàng và đợi ở phòng giải trí trong mười lăm phút nữa.” Tôi đứng lên, nhìn chăm chú và đánh giá phản ứng của cô. Cô hớp

một ngụm rượu nhanh chóng, cô ấy càng ngày càng can đảm hơn rồi. “Em có thể sửa soạn trong phòng em. Nhân tiện, phòng thay quần áo của em đã đầy đồ đạc rồi. Tôi không muốn tranh cãi về chuyện này.”

Cô tròn miệng ngạc nhiên. Và tôi cho cô ấy một cái nhìn nghiêm khắc, cảnh báo cô đừng có tiếp tục tranh luận với tôi.

Ngạc nhiên hơn, cô ấy không nói gì cả, và tôi không tìm hiểu sâu hơn nữa để gửi một e-mail nhanh chóng cho Ros, nói với cô ta tôi muốn có được SIP càng sớm càng tốt.

Tôi lướt nhanh qua một vài e-mail công việc, nhưng lại không có gì trong hộp thư đến của tôi với bà Reed. Tôi dừng suy nghĩ về Leila lại; cô ta đã ám ảnh tôi trong hai mươi bốn giờ đồng hồ rồi. Tối nay tôi sẽ tập trung với Ana và một số bất ngờ thú vị.

Khi tôi trở về nhà bếp thì Ana đã biến mất; Tôi đoán cô ấy đã sẵn sàng lên lầu.

Trong tủ quần áo, tôi cởi chiếc áo choàng của tôi và vào chiếc quần jeans yêu thích của tôi. Như tôi đã từng làm, những hình ảnh của Ana trong ở phòng tắm tràn đến-cái mông hoàn hảo của cô, hai tay đặt trên tường gạch trong khi tôi giao cấu với cô.

Bọn con trai sẽ thích một cô gái có sức chịu đựng mãnh liệt như vậy.

Để xem đâu là giới hạn của cô ấy.

Với cảm giác phấn chấn tôi cầm lấy cái iPod của tôi từ phòng khách và đi lên lầu vào

phòng giải trí.

Khi tôi tìm đến, Ana quỳ như cô nên làm ở lối vào đối diện với phòng-mắt nhìn xuống, chân dạng ra, và chỉ mặc quần lót của mình- cảm giác đầu tiên của tôi là nhẹ nhõm.

Cô ấy vẫn còn ở đây; cô ấy vẫn muốn tiếp tục.

Và thứ hai là niềm tự hào: cô ấy đã nghe theo hướng dẫn của tôi trong tin nhắn. Và thật khó để tôi không cười.

Cô Steele không quay lưng lại.

Đóng cửa sau lưng, tôi nhìn thấy áo choàng tắm của cô đã được treo lên trên mắc. Tôi đi ngang qua cô trên chân đất và đặt cái iPod lên trên ngực. Tôi đã quyết định rằng tôi sẽ làm cô ấy phát điên lên từ những sự đụng chạm, và xem cách cô ấy phản ứng ra sao.

Giường đã được chuẩn bị sẵn sàng với một tấm vải satin phủ trên.

Và xích da cũng đã sẵn sàng.

Tôi lấy một cái cà vạt từ trong ngực, bịt mắt, một chiếc găng tay lông, tai nghe, và máy phát tiện dụng Barney thiết kế cho iPod của tôi. Tôi đặt tất cả

thành một hàng gọn gàng, cắm máy phát vào đầu iPod, cho phép Ana chờ đợi. Một số dự định lóe lên trong đầu tôi. Một khi tôi hài lòng, tôi đi và đứng nhìn cô. Ana đang cúi đầu, ánh sáng xung quanh làm mái tóc cô trở nên óng ánh. Cô ấy trông khiêm tốn và xinh đẹp, hình ảnh điển hình của một người phục tùng.

“Trông em đáng yêu lắm.” Tôi nâng cằm cô lên cho đến khi đôi mắt xanh xám lại. “Em là một phụ nữ xinh đẹp, Anastasia. Và em là của tôi,” tôi thì thầm. “Đứng lên.”

Cô ấy cứng người lại lúc đứng dậy. “Nhìn tôi này,” Tôi ra lệnh, và khi tôi nhìn vào mắt cô ấy tôi biết tôi có thể chết đuối trong biểu cảm mê hoặc và nghiêm túc của cô. Tôi đã có đầy đủ sự chú ý của cô. “Chúng ta vẫn chưa ký hợp đồng, Anastasia nhi. Nhưng chúng ta đã thảo luận về các giới hạn. Và tôi muốn nhắc lại, chúng ta có những từ an toàn, được chứ? ”

Cô chớp mắt liên tục, nhưng vẫn im lặng.

“Đó là những từ gì?” Tôi dò xét.

Cô ngập ngừng.

Oh, điều này sẽ không xong đâu.

“Những từ an toàn đó là gì, Anastasia?”

“Vàng”.

“Và?”

“Đỏ”.

“Nhớ đấy.”

Cô ấy nhú mày khinh miệt, như là định nói gì đó.

Ôi không được, chẳng thể nào trong phòng Giải trí của tôi.

“Đừng có giở cái miệng thông minh của em ra ở đây, cô Steele. Hoặc không là tôi sẽ giao cấu với nó và em quỳ phục dưới chân tôi đấy? Em rõ chưa?”

Những gì tôi muốn bây giờ sự ngoan ngoãn của cô ấy, làm tôi hài lòng như mọi khi.

Cô ngậm miệng, nuốt bực tức bất mãn vô trong.

“Sao?”

“Vâng, thưa ngài.” Cô ấy nói nhanh.

“Cô gái ngoan. Ý của tôi không phải là em nên dùng từ an toàn bởi vì em đau. Mà là muốn tạo ra những cảm xúc tốt độ. Cực kì tốt độ, và em phải chỉ cho tôi cách làm việc đó. Em hiểu chứ?”

Mặt cô ấy trống rỗng, không biểu cảm gì.

“Đó là về việc động chạm, Anastasia. Em sẽ không thể thấy tôi hay nghe tôi. Nhưng em vẫn có thể cảm nhận được tôi.” Bỏ qua ánh nhìn bối rối của cô, tôi vặn mở máy phát nhạc phía trên chỉnh sang chế độ phụ trợ. Giờ tôi chỉ cần chọn bài hát thôi; tôi nhớ lại cuộc đối thoại của tôi và cô trên xe sau đêm cô ngủ trên giường tôi ở Heathman. Để xem cô ấy có thích hợp xướng Tudor không.

“Tôi sẽ trói em vào giường, Anastasia. Nhưng trước hết tôi phải bịt mắt em lại” – tôi đưa cô chiếc iPod – “em sẽ không thể nghe thấy tôi. Những gì mà em có thể nghe chỉ là nhạc tôi mở cho em.”

Tôi thấy hơi bất ngờ khi thấy sự cam lòng trên mặt cô, nhưng không chắc nữa.

“Lại đây.” Tôi dắt cô ấy đến bên cạnh giường. “Đứng yên đây,” cúi xuống, tôi hít thở mùi hương tuyệt diệu từ cô rồi thả thỏ bên tai nàng. “Chờ ở đây. Tiếp tục nhìn lên giường. Tưởng tượng thân thể em trên chiếc giường này, bị trói buộc và hoàn toàn bán mạng cho tôi.”

Cô ấy nuốt khan.

Đúng đấy cưng. Nghĩ về nó đi. Tôi cưỡng lại ý muốn hôn nhẹ lên đôi vai trần. Việc tôi cần làm đầu tiên bây giờ là tết tóc cô ấy lại rồi còn đi lấy roi. Trên tủ, tôi lấy chun buộc tóc của cô, lấy từ trong ngăn kéo chiếc roi yêu thích của mình, rồi nhét vào túi sau.

Khi quay trở lại, tôi nhẹ nhàng tết tóc cô. “Trong khi tôi đang thích tóc cô, Anastasia, tôi chẳng thể trông ngóng để có cô ngay bây giờ. Vậy nên phải làm một việc trước đã.” Tôi siết chun buộc đuôi bím tóc lại, nên cô ấy theo lực ngã về sau tôi. Cuộn đuôi tóc cô vòng cổ tay, kéo chúng sang phải, buộc cô ấy phải nghiêng đầu, lộ ra phần cổ mềm. Tôi miết mũi theo dải tai cô xuống tới cổ, cắn, mút, chạm rãi nhẹ nhàng.

Hmm ... Mùi hương của cô ấy luôn tuyệt như vậy.

Cô ấy run lên kêu khe khẽ trong cổ họng.

“Yên lặng, ngay.” Tôi cảnh cáo, rút chiếc roi từ trong túi sau ra, chạm chiếc roi lên làn da cô, giúp cô ấy cảm nhận nó. Tôi nghe tiếng đứt quãng trong nhịp thở của cô và những ngón tay của cô ấy xoắn lại với nhau.

“Chạm vào nó đi.” Tôi rì rầm, biết đó là điều cô ấy muốn. Đưa tay lên, rồi dừng lại, rồi cô từ từ đưa tay vuốt những chiếc đuôi da mềm. Thật kích thích. “Tôi sẽ dùng nó. Sẽ không đau, nhưng nó sẽ làm máu em tụ lại trên da, sẽ khiến em vô cùng nhạy cảm. Từ an toàn là gì nào, Anastasia?”

“Um ... ‘vàng’ và ‘đỏ’ thưa ngài”, cô lí nhí, sửng người bởi chiếc roi.

“Cô gái ngoan. Nhớ, nỗi sợ chỉ là do em nghĩ ra.” Tôi để chiếc roi lên giường, đưa những ngón tay theo hai bên sườn cô, từ từ đi qua xương hông, rồi luồn tay vào trong quần lót cô. “Em sẽ chẳng cần thứ này nữa.” Tôi kéo chiếc quần rồi từ từ quỳ xuống. Cô nàng phải tóm lấy chiếc cột để bước ra khỏi chiếc quần một cách khó khăn.

“Giữ yên vậy.” Tôi ra lệnh, hôn lên lưng cô, nhẹ nhẹ cắn hai má cô. “Giờ thì nằm xuống. Ngược mặt lên.” Tôi phát vào mông cô một cái, cô nàng nháy căng lên, sừng sốt, gấp gáp mò mẫm lên giường. Cô nằm xuống, mắt sáng rỡ nhìn tôi thích thú – và có một chút lo sợ, tôi nghĩ.

“Tay trên đầu.”

Cô ấy làm theo. Tôi lấy tai nghe, bịt mắt, iPod và đồ điều khiển trên đỉnh tủ. Ngồi lại cạnh cô, tôi cho cô xem máy tiếp sóng và iPod. Cô ấy cứ liên tục nhìn các thiết bị rồi lại nhìn mặt tôi.

“Thứ này sẽ gửi bài hát từ iPod đến hệ thống âm thanh trong phòng. Tôi có thể nghe thấy những gì em đang nghe, và tôi có đồ điều khiển để điều chỉnh nhạc cho em.”

Sau khi nhìn thấy hết mọi thứ, tôi đeo tai nghe cho cô rồi đặt cái iPod lên gối.

“Nhắc đầu em dậy.” Cô làm theo rồi tôi đeo bịt mắt vào cho cô. Đứng dậy, tôi cầm tay trái cô và còng cổ tay cô vào góc giường. Tôi vôn vê tay theo cánh tay cô, người cô ấy nhúc nhích hồi đáp lại. Tôi đi chậm rãi qua phía giường bên kia, đầu cô theo âm thanh bước chân tôi; tôi lặp lại quy trình với còng da tương tự với tay trái của cô.

Nhịp thở của cô ấy bất ổn, nhanh hơn qua làn môi hé mở. Hai má cô hồng lên lúng túng và do dự nâng hông mình lên.

Tốt.

Đứng cuống cuối giường, tôi tóm hai mắt cá chân cô. “Ngẩng đầu lên lần nữa nào.” Tôi ra lệnh. Cô nhanh chóng làm theo, nằm xuống giường, cả hai tay cô ấy được mở rộng hết cỡ.

Cô ấy rên lên thật nhỏ rồi ưỡn hông lần nữa.

Tôi còng tiếp tục hai mắt cá vào hai cột cuối giường và thế là cơ thể cô ấy căng theo bốn góc trước mắt tôi. Lùi lại, tôi chiêm ngưỡng thành phẩm của mình.

Khốn.

Cô ấy có bao giờ nóng bỏng như vậy không chứ?

Cô ấy hoàn toàn bán mạng cho tôi. Ý thức đó thật cảm dỗ, tôi đứng đấy một lúc lâu thâm tóm tất cả sự cởi mở và can đảm của cô ấy.

Tôi cưỡng không lại lời mời gọi từ đôi găng tay lông thỏ trong ngăn kéo kia. Trước khi mang nó vào, tôi bấm nút phát nhạc trên điều khiển; một tiếng rít ngắn ngủi sau đó là tiếng Thánh ca vang lên, tiếng hát thánh thót tràn ngập căn phòng, bủa vây cô Steele.

Cô ấy bất động như thể đang lắng nghe.

Tôi bước vòng qua giường.

Vươn tay tôi vân vê hai má cô với đôi găng tay. Cô hít thở thật sâu giật chiếc còng nhưng không hề rên la hay bảo tôi dừng lại. Chậm rãi tôi đưa bàn tay đeo găng của mình xuống cổ họng cô, xuống xương ức, rồi vòng sang ngực, tận hưởng thân người đang căng lên vì vụng vẹo. Xoa tròn ngực cô, tôi nhẹ nhàng kéo hai nhũ hoa của cô, và rồi cô ấy rên lên như thể khích lệ tôi tiếp tục. Nhàn hạ tôi tiếp tục khám phá từng nấc trên cơ thể cô: bụng, hông, hai đầu của bắp đùi, rồi xuống hai chân. Âm nhạc ca trào, càng nhiều giọng hát cất lên, tôi theo đó tiếp tục di chuyển tay mình. Tôi nhìn miệng cô quan sát phản ứng và cảm giác của cô; ngay bây giờ cô ấy đang hỗn hển trong nhục cảm, và rồi giờ thì cô ấy đang cắn lấy môi mình. Và khi tôi đưa bàn tay mình vào nơi đó, thân thể cô đưa về ép sâu vào tay tôi.

Dù thường thì tôi thích cô ấy giữ yên cơ thể mình nhưng khi cô ấy động đậy làm tôi vui thích lạ thường.

Cô Steele thật sự yêu thích việc này. Cô nàng tham lam.

Khi tôi chạm vào ngực cô lần nữa, cả hai đầu nhũ hoa đều cứng nhắc lên trong sự động chạm của chiếc găng.

Đúng thế.

Giờ thì làn da cô ấy cũng đã nhạy cảm, tháo găng tôi nhặt cây roi lên. Nhẹ nhàng tôi lướt những chiếc đuôi có hạt cườm lên trên làn da cô, theo như trình tự cũ: qua khuôn ngực, bầu ngực, bụng, qua đám lông mu, rồi xuống hai chân. Khi càng ngày tiếng ca càng mãnh liệt, tôi nâng gậy, đánh lên lên vùng bụng cô. Rên lớn, nhưng tôi ngờ đó là do bất ngờ, nhưng cô ấy

không dùng từ an toàn. Tôi để cho cô ấy một lúc để cam thụ sự nhạy cảm, rồi lặp lại lần nữa – mạnh hơn một chút.

Cô ấy giật mạng chiếc còng tay, rên lớn lần nữa, đứt quãng nhưng đó vẫn chưa là từ an toàn. Tôi đưa chiếc roi qua ngực cô, ngả đầu ra sau, cô kêu lên, ngả đầu ra sau và vô thanh kêu lên, cô ép người sát lên tấm satin đỏ.

Vẫn chưa có từ an toàn. Ana đang ôm mối lo sợ trong lòng. Tôi khúc khích trong lòng vì vui sướng khi lia cái đuôi roi lên xuống trên thân thể cô, ngắm nhìn làn da cô ấm nóng lên dưới sự dày vò của nó. Tiếng nhạc dừng và tôi cũng dừng lại.

Chúa ơi, cô ấy vô cùng hấp dẫn.

Tôi lại bắt đầu khi điệu nhạc vang bỗng trở lại, tất cả các giọng ca đều hát lên; tôi quất chiếc roi khắp cả người cô, lặp đi lặp lại, và cô ấy cứ như vậy mà uốn éo trên giường.

Khi nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, tôi dừng lại bỏ cây roi xuống sàn. Tôi đứt quãng nhịp thở, tâm hồn nhấn chìm với ham muốn và ham muốn.

Khốn kiếp.

Cô ấy nằm bất động trên giường, da hồng ấm lên và cô ấy cũng ướt đẫm như tôi.

Ôi em yêu.

Tôi trèo lên giường giữa hai chân cô, choàng lên lên cả thân thể cô. Khi âm nhạc quay trở lại, giọng đờn hát những giai điệu ngọt ngào thanh nhã, tôi lặp lại trình tự đôi găng tay và chiếc roi – nhưng lần này là dùng chính miệng của mình, hôn và mút, nâng niu từng tấc da thịt trên người cô. Tôi trêu đùa với hai đầu nhũ hoa cho đến khi chúng sáng ánh lên bằng nước bọt của tôi và dựng cứng cả lên. Cô ấy không ngừng vặn vẹo, căng thẳng hết mức có thể và rên rỉ dưới thân tôi. Lưỡi tôi lần theo bụng rồi rốn cô, thấm đẫm nó. Nếm vị của nó. Sùng bái nó. Xoay tròn xoay tròn tôi hút hết cả hương vị cô, hút hết phản ứng của cơ thể cô, cho đến khi tôi cảm nhận được cơ thể cô ấy run lên dưới thân mình.

Ôi không. Chưa phải bây giờ. Ana, chưa phải bây giờ.

Cô ấy thở gấp, chứng hứng vì sự dừng lại của tôi.

Tôi quỳ lên giữa hai chân cô, giải thoát sự cương cứng của mình. Và rồi tôi trườn người lên trước, tôi nhẹ nhàng mở cái còng da quanh mắt cá trái của cô. Chân cô ấy vòng quanh eo tôi khi tôi đưa tay mở chiếc còng bên kia. Tôi xoa bóp hai chân cô. Cô ấy cựa quậy dưới tôi, nâng hông theo nhịp điệu hoàn hảo của bản Thánh ca Tallis, khi hai ngón cái của tôi di chuyển trên đùi trong cô. Tôi cố kìm lại tiếng gầm gừ và tóm lấy hông cô, nâng cô ấy lên, và một cú nhấp, nhanh mạnh tôi chôn vùi thân mình bên trong cô.

Khốn kiếp.

Cô ấy trơn tuột, ấm nóng, ẩm ướt và thân thể cô bao lấy tôi.

Không. Quá sớm.

Tôi dừng lại, giữ mình yên trên và trong cô, những giọt mồ hôi lấm tấm trên chân mày.

“Xin anh.” Cô ấy hôn hên nói, thúc giục tôi đánh mất bản thân trong cô. Nhắm mắt để tôi không thể thấy thân thể cô bên dưới tôi khao khát, tôi tập trung vào âm nhạc; một khi mọi việc trong tâm kiểm soát lần nữa, tôi chậm rãi di chuyển. Khi cường độ của các giọng hát lên cao, tôi từ từ tăng nhịp điệu của mình, hòa hợp với sức mạnh và giai điệu của âm nhạc, trân trọng từng tắc thjt bên trong cô.

Cô ấy nắm chặt tay, ngửa đầu ra sau rên rỉ.

Đúng thế.

“Xin anh,” cô nghiêng rặng nghiêng lợi van xin tôi.

Tôi nghe thấy em rồi, cưng.

Đặt cô ấy nằm lại trên giường, tôi đè người lên cô, dồn sức vào hai cánh tay, và tiếp tục theo nhịp điệu, thúc thật sâu chôn vùi trong cô, trong âm nhạc ma mị.

Ana ngọt ngào, can đảm.

Mồ hôi chảy xuống lưng tôi.

Đến nào, em.

Và rồi đến cuối cùng thì cô bùng nổ, hét lên thỏa mãn và đẩy tôi đến cảm xúc mãnh liệt phóng thích bản thân mình. Tôi đổ người lên cô khi thế giới trong tôi bị khuấy động hoàn toàn, tôi để những cảm xúc khác lạ dày vò lồng ngực, nuốt chửng mình.

Tôi lắc đầu xua tan đi những mù mịt và cảm xúc bối rối. Với tay, tôi tóm lấy chiếc điều khiển rồi tắt nhạc.

Không còn tiếng Tallis.

Âm nhạc hẳn góp vào cuộc vui trải nghiệm tôn giáo. Tôi nhăn nhó, cố gắng nhưng thất bại để thu nhặt những cảm xúc. Tôi rời khỏi Ana, mở còng cho cô ấy. Gập ngón tay, cô ấy thở dài, và rồi nhẹ nhàng gỡ bỏ bịt mắt và tai nghe.

Đôi mắt xanh chớp nhìn tôi.

“Chào em,” tôi thì thầm.

“Chào, anh,” Cô ấy bẽn lẽn tinh nghịch nói. Lời nói của cô vui vẻ, cúi xuống, tôi nhẹ hôn lên môi cô.

“Em, làm tốt lắm.” giọng tôi đầy tự hào.

Cô ấy đã làm thế, đã có được nó, đã có trọn vẹn tất cả.

“Quay người lại nào.”

Mắt cô ấy sáng lên cảnh giác.

“Tôi sẽ xoa vai cho em.”

“Ồ. Vâng.” Cô nàng xoay người, nhắm mắt lại. Tôi ngồi cạnh bên và từ từ xoa bóp vai cô.

Một tiếng kêu lên thoải mái thoát ra khỏi cổ họng mình, cô ấy hỏi.

“Nhạc ban này là gì vậy?”

“Là Spem in Alium, đồng ca 40 phần, của Thomas Tallis.”

“Nó ... thật quá đôi.”

“Tôi luôn muốn thử nó.”

“Không phải lại là lần đầu tiên nữa sao, ngài Grey?”

Tôi cười. “Thật, thưa cô Steele.”

“Ừ thì, là lần đầu tiên em giao cấu khi vừa nghe nó.” Cô nói, trong giọng nói đầy sự mệt mỏi.

“EM và tôi, trao cho nhau quá nhiều lần đầu tiên.”

“Em đã nói gì khi ngủ hả, Chris- er, thưa ngài?”

Không lại chuyện này nữa chứ, nói cô ấy nghe đi, Grey.

“Em nói nhiều thứ lắm, Anastasia. Em nói về cái rọ và dậu tây. Rằng là em muốn thêm nữa, và rằng em nhớ tôi.”

“Vậy thôi hả?” Cô ấy nhẹ nhõm nói.

Tại sao lại cảm thấy nhẹ nhõm?

Tôi rướn người sang bên để nhìn thấy mặt cô.

“Vậy chứ em nghĩ mình đã nói gì?”

Cô ấy mở to mắt, rồi nhanh chóng nhắm lại.

“Em đã thấy anh xấu xí, tự phụ, vô vọng trên giường ngủ.” Đôi mắt xanh mở ra rồi nhìn tôi dè dặt.

Ồ, cô nàng đang nói dối.

“Ừ thì, thường thì tôi là như thế nhưng giờ thì em làm tôi tò mò đấy. Em đang giấu diếm gì thế cô Steele?”

“Em không giấu diếm gì hết.”

“Anastasia, em nói dối tệ hại lắm.”

“Em cứ nghĩ anh sẽ làm em khúc khích cười sau khi quan hệ chứ, nhưng thế này thì không phải rồi.”

Tôi chẳng thể ngờ đến câu trả lời đó, miễn cưỡng tôi nở nụ cười. “Tôi không biết nói đùa.” Tôi thú nhận.

“Ngài Grey! Thứ gì đó mà ngài không làm được sao?” Cô ấy nhìn tôi miệng nở nụ cười, khiến tôi vui lây.

“Ừ, người nói đùa vô vọng.” tôi nói như thể là danh dự lắm.

Cô ấy khúc khích cười. “Em cũng là nói đùa vô vọng.”

“Nghe dễ thương thật.” Tôi thì thầm, rồi hôn cô. Nhưng tôi vẫn muốn biết tại sao cô ấy lại tỏ ra nhẹ nhõm như thế.

“Và em đang giấu diếm thứ gì đó, tôi sẽ phải dày vò em để em nói ra đấy.”

“Ha!” Không gian xung quanh chúng tôi đột nhiên tràn lấp với tiếng cười.
“Em nghĩ là ngài đã dày vò em đủ rồi.”

Tôi tắt ngúm nụ cười, gương mặt cô ấy đột nhiên dịu dàng hơn cả. “Có lẽ em sẽ để ngài dày vò em như thế lần nữa.”

Tôi thở nhẹ nhõm. “Tôi rất vui lòng, cô Steele.”

“VÌ thỏa mãn cả hai thừa ngài Grey.”

“Em ổn chứ?” tôi lo lắng, run sợ hỏi.

Cô nàng cười gượng gạo. “Hơn cả ổn.”

“Em rất tuyệt vời.” Tôi hôn lên trán cô, trèo ra khỏi giường, những cảm giác khó chịu lại tràn về. Rũ bỏ mọi thứ, tôi cài nút quần, tôi giúp cô ấy rời khỏi giường.

Khi cô đứng dậy, tôi kéo cô ấy vào vòng tay mình và hôn, cảm thụ hương vị của cô.

“Giường.” Tôi lầm bầm, dắt tay cô ấy ra cửa. Tôi lấy chiếc áo choàng tắm được máng ở đấy, trước khi cô nàng phản đối, tôi bế bổng cô ấy lên, xuống phòng ngủ của tôi dưới tầng.

“Em mệt quá.” Cô thì thào khi được đặt trên giường.

“Ngủ đi,” Tôi nói, rồi ôm cô ấy trong vòng tay mình. Nhắm mắt, tranh đấu với những xúc cảm đang dâng đầy trong mình lần nữa. Như thể là nhớ nhà và trở về nhà hòa làm một vậy ... và nó đáng sợ.

Chương 20

Thứ bảy, ngày 4 tháng 6 năm 2011

Cơn gió hè thổi tung mái tóc tôi, chúng mang theo bóng dáng một người tình.

Người tình của tôi.

Ana.

Tôi choàng tỉnh trong cơn rối loạn. Bóng tối đang bủa vây căn phòng tôi, bên cạnh tôi Ana đang ngủ sau, hơi thở phả ra từng đợt dịu nhẹ. Tôi chống một tay lên, chải tay còn lại vào mái tóc, với cảm giác kì quặc như là thật sự ai đó đã làm điều đó. Tôi nhìn quanh phòng, chú ý vào một góc khuất, nhưng tôi và Ana đang thật sự một mình.

Kì lạ thật. Tôi thề là một người nào đó đã ở đây. Ai đó đã chạm vào tôi.

Hay nó chỉ là giấc mơ thôi.

Tôi rũ bỏ những suy nghĩ phiền toái đó ra khỏi đầu, nhìn đồng hồ. Hơn 4:30 rồi. Tôi nằm lại xuống gối, Ana lăm bắm thứ gì đó rồi quay mặt về hướng tôi, vẫn còn say ngủ. Cô ấy trông thật xinh đẹp và tĩnh lặng.

Tôi nhìn trần nhà, ánh sáng hệ thống chữa cháy lại sủi và tôi lần nữa. Chúng tôi vẫn chưa có cái hợp đồng nào cả. Ana vẫn chưa thực sự chấp thuận. Nhưng đang ở bên tôi. Chứng tỏ dsdieeuf gì? Làm sao tôi có thể tiếp tục đối

mặt với cô ấy? Liệu rằng cô ấy sẽ tuân theo các qui tắc của tôi không? Tôi cần biết liệu cô ấy sẽ được an toàn. Vuốt mặt mình, chuyện này quá mới mẻ, và chuyện này quá ngoài tầm kiểm soát, và quá đáng lo ngại.

Leila hiện lên trong đầu tôi.

Khi thật.

Từng thứ từng thứ chạy trong đầu tôi: Leila, công việc, Ana ... và tôi biết rằng mình sẽ không thể nhắm mắt lại được nữa. Ngồi dậy, mặc chiếc PJ* vào, đóng cửa phòng ngủ, ra đến phòng khách tôi tiến đến chiếc vĩ cầm.
(*quần áo ngủ)

Chopin là niềm an ủi của tôi; từng nốt nhạc ảm đạm như là tâm trạng của tôi hiện giờ, dạo từng khúc, từng khúc, cứ thế lặp đi lặp lại.

Một động thái nhỏ phía đuôi mắt bắt lấy sự chú ý của tôi, ngược mắt lên, tôi nhìn thấy Ana đang bước lại đến phía tôi, bước chân chần chừ “Em nên ngủ chứ.” Tôi thì thầm, nhưng tiếp tục dạo đàn.

“Anh cũng nên thế mà.” Cô ấy cãi lại. Mặt cô ấy méo xệch, nhìn cô trông bé nhỏ và dễ tổn thương vô cùng, trên thân mặc độc chiếc áo choàng tắm rộng quá cỡ. Tôi giấu đi nụ cười.

“Em đang cau có với tôi đấy à, cô Steele?”

“Vâng, thưa ngài, em đang như vậy đấy.”

“Ừ thì, tôi chẳng thể ngủ được.”

Tôi có quá nhiều thứ đang quay tời trong đầu, và tôi mong là cô ấy phải quay lại và ngủ tiếp. Cô ấy hẳn phải mệt mỏi sau ngày hôm qua. Cô nàng lơ đã cảm xúc của tôi và ngồi cạnh bên tôi, dựa đầu vào bờ vai tôi.

Đó quả là một hành động dịu dàng và thân mật và trong giây phút đó tôi chìm lỏng trong khúc dạo đầu, nhưng vẫn tiếp tục dạo chơi bản nhạc, cảm giác thật yên bình khi có cô ấy cạnh bên mình.

“Là bản gì vậy?” Cô ấy hỏi khi tôi khi bản nhạc kết thúc.

“Chopin. Khúc dạo đầu. Tác phẩm 28, số 4. Cung Mi thứ, nếu như em quan tâm.”

“Em luôn quan tâm những gì anh làm.”

Ana dễ thương. Tôi hôn lên tóc cô. “Tôi không cố ý làm em thức giấc.”

“Anh không cố ý,” Cô nói, không lay chuyển đầu mình. “Chơi bản khác đi.”

“Bản khác?”

“Bản của Bach mà anh chơi vào đêm đầu tiên mà em ở lại đây.”

“Ồ, Marcello”

Tôi không nhớ lần cuối cùng tôi dạo đàn cho ai đó theo yêu cầu. Với tôi vĩ cầm là một nhạc cụ hiu quạnh, chỉ để mình tôi nghe thôi. Gia đình tôi đã từ lâu rồi không nghe tôi chơi đàn. Nhưng vì cô ấy đã hỏi, tôi sẽ sẵn sàng chơi cho Ana để thương của tôi nghe. Ngón tay tôi lướt trên trên phím đàn và rồi thanh âm ám ảnh vang lên tràn ngập phòng khách,

“Tại sao anh chỉ chơi toàn nhạc buồn không vậy?” Cô ấy hỏi.

Như thế là buồn sao?

“Vậy là từ sáu tuổi anh đã bắt đầu chơi đàn?” Cô ấy hỏi tiếp, nhắc đầu lên nhìn tôi chăm chú. Gương mặt cô ấy sáng rỡ lên hăm hở với thông tin, như thường khi; và sau đêm qua, làm sao mà tôi có thể từ chối cô ấy?

“Tôi đắm mình vào khúc nhạc để làm hài lòng người mẹ mới của mình.”

“Để hoàn thiện mình trong một gia đình hoàn hảo?” Từng chữ tôi nói ở Savannah vang vọng lại trong lời cô nói.

“Ừ, cũng có thể nói thế.” Tôi không muốn nói về chuyện này nữa, và tôi ngạc nhiên bởi những lời của mình mà cô ấy vẫn còn nhớ. “Tại sao em tỉnh dậy giờ này? Chẳng phải em cần phải hồi phục sau vụ gắng sức hôm qua sao?”

“ 8h rồi, và em cần phải uống thuốc.”

“Nhớ như vậy là tốt,” tôi ngẫm nghĩ. “Chắc chỉ mỗi em nghĩ đến việc uống thuốc ngừa thai ở một múi giờ khác. Có lẽ em nên đợi thêm nửa tiếng nữa, và cũng thêm nửa tiếng vào ngày mai. Cứ như vậy là em có thể uống thuốc đúng giờ?”

“Hay đấy.” cô ấy nói. “Vậy giờ làm gì tiêu tốn nửa tiếng đây?”

Ờ thì, tôi có thể giao cấu với em trên cây dương cầm này.

“Tôi có thể nghĩ ra một số việc đấy.” Tôi nói khêu gợi.

“Mặt khác chúng ta có thể nói chuyện.” Cô ấy cười, ranh mãnh.

Tôi không có tâm trạng để nói chuyện lúc này. “Tôi muốn thứ mà mình nghĩ trong đầu hơn.” Tôi trượt tay vòng quanh eo cô, kéo cô ấy đặt trên đùi mình, cảm nhận mùi hương của tóc cô.

“Ngài luôn thích tình dục hơn nói chuyện nhỉ?” Cô ấy cười lớn.

“Đúng. Nhất là với em.” Hai tay cô nắm chặt bắp tay tôi. Tôi lướt môi hôn từ vành tai cô đến cổ họng. “Có lẽ là trên cây dương cầm này.” Tôi thì thào, thân thể hồi đáp ngay lập tức, khi những hình ảnh khóa thân nằm trên giường tôi hiện lại trong đầu tôi, mái tóc cô trải dài vén sang một bên.

“Em muốn nói rõ một chuyện.” Cô ấy thì thầm bên tôi.

“Luôn luôn hăm hờ với thông tin, cô Steele. Có chuyện gì cần nói rõ nào?”.
Làn da cô mềm mại và ấm áp dưới môi tôi, mũi tôi miết chiếc áo choàng
tắm dần dần tuột xuống bờ vai trần của cô.

“Về chúng ta,” cô nói, một từ đơn giản hết như một lời kinh cầu.

“Hmm. Chuyện gì giữa chúng ta?” Tôi dừng hành động lại. Cô ấy sẽ nói gì
đây?

“Bản hợp đồng.”

Tôi dừng hẳn lại nhìn xuống ánh mắt thông minh kia. Tại sao cô ấy lại
muốn nói về nó lúc này? NGón tay tôi miết theo má cô.

“Tôi nghĩ bản hợp đồng cần được thỏa luận lại, em có nghĩ thế không?”

“Thảo luận lại?” Cố nói, miệng ẩn hiện ý cười.

“Thảo luận lại.” Tôi bắt chước biểu cảm của cô ấy.

“Nhưng anh đã xem nó rất quan trọng.” Đám mây mù phủ trong mắt Ana.

“Ừ thì, đó là trước kia. Dù gì thì, mấy cái luật lệ thì không cần phải bàn
luận lại, vẫn giữ nguyên như thế.” Tôi cần phải biết được rằng em phải
được an toàn.

“Trước kia. Là sao?”

“Trước kia-” Trước mọi chuyện này. Trước khi em đảo lộn thế giới của tôi, trước khi em ngủ với tôi. Trước khi em dựa đầu lên vai tôi, cùng ngồi trên cây dương cầm này. Nó là tất cả ... “Nhiều hơn,” Tôi thì thào, cưỡng lại những cảm giác khác lạ trong lòng mình.

“Ồ.” Cô nói, và tôi nghĩ cô ấy hẳn rất vui vẻ.

“Hơn nữa, chúng ta đã ở phòng Giải Trí hai lần rồi, và em vẫn chưa bỏ chạy.”

“Anh đoán em sẽ làm vậy à?”

“ Không có chuyện gì em làm mà tôi đoán được cả, Anastasia.”

Chữ v giữa hai hàng chân mày của cô ấy đã quay trở lại. “Vậy khoan đã, để em hiểu. Anh chỉ muốn em thực hiện các yếu tố quy định trong mọi lúc, nhưng không phải phần còn lại trong hợp đồng?”

“Trừ trong phòng Giải trí. Tôi muốn em luôn giữ tinh thần khi trong ở phòng Giải trí như trong bản hợp đồng, và đúng, tôi luôn muốn em làm theo những qui định – trong mọi lúc. Để tôi biết được em có an toàn hay không. Và tôi có thể có em mọi lúc mà tôi muốn,” tôi thản nhiên nói.

“Và một khi em phá vỡ một điều luật nào đó?”

“Và tôi sẽ phạt em.”

“Nhưng anh không cần sự cho phép của em à?”

“Đúng, tôi sẽ không.”

“Và nếu em nói không?” Cô nàng chống chế.

Tại sao cô ấy lại ngang bướng như vậy chứ?

“Nếu em nói không, em sẽ nói không. Tôi sẽ tìm cách thuyết phục em.” Cô nàng nên biết điều này. Cô ấy không để tôi đét mông khi ở trong nhà thuyền, nhưng tôi đã muốn thế. Và tôi phải làm chuyện đó ngay buổi chiều hôm đó ... với sự chấp thuận của cô nàng.

Cô đứng dậy, bước đến bên cửa ra vào, trong phút chốc tôi nghĩ cô ấy sẽ bước ra khỏi đây, nhưng không, cô quay lại, hỗn loạn nói. “Vậy hình phạt vẫn giữ nguyên.”

“Đúng, và chỉ khi em phá vỡ nguyên tắc thôi.” Chuyện này rõ ràng thế còn gì, sao với cô ấy lại rối như vậy?

“Em cần phải đọc lại bản hợp đồng,” cô nói, như kiểu một tay thương gia.

Cô ấy đọc lại bây giờ sao?

“Tôi đi lấy nó cho em.”

Đi vào thư phòng tôi in một bản từ máy tính, tự hỏi tại sao chúng tôi lại bàn về vấn đề này vào hôm sáng.

Cô ấy đứng bên bồn rửa, uống nước, tôi đến gần, ngồi xuống chiếc ghế, chờ, nhìn cô ấy. Lưng cô ấy căng lên căng thẳng, tôi có dự cảm chẳng lành. Cô nàng quay lưng lại, tôi chuyền đóng giấy lên mặt bàn cho cô ấy.

“Của em.”

Cô ấy nhìn nhanh qua các quy định. “VẬY là mấy cái vụ vâng lời gì đó àn y như cũ?”

“Đúng.”

Cô ấy lắc đầu, Một nụ cười mỉa mai đọng nơi khóe miệng cô, mắt đảo lên.

Thú vị đấy.

Tôi đột nhiên cảm thấy hưng phấn lạ thường.

“Có phải em vừa trợn mắt lên với tôi không, Anastasia?”

“Có thể vậy đấy. Còn tùy vào biểu cảm của ngài.” Cô nàng vừa tỏ ra thận trọng vừa tỏ ra hứng thú.

“Như mọi khi.” Nếu cô ấy để tôi ...

Cô nuốt khan rồi mở to mắt trông đợi. “Vậy thì ...”

“Sao?”

“Ngài muốn đét mông em bây giờ à?”

“Đúng. Và tôi sẽ làm thế.”

“Ôi, thật vậy sao. Ngài Grey?” Cô nàng vòng tay trước ngực, ngược cặm lên thách thức.

“Em sẽ ngăn tôi lại sao?”

“Vậy thì anh ngài phải bắt được em trước cái đã.” Cô nàng nở nụ cười khêu gợi, thứ mà tác động trực tiếp ngay đến cậu bé tôi.

Cô nàng muốn chơi đùa.

Tôi trượt người xuống ghế dẫu, nhìn cô chăm chăm. “Ồ. Thật không, cô Steele?” Không gian như vợ tan xung quanh chúng tôi.

Cô ấy sẽ chạy lối nào đây?

Mắt cô ấy nhìn tôi, sáng rỡ với niềm vui thú. Răng trên nhè nhẹ cắn lấy môi dưới.

“Và giờ thì em đang cắn môi mình à?” Cô nàng cô tình làm vậy sao? Tôi chậm rãi lùi sang trái.

“Ngài sẽ không đâu.” Cô ấy trêu chọc “Sau đó thì ngài cũng trợn mắt.” Mắt cô ấy dán chặt trên người tôi, rồi cũng từ từ lùi sang trái.

“Đúng, em cũng mới vừa biến quầy bar này trở thành đấu trường thú vị cho trò chơi này đấy.”

“Ngài cũng biết đấy, tôi cũng khá nhanh nhạy đấy.” Cô nàng trêu đùa.

“Thì tôi cũng vậy.”

Làm sao mà cô ấy có thể biến mọi thứ trở nên hấp dẫn đến như vậy?

“Em có im lặng mà tới đây không vậy?”

“Em đã từng làm vậy bao giờ chưa?” Cô nở nụ cười, như tôi.

“Cô Steele, cô có ý gì đây?” Tôi đuổi theo cô ấy chạy vòng quanh gian bếp.

“Tôi mà đuổi kịp thì em chết chắc.”

“Khi nào bắt được em đi, Christian. Nhưng bây giờ thì, em không có ý định để anh bắt em đâu.”

Cô nàng nghiêm túc chứ?

“Anastasia, coi chừng té rồi tự em làm đau mình đấy mà điều đó là vi phạm trực tiếp tới điều khoản 7, bây giờ là 6 trong bản hợp đồng.”

“Em đã luôn bị đặt vào thế nguy hiểm từ khi em gặp ngài rồi, ngài Grey, luật hay vô kỉ luật gì.”

“Đúng, em nói đúng.”

Có thể đây lẽ ra không phải một trò chơi. Phải chăng cô ấy ngụ ý điều gì? Cô nàng do dự, và rồi tôi bất ngờ lao đến phía cô. La lên bất ngờ, cô ấy chạy đi, núp sang phía đối diện bàn ăn. Đôi môi hé mở, ánh mắt cô cảnh giác nhưng không kém phần táo bạo, chiếc áo choàng tằm từ từ tuột xuống một bên vai. Cô ấy trông thật nóng bỏng. Thật sự rất nóng bỏng.

Từ từ tôi tiếp cận, cô nàng liền theo đó lùi lại.

“Em rõ ràng biết cách làm xao nhãng một người đàn ông nhỉ, Anastasia.”

“ Vì thỏa mãn cả hai ta thôi Ngài Grey. Làm anh xao nhãng chuyện gì chứ?”

“Cuộc sống. Vũ trụ.” NGười phục tùng cũ đang mất tích. Công việc. Những kế hoạch của chúng ta. Mọi thứ.

“Nét mặt anh vẫn đang lo lắng căng thẳng dù khi đang chơi đùa thôi.”

Cô ấy không ngừng lại. Tôi đứng yên lại, vòng tay, đánh giá lại chiến lược của mình. “Chúng ta có thể chơi trò này suốt ngày đấy, em yêu, nhưng tôi sẽ tóm được em thôi, và em sẽ thảm khi tôi bắt được em đấy.”

“Anh không bắt được em đâu.” Cô ấy nói chắc chắn.

Tôi cau có. “Không ai nghĩ là em không muốn bị tôi bắt đâu.”

“Em thì có đấy, vấn đề là ở đây. Em cảm thấy việc bị phạt giống như anh cảm thấy về việc bị động chạm vậy.”

Và không biết từ đâu, từng đám mây màu đen bay đến bủa vây tôi, phủ kín làn da tôi, để lại những vết băng cắt sau sự xuất hiện của nó.

Không, không. Tôi không thể chịu đựng đượ khi bị động chạm. Không bao giờ.

“Đó là những gì em cảm nhận sao?” Giống hệt như cô ấy đã chạm vào tôi, móng tay cô để lại những vết xước trắng quanh ngực tôi. Cô ấy chớp mắt, đánh giá biểu cảm của tôi, và rồi fmowr miệng nói nhỏ nhẹ. “Không, nó không ảnh hưởng em nhiều đến như thế, nhưng đại khái em muốn nói cho anh hiểu.” Cô ấy có vẻ lo lắng. Trời ạ! Chuyện soi sáng những tia sáng mới

lên mối quan hệ của chúng tôi. “Ồ.” Tôi thì thào, bởi vì tôi chẳng thể nói gì khác nữa.

Cô ấy hít một hơi thật sâu, bước đến gần bên tôi, đến khi đứng bên tôi, cô ấy nhìn lên tôi, ánh mắt cháy bùng với nỗi e sợ.

“Em ghét chuyện đó như vậy sao?” Tôi thì thầm.

Vậy đấy. Chúng tôi chẳng thể nào tương thích nổi.

Không. Tôi không muốn tin.

“Ừ thì ... không.” Cô nói, và một làn hơi nhẹ nhõm thổi qua tôi. “Không.” Cô ấy lại nói. “Em cảm thấy mâu thuẫn. Em không thích nó, nhưng em cũng không ghét nó.”

“Nhưng đêm qua trong phòng Giải trí, em – ”

“Em làm thế vì anh, Christian, vì anh cần nó. Em thì không. Anh không làm đau em tối qua. Chuyện đó lại là một chuyện khác, trong thâm tâm, em tin anh. Nhưng khi anh muốn phạt, em lo rằng anh sẽ làm em đau.”

Chết tiệt. Nói cho ấy nghe đi.

Giờ là trò chơi thách thức- hay – sự thật đấy, Grey.

“Tôi muốn làm em đau. Nhưng không vượt quá những thứ em không chịu đựng được.” tôi sẽ không đi quá xa.

“Tại sao?”

“Tôi chỉ là cần nó,” tôi thì thầm. “Tôi chẳng thể nói cho em nghe.”

“Không thể hay là chưa thể?”

“Chưa thể.”

“Vậy anh hiểu lí do tại sao?”

“Đúng.”

“Nhưng anh sẽ không nói cho em nghe.”

“Nếu như tôi nói, em sẽ la lối chạy ra khỏi căn phòng này và mãi mãi sẽ không quay lại đây nữa. Tôi không thể mạo hiểm chuyện đó, Anastasia.”

“Anh muốn em ở lại đây.”

“Hơn là em hiểu được. Tôi không thể chịu đựng khi mất em.”

Tôi không thể chịu đựng được ngần ấy khoảng cách giữa chúng ta. Tôi ôm lấy cô ấy không cho cô ấy bỏ chạy, ôm cô ấy trong vòng tay, môi lần tìm

môi cô. Cô ấy đáp lại ham muốn tôi, ép vào miệng tôi, hôn tôi với nhiệt huyết đó và hi vọng và khao khát, bóng đen lơ lửng biến đi mất, còn lại tôi niềm an ủi.

“Đừng rời bỏ tôi.” Tôi thì thầm trên làn môi cô. “Em nói em sẽ không rời bỏ tôi, và em đã cầu xin tôi không bỏ rơi em, trong giấc ngủ.”

“EM không muốn rời đi,” cô ấy nói, ánh mắt cô ấy tìm tôi, tìm kiếm câu trả lời. Tôi như bị lột trần, sự nhơ nhuốc.

“Cho em thấy.” cô ấy nói

Và tôi không hiểu cô có ý gì.

“Cho em thấy gì?”

“Cho em thấy chuyện đó đau đến mức nào.”

“GÌ?” Tôi lùi lại và nhìn cô ấy ngờ ngàng.

“Hãy trừng phạt em. Em muốn biết chuyện này tồi tệ như thế nào.”

Ôi không. Tôi buông cô ấy ra đứng cách xa khỏi cô ấy.

Cô ấy nhìn tôi: cởi mở, chân thật, nghiêm túc. Cô ấy dang hiển minh một lần nữa vì tôi, để làm những gì tôi thích. Tôi chết sững. Cô ấy đáp ứng nhu

câu này cho tôi? Chẳng thể nào tin được. “Em sẽ thử sao?”

“Vâng, em nói em sẽ thử.” Cô ấy đang cô thôi miên mình.

“Ana, em đang bối rối.”

“Em bối rối. Em đang cố thử vượt qua nó. Và anh và em sẽ hiểu được, một lần cho mai sau, nếu em có thể thì có lẽ anh cũng sẽ có thể – ”

Cô ấy dừng lại, và tôi bước thêm một bước lùi về sau. Cô ấy muốn chạm vào tôi.

Không.

Nhưng nếu chúng tôi làm điều này, sau đó tôi sẽ biết. Cô ấy sẽ biết.

Chúng tôi ở đây sớm hơn nhiều so với tôi nghĩ nó sẽ.

Tôi có thể làm điều này không?

Và vào giây phút mà tôi biết không có gì tôi mong muốn hơn nữa ... không gì có thể đáp ứng con quái vật trong lòng tôi nhiều hơn.

Trước khi thay đổi tâm trí, tôi nắm lấy tay cô ấy và dẫn cô ấy lên lầu đến phòng giải trí.

Tôi dừng lại ở cửa. “Tôi sẽ cho em thấy nó có thể xấu xa đến mức nào, và em có thể tự mình quyết định. Em có sẵn sàng cho việc này chưa?”

Cô gật đầu, gương mặt lập lên một vẻ quyết tâm bướng bỉnh mà tôi đã biết rất rõ.

Vậy cũng được.

Tôi mở cửa, nhanh chóng cầm lấy một sợi roi da từ giá đựng trước khi cô ấy thay đổi suy nghĩ, và dẫn cô ấy đến chiếc đi văng ở góc phòng.

“Năm cúi lên chiếc đi văng” tôi lặng lẽ ra lệnh.

Cô ấy làm như những gì tôi nói, không nói gì.

“Chúng ta ở đây vì em đã nói đồng ý, Anastasia. Và em đã chạy trốn khỏi tôi. Giờ tôi sẽ đánh em sáu lần. Và em sẽ phải đếm cùng tôi.”

Cô ấy vẫn không nói gì.

Tôi vén áo ngủ của cô ấy lên lưng, để lộ thân hình khoả thân đẹp đẽ phía sau của cô ấy. Tôi chạy dọc bàn tay lên hông và đỉnh đùi của cô ấy, và một cơn ớn lạnh xuyên qua cơ thể tôi.

Chính là nó. Điều tôi muốn. Điều mà tôi đang làm tiếp theo.

“Tôi làm việc này để em nhớ rằng không được phép chạy khỏi tôi, và như là một điều thú vị, tôi không bao giờ muốn em chạy trốn tôi. Và em đã trốn mất với tôi. Em biết tôi cảm thấy thế nào mà.” Tôi hít một hơi sâu, thưởng thức khoảnh khắc này, cố gắng ổn định nhịp tim đang đập như sấm của mình.

Tôi cần điều này. Đây là điều mà tôi làm. Và cuối cùng chúng tôi đã ở đây.

Cô ấy có thể làm việc này.

Cô ấy chưa bao giờ làm tôi thất vọng.

Giữ cô ấy vào chỗ bằng một tay trên lưng cô ấy, tôi lắc dây roi. Hít thêm một hơi thật sâu nữa, tập trung vào việc trên tay.

Cô ấy sẽ không bỏ chạy. Cô ấy đã yêu cầu tôi làm việc này.

Và la lên thành tiếng ,bị sốc.

Nhưng cô ấy không hề đếm số ... hoặc từ khoá an toàn.

“Đếm đi,Anatasia.” Tôi yêu cầu.

“Một.” Cô ấy gào lên.

Được rồi ... không có từ khoá an toàn.

Tôi đánh cô ấy lần nữa.

“Hai” Cô ấy hét.

Đúng rồi, la lên đi, cưng ạ.

Tôi lại đánh cô ấy lần nữa.

“Ba” Cô ấy nhăn nhó.

Đã có 3 vết lằn trên lưng cô ấy

Tôi làm thành 4 vết.

Cô ấy gào lên con số, to và rõ.

Không có ai ở đây đâu cưng, la lớn lên nếu em cần.

Tôi vung roi tiếp.

“Năm” giọng cô ấy nức nở, và tôi dừng lại. Chờ đợi từ khoá an toàn.

Cô ấy không thốt lên.

Một cái cuối cùng dành cho sự may mắn.

“Sáu”, Ana thì thào, giọng cô ấy nghẹn và khàn lại.

Tôi thả roi xuống, tận hưởng vị ngọt của mình, phát tán sự phấn khích. Tôi say đắm, khó thở, và cuối cùng là hoàn thiện bản thân mình. Ôi, cô gái xinh đẹp, cô gái xinh đẹp của tôi. Tôi muốn hôn lên mỗi tất trên người của cô ấy. Chúng tôi đã ở đây. Nơi mà tôi muốn đến. Tôi tìm kiếm cô, kéo cô vào vòng tay của mình.

“Bỏ ra, không – ” Cô ấy vùng vẫy thoát khỏi vòng tay tôi, chen ra khỏi tôi, đẩy và xô và cuối cùng quay về phía tôi như một con mèo hoang đang giận sôi lên “Đừng chạm vào tôi!” Cô rít lên. Gương mặt lổm đổm và vẩy đầy nước mắt, mái tóc sẫm, rời bù, nhưng cô chưa bao giờ trông trắng lợt như thế...trong khi đang tức giận.

Cơn giận của cô ấy đè lên tôi như một làn sóng thủy triều.

Cô ấy đang giận điên lên. Rất giận.

Được rồi, tôi đã không nhận ra cơn giận của cô ấy.

Cho cô ấy một khoảng thời gian, chờ cho endorphins* lắng xuống.

Cô ấy lấy quẹt nước mắt với mu bàn tay. “Đây là những gì anh thực sự thích? Em, như thế này?”

Cô lau mũi bằng tay áo của chiếc áo choàng tắm.

Sự hưng phấn của tôi biến mất. Tôi choáng váng, hoàn toàn bất lực và bị tê liệt bởi cơn thịnh nộ của cô ấy.

Tiếng khóc tôi biết và hiểu, nhưng cơn thịnh nộ này ... nơi nào sâu thẳm trong đó tạo nên tiếng vang với tôi và tôi không muốn nghĩ về nó.

Đừng đi đến đó, Grey.

Tại sao cô ấy không bảo tôi dừng lại? Cô ấy đã không nói từ khoá an toàn. Cô ấy xứng đáng bị như thế. Cô ấy đã chạy trốn khỏi tôi. Cô ấy trừng mắt với tôi. Đây là những gì sẽ xảy ra khi em coi thường tôi, cưng ạ.

Cô ấy cau có. Đôi mắt xanh rộng và sáng, đầy tổn thương và giận dữ và bất ngờ, cái nhìn sâu sắc sắc lạnh.

Chết tiệt. Tôi đã làm gì?

Đó là sự nghiêm túc.

Tôi mất cân bằng, loạng choạng ở rìa một vách núi nguy hiểm, tuyệt vọng tìm kiếm những từ khoá để thực hiện đúng, nhưng tâm trí của tôi trống rỗng.

“Thôi được, anh, một trong những thằng khốn nạn chó chết.” cô ấy gầm gừ.

Tất cả mọi hơi thở rời khỏi cơ thể tôi,nó giống như là cô ấy đánh tôi với một cây roi...

Mẹ kiếp.

Cô ấy nhận ra tôi vì những gì là con người tôi.

Cô ấy đã nhìn thấy con quái vật trong tôi.

“Ana” tôi thì thầm, nài nỉ cô.Tôi muốn cô ấy dừng lại. Tôi muốn ôm cô ấy và làm cơn đau tan biến. Tôi muốn cô ấy khóc nức nở trong vòng tay của mình.

“Đừng có gọi tôi là Ana. Anh cần coi lại cái thứ giẻ rách chết tiệt của mình đi,Grey.” cô ấy đáp,và bước ra khỏi phòng giải trí,nhẹ nhàng đóng cánh cửa sau lưng lại. Bị choáng váng,nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã khép lại, lời của cô ấy vang vọng trong đầu tôi.

Anh là một thằng khốn nạn chó chết.

Chưa hề có ai bước đi bỏ lại tôi. Chuyện quái gì thế này? Một cách máy móc,tôi luồn tay mình vào tóc, cố gắng hợp lý hoá những hành động của cô ấy,và cả của tôi. Tôi vừa để cô ấy rời đi. Tôi không bị điên. Tôi...gì thế này? Tôi khom xuống nhặt lấy dây đai, đi về phía bức tường,và máng nó lên chốt. Đó là,không cần nghi ngờ gì, một trong những khoảnh khắc thoải mãn nhất trong cuộc đời tôi. Một khắc sau tôi cảm thấy nhẹ bẫng,sức nặng của sự hoang mang giữa chúng tôi đã biến mất.

Xong rồi. Chúng tôi đang ở đây.

Giờ cô ấy đã biết những việc có liên quan, chúng tôi có thể vượt qua.

Tôi đã bảo cô ấy. Những người như tôi thích gây đau đớn.

Nhưng chỉ trên những người phụ nữ thích nó.

Cảm giác khó chịu nảy sinh trong tôi.

Phản ứng của cô ấy – hình ảnh cô ấy bị thương , cái nhìn hoang mang đã trở lại, sự không mong muốn, lọt vào cửa sổ tâm hồn tôi. Tôi quan ngại. Tôi đã từng làm cho phụ nữ khóc – đó là việc tôi vẫn làm.

Nhưng còn Ana?

Tôi chìm xuống sàn và tựa đầu vào tường, hai cánh tay đặt trên hai đầu gối cong lại. Cứ để cô ấy khóc đi.

Cô ấy sẽ trở nên tốt hơn khi khóc. Phụ nữ thường vậy, theo kinh nghiệm của tôi. Cho cô ấy một khoảng thời gian, rồi đi chăm sóc cho cô ấy sau. Cô ấy đã không nói từ khoá an toàn. Cô ấy đã yêu cầu tôi làm việc này. Cô ấy muốn biết, tò mò hơn bao giờ hết. Đó chỉ là một sự bàng hoàng. Chỉ vậy thôi.

Anh là một thằng khốn nạn chó chết.

Nhắm mắt lại, tôi cười mà không hề có sự hài hước. Đúng, Ana, đó là tôi, và giờ em đã biết. Bây giờ chúng ta có thể tiếp đến những mối quan hệ... được sắp đặt. Gì cũng được.

Những suy nghĩ đó chẳng hề làm tôi thấy thoải mái và cảm giác khóc chịu nảy sinh. Đôi mắt bị thương của cô nhìn thẳng vào tôi, bị xúc phạm, trách móc, đáng thương ... cô ấy có thể nhìn thấy tôi vì con người thật của tôi. Một con quái vật.

Lời của Flynn tuôn trào trong đầu tôi: Đừng bám víu vào những thứ tiêu cực, Christian.

Tôi đúng là một thằng ngốc.

Việc này còn quá sớm.

Cách này, cách này quá sớm.

Chết tiệt.

Đúng – hay để cô ấy khóc. Sau đó trấn an cô.

Tôi đã giận dữ với cô ấy vì đã chạy khỏi tôi. Tại sao cô ấy lại làm điều đó?

Mẹ kiếp. Cô ấy rất khác với những người phụ nữ tôi đã từng biết đến. Tất nhiên là cô ấy sẽ không phản ứng trong cùng một cách.

Tôi cần phải gặp cô ấy, ôm cô ấy.Chúng tôi sẽ vượt qua chuyện này.Tôi tự hỏi cô ấy đang ở đâu.

Khi thật.

Nỗi ám ảnh ôm lấy tôi. Có thể nào cô ấy đã đi rồi? Không,cô ấy sẽ không làm điều đó. Không nói một lời từ biệt.Tôi đứng dậy và chạy hết tốc lực ra khỏi phòng và đi xuống cầu thang.Cô ấy không có ở phòng khách – cô ấy chắc hẳn phải ở trên giường.

Tôi lao vào phòng ngủ của mình.

Chiếc giường trống không.

Một hơi đầy lo lắng thổi bùng lên trong lòng tôi. Không! Cô ấy không thể đi. Trên lầu – cô ấy chắc hẳn đang ở phòng của mình. Tôi bước lên cầu thang mỗi lần ba bậc,ngưng thở,đứng trước cửa phòng cô ấy. Cô ấy ở trong đó,đang khóc.

Ôi,tạ ơn trời.

Tôi tựa đầu mình vào cửa,bị choáng ngợp bởi niềm an ủi.

Đừng đi. Ý nghĩ này thật là khủng khiếp.

Tất nhiên là cô ấy chỉ cần khóc thôi.

Hít thở một hơi nhanh,tôi đi vào phòng tắm cạnh phòng giải trí để lấy một tuýp kem thoa, Advil, và một ly nước,tôi trở về phòng cô ấy.

Trong phòng vẫn còn tối, mặc dù bình mình đã thành một vệt nhạt trên đường chân trời, và tôi phải mất một chút thời gian để tìm thấy cô gái của mình.Cô ấy đang cuộn tròn giữa giường,nhỏ nhắn và dễ tổn thương,nước nở lạng lẽ. Những âm thanh đau đớn của cô ấy đâm xuyên qua tôi,khiến tôi thờ hắt ra. Người phục tùng của tôi chưa bao giờ ảnh hưởng đến tôi như thế – ngay cả khi họ nói thẳng ra. Tôi không hiểu.Tại sao tôi lại cảm thấy lạc lõng như thế? Đặt tuýp thuốc,nước và băng dán xuống, tôi nhắc miếng chăn trải giường lên, nằm bên cạnh cô ấy, và luồn tay tìm kiếm cô ấy. Cô ấy cứng người lại,toàn bộ cơ thể hét lên, Đừng chạm vào tôi.

“Suýt”. Tôi thì thầm, trong một nỗ lực vô ích để ngăn chặn những giọt nước mắt của cô ấy và trấn an cô ấy. Cô ấy không trả lời. Cô ấy vẫn đóng băng, không chịu thua.

“Đừng chống lại tôi ,Ana, xin em.”Cô ấy giãn ra được một phần nhỏ,cho phép tôi kéo cô ấy vào vòng tay của mình, và vùi mũi tôi vào mái tóc thơm mát của cô ấy. Cô ấy có mùi tuyệt vời hơn bao giờ hết,hương thơm của cô ấy là loại nhựa thơm kích thích vào dây thần kinh của tôi. Và tôi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cổ cô ấy.

“Đừng ghét tôi.” Tôi lẩm bẩm,rồi ấn môi mình lên cổ họng cô, thường thức cô. Cô ấy không nói gì,nhưng tiếng khóc của cô từ từ thành tiếng khịt mũi lạng lẽ mà nước nở. Cuối cùng thì cô ấy im lặng.Tôi nghĩ cô ấy đã thiếp đi, nhưng tôi không thể tự mình kiểm tra, phòng trường hợp tôi làm phiền cô.Chỉ ít thì bây giờ cô ấy đã bình tĩnh hơn.

Bình minh đến và đi. Ánh sáng xung quanh sáng hơn, len lỏi trong căn phòng khi trời sáng. Và chúng tôi vẫn nằm đó yên lặng. Tâm trí của tôi trôi dạt khi tôi giữ cô gái này trong vòng tay mình, và tôi quan sát sự thay đổi ánh sáng trong căn phòng. Tôi không thể nhớ ra được một ví dụ nào cho việc mình chỉ nằm và để thời gian trôi qua bằng những suy nghĩ miên man. Nó thật thư giãn, tưởng tượng ra những việc mà chúng tôi có thể làm cho cả ngày. Có lẽ tôi nên dẫn cô ấy đi gặp The Grace*. (*con thuyền của Christian)

Đúng, tôi nên dắt cô ấy đi chèo thuyền vào buổi chiều.

Chỉ khi nào cô ấy chịu nói chuyện với mày, Grey ạ.

Cô ấy chuyển người, co giật ở chân, và tôi biết cô ấy đang tỉnh.

“Tôi đem cho em một vài viên Advil và thuốc bôi.”

Cuối cùng cô ấy đáp lại, từ từ di chuyển vòng tay tôi để đối diện tôi. Đôi mắt đau xé tập trung vào tôi, cô ấy nhìn rất tập trung, sự chất vấn. Cô ấy dành thời gian để xem xét tôi, như thể nhìn thấy tôi lần đầu tiên. Nó thật yếu đuối bởi vì, như thường lệ, tôi hoàn toàn không đoán được cô ấy nghĩ gì, cô ấy thấy gì. Nhưng chắc chắn là cô ấy đã bình tĩnh hơn, và tôi chào đón những tia nhẹ nhõm này mang lại. Ngày hôm nay có thể sẽ là một ngày tốt đẹp sau tất cả mọi thứ.

Cô vuốt ve má tôi và dọc các ngón tay mình theo hàm của tôi, sờ râu của tôi. Tôi nhắm mắt lại, thưởng thức sự đụng chạm của cô ấy. Nó vẫn còn quá mới mẻ, cảm xúc này, được đụng chạm và thưởng thức những ngón tay

ngây thơ của cô ấy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi. Bóng tối yên tĩnh. Tôi không phiền khi cô ấy chạm vào mặt tôi...hay các ngón tay cô ấy luồn vào tóc mình.

“Em xin lỗi.” cô ấy nói.

Lời nói mềm mỏng của cô ấy là một sự bất ngờ. Cô ấy xin lỗi tôi ư?

“Vì cái gì?”

“Vì những gì em đã nói.”

Sự nhẹ nhõm không hề đoán được xuyên khắp cơ thể tôi. Tôi ấy đã tha thứ cho tôi. Hơn nữa, những gì cô ấy nói trong cơn giận dữ là đúng – tôi là một thằng khốn nạn chó chết.

“Em không hề nói ra những thứ mà tôi không biết.” Và lần đầu tiên trong nhiều năm tôi cảm thấy mình biết cảm giác hối lỗi. “Xin lỗi vì đã làm em đau.”

Vai cô ấy nhún lên một chút và cô ấy mang lại cho tôi một nụ cười nhẹ. Tôi đã được miễn án. Chúng tôi an toàn rồi. Chúng tôi ổn rồi. Tôi thấy thật nhẹ nhõm.

“Em đã yêu cầu việc đó.” Cô ấy nói.

Chắc chắn là em đã làm vậy, bé cưng.

Cô ấy nuốt nước bọt một cách lo lắng. “Em không nghĩ em có thể là tất cả mọi thứ anh muốn em trở thành.” Cô ấy thừa nhận, đôi mắt cô mở to với tất cả sự chân thành.

Thế giới ngừng quay.

Chết tiệt.

Chẳng an toàn.

Grey, hãy đứng đắn đi, làm ơn.

“Em là tất cả những gì tôi mong muốn”

Cô ấy chau mày. Đôi mắt sừng đỏ và trông cô ấy thật nhợt nhạt, nhợt nhạt nhất mà tôi từng thấy ở cô ấy. Điều kì quặc này khiến tôi đứng ngòai không yên. “Em không hiểu.” Cô ấy nói “Em không nghe lời, và anh có thể chắc rằng chẳng có quái gì mà em để anh làm chuyện này với em một lần nữa. Và đó là những gì anh cần – anh đã nói vậy.”

Và nó kia rồi – cô ấy đảo ngược niềm kiêu hãnh. Tôi đã đi quá xa. Và giờ cô ấy biết – và tất cả những cuộc tranh cãi tôi có với chính mình trước khi tôi bắt tay vào việc theo đuổi cô gái này đổ dồn về phía tôi. Cô ấy không quen với lối sống đó.

Làm sao mà tôi có thể tham chiếm cô ấy theo cách này được? Cô ấy còn quá trẻ, quá ngây thơ, quá – Ana.

Giấc mơ của tôi cũng chỉ là ... giấc mơ. Điều này sẽ không đi đến đâu.

Tôi nhắm mắt lại, tôi không thể chịu được khi nhìn vào cô ấy. Đó là sự thật, cô ấy sẽ tốt hơn nếu không có tôi. Giờ thì cô ấy đã nhìn thấy con quái vật, cô ấy biết cô ấy không thể chiến thắng nó. Tôi phải để cho cô ấy có được tự do – để cô ấy được đi trên con đường của riêng mình. Việc này không thể giữ chúng tôi.

Tập trung nào, Grey.

“Em nói đúng. Tôi nên để em ra đi. Ở bên tôi không tốt cho em.”

Mắt cô ấy mở to. “Nhưng em không muốn đi.” cô thì thầm. Nước mắt trườn hốc mắt tuôn ra, lấp lánh trên hàng mi đen dài.

“Tôi cũng không muốn em đi.” Tôi trả lời, vì đó là sự thật, và cảm xúc đó – cái cảm lo ngại đáng sợ ấy, lại trở về, chiếm lấy tôi. Những giọt nước mắt ấy nhẹ nhàng rơi xuống má cô một lần nữa. Tôi dịu dàng lau lấy giọt nước mắt đang rơi của cô ấy bằng ngón tay cái của mình, và trước khi tôi biết được nó là gì thì những từ ngữ đột nhiên nhảy vọt ra. “Tôi như sống lại kể từ ngày tôi gặp em.” Tôi lần ngón tay của mình xuống môi dưới của cô. Tôi muốn hôn cô, thật mạnh. Làm cô ấy quên những chuyện này.

Làm cho cô ấy chói mắt. Khuấy động cô ấy đi – tôi biết tôi có thể. Nhưng có một cái gì đó đã giữ tôi lại – sự cảnh giác của cô, cái nhìn tổn thương.

Sao cô ấy lại muốn được hôn bởi một con quái vật chứ? Cô ấy sẽ đẩy tôi ra, và tôi không biết là tôi có thể đối mặt với bất kỳ sự từ chối nào hơn nữa. Những lời cô nói ám ảnh tôi, kéo về những kỉ niệm đen tối và bị dồn nén.

Mày là một thằng khốn nạn chó chết.

“Em, cũng vậy.” Cô thì thầm. “Em đã yêu anh mất rồi, Christian.”

Tôi nhớ bố Carrick đã dạy tôi lặn. Ngón chân của tôi ghim chặt vào cạnh hồ bơi khi tôi rơi chổng xuống nước – và giờ tôi lại đang ngã một lần nữa, vào vực sâu thăm thẳm, trong chuyển động chậm.

Không có lí nào mà cô ấy có thể cảm thấy như thế với tôi.

Không phải tôi. Không!

Và tôi bị nghẹt thở, bị bóp nghẹt bởi những lời của cô ấy, nhấn chìm bởi sức nặng của chúng trong ngực mình. Tôi lao xuống và lao xuống, bóng tối chào đón tôi. Tôi không thể nghe được. Tôi không thể chịu đựng được. Cô ấy không biết mình đang nói gì đâu, người mà cô ấy đang đối mặt – thứ mà cô ấy đang đối mặt.

“KHÔNG.” Giọng tôi lạc đi với sự hoài nghi đầy đau đớn. “Em không thể yêu tôi, Ana. Không. Điều đó là sai lầm.”

Tôi cần chấn chỉnh cô ấy về việc này. Cô ấy không thể yêu một con quái vật. Cô ấy không thể yêu một thằng khốn nạn đáng chết. Cô ấy phải rời đi. Cô

ấy phải ra ngoài – và trong một khoảnh khắc, mọi thứ trở nên thật rõ ràng. Đây là khoảnh khắc tôi tìm thấy được vấn đề, tôi không thể làm cho cô ấy hạnh phúc. Tôi không thể là những gì cô ấy mong muốn. Tôi không thể để việc này tiếp diễn. Nó cần phải chấm dứt. Việc này không bao giờ nên bắt đầu.

“Sai, tại sao sai?”

“Nhìn em kìa. Tôi không thể làm em hạnh phúc.” Sự đau khổ tràn ngập trong giọng nói của tôi, tôi như chìm sâu hơn và sâu hơn vào vực thẳm, bị bao phủ trong tuyệt vọng.

Không ai có thể yêu tôi.

“Nhưng anh thật sự làm em hạnh phúc mà.” Cô nói, không hiểu.

Anastasia Steele, nhìn em đi. Tôi phải thành thật với cô ấy. “Không phải lúc này. Đây không phải là điều tôi muốn làm.”

Cô chớp mắt, hàng mi rung mạnh, mắt cô trông thật đau đớn, chăm chú nhìn tôi như thể cô muốn biết sự thật. “Chúng ta sẽ không bao giờ vượt qua được chuyện đó, có phải không?”

Tôi lắc đầu, bởi vì tôi không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì để nói nữa. Một lần nữa vô vọng đến nỗi không tương thích.

Cô ấy nhắm mắt lại, như thể đang đau đớn, và ngay khi cô ấy mở mắt ra lần nữa, mọi thứ đã rõ hơn, đầy quyết tâm. Nước mắt của cô ấy đã ngừng rơi. Và máu bắt đầu đập thành thịch trong đầu tôi như muốn bổ lấy trái tim tôi. Tôi biết những gì cô ấy sắp nói. Tôi sợ những gì cô ấy sắp nói.

“VẬY, em nên ra đi.” Cô ấy nhắm mắt khi ngồi dậy.

Bây giờ ư? Cô ấy không thể đi bây giờ.

“Không, đừng đi.” Tôi đang rơi tự do, sâu hơn và sâu hơn. Sự ra đi của cô ấy giống như là một sai lầm khủng hoảng.

Đó là lỗi của tôi. Nhưng cô ấy không thể ở lại nếu cô ấy có cảm giác đó với tôi, cô ấy không thể.

“Không có lí do gì để em ở lại cả.” cô ấy nói, từ tốn trèo ra khỏi giường, người vẫn còn bọc trong chiếc áo choàng tắm. Cô ấy thực sự đang rời đi. Tôi không thể tin được chuyện này. Tôi trườn ra khỏi giường để ngăn cô lại, nhưng cái nhìn của cô ấy như ghim tôi vào sàn nhà – biểu hiện của cô ấy thật âm đạm, thật lạnh lùng, thật xa cách – và không giống với Ana của tôi chút nào.

“Em phải thay quần áo, em cần chút riêng tư” Cô ấy nói một cách trống rỗng, quay lưng lại và đi, đóng sầm cánh cửa đằng sau cô ấy. Tôi đứng nhìn cánh cửa đóng lại. Đây là lần thứ hai trong hai ngày cô ấy làm như vậy với tôi. Tôi ngồi xuống và vò đầu, cố bình tĩnh lại, cố định hình cảm giác của mình.

Cô ấy yêu tôi? Tại sao chuyện đó có thể xảy ra? Grey, mà là một thằng khốn.

Đó có phải luôn là một điều xấu, với những người như cô ấy? Một người con gái tốt, ngây thơ và xinh đẹp. Một điều xấu mà cô ấy không nhìn thấy ở con người thật của tôi cho tới khi nó đã quá muộn. Liệu nó có làm cho cô ấy đau khổ như bây giờ? Tại sao nó lại đau đến như vậy? Tôi cảm thấy như bị một vật gì đâm vào phổi. Tôi đi theo cô ấy ra khỏi phòng. Cô ấy có thể cần chút riêng tư, nhưng nếu cô ấy bỏ tôi, tôi sẽ cần chút quần áo.

Khi tôi ở trong phòng ngủ, thì cô ấy đang tắm nên tôi nhanh chóng mặc chiếc áo thun và quần jean vào, tôi đã chọn màu đen-nó rất phù hợp với tâm trạng của tôi. Cầm lấy chiếc điện thoại, tôi đi lang thang quanh căn hộ, và cuối cùng ngồi cạnh chiếc đàn piano và thử dùi thay là đứng giữa căn hộ mà không cảm thấy gì Tập trung nào Grey, điều này là đúng đắn mà phải để cô ấy đi. Điện thoại tôi bất ngờ đổ chuông. Đó là Welch. Anh ấy đã tìm được Leila chưa?

“Welch”

“Ngài Grey, Tôi có một số tin tức cho ngài”

Giọng anh ấy rất thô qua điện thoại, người đàn ông đó nên dừng việc hút thuốc lại, anh ta nhìn như Deep Throat.

“Anh đã tìm thấy cô ấy chưa?”

“Chưa thưa ngài”

“Vậy có chuyện gì?”

Anh gọi để là gì chứ

“Leila đã bỏ chồng. Hãn ta đã thừa nhận với tôi. Hãn đã phỉ tay với cô ấy”

Đó là một tin mới.

“Tôi hiểu rồi”

“Hãn biết một vài thông tin về nơi ở của cô ta, nhưng hãn ta muốn biết ai lại có hứng thú với vợ của hãn ta. Mặc dù đó không phải là cách mà hãn gọi cô ta”

Tôi kìm nén sự tức giận của mình “Hãn ta muốn bao nhiêu?”

“2000\$”

“Hãn ta nói gì cơ?” Tôi hỏi lớn. Tại sao hãn ta không chịu nói sớm là Leila đã bỏ hãn? “Hừm, lẽ ra hãn ta nên nói trước với chúng ta cái sự thật chết tiệt đó. Số của hãn ta là gì? Tôi cần gọi hãn... Welch chuyện này thật đúng rác rưởi.”

Tôi liếc nhìn và Ana đang đứng ở giữa phòng khách mặc chiếc quần jean và áo len thun xấu xí, Vali của cô nằm ngay cạnh.

“Tìm cô ta” Tôi quát và tắt điện thoại. Tôi sẽ giải quyết chuyện của Welch sau. Ana đi tới chỗ nệm dài, lấy chiếc Mac ra khỏi balo rồi đi ngược trở lại bếp, cẩn thận đặt nó trên quầy bar cùng với chiếc BlackBerry và chìa khóa xe hơi.

Chuyện quái gì vậy? Cô ấy đang trả lại cho tôi tất cả mọi thứ ư?

Cô quay lại đối mặt với tôi, đó là cái nhìn cứng đầu của cô, cái nhìn mà tôi biết rất rõ.

“Em cần số tiền của chiếc Beetle mà Taylor đã bán giúp em” Cô nói rõ ràng, bình tĩnh.

“Ana, tôi đâu cần những thứ đó chúng là của em” Cô ấy không thể làm vậy với tôi

“Xin em hãy giữ chúng”

“Không Christian. Em đã nhận chúng vì bị ép buộc – và giờ em không cần chúng nữa.”

“Ana em phải hiểu chứ”

“Em không cần bất cứ thứ gì gọi em nhớ về anh. Em chỉ muốn lấy lại số tiền Taylor đã bán chiếc xe của em”. Giọng cô đều đều. Cô ấy muốn quên tôi

“Em đang cố làm tổn thương tôi đấy à?”

“Không, không phải vậy. Em chỉ đang cố bảo vệ mình thôi”

Dĩ nhiên rồi, cô ấy muốn bảo vệ chính mình khỏi một con quái vật.

“Làm ơn Ana em hãy mang chúng đi” “Christian, em không muốn tranh cãi” Tiên. Lúc nào cũng là vì số tiền chết tiệt đó.

“Em nhận séc được không?” Tôi càu nhàu

“Vâng em nghĩ là anh giỏi chuyện đó.”

Cô ấy muốn tiền, tôi sẽ cho cô ấy tiền. Tôi xông vào phòng, gọi Taylor

“Chào buổi sáng ngài Grey”

Tôi phớt lờ lời chào hỏi của anh ấy. “Anh bán xe của Ana được bao nhiêu tiền?”

“12000\$ thưa ngài”

“Nhiều vậy sao?”

“Nó là dòng cổ điển thưa ngài”

“Cám ơn Taylor. Anh có thể đưa cô Steele về nhà không?”

“Tất nhiên là được thưa ngài, tôi sẽ xuống ngay”

Tôi đập máy và lấy quyển séc từ ngăn kéo ra. Tôi nhớ lại cuộc điện thoại của mình với Welch về người chồng cũ khốn nạn của Leila. Lúc nào cũng là vì tiền, thật là khốn nạn. Trong cơn giận tôi đã tặng gấp đôi số tiền mà Taylor bán chiếc Beetle. Khi tôi trở lại, cô ấy vẫn đứng ở phòng bếp. Tôi đưa cho cô ấy chiếc phong bì.

“Taylor bán được với giá hời. Nó là dòng xe cổ điển. Em nhờ anh ta đi. Anh ta sẽ đưa em về.”

“Được mà em có thể tự về. Cảm ơn anh”

Không! Hãy để Taylor đưa em về Ana. Tại sao em lại làm như vậy. “Em muốn thách thức tôi từng việc một đấy à?”

“Tại em phải thay đổi thói quen sống của mình chứ?” Cô ấy nhún vai biện hộ.

Tôi thật là một thằng khốn. Tôi cố gắng tiếp cận một cách nhẹ nhàng hơn “Ana, để Taylor đưa em về đi”

“Để tôi lấy xe cô Steele” Taylor nói quả quyết và nhanh chóng rời đi. Có thể cô ấy sẽ nghe lời của anh ta. Cô nhìn lại, anh ta đã đi chuẩn bị xe. Ana quay lại nhìn tôi. Mắt cô ấy mở rộng. Tôi nín thở không thể tin là cô ấy

chuẩn bị đi. Đây là lần cuối tôi nhìn thấy cô ấy, và cô ấy trông thật buồn. Nó rất sâu và tôi là người phải chịu trách nhiệm cho cái nhìn đó. Tôi tiến gần hơn, tôi muốn ôm cô ấy một lần nữa và van xin cô ở lại. Cô ấy lùi lại, và đó là một dấu hiệu khá rõ ràng là cô ấy không muốn tôi nữa. Tôi đã đẩy cô ấy ra xa. Tôi đứng im

“Tôi không muốn em ra đi”

“Em không thể ở lại. Em biết em cần gì còn anh thì không đáp ứng được cho em, và em cũng không thể cho anh những gì anh cần”

Ôi làm ơn đi Ana – Hãy để tôi ôm em thêm lần nữa. Ngửi mùi hương của em một lần nữa như em đang em đang ở trong vòng tay của tôi. Tôi lại tiến lên một bước, cô vội đưa hai tay lên chặn lại.

“Đừng xin anh”. Cô ấy e sợ lùi lại. “Em không thể” Nhấc chiếc vali và balo lên và đi thẳng đến thang máy. Tôi đi theo cô, ánh mắt tôi cứ dõi theo. Tôi nhấn nút gọi thang máy. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy, khuôn mặt đó, đôi môi đó, hàng mi đó. Tôi như đang cố gọi lại từng chi tiết trên gương mặt của cô ấy. Tôi không có gì cả – không có gì ngoại trừ khoảng trống trong lồng ngực. Cửa thang máy mở và Ana bước vào – và vào giây phút đó, gương mặt của cô ấy như phản chiếu nỗi đau của tôi. Không... Ana. Đừng đi.

“Tạm biệt Christian”

“Ana, Tạm biệt em” Cửa thang máy đóng lại, và cô ấy thực sự đã ra đi. Tôi ngồi phệt xuống sàn và đặt tay lên đầu. Khoảng trống hiện tại đang áp đảo

tôi. Grey, Mà đã làm cái việc quái quỷ gì thế hả? Khi tôi nhìn lên lần nữa, những bức tranh trong phòng khách của tôi, Madonna của tôi, mang lại nụ cười gượng gạo.

Sự lý tưởng hóa của những người mẹ. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào con họ, nhưng không may điều đó lại đổ xuống đầu tôi.

Họ đang phải nhìn tôi theo cách đó. Cô ấy đi rồi. Cô ấy thực sự đi mất rồi. Khoảng thời gian đẹp nhất từng xảy ra trong đời tôi. Sau khi cô ấy nói rằng cô sẽ không bao giờ rời bỏ tôi. Cô ấy hứa với tôi là cô ấy sẽ không bao giờ bỏ tôi đi. Tôi nhắm mắt lại, dập tắt đi những cái nhìn vô hồn, thương hại, và dựa đầu vào tường. Được rồi, cô ấy nói điều đó trong khi ngủ và – tôi cứ như một thằng ngốc, tin lời cô. Sâu thẳm trong tôi đã luôn biết rằng tôi không hề xứng với cô, còn cô ấy thì lại quá tốt so với tôi. Nó nên là như thế.

Nhưng sao tôi lại cảm thấy khó chịu thế này? Tại sao điều này lại đau đớn đến thế?

Chuông thang máy ‘ding’ một tiếng buộc mắt tôi phải mở ra một lần nữa, và tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô ấy quay lại. Tôi ngồi bất động, chờ đợi, và cánh cửa mở rồi Taylor bước ra, trong giây lát gương mặt anh ta đóng băng lại.

Khi thật. Tôi đã ngồi đây bao lâu rồi chứ?

“Cô Steele đã về đến nhà rồi, ngài Grey,” anh ta nói, như thể ông phát biểu với tôi trong khi tôi đang phủ phục trên sàn mỗi ngày.

“Cô ấy thế nào rồi?” Tôi hỏi, cố bình thản bằng mọi cách tôi có thể, mặc dù tôi thực sự muốn biết.

“Buồn bã, thưa ngài,” anh ta nói, không hề bộc lộ cảm xúc gì.

Tôi gật đầu, không quan tâm đến anh ta nữa. Nhưng anh ta không đi.

“Tôi có thể giúp được gì không, thưa ngài?”, Anh ta hỏi, nhiệt tình.

“Không” Đi đi. Để tôi yên.

“Thưa ngài,” anh ta nói, và ra ngoài, để lại tôi một mình uể oải ngồi trên sàn trần ở sảnh.

Tôi còn muốn ngồi đây cả ngày và đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng của mình, nhưng tôi không thể. Tôi muốn một bản cập nhật từ Welch, và tôi cần phải gọi cho người chồng nghèo khó của Leila.

Và tôi cần gột rửa. Có lẽ nỗi đau này sẽ được rửa sạch dưới vòi nước.

Tôi đứng trong sảnh, chạm vào cái bàn gỗ, các ngón tay lơ đãng mân mê đường vân gỗ tinh tế của nó. Tôi đã từng muốn giao cấu với cô Steele trên này. Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng cô nằm dài trên bàn, đầu giữ chặt, cằm nâng lên, miệng mở trong ngất ngây, và mái tóc gợi cảm của cô để gọn một chỗ trên mép. Chết tiệt, thật khó chịu khi nghĩ về nó.

Chết tiệt.

Sự đau đớn xoắn từng khúc ruột của tôi.

Cô ấy đi rồi, Grey. Làm quen với nó đi.

Và như đã lấy lại được sự kiểm soát, tôi lê cơ thể mình trên gót chân.

VÒI NƯỚC nóng bỏng, nhiệt độ chỉ một mức thấp hơn đau đớn, như cách tôi thích. Tôi đứng dưới thác nước, cố gắng quên đi cô, hy vọng nhiệt độ này sẽ thiêu đốt hình ảnh khuôn mặt cô ấy ra khỏi đầu tôi và cả từng tấc da tấc thịt trên cơ thể tôi.

Nếu cô ấy đã đi, thì sẽ không quay lại.

Không bao giờ đâu.

Tôi cào tóc với quyết tâm kiên quyết.

Thật tốt khi được tự do.

Và tôi hít một hơi dài.

Không. Không gì hay ho khi được tự do nữa.

Tôi ngược mặt của tôi để dòng nước tuôn chảy xuống. Nó không dễ dàng như tôi nghĩ-tôi sẽ nhớ cô ấy nhiều lắm. Tôi dựa trán vào bức tường. Mới

đêm hôm qua cô ấy vẫn còn ở đây với tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, những ngón tay vuốt ve kẻ hở trên tường nơi chỉ mới ngày hôm qua thôi, cô đã chống tay lên.

Khốn kiếp thật.

Tắt nước, tôi bước ra phòng tắm. Khi quần khăn tắm quanh hông, nó nhắc nhở tôi rằng: những ngày tiếp theo sẽ đen tối hơn và cả trống rỗng hơn, bởi vì cô ấy không còn ở đây nữa.

Không còn những e-mail hài hước, dí dỏm nữa.

Không còn cái miệng thông minh của cô ấy nữa.

Không còn sự tò mò nào nữa

Đôi mắt xanh lơ sáng ngời của cô sẽ không còn nhìn tôi thích thú trong bộ dạng thiếu vải ... hay sốc ... hoặc ham muốn. Tôi nhìn chăm chăm vào thẳng góc buồn ủ ê cũng đang nhìn chăm chăm lại tôi trong gương phòng tắm.

“Mày đã làm cái quái gì thế hả, thằng khốn?” Tôi nhạo báng hẳn. Và hẳn cũng đáp trả những từ đó lại tôi với vẻ khinh bỉ cay độc. Và thằng khốn đó nháy mắt với tôi, đôi mắt màu xám mở to với vẻ lạnh lẽo và đau khổ.” Cô ấy sẽ sống tốt hơn nếu không có mày. Mày không thể làm những gì cô ấy muốn. Mày không thể cho cô ấy những gì cô ấy cần. Cô ấy muốn những thứ trái tim và hoa. Cô ấy xứng đáng được sống tốt hơn mày, thằng khốn bần

thiu.” Cự tuyệt lại hình ảnh đang trừng mắt với mình, tôi quay lưng lại với tấm gương.

Ngày hôm nay đúng là địa ngục.

Tôi lau khô ngực rồi mở ngăn kéo ra và lấy mấy cái đồ lót và áo thun sạch sẽ. Lúc quay người lại tôi nhìn thấy một cái hộp nhỏ để trên gối. Cái chăn được kéo ra bên dưới tôi một lần nữa, để lộ vệt thắm bên dưới nó thêm lần nữa, miệng hộp khép hờ, chờ đợi tôi, và từ tâm trạng tức giận, tôi quay sang lo sợ.

Đó là một thứ gì đó từ cô. Cô ấy cho tôi cái gì chứ? Tôi vứt quần áo qua một bên rồi, hít một hơi thật sâu, ngồi lên giường và cầm cái hộp lên.

Đó là một cái tàu lượn. Một bộ lắp ráp mô hình Blaník L23. Một lời nhắn viết vội rơi từ phía trên cùng của hộp và rơi lên giường.

‘Nó gọi em nhớ về khoảng thời gian hạnh phúc.

Cám ơn anh.

Ana’

Nó là món quà hoàn hảo từ một cô gái hoàn hảo.

Nỗi đau đâm vào tim tôi.

Tại sao điều này lại đau đớn đến vậy? Tại sao chứ?

Một số thứ đã mất từ lâu, kí ức xấu xí ấy lại khơi dậy, cố gắng dùng nó lại đi, ngay bây giờ. Không. Đó không phải là chuyện mà tôi muốn nghĩ tới lúc này. Tôi đứng dậy, vớt cái hộp lên giường, và vội vã mặc đồ. Lúc đã xong tôi lấy cái hộp và cả tờ giấy bắt đầu đi nghiên cứu. Tôi sẽ xử lý chuyện này tốt hơn bằng quyền lực của tôi.

CUỘC NÓI CHUYỆN CỦA TÔI VỚI WELCH KHÁ NGẮN GỌN. Và cuộc nói chuyện của tôi với Russell Reed- thằng khốn nói dối, đã kết hôn với Leila – còn ngắn gọn hơn. Tôi đã không biết rằng bọn họ đã kết hôn trong một ngày cuối tuần say rượu ở Vegas. Không cần thắc mắc tại sao cuộc hôn nhân của họ lại tan vỡ trong vòng mười tám tháng. Cô ấy bỏ hăm 12 tuần trước. Vậy giờ cô đang ở đâu, Leila Williams? Cô đang làm gì thế?

Tôi tập trung suy nghĩ vào Leila, cố gắng nghĩ ra một số manh mối từ quá khứ của chúng tôi để có thể biết cô ấy ở đâu. Tôi cần phải biết. Tôi cần biết là cô ấy an toàn. Và tại sao cô ấy lại đến đây? Sao lại là tôi? Cô ấy muốn nhiều hơn nữa, và tôi thì không, nhưng đó là việc rất lâu về trước rồi. Thật dễ dàng khi cô ta ra đi – hợp đồng của chúng tôi đã được chấm dứt theo thoả thuận chung. Trên thực tế, toàn bộ sự sắp xếp của chúng tôi đã rất chuẩn mực: đúng như cách nó nên là. Cô ấy đã rất tinh nghịch khi ở cùng với tôi, cố tình như vậy, và không phải là sinh vật bị hỏng như Gail miêu tả.

Tôi nhớ lại, cô ấy thích những khi chúng tôi ở phòng giải trí bao nhiêu. Leila thích những nút thắt. Một mảnh kí ức chợt hiện về – tôi buộc những ngón chân cái của cô vào nhau, xoay chân của cô ấy vào trong để cô không thể nắm chặt móng của mình và ngăn chặn những cơn đau. Yeah, và cô ấy yêu tất cả những thứ đó, tôi cũng vậy. Cô ấy từng là một người phục tùng

tuyệt vời. Nhưng cô ấy không bao giờ bắt lấy sự chú ý của tôi như Anastasia Steele.

Cô ấy không bao giờ khiến tôi mất tập trung như Ana.

Tôi nhìn chăm chăm vào bộ tàu lượn trên bàn của mình và đồ lại những đường nét của chiếc hộp bằng tay của mình, biết rằng ngón tay của Anastasia đã chạm vào đó.

Anastasia đáng yêu của tôi.

Thật là một sự tương phản của cô với tất cả những người phụ nữ tôi biết. Người phụ nữ duy nhất mà tôi từng theo đuổi, và người duy nhất không thể cho tôi những gì tôi muốn.

Tôi không hiểu.

Tôi như sống lại từ khi tôi biết cô ấy. Vài tuần gần đây là thú vị nhất, khó đoán nhất, và hấp dẫn nhất trong cuộc đời tôi. Tôi đã bị dụ dỗ từ thế giới đơn sắc của mình vào một nơi đầy màu sắc – và cô ấy vẫn chưa thể trở thành những gì tôi cần.

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay. Cô ấy sẽ không bao giờ thích những gì tôi làm. Tôi đã cố gắng để thuyết phục bản thân mình rằng chúng tôi có thể làm được việc chết tiệt này, nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, không bao giờ. Cô ấy tốt hơn khi không có tôi. Việc gì mà cô ấy lại thích một con quái vật chết tiệt người không thể chịu được việc bị đụng chạm?

Và cô ấy đã mua cho tôi món quà chu đáo này. Có ai đã làm điều đó cho tôi, ngoài gia đình tôi? Tôi nghiên cứu chiếc hộp một lần nữa và mở nó ra. Tất cả phần nhựa của sự khéo léo này đang bị mắc kẹt dưới một lưới điện, quấn trong giấy bóng kính. Những kí ức cô ấy hò hét trong chiếc tàu khi chúng tôi chơi tàu lượn hiện về trong đầu – tay cô ấy đưa cao, chuẩn bị tinh thần chống cái mái hiên bằng Perplex. Tôi không thể không mỉm cười.

Lạy chúa, điều đó thật vui – tương đương với việc kéo bím tóc của cô ấy trong những cuộc chơi. Bím tóc Ana... Tôi dập tắt ý nghĩ đó ngay lập tức. Tôi không muốn đến đó, lần tắm đầu tiên của chúng tôi. Và tôi bỏ lại với ý nghĩ rằng mình sẽ không gặp lại cô ấy nữa.

Vực thăm hé mở.

KHÔNG. Không bao giờ nữa.

Tôi cần phải làm chiếc máy bay này. Nó sẽ là một sự xao lãng. Mở các lớp giấy bóng kính, tôi nhìn lướt qua giấy hướng dẫn. Tôi cần keo dán, keo dán mô hình. Tôi tìm trong các ngăn bàn của mình.

Chết tiệt. Nép ở sau ngăn kéo, tôi thấy một hộp da đỏ có chứa đôi bông tai Cartier. Tôi không bao giờ có cơ hội đưa chúng cho cô ấy – và giờ là không bao giờ.

Tôi gọi Andrea và để lại một tin nhắn trên điện thoại cô ấy, yêu cầu cô ấy hủy lịch tối nay. Không thể đối mặt với những buổi dạ tiệc, không thể nào với các cuộc hẹn của tôi.

Tôi mở chiếc hộp da đỏ và kiểm tra các bông tai. Chúng thật đẹp: đơn giản nhưng thanh lịch, hệt như sự mê hoặc của Quý cô Steele...người đã bỏ tôi đi sáng nay vì tôi đã trừng phạt cô ấy...vì tôi đã dồn ép cô ấy quá mức.Tôi nghĩ trong đầu một lần nữa. Nhưng cô ấy để tôi làm điều đó. Cô đã không cản tôi. Cô ấy để tôi làm vậy vì cô ấy yêu tôi. Ý nghĩ đó thật là khủng khiếp, và tôi bỏ nó đi ngay lập tức. Cô ấy không thể. Nó thật đơn giản: không ai có thể cảm thấy như thế với tôi. Không nếu họ biết tôi.

Cố lên,Grey. Tập trung lên.

Keo dán chết tiệt ở đâu rồi? Tôi để bông tai trở lại trong ngăn kéo và tiếp tục việc tìm kiếm của mình.

Trống rỗng.

Tôi gọi Taylor.

“Ngài Grey?”

“Tôi cần một ít keo mô hình.”

Anh ta ngừng lại một lát. “Cho loại mô hình gì,thưa ngài?”

“Một chiếc tàu lượn mô hình.”

“Gỗ Balsa hay nhựa?”

“Nhựa.”

“Tôi có một ít, tôi sẽ mang nó xuống ngay bây giờ thưa ngài.”

Tôi cảm ơn anh ta, hơi choáng váng vì anh ta có mô hình keo. Ít phút sau, anh ấy gõ cửa.

“Mời vào.”

Anh ấy đi vào nơi nghiên cứu của tôi và đặt một hộp đựng keo nhỏ trên bàn. Anh ấy vẫn chưa đi và tôi phải hỏi.

“Tại sao anh lại có loại keo này?”

“Tôi dựng một chiếc máy bay kì lạ.” Gương mặt anh ta đỏ dần lên.

“Ồ” Tính tò mò của tôi được khơi gợi.

“Bay lượn là tình yêu đầu tiên của tôi, thưa ngài.”

Tôi không hiểu.

“Mù màu.” anh ấy giải thích thẳng thừng.

“Vì vậy anh đã trở thành một thủy thủ?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Cảm ơn vì cái này.”

“Không có gì, ngài Grey, ngài đã ăn chưa?”

Câu hỏi của anh ấy làm tôi ngạc nhiên.

“Tôi không đói, Taylor, làm ơn đi đi, tận hưởng buổi chiều của anh với con gái, và tôi sẽ gặp anh vào ngày mai. Tôi sẽ không làm phiền anh nữa.”

Anh ấy dừng lại một lát, và sự khó chịu trong tôi dâng lên. Đi đi.

“Tôi ổn.” Chết tiệt, giọng nói của anh ấy đang tắt nghẽn.

“Thưa ngài.” Anh ấy gật đầu. “Tôi sẽ trở lại vào tối ngày mai.”

Tôi dành cho anh ấy một cái gật đầu thô bạo nhanh chóng, và anh ấy đã đi.

Lần cuối cùng Taylor gợi ý tôi thứ gì đó để ăn là khi nào? Tôi hẳn phải trông thảm hại hơn tôi nghĩ. Hờn dỗi, tôi lấy hộp keo.

CHIẾC TÀU LƯỢN ĐANG TRONG lòng bàn tay tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn nó với một cảm giác thành tựu, những kỉ niệm về chuyến bay bữa vây kí ức của tôi. Anastasia đã không thể tỉnh dậy – tôi mỉm cười khi nhớ lại – và lần đầu cô ấy đã khó khăn, giải giáp và đẹp, và buồn cười.

Chúa ơi,đó làm niềm vui: Sự kích thích nữ tính của cô ấy trong chuyến bay ,tiếng hò hét,và sau đó,nụ hôn của chúng tôi.

Đó là sự nỗ lực lần đầu của tôi để hơn nữa. Nó thật phi thường khi trong một thời gian ngắn như vậy tôi đã thu thập được thật nhiều kỉ niệm hạnh phúc.

Nỗi đau tràn về lần nữa – cắn nhả,đau đớn,nhắc nhở tôi về tất cả những gì tôi đã mất.

Tập trung vào chiếc tàu lượn đi, Grey.

Giờ tôi phải dán những miếng ghép vào chỗ,chúng là những thứ cầu kỳ chết tiệt.

CUỐI CÙNG THÌ MIẾNG CUỐI CÙNG cũng đang khô lại. Chiếc tàu của tôi đã đăng kí FAA riêng của mình. Tháng mười một. Chín. Năm. Hai. Echo.Charlie. Echo Charlie.

Tôi ngược nhìn ánh sáng đang mờ dần. Muộn rồi. Ý nghĩ của tôi là làm sao có thể đưa những thứ này cho Ana xem.

Không còn Ana nữa.

Tôi nghiêng rãnh và gồng cứng vai mình. Chậm rãi đứng lên,tôi nhận ra rằng mình đã không ăn gì cả ngày hoặc uống bất cứ thứ gì,và đầu tôi đang phập phồng.

Tôi cảm thấy thật tệ hại.

Tôi kiểm tra điện thoại với hy vọng cô ấy sẽ gọi, nhưng chỉ có một tin nhắn từ Andrea.

CC GALA Canx

Hy vọng mọi thứ đều ổn.

A

Trong khi tôi đang đọc tin nhắn của Andrea thì điện thoại rung. Nhịp tim của tôi ngưng lại ngay lập tức, sau đó rơi xuống khi nhận ra đó là Elena.

“Chào.” Tôi không bận tâm che giấu sự thất vọng của mình.

“Christian, đó có phải cách mà cậu chào không? Cậu đã ăn phải gì thế?” Cô ấy mắng, nhưng giọng nói đầy hài hước.

Tôi nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Đó là hoàng hôn ở Seattle. Tôi tự hỏi nhanh Ana đang làm gì. Tôi không muốn kể Elena nghe về việc đã xảy ra, tôi không muốn nói thành lời những lời đó ra và làm nó trở thành hiện thực.

“Christian. Chuyện gì? Nói tôi nghe đi.” Giọng cô ấy chuyển sang lỗ mẫn và khó chịu.

“Cô ấy đã bỏ tôi.” tôi lẩm bẩm, nghe rất buồn rầu.

“Ồ”Elena có vẻ ngạc nhiên.”Có muốn tôi ghé qua không?”

“Không.”

Cô ấy hít một hơi thật sâu. “Cuộc sống này không dành cho tất cả mọi người.”

“Tôi biết.”

“Chết tiệt. Christian, giọng của cậu nghe thảm quá.Cậu có muốn đi ra ngoài ăn tối không?”

“Không.”

“Tôi sẽ qua đó.”

“Không, Elena. Tôi đang không khoẻ. Tôi mệt mỏi và tôi muốn ở một mình. Tôi sẽ gọi cô trong tuần này.”

“Christian...điều đó là tốt nhất.”

“Tôi biết rồi, bye.”

Tôi cúp máy. Tôi không muốn nói chuyện với cô ấy, cô ấy khuyến khích tôi bay đến Savannah. Có lẽ cô ấy biết ngày này sẽ đến. Tôi quắc mắt vào chiếc điện thoại,quăng nó lên bàn của mình,và đi tìm kiếm thứ gì đó để uống và ăn.

TÔI KIỂM TRA tủ lạnh.

Chả có gì.

Trong tủ ly tôi tìm thấy một túi bánh quy. Tôi mở ra và ăn một cái khi tôi đi về phía cửa sổ. Bên ngoài,màn đêm buông xuống: ánh đèn lấp lánh và nhấp nháy trong cơn mưa tầm tã. Thế giới xoay chuyển tiếp tục.

Cố lên,Grey.

Cố lên.

Chương 21

Chủ nhật, ngày 5 tháng 6 năm 2011

Tôi nhìn chăm chăm lên trần phòng ngủ. Tôi đã ngủ quá lâu rồi. Tôi bị dày vò bởi hương thơm của Ana, thứ hương thơm vẫn còn bám trên ga trải giường của tôi. Tôi úp gối lên mặt để hít hà mùi hương của cô. Đó là một sự tra tấn, và là cả thiên đường, và trong một thoáng tôi chiêm ngưỡng cái chết do ngạt thở.

Chú ý đi, Grey.

Tôi lướt qua các sự kiện của buổi sáng trong đầu. Mấy chuyện đó có thể diễn ra theo một hướng hoàn toàn khác không? Như một quy luật tôi không bao giờ làm vậy, bởi vì đó là một sự lãng phí năng lượng, nhưng hôm nay tôi đang tìm kiếm manh mối về điều tôi đã làm sai.

Và không có cách nào tôi bộc lộ nó ra, tôi biết tận trong xương tủy mình, chúng tôi sẽ đạt đến tình trạng bế tắc này, cho dù đó là buổi sáng hôm nay, hoặc trong một tuần, hay một tháng, hay một năm. Tốt hơn là nó đã xảy ra bây giờ, trước khi tôi gây ra bất kỳ đau đớn nào hơn cho Anastasia.

Tôi nhớ đến hình ảnh cô rúc mình trong chiếc giường trắng nhỏ nhắn của mình. Tôi không thể hình dung cô trong căn hộ mới – Tôi đã không ở đó, nhưng tôi tưởng tượng mình trong căn phòng ở Vancouver, nơi tôi từng ngủ với cô ấy. Tôi lắc đầu; đó là đêm mà tôi có giấc ngủ tuyệt vời nhất từ trước đến giờ. Đài báo 2:00 sáng. Tôi nằm ở đây đã hai giờ rồi, tâm trí của tôi khuấy tung lên. Tôi hít một hơi thật sâu, hít hà mùi hương của cô một lần nữa, và tôi nhắm mắt.

Mẹ không thể nhìn thấy tôi. Tôi đứng trước mặt mẹ. Nhưng mẹ không thể nhìn thấy tôi.

Mẹ đang ngủ với đôi mắt mở to. Hoặc là mẹ bị bệnh.

Tôi nghe thấy tiếng lạch cạch. Là chìa khóa của hăn. Hăn quay lại rồi.

Tôi chạy và trốn và nép mình dưới cái bàn nhỏ trong nhà bếp. Xe của tôi đang ở đây với tôi.

Bang. Cái cửa sập đóng, nó làm tôi giật mình.

Nhìn xuyên qua các ngón tay, tôi nhìn thấy mẹ. Mẹ quay đầu lại hăn. Sau đó mẹ lại ngủ trên cái ghế dài. Hăn mang đôi boot to với các khóa sáng bong loáng và đứng trên người mẹ và la hét. Hăn đánh mẹ với một cái thắt lưng. Dậy mau! Dậy mau! Con đĩ cái. Mà là một con đĩ cái. Mẹ nấc lên. Một tiếng khóc.

Dừng lại đi. Dừng đánh mẹ tôi nữa. Dừng đánh mẹ tôi nữa.

Tôi chạy đến bên hăn và hăn và tôi đánh hăn và tôi đánh hăn.

Nhưng hăn cười và vỗ lên mặt tôi.

Không! Mẹ hét.

Mày là một con đĩ cái.

Mẹ co người lại. Nhỏ như tôi. Và sau đó mẹ im hẳn. Mà là một con đĩ cái. Mà là một con đĩ cái. Mà là một con đĩ cái. Tôi đang ở dưới cái bàn. Tôi nhét ngón tay vào trong tai tôi và nhắm mắt lại. Những âm thanh ngừng hẳn.

Hắn ta quay lại và tôi có thể nhìn thấy giày hắn khi hắn đi vào bếp. Hắn mang cái thắt lưng, đập nó xuống đất theo từng bước đi. Hắn đang tìm tôi. Hắn nghiêng đầu xuống và cười. Hắn có mùi khó chịu của thuốc lá và rượu và mùi hôi. Mà đây rồi, thằng quái vật nhỏ.

Một tiếng than khóc lạnh lẽo đánh thức tôi. Người tôi nhầy nhụa vì mồ hôi, trái tim đập bất chấp nhịp trong lồng ngực. Tôi ngồi thẳng người dậy.

Mẹ kiếp.

Những âm thanh kì quái đó là của tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu ổn định nhịp thở của mình, cố gắng đẩy những kí ức về cơ thể đầy mùi hôi hám của khói thuốc và những thứ rượu rẻ tiền.

Anh là một tên khốn nạn chết tiệt.

Từng lời của Ana vang vọng lại trong đầu tôi.

Như hắn ta.

Khốn nạn.

Tôi chẳng thể cứu con gái điếm đó.

Tôi đã cố. Trời ạ, tôi đã cố rất nhiều.

Mày đây rồi, thằng quái vật nhỏ.

Nhưng tôi có thể giúp Ana.

Tôi đã để cô ấy ra đi.

Tôi buộc phải để cô ấy ra đi.

Cô ấy không cần những thứ khốn kiếp này.

Tôi nhìn đồng hồ: 3:30 sáng. Đi xuống nhà bếp, uống một cốc nước lớn tôi đi ra phòng khách đến chỗ cây dương cầm.

TÔI TỈNH GIẤC LẦN NỮA, choáng váng, ánh sáng sớm tràn khắp căn phòng. Tôi đã mơ thấy Ana: Ana hôn tôi, lưỡi cô ấy bên trong khuôn miệng tôi, ngón tay tôi bên trong tóc cô; ấn cơ thể tuyệt trần đó ép sát vào tôi, hai tay cô bị cột chặt lại trên đầu.

Cô ấy đâu rồi?

Trong khoảnh khắc tôi quên mất đi ngày hôm qua thắm đẫm như thế nào – và một lần nữa nó tràn về.

Cô ấy đã đi rồi.

Khốn thật mà.

Bằng chứng của sự ham muốn của tôi ép xuống giường – và rồi kí ức về đôi mắt sáng ấy phủ mờ bởi sự đau thương và nhục nhã khi bước đi, lại một lần nữa ám ảnh lấy tôi.

Khi gió, tôi nằm xuống và nhìn chăm chăm lên trần nhà, gõ hai tay sau đầu. Ngày như kéo dài ra trước tôi, và lần đầu tiên trong cuộc đời. Tôi không biết phải làm gì với bản thân mình cả. Tôi nhìn đồng hồ: 5:58.

Trời ạ, tốt hơn hết tôi nên đi chạy một vòng.

PROKOFIEV'S "ARRIVAL OF THE MONTAGUES AND CAPULETS" vang vọng trong tai, khi từng nhịp chân tôi nện trên vỉa hè, lướt qua không gian im lặng buổi sáng sớm của Forth Avenue.

Tôi đau ở khắp mọi góc ngách cơ thể – phổi tôi bùng nổ, đầu tôi phập phồng, đau âm ỉ ăn mòn bên trong cơ thể tôi. Tôi không thể nào chịu đựng được sự đau đớn này, dù tôi đang rất cố. Tôi dừng lại đổi nhạc và cô lấy lại không khí vào phổi mình. Tôi muốn thứ gì đó ... bạo lực. "Pump IT," của The Black Eyed Peas, đúng. Tôi lại bắt đầu tốc độ.

Tôi phát hiện bản thân mình đang chạy xuống đường Vine, điều này thật điên rồ, nhưng tôi thật sự mong có thể gặp lại cô ấy. Đến khi gần đến nơi của cô, tim tôi đập nhanh hơn, mạnh hơn, nỗi bất an chùng chát dày xéo. Tôi không nhất thiết phải gặp được cô ấy – tôi chỉ muốn biết chắc rằng cô ấy có được an toàn hay không. Không, không đúng. Tôi muốn được gặp cô. Cuối cùng tôi cũng đứng trên con đường nhà cô, tôi chạy qua căn hộ của cô ấy.

Mọi thứ đều yên tĩnh – một chiếc Oldmobile chạy trên đường, hai người dắt chó đi dạo đã đi ra – nhưng vẫn không có một dấu hiệu nào từ căn phòng của cô ấy. Băng qua đường, tôi đứng lại trên vỉa hè đối diện, nhìn lên rèm cửa kéo hờ. Có lẽ đó là phòng của cô ấy. Chắc cô ấy cũng còn đang ngủ – nếu thật sự đang ở đó. Một viễn cảnh ác mộng tự diễn trong đầu tôi: cô ấy ra ngoài đêm qua và uống say, và gặp ai đó ...

Không.

Mặt đỏ bừng lên trong cổ họng. Ý nghĩ cơ thể của cô ấy trong đôi tay ai khác, một thằng khốn nào đó chìm đắm trong nụ cười ấm áp của cô ấy, làm cho cô ấy khúc khích cười, làm cho cô ấy cười lớn – làm cho cô ấy đến. Điều đó làm tôi phải dùng hết tất cả tự chủ để không xông vào cánh cửa đó để xem cô ấy có ở đấy hay không, có đang ở một mình hay không.

Là do mày tự chuốc lấy thôi, Grey.

Quên cô ấy đi. Cô ấy không phải là cho mày.

Tôi kéo mũ sụp xuống và tiếp tục chạy về phía Western Avenue.

Nỗi ghen tuông xé lòng tôi; khóa lấp những khoảng trắng. Tôi ghét điều này – nó như làm sống lại thứ gì đó tận sâu thẳm trong linh hồn tôi mà tôi không hề muốn tìm thấy. Tôi nện nhịp chân mạnh hơn, thoát ra khỏi mơ kí niệm, thoát ra khỏi những nỗi đau, ra khỏi hình bóng của Anastasia Steele.

HOÀNG HÔN SÁNG LÒA KHẮP SEATTLE. Đứng thẳng người dậy, vươn vai. Tôi đã ngồi trong bàn làm việc từ sáng đến giờ, và điều đó thật hiệu quả. Ros cũng đã làm việc rất chăm chỉ. Cô ấy đã chuẩn bị và gửi tôi bản thảo kinh doanh đầu tiên và thư về dự các dự định cho SIP.

Có thể đến cuối cùng tôi vẫn còn có thể nhìn thấy Ana.

Ý nghĩ đó đau đớn vô cùng.

Tôi đọc và phê vào hai mẫu đơn cấp bằng sáng chế, vài cái hợp đồng mới, và một vài thông số thiết kế mới, tôi đã chẳng thể nhớ đến cô ấy khi đang chìm lũng vào những thứ này. Chiếc tàu lượn mô hình bé nhỏ vẫn còn trên bàn, đeo bám tôi, làm tôi nhớ đến khoảng thời gian hạnh phúc hơn, như cô ấy đã nói. Tôi nhớ lại thân ảnh cô ấy đứng trước cửa thư phòng tôi, mặc áo thun của tôi, đôi chân dài đó cùng đôi mắt xanh, quyến rũ tôi.

Một lần đầu tiên nữa.

Tôi nhớ cô ấy.

Đấy – tôi thừa nhận. kiểm tra điện thoại, mong muốn trong vô vọng, và đấy, tin nhắn của Elliot.

‘Bia không bóng bẩy*?’ (*nguyên văn: hotshot)

Tôi trả lời.

‘Không, bạn rồi.’

Hồi âm của anh ta dường như ngay lập tức.

‘F—k you, then.’

Đúng rồi. F—k me.

Vẫn không có gì từ Ana: không có cuộc gọi nhờ, không e-mail. Nỗi đau đón trong lòng tôi càng thắt chặt. Cô ấy sẽ không gọi cho tôi. Cô ấy muốn chấm dứt. Cô ấy muốn đi càng xa khỏi tôi càng tốt, và tôi không thể nào đổ lỗi lên cô ấy được.

Điều đó là điều tốt nhất rồi.

Tôi xuống bếp thay đổi không gian.

Gail đã quay trở lại. Bếp đã được lau sạch sẽ, trên bếp có cái nồi đang sôi. Mùi rất thơm ... Nhưng tôi không đói. Bà ấy bước lại gần khi tôi đang nhòm vào thứ đang được nấu,

“Buổi chiều an lành ngài Grey,”

“Gail.”

Bà ấy ngừng lại – bất ngờ bởi thứ gì đó. Bất ngờ vì tôi? Khi thật, tôi hẳn nhìn tôi tệ lắm.

“Gà hầm?” bà ấy chần chừ hỏi.

“Được.” tôi lầm bầm.

“Hai phần?” bà ấy lại hỏi.

Tôi nhìn bà ấy chăm chăm, rồi bà ấy tự biết ngượng.

“Một thôi.”

“10 phút nữa?”

“Được.” giọng tôi lạnh lẽo.

Tôi quay người đi.

“Ngài Grey?” bà ấy gọi tôi.

“Gì thế Gail?”

“Không có gì. Xin lỗi vì đã làm phiền ngài.” Bà ấy quay lại với cái bếp đang hầm gà, rồi tui quay lại phòng đi tắm, một lần nữa.

Chúa ơi, ngay cả người làm của mình cũng nhận ra điều gì đó đang khiến tôi người không ra người như thế này.

Chương 22

Thứ hai, ngày 6 tháng 6 2011

Tôi sợ phải đi ngủ. Giờ là sau nửa đêm, và tôi mệt mỏi vô cùng, nhưng tôi vẫn ngồi vào cây đàn piano, chơi một bài của Bach Marcello, cứ lặp lại như thế như thế. Nhớ lại lúc đầu cô tựa vào vai tôi, tôi có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của cô.

Vì Chúa, cô ấy đã nói rằng cô ấy muốn thử!

Tôi ngừng chơi và ôm lấy đầu, khuỷu tay tì mạnh trên các phím đàn tạo nên những hợp âm chói tai. Cô ấy nói rằng cô ấy muốn thử, nhưng cô ấy đã bỏ cuộc ngay tại rào cản đầu tiên.

Sau đó, cô bỏ chạy.

Sao tôi lại đánh cô ấy mạnh thế?

Từ sâu bên trong, tôi đã biết câu trả lời, bởi vì cô ấy yêu cầu tôi, và bởi tôi đã quá bốc đồng và ích kỉ đến không thể chống lại sự cám dỗ. Tôi bị quyến rũ bởi thử thách của cô ấy, tôi nắm lấy cơ hội đó để đưa chúng tôi và nơi mà tôi muốn chúng tôi ở đó. Và cô đã không nói ra từ an toàn, và tôi làm tổn thương cô ấy còn nhiều hơn khi đã hứa với cô ấy tôi sẽ không bao giờ làm điều đó, nhưng tôi đã làm.

Tôi đúng là một thằng ngốc nghếch chết tiệt.

Sao cô có thể tin tưởng tôi nữa sau lần đó? Cô ấy đã quyết định đúng khi ra đi.

Dù sao nữa, sao cô ấy lại muốn ở bên tôi chứ?

Tôi suy nghĩ về việc say rượu. Tôi đã không hề say kể từ khi tôi mười lăm-
ờ thì, có một lần, khi tôi hai mươi mốt. Tôi ghét sự mất kiểm soát: Tôi biết
rượu có thể làm điều đó với một người đàn ông. Tôi rùng mình và nhanh
chóng dập tắt hết những kí ức đó ra khỏi đầu, và quyết định coi nó là một
đêm đã qua rồi.

Nằm trên giường, tôi cầu nguyện cho một giấc ngủ không mộng mị ...
nhưng nếu tôi mơ, tôi muốn mơ thấy cô.

Hôm nay mẹ đang vui. Mẹ ngồi xuống và cho phép tôi chải mái tóc của mẹ.
Mẹ nhìn tôi trong gương và nở nụ cười đặc biệt của mình. Nụ cười đặc biệt
của mẹ dành cho tôi. Có một tiếng động lớn. Một vụ tai nạn. Hấn đã trở lại.
Không phải! Mà đang ở đâu hả, con khốn nạn? Tao có một người bạn ở
đây. Một người bạn đang có nhu cầu. Mẹ đứng dậy và nắm lấy tay tôi rồi
đẩy tôi vào cái tủ quần áo của mẹ. Tôi ngồi trên đôi giày của mẹ và cố gắng
để giữ im lặng và bịt lỗ tai và nhắm chặt mắt. Bộ quần áo có mùi của mẹ.
Tôi thích mùi này. Tôi thích được ở đây. Tránh xa khỏi hấn ta. Hấn đang la
hét. Thằng oắt con đâu rồi? Hấn nắm tóc tôi và kéo tôi ra khỏi tủ. Đừng có
làm hỏng trò vui, thằng oắt con mất dạy. Hấn tát mẹ thật mạnh. Cố làm bạn
tao hài lòng đi và mày lại được sửa soạn, con khốn nạn. Mẹ nhìn tôi và mẹ
khóc. Đừng khóc mà, mẹ ơi. Một người đàn ông đi vào phòng. Một người
đàn ông to lớn với mái tóc bần thiêu. Người đàn ông to lớn mỉm cười với
mẹ. Tôi bị đẩy vào phòng khác. Hấn đẩy tôi xuống sàn nhà và làm đau đầu

gối tôi. Giờ thì, tao sẽ làm gì với mày đây, thằng oắt con mắt dạy? Hẳn có mùi thật khó chịu, mùi của bia và hẳn còn đang hút một điếu thuốc.

Tôi tỉnh dậy. Trái tim tôi đập dữ dội cứ như tôi vừa bị những con chó săn của địa ngục đuổi chạy qua bốn mươi dãy nhà. Tôi nhảy ra khỏi giường, đẩy cơn ác mộng về nơi thâm sâu nhất của tiềm thức, và vội vàng vào bếp để lấy một cốc nước.

Tôi cần phải gặp Flynn. Những cơn ác mộng này tệ hơn bao giờ hết. Ở bên Ana, tôi không gặp những cơn ác mộng nhiều như vậy.

Khi thật.

Chưa một người phục tùng nào mang cho tôi cảm giác như vậy. Quá thật, tôi chưa bao giờ cảm thấy sự tuột dốc như vậy cả. Có phải tôi đã lo lắng rằng họ sẽ chạm vào tôi trong đêm? Tôi không biết. Đó là một sự say mê vô tội rằng tôi cảm thấy bình yên như thế nào.

Tôi đã từng nhìn những người phục tùng của mình ngủ trước kia, nhưng nó vẫn luôn là khúc dạo đầu để đánh thức họ dậy để có vài màn giao cấu giải khuây.

Tôi nhớ mình đã nhìn Ana hàng giờ khi cô ấy ngủ tại khách sạn Heathman. Càng nhìn tôi càng thấy cô ấy trở nên xinh đẹp: làn da mịn màng của cô toả sáng dưới ánh đèn dịu nhẹ, mái tóc đen của cô xoã ra trên nền gối trắng, và hàng mi rung trong khi đang ngủ. Đôi môi cô tách rời và tôi có thể nhìn thấy răng, và lưỡi của cô khi cô liếm môi. Đó là một trải nghiệm khuấy động nhất – chỉ nhìn cô ấy ngủ. Và cuối cùng khi tôi ngủ bên cạnh cô, nghe thấy cả

những tiếng thở của cô, ngắm nhìn lồng ngực của cô phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở, tôi ngủ ngon...rất ngon.

Tối đi lang thang vào phòng nghiên cứu của mình và nhặt lên một chiếc tàu lượn. Tôi thoải mái hơn khi nhìn hình dáng của nó. Cảm thấy tự hào về những gì đã làm và cả sự vô lý khi nghĩ về những việc tôi sắp làm. Đó là món quà cuối cùng của cô ấy dành cho tôi.

Món quà đầu tiên của cô là....gì nhỉ?

Tất nhiên.Bản thân cô ấy.

Cô ấy đã hy sinh bản thân mình vì nhu cầu của tôi. Sự tham lam của tôi. Ham muốn của tôi. Cái tôi của tôi ... cái tôi hư hỏng chết tiệt của tôi.

Chết tiệt,nỗi đau này khi nào mới dừng lại?

Cảm thấy có chút ngu ngốc,tôi cầm chiếc tàu lượn lên giường với mình.

“Ngài muốn dùng gì cho bữa sáng,thưa ngài?”

“Cà phê thôi,Gail.”

Bà ấy ngập ngừng. “Thưa ngài, ngài đã không ăn tối.”

“Và?”

“Có lẽ ngài nên ăn lót dạ một chút gì đó.”

“Gail, chỉ cà phê thôi. Làm ơn.” Tôi chặn lời bà ấy – đây không phải là việc của bà ấy. Mồi bà ấy mím lại, nhưng bà gạt đầu và chuyển hướng về Gaggia. Tôi đi về thư phòng để thu thập vài mẫu giấy của mình cho văn phòng và tìm kiếm một phong bì đệm.

Tôi gọi cho Ros từ trong xe.

“Các tài liệu của SIP làm rất tốt, nhưng kế hoạch kinh doanh cần một số sửa đổi. Hãy tiến hành đi.”

“Christian, việc này nhanh quá.”

“Tôi muốn hành động một cách nhanh chóng. Tôi đã e-mail cho cô những suy nghĩ của tôi về giá chào bán. Tôi sẽ ở văn phòng từ bảy giờ ba mươi. Gặp nhau ở văn phòng tôi.”

“Nếu ngài chắc chắn.”

“Tôi chắc chắn.”

“Được. Tôi sẽ gọi cho Andrea lên lịch. Tôi có số liệu thống kê về Detroit V. Savannah.”

“Dòng cuối?”

“Detroit.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chết tiệt...đừng là Savannah.

“Nói chuyện sau.” Tôi cúp máy.

Tôi ngồi,nép mình vào phía sau chiếc Audi,khi Taylor tăng tốc xuyên qua làn đường giao thông. Tôi tự hỏi làm thế nào Ana có thể được nhận vào làm sáng nay. Có lẽ cô ấy đã mua một chiếc xe ngày hôm qua,mặc dù bằng cách nào đó tôi nghi ngờ điều đó. Tôi tự hỏi liệu cô có cảm thấy khốn khổ như tôi cảm thấy... Hy vọng là không. Có lẽ cô ấy đã nhận ra rằng tôi là một sự mê đắm lỗi bịch.

Cô ấy không thể yêu tôi.

Và tất nhiên là không phải bây giờ – sau tất cả những gì tôi đã làm với cô ấy. Chưa một ai từng nói yêu tôi ngoại trừ bố và mẹ tôi, dĩ nhiên, nhưng thậm chí sau đó nó đã ra khỏi ý thức trách nhiệm của họ. Những câu nói dai dẳng của Flynn về tính yêu vô điều kiện của cha mẹ – ngay cả những đứa trẻ được nhận nuôi – vang vọng trong đầu tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ bị thuyết phục; tôi đã chẳng là gì ngoài một nỗi thất vọng cho họ.

“ Ngày Grey?”

“ Xin lỗi, việc gì vậy?”Taylor nhìn tôi dao động. Anh ấy để cửa xe mở, chờ tôi, nhìn quan tâm.

“ Chúng ta tới rồi,thưa ngài.”

Chết tiệt ... chúng tôi đã tới nơi bao lâu rồi? “ Cảm ơn,tôi sẽ cho anh biết thời gian tối nay.”

Tập trung nào,Grey.

Cả Andrea và Olivia đều nhìn lên khi tôi ra khỏi thang máy. Olivia chớp chớp lông mi và vén một sợi tóc của cô ả ra sau tai. Chúa ơi – Tôi xong với cô gái ngớ ngẩn này rồi. Tôi cần bộ phận nhân sự chuyển cô ta đến bộ phận khác.

“ Cà phê,Olivia,và làm ơn cho tôi một bánh croissant*.” Cô ta nhảy lên để làm theo yêu cầu của tôi.

* bánh croissant: bánh mì Pháp,hay còn gọi là bánh sừng bò.

“Andrea – gọi cho tôi Welch, Barney, và Flynn, sau đó Claude Bastille trên điện thoại. Tôi không muốn bị quấy rầy bởi bất kỳ ai,kể cả mẹ tôi...trừ khi...trừ khi Anastasia Steele gọi. Được chứ?”

“ Vâng thưa ngài. Ngài có muốn tôi thông qua lịch trình của ngài ngay bây giờ không?”

“Không, tôi cần cà phê và thứ gì đó để ăn trước.” Tôi quắc mắt với Olivia, người đang di chuyển với tốc độ của một con ốc về phía thang máy.

“Vâng, thưa ngài Grey.” Andrea gọi phía sau khi tôi mở cửa đi vào văn phòng của mình.

Từ tập hồ sơ, tôi lấy ra chiếc phong bì chứa vật sở hữu quý giá nhất của tôi – chiếc tàu lượn.

Tôi đặt nó lên bàn, và tâm trí của tôi trôi dạt về quý cô Steele.

Cô ấy sẽ bắt đầu công việc mới của mình vào sáng nay, gặp gỡ những người mới ... những người đàn ông mới. Ý nghĩ đó làm tôi chán nản. Cô ấy sẽ quên tôi.

Không, cô ấy sẽ không quên. Phụ nữ luôn nhớ về người đàn ông đầu tiên họ giao cấu, phải vậy không? Tôi sẽ luôn nắm giữ một vị trí trong ký ức của cô ấy, cho một mình tôi. Nhưng tôi không muốn trở thành một kỷ niệm: tôi muốn tồn tại trong tâm trí cô ấy. Tôi cần phải ở lại trong tâm trí cô ấy. Tôi có thể làm gì đây?

Có tiếng gõ cửa và Andrea xuất hiện. “ Cà phê và bánh sừng bò cho ngài, ngài Grey.”

“Vào đi.”

Khi cô ta chạy đến bàn của tôi, mắt cô ấy phóng quắc qua chiếc tàu lượn, nhưng một cách không ngoan, cô ấy ngậm miệng lại. Cô ấy đặt bữa sáng lên bàn của tôi.

Cà phê đen, tốt lắm, Andrea. “Cảm ơn.”

“Tôi đã để lại tin nhắn cho Welch, Barney và Bastille. Flynn sẽ gọi lại trong năm phút.”

“Tốt. Tôi muốn cô huỷ bỏ bất kỳ cam kết xã hội nào tôi có trong tuần này. Không ăn trưa, không có gì trong buổi tối. Nối máy với Barney và tìm cho tôi số điện thoại của một chỗ bán hoa tốt.”

Cô ta viết nguệch ngoạc một cách hăn học lên notepad của mình.

“Thưa ngài, chúng tôi dùng hoa hồng của Arcadia. Ngài có muốn tôi gửi hoa đến cho ngài không?”

“Không, đưa tôi số. Tôi sẽ tự làm việc đó. Xong rồi.”

Cô ta gật đầu và rời đi ngay, như thể cô ta không thể ra khỏi văn phòng tôi đủ nhanh. Vài giây sau đó điện thoại rung lên. Đó là Barney.

“Barney, tôi cần anh làm một cái giá đỡ cho một chiếc tàu lượn mô hình.”

Giữa cuộc họp tôi gọi cửa hàng bán hoa và đặt hai tá hoa hồng trắng cho Ana, chúng sẽ được giao đến nhà cô ấy tối nay. Bằng cách đó cô ấy sẽ

không cảm thấy xấu hổ hay bất tiện ở chỗ làm. Và cô ấy sẽ không thể nào quên tôi.

“Ngài có gửi thiệp gì cùng với hoa không, thưa ngài?” Người bán hoa hỏi tôi.

Một lời nhắn cho Ana?

Nói gì đây?

Hãy quay lại. Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không đánh em nữa.

Những lời ấy đột nhiên nổ vang trong đầu tôi, làm tôi chau mày.

“Ừm... một cái gì đó như ‘Chúc mừng ngày đầu tiên đi làm của em. Hy vọng nó diễn ra tốt đẹp.’ ”

Tôi nhìn lên chiếc tàu lượn trên bàn mình. “Và cảm ơn em về chiếc tàu lượn. Nó rất có ý nghĩa. Nó có một vị trí đẹp nhất trên bàn của tôi. Christian.”

Người bán hoa đọc lại cho tôi nghe.

Chết tiệt, nó hoàn toàn không thể hiện được những gì tôi muốn nói với cô ấy.

“Đó là tất cả đúng không, ngài Grey?”

“Đúng vậy. Cảm ơn.”

“Không có gì, thưa ngài, và chúc một ngày tốt lành.”

Tôi nhìn đăm đăm và chiếc điện thoại. Ngày tốt lành cái khi.

“Này, anh bạn, cậu ăn phải cái gì thế?” Claude đứng dậy từ sàn nhà, nơi tôi vừa đâm vào phần trên trên phẳng phiu của anh ấy, vừa lúc kết thúc. “Chiều nay anh cứ như đang trên đồng lửa vậy, Grey.” Anh ấy chậm rãi đứng dậy, với nét phong nhã của một con mèo lớn đang đánh giá con mồi của nó. Chúng tôi luyện tập với nhau trong phòng thể hình dưới tầng hầm của toà nhà Grey.

“Tôi đang tức giận.” Tôi rít lên.

Biểu hiện của anh ta rất điềm tĩnh khi chúng tôi xoay quanh nhau.

“Đó không phải là một ý tưởng hay để nhập cuộc khi mà tâm trí cậu để ở nơi khác.” Claude nói, thích thú, nhưng không rời mắt khỏi tôi.

“Tôi cảm thấy nó giúp ích được phần nào.”

“Tấn công nhiều hơn ở bên trái. Bảo vệ bên phải của anh. Lên nào, Grey.”

Anh ấy vung tay và đánh vào vai tôi. Gần như đấm tôi mất thăng bằng.

“Tập trung nào, Grey. Không có bất kỳ thứ nhảm nhí nào trong phòng họp của anh được mang vào đây hết. Hay có phải là vì một cô gái? Một vài việc vặt nhảm nhí cuối cùng cũng kéo được vẻ lãnh đạm của anh xuống.” Anh ấy chế giễu, khiêu khích tôi. Và nó thành công: tôi tung cú đá tầm trung vào một bên người anh ta, hạ nắm đấm một lần, rồi hai lần, anh ta lão đảo lù về sau, mái tóc dài uốn lọn bay lên.

“Lo cho cái công việc chết tiệt của anh đi, Bastille.”

“Wow, chúng ta đã tìm thấy cội nguồn của nỗi đau.” Claude reo hò trong chiến thắng. Anh ta vung tay bất ngờ, nhưng tôi đã đoán được hành động của anh ta và khoá trụ anh ta lại, đẩy mạnh anh ta lên bằng một cú đấm và một cú đá nhanh. Lần này thì anh ta nhảy về phía sau, ẩn tượng bởi đòn đánh của tôi.

“Mặc kệ cái quái gì đang diễn ra với thế giới quyền lực của anh, Grey, nó đang có tác dụng. Xuất chiêu đi.”

Ồ, anh ta đang cúi xuống, tôi lao ngay vào anh ta.

Giao thông khá vắng trên đường về nhà.

“Taylor, chúng ta có thể đi một vòng không?”

“Đi đâu, thưa ngài?”

“Anh có thể lái ngang qua căn hộ của cô Steele không?”

“Vâng, thưa ngài.”

Tôi đã quen với nỗi đau này. Có vẻ như nó luôn hiện diện, giống như tiếng ù tai. Trong các cuộc họp, nó là sự im lặng và ít gây khó chịu; chỉ khi tôi ở một mình với những suy tư thì nó lại bùng lên và hoành hành tôi. Việc này sẽ kéo dài bao lâu?

Ngay khi chúng tôi tiến gần đến nhà cô, trái tim tôi ngừng đập.

Có thể tôi sẽ gặp cô ấy.

Khả năng xảy ra thật hồi hộp và rối loạn. Và tôi nhận ra rằng mình đã chẳng thể nghĩ gì ngoài cô ấy từ khi cô ấy bỏ đi. Sự vắng mặt của cô ấy luôn đồng hành với tôi.

“Lái chậm lại.” Tôi bảo Taylor khi chúng tôi ở gần nhà cô ấy.

Đèn sáng.

Cô ấy đang ở nhà!

Tôi hi vọng cô ấy đang ở nhà một mình, và nhớ tôi.

Cô ấy đã nhận được hoa của tôi chưa?

Tôi muốn kiểm tra điện thoại mình để xem liệu cô ấy có gửi tin nhắn cho tôi không, nhưng tôi không thể nào kéo cái nhìn đăm đăm của mình ra khỏi căn hộ của cô ấy; tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội được nhìn thấy cô ấy. Cô ấy có khoẻ không? Cô ấy có đang nghĩ về tôi không? Tôi tự hỏi không biết ngày đầu tiên đi làm của cô ấy như thế nào.

“Lần nữa không, thưa ngài?” Taylor hỏi, khi chúng tôi chậm rãi chạy qua, và căn hộ biến mất khỏi tầm nhìn.

“KHÔNG!” Tôi thở ra. Tôi đã không nhận ra rằng mình đã ngừng thở. Khi chúng tôi quay trở lại Escala tôi kiểm tra tất cả các e-mail và tin nhắn của mình, hy vọng có một cái gì đó từ cô ấy ... nhưng chả có gì cả. Có một tin nhắn từ Elena.

‘Cậu ổn chứ?’

Tôi phớt lờ nó.

Căn hộ của tôi quá yên tĩnh, tôi chưa từng chú ý tới điều này trước kia. Sự thiếu vắng của Anastasia đã làm bật lên sự im lặng ấy.

Làm một ngụm rượu cognac. Tôi thần thờ rảo bước vào thư viện. Thật là mỉa mai khi tôi chưa bao giờ cho cô ấy xem căn phòng này, cho cô ấy tình yêu của mình về văn học. Tôi hy vọng có thể tìm thấy một sự hy vọng nào đó ở đây vì căn phòng này không hề chứa bất kỳ kỉ niệm nào của chúng tôi. Tôi nhìn qua tất cả những quyển sách của mình, chúng được sắp xếp và

phân loại gọn gàng, và đôi mắt tôi lạc về phải bàn bi-da. Cô ấy có chơi bi-da không nhỉ? Tôi không nghĩ là cô ấy biết.

Hình ảnh cô ấy nằm dài dọc theo tấm len bọc xanh lá nhảy xộc vào tâm trí tôi. Có thể chúng tôi chẳng có kỉ niệm gì trong căn phòng này, nhưng tâm trí của tôi thì còn hơn cả có thể, và hơn cả mong muốn, để tạo ra những hình ảnh đầy nhục dục sinh động của cô Steele đáng yêu.

Tôi không thể chịu đựng nổi.

Tôi uống một hơi rượu cognac nữa và đi ra khỏi phòng.

Chương 23

Thứ ba, ngày 7 tháng 6 năm 2011

Chúng tôi đang giao cấu. Giao cấu mạnh. Dựa vào cánh cửa nhà tắm. Cô ấy là của tôi. Tôi vùi mình vào cô ấy, lần nữa và nữa. Sự rục rờ trong cô ấy: cảm giác của cô, mùi hương của cô, hương vị của cô. Luồn tay mình vào tóc cô ấy, giữ cô yên vị. Giữ hông cô ấy. Đùi cô ấy quấn quanh eo tôi. Cô nàng không thể cử động, vì bị tôi giữ lại. Quấn quanh tôi như tấm vải lụa. Tay cô ấy giật tóc tôi. Đúng thế. Tôi mãn nguyện. Cô ấy cũng mãn nguyện. Đây là nơi mà tôi muốn tới. Sâu trong cô ấy. Cô.Ấy.Là.Của.Tôi. Từng múi cơ của cô thắt chặt khi đến đỉnh, đầu ngửa về sau, siết chặt quanh tôi. Đến với tôi. Cô ấy kêu lên và tôi cũng thế ... ôi, cô bé cưng của tôi, Anastasia ngọt ngào. Cô ấy cười, buồn ngủ, thoải mãn, và ôi – thật quyến rũ. Cô ấy đứng và nhìn chăm chăm vào tôi, nụ cười khoái chí trên đôi môi của cô, sau đó đẩy tôi ra và bước lùi lại, chẳng nói gì. Tôi ôm cô ấy và chúng tôi đang trong phòng giải trí. Tôi giữ cô ấy trên chiếc đi- văng. Tôi giơ tay lên để trừng phạt cô, roi da trong tay...và rồi cô biến mất. Cô ấy bên cửa. Mặt trắng bệch, sốc và buồn bã, và rồi cô ấy lặng lẽ lướt đi. Cánh cửa đã biến mất, và cô ấy đi mãi. Cô ấy nắm chặt tay mình bước ra ngoài trong lời khẩn cầu. Đến với em, cô ấy thì thầm, nhưng cô ấy lại bước lùi lại và rồi dần mờ nhạt ... Biến mất trước mắt tôi ... Biến mất ... Cô ấy đi mất rồi. Không! Tôi hét. Không! Nhưng cổ tôi không thể phát ra tiếng nói. Tôi chẳng có gì cả. Cảm. Tôi cảm ... lần nữa.

Tỉnh dậy – Tôi bối rối.

Chết tiệt – Đó là mơ. Một giấc mơ thực đến sống động.

Dù vậy cũng rất khác.

Quý quái – Tôi là một mở hỗn độn. Tóm lại tôi cảm thấy được xúc cảm quen thuộc đã bị lãng quên của sự sợ hãi và hoang mang – nhưng giờ Elena không sở hữu tôi.

Lạy chúa, tôi đến vì đội Mỹ*. Điều này đã không xảy ra với tôi kể từ khi tôi, gì nhỉ? Mười lăm, mười sáu? Tôi nằm lại trong bóng tối, tức giận với bản thân mình. Tôi kéo áo thun lên rồi lau thân dưới của mình. Tinh dịch khắp mọi nơi. Tôi nhận ra bản thân nhếch mép cười trong bóng tối, bất chấp nỗi đau âm ỉ của sự mất mát. Những giấc mộng xuân có giá trị của nó. Nhưng thực chất của nó ... là địa ngục chết tiệt. Tôi quay người lại và cố ngủ tiếp. (*nguyên văn: I've come for Team USA, thật sự là tìm mà không hiểu đại khái ý của tác giả là gì, so sorry~)

Ông ấy đi chưa. Mẹ vẫn đang ngồi trên đi văng. Bà im lặng. Nhìn vào bức tường và tỉnh thoảng nháy mắt. Tôi đứng trước mặt bà, nhưng bà không nhìn thấy tôi. Tôi vẫy tay và bà ấy nhìn thấy tôi, nhưng bà ấy đẩy tôi đi. Không, Maggot, không phải lúc này. Hãn làm mẹ đau. Hãn làm tôi đau. Tôi ghét hãn. Hãn làm tôi phát điên. Tốt nhất là chỉ có mẹ và tôi. Bà ấy là của tôi. Mẹ của tôi. Bụng tôi đau. Nó lại đói nữa rồi. Tôi đang ở trong nhà bếp, tìm kiếm bánh quy. Tôi kéo ghế đến tủ và leo lên. Tôi tìm thấy một hộp bánh gạo giòn. Và đó là thứ duy nhất trong tủ. Tôi ngồi xuống ghế và mở nó. Còn lại hai cái. Tôi ăn chúng. Chúng thật ngon. Tôi nghe tiếng hãn. Hãn đã về. Tôi nhảy xuống, chạy vào phòng ngủ và leo lên giường. Giả vờ đang ngủ. Hãn lấy ngón tay chọc tôi. Ở yên đây, thẳng ranh con. Tao sẽ làm tình với mẹ của mày. Tao không muốn thấy gương mặt xấu xí đáng ghét của mày cho cả buổi tối. Hiểu chưa? Hãn vỗ mặt tôi khi tôi không trả lời. Hoặc là mày sẽ bị bồng, thẳng ranh con. Không. Không. Tôi không thích thế. Tôi không thích bị bồng. Đau lắm. Hiểu chưa, đồ lè mè? Tôi biết hãn muốn tôi khóc. Nhưng thật khó. Tôi không thể phát ra tiếng động. Hãn đấm tôi – Kéo

mình tỉnh dậy lần nữa, tôi nằm thở hỗn hển trong ánh bình minh nhợt nhạt, cố gắng để nhịp tim mình chậm lại, cố gắng xua đi hương vị chua chát của nỗi sợ hãi trong miệng mình.

Cô ấy đã cứu mày khỏi những thứ chết tiệt này, Grey.

Mày đã không còn sống trong những nỗi đau về kí ức khi cô ấy ở bên mày. Tại sao mày lại để cô ấy ra đi?

Tôi liếc nhìn đồng hồ 5.15. Đến giờ chạy một vòng rồi.

CĂN HỘ CỦA CÔ ẤY TRÔNG THẬT LỘNG LÃY; nó vẫn còn hơi tối, hắt lên ánh nắng mặt trời buổi sáng sớm. Vừa lúc. Nó cũng là tâm trạng của tôi. Bên trong căn hộ của cô ấy còn tối, nhưng rèm cửa mà tôi thấy lúc trước bị rút ra. Đó hẳn là phòng của cô ấy.

Tôi cầu chúa rằng cô ấy đang ngủ một mình trên đó. Dự rằng cô ấy còn đang cuộn người trên chiếc giường màu trắng của mình, một Ana quả bóng nhỏ. Cô ấy có đang mơ về tôi? Tôi có làm cô gặp ác mộng không? Cô ấy đã quên tôi chưa?

Tôi chưa bao giờ cảm thấy đau khổ, ngay cả khi là một cậu thiếu niên. Có lẽ trước kia tôi là một Grey ... kí ức của tôi cuộn về. Không, không – đừng quay lại là tốt nhất. Việc này quá nhiều rồi. Kéo nón áo lên và dựa vào những bức tường đá, tôi nấp trong cửa ra vào của toà nhà đối diện. Những ý nghĩ tồi tệ đó xuyên qua tâm trí tôi, rằng tôi có thể sẽ đứng đây một tuần, một tháng ... hay một năm? Quan sát, chờ đợi chỉ để bắt lấy một ánh nhìn

của cô gái đã từng là của tôi. Thật đau đớn. Tôi đã trở thành kẻ đeo bám – những gì để cô ấy buộc tội.

Tôi không thể tiếp tục như thế này. Tôi phải nhìn thấy cô ấy. Nhìn thấy rằng cô ấy ổn. Tôi phải xoá đi hình ảnh cuối cùng tôi có về cô ấy: tổn thương, bị sỉ nhục, bị đánh bại ... và rời bỏ tôi.

Tôi phải tìm ra cách.

Trở về Escala, Gail nhìn tôi bình thản

“Tôi không yêu cầu cái này.” Tôi nhìn chăm chăm vào món trứng chiên bà ấy đặt trước mặt tôi.

“Tôi sẽ ném nó đi vậy, ngài Grey.” Bà ấy nói rồi với lấy cái đĩa. Bà ấy biết tôi ghét sự lãng phí nhưng bà ấy không hề chùn bước trước cái nhìn của tôi.

“Bà làm việc này có mục đích, Bà Jones ạ.” Người phụ nữ can đảm.

Và bà cười, một nụ cười chiến thắng nhỏ nhoi. Tôi quắc mắt, nhưng bà ấy không hề bối rối, và với ký ức cuối cùng của cơn ác mộng đêm cuối cùng kéo dài, tôi ngẫu nhiên bữa sáng của mình.

Tôi có thể gọi cho Ana và nói chào không? Cô ấy sẽ nhận cuộc gọi của tôi chứ? Mắt tôi lơ đãng nhìn về chiếc tàu lượn trên bàn của mình.

Cô ấy muốn một sự xoá đi sạch sẽ. Tôi nên tôn trọng điều đó và để cô ấy yên. Nhưng tôi muốn nghe giọng cô ấy. Trong một khoảnh khắc tôi suy tưởng việc gọi cho cô ấy và tắt máy, chỉ để nghe cô ấy nói.

“Christian, anh ổn chứ?”

“Xin lỗi Ros, chuyện gì vậy?”

“Anh thật mất tập trung. Tôi chưa bao giờ thấy anh như thế.”

Chết tiệt – tập trung đi, Grey. “Cô đang nói gì?”

Ros nhìn tôi nghi ngờ. “Tôi nói rằng SIP đang gặp khó khăn về tài chính nhiều hơn chúng ta nghĩ. Anh có chắc là mình muốn đi tiếp không?”

“Chắc” Giọng tôi mãnh liệt. “Tôi chắc”

“Bên họ sẽ ở đây chiều nay để ký tên người đứng đầu thoả thuận.”

“Tốt. Giờ thì, những đề nghị mới nhất cho Eamon Kavanagh là gì?”

TÔI ĐỨNG LÊN, NHÌN CHĂM CHĂM QUA RÈM CỬA SỔ VỀ PHÍA TAYLOR, người đang bận rộn bên ngoài văn phòng Flynn. Đã là cuối chiều và tôi vẫn nghĩ về Ana.

“Christian, tôi sẽ hạnh phúc hơn khi lấy tiền của anh và xem anh nhìn chăm chăm ra cửa sổ, nhưng tôi không nghĩ khung cảnh là lí do để anh ở đây.” Flynn nói.

Khi tôi quay sang đối mặt với ông ta, ông ta nhìn tôi chờ đợi, lịch sự. Tôi thờ dãi và ngồi cách chiếc ghế của ông ta.

“Những cơn ác mộng đã trở lại. Nhiều hơn bao giờ hết.”

Flynn nhắc một bên chân mày “ Tất cả đều giống nhau sao?”

“Đúng vậy.”

“Có điều gì đó thay đổi?” Ông ấy nghiêng đầu sang một bên, chờ đợi câu trả lời của tôi. Khi tôi vẫn còn câm lặng, ông nói thêm “Christian, anh nhìn khốn khổ như là mắc tội vậy. Có gì đó đã xảy ra.”

Tôi cảm thấy như tôi đã làm với Elena, một phần của tôi không muốn nói với anh ta. Vì cuối cùng nó là thật

“Tôi gặp một cô gái.”

“Và?”

“Cô ấy bỏ tôi đi”

Anh ta nhìn có vẻ ngạc nhiên “Phụ nữ luôn bỏ anh đi trước. Sao lại có sự khác biệt này?”

Tôi ngậy người nhìn chăm chăm anh ta.

Tại sao nó lại khác?

Bởi vì Ana khác biệt.

Ý nghĩ của tôi nhòe lại với nhau trong một tấm thảm rối tung đầy màu sắc: cô ấy không phải là người phục tùng. Giữa chúng tôi không có hợp đồng. Cô ấy đã có được kinh nghiệm tình dục. Cô ấy là người phụ nữ đầu tiên tôi muốn nhiều hơn chỉ là tình dục.

Chúa ơi – tất cả những trải nghiệm đầu tiên với cô ấy: cô gái đầu tiên tôi ngủ bên cạnh, người trinh nữ đầu tiên, người con gái đầu tiên gặp gia đình tôi, người con gái đầu tiên trên Charile Tango cùng tôi, người đầu tiên cùng tôi đi tàu lượn.

Đúng rồi ... khác biệt.

Flynn ngắc ngàng suy nghĩ của tôi. ””ó là một câu hỏi đơn giản,Christian.”

“Tôi nhớ cô ấy.”

Gương mặt ông ấy vẫn còn chút tốt bụng và quan tâm. Nhưng ông không hề nói lên điều gì.

“Cậu chưa bao giờ nhớ bất kỳ người phụ nữ có liên quan nào trước đây?”

“Không”

“VẬY, có điều gì đó khác biệt, về cô ấy.” Ông nhắc nhở.

Tôi nhún vai, nhưng ông vẫn khăng khăng.

“Cậu có mối quan hệ hợp đồng với cô ấy không? Cô ấy có phải là người phục tùng?”

“Tôi đã hy vọng là nó sẽ như vậy. Nhưng nó không dành cho cô ấy.”

Flynn cau mày. “Tôi không hiểu”

“Tôi phá vỡ những quy tắc của mình. Tôi đã theo đuổi cô gái này, nghĩ rằng cô ấy sẽ cảm thấy hứng thú, và điều đó cho thấy rằng nó không dành cho cô ấy.”

“Kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra”

Cánh cửa ngăn lũ mở ra và tôi kể lại những sự việc xảy ra trong tháng qua, từ giây phút Ana ngã trong văn phòng của tôi đến khi cô ấy bỏ tôi đi sáng thứ bảy vừa rồi.

“Tôi hiểu rồi. Anh hẳn phải tiếp thu được rất nhiều từ lần cuối chúng ta nói chuyện.” Anh ta xoa cằm như thể nghiên cứu tôi.

“Có rất nhiều vấn đề ở đây, Christian. Nhưng bây giờ điều tôi muốn tập trung vào là anh cảm thấy thế nào khi cô ấy nói yêu anh?”

Tôi hít mạnh, ruột tôi thắt chặt vì sợ hãi.

“Kinh hoàng” Tôi thì thầm.

“Dĩ nhiên là anh đã vậy.” Anh ta lắc đầu. “Cậu không phải là con quái vật mà cậu nghĩ về bản thân mình. Cậu còn xứng đáng hơn với tình cảm, Christian. Cậu biết điều đó. Tôi đã nói với cậu thường xuyên. Đó chỉ là trong suy nghĩ của cậu rằng cậu không xứng thôi.”

Tôi nhìn đăm đăm, lơ đi sự vô vị của ông ta.

“Và giờ cậu cảm thấy thế nào?” Anh ta hỏi.

Mất mát. Tôi cảm thấy thật mất mát.

“Tôi nhớ cô ấy. Tôi muốn gặp cô ấy.” Tôi bực bực một lần nữa, việc dẫn đến tội lỗi của tôi: bóng tối, bóng tối mà tôi dành cho cô ấy, như thể cô ấy là một loại thuốc gây nghiện.”

“Vì vậy, mặc dù trên thực tế rằng, khi cậu cảm nhận được nó, mặc dù cô ấy không đáp ứng được nhu cầu của cậu, cậu vẫn nhớ cô ấy?”

”Phải.Đó không chỉ là nhận thức của tôi, John. Cô ấy không thể là những gì tôi muốn cô ấy trở thành, và tôi không thể là những gì cô ấy muốn.”

“Cậu chắc không?”

“Cô ấy đã bỏ đi.”

“Cô ấy bỏ đi vì cậu đã đánh cô ấy. Nếu cô ấy không chia sẻ sở thích với cậu, cậu có trách cô ấy không?”

“Không”

“Cậu có bao giờ nghĩ sẽ bắt đầu một mối quan hệ theo cách của cô ấy chưa?”

Cái gì? Tôi nhìn chăm chăm vào ông ta, bị sốc. Ông ta lại tiếp tục “Cậu có cảm thấy quan hệ tình dục với cô ấy là thoả mãn?”

“Có, dĩ nhiên rồi.” Tôi đáp, khó chịu. Ông ta lờ ngữ điệu của tôi.

“Cậu có thấy thoả mãn khi đánh cô ấy?”

“Rất thoả mãn.”

“Vậy cậu có muốn làm việc đó lần nữa không?”

Làm điều đó với cô ấy một lần nữa à? Rồi nhìn cô ấy bỏ đi, một lần nữa?

“Không”

“Sao thế?”

“Đó không phải là do cô ấy. Tôi đã làm tổn thương cô ấy. Thực sự làm tổn thương cô ấy ... và cô ấy không thể ... cô ấy sẽ không ...” Tôi tạm dừng. “Cô ấy không thích nó. Cô ấy đã tức giận. Thực sự giận điên lên.” Về mặt cô, đôi mắt chứa đựng sự tổn thương, có lẽ sẽ ám ảnh tôi trong suốt một thời gian dài... và tôi không bao giờ muốn mình lại là nguyên nhân gây ra tổn thương cho đôi mắt ấy một lần nữa.

“Cậu ngạc nhiên lắm sao?”

Tôi lắc đầu. “Cô ấy đã tức giận,” tôi thì thầm. “Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy tức giận như vậy.”

“Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

“Bất lực”.

“Và đó là một cảm giác quen thuộc,” ông nhắc nhở.

“Quen thuộc, thế nào cơ?” Ý ông ấy là gì?

“Cậu không nhận ra chính mình ở tất cả? Quá khứ của cậu?” Câu hỏi của ông làm tôi mất cân bằng.

Khi, sao cứ phải nhắc đến chuyện này hoài vậy.

“Không, tôi không biết nữa. Không giống nhau. Mối quan hệ của tôi với bà Lincoln hoàn toàn khác. ”

“Tôi không đề cập đến bà Lincoln.”

“Vậy ông đề cập đến cái gì chứ?” Tôi nói, giọng nhỏ dần, vì đột nhiên tôi đoán trước được những gì ông ấy muốn nói.

“Cậu biết.”

Tôi hít một hơi, tràn ngập sự bất lực và giận dữ của một đứa trẻ đang tự vệ. Phải. Một cơn thịnh nộ. Cơn thịnh nộ nổi dậy giận dữ sâu thẳm trong tôi ... và cả sợ hãi. Bóng tối xoáy giận dữ bên trong tôi.

“Chúng không giống nhau,” tôi rít, căng thẳng cố để giữ bình tĩnh.

“Không, không đâu,” Flynn lắc đầu.

Nhưng hình ảnh cơn thịnh nộ của cô tràn vào tâm trí tôi, không hề báo trước.

“Đây là điều anh thực sự thích? Tôi, như thế này ư? ”

Nó làm tôi bứt tức giận.

“Tôi biết những gì ông đang cố gắng để làm, Bác sĩ, nhưng nó là sự so sánh không công bằng. Cô ấy bảo tôi cho cô ấy xem. Cô ấy là một người trưởng thành đã đồng ý làm thế, Vì Chúa. Cô ấy có thể nói từ an toàn. Cô ấy có thể bảo tôi dừng lại. Nhưng cô ấy đã không làm thế.”

“Tôi biết. Tôi biết.” Ông siết tay lại. “Tôi chỉ muốn tìm ví dụ về một điểm, Christian. Cậu là một người đàn ông đang giận dữ, và cậu có thể có mọi lý do. Tôi sẽ không nhắc lại tất cả những chuyện đó bây giờ-cậu rõ ràng là đang đau khổ, và toàn bộ trọng điểm trong những rắc rối này là cậu nên đến chỗ nào mà cậu có thể chấp nhận và cảm thấy thoải mái với chính mình. ” Ông ngừng lại. “Cô gái đó...”

“Anastasia,” tôi nóng nảy lẩm bẩm.

“Anastasia. Cô ấy rõ ràng có ảnh hưởng vô cùng lớn với cậu. Sự ra đi của cô ấy đã kích động sự tổn thương vì bị bỏ rơi và PTSD của cậu. Cô ấy rõ ràng là có ảnh hưởng tích cực đối với cậu hơn là cậu sẵn sàng tự thừa nhận với chính mình.”

Tôi hít một hơi thật sâu. Có phải đó là lý do tại sao điều này lại đau đớn đến vậy? Bởi vì cô ấy muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa?

“Cậu cần phải tập trung vào thứ cậu thực sự muốn được,” Flynn tiếp tục.

“Và nó có vẻ như cậu muốn được ở bên cô gái này. Cậu nhớ cô ấy. Cậu có

thật sự muốn được ở bên cô ấy không? ”

Được ở bên Ana ư?

“Có,” tôi thì thầm.

“Kế tiếp, cậu phải tập trung vào mục tiêu đó. Điều này đi ngược lại với những gì tôi đã từng nhấn mạnh trước đó-cái SFBT. Nếu cô ấy yêu cậu, khi cô ấy nói với cậu như thế, thì cô ấy cũng cảm thấy đau khổ. Vì vậy, tôi lặp lại câu hỏi của tôi: cậu có muốn một mối quan hệ nghiêm túc hơn với cô gái này hay không?”

“Không, tôi không có.”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì nó sẽ không bao giờ xảy ra với tôi đâu.”

“Ừ thì, nếu cô ấy vẫn chưa sẵn sàng để trở thành người phục tùng của cậu, thì cậu không thể đóng vai trò chi phối cô ấy đâu.”

Tôi trừng mắt nhìn ông ta. Nó không phải là một vai trò – nó là chính con người tôi. Và rồi, tôi nhớ lại một e-mail trước đó gửi cho Anastasia. Tôi đã nói: Những gì tôi nghĩ rằng em không nhận ra là trong một mối quan hệ giữa Người Áp Đặt và Người Phục Tòng là một người phục tùng người luôn có mọi quyền. Đó là em. Tôi sẽ lặp lại điều này, em có tất cả mọi

quyền. Chứ không phải tôi. Nếu cô ấy không muốn làm những điều này... thì tôi cũng không thể.

Hy vọng lóe lên trong lòng ngực tôi.

Tôi có thể sao?

Tôi có thể có một mối quan hệ vani với Anastasia sao?

Da đầu của tôi tê rần.

Chết tiệt. Đúng là có thể thật.

Nếu tôi làm được, cô ấy sẽ muốn tôi lại chứ?

“Christian, cậu đã chứng minh rằng cậu là một người có khả năng phi thường, bất chấp mọi vấn đề của cậu. Cậu là một người hiếm có. Một khi cậu tập trung vào một mục tiêu, cậu đi thẳng và đạt được nó-vượt qua cả mọi dự đoán của riêng cậu. Nghe cậu nói hôm nay, thì rõ ràng cậu đã tập trung vào việc đưa Anastasia đến nơi mà cậu muốn cô ấy ở đó, nhưng cậu đã không giải mã sự thiếu kinh nghiệm của cô ấy hoặc cảm xúc của cô ấy. Dường như cậu đã quá tập trung vào việc đạt được mục tiêu của cậu mà quên mất con đường hai người đang đi cùng nhau.”

Hình ảnh về tháng trước hiện ra trước tôi: cô ấy vấp ngã trong văn phòng của tôi, sự bối rối tột cùng của cô tại Clayton, những cái e-mail dí dỏm, đáng yêu của cô, cái miệng thông minh của cô... tiếng cười khúc khích của

cô... sự dũng cảm thầm lặng và can đảm trước mọi thách thức của cô, và nhắc tôi rằng tôi đã được tận hưởng từng phút giây ấy. Tất cả những cơn phấn nộ, mất tập trung, hài hước, gợi cảm, sự tiếp xúc xác thịt của cô-có, tôi có. Chúng tôi đã cùng đi trên một con đường lạ thường, cả hai chúng tôi- ưm, tôi chắc chắn là như vậy

Ý nghĩ đó tối lại.

Cô ấy không biết rõ về sự đời bại của tôi, bóng tối trong tâm hồn tôi, con quái vật đằng sau tôi – có lẽ tôi nên để cô ấy yên.

Tôi không xứng đáng với cô ấy. Cô ấy không thể yêu tôi.

Nhưng ngay cả khi tôi nghĩ đến những lời đó, tôi biết rằng tôi không đủ dũng cảm để tránh xa khỏi cô ... nếu cô ấy muốn thế.

Flynn dời sự chú ý của tôi đi. “Christian, suy nghĩ về nó đi. Không còn nhiều thời gian đâu. Tôi muốn gặp cậu trong một vài ngày và nói chuyện thông suốt một số vấn đề khác mà cậu đã đề cập. Tôi sẽ bảo Janet gọi cho Andrea và sắp xếp một cuộc hẹn.” Ông ấy đứng lên, và tôi biết đến giờ về rồi...

“Ông đã cho tôi rất nhiều thứ để suy nghĩ rồi”, tôi nói với ông ấy.

“Đó là việc của tôi mà. Chỉ cần một vài ngày thôi, Christian. Chúng ta có rất nhiều điều để nói.” Ông bắt tay tôi và tặng cho tôi một nụ cười trấn an, và tôi đi với một hy vọng nhỏ nhoi.

ĐỨNG NGOÀI BAN CÔNG, tôi ngắm Seattle vào ban đêm. Ở đây tôi có thể quên đi tất cả, tránh xa tất cả mọi thứ.

Cô ấy đã gọi nó là gì nhỉ?

Tháp ngà của tôi.

Trước đây, tôi cảm thấy nó bình yên – nhưng giờ đây sự yên bình của tâm trí tôi đã hoàn toàn bị phá vỡ bởi một người phụ nữ trẻ có đôi mắt xanh.

“Cậu có từng nghĩ về việc đi theo một mối quan hệ mà cô ấy muốn không?”
Lời nói của Flynn nhiec mắng tôi, nhiều khả năng xảy đến tâm trí tôi.

Tôi có thể giành lại được cô ấy sao? Ý nghĩ đó làm tôi sợ hãi.

Tôi nhấp một ngụm cognac. Tại sao cô ấy muốn tôi quay lại với cô ấy? Tôi đã bao giờ làm theo những gì cô ấy muốn tôi làm chưa? Tôi sẽ không bỏ đi hy vọng của tôi. Tôi cần phải tìm ra một cách.

Tôi cần cô ấy.

Một cái gì đó làm tôi giật mình – một sự xoay chuyển, một cái bóng ở ngoài tầm nhìn của tôi. Tôi cau mày. Cái quái gì thế...? Tôi quay về phía bóng tối, nhưng không thấy gì hết. Tôi bị ảo giác mất rồi. Tôi làm một ngụm cognac nữa và quay vào phòng khách.

Chương 24

Thứ tư, ngày 8 tháng 6 năm 2011

Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi Mẹ đang ngủ dưới nền nhà. Mẹ ngủ từ rất lâu rồi. Tôi lắc mẹ nhưng Mẹ không tỉnh dậy. Tôi gọi mẹ, bà vẫn không tỉnh dậy. Bố không ở đây và mẹ vẫn chưa dậy.

Tôi khát quá, vào bếp, tôi kéo ghế lại gần bồn rửa bát và ghé môi uống một hụm nước. Nước bắn tung tóe lên chiếc áo len mà tôi đang mặc . Mẹ vẫn đang ngủ. Mẹ, dậy đi! Mẹ nằm đấy, người lạnh cóng. Tôi tìm chiếc chăn nhỏ của mình đắp cho mẹ, và nằm xuống bên cạnh Mẹ trên nền nhà trải thảm màu xanh ố bẩn.

Tôi rất đói, nhưng mẹ vẫn ngủ say. Tôi có hai chiếc xe ô tô đồ chơi. Một cái màu đỏ, một cái màu vàng. Chiếc màu xanh đã biến mất. Chúng chạy trên nền nhà cạnh chỗ Mẹ đang nằm ngủ. Tôi nghĩ mẹ bị ốm. Tôi đi tìm đồ ăn. Trong tủ lạnh tôi thấy có hộp đậu Hà Lan. Chúng rất lạnh. Tôi ăn chúng một cách từ tốn. Tôi món này làm bụng tôi quặn thêm. Tôi ngủ cạnh mẹ. Món đậu Hà Lan biến mất. Trong tủ lạnh còn một thứ gì đó, mùi rất lạ. Tôi nếm thử và vị của nó đọng lại đây trên lưỡi. Tôi thông thả ăn. Tôi uống ngụm nước. Tôi nghịch mấy chiếc xe đồ chơi, rồi nằm ngủ bên cạnh mẹ. Người mẹ lạnh toát, mà mẹ vẫn chưa tỉnh. Cánh cửa ra vào thình lình bật mở. Tôi đắp chiếc chăn phủ lên người mẹ. Ông ta xuất hiện. Chết tiệt, Chuyện quái gì xảy ra thế này? A, thằng khốn điên khùng khốn nạn. Đồ chết dẫm. Cút đi thằng oát mất dạy. Ông ta đá tôi, đầu tôi đập xuống sàn, đau nhói. Ông ta cất tiếng gọi ai đó rồi bỏ đi, khóa cửa lại. Tôi nằm xuống cạnh mẹ. Đầu vẫn còn đau nhức. Nữ nhân viên cảnh sát xuất hiện. Không. Không. Không. Đừng chạm vào cháu. Đừng chạm vào cháu. Tôi vẫn cứ nằm cạnh mẹ. Không. Tránh xa cháu ra. Tôi thét lên. Mẹ ơi! Mẹ ơi!. Tiếng

gọi biến mất. Tôi không thể thốt lên lời. Mẹ không nghe được tiếng tôi gọi. Tôi không nói được nữa.

Tôi thức dậy, thở dốc, kiểm tra mọi thứ xung quanh. Ôi cám ơn chúa- Tôi đang ở trên giường. Dần dần, sự sợ hãi tan biến. Tôi 27 tuổi rồi không còn là đứa bé 4 tuổi nữa. Khi thật, chuyện này bắt buộc phải dừng lại.

Tôi thường có những cơn ác mộng không thể kiểm soát. Có thể là một vài tuần một lần, nhưng không phải như thế này – nó xảy ra hàng đêm.

Từ khi cô ấy đi

Tôi quay trở lại và nằm xuống, nhìn lên trần nhà. Khi cô ấy nằm cạnh tôi, tôi không còn gặp ác mộng nữa. Tôi cần có cô ấy trong cuộc sống, trên giường của tôi. Cô ấy là mặt trời của tôi. Tôi sẽ mang cô ấy trở lại.

Nhưng bằng cách nào?

“Mày đã thử nghĩ đến một mối quan hệ đúng mực mà cô ấy muốn chưa?”

Cô ấy muốn có tình yêu và những đóa hoa. Tôi có thể cho cô ấy những thứ đó không? Tôi cau mày, cố gắng nhớ lại những kỷ niệm hạnh phúc của mình. Và không có kỷ niệm nào là không có Ana. Chuyển đi phản lực, và IHOP, và đưa cô ấy đi bằng Charlie Tango.

Có thể tôi sẽ làm được. Tôi cố gắng quay lại giấc ngủ, tiếng nói trong đầu cứ vang lên: Cô ấy là của tôi, cô ấy là của tôi... và tôi ngửi thấy mùi hương

của cô ấy, cảm nhận được làn da mịn màng, đôi môi căng tròn, và nghe thấy tiếng nói của cô ấy. Kiệt sức, tôi rơi vào giấc mơ – trong đó tôi nhìn thấy Ana.

Đột nhiên tôi tỉnh dậy. Da đầu tôi nóng ran, và trong một phút, tôi đã nghĩ những điều đang xảy ra với tôi là ở bên ngoài, chứ không phải bên trong. Tôi từ từ ngồi dậy, xoa đầu và đi lại quanh phòng.

Mặc dù trong những ham muốn về thể xác của tôi, cơ thể tôi bị hành xử. Elena sẽ xoa dịu nó. Cô ấy đã thử ngày hôm qua nhưng Elena không phải là người cuối cùng mà tôi muốn gặp – Chỉ có một việc mà tôi muốn làm bây giờ. Tôi đứng dậy và mặc quần áo thể thao.

Tôi sẽ đi kiểm tra Ana

Khu phố của cô ấy thật yên tĩnh trừ tiếng của những chiếc xe tải chở hàng và tiếng của những người dắt chó đi dạo. Căn hộ của cô ấy tối đen, miếng sắt che ổ khóa nhà cô ấy được đóng xuống. Tôi nói một lời cầu nguyện, đứng ở cửa sổ và bắt đầu nghĩ. Tôi cần một kế hoạch – Một kế hoạch mà chắc chắn tôi có thể mang cô ấy trở lại.

Ánh đèn phát ra từ cửa sổ nhà cô ấy, tôi cảm tai nghe và bật chiếc iPod thật to và quay lại Escala.

“Tôi sẽ ăn bánh sừng bò, cảm ơn bà Jones”

Bà ấy vẫn ngạc nhiên và tôi nhướn lông mày lên.

“Mứt Apricot preserves?”

“Vâng, cảm ơn”

“Tôi sẽ chuẩn bị cho ngài, Ngài Grey. Đây là café của ngài”.

“Cảm ơn, Gail.”

Bà ấy cười. Chỉ vì tôi ăn bánh sừng bò? Điều đó làm bà ấy vui, tôi nên ăn chúng thường xuyên hơn.

Phía sai chiếc Audi, tôi lên kế hoạch. Tôi cần tiếp cận gần hơn với Ana Steele, để có thể mang cô ấy trở về. Tôi gọi Andrea và chột nhận ra rằng cô ấy chưa đi làm vì mới có 7 giờ 15 và tôi để lại lời nhắn. “Andrea, tôi cần cô hủy hết các cuộc hẹn của tôi trong mấy ngày nữa ngay khi cô đến”. Đó – bước một trong kế hoạch của tôi là dành thời gian cho Ana. Tôi sẽ làm cái quái gì vào tuần này nhỉ? Rõ ràng là tôi chẳng có ý tưởng gì cả. Thường thì tôi đang ở công ty lo mấy việc lặt vặt nhưng gần đây tôi ở khắp mọi nơi. Giờ thì tôi đã có thứ để lo liệu. Mà có thể làm được, Grey.

Nhưng trong thâm tâm tôi ước gì tôi có niềm tin vào bản thân. Nỗi lo chạy khắp cơ thể tôi. Liệu tôi có thể thuyết phục Ana trở về? Cô ấy sẽ lắng nghe chứ? Tôi hy vọng vậy. Kế hoạch này phải thành công. Tôi nhớ cô ấy.

“Ngài Grey, tôi đã hủy mọi cuộc họp, sự kiện của ngài trong tuần này, trừ cuộc hẹn ngày mai – Tôi không biết nó là gì. Lịch của ngài ghi là Portland”

Đúng rồi! Tay thợ chụp ảnh chết tiệt!

Tôi nhìn Andrea, và lông mày của cô ấy nhướn lên vì bất ngờ. “Cảm ơn, Andrea. Hiện tại chỉ có vậy thôi. Gọi cho Sam.”

“Được thôi ngài Grey. Ngài có uống một chút cafe không?”

“Làm ơn”

“Với sữa?”

“Đúng vậy, café sữa. Cảm ơn”

Cô ấy mỉm cười và đi ra.

Đúng vậy! Tay thợ chụp ảnh! Giờ tôi nên làm gì?

Buổi sáng của tôi bị trôi qua bởi những cuộc họp, và nhân viên của tôi nhìn tôi rất lo lắng và đợi tôi phát điên. Okay, Đó là tâm trạng của tôi mấy ngày trước – nhưng hôm nay tôi cảm thấy vui vẻ và tràn đầy sức sống.

Và giờ là giờ nghỉ trưa. Việc tập tành của tôi vs Claude diễn ra rất thuận lợi. Bây giờ chỉ còn chuyện của Leila, không có bất cứ tin tức gì của cô ấy cả. Tất cả những gì chúng tôi biết là cô ấy đã phải tay với gã chồng tệ bạc. Cô ấy có thể ở bất cứ đâu. Nếu cô ấy xuất hiện, Welch sẽ tìm ra.

Tôi rất đói. Olivia mang một đĩa thức ăn để lên bàn tôi.

“Bánh sandwich của ngài, Ngài Grey”

“Gà và sốt Mayonnaise?”

“Ừm...”

Tôi nhìn Olivia. Cô ấy vẫn không hiểu.

Olivia nói một lời xin lỗi vụng về.

“Tôi nói gà với mayonnaise, Olivia. Nó không khó thế đâu”

“Tôi xin lỗi ngài Grey”

“Không sao, đi đi” Cô ấy nhìn nhẹ nhõm khi bước ra khỏi phòng.

Tôi nhấn nút gọi Andrea.

“Thưa ngài?”

“Vào phòng tôi ngay bây giờ?”

Andrea xuất hiện trước cửa phòng, nhìn trông rất bình tĩnh và trững trạc.

“Sa thái cô gái đó”

Andrea đứng thẳng dậy.

“Thưa ngài, Olivia là con gái của Senator Blandino”

“Tôi không quan tâm cô ấy là nữ hoàng Anh chết tiệt hay là gì. Đuổi cô ấy ra khỏi công ty của tôi”

“Vâng, thưa ngài.” Andrea đáp lại.

“Tìm ai khác để giúp cô đi” Tôi đề nghị bằng một giọng nhẹ nhàng. Tôi không muốn quát Andrea.

“Vâng thưa ngài”

“Cám ơn. Tất cả chỉ có thế.”

Cô ấy nở một nụ cười lớn và tôi biết cô ấy sẽ làm như vậy. Cô ấy là một nhân viên PA giỏi. Tôi không muốn sa thải cô ấy bởi vì tôi đang trở thành một thằng khốn. Cô ấy đi ra ngoài, Để lại tôi vs bánh sandwich kẹp thịt gà – không sốt mayo – và kế hoạch của tôi

Portland.

Tôi biết một địa chỉ e-mail của nhân viên ở SIP. Tôi biết Ana sẽ trả lời tốt hơn qua email, cô ấy luôn như vậy. Bắt đầu như thế nào đây?

Gửi Ana

Không.

Gửi Anastasia

Không.

Gửi Cô Steele

Khi thật!

Nửa tiếng sau tôi vẫn nhìn vào màn hình máy tính. Tôi nên nói gì đây?

Làm ơn hãy quay về với tôi?

Thứ lỗi cho tôi.

Tôi nhớ em.

Hãy thử làm theo cách của em.

Tôi đặt tay lên trán. Tại sao việc này lại khó đến thế chứ?

Cười lên đi Grey. Chỉ là việc tào lao thôi.

“Cô Bailey đến để gặp Ngài, thưa ngài.”

“Bảo cô ấy đợi.”

Tôi ngắt mắt và trong một phút, với tiếng nói của trái tim, tôi ấn nút gửi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:05

Tới: Anastasia Steele

Anastasia thân mến,

Xin lỗi vì đã đường đột xâm phạm vào giờ làm việc của em. Em đã nhận được hoa của tôi chưa?

Ngày mai là ngày bạn em khai trương triển lãm đấy, và tôi chắc rằng em chưa có thời gian để mua xe, trong khi quãng đường đi lại khá dài. Tôi sẽ còn hơn cả hạnh phúc nếu được đưa em đi – nếu em muốn.

Cho tôi biết nhé.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn hộp thư đến

Và cứ nhìn mãi.

Và nhìn mãi. Nỗi lo của tôi tăng dần theo từng giây trôi qua.

Đứng dậy, tôi rời bàn làm việc, nhưng điều đó sẽ khiến tôi không còn nhìn thấy máy tính nữa. Trở lại bàn, Tôi kiểm tra email một lần nữa.

Và chẳng có gì.

Để giết thời gian, tôi ray hai tai giữa trán.

Nhanh lên Ana, trả lời tôi đi. Cô ấy luôn trả lời email rất nhanh. Tôi nhìn đồng hồ 14 giờ 09

4 phút rồi!

Vẫn chưa có gì.

Đứng dậy, Tôi đi quanh phòng một lần nữa, cứ 3 giây tôi lại nhìn lên đồng hồ, đã 2 phút 20 giây. Tôi thất vọng. Cô ấy sẽ không trả lời. Cô ấy thực sự ghét tôi... ai có thể trách cô ấy chứ?

Rồi tôi nghe thấy tiếng điện thoại. Tim tôi như ở trong cổ họng.

Khi thật! Đó là thư của Ros, hãy nói với tôi là cô ấy quay lại văn phòng đi.

Và rồi nó đến, ở trong hộp thư của tôi, hiện lên dòng chữ:

Từ: Anastasia Steele

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2001 14:25

Đến: Christian Grey

Chào Christian

Cảm ơn vì những bông hoa, chúng rất đẹp.

Vâng em rất cảm kích nếu anh đưa em đi.

Cảm ơn anh.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack hyde, Biên tập viên, SIP

Một cơn lũ chạy qua tôi, Tôi nhắm mắt, cảm nhận cảm giác đó.

Tuyệt!

Tôi đọc kỹ lại email của cô ấy để tìm ý tưởng, nhưng như thường lệ, tôi không có ý tưởng nào cả. Chỉ là tình bạn thôi, chỉ có thế. Chỉ là tình bạn.

Carpe Diem*, Grey. (*dùng để nói một người nào đó, làm việc gì cũng phải suy nghĩ đến tương lai nó sẽ như thế nào)

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2001 14:27

Đến: Anastasia Steele

Ana thân mến

Tôi có thể đón em lúc mấy giờ?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi không phải chờ quá lâu.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: 8 tháng 6 năm 2011 14:32

Đến: Christian Grey

Buổi triển lãm của José bắt đầu lúc 7:30. Mấy giờ đi thì ngài nghĩ hợp lí?

Anastasia Steele

Trợ lí Jack Hide, Biên tập viên, SIP

Chúng tôi có thể đi bằng Charlie Tango.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: 8 tháng 6 năm 2011 14:34

Đến: Anastasia Steele

Anastasia thân mến,

Đi đến Portland khá xa nên tôi sẽ đón em lúc 5:45 nhé?

Tôi rất mong sẽ gặp lại em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: 8 thnags 6 năm 2011 14:38

Đến: Christian Grey

Hẹn gặp lại.

Anastasia Steele

Trợ lí Jack Hyde, biên tập viên, SIP

Chiến dịch giành lại cô ấy đang được tiến hành. Tôi cảm thấy phấn chấn, bông hoa hy vọng giờ rộ lên như một rừng anh đào Nhật Bản.

Tôi gọi cho Andrea.

“Cô Bailey đã trở về văn phòng của cô ấy rồi, thưa ngài Grey.”

“Tôi biết, cô ta đã nhắn tin cho tôi rồi. Tôi cần Taylor đến đây trong một giờ tới.”

“Vâng thưa ngài.

Tôi cúp máy. Anastasia đang làm việc cho một tay tên Jack Hyde. Tôi muốn biết thêm về hắn. Tôi gọi Ros.

“Christian.” Cô ta nghe có vẻ như bực dọc.

“Chúng ta có tập tin thông tin của SIP chưa?”

“Vẫn chưa. Nhưng tôi có thể lấy nó.”

“Vâng. Trong ngày hôm nay nếu có thể. Tôi muốn mọi thông tin của người tên Jack Hyde, và của mọi cá nhân làm việc cho hắn.”

“Tôi có thể hỏi vì sao không?”

“Không.”

Cô ta đột nhiên im lặng.

“Christian, tôi thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra với anh nữa.”

“Ros, cứ làm như tôi nói đi, được chứ?”

Cô ta thở dài. “Được. Chúng ta có thể tổ chức họp về dự án xưởng đóng tàu ở Đài Loan không?”

“Được. Tôi đã có một cuộc gọi quan trọng kéo dài hơn tôi nghĩ.”

“Tôi sẽ lên đó ngay.”

KHI ROS RỜI KHỎI VĂN PHÒNG, tôi theo cô ấy bước ra.

“WSU thứ sáu tuần sau.” Tôi dặn dò, Andrea liề nguệch ngoạc vài nét vào sổ tay của mình.

“Và tôi thì phải lơ lửng trong cái ‘chopper*’ của công ty à?” Ros hứng thú nói. (*nguyên văn trong tác phẩm: là một hình thức khác của từ helicopter – máy bay trực thăng.)

“Trực thăng.” Tôi sửa lưng cô ta.

“Cai gì cũng đượ, Christian.” Cô ta trợn mắt lên với tôi khi bước vào thang máy, nó làm tôi đột nhiên cười.

Andrea nhìn theo Ros bước đi, rồi nhìn, đợi tôi nói.

“Gọi Stephan – tôi sẽ cần Charlie Tango đến Portland chiều tối mai, và tôi cần anh ta lái nó đến Sân Boeing,” Tôi nói Andrea.

“Vâng thưa ngài.”

Tôi không thấy dấu vết nào của Olivia đâu. “Cô ta đi rồi chưa?”

“Olivia?” Andrea hỏi.

Tôi gật đầu.

“Vâng.” Cô ấy nhìn nhẹ nhõm.

“Đến bộ phận nào.”

“Tài chính.”

“Hay đấy. Nó sẽ giữ Senator Blandino làm việc cho tôi”

Andrea vui vẻ bởi lời khen của tôi.

“Cô có tìm được ai thế chỗ chưa?” tôi hỏi.

“Rồi thưa ngài, tôi sẽ gặp ba người ứng tuyển sáng mai.”

“Tốt, Taylor tới chưa?”

“Rồi thưa ngài.”

“Hủy hết mấy cuộc họp hôm nay cho tôi. Tôi phải ra ngoài.”

“Ra ngoài.” Cô ấy rít lên vì ngạc nhiên.

“Ừ.” Tôi cười. “Ra ngoài.”

“ĐI ĐÂU THƯA NGÀI?” TAYLOR HỎI.

“Cửa hàng Mac.”

“Trên đường Northeast 45?”

“Ừ.” Tôi sẽ đi mua cho Ana cái iPad. Tựa người xuống ghế, nhắm mắt, suy nghĩ xem coi mình sẽ phải tải ứng dụng với nhạc nào cho cô ấy. Họa may tôi sẽ chọn “Toxic.” Tôi nhếch mép cười với suy nghĩ của mình. Không, tôi không nghĩ cô ấy chuộng nó. Cô nàng có thể nổi điên lên – trong khoảnh khắc ý nghĩ làm cô ấy tức điên lên làm tôi cười. Giận dữ lên như hồi ở Georgia, không như thứ Bảy tuần rồi. Tôi nhóm người trên ghế; tôi không muốn nhớ đến điều đó. Tập trung lại vào bài hát gì nên tải cho cô ấy, khiến tôi sôi nổi hơn mấy ngày qua. Điện thoại tôi rung lên, nhịp tim đột nhiên nhanh lên.

Tôi sao lại hi vọng?

‘Này, tên khốn. Bia không?’

Trời đất, tin nhắn từ ông anh.

‘Không, bận rồi.’

‘Chú mày lúc nào cũng bận. Mai anh đi Barbados rồi, NGHỈ NGOÀI. Hẹn gặp chú mày khi anh mày quay trở lại. Và anh với chú chắc chắn phải uống bia!!!’

‘Gặp sau, Lelliot. Đi bình an’

QUẢ LÀ MỘT BUỔI CHIỀU RỘN RÀNG, tràn đầy âm nhạc – chuyến du hành hoài niệm với iTunes, tôi tạo cho Anastasia cái danh sách phát. Tôi nhớ lúc cô ấy nhảy nhót trong bếp của mình; tôi ước mình biết cô ấy đã nghe gì khi ấy. Cô ấy nhìn cực kì buồn cười, nhưng lại vô cùng đáng yêu. Đó là sau lần đầu tiên tôi giao cấu với cô ấy. Không. Sau khi tôi làm tình với cô ấy lần đầu tiên?

Cả hai đều cảm thấy không đúng.

Tôi nhớ lại lời van vãn đầy say mê đêm mà tôi giới thiệu cô ấy với ba mẹ mình. “Em muốn ân ái với anh.” Tôi sốc bởi lời nói đơn giản của cô ấy – và mọi thứ cô ấy đã muốn là chạm vào tôi. Tôi rùng mình bởi suy nghĩ đó. Tôi muốn cô ấy hiểu được rằng đó là giới hạn cứng đối với tôi – tôi không thể dung thứ việc bị động chạm.

Lắc đầu. Mà nghĩ sâu xa quá rồi, Grey – đừng nghĩ nữa. Tôi nhìn những dòng ghi lại trên iPad.

Anastasia – đây là dành cho em.

Tôi biết những gì em thích nghe.

Những bài hát này sẽ thay lời tôi muốn nói .

Christian

Có thể chuyện này sẽ không có kết quả gì. Bởi cô ấy muốn tình yêu và hoa; có thể chuyện này cũng gần giống như thế. Lắc đầu, vì thật sự tôi không

biết. Có quá nhiều thứ tôi muốn nói với cô ấy, nếu cô ấy muốn nghe tôi nói. Còn nếu không, những bài hát đó sẽ nói thay tôi. Tôi chỉ mong cô ấy cho tôi cơ hội để tặng cô ấy thứ này. Nhưng nếu lỡ cô ấy không thích đề xuất của tôi, nếu cô ấy không thích những suy nghĩ về việc bên tôi – tôi phải làm gì? Tôi sẽ chỉ có thể một chuyến ghé thăm Portland rồi về. Ý nghĩ đó thật nặng nề, tôi bước về phòng ngủ, tôi thật sự cần phải ngủ bù.

Tôi có đang nuôi hi vọng không?

Chết tiệt. Có.

Chương 25

Thứ năm, ngày 9 tháng 6 năm 2011

Bác sĩ giơ tay lên. Tôi sẽ không làm hại con. Tôi cần kiểm tra bụng của con. Đây. Bà ấy đưa cho tôi thứ gì đó tròn tròn lạnh lạnh để tôi chơi. Để nó lên bụng con, và tôi sẽ không chạm vào con, và tôi có thể nghe thấy bụng con. Bác sĩ rất tốt ... bác sĩ là mẹ.

Mẹ mới của tôi rất xinh đẹp. Bà ấy như là thiên thần. Bác sĩ thiên thần. Bà ấy vuốt tóc tôi. Tôi thích mỗi khi bà vuốt tóc tôi. Bà ấy cho tôi ăn kem và bánh ngọt. Bà không la mắng tôi mỗi khi thấy tôi giấu bánh mì và táo dưới gầm, Hay dưới giường. Hay dưới gối tôi. Con yêu, đồ ăn ở dưới bếp. Chỉ cần tìm Mẹ hay Bố khi con đói thôi. Chỉ bằng tay của con. Con làm được chứ? Ở đó còn có một cậu bé khác. Lelliot. Anh ta xấu tính lắm. Nên tôi đâm hẳn. Nhưng mẹ mới của tôi không thích chúng tôi đánh nhau. Ở đó còn có dương cầm. Tôi thích tiếng động đó. Đứng bên cạnh, tôi đưa tay nhấn vào các phím trắng đen. Tiếng phát ra từ phím đen nghe rất kì lạ. Cô Kathie ngồi trên dương cầm với tôi. Cô ấy dạy tôi các phím trắng phím đen đó. Cô ấy có mái tóc nâu và nhìn giống như một người nào đó mà tôi biết. Mùi hương của cô ấy nghe như mùi bánh táo nướng. Mùi hương của cô ấy rất tuyệt. Cô ấy làm cho tiếng dương cầm nghe thật tuyệt vời. Cô ấy đối xử rất tốt với tôi. Cô ấy cười, và tôi chơi đàn. Cô ấy cười, và tôi hạnh phúc. Cô ấy cười, và cô ấy là Ana. Ana xinh đẹp, ngồi bên tôi nghe tôi chơi những bản sonata, những đoạn trích, những khúc dạo đầu. Cô thở dài, tựa đầu lên vai tôi, và cười. Em yêu những khi nghe anh chơi đàn, Christian. Em yêu anh, Christian. Ana. Hãy ở lại bên tôi. Em là của tôi. Tôi cũng yêu em.

Tôi tỉnh giấc, choàng bật dậy.

Hôm nay, tôi chắc chắn phải giành lại được cô ấy.

Vài lời của editor: :) Như bắt đầu dịch bộ này là khoảng đầu hè (tự động hứng rồi dịch thôi chứ không có kế hoạch :)) đến nay cũng được gần hai tháng, cũng khá là trâu bò, hôm nay đã là chương cuối thì cho Như được cảm ơn trước nhất là các chị, các bạn trong team, mỗi người phụ một chút nên mới hoàn thành nhanh như vậy, cho phép được nói tên luôn: Ánh Diệp, Kim Long, Ngọc Nhi, Như Huỳnh, Uyên Lý, Teddy Bieber's :) Cảm ơn mọi người giúp Như cày bừa, sau bao nhiêu ngày bị Như hối như giặc. Sau là cảm ơn mấy bạn đã nhảy hố và theo dõi truyện :) ♥ . Về phần mấy chương đầu có sai sót là do chưa quen lắm nên các bạn có phát hiện lỗi cũng vui lòng bỏ qua giúp, để lại phản hồi để N sửa lại :)

Một lần nữa cảm ơn mọi người :)) ♥

TP.HCM 3/9/2015 21:44

END.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers

